

Giới thiệu Sự Nhầm Lẫn Kỳ Diệu

Không như những câu truyện teen khác với nhân vật thật dễ thương, thủy mị Sự Nhầm Lẫn Kỳ Diệu của tác giả cocnon92 với nữ chính là cô nàng có cá tính mạnh mẽ, lạnh lùng và có chút gì đó thật bí hiểm.

Sự mạnh mẽ của những tâm hồn trong trắng. Cô gái với khuôn mặt xinh xắn, đôi mắt to tròn, trong sáng ánh lên sức sống căng đầy.

Mời mọi người đọc ngay truyện Sự Nhầm Lẫn Kỳ Diệu để trở lại với những giây phút của tuổi thanh niên mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhầm Lẫn Kỳ Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: ƯỚC MƠ TAN VỠ

Trời cao trong xanh với những tia nắng chiếu lên từng tán cây xanh biếc như những dải lụa tuyệt đẹp của thiên nhiên đang bay lượn giữa bầu trời bao la. Một cô gái với khuôn mặt xinh xắn, đôi mắt to tròn, trong sáng ánh lên sức sống căng đầy, nụ cười tươi như nắng ban mai với hàm răng trắng đều và má lúm đồng tiền bên trái, trông cô như một thiên thần ánh sáng đang dạo chơi chốn nhân gian. Cô gái mặc chiếc áo phông trắng đơn giản và chiếc quần đùi màu đen, chân mang đôi dép lê giản dị. Cô đang cười trên chiếc xe đạp cũ kỹ không nhìn ra nổi màu sắc vốn có của nó. Đó là một bức tranh tuyệt đẹp của tuổi trẻ đầy sức sống.

Cô gái đó tên là Nguyễn Như Tuyết - một cái tên rất đẹp. Cô có tên như vậy là vì khi chào đời da cô trắng như tuyết, môi lại đỏ hồng đáng yêu cho nên mọi người quyết định đặt tên cho cô là Như Tuyết. Năm nay Như Tuyết mới 18 tuổi, cô vừa trải qua kì thi quan trọng nhất của đời học sinh và những giây phút hồi hộp, căng thẳng chờ đợi kết quả. Cuối cùng ước mơ của cô đã thành sự thật, cô đã thi đậu ngành tiếng Anh Thương mại của trường Đại học Ngoại Thương - trường danh giá nhất cả nước. Đó là thành quả cho sự cố gắng không ngừng suốt 12 năm đèn sách. Cô vẫn còn nhớ giây phút vừa rời khi lên bưu điện xã nhận giấy trúng tuyển của trường Đại học Ngoại Thương, cô đã xúc động đến mức đọc đi đọc lại từng chữ trong tờ giấy đó và rồi ôm chặt nó vào ngực khóc, cô quá hạnh phúc! Cô bỗng thấy cái nặng của tháng tám không còn khó chịu nữa, mọi thứ trong mắt cô bỗng đẹp đẽ và lung linh biết bao! Cô tươi cười rồi vội vàng đạp xe về nhà để báo tin vui cho bố mẹ.

Trên con đường quen thuộc mà cô đã đi mòn cả dép, hôm nay hàng tre xanh ngát hai bên đường mới đẹp làm sao! Những cơn gió thổi làm cho cây tre đong đưa và chạm vào nhau tạo ra tiếng kêu nghe thật êm tai, dễ chịu. Cô bỗng thấy chúng như đang ca hát, vẫy tay chào cô, chúc mừng cho niềm vui của cô.

Từ xã về đến nhà khoảng 15 phút đạp xe mà sao lâu quá, cô muốn được ngay lập tức báo tin cho bố mẹ. Chắc chắn bố mẹ sẽ rất vui sướng và tự hào về cô.

Cuối cùng thì cô cũng đã nhìn thấy ngôi nhà mái ngói nhỏ bé của mình ở đầu làng. Cô đạp xe về đến sân rồi dựng xe bên cạnh gốc cây khế, sau đó chạy thẳng vào nhà. Mẹ cô đang trong bếp nấu cơm, còn bố thì đang ngồi chẻ tre để đan rổ.

Cô vội vàng nói cho bố mẹ: "Bố, mẹ! Con đỗ rồi! Con vừa lên xã nhận giấy trúng tuyển. điểm chuẩn là 28, con được 30 điểm!"

Mẹ đang cầm đũa đảo rau nghe cô nói mà rơi cả đũa, bà quá xúc động và không dám tin nhìn con gái mình. Mắt bà ươn ướt, rồi bà òa khóc như một đứa trẻ và ôm con gái vào lòng nói "tốt quá rồi! tốt quá rồi! bố nó ơi!" Bố cô cũng gật đầu sung sướng, bởi vì ông là đàn ông cho nên ông không thể hiện ra mặt như mẹ nhưng Như Tuyết biết bố vui bởi cô nhìn thấy niềm vui ánh lên trong đôi mắt sâu thẳm của ông, sắc mặt ông trở nên hồng hào hơn với những nếp nhăn theo năm tháng đã hằn rõ. Ba người cùng cười tươi, rồi mẹ cô nhanh chóng nấu xong cơm nước để còn sang nhà họ hàng khoe.

Gia đình cô sống ở một ngôi làng nhỏ ven thủ đô - một trong những ngôi làng hiếm hoi chưa bị ảnh hưởng của thành phố, mọi người đều là nông dân chất phác bao đời nay, vì vậy khi có người đỗ đh là một điều vô cùng vinh dự. Nhà cô có 4 người: bố, mẹ, anh trai và cô. Đối với một gia đình nông dân thì nhà cô là sinh ít vì không có điều kiện cho nên bố mẹ cô sinh muộn và chỉ sinh hai người con. Bố cô năm nay đã gần sáu mươi. Ông làm ruộng vất vả quanh năm cho nên lưng ông đã hơi còng, tóc ông đã bạc gần hết. Như Tuyết rất thương bố, cô biết bố vất vả như vậy là để có tiền cho cô ăn học như bao bạn khác. Vì vậy cô rất chăm chỉ học tập và giúp đỡ bố mẹ làm việc nhà, đan lát, rồi dạy kèm thêm cho mấy em hàng xóm kiếm chút tiền. Nhà cô ngoài làm ruộng ra còn biết đan lát rổ, giỏ, rồi làm quanh gánh bán, bố cô còn biết sửa chữa dụng cụ làm nông như cào, cuốc, liềm... Mẹ cô trồng rau bán, vụ mùa thì tranh thủ cấy của nhà mình xong sớm rồi đi cấy thuê cho người ta. Bà cũng đã hơn năm mươi, tóc đã có những sợi bạc lơ thơ. Còn anh trai cô tên là Nguyễn Đức Minh, năm nay 25 tuổi, đã nghỉ học, anh chỉ học hết cấp ba rồi đi học nghề làm thợ điện, nhưng tính tình lại lóng bồng, mê cờ bạc vì vậy không những không đỡ đần được cho gia đình mà đôi khi còn vay tiền bạn bè đi đánh bạc. Bố mẹ rất buồn nhưng không khuyên nổi anh. Hàng xóm cũng biết nên chỉ đành an ủi bố mẹ cô may mà còn có cô ngoan ngoãn, học giỏi.

Bữa cơm trưa đơn giản với đĩa rau muống luộc, đĩa trứng rán và bát canh được đặt ở giữa nhà. Ba người ngồi ăn vui vẻ bên nhau. (Anh trai cô đi làm cả ngày được bao cơm trưa, đến tối mới về ăn cơm nhà). Mẹ cô gấp cho cô miếng trứng to nhất, bà luôn như vậy, có gì ngon thường giành cho cô. Bà là một người mẹ hiền lành, tận tảo, chịu thương chịu khó lo cho chồng con. Tuy gia đình cô thiếu thốn về vật chất nhưng tình thần thì luôn tràn đầy, vì vậy cô chưa bao giờ thấy tủi thân hay ghen tị với bạn bè. Cô yêu ngôi nhà nhỏ của cô biết bao nhiêu!

Ăn cơm xong, cô đi rửa bát, mẹ cô sang nhà bà ngoại gần đấy báo tin cô đỗ đh cho bà và dòng họ biết, còn bố cô lại tiếp tục chẻ tre để đan rổ.

Buổi tối mọi người đều sang chúc mừng gia đình cô. Bố mẹ Như Tuyết vừa cười vừa nói chuyện với họ rất vui vẻ. Còn cô thì đang băn khoăn tại sao giờ này anh Minh vẫn chưa về. Mọi khi giờ này anh ấy đã về ăn cơm rồi đi chơi với bạn bè. Mẹ cô cũng bắt đầu lo lắng "Sao hôm nay thằng Minh về muộn vậy? Không lẽ có chuyện gì?". Cô biết mẹ hay suy nghĩ, lo âu nên vội nói "Chắc là anh ấy ghé qua nhà anh Huy thôi. Mẹ đừng lo, để con đi tìm anh ấy."

- Ủ, đi sớm về sớm nha, cẩn thận đấy" mẹ dặn. "vâng ạ". Cô lấy xe đạp ra đi.

Cô đi xe đạp sang nhà Huy cách nhà cô ba ngõ nhỏ. Anh Huy là bạn học của anh trai cô từ hồi bé, hai người chơi thân với nhau đã hơn mười năm, vì vậy cô coi anh như anh trai của mình. Anh rất tốt với cô, luôn giúp đỡ cô.

Đến cổng nhà anh cô liền gọi "Anh Huy ơi!". Lát sau, một chàng trai cao lớn với khuôn mặt điển trai, mặc áo ba lỗ, quần đùi ở nhà ra mở cổng. "Tuyết à! Sang chơi hả? Mẹ anh nói em đồ đ. Anh và mẹ vui lắm! em giỏi thật!". Anh vừa cười vừa nói với cô.

Cô cười ngại ngùng đáp "Vâng, cảm ơn anh. Anh Minh có bên này không anh? Đến giờ anh ấy vẫn chưa về nên em đi tìm."

Nghe vậy anh liền trả lời "Không có. Hôm nay nó không sang đây. Bọn anh cùng đi làm về rồi nó đi với bọn bạn khác, anh về trước." anh do dự rồi nói tiếp "Có lẽ nó lại đi đánh bạc với mấy đứa đấy rồi!"

Tuyết buồn rầu nói "Anh ấy lại thế rồi. Bố mẹ lo lắng cho anh ấy như vậy, khuyên can thế nào cũng không được, làm mọi người đều buồn. Thôi, anh có biết chỗ anh ấy đánh không ạ? Em đi tìm anh ấy về".

- Ủ. Vậy đợi lát anh đi cùng em, anh đang có chút việc giờ. Minh nó thường đánh bạc ở trong thành phố, ở khách sạn MV. Khách sạn này sòng bạc, vũ trường đều có. Nơi đó rắc rối lắm, em không đi một mình được đâu."

Tuyết suy nghĩ rồi nói "Vậy anh cứ làm xong việc rồi đi sau, em đi trước. Đến đây có anh em nên cũng không quá lo."

- Được rồi, cẩn thận nhé. Đợi anh đến. Mà bây giờ đã 8h tối rồi, đạp xe vào thành phố cũng phải mất hơn tiếng. Em sợ không?

- Sợ gì? Hồi trước em đi học suốt. hihi. Thôi, em đi trước đây.

Cô chào anh rồi đi luôn. Do xã của cô không có trường học, vì vậy cô phải học trong thành phố, mà cô còn được học trường chuyên nên từ nhà đến trường là quãng đường 20km, khoảng hơn 1 tiếng đạp xe. Tuy cực nhưng cô quen rồi và cũng không sợ nữa.

Một tiếng sau cô đã đứng trước cửa khách sạn MV. Đây là khách sạn to nhất, nằm giữa thủ đô, là tòa nhà cao 30 tầng với lối thiết kế theo phong cách hiện đại. Cả tòa nhà được bao bọc bởi kính xanh thăm màu, là loại kính từ trong nhìn ra được bên ngoài nhưng bên ngoài không thể nhìn vào bên trong. Cô có thể dễ dàng tìm được nó là vì nó rất nổi tiếng và cũng nằm trên con đường cô đi đến trường. Nhưng cô không thể ngờ được một khách sạn đẹp thế, tráng lệ như thế này bên trong nó lại là mặt trái của xã hội với những cám dỗ làm bao con người sa lầy. Cô cũng không thể hiểu anh trai mình làm sao có tiền mà đến đây đánh bạc?

Hít một hơi dài, Như Tuyết quyết định bước vào trong và cô thấy lạ là tại sao bảo vệ không giữ cô lại, cũng không hỏi CMT xem cô đã đủ tuổi chưa. Vì vậy cô thuận lợi vào bên trong mà không bị ai ngăn cản. Như Tuyết ngây thơ nghĩ khách sạn này bảo vệ lỏng lẻo, nhưng cô đâu biết rằng quy định của khách sạn là ai cũng có thể vào, mặc dù vậy nhưng không ai dám lộn xộn vì chỉ cần xảy ra việc gì liền có người xuất hiện. Ở đây những vị trí quan trọng đều được lắp đặt camera, toàn tòa nhà đều được theo dõi rõ ràng từ phòng quản lí.

Bên trong tòa nhà là một không gian tráng lệ, rộng rãi, sàn nhà được lát gạch bóng loáng. Như Tuyết nhìn thấy rõ cả bóng mình. Trần nhà là một chiếc đèn chùm thật to kiểu Châu Âu cổ điển với vô số bóng đèn nhỏ. Bên phải là quầy tiếp tân với ba cô nhân viên mặc đồng phục màu đỏ xinh đẹp đang tươi cười với khách hàng. Như Tuyết lóa mắt khi lần đầu tiên được bước vào một không gian xa hoa như vậy. Cô thấy mình thật nhỏ bé, lạc lõng và sợ hãi nhưng cô vẫn cố gắng bước về phía một anh chàng mặc áo vest đỏ, bên trong là áo sơ mi trắng có thắt nơ đen ở cổ kết hợp với chiếc quần dài màu đen, gần giống đồng phục của mấy cô lễ tân. Trên tay anh ta là khay đựng một trái rượu vang cùng vài chiếc li. Chắc chắn anh ta là phục vụ bàn đang bê rượu đến cho khách, vì vậy Như Tuyết liền đi theo anh ta.

Đi qua vài hành lang khúc khuỷu, anh ta dừng lại trước một chiếc cửa rộng lớn, rồi anh ta đẩy cửa đi vào. Như Tuyết nghe thấy những âm thanh ầm ĩ, những ánh đèn nhấp nháy đủ màu sắc, rồi những thanh niên trai gái đang lắc lư theo điệu nhạc đình tai nhức óc. Cô biết đây là vũ trường của khách sạn. Vậy sòng bạc chắc cũng gần đây, thế là cô lấy hết can đảm bước vào bên trong. Không gian bên trong không hề ăn nhập với cách ăn mặc và khí chất của cô. Như Tuyết đang mặc một chiếc áo dài tay màu trắng với chiếc quần dài màu đen bình thường, nhưng ở cô lại toát ra khí chất thanh cao, không nhiễm chút bụi của nơi này. Cô như một thiên thần bước vào bóng tối.

Như Tuyết vội đi qua những con người đang say sưa trong thứ âm nhạc rộn rã này, cố gắng không va vào họ. Có một cánh cửa khác ở bên kia phòng vì vậy cô liền đi qua đó. Nhưng cô không để ý thấy một người ngồi ở chiếc ghế sofa gần đó đang đứng lên. Vì vậy cô đã va phải người đó. Như Tuyết hoảng sợ vội vã nói "Xin lỗi, thực sự xin lỗi. Tôi không cố ý."

Trong khi cô vừa cúi người vừa lập đi lập lại lời xin lỗi thì người đó đứng dậy nhìn cô từ trên xuống, rồi bất ngờ anh ta lấy tay nâng cằm cô lên để cho mắt cô nhìn thẳng vào mặt anh. Như Tuyết bỗng cứng đờ người vì hành động táo bạo của anh ta và vì ánh mắt sắc bén mà sâu thẳm đang nhìn mình chằm chằm. Cô chưa bao giờ nhìn thấy một khuôn mặt đẹp như vậy. Đó là một khuôn mặt được tạo hóa điêu khắc một cách tỉ mỉ đến hoàn hảo. Nhưng đặc biệt là ánh mắt của anh ta khiến cho người khác bị hút sâu vào trong đó. Anh ta có một ánh mắt tình tứ, lạnh lẽo, dường như nó có thể nhìn thấu nội tâm của đối phương. Sau một giây mất hồn, Như Tuyết bình tĩnh liền gạt phăng tay anh ta ra, nhìn thẳng vào mắt anh ta với ánh mắt kiên cường và tỏ thái độ khó chịu. Cô những tưởng anh ta sẽ thấy thất lễ và bỏ đi, nào ngờ anh ta lại cười- một nụ cười rục rịch và nói "Một cô bé xinh đẹp, cá tính. Rất ấn tượng". Giọng nói của anh ta êm dịu như tiếng đàn piano. Nhưng Như Tuyết lại thấy hơi thở nguy hiểm toát ra từ anh, trong mắt cô anh ta như một con

yêu tình dụ dỗ người. Vì vậy cô cần tránh xa càng nhanh càng tốt, vừa suy nghĩ thì bước chân của cô đã chạy xa khỏi anh ta. Người đó không đuổi theo, nhưng thuộc hạ của anh ta đứng bên cạnh nhìn thấy và nghĩ rằng anh có hứng thú với cô gái ấy, liền nói nhỏ vài câu vào tai một đàn em khác. Người này nhận lệnh đi về phía cô gái hỏi "Này cô! Cô muốn gì ở đây? Cô tìm người sao?"

Như Tuyết nhìn anh ta một lát rồi đáp " Vâng. Tôi đang tìm sòng bạc. Liệu anh có biết ở đâu không ạ?"

- Đương nhiên rồi. Sòng bạc ở trên tầng tám. Để tôi dẫn cô đi.

- Vâng, làm phiền anh.

Như Tuyết ngay thơ đi theo anh ta vào thang máy lên tầng tám. Cô đứng là một cô bé mới lớn, chưa hiểu đời. Không thể trách cô vì từ trước giờ cô chỉ biết học và quanh quẩn trong làng, bên cạnh người thân, cô chưa có kinh nghiệm sống.

Thang máy đến tầng tám rồi anh ta dẫn Như Tuyết đến phòng 808, nhân lúc cô không chú ý liền đẩy cô vào trong và khóa cửa lại. Như Tuyết hoảng sợ đập cửa đòi mở ra nhưng không ai đáp lại. Bấy giờ cô mới biết mình bị lừa, cô thấy sợ hãi nhưng không biết làm gì, chỉ có thể vô vọng đập cửa mong có người nghe thấy mở cửa cho cô.

10 phút trôi qua vẫn không có ai đến, cô bắt đầu đánh giá căn phòng. Đây là một căn phòng rộng rãi với đầy đủ tiện nghi. Giữa phòng là chiếc giường đôi to lớn với ga trải giường màu trắng tinh. Bên cạnh giường là một chiếc tủ và chiếc đèn ngủ hình nón. Rèm cửa cũng màu trắng với chiếc cửa sổ sát đất bằng kính có thể nhìn ra bên ngoài. Thành phố về đêm đẹp lung linh với đủ ánh đèn, nhưng giờ này Như Tuyết không có tâm trạng ngắm cảnh, cô phải nghĩ cách thoát ra ngoài.

Đang loay hoay không biết làm sao thì cửa phòng mở ra, và anh chàng cô vừa đụng phải bước vào. Cô lập tức nói cảm ơn rồi định bước ra khỏi cửa thì bị anh ta kéo lại " Thì ra đây là điều bất ngờ mà bọn đàn em nói. Được, tôi thích!"

Như Tuyết còn đang bất động nhìn anh ta không hiểu gì thì anh ta đã đóng cửa lại rồi bất thành linh, tiến đến quăng cô lên giường. Cái đau truyền đến đầu khiến cô tỉnh ra, vội vàng lùi xa anh ta, cố gắng bình tĩnh nhưng giọng cô vẫn run lên "Này anh! Có lẽ...đã có sự hiểu lầm ở đây. Tôi...không...không quen anh! Và đặc biệt là anh không đủ...tinh táo." Đúng vậy, anh ta có lẽ đã say vì vừa rồi khi đứng cạnh anh ta Như Tuyết ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. Anh ta thản nhiên trả lời" Đúng, tôi cũng không biết cô. Nhưng...làm nghề này không cần biết rõ về khách." Nói xong anh ta liền ôm chặt lấy cô và hôn. Như Tuyết vội tránh né sau hai giây ngỡ ngàng. Cô vừa đánh vừa quát " Buông ra! Anh nhầm rồi. Tôi không..." Cô chưa kịp nói hết lời thì miệng anh ta đã nuốt hết lời nói của cô vào. Như Tuyết thấy vậy lại càng điên cuồng giãy dụa mà không biết rằng như vậy chỉ làm cho thú tính của đàn ông nổi lên mạnh mẽ. Anh ta nhanh chóng túm chặt hai tay cô ấn lên đỉnh đầu và kẹp chặt hai chân cô bằng một chân. Rồi anh ta xé quần áo của cô, làn da trắng hồng, mịn màng hiện ra trước mắt càng làm anh ta điên cuồng hơn. Cô sợ hãi run lên bần bật, nước mắt chảy dài trên mặt, chảy qua miệng mặn chát. Cô vừa khóc vừa kêu" Bố, mẹ ơi, Cứu con! Người xấu, buông ra" Bỗng dưng cô cảm nhận được cái đau như xé toạc người, cô liền dùng hết sức bình sinh cắn thật mạnh vào vai anh ta. Cô cảm nhận được người anh cứng lại trong giây lát nhưng vẫn không ngừng lại. Cô nếm được vị tanh lợm của máu trong miệng..Và rồi bóng đen bao phủ con người cô. Như Tuyết rơi vào thế giới vô tri vô giác, cô không còn biết gì nữa.

Ánh sáng đã vụt tắt nơi đây, chỉ còn lại bóng tối như những ngày tháng sau này của cô gái bất hạnh...

Sáu năm sau....

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhầm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: MẶT TRỜI NHỎ

Sáu năm sau....

Những tia nắng cuối cùng vừa vụt tắt, tấm rèm màn đêm đang kéo xuống để khép lại một ngày, khắp các ngõ chôn đèn đã được bật sáng. Mùa hè miền Bắc với cái nóng oi bức, ngột ngạt không một gợn gió, tiếng ve kêu da diết mọi nơi như đang bắt bình với thời tiết càng làm cho con người mệt mỏi, khó chịu. Mặc dù trời đã tối nhưng mặt đường vẫn bóng rát, hơi nóng của mặt đất vẫn bốc lên hăm hập.

Với thời tiết như vậy thì chẳng ai muốn ra đường, nhưng những bác nông dân vẫn cặm cù khom lưng trên cánh đồng không quản nắng mưa, lao động miệt mài vì miếng cơm manh áo. Bấy giờ là lúc họ đi làm về. Từng tốp người gánh gồng, vai vác cuốc, tay cầm nón vừa đi vừa quạt. Những giọt mồ hôi cao quý còn đọng trên khuôn mặt họ, tuy vất vả nhưng họ vẫn tươi cười, nói chuyện vui vẻ. Một cuộc sống thôn quê rất bình dị, gần gũi và thân quen.

Các bà, các cô bác vừa đi vừa nói chuyện rôm rả. Trong đó có hai người khoảng ngoài năm mươi, nhỏ gầy, mặc quần áo lao động giản dị, tay áo vén cao đến khuỷu tay, tay phải cầm nón quạt quạt xua đi cái nóng mùa hè. Một bác vác cuốc, còn bác kia gánh đôi thùng nước. Bác vác cuốc nói " Bà Hoa tưới rau gì về vậy? Trời càng ngày càng nóng bà nh? Sắp không chịu nổi rồi."

- Vâng, tôi tưới ít rau muống. Trời này chỉ khổ nông dân mình thôi. Ông trời chẳng thương chúng mình, làm ruộng đã vất vả mà thời tiết lại như thế. Haiz.... Mà bà đi cuốc ruộng về hả?

-Ừ. Mà con bé Ánh Dương sắp đi học rồi nhỉ? Khó, nhà bà đầu có khá lắm gì, phải trả nợ cho thằng con, giờ lại thêm tiền cho cháu đi học nữa.

Bà Hoa thờ dài nói : - Biết làm sao được, đành đến đâu hay đến đó vậy.

Nói xong bà Hoa đã đi đến đầu ngõ nhà mình" Thôi chào bà nha. Tôi về trước". Bà kia đáp" chào bà " rồi đi vào ngõ khác.

Nhà bà Hoa ngay đầu ngõ với cái cổng tre cũ kĩ đang mờ. Một cô bé khoảng bốn, năm tuổi đang chơi trong sân, thấy bà về liền chạy ra đón. Cô bé có khuôn mặt đáng yêu như búp bê barbie, đôi má hồng hồng, đôi môi đỏ chúm chím, với đôi mắt to tròn, trong sáng long mi dài cong vút. Mái tóc ngắn đen mượt ôm tròn khuôn mặt càng tô thêm làn da trắng nõn của bé. Quả là một đứa bé ai nhìn cũng thích. Bé mặc một chiếc áo cộc tay màu hồng nhạt với chiếc quần sooc màu nâu, chân đi đôi dép lê màu vàng. Quần áo tuy hơi cũ nhưng rất sạch sẽ. Bé chạy đến bên bà, miệng tút tút " A! Bà về rồi! Bà về muộn vậy. Bà có mệt không? Bà ra ngồi ở hiên nhà để con lấy quạt quạt cho bà nha." Nói rồi cô bé nhanh chóng chạy đi lấy quạt.

Bà Hoa ngồi ở hiên cho con bé quạt, vuốt ve tóc bé " Cháu ngoan của bà. Ánh Dương sắp năm tuổi rồi, có muốn đi học không?"

- Dạ. Mẹ dạy con biết đọc, biết viết rồi, các bạn trong xóm chưa ai biết ạ. Bà ơi! Con tự học ở nhà với mẹ được không? Đến trường phải mất tiền đó". Cô bé ngây thơ nói. Tuy còn nhỏ nhưng bé rất hiểu chuyện và ngoan ngoãn.

Thấy cháu bé vậy mà đã biết thương bà, thương mẹ, bà Hoa rất vui. Bà cười cười thom má bé nói" Ánh Dương biết nghĩ như vậy là tốt, nhưng phải đi mẫu giáo thì con mới được lên lớp một rồi học tiếp nữa. Con chỉ cần ngoan ngoãn học giỏi là bà vui rồi."

Cô bé gật đầu " Vâng ạ. Nhất định con sẽ học giỏi như mẹ vì con là con của mẹ mà." Cô bé rất yêu và kính phục mẹ vì trong nhà treo rất nhiều bằng khen, giải thưởng của mẹ bé khi còn đi học. Bé nhất định sẽ xuất sắc như mẹ để cho mọi người vui. Bé nắm chặt tay lại làm động tác cô lên rất dễ thương. Sự kiên định và mạnh mẽ ánh lên trong mắt bé, không ai có thể nghĩ cô bé mới năm tuổi mà lại có ánh mắt hiểu biết như vậy.

Bà Hoa phì cười vì hành động đáng yêu của cháu nhưng trong đáy mắt bà lại chứa đựng nỗi buồn u uất khó ai nhìn thấy.

Loáng một cái đã tới ngày khai trường. Hôm nay Ánh Dương sẽ được vào thành phố học ở một trường tư thục. Đó là kết quả tìm kiếm bao ngày qua của mẹ, với sự giúp đỡ của mẹ Hân- mẹ nuôi của bé và cũng là bạn thân của mẹ bé. Mẹ Hân học trong thành phố vừa tốt nghiệp đã xin được chân kế toán cho một công ty điện tử nhỏ. Nhà mẹ Hân cũng gần nhà bé, vì vậy mẹ Hân hay sang chơi và cho quà, bé rất quý mẹ.

Hôm nay bé mặc một chiếc váy mới màu xanh mà mẹ may cho, chân đi đôi giày màu hồng, mái tóc được chải gọn gàng, tay bé cầm lá cờ màu đỏ và quả bóng bay để đi tựu trường. Trông bé như ánh mặt trời sáng lạn.

Mẹ Hân chở mẹ và bé đến trường. Ngôi trường này rất đẹp, rộng rãi không khác gì một trường điểm với đầy đủ khu lớp học, sân chơi cho các bé. Có rất nhiều bạn nhỏ mặc quần áo đẹp lung linh, tay cầm cờ và bóng bay như Ánh Dương đang đứng trong sân với bố mẹ. Không khí khai giảng thật nhộn nhịp. Lần đầu tiên bé được vào thành phố và được đến trường, nhìn thấy nhiều bạn khác, bé rất vui và hồi hộp, bé mạnh dạn và thích thú với việc đến trường nên chỉ cười tươi chứ không khóc nhè như nhiều bạn khác.

Mẹ dắt tay bé đến đứng cùng các bạn, chỉnh lại váy áo cho bé, dịu dàng hỏi : - Ánh Dương sắp vào lớp học rồi, con có sợ không?

Bé vội vàng cười tươi đáp: Không ạ. Ánh Dương không sợ, Ánh Dương thích đi học.

Thấy bé vui như vậy mẹ bé cũng cười, thom vào má bé " Giỏi lắm, đúng là bé con ngoan của mẹ."

Hai mẹ con đang cười vui thì có tiếng cô giáo gọi" Nguyễn Ánh Dương, lớp 5A" Thế là bé vẫy tay chào mẹ rồi chạy đến bên cô giáo xếp hàng cùng các bạn đi vào lớp.

Cô giáo dẫn các bé vào lớp rồi sắp xếp chỗ ngồi cho từng bạn. Lớp học rất rộng, đẹp đẽ. Trên tường có nhiều tranh cổ tích, nhiều đồ chơi. Ánh Dương thích thú quan sát khắp phòng. Bé vui vẻ vì lần đầu được thấy nhiều đồ chơi đẹp như vậy, bé cũng chủ động làm quen với các bạn " Chào bạn. Tổ tên là Nguyễn Ánh Dương vì tớ là ánh mặt trời của mẹ. Còn bạn?" Bé hỏi một bạn gái ngồi bên cạnh mặc chiếc váy công chúa màu hồng, tóc bện cẩn thận đến ngang lưng, dưới chân là đôi giày búp bê cũng màu hồng xinh xắn. Mặt bạn còn đánh phấn, trông bạn như một cô công chúa bé kiêu kì. Cô bé nhìn quần áo của Ánh Dương rồi nguyền rủa, quay mặt đi không thèm trả lời. Ánh Dương cũng không buồn mà tiếp tục quay qua một bạn trai ngồi bên trái và nói như vừa rồi. Bạn này mặc một bộ vest màu đen, áo trong màu trắng có thắt nơ đen ở cổ, chân đi đôi giày đen bóng loáng. Trông bạn rất da dẻ người lớn. Cậu bé có khuôn mặt xinh đẹp, Ánh Dương rất thích, nhưng cậu lại nhìn Ánh Dương với ánh mắt lạnh lùng của bề trên và chỉ nói ba từ " Dương Huy Hoàng". Cái tên thật kêu và sáng chói.

Sau một hồi làm quen Ánh Dương nhận ra rằng mình không giống các bạn khác, các bạn đều ăn mặc đắt tiền và kênh kiệu, không thèm nói chuyện với bé vì bé không có đồ đẹp như các bạn. Bé biết gia đình các bạn chắc chắn rất giàu có, nhưng bé không thèm chấp và cũng chẳng buồn vì điều đó.

Đây là buổi khai trường cho nên các bé chỉ đến điểm danh, xếp lớp và làm quen, nghe cô giáo dặn dò những điều cơ bản rồi ra về. Buổi khai giảng kết thúc nhanh chóng, bé vội chạy ra với mẹ và quên luôn chuyện các bạn không thân thiện với mình. Mẹ bé đứng gần lớp học đợi, thấy bé chạy ra liền ôm bé lên hỏi" Thế nào? Ánh Dương làm quen được với bạn nào chưa? Có vui không?"

Cô bé liền cười thom vào mặt mẹ một cái thật kêu rồi nói " Có ạ. Lớp học rất đẹp và rộng, còn có nhiều đồ chơi nữa mẹ ạ. Ánh Dương thích lắm". Cô bé không nói cho mẹ biết các bạn khinh thường bé vì bé không muốn mẹ buồn và vì bé cũng chẳng quan tâm đến điều đó.

Sau đó, hai mẹ con bắt xe buýt về vì mẹ Hân phải đến công ty làm đến tối mới về, mẹ chỉ chở bé đến trường được thôi.

Vậy là Ánh Dương đã bắt đầu một chặng đường mới của mình- chặng đường đến lớp, làm quen với môi trường mới: bạn bè và thầy cô. Bé rất vui nhưng cũng hơi lo lắng, hồi hộp với sự thay đổi quan trọng và tất yếu mà bé sắp trải qua. Nhưng bé không sợ vì bé sẽ được đi học mỗi ngày với mẹ. Để bé được học ở đây mẹ bé phải làm vệ sinh, quét dọn cho nhà trường. Ngồi trên xe mẹ bé đã nói " Ánh Dương à! Từ ngày mai mẹ sẽ đưa con đi học và mẹ cũng làm công việc dọn dẹp ở đây nữa, bé con có sợ các bạn chê cười không?" Mẹ bé thường gọi bé là Ánh Dương hay " bé con". Mẹ bảo bé là ánh mặt trời chiếu sáng cho cuộc đời đen tối của mẹ, bé là tất cả của mẹ. Vì vậy bé rất thích cái tên này, vừa ý nghĩa lại đặc biệt. Ánh Dương nghe mẹ nói vậy liền trả lời một cách rất nghiêm túc" Ánh Dương không sợ, như vậy là ngày nào cũng được ở bên mẹ, còn có thể giúp mẹ dọn dẹp nữa. Ánh Dương lớn rồi, có thể chăm sóc cho mẹ." Mẹ bé nghe vậy cảm động ôm chặt bé vào lòng " Ánh Dương của mẹ là duy nhất trên đời. Mẹ yêu bé con nhất nhất." Bé thấy trong mắt mẹ có nước, tuy bé không hiểu hết ánh mắt đó nhưng bé cảm nhận được tình thương của mẹ dành cho bé rất to lớn. Ánh Dương luôn hạnh phúc trong tình yêu bao la của mẹ và mọi người, tuy bé không biết cha bé là ai và cũng không dám hỏi mẹ vì có một lần bé hỏi làm cho mẹ khóc rất nhiều, sau đó bà dặn bé không được nói đến bố trước mặt mẹ. Mặc dù rất thắc mắc nhưng không muốn mẹ khóc cho nên bé không bao giờ hỏi nữa.

Ánh Dương cũng thom mẹ nói " Ánh Dương cũng yêu mẹ nhất nhất nhất..." Rồi hai mẹ con cùng nắm chặt tay làm động tác chiến thắng hô " Cô lên! Chúng ta là no1!"

Xuống xe mẹ và bé nắm tay nhau vừa nhảy chân sáo vừa đọc " dung dăng dung dẻ, dắt trẻ đi chơi , đi đến cổng trời đánh rơi mất trẻ, ù ù ập ngồi sập xuống đây...." Hai mẹ con chơi đùa như hai đứa trẻ rất vui vẻ và đầy sức sống. Mẹ bé còn rất trẻ, mới 23 tuổi thôi vì vậy vẫn đầy nhí nhảnh, ngây thơ. Đôi khi bé thấy mẹ còn trẻ hơn cả mình.

* * *

Một tuần nhanh chóng trôi qua, Ánh Dương đã quen thuộc với bạn bè và cô giáo. Lúc đầu các bạn không muốn chơi với bé, cô giáo cũng không chú ý bé nhiều nhưng khi biết bé đã có thể đọc và viết chữ (không nhiều lắm), lại xinh xắn, thông minh lanh lợi cho nên cô giáo và các bạn đã dần dần yêu quý bé hơn. Trong lớp, bé đối xử với các bạn như nhau, thân thiện và hòa nhã. Cô bạn ngồi bên cạnh tên là Phạm Hoàng Anh không còn kiêu kì và đã chịu chơi cùng bé, nhiều bạn khác cũng yêu quý và kính phục bé. Tuy nhiên, bạn Dương Huy Hoàng vẫn cứ lạnh lùng và xa cách với tất cả các bạn, không riêng gì với bé. Ánh Dương được làm lớp trưởng, bé rất ra dáng và làm tốt chức vụ của mình.

Hàng ngày, khi buổi học kết thúc thì bé thường giúp mẹ sắp xếp lại đồ chơi mà các bạn vừa chơi, những công việc nặng thì mẹ không cho bé làm, rồi đợi mẹ quét lớp dọn dẹp một chút sau đó về nhà.

Hôm nay Ánh Dương đang ngồi chơi cầu trượt gần cổng trường, đợi mẹ. Bỗng bé nhìn thấy bạn Hoàng đang ngồi gần đó, bé liền chạy đến vỗ vai bạn " Đây, sao bạn còn chưa về?" Không thấy Hoàng trả lời bé liền đi ra đằng trước thì nhìn thấy trên đầu gối bạn đang chảy máu, chắc là vừa bị ngã, da bị chà xước một mảng. Thấy Hoàng khóc bé liền nói " Không được khóc. Mẹ tớ nói khóc là xấu, đặc biệt là con trai." Hoàng không thèm để ý nhưng khi nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của Ánh Dương thì tức giận gạt mạnh nước mắt trên mặt đi, không khóc nữa. Thấy vậy, Ánh Dương liền ngồi xuống xem xét vết thương của bạn rồi nói" Ừm, Phải băng bó thôi. Để tớ gọi mẹ." Sau đó bé liền chạy nhanh đi gọi mẹ.

Vài giây sau, mẹ bé đến, cẩn thận xem xét vết thương cho Hoàng. Rồi mẹ bé đi lấy nước và bông để rửa vết thương và băng bó. Vừa cẩn thận lau vết thương mẹ bé vừa hỏi cho Hoàng đỡ đau và dịu dàng nói:

- Xong rồi. Con ngoan lắm, không khóc. Mấy ngày là khỏi ngay thôi. Lần sau cẩn thận nhé.

Cậu bé không nói gì nhưng ánh mắt cậu không còn lạnh lùng như trước nữa. Cậu thấy ấm áp và muốn được cô chăm sóc như vậy mãi. Mẹ Ánh Dương thật dịu dàng, ân cần, cậu cảm nhận được tình thương ấm áp của người mẹ mà cậu chưa bao giờ biết đến. Hoàng chưa từng nhìn thấy một người phụ nữ trẻ đẹp lại hiền dịu như vậy. Cô đang mặc bộ quần áo lao công nhưng vẫn không che đi vẻ đẹp của người con gái mới hơn hai mươi tuổi. Cô có ánh mắt ấm áp, chan chứa tình yêu thương.

Hoàng lúng túng đáp : - Vâng ạ.

- Đau phải. Bạn đấy vừa khóc dữ lắm, con đỡ bạn đó. - Ánh Dương kể công.

Hoàng liền tức giận nhìn bé. Mẹ bé thấy vậy cười xoa đầu hai bé " Hai con đều ngoan. Bạn bè phải giúp đỡ nhau chứ, đúng không nào?" Hai bé cùng gật đầu. Xong xuôi, Mẹ Ánh dương đứng lên nói:

- Hai con ngồi đây chơi nha, mẹ đi đổ nước và rác bẩn rồi lấy xe đạp nhé.

Ánh Dương và Hoàng cùng chơi cầu trượt thì có một chiếc xe ô tô màu đen sáng bóng đậu ngay cổng trường. Một người đàn ông cao lớn, mặc vest đen bước ra khỏi xe, đi về phía hai bé. Đó là một người đàn ông khoảng 30 tuổi, cao hơn mét tám, thân hình rắn chắc, khỏe khoắn cho thấy anh ta thường xuyên luyện tập. Dáng đi trầm ổn, toát ra khí chất mạnh mẽ, chín chắn của người thành đạt. Anh ta nhìn thấy miếng băng ở đầu gối cậu bé liền hỏi:

- Chân sao vậy?.. giọng nói lạnh lùng, du dương cất lên nhưng sâu trong đó còn có sự quan tâm thâm kín.

Cậu bé nhìn thấy cậu mình liền nhào vào lòng cậu. Trong gia đình, Hoàng thân thiết nhất với cậu, mặc dù cậu luôn tỏ ra lạnh lùng nhưng Hoàng biết cậu rất quan tâm đến mình. Cậu bé nũng nịu nói:

- Cháu bị ngã nhưng mẹ bạn này đã rửa và băng bó rồi, không còn đau nữa.

Ánh Dương liền cất giọng bẽn lẽn nói với cậu:

- Tớ không phải bạn này, tớ tên là Ánh Dương- là ánh mặt trời của mẹ tớ. Còn nữa, vừa rồi bạn chẳng khóc suốt còn gì, tớ đỡ mới nín.

Hoàng nghe vậy, vừa xấu hổ vừa tức giận liền "hử" một tiếng tỏ vẻ không thèm quan tâm.

Người đàn ông nghe tiếng nói trong trẻo, thánh thót của trẻ con lúc này mới chú ý đến cô bé. Đó là một bé gái xinh xắn, đáng yêu với đôi mắt to tròn, trong suốt, lúm đồng tiền hóm xoúng hai bên má khi cô bé cười. Nhưng khi anh ta nhìn thấy ánh mắt của cô bé thì chấn động trong giây lát. Đó là cái nhìn trong sáng, tinh khiết, kiên cường, không sợ hãi rất giống với ánh mắt đã ám ảnh anh suốt thời gian qua.

Ánh Dương nhìn thấy khuôn mặt vô cùng đẹp đẽ, lôi cuốn của người đàn ông. Cô bé chưa bao giờ gặp chú nào đẹp như vậy, mặc dù bác trai của bé và bác Huy cũng rất đẹp trai, nhưng nét đẹp của họ gần gũi, thân thiện còn vẻ đẹp của chú này thì toát ra khí chất mạnh mẽ, lạnh lùng của một người xuất chúng. Cô bé cảm nhận được ánh mắt của người đàn ông này rất sâu thẳm, khó lường nhưng không có ác ý và bé cũng không cảm thấy sợ hãi, thậm chí còn có cảm giác quen thuộc. Vì vậy Ánh Dương mạnh dạn nhìn lại. Thế rồi người đó mỉm cười, vuốt má bé nói "Cô bé đáng yêu!" rồi quay lại dắt tay bạn Hoàng đi về phía chiếc xe. Bé thấy vui vui vì được người lớn khen và bé cứ nhìn theo cho đến khi người đàn ông ngồi vào xe và lao vút đi.

Lát sau, mẹ bé dắt xe ra cổng thấy bé đứng một mình liền hỏi "Bạn Hoàng đâu con?"

- Dạ, người nhà bạn ấy đến đón rồi ạ. Chú ấy rất đẹp trai, lại oai phong mẹ ạ. Chú ấy còn biết lái ô tô nữa." Ánh Dương nói với ánh mắt sùng kính.

Mẹ bé thấy vậy chỉ cười rồi nhắc bé lên xe đi về nhà. Trên đường đi mẹ luôn hỏi bé hôm nay học gì để xem bé có còn nhớ không? Bé ríu rít kể cho mẹ nghe mọi thứ bé học và mọi điều xảy ra với bé trong ngày. Hôm nay bé hát cho mẹ nghe bài "bé ngoan không nào?" và kể lại chuyện "dê đen và dê trắng" mà cô giáo dạy trên lớp. Hai mẹ con cứ vừa đi vừa hát rất vui vẻ, không còn cảm thấy đoạn đường xa, mệt nhọc và nóng bức nữa.

Cuộc sống của mẹ con bé chỉ đơn giản, yên bình như vậy, cứ lặng lẽ trôi qua với những tiếng cười, niềm vui nhỏ bé và bình dị nhất. Ánh Dương không cần gì hơn ngoài một người bố nữa là hạnh phúc của bé được trọn vẹn. Tương lai luôn bất ngờ và không ai biết trước được, bé tin rồi một ngày bố sẽ quay về với mẹ con bé vì mẹ là người phụ nữ tuyệt vời nhất trên đời này, bé tin tưởng bố nhất định rất yêu mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhầm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: GẶP LẠI ÁC MA

Trời gian trôi nhanh như một con gió, thấm thoát đã sáu năm rồi. Như Tuyết cảm thấy cuộc đời mình như một câu chuyện cổ tích, cứ tưởng đã bước vào địa ngục tăm tối mãi mãi thì ông trời lại ban cho cô ánh mặt trời tươi sáng, giúp cô vượt qua chốn địa ngục sâu thẳm kia. Chính là con gái cô - Ánh Dương, con bé là thiên thần ánh sáng đã yêu thương và lôi kéo cô khỏi bóng đêm lạnh lẽo của con ác mộng đáng sợ đó. Tuy cô không thể nào quên được điều khủng khiếp nhất đã xảy ra khi cô đang say đắm trong niềm vui đồ ải học với tương lai rộng mở trước mắt, nhưng cô đã cố gắng chôn chặt nó tận nơi đáy lòng, và không bao giờ muốn nhớ đến nó nữa.

Sau sự việc khủng khiếp đó, Như Tuyết bị rối loạn tinh thần suốt nửa năm, cô trở nên sợ hãi và thu mình lại một góc, cô không biết gì, không quan tâm đến ai, chỉ cần có người đến gần là cô điên cuồng đánh đập và la hét, duy chỉ một mình mẹ cô là ngoại lệ. Đêm đêm cô đều gặp ác mộng, cô như đứa trẻ bị lạc vào một thế giới xa lạ, vì vậy luôn thấy nguy hiểm và sợ hãi khắp nơi. Rồi đến một ngày khi cô đang đau khổ với cuộc sống địa ngục thì dưới bụng truyền đến cơn đau nhẹ nhàng và mới lạ. Cô đặt tay lên bụng mình và cảm thấy sự chuyển động của một sức sống, cô cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ, đều đặn của sinh mệnh đó, bên tai như nghe thấy tiếng thiên thần nói "Mẹ ơi, đừng sợ. Con là con của mẹ đây, con sẽ bảo vệ mẹ." Cũng chính nhờ tiếng nói đó mà Như Tuyết bừng tỉnh, cô lấy hết can đảm để đối mặt với sự thật. Cô nghỉ học ở nhà đan lát giúp bố mẹ và chăm sóc tốt bản thân để chuẩn bị cho sinh mệnh nhỏ bé của cô chào đời.

Mỗi lần nhìn thấy đứa con gái bé nhỏ, dễ thương của mình là cô lại nhớ đến ngày bé chào đời. Đó là ngày 30 tháng 5 năm 2007 - ngày hôm đó trời mưa tầm tã, cô bị vỡ nước ối, mọi người vội vàng đưa cô đến trạm xá cách làng khoảng 2km. Sau gần 6 tiếng đồng hồ vật vã, con gái cô chào đời. Khi cô nhìn thấy thân hình đỏ hồng được bọc trong tã lót, cô ôm con vào lòng khóc, bỗng chốc mọi đau đớn, cực khổ vừa rồi không là gì nữa, con bé cười với cô và ánh mặt trời chiếu sáng mọi nơi. Vì vậy cô đã quyết định đặt tên cho con là Ánh Dương.

Con gái cô ngày một lớn dần, ngoan ngoãn và khỏe mạnh, từ khi sinh ra đến nay chưa bị ốm nặng lần nào. Tuy còn nhỏ nhưng con bé rất hiểu chuyện.

Năm nay bé đã đến tuổi đi học, vì vậy Như Tuyết phải tắt bật nghĩ cách tìm việc và tìm trường cho con. Gia đình cô đã nghèo, lại thêm hồi trước anh trai cô đánh bạc nợ tiền nên vẫn phải gánh vác hàng năm để trả nợ. Tuy anh đã hối hận và cai cờ bạc vì sự việc của cô, nhưng do số tiền nợ quá lớn cho nên làm việc vất vả suốt sáu năm qua mà chưa trả hết nợ, lãi suất thì ngày càng tăng. Cũng may nhờ Hân - bạn thân của cô làm trong thành phố biết được một trường tư thục tuyển lao công, cô liền đến đó xin làm với điều kiện cho con cô được học ở đó. Do Hân có cô bạn có người quen bên hành chính của trường nên đã nhận Như Tuyết vào làm.

Đối với một người mẹ trẻ hơn hai mươi tuổi, lại không có bằng cấp gì như cô thì xin được một công việc là điều vô cùng khó khăn. Mấy năm qua cô chỉ ở nhà chăm sóc con, đan rổ giá, rồi làm ruộng cùng bố mẹ. Bây giờ khi Ánh Dương đi học, cô có thời gian hơn và muốn tìm việc làm. Nhưng với điều kiện của cô thì rất gian nan, hiện nay những người có bằng đại học còn thất nghiệp đầy chừ nói gì đến bà mẹ trẻ như cô.

Buổi tối Như Tuyết sang nhà Hân vì nghe Hân nói có một chỗ làm. Hân và cô chơi với nhau từ hồi tiểu học, mấy năm qua nhờ có Hân giúp đỡ, cô cũng được an ủi phần nào. Hân là một cô gái năng động, ngay thẳng, luôn hết lòng với bạn bè vì vậy ai quen biết Hân cũng yêu quý cô. Tuy Hân không phải là

người xinh đẹp, lại hơi đầy đặn nhưng cũng thuộc loại đáng yêu và có duyên cho nên không ít người theo đuổi, mặc dù vậy cô vẫn chưa ưng ai.

Hai cô gái ngồi hóng mát trên chiếc phản gỗ ở ngoài sân, rồi như Tuyết hỏi:

- Cậu biết có nơi đồng ý nhận mình vào làm hả? Nói nghe xem nào?

Như Tuyết thấy Hân do dự liền nói "Nói đi. Việc gì cũng được, miễn có việc là ok rồi."

Vì thế Hân đành nhìn ra xa thờ dãi rồi nói :

- Ừ.... Chỗ này không có điều kiện gì, cũng chẳng cần bằng cấp, họ chỉ cần cậu làm được việc thôi. Là công việc lao công, tiếp thị....những việc vất vả....nói chung cũng vất vả nhưng lương tương đối cao. Chỉ là....

Như Tuyết nhìn bạn ý bảo tiếp tục, vì vậy Hân hít một hơi dài kết thúc câu nói "Đó là khách sạn MV." Nói xong Hân vội nhìn bạn, sợ cô lại mất bình tĩnh khi nghe đến cái tên đó. Nhưng Như Tuyết chỉ im lặng, rất lâu sau mới nói:

- Có phải mình rất yếu đuối không? Ngay cả việc nghe đến tên đó mà cũng không chịu được, mặc dù đã sáu năm rồi.

Cô hít sâu vài lần để giữ bình tĩnh và không cho nước mắt chảy ra. Hân đau lòng nhìn bạn, quyết định nói hết suy nghĩ của mình:

- Tuyết à! Sự việc đã diễn ra lâu rồi, hãy quên hết đi và sống thật vui vẻ. Cậu phải dừng cảm đối mặt với nó nếu không nó sẽ mãi là hố đen không thể lấp đầy trong tim cậu. Hãy mạnh mẽ lên, cậu còn có Ánh Dương, mình, bố mẹ cậu, anh Minh, anh Huy.... Mọi người luôn bên cậu mà.

Như Tuyết nghe Hân nói vậy cuối cùng cũng bật khóc. Sau sự việc đó cô muốn khóc nhưng không thể, nó luôn dồn nén trong tim cô, rồi sau cô sợ mẹ, Ánh Dương và mọi người lo lắng nên cô luôn cố gắng vui vẻ, cất giấu những giọt nước mắt đó tận đáy lòng. Còn bây giờ, cô quyết định khóc một trận thật để giải tỏa và để lấy dũng khí đối mặt.

Hân ôm cô vào lòng an ủi " Khóc đi, hãy khóc hết tất cả uất ức trong lòng rồi vứt nó đi, tiếp tục sống vui vẻ coi như nó chưa từng tồn tại. Cậu làm được mà. Như Tuyết của tớ là tài giỏi nhất, luôn luôn là như vậy."

Hân tỏ ra nghiêm túc vô cùng làm cho Như Tuyết đang khóc cũng phải phì cười " Được rồi, vì câu nói của cậu tiếp thêm sức mạnh cho mình nên mình sẽ đối mặt với nó. Nhưng mình cần vài ngày để chuẩn bị tâm lý thật tốt, được không?" Nghe vậy, Hân liền làm động tác sẵn sàng" tất nhiên rồi."

Sau đó hai người cùng cười và nhìn lên bầu trời đầy sao, tin tưởng vào tương lai rồi cũng sẽ tươi sáng như những ánh sao lung linh kia.

* * * * *

Một tuần sau, Như Tuyết chính thức bước vào khách sạn MV làm chân sai vặt nhỏ nhỏ ở đây. Cô làm ca từ 19h đến 23h. Lúc đầu cô sợ hãi nhưng dần dần không có chuyện gì nên cũng yên tâm hơn. Mỗi ngày cô dạy học ở trường Ánh Dương, lớp của con cô. Như Tuyết được dạy các bé bởi vì các cô giáo biết Ánh Dương được cô dạy chữ cho, đặc biệt là nhờ một lần cô giáo của Ánh Dương có việc gấp cần đi ra ngoài nhưng không có ai phụ trách trông lớp hộ, vì vậy đành nhờ Như Tuyết. Từ trước đến giờ Như Tuyết rất thích trẻ con, lại kiên nhẫn nên dễ dàng được lòng bọn trẻ, sau khi cô dạy thay cô giáo đó một buổi, các bé liền yêu thích và đòi với bố mẹ cho cô dạy bọn chúng. Do đó mà cô được dạy học. Như Tuyết rất yêu công việc này, tuy nhiên cô vẫn làm cả công việc dọn dẹp như trước. Sau đó cô đưa con về nhà ăn uống, tắm rửa rồi đi làm ở khách sạn, đến 23h lại đi xe buýt về nhà. May mà bây giờ giao thông phát triển, xe buýt chạy qua làng cô đến 12h mới hết.

Làm việc được một tháng Như Tuyết đã quen được nhiều người : Cậu Trung gác cửa, Tuyết Nhi nhân viên lễ tân, bác Trần đầu bếp.... Đặc biệt là chị Huệ làm cùng tổ với cô, 35 tuổi, đã kết hôn và có 3 con nhưng tính cách rất phóng khoáng, nói nhiều, thích buôn chuyện vì vậy mà có tin tức gì mới chị đều biết. Cũng nhờ chị mà Như Tuyết biết rõ về khách sạn này. Có một lần hai người cùng lau kính ở trước cửa khách sạn, Như Tuyết thấy đủ loại người ra vào : giàu nghèo, già trẻ. Vì vậy cô liền thắc mắc:

- Tại sao đủ loại người ra vào khách sạn vậy chị? Mà khách sạn lớn như vậy cũng không có bảo vệ kiểm tra lí lịch của khách? ". Đúng vậy, trước cửa khách sạn không hề có bảo vệ, chỉ có hai nhân viên đứng cửa để cất xe cho khách.

- Em không biết quy định của khách sạn mình à? Nơi này ai cũng có thể vào ăn chơi, giải trí được, miễn là có tiền. Ở đây không phân biệt giàu nghèo, rất tự do và bình đẳng. Ngay cả những nhân viên làm hành chính của khách sạn cũng không cần bằng ĐH danh giá hay bằng cấp lắm, họ chỉ cần có năng lực là được. Thế thì chị em mình mới được nhận vào làm chứ. Thời buổi bây giờ khó khăn, đất chật người đông, nhiều công ty ngay cả nhân viên vệ sinh cũng yêu cầu bằng cấp chứ chẳng chơi. Vì vậy, nơi này là đặc biệt nhất cả nước đó. Mà em biết mọi người gọi nơi này là gì không? " Chị Huệ nói rõ ràng tỉ mỉ cho cô rồi hỏi.

Như Tuyết liền tò mò hỏi " Em không biết. Là gì vậy chị?"

- Nó vừa là thiên đường hay trại cứu tế- nói theo cách của mấy người thất học bọn mình, lại vừa là địa ngục. " Chị Huệ nhìn thấy vẻ mặt ngờ ngác của cô liền giải thích." Ở đây vũ trường, sòng bạc có cả, mọi thứ ăn chơi của xã hội đủ hết, cho nên không ít người vì vào đây chơi bạc mà phá sản, ăn chơi xa đọa hỏng cả một đời, đương nhiên đối với những người ấy nơi này là địa ngục hay còn là nơi trụy lạc. Còn những người vào đây để làm việc, hoặc đơn thuần chỉ là để thư giãn hay đánh bạc thắng mà đổi đời thì tất nhiên nơi đây lại là thiên đường. Nói chung là ở đây đen trắng đều có cả, nó chính là mô hình thu nhỏ của một xã hội. Là đen hay trắng thì dựa vào mục đích của mỗi người khi đến đây. Có câu gio nhân nào thì gặt quả ấy mà."

Nghe vậy Như Tuyết bỗng nghĩ đến bản thân mình. Vậy kết quả của cô là trắng hay đen? Lát sau cô lại hỏi:

- Tên khách sạn là gì vậy chị? MV là viết tắt của từ tiếng Anh nào đó sao?. " Bây giờ đa số các khách sạn, công ty đều lấy tên tiếng Anh. Vì vậy Như Tuyết nghĩ khách sạn này cũng không ngoại lệ.

Không ngờ chị Huệ liền kêu lên, nhìn cô với ánh mắt không tin nổi: " Trời ơi! Như Tuyết, em có phải vào đây làm được một tháng rồi không vậy? Ngay cả tên của sếp mình cũng không biết? Em có biết sếp nổi tiếng đến mức tất cả nhân viên ở đây đều thuộc lòng lí lịch của sếp không?"

Như Tuyết nghe chị nói rồi thể hiện thái độ hận không thể bỏ đầu cô ra nhét tất cả thông tin của sếp vào mà buồn cười. Chẳng lẽ cô chỉ là một nhân viên nhỏ nhoi cũng phải biết rõ về người mà chẳng bao giờ có cơ hội gặp sao? Vì vậy cô liền cười to rồi nói :

- Em chịu thôi. Ông ta nổi tiếng vậy sao? Không lẽ là một lão già bụng phệ nhưng giàu có ngang Bill Gates?

Như Tuyết đùa vui nói.

- Nhảm to rồi, em ơi! Sếp mình không phải lão già cũng chẳng hề béo. Ngược lại, anh ta còn rất trẻ mà đẹp trai như diễn viên Hàn Quốc Lee Min Ho. Anh ta tên là Trần Minh Vương, 33 tuổi, chưa kết hôn. Năm 18 tuổi đã bắt đầu tự lập, làm kinh doanh, anh ta không đi học đh vì nghĩ rằng bằng cấp không quan trọng và anh ta thấy ở trường đh chỉ có lí thuyết suông, ngoài đời mới là thực tế. Đó là lí do vì sao anh ta lại thu nhận nhân viên khác người như vậy. Ngoài ra, gia đình anh ta còn vô cùng giàu có, bố anh ta là tổng giám đốc ngân hàng Đông Á. Mẹ anh ta là người gốc Mỹ, tính ra thì anh ta cũng là người lai. Đúng rồi, tên khách sạn chính là viết tắt của tên anh ta, khách sạn này do một tay anh ta mở mà. Đặc biệt tạo nên sức hút của anh ta, đó là anh ta vẫn độc thân, bọn con gái trong khách sạn ai mà không có ý nghĩ với anh ta, ngay đến chị, có gia đình rồi còn không thể cưỡng lại được sức hấp dẫn của anh ta nữa là. Tổng kết lại, Trần Minh Vương chính là người đàn ông hoàng kim, cực phẩm trong cực phẩm

Chị Huệ nói một hơi dài rồi dốc sức hít thở, Như Tuyết nhìn vẻ mặt khát khao, ánh mắt như hai trái tim của chị mà cười ngặt nghẽo. Dám chắc nếu anh ta xuất hiện ở đây thì nhất định sẽ gây tác động không khác gì ca sĩ trẻ nổi tiếng Justin Bieber.

- Chị gặp anh ta bao giờ chưa mà khẳng định chắc vậy? Có khi chỉ là lời đồn cũng nên?

Cô suy đoán một cách lí trí vì có vẻ như chị Huệ đang đứng trên khía cạnh tình cảm, chủ quan mà đánh giá anh ta.

Nghe Như Tuyết nói vậy, chị Huệ liền nhảy dựng lên:

-Em có phải người của thế kỉ 21 không vậy? Bây giờ đã là năm 2012 rồi đó, em không đọc báo hay xem TV à? Anh ta lên báo suốt vì tài năng, công việc và cũng lắm scandal với mấy người đẹp chân dài. Nhưng chị mới chỉ được gặp anh ta có một lần, trời ơi, anh ta đẹp khủng khiếp, còn hơn cả trên báo làm chị mấy suất lòi con nết, xịt máu mũi. Trên đời này chỉ có hai loại người không thích anh ta, đó là đàn ông và les.Ồi! Đúng là Lee Min Ho của chị.

Chị Huệ vừa nói vừa nắm hai tay lại để dưới cằm với vẻ mặt khát khao của cô gái mười tám ngây thơ. Như Tuyết chỉ biết lắc đầu, chị Huệ là fan cuồng nhiệt của phim Hàn, đặc biệt là Boy over flowers có Lee Min Ho, từ đó chị luôn lấy anh ta làm hình mẫu với những người đàn ông chị coi là đẹp. Còn Như Tuyết lại không thích phong cách của đàn ông HQ vì cô thấy nó hơi yếu đuối, yếu điệu giống con gái. Cô thích đàn ông có phong cách mạnh mẽ, nam tính nhưng cũng không phải loại cơ bắp cuộn cuộn như Lý Đức.

Như Tuyết cười đến gập cả người lại, nói : " Vậy em thuộc loại nào nhĩ?"

Chị Huệ liền đánh giá cô từ trên xuống dưới cẩn thận rồi nghiêm túc nói " Ừm, theo những gì chị biết về quan điểm của mày về đàn ông và những điều chứng kiến được, chị chỉ có thể nghĩ mày thuộc loại thứ hai. Haha." Nói rồi hai người cùng cười vui vẻ.

* * * * *

Một chiếc xe mercedes màu đen sáng bóng dừng lại trước cửa khách sạn. Anh nhân viên đứng gác ngay lập tức chạy đến mở cửa xe. Sau đó là đôi giày da đen bóng xuất hiện trên mặt đất, một người đàn ông cao lớn mặc vest đen, đeo kính đen bước ra. Từ đầu đến chân anh ta đều là một màu đen tuyền vì vậy càng làm tăng khí chất lạnh lùng, huyền bí của mình. Không ai nhìn thấy ẩn sau chiếc kính đen kia là đôi mắt sâu thẳm, hút hồn của người đàn ông. Theo sau anh ta là tốp người vận đồ đen không khác gì bang phái xã hội đen nào đó trong phim ảnh. Anh ta đi đến cửa khách sạn liền có hai trong số những người mặc đồ đen giống nhau bước lên mở cửa cung kính mời vào.

Người đàn ông vừa bước vào thì tất cả các nhân viên trong khách sạn liền dừng lại mọi động tác, nhìn theo. Các nữ tiếp viên vội soi gương, chỉnh sửa lại nhan sắc và nhìn anh ta với ánh mắt đầy trái tim khao khát. Tuy nhiên, anh ta chẳng thèm liếc mắt lấy một cái, đi thẳng đến vũ trường, ngồi xuống nơi quen thuộc của riêng mình mà uống rượu giải sầu như mọi khi.

Đã sáu năm trôi qua kể từ ngày đó, anh ta vẫn luôn nhớ mãi về người con gái với ánh mắt luôn ám ảnh tâm trí anh. Hương vị của cô vẫn còn đọng lại mãi với anh. Từ khi gặp cô như một giấc mơ, anh liền không thể quên. Anh cũng không thể tin nổi một cô gái làm nghề đó lại có thể khiến mình thấy hứng thú và muốn gặp lại đến vậy. Có lẽ vì sự ngỡ ngàng khi lần đầu tiên làm việc đó của cô khiến anh lưu luyến, hay cũng có thể là vì ánh mắt trong sáng, thuần khiết và sự kiên cường của cô làm cho anh thích thú. Cô như một con thỏ nhỏ khiến cho anh nảy sinh ý muốn chiếm hữu làm vật cưng.

Ngày đó, khi cô va phải anh rồi mạnh mẽ nhìn anh bằng ánh mắt thẳng thắn như vậy thì cô là người đầu tiên. Từ trước tới giờ không ai dám nhìn vào mắt anh vì họ luôn sợ hãi ánh mắt sắc bén có thể nhìn thấu suy nghĩ đối phương của anh. Còn cô, trong mắt cô anh chỉ nhìn thấy sự ngây thơ, trong sáng của một cô bé mới lớn, đang đầy tình thương, niềm vui, thuần khiết không nhiễm một hạt bụi. Đó là ấn tượng đầu tiên của anh về cô. Sau đó anh mới để ý đến toàn bộ con người cô. Một cô gái rất xinh đẹp, khuôn mặt trái xoan nhỏ, làn da trắng hồng tự nhiên, không chút phấn son, đôi mắt to tròn với hàng lông mi dài cong vút, đôi môi đỏ như hoa đào khiến cho người ta chỉ muốn nếm thử vị ngọt của nó. Cô còn có một mái tóc thẳng mượt được buộc

cao đến ngang lưng càng làm tăng thêm làn da trắng hồng của cô. Quần áo cô rất giản dị, tinh tế chứ không màu mè như những cô gái khác. Vì vậy đến giờ anh vẫn thắc mắc tại sao cô gái thuần khiết như vậy lại làm nghề đó. Rồi anh tự cười mình ngớ ngẩn, có thể đó chỉ là bề ngoài giả dối hoặc cũng có thể vì cô rất cần tiền. Con người luôn như vậy, vì tiền có thể làm mọi việc, bán rẻ cả lương tâm mình còn được. Chẳng phải anh đang sống trong thế giới đó sao?

Anh vẫn luôn tự hỏi ngày ấy tại sao mình không thể kiềm chế dục vọng mà muốn cô, tại sao anh không cho cô ít tiền rồi thả cô đi? Có phải lúc đó anh đã say nên không còn lí trí để làm chủ hành động của mình? Nhưng nếu say sao anh lại nhớ từng chi tiết như vậy? Nó luôn tái hiện một cách rõ ràng, sống động trong đầu anh. Lúc đó, khi hoàn toàn chiếm giữ cô, anh đã rất ngạc nhiên và khiếp sợ vì biết cô còn là xử nữ, nhưng rồi anh vẫn tiếp tục. Cô đã để lại cho anh một ấn kí sâu sắc trên vai trái. Vết sẹo đó lại càng làm cho anh không thể quên nổi cô. Và anh yêu thích nó. Sáng hôm sau tỉnh lại anh vẫn còn thấy cô hôn mê, vuốt ve má cô, sau đó mặc quần áo ra khỏi phòng vì anh có việc gấp cần đích thân xử lí. Anh để lại cho cô một tấm séc đã kí tên sẵn, tùy cô diễn số tiền. Thực ra, anh định sau khi xử lí xong việc sẽ quay lại tìm cô, có thể anh sẽ nhận cô làm tình nhân, nhưng không ngờ khi quay lại cô đã đi mất, tấm séc vẫn còn nguyên, chắc là đàn em của anh đã cho cô tiền từ trước. Anh có hỏi bọn đàn em nhưng chúng cũng không biết gì về cô. Vì vậy, anh thường đến đây uống rượu mong có thể gặp lại, nhưng đã sáu năm rồi mà anh vẫn sống trong thất vọng vì không nhìn thấy bóng dáng của cô. Cô gái đó đã xuất hiện và biến mất như một giấc mộng đẹp.

Đến 11h đêm anh chán nản đứng dậy rời khỏi nơi trụ lạc này, hôm nay anh chỉ uống vài li whisky cho nên vẫn rất tỉnh táo. Bước ra khỏi cửa, đang định lên xe bỗng nghe tiếng trẻ con hát "chị ong nâu nâu nâu nâu, chị bay đi đâu đi đâu? Chú gà trống mới gáy, ông mặt trời mới dậy...." anh liền dừng lại và thấy một cô bé đang ngồi bên cạnh cửa khách sạn. Đó là cô bé anh đã gặp ở trường mẫu giáo. Anh vẫn còn ấn tượng với cô bé là vì ánh mắt của cô rất giống với người con gái đó, và anh cũng không biết tại sao mình lại có cảm giác rất gần gũi và yêu thích, nhưng anh không nhớ nổi tên của bé. Vì vậy anh liền bước về phía đó.

Ánh Dương đang ngồi dưới đất bỗng thấy một đôi giày đen trước mặt, bé ngừng hát ngược mắt nhìn lên. Cô bé thấy khuôn mặt xinh đẹp của người đàn ông, Ánh Dương vẫn còn nhớ rõ về chú này, người mà cô bé có cảm giác thân thuộc và yêu thích. Hôm nay bác Huệ có việc bận cho nên mẹ bé phải làm thay cả buổi, mẹ đành đón bé đến chỗ làm cùng mẹ. Bây giờ bé đang ngồi đây đợi mẹ tan ca. Ánh Dương nhìn chú đẹp trai, lộ ra hàm răng nhỏ trắng đáng yêu và hai lúm đồng tiền dễ thương, lễ phép chào:

- Cháu chào chú đẹp trai!

Người đàn ông thấy vậy liền phì cười, nụ cười đó đã xua bớt cái lạnh lẽo trên mặt anh. Anh cất tiếng nói du dương hỏi bé:

- Cháu bé, Còn nhớ chú không? Chú tên là Trần Minh Vương, còn cháu?

- Có nhớ ạ. Chú là chú đẹp trai lái xe ô tô đến trường đón bạn Hoàng. Cháu tên là Nguyễn Ánh Dương- là ánh mặt trời của mẹ." Cô bé luôn giới thiệu cho mọi người tên của mình như vậy.

- Cái tên đẹp và ý nghĩa. Rất xứng với cháu.

MV yêu thích vuốt ve đôi má phấn nộn của cô bé không muốn buông tay.

Ánh Dương nghe chú đẹp trai khen tên bé đẹp, còn khen bé dễ thương nữa nên liền thích thú nói:

- Chú cũng rất đẹp trai, giống bố cháu.

Thấy cô bé ngây thơ nói vậy, anh liền hứng thú hỏi:

- Bố cháu rất đẹp trai sao?

Mặt cô bé bỗng trầm xuống một lát rồi sau đó lại tươi cười nói:

- Cháu không biết, cháu chưa gặp bố bao giờ nhưng cháu tin bố rất tài giỏi và đẹp trai, bởi vì mẹ AD là người phụ nữ xinh đẹp và hiền dịu nhất trên đời, Ánh Dương cũng là em bé ngoan ngoãn và đáng yêu nhất, cho nên bố AD nhất định là người giỏi giang và đẹp trai nhất nhất.

MV thấy cô bé thật thú vị, anh rất thắc mắc người phụ nữ như thế nào mà có thể sinh ra một cô bé dễ thương lại thông minh như vậy? Anh bỗng muốn gặp mẹ bé.

- Vậy mẹ cháu tên gì? Xinh đẹp và tài giỏi như thế nào?

Nhắc đến mẹ, cô bé tự hào nói:

- Mẹ cháu tên là Nguyễn Như Tuyết. Mẹ hiền lành, dịu dàng vì vậy có rất nhiều chú yêu thích mẹ cháu. Còn nữa, trong nhà cháu treo rất nhiều bằng khen khi còn đi học của mẹ. Sau này sẽ treo thêm của cháu nữa.

Nhìn thấy sự tự tin, mạnh mẽ trong mắt bé, MV rất thích. Anh hỏi "Vậy cháu làm gì ở đây?"

- Cháu đợi mẹ tan ca, mẹ cháu làm việc ở đây. Thôi, cháu không nói chuyện với chú nữa. Mẹ cháu sắp làm xong rồi. Cháu phải đi tìm mẹ đây. Tạm biệt chú.

Nói xong cô bé vẫy tay với anh sau đó chạy đi. MV vẫn đứng nhìn theo cô bé một lúc rồi mới lên xe.

Mấy hôm nay con chị Huệ bị ốm, đành phải nghỉ việc, vì vậy Như Tuyết làm cả phần việc của chị. Ngày hôm qua do bất đắc dĩ mới đem con đến đây nhưng cô rất lo lắng bé gặp người xấu hay nhìn thấy những điều không nên, may mà con bé ngoan ngoãn chơi một mình, không có chuyện gì xảy ra. Hôm nay cô không cho nó đi nữa mà nhờ anh trai đến đón nó còn cô thì đi làm luôn.

Vừa lau kính cô vừa hát " Tôi yêu bao con phố quen, yêu cánh đồng, yêu hạt lúa thơm... Tôi yêu quê hương đất trời, kia núi đồi đây dòng nước trong xanh, tôi yêu phiêu du khắp trời, yêu những người thân của tôi... Tôi yêu người VN này..." Như Tuyết là cô gái đầy sức sống, lại còn trẻ, cô cũng thích ca hát, nhảy nhót, vì vậy khi làm việc cô thường hát lên cho vui đi sự mệt nhọc. Giọng cô trong trẻo, thánh thót, nghe rất êm tai và truyền cảm

Đang say sưa ca hát cô bỗng nhìn thấy một người phản chiếu trên cửa kính đang đứng sau nhìn cô cười thích thú. Cô liền quay lại rồi trừng lớn mắt khiếp sợ nhìn người đó.... Chính là anh ta, là ác ma, là bóng đen cô không thể nào quên và cũng chỉ mong suốt đời suốt kiếp không bao giờ gặp lại. Cô bỗng cứng đờ người, mồ hôi lạnh tuôn ra như mưa, rồi người cô run lên bần bật, miếng giẻ lau và chai nước liền rơi xuống đất bắn tung tóe lên chân anh ta, nhưng cô không quan tâm, đầu óc cô trống rỗng, trước mắt cô chỉ còn lại cảnh tượng anh ta nắm đó điên cuồng chiếm giữ cô. Và rồi cô liền lấy hai tay bịt chặt tai lại, la hét " Aaaaa...a! Người xấu, ác ma, bố mẹ ơi, cứu con! A! " Cô lại la hét giống như lúc đó rồi chạy vụt đi.

Cô chạy đi cho nên không nhìn thấy người đàn ông đó với nụ cười cứng đờ trên mặt và không hiểu chuyện gì xảy ra.

Vừa rồi MV đang ngồi bên trong nghe nhân viên báo cáo công việc kinh doanh của khách sạn, anh nhìn thấy một cô gái mặc đồng phục lao công màu xanh đang lau cửa kính nhưng người lại nhún nhảy, miệng khe khẽ hát. Hình ảnh đẹp đẽ, yêu đời, đầy sức sống của cô gái khiến anh bị hấp dẫn. Vì vậy không kịp suy nghĩ anh đã bước đến đằng sau cô gái đó mặc cho nhân viên vẫn đang thao thao bất tuyệt. Thấy sếp mình như vậy, nhân viên đó bỗng ngừng lại, kinh ngạc nhìn anh. Cô gái vẫn say sưa vừa hát vừa lau kính không để ý thấy anh đang đứng đằng sau thích thú quan sát. Cô đang hát bài " Tôi yêu" của Phương Uyên, giọng hát của cô trong trẻo, êm dịu như dòng suối mát lạnh giữa mùa hè nóng bức chảy vào tâm trí người nghe. Rồi khi nhìn kĩ khuôn mặt đó, anh giật mình vì nhận ra cô chính là người con gái luôn ám ảnh trong tâm trí anh. Thời gian không hề để lại dấu vết trên con người cô. Trông cô vẫn như một cô bé mười tám đôi mươi, tràn đầy sức sống, ánh mắt vẫn trong sáng, thuần khiết như vậy. Thậm chí cô còn đẹp hơn, vì có thêm hương vị cuốn hút của người phụ nữ đã trải qua tình dục, cho dù cô đang mặc bộ quần áo lao công bụi bặm.

Anh đang say sưa ngắm nhìn thì cô bỗng quay người lại, nhìn anh như nhìn thấy quỷ rồi điên cuồng la hét và chạy đi. MV quá bất ngờ nên chỉ biết đứng nhìn mà không đuổi theo. Anh không hiểu tại sao cô lại trở nên kích động như vậy. Nhưng ít ra anh đã gặp lại cô, không ngờ cô lại là nhân viên quét dọn trong khách sạn của mình. Đúng là đi mòn đế dép không tìm thấy, nào ngờ lại ở ngay bên mình. Liệu đây có phải duyên phận giữa anh và cô? MV cảm thấy thích thú với suy nghĩ này. Anh cười, lần này anh chắc chắn nắm được cô rồi

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhầm Lẫn Kỳ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: TIẾP CẬN CON MÔI

Thời tiết giao mùa với những cơn gió se se lạnh cuối thu, cây cối bắt đầu thay áo, cảnh vật cũng đượm buồn vì thu đi đông sắp đến.

Như Tuyết ngồi yên lặng, hai tay ôm chặt chân mình như đứa trẻ cuộn tròn trong bụng mẹ, cô luôn làm như vậy mỗi khi sợ hãi, cứ thu mình vào trong cái vỏ bọc tưởng tượng do chính mình tạo ra. Đã hai ngày cô không đi làm, không ăn, ngủ, cô lại quay về thời khắc đáng sợ đó, cơn ác mộng đã biến mất từ khi có Ánh Dương nay lại quay về ám ảnh và đeo bám bóng tối lên người cô. Cứ nghĩ sẽ không bao giờ phải gặp lại con người đáng sợ đó, nào ngờ trong khi cuộc sống của cô đang đi vào quỹ đạo bình thường với những niềm vui nho nhỏ bên gia đình thì hán ta lại một lần nữa xuất hiện, phá hủy tất cả mọi thứ của cô.

Như Tuyết luôn cho rằng vụ việc đó chỉ là sự nhầm lẫn xui xẻo nhất đời, cô sẽ không bao giờ phải gặp lại hán nhưng cô không thể ngờ sau sáu năm trời cô lại gặp hán một lần nữa, ở cùng một nơi. Như Tuyết những tưởng mình có thể điềm tĩnh tiếp nhận vì cô đã quên sạch mọi chuyện, có thể đứng cảm đối mặt, nào ngờ đó chỉ là sự làm tuồng của bản thân, cô vẫn không thể vứt bỏ được vì nó đã là hố đen rất sâu không thể lấp đầy trong tim cô.

Hôm đó, sau khi nhìn thấy hán ta Như Tuyết đã mất bình tĩnh, la hét, chạy trốn vào nhà vệ sinh. Cô ở trong đó run rẩy sợ hãi suốt hai tiếng đồng hồ, rồi cô cố gắng lấy lại chút lí trí nhờ người gọi điện cho anh trai đến đón cô. Từ hôm ấy, cô lại trở về tình trạng như lúc trước, sống trong nỗi sợ hãi, không biết bám víu vào đâu.

Đã mấy ngày con gái không ăn uống, ngủ nghỉ, cứ sợ sệt ngồi một góc, bà Hoa vô cùng lo lắng và đau buồn. Nhưng bà hỏi nó lại không chịu nói, bố hay anh trai đến gần cũng không được. Con gái bà đã từng bị như vậy một lần. Đó là sáu năm trước, vào một buổi tối nó đi tìm anh trai suốt đêm không về, vợ chồng bà lo lắng đang định nhờ người đi kiếm thì bỗng thấy thằng con trai bà với thằng Huy - con ông Trần bà Hương đưa nó về. Hai ông bà thở phào ra đón thì phát hiện quần áo con gái rách rưới, nó im lặng đến mức bất thường, đôi mắt ngơ ngác vô hồn, sợ sệt. Bà vội bước lên chạm vào tay con, lúc đầu nó sợ hãi rút người lại nhưng khi nghe bà gọi nó liền lao vào lòng bà, run rẩy ôm chặt lấy bà. Mãi sau thằng Huy mới nói cho ông bà nghe mọi chuyện, thế rồi ông bà chỉ biết ôm chặt con gái vào lòng khóc nức nở. Cả nhà bà đều khổ sở, thương tâm. Sao ông trời lại đối xử với con gái bà bất công như vậy? Mới hôm trước gia đình bà còn vui mừng vì con gái thi đỗ ĐH.

Từ đó, nó cứ ngơ ngác như vậy, tránh xa tất cả mọi người, chỉ dính chặt lấy bà. Nó chẳng khóc một giọt nước mắt, cũng chẳng nói một lời suốt sáu tháng

trời. Gia đình bà cũng muốn đưa con đi khám, nó lại không cho bất cứ ai đến gần, cũng không chịu đi đâu chỉ ngồi khur khur một chỗ suốt ngày.

Nhưng điều không ai ngờ được là con gái bà lại mang thai, vợ chồng bà suy nghĩ đắn đo rất lâu, cuối cùng quyết định phá bỏ cái thai, nhưng nó lại phản ứng quá mãnh liệt nên chỉ đành để yên như vậy. Bà nghĩ sức khỏe con gái như vậy thì bào thai chắc cũng không dữ nổi, thôi thì để nó tự sinh tự diệt. Ai biết được cái thai lại có sức sống rất mạnh mẽ, kiên cường, cứ lớn lên từng ngày ngay cả khi con bà tinh thần không ổn định. Nhưng cũng chính nhờ bào thai đó mà con gái bà khỏi bệnh, nó tìm lại sự sống và quyết định sinh đứa bé ra. Vì vậy ông bà cũng không ngăn cản, chỉ biết thương cho số phận bất hạnh của con mình.

Từ ngày đó, con bà cố gắng chăm sóc thật tốt bản thân để đứa trẻ được khỏe mạnh. Nó rất yêu quý đứa bé, nó nói đứa bé là thiên thần, là ánh mặt trời chiếu sáng cho nó thoát khỏi bóng đêm của nỗi sợ hãi vì vậy nó đặt tên cho con là Ánh Dương, dù trai hay gái.

Ngày con gái bà sinh cũng vất vả, may mà mẹ tròn con vuông, đứa trẻ khá khinh, ngoan ngoãn. Ánh Dương đã đem lại một chút nắng trong ngày đông giá lạnh cho gia đình bà, vì vậy mọi người trong gia đình đều biết ơn sự ra đời của bé và yêu thương bé hết mực, cũng bù đắp sự thiếu xót của người cha cho bé. Con bé lớn lên ngoan ngoãn, thông minh, ai cũng đều yêu mến. Hàng xóm biết sự việc của con bà nên càng yêu thương nó và không xì xèo lắm chuyện.

Mọi người trong gia đình đều vô cùng lo lắng cho tình trạng của Như Tuyết, sợ cô sẽ như trước, cứ thờ thờ thần thần, nhưng không biết nên làm gì để giúp cô, chỉ biết đứng nhìn cô tự hành hạ chính mình mà đau xót thay.

Ánh Dương biết mẹ đang có chuyện vì đã mấy hôm nay mẹ không quan tâm đến bé, không nói năng, không dạy bé học, cũng không đi làm ở khách sạn, mẹ chỉ ngồi bó gối một chỗ làm bé rất lo lắng và sợ hãi, sợ mẹ sẽ bị ốm, sợ mẹ không cần bé nữa. Vì vậy, Ánh Dương đi đến ngồi vào lòng ông, mắt chớp chớp, nhìn ông:

- Ông ơi! Mẹ con làm sao vậy? Sao mẹ không quan tâm đến con? Có phải Ánh Dương đã làm gì sai khiến cho mẹ buồn không?

Bé vừa nói nước mắt đã chảy dài, nhìn thật xót xa! Ông Tần thấy vậy, ôm cháu vào lòng vỗ về :

- Không phải tại Ánh Dương. Cháu của ông là ngoan nhất. Ai cũng yêu mến. Mẹ con chỉ đang mệt mỏi và có điều suy nghĩ không thông cho nên mới vậy. AD đừng lo, cho mẹ chút thời gian nhé.

Ông nhẹ nhàng dỗ cháu, nhưng giọng nói của ông cũng nghẹn ngào, trong mắt thấp thoáng ánh nước. AD nhìn ông rồi quay sang bà với đôi mắt ngập nước ý hỏi có phải không? Bà Hoa xúc động không nói được lời nào, chỉ gạt đầu rồi vội quay đi lau nước mắt.

Bé vẫn chưa an tâm liền hỏi tiếp:

- Vậy bao giờ thì mẹ nghĩ xong ạ? AD muốn mẹ đi dạy cơ, các bạn trong lớp cũng đòi mẹ dạy.

Ông Tần không biết trả lời thế nào nhìn con trai. Minh hiểu ý đành bất đắc dĩ nói dối cháu:

- Nhanh thôi, AD đừng sốt ruột, tạm thời AD cứ ngoan ngoãn học, đợi mẹ nghĩ ra rồi mẹ lại dạy AD, được không?

Đức Minh dịu dàng nói với cháu. Trong mắt anh là sự ăn năn, hối hận và áy náy vô cùng. Anh nợ em gái mình một cuộc sống hạnh phúc, nợ cháu mình một gia đình hoàn chỉnh, nợ bố mẹ tình yêu thương... Nợ nhiều lắm vì vậy anh vẫn luôn tự dằn vặt mình.

Nghe mọi người nói vậy, bé gạt đầu không hỏi nữa nhưng trong mắt bé vẫn đầy vẻ hoang mang, lo lắng.

Đêm xuống, hai ông bà nằm trên giường, bà Hoa vừa khóc vừa nói:

- Ông nó này, con gái mình làm sao bây giờ? Sao số nó khổ thế? Ông trời ác quá, tôi với ông có làm hại ai bao giờ đâu mà lại đẩy dọa con mình như vậy?

Ông Tần bèn quay lại vỗ về bà Hoa:

- Thôi bà ạ, chuyện đã rồi, con gái đang như thế bà còn khóc lóc, suy nghĩ rồi ốm thì lấy ai lo cho con, cho cháu? Bây giờ nó cần nhất là vợ mình đó.

Bà Hoa nghe vậy, không khóc ra tiếng nữa nhưng vẫn nghẹn ngào không nén nổi những giọt nước mắt đau thương.

Như Tuyết đang ngồi ở phòng trong nghe thấy bố mẹ nói chuyện và tiếng khóc của mẹ mà lòng đau như cắt. Cô bỗng thấy căm ghét sự yếu đuối và ích kỷ của mình, làm cho bố mẹ lo lắng, buồn bã vì cô. Bố mẹ cô đã hơn sáu mươi mà vẫn khổ sở, nhiều người tầm tuổi này đã hưởng phúc của con cháu lâu rồi. Cô lại làm cho tóc mẹ bạc hơn vì lo nghĩ, lưng bố cong hơn vì gánh vác mọi việc. Rồi cô nghĩ đến con, cô lại càng trách bản thân sao vô tâm, thờ ơ với con. Nó là tất cả của cô mà. Cô cũng nghĩ đến anh trai. Cô biết anh mình vẫn luôn dằn vặt, tự trách vì chuyện của cô. Hiện tại cô lại làm cho anh càng day dứt hơn. Rồi cô nghĩ đến bà ngoại, Hân, đến anh Huy, đến bác Trần, Bác Hương.... Tất cả những người yêu thương cô. Họ luôn bên cạnh, quan tâm, giúp đỡ cô, vậy thì sao cô phải sợ hãi, cảm thấy đơn độc khi cô đang sống trong vòng tay ấm áp của mọi người. Như Tuyết cứ ngồi như vậy và suy nghĩ suốt đêm.

Chiều hôm sau cô bước ra khỏi phòng, tắm mình trong ánh nắng dễ chịu của mùa thu. Rồi cô nói với mẹ :

- Mẹ ơi, con đưa AD sang nhà Hân một lát, tối con về ăn cơm.

Bà Hoa đang thái rau lợn ngoài sân nghe thấy con gái nói vội vàng nhìn lên, nghẹn ngào vì sợ mình nghe nhầm. NT thấy mẹ xúc động như vậy liền nói:

- Con không sao rồi, mẹ đừng lo. Con xin lỗi vì đã làm mọi người lo lắng.

NT áy náy nhìn mẹ. Bà Hoa liền vội vàng đi tới ôm con khóc:

- Không sao là tốt rồi, khổ thân con thôi. Ừ, con đi sang nhà nó cho khuây khỏa, cứ ở nhà mẹ người mất.

Hai mẹ con cười lau nước mắt cho nhau, sau đó NT dẫn AD sang nhà Hân chơi.

Bên nhà Hân, AD được mẹ nuôi cho kẹo rồi chạy đi chơi với mấy bạn khác còn NT và Hân ngồi trên phản nói chuyện. Hân nói: "Cậu còn nhớ cái Hoàn học cùng bọn mình cấp hai không? Hồi đó nó đánh đá suốt ngày bắt nạt mình, lại hay ghen tị với cậu í. Nghe nói nó đi làm ở nhà máy may rồi lấy được ông giám đốc, giờ sướng lắm. Ông trời đúng là bất công, kẻ xấu lại sung sướng còn người tốt như bọn mình thì vẫn cứ đầu tắt mặt tối kiếm ăn. Haiz..." Hân thở dài bất bình muốn xem biểu hiện của Tuyết, ai ngờ cô lại không nói gì, chỉ ngồi im, mắt nhìn xa xăm. Hân liền biết Tuyết có tâm sự vương mắc trong lòng, vì vậy ngồi đợi Tuyết nói.

Một lúc lâu sau Tuyết nhẹ nhàng nói nhưng giọng của cô run run:

- Mình gặp lại hán ta rồi.

Hân đương nhiên biết "hán ta" là ai. Chỉ có sáu chữ thôi nhưng Hân biết nó khó khăn thế nào đối với Tuyết. Cô vỗ vai bạn an ủi:

- Sợ gì? Có mình đây, chúng ta sẽ kiện hán cho hán ăn cơm tù mục rỗng thì thôi, hoặc để mình ép hán thành nước lộn.

NT biết cô bạn muốn chọc cho mình cười nhưng cô cười không nổi:

- Chúng ta không kiện nổi hán đâu, mà tớ cũng không có ý định kiện hán, như vậy sự việc lại bị mở xẻ và kéo dài thêm. Dù sao hán cũng là bố của con mình, mình không muốn AD có một người bố phạm tội ngay cả khi con bé không biết đến sự tồn tại của hán.

- Vậy cậu định làm gì? Nghỉ việc ở nhà chết đói rồi lại tiếp tục giấu mình trong cái vỏ bọc của bản thân? - Hân bức xúc nói - Mà chẳng lẽ cứ để hán ta sống nhón nhơ như vậy sao?

- Mình sẽ không nghỉ việc. Lần này mình sẽ đối mặt thật sự, mình không sợ hán nữa, nhất định mình phải thoát khỏi ám ảnh của hán. Còn về hán ta, mình không quan tâm, hán chẳng liên quan gì đến mình hết. Cứ để ông trời an bài đi - NT thông suốt nói, điều này cô đã nghĩ suốt đêm qua.

Hân nghe bạn nói vậy không nói gì nữa, chỉ có thể động viên bạn khi cần. Dù sao đây cũng là chuyện của Tuyết, chỉ có chính bản thân cô ấy mới giải quyết triệt để được.

* * *

Mấy hôm nay mọi nhân viên đều lo lắng, sợ hãi vì tâm trạng của ông chủ không được tốt. Mọi người cố gắng không phải chạm mặt ông chủ, nếu không nhất định sẽ bị mắng *****.

Một người đàn ông đang đứng trên tầng cao nhất của khách sạn MV, nét mặt không chút cảm xúc, quan sát toàn thành phố, nhưng trong ánh mắt anh ta lại có chứa sự sốt ruột, lo lắng. Đã một tuần nay anh không nhìn thấy cô, khi anh hỏi phòng quản lý mới biết tên cô là Nguyễn Như Tuyết - Một cái tên đẹp, đúng với làn da trắng ngần của cô, anh cũng cảm thấy cái tên này rất quen nhưng lại không thể nhớ ra mình đã nghe ở đâu. Từ hôm đó, cô không đi làm nữa, chẳng lẽ cô lại trốn chạy rồi? Anh bức mình khi không biết thông tin gì về cô. Lần đầu tiên anh thấy hối hận vì không yêu cầu lý lịch của nhân viên. Anh không biết làm sao để tìm được cô.

Sau một tuần chuẩn bị tinh thần, NT quyết định đi làm trở lại.

Thấy cô bước vào, mọi người tranh nhau hỏi thăm:

- NT khỏi ốm rồi à? Em không đi làm anh buồn lắm đó. - Cậu Trung nói. NT biết cậu ta thích mình cho nên hay giúp cô làm những việc nặng, và cũng ngờ ý với cô nhưng cô đã từ chối thẳng thừng, mặc dù vậy cậu ta vẫn không bỏ cuộc, NT cũng chẳng biết làm sao, chỉ cố gắng đối xử với cậu ta như một người bạn bình thường.

Bác Trần, Tuyết Nhi cũng hỏi thăm, nhất là chị Huệ cứ liên hồi hỏi có việc gì không? Ốm thế nào? Sao không nói cho chị? Làm cô tối tăm mặt mũi chẳng biết trả lời sao, đành nói với mọi người:

- Được rồi. em không sao, mọi người đừng lo. Em chỉ bị đau đầu một chút thôi, bây giờ đã khỏi. Thôi, mọi người làm việc, em đi thay đồ.

Nói xong cô vội vàng vào phòng thay đồ để khỏi bị thăm vấn.

Khi cô thay đồng phục lao công xong, chuẩn bị đi lau dọn thì chị Huệ vội vàng kéo cô đến gần cửa, cô liền thấy mọi người đang chăm chú nhìn ra đó vì vậy cũng nhìn theo, chị Huệ mừng rỡ nói:

- NT, đó chính là Trần Minh Vương, sếp mình đó, đẹp trai không?

NT nhìn thấy hân ta đang đi vào dưới sự hộ tống của nhiều nhân viên và một cô gái xinh đẹp mặc váy ngắn màu đỏ bó sát người lộ ra thân hình nóng bỏng khoác tay hân. Vẫn là bộ đồ màu đen lạnh lẽo đó, nhưng lại không gây cảm giác nhàm chán mà rất lôi cuốn. Thật ra NT chưa từng quan sát kĩ hân, bởi hai lần gặp đều rất ngắn ngủi, cô lại sợ hãi như vậy làm sao có tâm tư mà xem hân ta trông như thế nào? Dù gì thì cô cũng không định chú ý đến hân, nhưng khi biết hân chính là chủ khách sạn này cô vẫn hết hoảng và phải cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh vì sợ mọi người phát hiện.

NT nhìn những cô gái đang say mê hân mà thấy tội nghiệp, có ai biết đằng sau bộ mặt thiên sứ kia chính là ác quỷ đâu, chỉ cô mới nhìn rõ bản chất thật của hân và cũng chính là nạn nhân cho tội ác của hân. NT không muốn thấy hân một giây nào nữa vì vậy liền quay đi. Nào ngờ cô chưa kịp thực hiện thì hân đã nhìn về phía cô. NT liền cứng người lại nhìn hân chăm chăm, cô lấy hết dũng khí không cho phép mình sợ hãi né tránh ánh mắt của hân.

Chị Huệ thấy hân nhìn sang bên này liền hưng phấn lay tay cô thật mạnh:

- Ôi trời ơi! Anh ta đang nhìn chúng ta kìa, Tuyệt, anh ta đang nhìn chúng ta đó. Ôi! Dám mà mình trẻ hơn mười tuổi nhì, nhất định mình sẽ cùng anh ta giống như truyện cổ tích Cô bé lọ lem - Chị Huệ mơ mộng nói.

NT không có tâm trí nghe chị nói, cô chỉ cố gắng giữ cho mình không ngất đi hay bỏ chạy vì sợ, mồ hôi lạnh ướt cả hai tay, lưng cô cứng đờ vì cố đứng vững. Đường như hân cũng cảm nhận được sự căng thẳng của cô, liền nở nụ cười tự mãn. Và thế là các cô gái đổ rầm rầm hết, có người còn nhảy cẫng lên, còn chị Huệ thì đã mất hồn vì nụ cười đó. Riêng NT chỉ hận không thể xé nát nụ cười đó, nó luôn ám ảnh cô trong quá khứ.

Sợ mình không thể tiếp tục trụ được nữa, cô liền lạnh lùng ngẩng cao đầu quay đi mặc kệ mọi chuyện.

Sau bao ngày bực bội, cuối cùng MV cũng vui vẻ đến khách sạn khi nghe nhân viên báo tin hôm nay cô sẽ đi làm. Có điều anh lại gặp phải Bảo Châu, cô ta liền dính chặt lấy anh như kẹo kéo. Gia đình Bảo Châu và gđ anh là chỗ làm ăn lâu năm, vì vậy cô ta cũng được coi là thanh mai trúc mã với anh, mẹ anh luôn coi cô ta như con dâu, riêng anh chỉ cần mình không nghĩ như vậy là được. Từ xưa đến nay anh chẳng khi nào quan tâm, mặc cô ta muốn khoác tay, nũng nịu, vì vậy mọi người luôn hiểu lầm cô ta là bồ của anh. Nhưng lần này anh lại hồi hộp muốn biết phản ứng của một người khi nhìn thấy anh và cô ta thân mật.

Quả đúng như anh nghĩ, cô vẫn mạnh mẽ, kiên cường nhìn thẳng vào mắt anh khi anh nhìn cô. Nhưng cô lại chẳng có phản ứng gì mà còn lạnh lùng quay đi, coi như anh không hề tồn tại. Điều này làm anh không vui. Từ trước đến giờ chưa từng có cô gái nào thoát khỏi sức hấp dẫn của anh, phụ nữ chủ động theo đuổi anh vô số, vậy mà cô lại lạnh lùng thậm chí còn tỏ ra căm ghét anh. Cô như vậy lại càng làm anh muốn chinh phục. Anh cười và bắt đầu thực hiện kế hoạch tiếp cận con mồi, nhất định anh sẽ săn được cô.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: CẢM GIÁC...GHEN?

Từ ngày đi làm lại, bố mẹ NT rất lo lắng cho nên không muốn cô đi xe buýt nữa, phải để anh trai đón, Mặc dù NT không muốn làm phiền anh nhưng cũng không còn cách nào khác.

Ban đêm trời hơi lạnh, NT đang đứng ở cửa khách sạn đợi anh trai. Do trời lạnh nên cô vừa đi đi lại lại, vừa xoa xoa hai tay vào nhau.

Hôm nay tan ca sớm hơn 20 phút, vì vậy NT lấy điện thoại ra gọi cho anh. Đó là một chiếc Nokia 1200 cũ, chỉ có chức năng nghe, gọi. Vì nhờ anh trai đưa đón và để liên lạc với mọi người khi cần nên NT đã mua một chiếc ở cửa hàng đồ cũ. Cô chẳng phải người sành điệu hay có tiền, cũng chẳng chạy theo công nghệ cho nên dt với cô chỉ để liên lạc. Tuyệt Nhi gọi nó là "hàng phế phẩm", chị Huệ lại kêu "cục gạch", còn cậu Trung cứ luôn miệng đòi mua cho cô cái khác. NT chỉ cười vui vì biết mọi người quan tâm đến mình.

Đang định rút điện thoại ra thì bỗng có người chạm nhẹ vào vai làm cô giật mình quay lại. NT sợ hãi đứng im trong giây lát rồi cố gắng bình tĩnh, tỏ ra lạnh lùng như không quen vì người đó chính là kẻ suốt đời cô không muốn gặp- Ác ma Trần MV. Hân ta mặc vest màu xám, cười dịu dàng nhưng NT lại cảm thấy nụ cười đó có chứa điều gì đáng sợ khiến cô rùng mình.

Mấy ngày nay hân ta luôn xuất hiện trong tầm mắt của cô, dù cho NT cố tránh thế nào cũng không được. Tuy hân ta không nói nhiều, chủ yếu là nhìn hoặc đi qua trước mặt cô nhưng cũng đủ làm cho cô căng thẳng, sợ hãi. Cô lau cửa kính gấp hân, lau sàn nhà cũng đúng lúc hân ta đang bàn công việc với nhân viên gần đó. Rồi cô còn bị chuyển sang dọn dẹp tầng cao nhất của khách sạn- Nơi làm việc của hân. Thậm chí đôi khi cô còn phải mang tài liệu thu chi, việc làm ăn của khách sạn lên cho hân ta xem xét và kí tên. Cô chẳng hiểu nổi tại sao nhân viên lao công thấp kém như cô lại được giao trọng trách như vậy? Mặc dù NT rất không muốn nhưng cũng chẳng làm gì được bởi cô chỉ là một nhân viên quét dọn bé xiu làm sao dám đấu với boss tối cao?

Trần MV đi ra khỏi cửa liền nhìn thấy thân ảnh nhỏ nhắn, mảnh khảnh của người con gái đó, vì vậy liền bước đến chạm vào vai cô. Lại là bộ dạng lạnh lùng, vô cảm như mọi khi, anh không hiểu tại sao cô luôn sợ hãi và đề phòng anh đến vậy?

Hôm nay cô mặc chiếc áo xanh dài tay với chiếc quần tối màu giản dị quen thuộc, chẳng phải hàng hiệu nổi tiếng nhưng mặc trên người cô vẫn toát lên khí

chất thanh cao, trong sạch riêng biệt khiến anh mê mẩn. Anh cười, nhìn cô rồi cất giọng nhẹ nhàng, êm ái nhất hỏi :

- Đang đợi ai sao?

NT không buồn nhìn lại, cũng không trả lời. Cô cho rằng bây giờ đã tan ca, cô không còn là nhân viên của hắn ta nữa vì vậy không cần thiết phục tùng mệnh lệnh của hắn. Đặc biệt cô ghét nhất cách nói chuyện ngạo nghễ, ra vẻ bề trên của người đàn ông này.

Thấy cô không trả lời, anh cũng không tức giận mà cười:

- Sao vậy? Mệt?

NT thực sự bức mình, nắm chặt hai tay lại chỉ sợ mất bình tĩnh mà cho một cú đấm vào khuôn mặt đang cười kia. Sao lúc nào hắn ta cũng làm như lời nói của mình là kim cương, không thể ban phát tùy tiện? Hay hắn có vấn đề về ngôn ngữ? Với vốn từ ít ỏi như vậy chẳng hiểu hắn có được coi là người Việt không nữa? NT cắn chặt răng không nói một lời nào, thể hiện bộ mặt vô cảm nhất, chỉ mong hắn biết ý mà biến đi. Nào ngờ hắn vẫn cười dịu dàng nhưng lại chứa sự uy hiếp rõ ràng:

- Hai tháng nghỉ ngơi, đủ không?

Hắn ta nở nụ cười mê hồn nhìn cô, nhưng trong mắt NT nụ cười đó thật âm hiểm và đều giả khiến cô rợn tóc gáy. Đây rõ ràng là sự uy hiếp trắng trợn. Cô nghỉ hai tháng thì sống sao đây? Không biết chừng hắn ta còn có cơ đuổi việc cô . Mặc dù không muốn làm việc ở chỗ của hắn một chút nào, nhưng cô không thể bỏ vì công việc này không quá vất vả, lương lại cao, mà nhà cô đang rất cần tiền. Biết không thể giữ im lặng được nữa, NT đành nghiêng răng nói với hắn:

- Xin lỗi, đã hết giờ làm vì vậy tôi không có nghĩa vụ phải trả lời anh.

Cô cũng học cách nói tiết kiệm lời vàng ngọc giống hắn, chỉ mong hắn hiểu được cô không có hứng nói chuyện. Nhưng chuyện đâu như ý muốn. Nghe cô nói vậy hắn ta còn không biết xấu hổ mà cười to:

- Vậy, nói chuyện ngoài công việc. Với tư cách là một người đàn ông chứ không phải boss của em, xin tự giới thiệu : Tên tôi là Trần Minh Vương. Lần trước không kịp chào hỏi. Rất vui được gặp lại. Còn em?

Anh nhấn mạnh chữ " lại" để nhắc cô nhớ tới chuyện cũ. Mặc dù đã biết tên của cô nhưng anh vẫn tỏ ra không biết. Quả nhiên cô chỉ liếc mắt nhìn anh rồi châm chọc nói:

- Người nổi tiếng như anh ai mà không biết? Có điều.... - NT dừng lại nhìn thẳng vào mắt anh rồi gằn từng tiếng - Tôi không quen anh, cũng không muốn làm quen.

MV nhìn cô đầy ẩn ý rồi như lơ đãng :

- Vậy sao? Không quen nhưng những gì trên người em tôi đều biết rõ hơn ai hết, sáu năm trước.....

Anh chưa kịp nói hết đã bị cô cướp lời quát " Câm miệng! Anh thật bì ổi! Tội ác của mình không biết xấu hổ còn mặt dày khoe ra " NT thực sự không thể chịu đựng được khi hắn ta có ý nhắc lại chuyện khủng khiếp đó. Nó luôn là vết nhơ trong lòng, cũng là điều cấm kỵ duy nhất của cô. NT không muốn nghe bất cứ ai nói về chuyện đó, đặc biệt là hắn. Xưa nay cô không phải là một cô gái dịu dàng, yếu đuối, vô phản. Hồi đi học cô cũng hiếu động, nghịch ngợm, đã từng đánh nhau với bạn, nhưng cô không thích nói tục, ***** bấy càng không giỏi trong việc mắng ***** người khác, câu ác nhất cô biết chỉ là " đồ *****, bì ổi, dã man...". Ngay lúc này cô chỉ ước gì có Hân hay Tuyết Nhi bên cạnh vì hai người họ đều là cao thủ trong việc cãi lộn. Nếu là Hân, chắc chắn cô ấy sẽ lôi cả mười tám đời tổ tông nhà hắn ta ra mà ***** , còn Tuyết Nhi thì niềm nở tươi cười nhưng lại giết người không thấy máu. Tuyết Nhi là nhân viên lễ tân trong khách sạn, suốt ngày phải cười nói với khách hàng, loại người nào cũng gặp qua vì vậy cô rất có tài ăn nói, cách ứng xử thông minh. Ngoài khuôn mặt đẹp ra thì đó là điều cần thiết nhất của một nhân viên lễ tân. Cũng chính vì vậy mà NT không làm việc này. Khi mới vào làm việc, vì có khuôn mặt dễ nhìn mà NT được đề nghị làm nhân viên lễ tân, nhưng cô từ chối vì biết mình không có tài ăn nói và giỏi ứng xử, đặc biệt là cô không thể suốt ngày tươi cười giả tạo như vậy.

NT đang muốn mắng ***** mấy câu thậm tệ nữa thì thấy chiếc Dream của anh trai đang đến, vì vậy cô vội vàng chạy lại rồi nhảy lên xe bảo anh phóng đi luôn. Cô sợ ở gần hắn thêm một giây nữa sẽ không giữ nổi bình tĩnh mà đánh hắn thật.

Trên đường đi anh trai liền hỏi:

- Ai vậy? Hắn làm phiền em à?

NT biết anh Minh chắc chắn sẽ hỏi vậy, vì vừa rồi anh đã nhìn thấy vẻ mặt hốt hoảng và vội vã của cô.

- Ừm. Không có gì, chỉ là người làm cùng công ty.

Cô nói qua loa, không muốn anh trai biết về hắn ta vì sợ anh sẽ tìm hắn tính sổ. Nhưng anh cô vẫn hơi nghi ngờ hỏi tiếp:

- Không có chuyện gì thật chứ? Không được giấu anh!

Thấy vậy, NT cứng rắn nói:

- Thật sự, em tự giải quyết được, nếu không nhất định em sẽ nhờ anh giúp. Em tự biết bảo vệ mình mà. Anh yên tâm. - Rồi cô cười để anh cho qua.

Cô biết anh luôn áy náy với cô cho nên có những lúc anh quan tâm cô thái quá, thậm chí vì cô mà đã 30 tuổi rồi anh vẫn chưa có bạn gái. Cô không muốn mình ảnh hưởng đến hạnh phúc của anh trai, vì vậy cô lại gợi ý với anh:

- Anh à! Anh sắp 31 rồi đấy, bố mẹ sốt ruột lắm, ở làng mình bằng tuổi anh nhiều người có con học tiểu học đó. Hay em giới thiệu cho anh bạn em nhé? Cô ấy tên Tuyết Nhi, người cao ráo, xinh xắn, tính cách tuy hơi mạnh bạo nhưng rất tốt. Chắc chắn anh gặp thích liền. hihi.

Đức Minh thấy em gái lại lôi chủ đề đó ra liền xua tay nói:

- Bộ anh trai em xấu xí bất tài lắm sao mà không tự tìm được? Chẳng qua là anh chưa muốn nhảy vào hầm mộ hôn nhân thôi, chứ thiếu gì con gái theo anh. Haha.

Anh cười đắc ý. Thực sự anh trai cô rất đẹp trai, dáng người cao ráo, khỏe mạnh, nước da bánh mật càng tăng thêm vẻ nam tính của anh, đối với con gái tuy anh lạnh lùng nhưng lại rất ga-lăng, vì vậy mà không ít người chủ động theo đuổi anh.

Đức Minh không quên đẩy vấn đề lại cho em gái:

- Còn em thì sao? Cũng đâu thiếu người, thằng Huy vẫn đợi em kìa.

Bị anh trai gấp lửa bỏ tay người, cô liền hậm hực nói:

- Hừ, em có AD và mọi người là đủ rồi, còn cần ai nữa? - Rồi cười hi hi - Em tôn sùng chủ nghĩa độc thân mà.

Từ trước đến giờ NT chưa từng yêu ai. Suốt 12 năm học cô chỉ biết đọc sách, chơi đùa cùng bạn bè, mặc dù có nhiều bạn trai gửi thư tình nhưng cô không bao giờ trả lời. Rồi sau sự việc kia, NT luôn sợ hãi và ám ảnh đối với đàn ông cho nên cô nghĩ trái tim mình không còn biết rung động nữa. Cô cũng đã xác định không kết hôn từ lúc AD chào đời, với cô cuộc sống như vậy là hạnh phúc vẹn toàn rồi. Còn về anh Huy, cô tin anh xứng đáng với người con gái trong sạch và tốt đẹp hơn cô.

Đầu tháng mười hai, Thời tiết đã rất lạnh, ngoài trời nhiệt độ chỉ khoảng hơn mười độ C. Mọi người đều mặc áo khoác, quàng khăn, đeo găng tay dày.

NT và mấy người bạn cùng làm đang ngồi trong một quán lẩu gần khách sạn. Không khí trong này đông đúc, ấm áp, so với ngoài kia như hai thế giới tách biệt hoàn toàn. Bởi vì hôm nay là sinh nhật lần thứ 24 của cô cho nên mọi người nhất quyết xin nghỉ một ngày kéo cô đi chúc mừng.

Nồi lẩu thập cẩm tỏa khói nghi ngút, cậu Trung vừa cho rau cần với thịt lợn, nấm, mực vào vừa hô:

- Hôm nay nhất định không say không về. Mọi người nâng cốc chúc mừng NT tròn 24 tuổi nào!

Nói xong anh liền nâng li lên, những người khác đồng loạt cùng li hô to "Chúc mừng sinh nhật NHƯ TUYẾT" rồi uống cạn, chị Huệ và Tuyết Nhi còn gào to tên cô. Mặc dù không uống được rượu nhưng với không khí vui vẻ như vậy cô cũng bị lây, liền uống một ly.

Sau đó mọi người bắt đầu chúc mừng cô và ăn uống, nói chuyện vui vẻ. Tuyết Nhi đứng lên, hào hứng nói:

- Lát nữa tăng hai đi karaoke. Hôm nay nhất định phải chơi xả láng luôn.

Chị Huệ đang gấp mực liền phản đối:

- Không được, chị mày còn chồng con ở nhà kia, định cho chị ngủ ngoài đường à?

Tuyết Nhi thấy thế, phất tay nói:

- Chồng con gì? Để hán ta trông con một ngày không chết đâu mà sợ. Hán dám đuổi chị e xèo.

Nghe vậy, mọi người liền cười điên đảo, chị Huệ cũng cười:

- Đùng mạnh mồm rồi lúc có chồng lại độ lên cả đầu cũng nên. Mà mày xèo rồi chị lấy cái gì đùng?

Cậu Trung nghe xong liền phun hết rượu trong miệng ra, còn bác Trần ôm bụng cười lăn lộn. Tuyết Nhi thì gạt đầu như giả vờ:

- Đúng, đúng. Có mà đội lên hán ban thờ cùng ông bà ông vải ý chứ. Haha.

Bác Trần đành lắc đầu thờ dài:

- Haiz, phụ nữ thời nay khiếp thế, đàn ông chúng tôi làm sao sống nổi?

NT cũng đùa vui, nháy mắt với bác:

- Không lẽ bác gái suốt ngày cho bác ngủ gầm giường?

Ba người kia cũng đồng loạt nhìn về phía này với ánh mắt tò mò, bác Trần liền trịnh trọng trả lời:

- Không phải gầm giường....- Nghe vậy mọi người định quay đi nào ngờ bác lại nói tiếp - Mà là ngoài sân. Hôm nay tôi mà say thì lại tiếp tục mành trời chiếu đất.

Im lặng trong giây lát rồi tất cả đồng loạt bò ra thảm cười rũ rượi.

Ăn lẩu xong mọi người quả thực kéo nhau sang quán karaoke bên cạnh. Chị Huệ và TN ca hát, nhảy múa tung bừng trong ánh đèn nhấp nháy tới tỗi rồi kéo NT ra chơi cùng. Ba cô gái vui vẻ cười đùa, nhảy nhót như những đứa trẻ trong sáng, vô tư, thuần khiết nhất. Nụ cười của họ rực rỡ, ấm áp như ánh mặt trời. Hai người đàn ông còn lại ngồi trên sôpha nhìn họ với ánh mắt mê mẩn, niềm vui của họ đã lan tỏa và sưởi ấm cả căn phòng rộng lớn.

Sau gần hai tiếng nhảy múa, mọi người mệt mỏi ra về nhưng trên khuôn mặt của mỗi người đều là nụ cười rạng rỡ, trong ánh mắt là niềm vui chân thật nhất.

Đứng ở cửa NT nói:

- Cảm ơn mọi người! Đây là sinh nhật vui nhất trong đời em.

Tuyết Nhi cười lắc đầu:

- Không phải duy nhất mà bắt đầu từ bây giờ mỗi năm cậu đều sẽ có một ngày như vậy, phải không mọi người?

Nghe TN nói, mọi người liền ra sức gật đầu khiến NT vô cùng cảm động, mắt hoe hoe đỏ.

Đã hơn 11h đêm, mọi người vẫy tay chào nhau rồi mỗi người một ngả. Như Tuyết định hướng đến bến xe buýt thì thấy một người đàn ông đang dựa vào chiếc xe sirius màu xanh sẫm nhìn cô cười. Đó chính là Trần Huy- bạn thân của anh trai cô. Anh có khuôn mặt điển trai, nụ cười ấm áp, làn da hơi trắng làm cho người ta có cảm giác nhẹ nhàng, thư thái lại thân thiện. Vẻ đẹp của anh là vẻ đẹp thư sinh, nho nhã, trí thức mặc dù anh chỉ là một người thợ điện như anh trai cô.

Cô bước về phía anh hỏi:

- Sao anh lại đến đây?

Anh đưa mũ bảo hiểm cho cô rồi cười dịu dàng nói:

- Minh bảo em đi liên hoan cùng đồng nghiệp, cậu ấy bận nên nhờ anh đến đón em.

NT biết anh trai tạo điều kiện để cô và anh ở cùng nhau liền nghiêng răng trong lòng thầm nhủ nhất định phải phục thù. Sau đó, cô đội mũ vào rồi ngồi sau xe anh, cười áy náy:

- Cảm ơn anh. Lại phiền anh nữa rồi, ngại quá!

Thấy vậy Huy liền cười cười xoa đầu cô:

- Khách sáo vậy? Với anh cũng phải thế sao?

NT hiểu ý anh nhưng cô lại cố tình hiểu khác đi, cười xòa nói:

- Đương nhiên anh không giống với những người khác, anh là bạn thân của anh Minh vì vậy cũng là anh trai em, đúng không?

Minh chỉ cười không đáp. Nhìn thấy nỗi buồn và thất vọng trong mắt anh, NT biết đã làm anh bị tổn thương, nhưng thà làm anh đau một lần, nhanh gọn còn hơn là đau lâu dài.

NT cố nghĩ đến những giây phút vừa rồi để quên đi ánh mắt buồn bã của Huy. Đây là lần đầu tiên cô được tổ chức sinh nhật vui vẻ như vậy. Từ khi sinh ra đến giờ NT chưa bao giờ tổ chức sinh nhật, vì không có điều kiện và cô cũng không quan trọng vấn đề này. Do vậy mà đôi khi cô cũng quên cả ngày sinh của mình. Nhưng hôm nay cô vô cùng cảm động và vui mừng khi có những người bạn chúc mừng sinh nhật cho cô. Ngày hôm nay cô cười từ tận đáy lòng, đã lâu rồi cô không vui vẻ như vậy, dường như được trở lại tuổi mười tám ngây thơ, vô lo vô nghĩ.

Hai rời khỏi mà không nhìn thấy một chiếc ô tô đỗ gần đó, người trong xe đang nhìn họ nói chuyện thân mật, vui vẻ, hai tay nắm chặt lại đến mức móng tay đâm vào lòng bàn tay chảy máu cũng không có cảm giác. Đôi mắt người đó chứa đầy lửa giận.

Vừa rời MV ngồi trên xe bỗng thấy cô và đồng nghiệp đang tươi cười bước ra khỏi quán karaoke gần đó. Lúc này NT mặc áo phao màu đen, quần khăn trắng và tay đeo găng tay màu hồng, trông cô như một cô bé mười tám ngây thơ, yêu đời với nụ cười rạng ngời trên mặt. Trần MV chưa bao giờ nhìn thấy cô cười như vậy. Trước mặt anh cô luôn chỉ có một bộ dạng vô cảm. Còn hiện tại cô tràn đầy sinh lực, rực rỡ như bông hoa hướng dương đang tắm trong ánh mặt trời làm anh lóa mắt.

Hôm đó, khi nhìn thấy cô ngồi lên xe người đàn ông còn ôm eo hân ta, MV không hiểu tại sao lại thấy khó chịu trong lòng? Tuy hân ta cũng ưa nhìn nhưng với cách ăn mặc và chiếc xe máy tồi tàn của hân làm sao có thể so sánh với anh? Tại sao cô lại chọn hân? Có lẽ đó chỉ là cảm giác của đàn ông khi mất đi vật sở hữu. Anh là người đàn ông đầu tiên của cô cho nên trong thâm tâm anh luôn mặc định cô thuộc về anh, bỗng chốc có người cướp đi, bức bối cũng là lẽ thường tình. Anh tự nhủ mình không cần thiết quan tâm đến cô vì anh đâu yêu cô? Hiện tại cô hoàn lương và có hạnh phúc riêng thì anh cũng nên quên đi. Phụ nữ xinh đẹp, tài giỏi hơn cô không thiếu, chỉ cần anh ngoắc tay là tới. Vậy thì anh cần gì một cô gái bán hoa tầm thường? Nghĩ vậy, MV liền cố tình lơ đi cảm xúc khó chịu đó.

Còn bây giờ, khi nhìn thấy cô và người đàn ông khác nữa thân mật, bao nhiêu khó chịu, bức bối dồn nén mấy ngày qua bỗng chốc tuôn trào không cách nào kìm nổi. Đây không phải là người đàn ông hôm trước, mặc dù hân ta cũng khá đẹp trai nhưng là vẻ đẹp nho nhã, đứng đắn của mấy kẻ tự cho mình là tri thức hơn người - loại MV ghét nhất. Anh cảm thấy máu trong người như dồn hết lên đầu, hiện tại mọi suy nghĩ của anh chỉ là chặt đứt cánh tay đang chạm vào mái tóc kia. Thậm chí anh còn nghĩ ăn thịt hân cũng không cảm thấy ghê tởm. MV hận không thể tiến đến bắt lấy cô nhốt lại bên mình, không cho cô đi quyến rũ đàn ông nữa. Tại sao cô ta có thể không biết xấu hổ mà bắt cả hai tay? Đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Nhưng điều anh không biết nhất lại chính là nguyên nhân của sự tức giận đó và anh cũng sợ biết được. Cuối cùng, anh lựa chọn chôn tránh và cho đó là dục vọng sở hữu của đàn ông.

* * *

Tối hôm sau, NT vừa đặt chân đến cửa khách sạn liền bị chị Huệ và Tuyết Nhi kéo sang một bên:

- Thăng thần theo khoan, che giấu theo nghiêm.

NT ngơ ngác nhìn hai người hỏi:

- Hai người nói gì e không hiểu. Xảy ra chuyện gì sao?

Hai người nhìn nhau rồi đồng thanh nói:

- Khai mau! Người hôm qua đưa e/ cậu về là ai?

Nhìn khuôn mặt hình sự của hai người NT phì cười trêu đùa họ:

- À...!- Cô cố ý kéo dài giọng- Thì là rùa vàng e câu được.

- Thôi đi, mày làm như chị chưa vào đời í, chị hơn mày cả 1 con giáp chẳng lẽ lại không biết nhìn người. Cậu ta đẹp trai, nho nhã như vậy làm sao là rùa được? Mà cũng không phải đại gia.

TN liền phụ họa: " đúng, đúng." Nói rồi hai người nháy mắt với nhau, xông về phía NT.

Vừa tránh vừa cười đau bụng, cuối cùng NT đành giơ tay lên hàng:

- Tiểu nhân biết tội rồi, xin hai vị đại nhân tha cho.- Hai người dừng tay lại, cô cười hi hi nói - Có gì đâu, anh ấy là bạn thân của anh trai em, vì vậy cũng như anh trai em mà.

Chị Huệ bĩu môi:

- Chỉ mày coi người ta là anh trai thôi, phải không?

NT thấy chị Huệ nhìn rõ sự việc nên cũng không giấu nữa:

- Ủ, cho nên em chẳng biết làm thế nào với anh ấy nữa.

TN thấy vậy liền nói:

- Sao không thích anh ta? Với kinh nghiệm tình yêu của mình thì anh ta cũng được đấy: đẹp trai nè, dịu dàng, có xe, có việc. Vì vậy theo tiêu chuẩn đánh giá đàn ông, anh ta được 8 điểm, chỉ thiếu mỗi không giàu như đại gia và quá hiền. Haha, có câu đàn ông không hư đàn bà không yêu mà.

Rồi cô cười sung sướng về sự am hiểu đàn ông của mình. Đúng vậy, TN vừa xinh đẹp lại cá tính, rất nhiều người theo đuổi, cô cũng không từ chối, đôi đàn ông chẳng khác nào thay quần áo. Nhưng TN không phải người hư hỏng hay ngốc nghếch, vì vậy đa số người thiết thời đều là những người bị cô bỏ, còn cô vẫn nguyên vẹn và an toàn.

- Vậy sao cậu không thích anh chàng si tình luôn chờ cậu ở quán cà phê đối diện chỉ để được nhìn thấy cậu, anh ta vừa đẹp trai lại giàu có như vậy mà? 9 điểm đó. - NT liền phản bác.

Bị nhắc đến chuyện rắc rối, TN liền kêu:

- Ai da, cậu nói đến mà mình đau đầu, tình yêu là chuyện không thể gượng ép, mình biết không thể yêu anh ta, đó không phải là mẫu đàn ông mình thích. Anh ta quá ngây thơ, thánh thiện, cho nên mình cũng không nỡ chơi đùa với anh ta như những người đàn ông khác. Tuy mình không tốt cho lắm nhưng cũng không bắt lương đến mức lợi dụng kẻ vừa hiền vừa ngốc.

- Thì mình cũng vậy thôi, biết rõ là không thể yêu làm sao có thể nhẫn tâm kéo dài nỗi đau của anh ấy?

Chị Huệ thấy vậy, nhìn hai người thở dài:

- Haiz, giới trẻ bây giờ làm sao vậy? Một đứa thì chơi đùa với đàn ông, một đứa thì lẩn tránh đàn ông. Lúc trước nghĩ cái Tuyết les, bây giờ lại thêm cả mày gây thần kinh bị nổi nhâm nữa, làm chị sắp loạn óc rồi. Cứ như chị kiểm thẳng tằm tằm lấy rồi để con, thế là xong đỡ khỏi suy nghĩ nhiều, có phải không?

TN liền cười trừ lại, cô luôn thích đối đáp với người khác:

- Phải rồi, hàng quá hạn sử dụng có người ăn mà không sợ đau bụng là may lắm đó, đại gì mà từ chối? Chị nói em mới nhớ, từ lâu e đã nghi anh rở bị chị ụp sọt không thì sao lại chịu lấy chị? Trừ phi anh ấy có vấn đề về IQ. Haha...

Nói xong TN biết chị Huệ chắc chắn sẽ đuổi đánh liền nhanh chân chạy trước, chị Huệ sau hai giây mới hiểu ra liền đuổi theo hét "Con ranh này, dám nói chị mày thế hả? Chị mà đuổi được thì biết tay."

Bọn họ luôn cười đùa vui vẻ như vậy. Sau đó ba người lại bắt đầu công việc của mình như mọi ngày.

Trong khi làm việc NT thường nghĩ lại những gì hôm nay mình đã dạy bọn trẻ và nghĩ xem ngày mai nên dạy chúng điều gì, kể cho chúng câu chuyện nào, cách kể ra sao khiến chúng thích thú và học tập những đức tính tốt của nhân vật. Ngày mai NT quyết định sẽ kể chuyện cáo, thỏ và gà trống cho các bé nghe và bài hát "Cháu yêu bà". Chỉ cần nghĩ đến bọn trẻ cô liền vui. Bé Hoàng không còn lạnh lùng, đã hòa đồng và chơi vui vẻ với các bạn khác. Bé Hoa đã khỏi ốm, bé Thu Thủy vẽ rất đẹp, bé Châu thì múa dẻo.... Cô biết rõ tất cả vì cô đều quan tâm bọn chúng như nhau, có lúc AD còn ghen tị. Nhớ đến con NT lại phì cười, con bé rất đáng yêu, hiểu chuyện nhưng dù sao vẫn chỉ là đứa trẻ 5 tuổi, bé vẫn có tính nhõng nhẽo, không muốn chia sẻ tình thương của mẹ với người khác.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhầm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: MẤT BÌNH TĨNH

Đã mấy ngày NT không nhìn thấy ác ma, vì vậy cô làm việc rất nhiệt tình và vui vẻ, còn chị Huệ và Tuyết Nhi cũng như toàn thể phái nữ trong khách sạn đều chán nản, mặt mày ủ rũ.

Tan làm NT tự về một mình vì hôm nay anh Minh có việc. Vừa đến nhà, AD đã chạy ra đón, NT bế bé lên, AD thom vào má mẹ cười nói:

- Mẹ về rồi!

- Ủ, bé con học bài xong chưa?

NT cười dịu dàng âu yếm con, AD luôn thức đợi cô về mới chịu đi ngủ. Con bé rất quăn quýt và yêu thương cô.

Thấy mẹ hỏi về việc học, AD liền hào hứng:

- Xong rồi ạ. Con đã viết chữ, học thuộc truyện "cô bé quàng khăn đỏ" và bài hát "cháu lên ba" mà sáng nay mẹ dạy rồi.

NT xoa đầu con khen:

- AD của mẹ giỏi quá!

Được mẹ khen ngợi AD rất vui, nhớ đến chuyện vừa nhìn thấy, liền mách mẹ:

- Mẹ ơi! Hôm nay có ba người mặc quần áo đen, trông rất dữ tợn đến nhà tìm bác. Sau đó bác đi theo họ, lúc về trông bác rất buồn và sợ hãi nhưng ông bà hỏi bác lại không chịu nói. Bác không ngoan mẹ nhỉ?

AD ngây thơ kể lại mọi việc cho mẹ nghe, chỉ có mẹ mới bắt bác nói ra được.

Thấy con nói vậy, NT cười:

- Ủ, bác hư, bé con ngoan vào giường ngủ trước để mẹ đi phạt bác nha.

AD liền thom chụt vào má mẹ rồi tuột xuống "vâng ạ, chúc mẹ ngủ ngon!", chạy vào giường. NT cũng vào giường giúp bé đắp chăn cẩn thận, thom vào trán bé chúc ngủ ngon rồi tắt đèn đi ra.

Đức Minh đang ngồi trước bậc thềm hút thuốc, mắt nhìn xa xăm, NT biết anh đang có tâm sự. Cô rất hiểu anh mình, có chuyện gì anh đều không nói cho ai, tự mình giải quyết. Vì vậy NT cũng ngồi xuống bên cạnh, hỏi luôn:

- Có chuyện gì vậy, anh?

Đức Minh quay lại nhìn em gái, trách cứ:

- Trời lạnh thế này, ra đây làm gì? Cũng không khoác thêm áo, em dị ứng với khói thuốc mà, vào trong nhà đi.

Thấy anh trai lạnh tránh, NT bắt đầu tức giận :

- Anh cũng biết trời lạnh còn ra đây ngồi? Cũng biết em ghét mùi thuốc mà sao còn hút?

Nói xong cô cố tình ho vài tiếng và người run lên. ĐM liền vút ngay điếu thuốc đi, ôm em gái vào lòng. Rúc vào lòng anh cười, NT biết anh rất thương mình, nhân cơ hội, liền ép anh:

- Có chuyện gì thì anh nói đi, anh không nói em càng lo.

Anh trai nhìn cô do dự, ánh mắt có chứa sự áy náy và tự trách, NT lập tức đoán ra:

- Có phải bọn họ đến đòi nợ không?

ĐM nhìn em gái gật đầu rồi quay đi:

- Ủ, mấy năm nay anh làm thì cũng chỉ đủ trả tiền lãi, bọn chúng là xã hội đen, chuyên cho vay nặng lãi, mỗi năm lãi một cao hơn. Hôm nay chúng lại đến bắt anh trả hết cả vốn lẫn lãi trong vòng ba ngày.

- Ba ngày? Vậy... nếu không trả được thì chúng sẽ làm gì?

NT số ruột hỏi anh, nhưng anh vẫn trầm chừ, liền lay lay tay anh.

- Chúng dọa đến nhà lấy mọi thứ rồi đập phá.- ĐM trả lời em gái.

Bỗng dưng NT cười ngặt nghẽo. Nhà cô thì có gì đáng giá cho chúng lấy. Với căn nhà ba gian bé tẹo, giữa nhà là bộ bàn ghế bằng tre cũ kĩ do cha cô làm từ lâu, cái tủ gỗ nhỏ nhỏ, bên trên đặt chiếc TV sam sung mười sáu inch từ đời nào, bán còn không có người mua. Trên nữa là ban thờ tổ tiên. Nếu chúng lấy được những thứ đấy thì cô mong còn chẳng được. Biết anh trai nói dối, cô liền mĩa mai:

- Vậy thì khổ, bàn ghế, tủ gỗ rồi TV nhà mình toàn là đồ " cổ" quý hiếm lắm! Làm sao để chúng lấy được?

Nghe em gái nói vậy, anh đành thở dài :

- Chúng dọa sẽ lấy nhà, hoặc anh phải đi đòi nợ thuê cho chúng... hoặc anh chết.

Sau một giây hồi hộp nhìn anh trai, NT im lặng suy nghĩ. Bọn chúng là xã hội đen cho nên không việc ác nào là không dám làm. Nếu để chúng lấy nhà thì mọi người ở đâu, không thể để bố mẹ và AD lang thang nơi đầu đường, xó chợ. Vì vậy cô biết anh trai chắc chắn chọn lựa đi làm đàn em, đánh đấm, đòi nợ thuê cho chúng, liền giận giữ mắng:

- Không được, anh không được đi theo chúng. Khó khăn lắm anh mới thoát ra khỏi chốn đen tối đó, làm lại cuộc đời, bây giờ anh lại định đâm đầu vào đấy? Anh không nghĩ đến bố mẹ, đến em và AD sao? Mọi người sẽ đau lòng đến thế nào?

Nghe em gái trách, ĐM rối bời vò tóc nói:

- Không thì biết làm gì? Chẳng lẽ cho chúng lấy nhà? Hay đi cướp ngân hàng?

NT suy nghĩ một lát rồi hỏi:

- Tổng cộng là nợ chúng bao nhiêu?

ĐM nhìn cô rồi hít sâu một hơi nói:

- Cả lãi lẫn vốn là 150 triệu.

- Sao lại nhiều thế được? Không phải tiền lãi anh vẫn trả đều đặn sao? - NT nhảy dựng lên.

- Anh có trả nhưng bọn chúng nói đấy chỉ là tiền lãi ban đầu, còn mỗi năm tiền mất giá cho nên lãi lại cao hơn. Mà chúng là xã hội đen, làm sao nói lí được với chúng?- ĐM thở dài giải thích.

Sau khoảnh khắc xúc động, NT bình tĩnh lại, cũng phải, làm sao nói lí được với chúng, cho dù chúng có hết 200 hay 300 triệu thì nhà cô vẫn phải trả thôi.

- Đều tại anh, nếu không phải anh mê cờ bạc, lại nghe bạn bè xúi giục đến đó đánh bạc thoải mái hơn những chỗ khác vì họ cho mình vay tiền luôn. Đã hại em mất hết tất cả, sống trong đau khổ, bây giờ lại hại cả nhà phải ra đường ở.- ĐM tự trách vì đầu bứt tóc rồi tự đánh mình.

Nhìn an trai hành hạ chính mình, lòng NT đau như bị ai véo. Từ khi hiểu biết cô chưa bao giờ thấy anh khóc, vậy mà hôm nay anh lại khóc trước mặt cô, chắc chắn anh rất đau khổ và ân hận. NT giữ chặt tay anh không cho anh tự thương tổn bản thân nữa:

- Anh! đừng làm vậy, Còn ba ngày nữa mà, em sẽ xoay sở được. - Cô nắm chặt tay, nhìn thẳng vào mắt anh trai, kiên định nói. Cô nhất định phải nghĩ cách kiếm đủ số tiền.

Hai người không nói gì nữa, chỉ yên lặng tựa vào nhau nhìn lên bầu trời âm u trong ngày đông lạnh giá. Trái tim họ cũng lạnh lẽo và thấp thòm như vậy.

* * *

Mấy hôm nay Trần MV đều ngồi trên tầng hai quan sát mọi cử chỉ của cô, mặc dù cô không biết, cũng không nhân viên nào nhìn thấy anh. Cô lau kính, sàn nhà, bưng bê đồ chăm chỉ, anh cảm thấy cô vui vẻ, hào hứng hơn mọi khi. MV không muốn gặp mặt cô vì sợ không khống chế được bản thân. Nhưng lại không thể không nhìn thấy cô, anh sợ cô sẽ biến mất như sáu năm trước.

Nhìn cô nói cười với những nam nhân viên khác mà MV khó chịu như mọc gai trong bụng, nhưng chỉ có thể ngồi đây uống rượu, chút giận lên cơn đàn em:

- Làm xong chưa? - Anh cất giọng lạnh lùng không chút hơi ấm nói với Đạt - kẻ thân cận, luôn đi theo anh.

Chỉ nói như vậy nhưng Đạt cũng hiểu được vì hắn đã theo anh bao năm, biết tâm trạng của đại ca mấy hôm nay không ổn định, nhanh nhẹn nói:

- Dạ, cũng gần xong rồi, chỉ còn một tháng nữa, hắn xin em cho dư ba ngày.

Choang một tiếng, ly rượu vỡ nát trên sàn nhà, MV đứng dậy quát:

- Có mỗi chuyện đòi tiền cũng không làm được. Đúng là một lũ ăn hại.

Bọn đàn em đều sợ hãi, không ai dám nhúc nhích hay ho he điều gì. Không khí căng thẳng bao trùm cả căn phòng. Bỗng có tiếng vỗ tây bốp bốp ở cửa truyền vào. Một người đàn ông ăn mặc ngổ ngáo, quần bò mài có vài chỗ rách, áo phông màu đen có hình cô gái, bên ngoài khoác áo da cũng màu đen, trên cổ người đó đeo một sợi dây chuyền dài mặt là cái đầu lâu, tóc nhuộm sợi trắng sợi đen. Cả người tản ra chất nam tính, bất cần, ngang ngược, nhìn là biết thuộc dạng có máu mặt. Thấy mọi người nhìn mình, người đó liền cười đi về phía MV và ngồi xuống ghế sofa cạnh anh.

Người đàn ông đó chính là người bạn duy nhất của MV - Đỗ Quang Tiệp. Mặc dù sống trong xã hội đen, nhưng MV không có bạn bè vì không thích kết giao, lúc nào cũng là bộ dạng lạnh lùng cho nên đa số mọi người đều sợ hãi làm sao dám lại gần? Chỉ có Quang Tiệp là hiểu rõ con người anh sau bộ mặt lạnh lùng đó và không hề sợ hãi. Hai người quen nhau khi MV mới ra ngoài lập nghiệp, bước chân vào xã hội đen. Lúc đó Quang Tiệp cũng là cậu ấm nghịch ngợm, chơi đùa với mấy đại ca xã hội đen. Hai người gặp nhau trên chiếu bạc, không phân thắng bại, từ đó quen nhau. Sau này càng thân vì có hoàn cảnh giống nhau. Bố Tiệp là Đỗ Đức Hùng- ông chủ của một công ty đa quốc gia, vì vậy thường vắng nhà, mẹ anh thì hay gặp gỡ với những quý bà khác tán chuyện và chơi bạc. Chẳng ai quản, anh là công tử tha hồ tự do ăn chơi. Mặc dù hai người đều là công tử, cậu ấm nhà giàu, lại là đàn anh trong thế giới ngầm nhưng họ luôn biết mình làm gì và không vượt quá giới hạn.

Thực ra khách sạn này chỉ là vẻ bên ngoài, MV kinh doanh sòng bạc và cho vay nặng lãi là chủ yếu. Theo anh nghĩ thì đó là lẽ tự nhiên, người nào có tiền thì đến, cần tiền anh sẵn sàng cho vay, tất nhiên lãi suất phải do anh quyết định. Anh không ép ai, chấp nhận thì lấy tiền, không thì thôi. Tất cả đều do chính lòng tham của những con người đó đã không thoát khỏi cám dỗ của đồng tiền, chịu chơi thì cũng phải có can đảm chịu thua. Mặc dù vậy, anh chưa bao giờ giết người, cũng ít khi sử dụng vũ lực, chỉ cần sự uy nghiêm và cách làm việc của anh đã khiến bọn đàn em sợ hãi và nể phục.

Với việc kinh doanh sòng bạc và cho vay nặng lãi, MV chẳng cần kinh doanh khách sạn này nhưng anh muốn có cảm giác kinh doanh lương thiện và đây cũng là chỗ để anh thư giãn, nghỉ ngơi, một không gian trong sạch khác biệt với thế giới ngầm kia.

MV lạnh lùng nhìn Tiệp nói:

- Đến đây làm gì?

Nghe vậy, QT không sợ hãi mà còn cười, tự rót cho mình một ly rượu uống cạn, nhướn mày hỏi:

- Sao mà nóng vậy? Bạn bè đến thăm không hoan nghênh?

MV không thèm trả lời, cũng rót một ly uống. QT thấy vậy liền hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Ai trục giặc sao?

MV vẫn không quan tâm, chỉ quay ra hỏi Đạt:

- Còn tháng nào?

Đạt run rẩy cúi thấp người, không dám nhìn MV trả lời:

- Dạ, thưa đại ca, thằng đây tên là Nguyễn Đức Minh, sáu năm trước đánh bạc ở đây và đã nợ hơn trăm triệu, mấy năm nay hắn mới trả 1 ít tiền lãi. Đại ca gặp hắn rồi ạ.

MV nghe vậy, lạnh lùng nhìn Đạt nghi ngờ, Đạt liền nhắc nhở:

- Hắn chính là người đã đón cô nhân viên lao công mà đại ca nói chuyện ở cửa khách sạn dạo trước ạ.

Nói xong, Đạt liền nhìn biểu hiện của đại ca, sợ nói sai khiến đại ca nổi giận. Dường như đại ca có gì không bình thường với cô nhân viên đó, hắn cũng không thể hiểu tại sao đại ca lại chú ý đến người thấp kém như cô ta.

Nghe Đạt nói vậy, MV im lặng cố nhớ lại người đàn ông khiến anh tức giận đó. Không ngờ hắn ta đã nghèo lại còn từng đến chỗ anh đánh bạc, hiện tại nợ anh tiền. MV không hiểu tại sao cô lại chọn một kẻ tồi tàn như vậy để dựa giẫm? Chẳng lẽ hắn ta lợi dụng cô? Hay cô yêu hắn thật sự? Nghĩ vậy, MV vừa buồn bực vừa tức giận, bóp chặt ly rượu trong tay, nhìn ra cửa sổ. Hôm nay cô rất trầm lặng, dường như đang có nhiều tâm sự, ánh mắt thất thần, tâm hồn đang phiêu lãng nơi đâu. Là lo cho hắn ta sao? Đang nghĩ đến số tiền kia?

Bỗng dưng thấy MV trầm mặc nhìn ra cửa sổ, QT ngồi bên cạnh cũng tò mò nhìn theo xem bạn đang quan sát gì mà chăm chú như vậy? Anh chưa bao giờ nhìn thấy nét mặt đó của bạn.

Dưới lầu một là cô gái mặc quần áo lao công như bao người khác đang lau sàn nhà, QT không nhìn rõ mặt cô nhưng theo dáng người mảnh khảnh, cử chỉ nhẹ nhàng, tinh tế cũng đoán ra được là một mỹ nhân. Vì vậy anh liền cười, không ngờ trên đời này cũng có người có thể làm cho Trần MV mất bình tĩnh và có nhiều cảm xúc thú vị của người bình thường. Trước đây anh còn tưởng hắn là rô bốt không có cảm xúc chứ? Quen nhau bao năm, QT đã bao giờ nhìn thấy hắn biết thương hoa tiếc ngọc đâu, bọn họ đều chỉ coi phụ nữ là đồ chơi, chơi chán thì bỏ, tìm cái mới. Nhưng anh thường tỏ ra quan tâm phụ nữ, còn hắn thì chẳng thèm liếc mắt với bọn họ, lúc nào cũng lạnh lùng, có đôi khi hắn còn không nhớ nổi mặt người phụ nữ vừa lên giường với mình, hại anh suýt chết vì cười. Bây giờ nhìn thấy vẻ mặt kia của MV, anh nghi ngờ chẳng lẽ thằng bạn mình cũng bị vướng vào bẽ tình? Đây đúng là chuyện lạ có thật, QT rất muốn biết đó là người con gái như thế nào? Nghĩ là làm, anh liền đứng dậy đi ra khỏi phòng.

NT lau sàn nhà nhưng không tập trung, cô cứ lau đi lau lại một chỗ mà không ý thức được điều đó. Trong đầu chỉ toàn là việc làm sao để kiếm đủ số tiền lớn kia. Cô đã nhờ mọi người giúp đỡ. TN đem toàn bộ số tiền tiết kiệm được từ khi đi làm hơn 10 triệu cho cô vay, còn chị Huệ thì áy náy vì chỉ có thể cho cô vay 5 triệu. NT rất cảm động vì biết chị cũng không có nhiều, lại còn chồng con, vậy mà chị vẫn cố gắng cho cô mượn tiền. Bác Trần và cậu Trung cho cô vay 25 triệu. Tuy vẫn cho thiếu rất nhiều nhưng NT thực sự vui và biết ơn tình cảm của mọi người giành cho mình. Ngày mai là chủ nhật, NT sẽ sang tìm Hân giúp, cô nhất quyết không nhờ anh Huy, cũng bắt anh Minh không được nói với anh. Cô không muốn nhận thêm bất cứ ân tình nào của anh nữa vì biết không bao giờ có thể trả được, như vậy cô sẽ rất áy náy.

Mãi suy nghĩ, NT không nhìn thấy đôi giày thể thao Nike trước mặt, vẫn tiếp tục quơ rê trong vô thức, làm nó bị bẩn. Lúc này cô mới sực tỉnh, vội vàng cúi người rồi rút:

- Thật xin lỗi quý khách! Xin lỗi quý khách! Tôi sẽ giặt sạch lại cho ngài.

QT cười vì sự khấn trương của cô gái.

- Không sao, dù gì nó cũng cũ rồi, tôi không quen đi giày quá ba ngày.

Nghe thấy chất giọng lưu loát, mạnh mẽ của người đàn ông, NT liền đứng thẳng, ngược mắt nhìn anh ta. Đó là một người con trai khoảng 30t, với đôi mắt phượng đang nhìn cô cười, mái tóc nhuộm trắng đen xen kẽ nhưng không gây phản cảm. Anh ta mặc quần bò rộng, mải rách vài chỗ, gấn sợi xích nhỏ, áo khoác da, trên cổ đeo sợi dây chuyền dài, mặt dây là hình đầu người càng tăng thêm vẻ hoang dã, bất cần. Anh không phải đẹp kiểu nho nhã như anh Huy, cũng không phải vẻ đẹp lạnh lùng của Trần MV mà là vẻ đẹp rất ngông của một con ngựa hoang chưa được thuần hóa.

Thấy anh ta nhìn lại, NT mới ý thức được mình thất lễ, liền cúi mắt xuống.

Quả đúng như QT nghĩ, cô là một cô gái rất đẹp, một vẻ đẹp tinh khiết, tự nhiên, nhưng điều khiến anh bất ngờ lại là khí chất thanh cao, hiểu biết và ánh mắt quật cường của cô, nó không đơn thuần chỉ là của một người lao công bé nhỏ. Trông nét mặt ứng đối khi bị đàn ông nhìn của cô như thiếu nữ mười tám ngây thơ, e thẹn, QT lại càng thích thú, muốn trêu đùa:

- Ai.. Hôm nay mình thật may mắn, được người đẹp va phải.

- Xin lỗi... Tôi...Tôi...Tôi sẽ...đền anh đôi khác.- NT lúng túng nói, xong rồi mới thấy mình ngu ngốc, làm sao đền nổi đôi giày đắt tiền của anh ta? Mà cô còn đang tung quần với số tiền kia.

QT phì cười vì phản ứng và nét mặt của cô đúng như dự đoán, trông cô rồi ren đến nói lấp, anh càng thích, vì vậy nở nụ cười mê hồn, nháy mắt với cô:

- Không ổn, làm sao có thể để người đẹp đền? Được người đẹp chú ý tới là vinh hạnh của tôi mà.

Nghe giọng điệu trêu đùa, tán tỉnh của anh ta, NT càng thêm xấu hổ. Lần đầu tiên cô đỏ mặt trước đàn ông, cô vẫn thường xuyên bị người khác phẩy nhìn như vậy, cũng quen rồi, nhưng tại sao đứng trước anh ta cô lại rối rắm đến vậy? Chẳng lẽ kháng thể miễn dịch với đàn ông đã bị mất? NT rất sợ điều đó, cô cảm thấy không an toàn, dường như ánh mắt anh ta nhìn thấu tâm tư của cô. Nghĩ vậy NT liền muốn trốn chạy, với một kẻ giỏi tán tỉnh, yêu mị như

người đàn ông này thì người không có kinh nghiệm như cô không phải là đối thủ, ba mươi sáu kế chuẩn là thượng sách, vì vậy NT liền mỉm cười cảm ơn:

- Vậy... cảm ơn anh bỏ qua cho, ta....

Cô chưa kịp nói hết câu thì đã bị anh nói trước:

- Tuy nhiên nếu không để cô làm gì thì chắc cô sẽ rất áy náy, phải không? Thế này đi, lúc nào rảnh cô mời tôi ăn một bữa cơm. - QT biết thừa cô định chuẩn em, nhưng làm sao anh có thể tha cho cô dễ dàng như vậy được.

NT ngơ ngác nhìn anh ta, thế này thì khác gì ép buộc, anh ta còn chẳng hỏi ý kiến của cô, biết vậy nhưng cũng không thể từ chối, dù sao cũng là lỗi của cô. Một đôi giây đôi lấy bữa cơm thì tính ra cô vẫn lời, NT tính ranh nghĩ : anh ta chỉ bắt cô mời cơm chứ không nói phải mời ở đâu và như thế nào, vì vậy việc này sẽ do cô quyết định. Dạo vậy cô liền vui vẻ gật đầu mà không biết rằng mình đã bị lừa. Thật ra QT đã nhìn thấy cô trước nhưng anh vẫn cố tình bước đến để cô làm bản giấy, như vậy mới có cơ hội làm quen với cô, thích thú quan sát nét mặt đa dạng của cô, anh đưa tay ra nói:

- Rất vui được làm quen, tôi tên là Đỗ Quang Tiếp, còn cô?

- Tôi tên là Nguyễn Như Tuyết.- Cô do dự nắm tay anh rồi nhanh chóng buông ra.

QT nhìn cô cười thân thiện:

- Cái tên rất hợp với cô.

- Cảm. ơn.

NT e thẹn nói khi anh ta cứ nhìn mình chăm chăm, rất không thoải mái, vì vậy cô vội vàng chuẩn:

- Vậy...lần sau tôi sẽ đền anh bữa cơm, bây giờ tôi phải làm việc. Chào anh.

Nói xong cô liền xách lô nước và rửa lau đi một mạch không hề quay đầu lại khiến QT không kịp nói lời tạm biệt. Anh phì cười trước hành động tháo chạy của cô, ánh mắt anh dõi theo bóng hình cô đầy hứng thú, đúng là một cô gái thú vị.

MV đứng trên lầu nhìn, tò mò về cuộc đối thoại của hai người, anh muốn xông ngay xuống trước mặt họ, ngăn chặn ánh mắt của QT nhìn cô, anh rất không thích cô nắm tay hắn, càng không hiểu nổi bản thân sao lại khó chịu với bạn mình. Mặc dù vậy, MV chỉ có thể sốt ruột ngồi đây đợi bạn quay trở lại hỏi, bực mình cảm lý lên, tên đàn e đứng sau liền biết ý rót rượu cho anh.

Một lúc sau QT quay trở lại, tự rót cho mình một ly, im lặng không nói, anh biết nhất định hắn ta sẽ hỏi, vì vậy càng sung sướng nhìn kẻ khác nóng lòng như đang ngồi trên lò lửa.

Đợi một lúc lâu cũng không thấy QT nói, MV liền khấn trương hỏi:

- Cậu làm gì vậy? Sao bỗng dừng lại đi xuống đó? Hai người nói chuyện gì?

QT nhìn bạn như nhìn quái vật, lần đầu tiên anh thấy MV khấn trương như vậy, anh rất muốn cười thật to nhưng vẫn giả vờ không có gì :

- Có gì đâu, chỉ là thấy mỹ nhân thì muốn làm quen chút thôi.

Nghe bạn nói vậy, MV muốn nổi điên, nhưng cố gắng bình tĩnh, lạnh giọng nói:

- Cậu còn thiếu người đẹp bên cạnh sao? Kim, Ngọc, Nguyệt Ánh, toàn người đẹp chân dài đầu hết rồi? Sao khẩu vị lại hạ thấp xuống một cô lao công vậy?

Nghe bạn châm chọc anh phì cười, cố tình đều cáng nói:

- Mấy người đó chơi chán rồi, chẳng còn hứng thú nữa, cũng có lúc phải đổi vị chứ?

- Cô ta có chỗ dựa rồi, cậu không săn được đâu, từ bỏ ý định đi. - VM cố giữ bình tĩnh không ra tay đánh người.

Thấy vậy, QT liền nhếch mép cười, uống cạn rượu trong ly:

- Vậy thì chưa chắc, cậu cũng biết tôi là sát thủ số một, có con mồi nào mà tôi không săn được?

- Cậu hết việc sao mà đến chỗ tôi tán tỉnh? Tôi cảnh cáo cậu đừng giờ trò, để cho cô ta sống yên ổn đi. - Anh nhìn thẳng vào mắt bạn, giọng uy nghiêm rõ rệt.

Không ngờ MV lại uy hiếp, nhưng QT cũng chẳng sợ còn cười hỏi:

- Sao vậy? Cậu thích cô ta?

Bỗng chốc MV giật mình nhìn bạn khi nghe câu nói ấy, im lặng, một lúc sau mới đứng dậy quát:

- Cậu nói linh tinh gì vậy? Uống nhầm thuốc à? Tôi mà thèm quan tâm một người tầm thường như cô ta sao?

Nhìn MV vẫn mạnh miệng chối, QT không tin, cười cười:

- Đúng, không quan tâm...Chỉ là suốt ngày ngồi đây nhìn người ta, chỉ là tức giận khi người ta vui vẻ với kẻ khác, chỉ là khó chịu khi người nào đó không thèm nhìn mình. Cậu biết bây giờ bộ dạng của cậu như thế nào không?- QT nhìn VM ẩn ý, MV cũng nhìn lại thắc mắc - Giống ông chồng đang ghen, ngồi đây canh vợ vậy. haha.... - Nói xong, rốt cuộc không nhịn được cười ngặt nghẽo.

Sau vài giây hoảng hốt, MV đá một phát vào chân anh quát:

- Đồ điên! Còn nói vớ vẩn thì đừng bao giờ đến đây nữa.- Không ai nhìn thấy vết hồng thoáng qua trên gương mặt anh.

- Haiz... Thảo nào Bảo Châu xinh đẹp, bốc lửa, bố mẹ cậu đều ưng mà cô ta lại theo đuổi cậu điên cuồng như vậy cậu cũng không thèm, thì ra thích thanh đạm. Nếu phải so sánh thì Bảo Châu là một bông hồng đỏ rực, luôn chói lọi, là tâm điểm của sự mọi thu hút, còn Như Tuyết lại là một bông sen trắng tinh khiết, hương thơm thoang thoảng, dễ chịu nhưng khác sâu đến khó quên. Tùy vào sở thích của mỗi người mà có sự lựa chọn riêng, tôi thì tôi thích hoa sen, ăn nhiều đồ mặn rồi cũng muốn thử vị nhạt chút. Nếu cậu không nắm lấy cơ hội thì mất đi đừng có trách tôi, cũng đừng hối hận. - Đột nhiên giọng anh trở nên nghiêm túc và kiên định, nhìn thẳng vào mắt VM không một chút tránh né.

" Cuuuu.út", MV gầm lên, QT không quan tâm, chỉ nhìn anh cười đắc ý rồi thong thả bước ra khỏi phòng. Ngày chủ nhật mưa buồn, từng giọt rơi tí tách trước hiên nhà cùng hơi lạnh của mùa đông càng làm cho không khí thêm âm ỉ, cây cối rụng lá gần hết, rũ rượi vì nước mưa, rất hợp với tâm trạng của người đang buồn. Nguyễn Du đã từng viết " Cảnh nào cảnh chẳng đeo sầu - Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ!".

NT ngồi bên hiên ngắm mưa, ánh mắt u sầu nhìn cảnh vật ngủ yên trong sáng sớm mùa đông. Trời vẫn còn mờ mờ do mùa đông, thêm mưa lại càng lâu sáng. Suốt đêm NT trằn trọc không yên, ôm con gái trong lòng mới thấy ấm áp và dễ chịu hơn, rồi cô dậy định sang nhà Hân, thấy cảnh vật như vậy bỗng nổi hứng ngắm mưa. Cô rất thích mưa, cảm thấy nước mưa là tự nhiên nhất, trong sạch, có thể gội rửa mọi vết nhơ. Cô đưa tay ra hứng những giọt tinh khiết của tạo hóa, cất tiếng hát khe khẽ:

" Cái bóng a là cái bóng bang, là cái bóng a là cái bóng bang

Kéo xây ới a kéo sàng cho mẹ bóng nấu cơm, cho mẹ nấu cơm

Mẹ bóng đi chợ là chợ đàng xa, bóng ra là ra gánh giúp

Đề chạy con mưa rào, đề chạy con mưa rào

Cái bóng a là cái bóng là cái bóng a là cái bóng bang..."

Rồi cười mình ngớ ngẩn, bỗng như trẻ con, đang định đứng lên thì đã thấy Hân mặt hầm hầm mở cổng đi về phía này, biết bạn đang bực mình liền hỏi:

- Sao vậy? Ai chọc giận cậu à?

- Còn ai vào đây nữa? Đứa nào cứ luôn miệng nói tôi là bạn thân nhất của nó, vậy mà chuyện gì của nó tôi cũng phải biết thông qua người khác, hay là người cuối cùng được nó nhớ đến mà nói cho?- Hân ngoài cười trong không cười, còn nhấn mạnh hai chữ " cuối cùng".

Hiểu bạn đang rất giận, NT liền cười cười lấy lòng, lắc tay Hân nũng nịu nói:

- Thôi mà, xin lỗi, bỏ qua nhé. Tại cậu với mình đều bận suốt ngày cho nên chưa kịp nói, chẳng phải hôm nay mình định sang nhà cậu sao? Ai ngờ cậu đã nhanh chân sang trách mắng mình rồi.- Nói xong cô bày ra vẻ mặt đáng thương nhìn Hân.

Hân thấy vậy, mãi sau mới nguôi:

- Thôi đi, đừng có mà dùng mỹ nhân kế, mình không phải les đâu, hàng chuẩn 100% đấy. Lần này bỏ qua cho cậu, nếu còn lần sau thì.... - Vừa nói cô vừa giơ nắm đấm lên, mắt gườm gườm nhìn bạn cảnh cáo.

- Biết chị lợi hại rồi, em làm sao dám nữa, hi hi. - NT cười làm lành, nắm lấy nắm đấm của Hân.

- Thôi vào chuyện chính đã, cậu xoay sở được bao nhiêu rồi? Mà sao bỗng dưng lại có tâm trạng thương thức mưa? Tâm hồn thi sĩ quá ha?

- Tất nhiên, mình mà lại " Vì đây đôi phận làm trai được - Thi sự anh hùng há bấy nhiêu"- Vừa đọc NT vừa tạo dáng một đấng nam nhi lẫm liệt làm Hân phì cười, xua tay nói:

- Thôi không đùa nữa, nói đi để mình còn biết cách mà giúp chứ.

- Ừm, mới được khoảng 50, còn 100 triệu nữa.- NT ngập ngừng.

Nghe vậy Hân thờ dãi:

- Còn nhiều nhi, ở đây mình cũng chỉ có 50 triệu thôi.

NT liền giật mình, cô biết Hân rất rõ, cô ấy không thể có nhiều như vậy được:

- Hân, cậu đừng dối mình, cậu lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Mình không muốn cậu vay tiền người khác để cho mình mượn đâu, nếu vậy mình nhất quyết không cầm. - Cô lạnh lùng nhìn Hân, nói rõ ràng.

- Thì...thì...mình tiết kiệm từ lâu rồi...mà lương cũng cao, cho nên...- Nhìn mặt bạn ngày một trầm xuống, Hân biết cô đang rất giận, đành thờ dãi chịu thua, không thể tiếp tục nói dối, Hân thường dễ dàng qua mặt mọi người, duy chỉ NT là ngoại lệ - Haiz... Thôi được rồi, mình nói thật, đây là tiền của anh Huy.... còn mình thì làm được bao nhiêu tiêu hết, làm gì có tiền mà để giành.

NT cũng đã đoán như vậy cho nên không ngạc nhiên khi nghe Hân nói, chỉ bình tĩnh nhìn bạn:

- Hân, chúng ta chơi với nhau từ bé, cậu rất hiểu mình mà, mình sẽ không bao giờ nhận tiền của anh ấy đâu, cậu đem trả lại đi. Mình biết anh ấy tốt với mình, nhưng thứ anh ấy cần mình không bao giờ cho được, vì vậy mình không thể nhận thêm bất cứ ân tình nào nữa.

Mặc dù Hân rất hiểu những lời bạn nói, nhưng cô vẫn rất bức bối, tức thay cho Huy và cảm thấy cô bạn của mình sao lại ngốc nghếch và cố chấp đến vậy, liền tức giận nói:

- Nguyễn NT, ruột cuộc là cậu bị đứt dây thần kinh nào rồi? Anh Huy có gì không tốt? Đẹp trai, lương thiện, không rượu chè, cờ bạc hay hút chích, đúng là một người chồng lý tưởng bao người mơ ước mà sao cậu không thích? Hãy thử mở lòng mình một lần xem sao! - Nói sù sụ bặt mấp, khô cả cổ mà NT vẫn im lặng, tro như đá làm Hân suy xui vì tức.

- Haiz... Không thể nào nói với khúc gỗ như cậu được, cứ thế này thì có ngày mình vì cậu mà nhồi máu cơ tim chết mất. Được rồi, mình không thêm xen vào chuyện của cậu nữa, muốn làm gì thì làm. Mình bó tay rồi.- Nói xong cô khoát tay, quay đi, tưởng NT sẽ giảng hòa nào ngờ lại nghe bạn nhẹ nhàng nói " Ừ, cảm ơn cậu" làm cô suy thì ứng nghiệm bởi lời nói của mình vừa rồi.

Lấy tay vuốt vuốt cục tức nghẹn ở cổ xuống, lâu sau Hân mới hỏi:

- Mà lão Minh chết giẫm đâu rồi? Không lo đi kiếm tiền đi còn nằm đấy chổng vó lên ngu à? Đúng là đồ chẳng được tích sự gì, việc mình gây ra lại để người khác gánh. Hừ... nếu hân không phải anh cậu thì mình đã xử đẹp rồi.- Hân vừa nói, mắt nhìn vào trong nhà như hai lưỡi dao, bẻ tay kêu răng rắc.

NT nhìn vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống anh Minh của Hân mà buồn cười:

- Cậu đừng nói như vậy, đó là quá khứ, anh Minh đã cải thiện rồi mà.

- Quá khứ thì sao, không phải là hậu họa vẫn tồn tại đến hiện tại sao? Đã là vết bẩn rồi thì lau làm sao sạch được?- Hân bĩu môi nói.

- Thì các cụ đã có câu "Đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại" mà. - NT cãi lí với Hân, bênh anh trai. - Mà mọi người đều nói con trai khi chưa lập gia đình thì vẫn là chưa lớn, chưa biết nghĩ, có gđ rồi sẽ khác, sẽ phải lo cho gđ thôi, vì vậy mình đang muốn tìm chị dâu....

Chưa nói hết câu Hân đã nhảy dựng lên hét:

- Như Tuyết, cậu đừng có ác thế được không? Dù sao cậu cũng là con gái mà, phải biết thương đồng loại của mình chứ?

- Tất nhiên là mình biết thương đồng loại rồi... nhưng mình thương anh mình hơn. Haha, mà anh ấy có phải là ác quỷ hay sài lang gì đâu. Anh ấy cũng là người chồng lý tưởng mà: đẹp trai, ga- lăng nè, có công ăn việc làm ổn định, còn....

NT vừa nói vừa giơ từng ngón tay đếm các ưu điểm của anh trai, tiện thể PR luôn, nhưng đang đếm hăng say thì Hân đã vội xua tay nói:

- Thôi, thôi, em xin chị, đừng có mà chất vàng lên người anh cậu nữa. Anh ta cũng chỉ gọi là ưa nhìn thôi, mà đẹp trai có ăn com được không? Lại còn sĩ diện, đôi co với phụ nữ mà cậu kêu nam tính sao? Hừ, mình biết anh ta từ nhỏ còn lạ gì bản tính xấu xa của anh ta nữa, mình nghi anh ta gay hoặc thần kinh có vấn đề từ lâu rồi.

Nghe bạn nói anh trai như vậy, NT vừa tức vừa buồn cười, đang định biện minh cho anh thì đã có một giọng nói nhẹ nhàng, bình tĩnh nhưng cất giấu sự tức giận cất lên:

- Thì ra cô nghi ngờ tôi gay từ lâu rồi sao? Xem ra tôi phải chứng minh với cô để đòi lại sự trong sạch mới được.

Chẳng biết từ lúc nào Minh đã đứng sau lưng NT và Hân, cười tà nhìn Hân làm cô giật mình hét lên, sau đó vội vàng vuốt ngực mắng:

- Anh làm gì mà như ma vậy? Định hù chết tôi sao? Ác vừa thôi chứ, mà sao anh lại nghe lén chúng tôi nói chuyện? Nam nhi như thế à?

- Chẳng phải cô vừa nói tôi là gay sao? Mà không có tật giật mình thì sao phải sợ người khác nghe? Cô thì tốt hơn ai? Nói xấu sau lưng người khác còn già mồm mắng, đúng là vừa ăn cướp vừa la làng.- Minh cũng không thua đáp trả.

- Anh...anh...anh có phải đàn ông không vậy? Cái nhau với cô gái đáng yêu, tốt bụng như tôi mà không biết xấu hổ? Tôi chưa thấy người con trai nào lấm nhem như anh. - Nói rồi cô bĩu môi, tỏ ý khinh thường.

- Tôi là đàn ông hay không cô có muốn thử không? - Đức mình không tức giận, ngược lại còn cười, nháy mắt với Hân ra vẻ dâm tặc.

- Đồ mặt dày! Tuồng dọa mà tôi sợ sao? Còn lâu nhé, không thèm đòi co với cái loại không xứng đáng là đàn ông như anh.- Hân cũng đâu phải vừa, gân cổ mắng lại.

Nghe Hân mắng như vậy, ĐM vẫn cười rồi nhẹ nhàng cúi xuống nói nhỏ bên tai cô:

- Khổ nỗi tôi chỉ không là đàn ông với cô thôi bởi vì... cô cũng đâu phải là con gái. Sau này ế thì đừng có mà đến cầu tôi rước về nhé.

- Có lấy chó, lấy mèo tôi cũng không thèm lấy anh, nghĩ mình ngon lắm đấy.- Hân rít lên- Chỉ có đứa con gái nào không bình thường hay sát môi lời rồn mới đến phiên anh thôi. haha

Hân cười sung sướng còn Minh thì tức xịt khói, hai người cứ bốp chát như hàng tôm hàng cá, tôi một câu, cô một câu, không ai chịu nhường ai. NT chỉ đành lắc đầu cười xem kịch, trông hai người chẳng khác nào hai đứa trẻ to đầu tranh giành đồ chơi. Chẳng thể hiểu nổi anh trai cô luôn lạnh lùng, ga-lăng với con gái nhưng sao cứ trước mặt Hân là lại trở nên lưu manh, dễ tính còn Hân luôn tươi cười vui vẻ với mọi người chỉ riêng với anh cô là chua ngoa, đánh đá.

* * *

Một tuần mới lại đến, NT như thường lệ cùng con đến trường, dạo này do lạnh cho nên họ không đi xe đạp mà đi xe buýt cho ấm

Trong lớp, các bạn nhỏ nhanh nhẹn ngồi vào chỗ của mình ngay ngắn, khoanh hai tay trước mặt, với ánh mắt chăm chú, háo hức nhìn cô giáo, đợi cô kiểm tra bài và đón chờ xem hôm nay mình sẽ được dạy điều gì thú vị.

Nhìn thấy những ánh mắt đó NT rất vui liền cười với bọn trẻ rồi dịu dàng nói:

- Chào các con, các con có còn nhớ những gì tuần trước cô dạy không? Bạn nào xung phong lên kể chuyện nào?

Nghe cô hỏi, cả lớp liền nhao nhao lên giơ tay, bạn nào cũng háo hức muốn được cô khen. NT cười nhìn từng bé rồi gọi bé Minh Phụng lên kể lại câu chuyện "cô bé quàng khăn đỏ" cho các bạn nghe. Cô bé rất tự tin, đứng giữa lớp nói to, dong dạc và lưu loát từ đầu tới cuối. Khi kết thúc còn cảm vẩy cúi chào rất duyên dáng làm NT phì cười, đứng là rất đáng yêu.

Cô cho cả lớp vỗ tay khen tặng bé rồi nói:

- Bạn Minh Phụng rất đáng khen và tất cả các con cũng vậy. Hôm nay cô sẽ dạy các con bài hát " cái bóng", nào các con nghe cô hát rồi đồng thanh hát theo nhé.- Nói xong NT liền hát từng câu rồi bắt nhịp cho các bé hát theo " Cái bóng a là cái bóng bang...."

Cứ như vậy NT và các bé cùng học cùng chơi vui vẻ, thời gian trôi rất nhanh. Nhìn những khuôn mặt thơ ngây, trong sáng, nụ cười vô tư của các bé mà lòng ấm áp, ở bên bọn trẻ cô luôn vui vẻ và quên đi phiền muộn. Các bé yêu quý cô, coi cô như người mẹ thứ hai còn đối với cô, chúng cũng là những đứa con yêu thương.

Buổi học kết thúc trong tiếng cười và sự lưu luyến của các bé với NT, cô tận tình dắt tay từng bé đến cửa giao cho người nhà các bé. Xong xuôi lại dọn dẹp các lớp rồi ra về như thường lệ, đến tối đi làm ở khách sạn.

Công việc thì chỉ có vậy nhưng do tâm sự của con người mà thay đổi, suốt mấy tiếng làm việc chăm chỉ, cuối cùng cũng đến lúc tan ca. Cả ngày bận rộn không có thời gian suy nghĩ, bây giờ đứng trước cửa đợi anh trai NT lại băn khoăn, trăn trở ngày mai làm sao đây? Cô vẫn chưa có đủ tiền, họ hàng nhà cô thì chẳng ai dư dả mà cho vay còn muốn vay ngân hàng thì cần thế chấp nhà.

Đang váng đầu với mớ bòng bong này thì anh Đức Minh đã đến, cô liền tươi cười bước tới, không muốn cho anh trai nhìn thấy nỗi lo lắng của mình.

ĐM đưa cho NT một cái áo khoác, giúp cô quàng khăn rồi đội mũ bảo hiểm cho cô, chẳng khác nào đang chăm sóc AD, vì vậy NT phì cười:

- Anh cứ làm như e là đứa bé ba tuổi không bằng.

ĐM không cười, vẫn chăm chú sửa lại áo mũ cho em đáp:

- Lại chả vậy, trong mắt anh em lúc nào cũng như trẻ con làm anh lo lắng không yên.

- Anh nói linh tinh gì vậy, có mà anh là trẻ con ý, e đã là bà mẹ có đứa con năm tuổi rồi đấy, còn anh vẫn là trai tân kìa. haha.- NT cười giòn tan, đánh vào tay Minh.

Hai anh em cười đùa vui vẻ, họ luôn như vậy, yêu thương, quan tâm lẫn nhau khiến người ngoài nhìn vào rất giống một đôi tình nhân thắm thiết, Trần MV cũng vậy. Hôm nay anh quan sát cô cả buổi, vẫn là tâm trạng đó, vừa tan ca anh cũng theo sau cô ra cửa, nào ngờ lại nhìn thấy cảnh cô đang thân mật với tên đàn ông hèn hạ đó. Bao nổi tức giận, khó chịu đè nén lâu ngày cho dù đã chút giận lên bọn đàn em cũng không đủ, MV nhìn vào nụ cười của NT

thấy thật chói mắt, như muốn làm mù mắt anh, nhìn kẻ đó quàng khăn cho cô mà cô lại đánh yêu hắn, điều đó như mũi tên đâm vào tim anh đau nhói truyền đến não bộ, cảm nhận được cái đau não bộ liền điên cuồng phản nộ, điều khiển chân bước đến đó trong tích tắc.

NT và ĐM đang cười đùa bỗng có một giọng nói nhẹ nhàng nhưng rét lạnh như muốn đông cứng không khí lại truyền đến:

- Hai người vui vẻ nhỉ?

Lúc này hai anh em mới ngừng cười, quay lại xem kẻ đó là ai. NT nhìn thấy là ác ma liền thay đổi ngay, lạnh lùng như không quen biết càng làm MV nổi điên, còn ĐM thì nhớ hắn ta chính là kẻ quấy rối em gái lần trước, anh luôn nhớ tất cả những ai gây khó dễ cho em mình, vì vậy liền dữ tợn quát:

- Thì sao? Liên quan gì đến mày? Tốt nhất là nên tránh xa chúng tao ra.

MV nghe hắn ta nói hỗn xược, rất muốn cho hắn một bài học, từ trước đến giờ không kẻ nào dám nói với anh như vậy. Hắn đứng là không biết trời cao đất dày. Nhưng khi nhìn đến NT, anh liền nén lại, cười với cô mập mờ nói:

- Tất nhiên là tôi không liên quan đến anh rồi, nhưng... NT thì khác...- Anh cố ý kéo dài làm cho hắn nghe ra ẩn tình bên trong.

ĐM cũng đâu phải kẻ ngốc mà không hiểu được ẩn ý đó, vì vậy anh liền nhìn em gái thấy cô lảng tránh liền hỏi:

- Mày nói thế là ý gì? Sao lại liên quan đến Tuyết? Mày muốn gì? Khôn hồn thì tránh xa nó ra, không thì đừng trách tao. - ĐM hầm hè nói, anh luôn không ưa những kẻ dám lại gần em gái anh quấy nhiễu, như gà mẹ xù lông bảo vệ gà con.

Nhưng MV chẳng để lời đe dọa đó vào tai, anh chưa bao giờ biết sợ ai, lại càng không cúi đầu bao giờ, chỉ có người khác phải khuất phục trước mình.

- Ý gì thì không cần anh hiểu, chỉ cần NT hiểu là được.- Anh vẫn lịch sự mặc dù bên trong đang hừng hực lửa giận, "Tuyết" gọi thân mật quá nhỉ.

Thấy anh trai định xông lên đánh hắn, NT vội vàng ôm lấy anh ngăn:

- Anh à, mặc kệ hắn đi, chấp gì kẻ điên, chúng ta về thôi.

Nghe em gái nói, ĐM bình tĩnh lại nhìn nhìn MV rồi không nói lời nào kéo NT lên xe, đang định nổ máy thì lại nghe MV châm chọc:

- Sao? Sợ hắn ta biết quá khứ của e và tôi thì sẽ bỏ em mà giả vờ như không quen biết tôi?- MV tức muốn chết khi thấy NT ôm hắn ta, anh chỉ muốn bầm thấy hắn ra ngàn mảnh.

Nghe câu nói đó, NT run bần bật, túm chặt áo anh trai chỉ mong rời khỏi đây ngay. ĐM cũng cảm nhận được sự khác thường của em gái, suy nghĩ cẩn thận những lời hắn nói rồi nhìn cô chăm chú, đột nhiên anh như hiểu ra:

- Là hắn ta sao?

NT càng sợ hãi hơn, chôn tránh ánh mắt anh, cô hiểu "hắn ta" anh nói là ai, linh cảm có chuyện tồi tệ, NT giữ chặt tay anh:

- Anh, chúng ta về đi, được không?-

Cô nhìn anh như sắp khóc, thấy vẻ mặt sợ sệt đáng thương của cô, Minh cố dẫn lại con thịnh nộ, đưa cô về. Nào ngờ MV không tha, tiếp tục khích tướng, anh không thể nhìn đến sự yêu thương của cô dành cho hắn:

- Thật không ngờ ngay cả khi biết chuyện giữa tôi và NT mà anh cũng nuốt trôi được, xem ra anh phải dựa vào cô ấy để sống nhỉ?

Lần này NT không kịp ngăn cản ĐM thì anh đã lao ngay xuống xe, xông về phía MV như một con thú dữ điên cuồng. Lời nói của MV đã phá vỡ giới hạn cuối cùng của anh. Đáng tiếc là khi chỉ còn cách MV một cánh tay thì hai kẻ to cao mặc áo đen phẩy sau anh bước lên túm lấy tay ĐM, không chế anh, sau đó là một cú đâm rọi thẳng vào bụng khiến anh đau đớn gấp người lại.

NT nhìn thấy anh trai bị đánh liền lao ra chắn trước mặt sau giây phút bàng hoàng. Cả người cô run lên vì sợ hãi và căm tức, nhưng vẫn mạnh mẽ dang hai tay ra bảo vệ anh mình và kiên cường nhìn thẳng vào mắt MV đầy căm phẫn:

- Dừng tay, các người không được đánh anh ấy.

Nhìn thấy hành động kiên quyết bảo vệ hắn ta của NT, rồi đôi mắt long lên đầy hận thù của cô càng làm MV điên tiết. Anh nắm chặt hai tay lại đến thâm tím để tránh phản nộ mà phá hỏng quy tắc không đánh phụ nữ của mình. Bước lên nâng cằm cô cúi xuống, khinh miệt nói:

- Đau lòng? Bảo vệ người tình gớm nhỉ? Làm nghề đó mà cũng có đạo đức?

Nghe những lời nhục mạ của hắn ta, NT muốn phát điên lên nhưng cô chỉ yên lặng căm tức nhìn hắn.

Thấy cô không nói gì, MV lại nghĩ rằng mình nói trúng tim đen của cô càng ra sức xỉ nhục:

- Hắn ta cờ bạc, nợ nần như vậy mà sao vẫn đi theo hắn? Chẳng lẽ cô kém cỏi đến mức không tìm được một đại gia nào ra hôn? Hay vì hắn có thể thỏa

mãn sự dâm dăng của cô ở trên giường?- Anh nhếch mép nhìn cô cười.

ĐM nghe vậy liền điên cuồng giãy dụa khỏi tay hai tên kia:

- Thằng chó, mày cầm nhầm lại, muốn chết hả? Tao sẽ cho mày biết tay.

Vừa nói xong anh đã bị một cú nữa vào bụng đau đến gục xuống đất, khóe miệng rỉ ra máu tươi.

- Ai chết còn chưa biết đâu. - MV khinh thường nhìn hắn.

- Anh ấy có thể thỏa mãn tôi hay không đó là việc của tôi, ít ra trong mắt tôi anh ấy tốt hơn anh gấp ngàn lần. - Không ngờ cô lại cười tươi nhìn MV, rành rọt nói. Cô không cần giải thích hay đôi co với hắn, trong mắt cô hắn không phải là người. Cô điu anh trai dậy, lạnh lùng nhìn hắn:

- Còn bây giờ tốt nhất anh nên để chúng tôi đi, nếu không....

- Nếu không thì sao?- MV không thể ngờ được cô lại dám nói như vậy, trong mắt cô anh kém cỏi thế nào? Cô thực sự yêu hắn ta đến phát điên sao? Nghĩ vậy là anh muốn phá hủy cả thế giới rồi.

Biết MV sẽ hỏi như vậy, NT chỉ cười lảng lơ nhìn hắn có vẻ hiểu ra liền hỏi:

- Sao anh lại quan tâm đến chuyện của tôi vậy? Không lẽ.... anh cũng thích tôi?

- Cô điên sao mà nghĩ như vậy? Tôi thêm loại phụ nữ bẩn thỉu, hèn hạ như cô sao? - Thấy bộ mặt lảng lơ của cô anh lại càng điên tiết, ra sức lăng nhục thân thể và nhân cách của cô.

- Đúng rồi, tôi bẩn thỉu, hèn hạ, nhưng không phải do anh làm sao? Nếu vậy thì hãy để chúng tôi đi, coi như chưa từng có chuyện gì giữa tôi và anh không phải tốt hơn sao? - Mặc dù trong lòng căm hận đến tận trời xanh nhưng NT vẫn cố gắng cười, ra vẻ vô lại để hắn ta chán ghét, tha cho anh trai và cô.

- Như vậy không vui, hay là thế này đi, người tình của cô nợ tôi rất nhiều tiền, nếu cô làm tôi vui tôi sẽ suy nghĩ về việc xóa nợ cho hắn ta.- MV cười vuốt má cô, đưa ra điều kiện.

NT liền quay mặt đi tránh né cánh tay dơ bẩn của hắn chạm vào má mình, phần nội hết:

- Đừng hòng, ta có với ai cũng không thấy ghê tởm bằng ngươi. Bỏ ngay bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra khỏi mặt ta.- Cô không thể nín nhịn như trước nữa.

- Sao vậy? Chẳng phải cô vĩ đại lắm sao? Yêu hắn lắm sao? Sẵn sàng quên mình bảo vệ hắn mà. Bây giờ chỉ có việc lên giường với đàn ông mà cũng không được? Không phải việc này cô đã làm quen rồi sao? Ra vẻ thanh cao với ai?

MV khinh khinh nhìn cô. Nhưng NT không trả lời, người cô càng run hơn, nắm chặt hai tay, mím môi đến bật máu, hai mắt cô như hai ngọn lửa có thể thiêu cháy mọi thứ xung quanh. MV thấy vậy lại càng day nghiện:

- Muốn giữ gìn trinh tiết cho hắn? Hay sợ hắn chán ghét rồi bỏ? Cô nghĩ mình còn trong trắng, tinh khiết sao? Nói cho cô biết, tôi chẳng thêm loại dùng rồi, chẳng qua là tôi bỗng thấy hứng thú một chút, coi cô như đồ chơi vậy. Dù sao tôi cũng là người đàn ông đầu tiên của cô, chỉ cần cô thỏa mãn tôi trên giường tôi sẽ tha cho hắn, cũng xóa nợ luôn. Tôi muốn nhìn thấy bộ dạng lảng lơ, dâm dăng của cô khi không mặc gì. Bỏ ngay cái vẻ thanh cao trước mặt tôi đi. Đừng tưởng tôi không....

"chát" "chát" hai tiếng vang giòn, mọi người trợn mắt há mồm, còn MV thì thần thờ, mặt lệch sang một bên. Không ngờ chưa kịp nói hết NT đã giờ hai tay tát cho mỗi bên má MV một phát, cô không còn biết sợ nữa, bây giờ cả người cô ngùn ngụt lửa giận như bốc cháy, chỉ thẳng vào mặt anh hét:

- Đồ khốn, ngươi đúng là không bằng cảm thú. Ta đã cố gắng bỏ qua tội ác của ngươi vậy mà ngươi còn ở giữa thanh thiên bạch nhật không biết hối cải lăng nhục ta. Cũng chỉ vì chúng ta nghèo không có tiền kiện ngươi nếu không ngươi nhất định phải chết rũ trong tù. Ngươi lại cậy mình lắm tiền, quyền uy, nhón nhơ ngoài vòng pháp luật mà đứng đây huênh hoang. Trên đời này làm gì còn công lý nữa. Mỗi khi đem xuống ngươi không gặp phải ác mộng sao? Vẫn có thể ngủ được sao? Lương tâm của ngươi không cắn dứt sao? Hay vốn dĩ ngươi không có lương tâm? Ta nói cho ngươi biết, ta không sợ ngươi đâu, ta đã cố gắng nhẫn nhịn để được sống yên bình, nhưng ngươi lại càng được nước lấn tới, tức nước thì phải vỡ bờ, con giun xéo lắm cũng quằn. Ngươi không mãi đắc ý được đâu, có câu "Lưỡi trời tuy thừa mà khó thoát". Nhất định sẽ có ngày ngươi bị báo ứng, chẳng qua là chưa tới lúc. Vì vậy hãy cố mà tích đức đi, không thì nhất định ngươi sẽ bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục.

NT hỏn hên nói một hơi dài, bỗng dưng sức mạnh ở đâu ra đập cho hai tên đang giữ anh trai ra đỡ lên xe phóng đi luôn không do dự một giây nào.

Mọi người ngỡ ngàng như bị điểm huyết nhìn vết khối đen còn lưu lại sau xe của cô rồi đồng loạt quay sang nhìn MV. Sau một phút hoảng hồn, mấy tên đàn em đang định đuổi theo thì MV lại khoát tay ngăn cản. Trong tai anh còn vang vọng từng câu nói phẫn nộ của cô. Chúng cứ đội đi đội lại trong đầu khiến anh phát điên, cảm giác như chẳng hiểu cô nói gì mà lại như hiểu tất cả. Vì vậy anh liền lắc đầu quay lại khách sạn, đến vũ trường uống rượu, anh đang rất hỗn loạn và bức xúc, cần được giải tỏa.

Chương 7: SỰ THẬT

Về đến nhà, NT vẫn run run vì vừa sợ hãi, vừa tức giận, còn ĐM thì thần thờ nhìn em gái bé nhỏ của mình không tin được những việc xảy ra trước đó vài phút. Không ngờ em gái hiền lành, nhút nhát của anh lại có thể mắng ***** người khác hay và thâm thúy khiến kẻ đó cay cú mà không thể mở miệng, càng không ngờ với vóc người nhỏ nhắn, cao có hơn mét rưỡi mà khi tức giận lại có sức mạnh to lớn như vậy, giáng cho tên đó hai cái bạt tai nổ đom đóm, đập hai tên to bự ngu xuẩn kia bay ra xa ba thước và cuối cùng là phóng xe điều luyện ngang cơ những tay đua quốc tế.

Anh vẫn trong trạng thái mơ mơ màng màng với mọi thứ thì đã được NT diu vào phòng mình, lấy khăn lau mặt và vết máu nơi khóe miệng cho anh. Hai người cố gắng nhẹ nhàng để không đánh thức bố mẹ vì không muốn họ biết chuyện lại suy nghĩ lung tung. Vừa lau mặt cho anh, NT vừa nhìn anh lo lắng hỏi:

- Anh có sao không? Có cần uống thuốc giảm đau hay đi bác sĩ kiểm tra không?

Nghe em gái ríu rít hỏi, ĐM mới hoàn hồn nhìn cô giây lát, bất chợt cười nghiêng ngả, động đến vết thương lại nhăn nhó, vì vậy mà cứ bị hành hạ giữa việc muốn cười và đau đớn, NT thộn mặt ra không hiểu gì, thấy anh cười động đến vết thương càng cuống hơn:

- Anh, anh sao vậy? Chẳng lẽ lúc nãy bọn chúng có đánh vào đầu?

Mãi mới dứt được cơn cười, ĐM ôm bụng nói:

- Không sao, bọn chúng không đánh vào đầu anh, chỉ hai cú vào bụng thôi, hồi trước anh bị như vậy suốt mà.

- Vậy anh cười cái gì? - NT thắc mắc nhìn anh trai.

- Anh cười vì choáng váng và bất ngờ quá! Không thể tin được em gái anh nhỏ nhắn, hiền lành như vậy mà lúc nổi điên lên còn hơn cả sóng thần, không khác nào Trương Phi. Thật là làm cho người ta hết hồn, may mà anh không bị bệnh tim - Để cho lời nói được chân thực nhất, ĐM còn ôm ngực, rung mình nhìn em gái khiến cô đang lo lắng cũng phải phì cười:

- Bây giờ mới biết sự lợi hại của em sao? Chưa muộn, vì vậy đừng có mà coi em là con nít hay muốn bắt nạt em, không thì nguy đó. Haha... - Nói thật chính bản thân cô cũng rất bất ngờ vì hành động của mình lúc đó.

- Tất nhiên rồi, anh nào dám động vào "niêm kiêu hãnh" của nhà mình? Vừa nãy là em cứu anh mà, anh biết rõ. Cứ nhớ lại bộ mặt đơ ra như bị chúng gió độc của lũ đấy là anh lại không nhịn được cười. Haha. Không hổ là nữ tướng, tại hạ xin bái phục, bái phục. - Nói xong ĐM còn chấp tay bái chúc kiêu cô đại của TQ.

NT cũng nhập vai xuất sắc không kém, bái tay đáp lễ giả giọng nam nhân:

- Tiểu huynh đệ không cần đa lễ, từ này về sau có chuyện gì cứ đến tìm ta, ta đây nhất định hành hiệp trượng nghĩa, không màng tính mạng mà liều mình cứu giúp.

Hai người cùng cười vang, khâm phục vì tài diễn xuất quá đỉnh của đôi phương.

- Haiz... Em như vậy mà không làm diễn viên hơi phí.

- Anh cũng đâu kém cạnh. Đúng là nền điện ảnh Hollywood đã đánh rơi mất một ngôi sao sáng chói rồi.

- Ai... Bị lừa rồi, lừa to rồi. - ĐM ra vẻ ai oán hai tay nắm gối thùm thụp.

Đột nhiên anh trai như vậy làm cho NT ngừng cười, ngo ngác:

- Sao vậy? Ai lừa? Lừa ai?

- Thì em lừa, lừa anh chứ sao. Vốn tưởng em gái ngoan hiền, nhu mì nên dốc lòng che chở nào ngờ hôm nay mới nhận ra là cáo đội lốt thỏ, tài năng đối đáp của em còn kinh điển hơn mẹ Hân béo nhiều. Haiz... xem ra là cô ta làm hư em rồi. Không được ngay từ bây giờ anh phải ngăn chặn ngay không thì trở thành "dịch" mất, đến lúc đó anh làm sao sống nổi? Hay là.... - ĐM nháy mắt với em gái - Anh tìm thêm viện binh?

NT xưa nay luôn thông minh lại tính ý làm sao không hiểu được những gì anh nói, vì vậy không những không nhảy sỗ lên phản đối ngược lại còn gật đầu hưởng ứng:

- Phải, phải, tìm viện binh, sao chiêu thức hay như vậy mà em không nghĩ ra nhỉ? Cảm ơn anh đã hào tâm nhắc nhở nha. Theo tình hình hiện tại, có vẻ em

tìm viện binh dễ hơn anh đó.... Đứng rồi, mấy câu vừa nãy mà đến tai Hân không biết liệu có xảy ra án mạng không nhỉ? Hình như dạo này có người rảnh rỗi đến mức nhảm chán cho nên cần người chính thì phải? Haiz... không sao... Thân là em gái, em rất sẵn lòng nhận trọng trách góp gió thành bão, thêm dầu vào lửa. hắc hắc.

Nhìn điệu cười xảo quyệt và ánh mắt gian tà của em gái mà ĐM rùng mình:

- Huhu, đúng là mắt quáng gà rồi mới nhìn thấy em giống con thỏ, dễ bị ức hiếp.

ĐM ra về ỳ ỳ khua, khóc thút thít khiến cho NT suýt sặc chết vì cười.

Mãi sau hai người mới ngưng cười, cùng nằm trên giường, lặng lẽ nhìn lên trần nhà. Không khí bỗng chốc trầm xuống, tĩnh mịch chỉ còn lại âm thanh của nhịp tim đập thịch thịch.

Rồi ĐM cất tiếng phá tan sự yên lặng:

- Em định làm thế nào đây?

Nghe anh trai hỏi, NT biết anh không còn đùa cợt nữa mà muốn cùng cô nghiêm túc nói chuyện đó, cô cũng không định né tránh, muốn một lần nói rõ quan điểm và ý định của mình cho anh biết. Vẫn dán mắt lên trần nhà, không nhìn anh NT bình tĩnh, nhẹ nhàng nói nhưng ĐM nghe rất rõ ràng:

- Em đã suy nghĩ chuyện này thấu đáo từ lần đầu tiên gặp lại hân, anh còn nhớ không?

- Là lần em bỗng dưng nghỉ làm một tuần, trạng thái lại trở về quá khứ đó hả?

NT chỉ gật đầu không đáp nhưng cô biết anh nhìn thấy vì anh đang quan sát cô chăm chú:

- Xưa nay em chưa từng có ý nghĩ kiện cáo hay báo thù hân, em chỉ muốn sống bình yên bên mọi người và AD.... Tại vì dù sao hân cũng là cha ruột của AD, em không muốn con bé có một người cha tội lỗi cho dù nó không biết. Với lại anh cũng nhìn thấy rồi đấy, hân ta đâu phải người đơn giản, chúng ta không động được vào hân đâu, xin anh đừng làm gì dại dột. Chúng ta cứ coi như hân không tồn tại, được không anh? - Nói xong NT quay ra khăn cầu anh trai.

- Haiz.... Được rồi, anh đáp ứng em. - Nhìn em gái chăm chú, một lúc sau ĐM mới thở dài đồng ý. - Vậy còn về số tiền và... AD?

- Khoản nợ đó thì thuận theo tự nhiên đi, đến đâu hay đến đó. Còn AD.... thì em không muốn hân biết đến sự tồn tại của con bé, em không thể mạo hiểm được, chẳng may hân biết được về con bé rồi cướp nó khỏi tay e thì sao? Nếu vậy e chắc chắn sẽ không sống nổi. - Nghĩ đến khả năng đó là NT rùng mình, không kìm được khóc nức nở.

ĐM vội vàng ôm e gái, vỗ về trấn an:

- Không đâu, nhất định sẽ không có chuyện đó đâu, em đừng lo, anh sẽ không để chuyện đó xảy ra. Anh dám lấy mạng mình ra đảm bảo.

- Xin lỗi, tại em xúc động quá, anh yên tâm em không sợ hân đâu, e có khả năng bảo vệ con mình mà, anh cũng thấy rồi đó. - NT điều chỉnh lại cảm xúc, cố ý trêu anh để dịu đi không khí căng thẳng.

- Đúng rồi, đó gọi là khả năng tiềm tàng, chỉ xuất hiện khi cần, giống kiểu dị nhân.

Đêm cũng đã khuya, bọn họ thôi tán gẫu, NT về phòng mình ngủ, còn chuyện ngày mai ra sao cứ để nó đến đi, đến lúc này cô muốn thay đổi cũng chẳng được, thôi thì tin vào "Thuyền đến đâu cầu ắt sẽ thẳng" vậy.

Trong ánh đèn nhấp nháy nhiều màu, bao thanh niên trai gái đang điên cuồng lắc lư như lên đồng theo điệu nhạc sôi động, rầm rộ làm trái tim nhấp nhô liên hồi. Người đàn ông mặc vest đen ngồi tại góc tối của căn phòng, yên lặng uống từng ly rượu dường như không khí sôi động đó không mấy may ảnh hưởng đến anh. MV muốn dùng âm thanh sôi động, ầm ĩ của vũ trường để át đi tiếng nói đang vang vọng trong đầu nhưng không được, muốn dùng rượu để tê liệt cảm giác, muốn một lần được say đến không biết gì nữa nhưng không thể. Xưa nay anh được mệnh danh là "quý rượu", ngàn chén không say, cười khò vì mình đến bây giờ mới biết thì ra không thể say cũng là một tai hại.

Đang say sưa uống rượu bỗng có một đôi tay trắng muốt, nhỏ nhắn mềm nhẹ khoác lên cổ mình, Trần MV không buồn nhìn lại, cũng chẳng có bất cứ động tĩnh nào, vẫn tiếp tục uống rượu. Thấy anh không phản ứng, người đó lại càng lớn mật hơn, đặt luôn cả cái mông tròn căng được bọc trong chiếc váy đỏ rực của mình lên đùi anh. Với động tác sỗ sàng, dụ hoặc như vậy thì chiếc váy ngắn cũn cỡn chỉ vừa che kín mông của cô ta liền mất tác dụng, lộ ra cả quần lót màu đen bên trong. Phía trên thân váy liền là cái cổ được khoét sâu xuống, lộ rõ khe ngực sâu, gợi cảm khiến nam nhân phải mơ màng. Mặt người phụ nữ được trang điểm kỹ càng, tỉ mỉ làm cho cô ta càng thêm quyến rũ, không khác gì một con rắn đang trường trên người MV. Mặc dù đã bày ra tư thế mời mọc gợi cảm như vậy nhưng cô ta vẫn không thể gây được sự chú ý của anh, vì vậy đành hé mở cặp môi đỏ mọng căng tròn của mình, bày ra sự quyến rũ với MV:

- Anh Vương sao lại uống rượu một mình thế này? Không cô đơn sao? Để em bầu bạn cùng được không?

Đáng tiếc đáp lại cô ta chỉ là ánh mắt lạnh lùng quen thuộc, anh luôn như vậy nhưng cô ta vẫn chết mê chết mệt vì vẻ đẹp nam tính, lạnh lùng đó, sẵn sàng lao vào mặc cho sát đầu mẻ trán, một phần vì yêu thích vẻ đẹp của anh nhưng phần lớn là do tiền tài và địa vị hiển hách của MV. Người phụ nữ nào mà không mơ ước được một đại gia vẹn toàn tài sắc như anh bảo hộ?

Không từ bỏ cơ hội, cô ta tiếp tục vịn về cổ áo anh, cất giọng yếu điệu đến nỗi gai lên:

- Không vui sao? Vậy có muốn cùng em vui về đêm xuân không?

Bỗng dung tóc cô ta bị túm giật lại, ép ngửa cổ ra nhìn thẳng mắt anh, sự băng lạnh, vô cảm trong đôi mắt khiến cô ta rùng mình sợ hãi, nghĩ chắc không được rồi, đang định bỏ cuộc thì bỗng nghe thấy giọng nói âm độ của MV:

- Muốn sao?

Chỉ hai chữ đơn giản như vậy cũng đủ làm cô ta mừng thầm, vội vàng gạt đầu, tay lại bỏ về cổ anh, cười quyến rũ:

- Đương nhiên là vậy rồi, ai mà có khả năng khước từ mị lực của anh Vương đây. Anh không biết em vẫn luôn yêu thầm anh sao?- Cô ta biết VM đã đồng ý cho nên lớn mật nũng nịu trách yêu:

- Vừa rồi làm người ta hết hồn, đau lắm đó. Bắt đền anh.

Trong đầu nghĩ có lẽ anh thích bạo lực một chút mới kích thích, dù sao thì cũng không hiếm người có khoái cảm thích bạo lực khi làm tình, cô ta giả vờ đáng thương, mắt hoe hoe đỏ khiến bất cứ nam nhân nào nhìn cũng phải động lòng. Nhưng lại nhầm khi đem anh gộp chung với những kẻ đó, VM không nói gì chỉ lạnh lùng lôi cô ta lên một phòng nào đó trên tầng. Vừa rồi khi cô ta dụ dỗ, VM không có bất cứ cảm giác nào ngào sự ghê tởm và chán ghét, chỉ muốn hất ngay cô ta xuống đất. Nhìn thấy sự khao khát, dâm dục trong mắt cô ta mà muốn nôn, nhưng rồi anh cố dằn lại. Bỗng dung VM nghĩ tới việc lâu rồi không chạm vào phụ nữ, dù sao cũng đang rối loạn, bức xúc lại có người dâng đến tận miệng, anh muốn dùng cô ta phát tiết, muốn quên đi mọi hình ảnh của người con gái đáng hận đó, vì vậy không suy nghĩ liền lôi cô ta đi.

Bên trong căn phòng rộng rãi với ánh đèn sáng trưng, kiểu cách thiết kế trang trọng, nho nhã như bao căn phòng khác. Giữa phòng là bộ ghế salông màu nâu trang nhã, sàn nhà bằng gỗ bóng loáng. Trên chiếc giường đôi rộng rãi được trải ga giường màu trắng là hai thân thể đang cuốn lấy nhau. Người đàn ông thô lỗ xé vấy người phụ nữ, bàn tay sờ mó bộ ngực vĩ đại của cô ta. Hành động phong tình như vậy trái ngược hoàn toàn với ánh mắt lạnh lẽo, vô cảm thậm chí có chút chán ghét khi nhìn đến người phụ nữ dưới thân của anh ta. Còn người phụ nữ với ánh mắt mê say, đầy khao khát hứng tình nhìn người đàn ông đẹp trai này. Trong đôi mắt khép hờ tràn đầy dục vọng, đôi môi tô son đỏ thắm phát ra những tiếng kêu mê man khi được người đàn ông xoa nắn ngực. Bàn tay người phụ nữ cũng không ngần ngại được, vội vã lần mò đến cổ áo người đàn ông, nhanh chóng cởi bỏ những trướng ngại vật.

Nhìn thấy vẻ nóng vội, khao khát có phần không nhìn được, muốn ngay lập tức ăn tươi nuốt sống anh mà VM thấy rất ghê tởm. Thực chán ghét cái cảm giác cô ta chạm vào người mình, ngay đến tiếng kêu của cô ta đối với anh cũng thật dâm dăng và chói tai. Nhưng MV vẫn cố gắng gạt bỏ ý nghĩ muốn đem cô ta ném xuống khỏi giường vì dơ bẩn, anh nhắm mắt lại, chán ghét nhìn thấy tất cả của người phụ nữ này, mong rằng như vậy sẽ bớt ghê tởm. Đáng tiếc điều đó càng làm MV cảm nhận rõ sự phóng dăng và thèm khát anh của cô ta, thị giác mất đi thì thính giác và xúc giác lại tăng mạnh mẽ, tiếng kêu động tình của người phụ nữ đó càng dội rõ ràng vào tai anh, kích thích thần kinh phản xạ vô điều kiện tránh xa khỏi âm thanh rộn người đó. Cứ tưởng rằng như vậy có thể xóa bỏ hình ảnh và lời nói trong đầu, nào ngờ cũng không có tác dụng. Mọi cảm giác và ham muốn của MV vẫn là đêm hôm đó, vẫn là hương vị của cô. Là một con người cứng đầu, bá đạo, MV không dễ dàng chịu thua, anh cố gắng tiếp tục, điên cuồng cắn mút cổ, ngực của người phụ nữ một cách thô lỗ, nặc cho cô ta đau đớn kêu rên. Nhưng tránh hôn lên môi cô ta, MV không thể nào làm vậy khi nhìn khuôn mặt đầy phấn son đến mức không biết được bộ mặt thật với đôi môi đầy đỏ rực như ăn cả tấn ớt mà anh buồn nôn, sồn cả da gà. Xưa nay lên giường với phụ nữ anh không bao giờ hôn môi lại càng không ôn nhu, thương tiếc.... chỉ cô là ngoại lệ.

Cảm nhận được bàn tay người phụ nữ lần mò, cỡi áo anh nhưng MV vẫn yên lặng, cô ta thấy vậy tiếp tục sờ mó, hôn lên ngực anh, cổ anh tiếp theo định lần đến môi liền bị anh tránh né, ghê tởm với việc môi cô ta chạm vào người mình nhưng vẫn không ngăn cản. Người phụ nữ cũng không bắt nãn mà lần tiếp đến vai. Mặc dù anh thô lỗ, làm cô ta đau nhưng không hề tức giận còn có cảm giác mới mẻ, kích thích. Đúng là một người đàn bà dâm dăng. Khi cô ta chạm đến một vết hõm sâu ở vai VM, cảm nhận được anh cứng người, dừng lại, cô ta liền nhìn xuống, thấy một vết sẹo tròn, sâu trên vai trái anh, rõ ràng đây là một vết cần gây nên, vẫn hằn rõ từng vết răng, chắc chắn lực cắn cực mạnh. Cô ta dùng bàn tay với những móng tay được sơn đỏ chót vuốt ve, vòng theo hình tròn của vết sẹo, cất giọng nói khàn đi vì dục vọng:

- Đây là do người phụ nữ nào cắn anh sao?

Đáp lại cô ta chỉ là sự im lặng, MV vẫn không hề nhúc nhích, mắt nhắm chặt lại, hai tay bóp mạnh eo người phụ nữ như muốn bẻ đôi cô ta. Thấy anh xúc động mạnh, người phụ nữ liền hoảng hốt, cúi mặt lại gần vai anh, vờn đầu lưỡi ra liếm lên vết sẹo. Bỗng một lực mạnh kinh hoàng lôi phất cô ta ra, không chút lưu tình ném xuống đất, làm cô ta đau đớn hét lên. Bọn đàn em nghe tiếng, tưởng có chuyện liền xông vào, chỉ nhìn thấy người phụ nữ vấy rách lộ ra bầu ngực căng đầy ngả sẫm xoài dưới đất, đau đớn khóc thét, còn đại ca thì im lặng, cũng không thèm quay mặt lại nhìn cô ta, gờ tay lên quát "Cuuuu...út". Người phụ nữ nghe thấy vậy liền sợ hãi đứng dậy nhưng vẫn không quên nhìn anh, bọn đàn em hiểu ý liền giúi tiền vào ngực cô ta, đuổi đi. Mặc dù rất sợ hãi nhưng cô ta vẫn luyến tiếc dáng người rắn rỏi của VM, nhìn lưu luyến, lăm bầm "Haiz, đáng tiếc thật! Đẹp trai như vậy mà lại bất lực." rồi đi ra cửa.

MV nghe thấy câu đó chỉ cười khò, chẳng để tâm, không ngờ anh lại coi trọng cô như vậy. Nhìn vết sẹo NT để lại cho mình, MV cười bất lực. Đường như hình ảnh cô trong đầu anh cũng như nó không thể nào xóa sạch. Vừa rồi khi người phụ nữ lẳng lơ kia sờ vào vết sẹo này đã làm cho bao cảm xúc, ý nghĩ cố nén lại của MV ùa về khiến anh không thể nào ép buộc bản thân tiếp tục lên giường cùng cô ta. Đặc biệt là khi cô ta dám dùng lưỡi liếm nó, sự ghê rợn và chán ghét chảy trong tử tế bào, anh cảm giác như cô ta đang chạm vào tim mình, muốn vấy bẩn nó vì vậy liền không chút suy nghĩ, dẫn đo hất văng cô ta ra xa. Lại một lần thất bại, từ khi vết sẹo xuất hiện, mỗi lần anh muốn phát tiết cùng đàn bà chỉ cần cởi áo, để bọn họ hay anh nhìn thấy nó là bao cảm xúc chợt nguội lạnh, anh không thể nào tiếp tục được. MV không muốn bất cứ người đàn bà nào khác chạm vào vết sẹo, làm bẩn nó. Có đợt anh còn nghĩ mình có vấn đề về sinh lý, nhưng anh biết rõ không phải, chẳng qua là bọn họ không thể nào khơi gợi được hứng thú của anh, mà niềm khao khát, ham muốn đó chỉ đặt lên một mình người con gái đó.

Mấy tên đàn em đứng sợ sệt, co rúm lại nhìn VM điên cuồng đập phá tất cả mọi đồ đạc trong phòng. Mãi lâu sau anh mới dừng lại, ngồi xuống ghế sofa, lấy một chiếc thuốc đưa lên miệng ngậm, một tên đàn em nhanh nhẹn bật lửa châm cho anh.

Dựa người vào ghế, ngả đầu ra sau nhả từng đám khói lên không, ánh mắt anh khép hờ, rít vài hơi VM mới trấn tĩnh được, im lặng để cho ý chí quay về, suy nghĩ lại toàn bộ câu nói của NT từ lúc anh gặp cô. Mọi sự việc được tái diễn lại như thước phim quay chậm trong đầu. Từ vẻ mặt ngây thơ, sợ sệt đến sự chống cự điên cuồng của cô, tấm thân xù nừ, rồi "Có lẽ đã có sự nhầm lẫn ở đây", sau đó lặng lẽ biến mất sáu năm... Cuộc hội ngộ hãi hùng như lần đầu tiên.... lời mắng "bỉ ôi", "tội ác của mình".... Anh thật không hiểu anh đã phạm tội gì mà cô luôn nói như vậy? Đặc biệt là hôm nay, cô đã nói điên mắng anh té tát, thậm chí còn dám tát anh hai bạt tai - Một điều mà chưa có ai dám làm cho tới nay....Cô nói muốn "kiện anh....chết rũ trong tù", nói anh "cây mình làm tiền, quyền uy....nhờ nhờ ngoài vòng pháp luật". Từng lời nói, cử chỉ, nét mặt của cô được anh phân tích và sâu chuỗi lại. MV cảm thấy hình như trong chuyện này có điều gì đó chưa được sáng tỏ, còn có điều anh chưa biết, có lẽ anh đã hiểu lầm cô?

Đợi đến khi MV nghĩ thông mọi việc thì tàn thuốc lá đã rơi đầy dưới chân anh. Bỗng nhớ tới một điều quan trọng, anh liền đứng phắt dậy, lạnh lùng nói:

- Thăng Đạt đâu?

- Dạ thưa đại ca, anh Đạt đang ở dưới lầu giải quyết mấy vụ lộ xồn của đám thanh niên say rượu gây gỗ trong vũ trường ạ. - Tên đàn em chẳng hiểu nổi cảm xúc thay đổi chóng mặt của đại ca, sợ hãi báo cáo.

Nghe vậy MV liền ra lệnh:

- Bảo nó vứt hết mọi chuyện, lên đây gặp tao ngay.

Tên đàn em vẫn ngờ ngác chưa nghe rõ, thấy vậy anh liền quát to:

- Mày điếc sao? Còn không đi?

Đến lúc này tên đàn em liền giật mình sợ hãi, vội vàng "dạ, dạ", phóng ra cửa như một con gió. Khổ thân hắn khi đại ca không biết tai trái hắn vốn dĩ hơi nghễnh ngãng vì từng bị một cú đấm vào tai nên tốc độ truyền âm hơi lâu.

Năm giây sau Đạt đã xuất hiện trước mặt MV với vẻ mặt khiếp sợ, mồ hôi túa ra vì không biết có chuyện gì mà đại ca gọi gấp vậy. Hắn đến gần lễ phép cúi đầu chào:

- Dạ, đại ca có gì dặn dò em ạ?

MV nhìn hắn với ánh mắt sắc bén rồi hỏi:

- Cô gái sáu năm trước là mày tìm cho tao?

Đạt ngờ ngác một lúc, nhận được ánh mắt sắc lạnh, thiếu kiên nhẫn của MV liền cố nhớ lại, run run nói:

- Dạ...Dạ... Đúng...là thế.

- Làm sao tìm được?

- Dạ...dạ... cô ta... cô ta làm...ở...ở đây lâu rồi ạ. - Đạt sợ hãi không dám ngẩng mặt lên, lấp liếm cho qua chuyện, chỉ mong đại ca đừng muốn bới lại chuyện cũ rõ ràng, quả thực hắn cũng không nhớ rõ lắm.

Sự trốn tránh, lấp bấp của Đạt làm sao qua mắt được MV, anh nhẹ nhàng hỏi lại nhưng chứa đầy uy hiếp:

- Thật sao?

- Dạ...dạ... Đại ca tha tội....Thật ra chuyện đó đã lâu rồi nên em không nhớ rõ.- Vừa nói Đạt vừa khom người xuống thấp hơn.

MV liền nhếch mép cười, sau đó cất giọng trầm hùng, lạnh lẽo:

- Trí nhớ dạo này kém thật, như vậy thì làm được việc gì? Có cần chút xúc tác để nhớ rõ không?

Đến đây thì Đạt hoàn toàn sụp đổ, vội vàng quỳ xuống xin tha:

- Đại ca nương tay cho em... Em.. em.. nhớ ra rồi... Thật ra...cô ta không phải là gái làm việc ở đây.... em cũng chưa từng thấy cô ta, chắc đó là lần đầu tiên cô ta đến đây, nhưng...nhưng.. hôm đấy khi cô ta va phải đại ca...em thấy đại ca không giận ngược lại có vẻ hứng thú với cô ta, cho nên...em.em...mới sai đàn em lại gần cô ta...và...và..... - Hắn không dám nói tiếp, nhìn MV khăn cầu tha thứ.

Tâm trạng anh mỗi lúc một xuống theo từng lời Đạt nói, chất lượng của thông tin dội thẳng vào đầu anh làm anh muốn khuỵu xuống, cả người như muốn bốc hỏa, hai tay nắm chặt lại đến rớm máu, vẻ mặt càng thêm trầm hơn. Anh cố gắng tiếp tục truy vấn:

- Vậy mày có biết cô ấy đến đây làm gì không?

- Dạ...dạ...dạ...lúc thằng đàn em tiếp cận cô ta có hỏi thì cô ta bảo đến đây tìm người ở sòng bạc... Có lẽ...có lẽ là tìm tên Nguyễn ĐM đó...vì...vì bây giờ em mới nhớ ra cô lao công đó chính là cô ta và...và...và... được biết qua mấy bà làm cùng cô ta tên Nguyễn ĐM đó là...là...là...anh...anh...trai cô ta.

Lắp bắp nói xong chữ "ta" Đạt liền bị MV đập cho một phát vào người ngã lăn xuống đất, rồi anh điên cuồng xông lên đấm, đá, thui đập kẻ ngã trên mặt đất đó. Đạt dù bị đánh đau cũng chỉ có thể vừa chịu vừa van xin tha mạng, MV vẫn không màng tiếp tục đấm đá liên tiếp. Lúc này đây anh như một con thú hoang, điên cuồng phẫn nộ, chỉ muốn cắn xé tên khốn này. MV thật sự không thể chấp nhận sự thật này, nó quá khủng khiếp, chẳng trách cô lại sợ hãi và căm hận anh như vậy, ngay cả chính bản thân anh còn hận không thể giết chết mình. MV vừa đấm vừa đá, miệng không ngừng **** rủa:

- Thằng khốn, mày muốn chết à...Chỉ vì thấy tao báo hững thú liền bắt ép con gái nhà người ta? Bao nhiêu phụ nữ không tìm mày lại làm hại một cô gái ngây thơ, mới vào đời. Mày muốn lấy lòng tao hả? Mày có biết chính mày đã làm tao mắc tội ác đây mình không? Mày làm hai tay tao nhúng chàm, vậy bản cô ấy... Vậy mà tao còn nghĩ cô ấy là gái điểm, còn si nhục cô ấy không ra gì giữa bao người.... Thằng chó này....mày còn mở miệng xin tha sao?...Chết đi...chết đi...chết đi....

Mỗi tiếng "chết đi" là Đạt lại nhận được một cú đá dã man với lực mạnh không khác gì bị một chiếc SH lăn qua. Mặc dù nhìn thấy Đạt bị đánh bầm dập, máu me be bét nhưng không ai dám đứng ra can ngăn, bởi đây là lần đầu tiên bọn họ thấy đại ca nổi điên, mất hết lý trí như vậy. Ai cũng run rẩy đứng bên chỉ sợ chẳng may đến lượt mình.

MV điên cuồng đánh đấm nhưng cũng không voi được con giận. Trời ơi! Anh đã làm gì thế này? Nhớ lại những gì anh đối xử với cô, những câu nói xúc phạm, vùi dập nghiệt ngã đó mà anh muốn cắn đứt lưỡi mình. Bỗng chốc anh trở thành kẻ phạm tội cuồng bức, anh thấy mình thật khốn khiếp, chỉ hận không thể bầm thây chính mình. Anh đã hủy hoại sự trong trắng, thuần khiết của một cô gái vô tội... sau đó còn khơi lại nỗi đau của cô hết lần này đến lần khác, khinh thường, si nhục cả thân thể lẫn nhân cách của cô. Vậy mà cô vẫn phải nhẫn nại, chịu đựng chỉ trách mắng và thương cho anh hai bạt tai. Bây giờ anh mới hiểu được tại sao cô lại sợ hãi, bấn loạn và căm thù anh như vậy. Biết làm gì để đối mặt với cô? Làm sao để đền bù tất cả cho cô?

Đánh đấm đến mệt là cả người, mồ hôi đầm đìa, MV ngồi trên ghế thờ đốc, hai mắt vẫn rưng rưng nhìn Đạt bị đánh đến bất tỉnh, nằm im như một đồng rế rách. Mãi sau anh mới lạnh giọng phân phó:

- Lôi nó xuống giam lại, còn thằng mà nó sai đi tiếp cận cô ấy cũng tẩn cho một trận rồi giam cùng nhau. Đợi tao xử lý sau.... Bây giờ thì rút hết đi. - Câu cuối cùng anh gầm lên.

Bọn đàn em không dám nhiều lời, tiến lên lôi Đạt, vội vàng chuồn khỏi mặt đại ca.

Còn lại một mình trong căn phòng, MV cảm thấy trái tim thật hiu quạnh, cô độc, anh tiếp tục hút thuốc, mắt nhìn ra bầu trời đen tối. Những ánh đèn điện sáng chói, chằng chịt khắp nơi cũng không soi rõ bóng tối trong đầu anh, không thể xua đi nỗi ám ảnh trái tim anh. Cô nói rất đúng, anh thật không có lương tâm, tội ác tày trời....không bằng cảm thú....

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kỳ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: PHÁ VỠ PHONG ÁN

Không khí của một chiều mùa đông thật yên tĩnh. Những cơn gió lạnh làm cành cây lay động mạnh. Khung cảnh vừa đượm chút hiu quạnh, nuối tiếc vừa mang chút sôi nổi, vui mừng vì mọi chuyện vẫn yên ổn.

Mấy hôm nay NT lại xin nghỉ tạm thời ở khách sạn, chỉ đi dạy, cô chưa cần đối mặt với hắn ta. Cảm giác chờ đợi kết quả sau cùng thật không dễ chịu, bất lực, như chỉ có thể nhờ may mắn, đánh cuộc với ông trời. Thật may là ngày hôm sau hắn ta không cho người đến đập phá hay gây rắc rối với anh Minh. Mặc dù vẫn thấp thỏm, lo sợ nhưng cũng đã tạm yên phần nào. Những ngày này trôi qua thật yên bình và thoải mái, nhờ nghỉ làm buổi tối mà NT có nhiều thời gian bên AD, quan tâm con bé, cho nó đi chơi một vài nơi, lại có thể giúp đỡ bố mẹ, nói chuyện nhiều với Hân. Như hiện tại, cô đang ở trên đồng cùng mẹ tưới rau.

Ngoài đồng toàn một màu xanh của cây cỏ, gió thổi mạnh, không khí lại thoáng đãng, bao la khiến cho con người cảm thấy mình thật nhỏ bé lại đầy thư thái và tự do. Mặc dù trời lạnh, hai mẹ con gánh nước cũng thấy nóng nực, toát mồ hôi. Làm nông luôn là vậy, mùa đông hay mùa hè đều như nhau, nhưng NT lại rất thích đồng ruộng vào mùa đông, cô thích cảm giác và bầu không khí trên cánh đồng bao la.

Bà Hoa gánh đôi thùng đầy nước, vừa tưới rau vừa nói:

- Mệt không con? nếu mệt thì gánh nhẹ thôi, đừng cố quá.

NT cũng hạ thùng xuống, đưa gáo tưới, nghe mẹ nói liền cười tươi:

- Không mệt ạ. Mẹ biết con thích ra đồng vào thời tiết này mà. Con là người trẻ tuổi, sức dài vai rộng làm sao không gánh nổi hai thùng nước? Có câu "gái mười tám bé gãy sừng trâu" vậy thì gái hai tư phải là đấu với tê giác ý chứ? hi hi.

- Con bé này, lúc nào cũng như trẻ con vậy, chẳng ra dáng người mẹ chút nào, con nó cười cho đấy. - Bà Hoa cười hiền, mắng yêu con gái.

- Trời, tưởng gì chứ cháu của mẹ thừa biết rồi, có lúc còn ra điều người lớn hơn con cơ.

Thấy con gái nói vậy bà Hoa chỉ biết lắc đầu cười bất đắc dĩ:

- Mà này, sao dạo này con lại nghỉ làm ở khách sạn? Có chuyện gì sao?

- Mẹ chỉ được cái suy nghĩ linh tinh, làm gì có chuyện ạ. Chẳng qua con muốn nghỉ một thời gian để chăm sóc AD hơn, rồi giúp đỡ bố mẹ, đồng thời cũng nghỉ ngơi chút ít. Thế mẹ không vui khi con gái có nhiều thời gian bên cạnh hơn sao? - NT vội vàng nói, nhân tiện nũng nịu một chút, nhanh chóng chuyển đề tài.

- Tất nhiên là vui, thấy mệt thì con cứ nghỉ, chứ mãi làm việc rồi ảnh hưởng đến sức khỏe là không được. Còn AD bố mẹ lo chu đáo, con bé cũng ngoan, con không phải lo. - Có người mẹ nào mà không muốn con mình ở bên nhiều? Bà Hoa cũng vậy, mỗi ngày thấy con gái vất vả đi làm từ sớm đến tối khuya mà đau xót, nhưng biết con rất ngang bướng lại kiên định, việc nó muốn làm thì khó ai can ngăn, vì vậy đành cố gắng nấu cho con những bữa cơm bồi bổ, chứa đựng tình thương yêu vô vàn của người mẹ.

Nhìn ánh mắt yêu thương, trìu mến của bà Hoa, NT xúc động liền chạy đến ôm mẹ, vừa bày tỏ tình yêu của mình vừa giấu đi giọt lệ cảm động nơi khóe mắt, sao cô không hiểu những gì mẹ suy nghĩ và lo lắng chứ? Do vậy cô luôn luôn cố gắng làm mẹ vui lòng:

- Chỉ có mẹ là hiểu con. Mẹ đúng là người mẹ tuyệt vời nhất trên đời.

Con gái bà là vậy, rất hay bày tỏ tình yêu thương trực tiếp với bố mẹ.

Đột nhiên được con gái ôm làm bà giật mình, đánh vào tay nó một cái nhưng miệng lại toe toét cười:

- Thật là, đang tưới rau ồm ắp cái gì? Đổ hết bây giờ, làm mẹ người ta rồi mà lúc nào cũng như đứa bé mấy tuổi. Thế này thì ai thêm dùm ngó tới?

- Chẳng phải trong mắt người mẹ con cái lúc nào cũng nhỏ bé sao? Vì vậy con luôn luôn là đứa trẻ to đầu của mẹ mà. Con không cần ai để ý hết, ở với mẹ đến già luôn. Hi hi. - Cô cười ngây thơ, đúng vậy trong mắt mẹ cô không bao giờ lớn, cô cũng chẳng muốn mình lớn vì như vậy mẹ sẽ già đi.

- Thôi được rồi, mặc kệ cô nhưng tôi nói trước là tôi không gánh nổi cái cục nợ này đến già đâu. Tưới nốt rồi còn về, tối rồi. - Hiểu con gái không muốn nên bà cũng không ép nữa, chỉ cần nó hạnh phúc là được.

Nghe mẹ nói, NT vội ôm chặt mẹ một cái rồi nhậm nhậm gờ tay lên trán:

- Yes, mardam.

Hành động uy nghiêm như kiểu bà là cảnh sát trưởng của con gái khiến bà phì cười, sau đó hai mẹ con lại tiếp tục hoàn thiện nốt công việc.

Trên con đường mòn nhỏ, hai người phụ nữ đang cười trên chiếc Honda màu đỏ ngó nghiêng ngả như đang tìm kiếm thứ gì. Rồi người phụ nữ ở phía sau cất tiếng hỏi:

- Trời ạ, sao ở đây lăm ngổ ngách thế, tìm một chút được. Sao bảo nhà nó dễ tìm lăm mà?

- Ủ, biết làm sao được? Đã ai đến nhà nó bao giờ đâu. Mà con này cũng lạ cơ, dám cãi nhau ầm ĩ với boss ngay cửa khách sạn rồi lặn mất tăm mấy ngày, chẳng bảo chị em lấy một câu, đợt này nhất định phải xử nghiêm mới được. - Giọng nói trẻ trung của người con gái đang cầm lái vang lên, có vẻ bức bối, khó chịu lẫn lo lắng.

- Chắc rồi, biết chị em mình vốn tò mò lại quan tâm đến nó còn dám giấu chuyện tày đình như vậy, giờ tìm đến tận nhà quyết không tha. Thôi đi nhanh lên, xem có gặp ai để hỏi thăm không.

Nói rồi hai người phóng đi luôn. Sau một hồi đi gặp được người hỏi thăm mới biết thì ra nhà cần tìm ở ngay đầu làng, trong khi họ đã đi lung tung nãy giờ khắp làng.

Cuối cùng cũng đến nơi, dừng lại trước cánh cổng gỗ màu nâu, người phụ nữ ngồi sau xe liền bước xuống gõ cổng. Một lát sau cổng được mở ra, tưởng là có người nào ngờ chẳng thấy ai, người phụ nữ liền quay lại nhìn người trên xe, thấy vậy hai người liền nghi hoặc ngó vào trong cổng xem có ai không.

Nghe tiếng gõ cổng, AD chạy vội ra mở, thấy hai người phụ nữ bịt khẩu trang ngó nghiêng vào trong nhà nhưng mãi không nhìn xuống bé, vì vậy đành lên tiếng, kéo sự chú ý của họ về phía mình:

- Cháu chào hai cô ạ.

Đến lúc này hai người mới giật mình nhìn xuống, trong cổng là một đứa bé gái tầm năm tuổi, xinh xắn với đôi mắt to tròn, mặc quần áo ấm, họ còn tưởng không có ai, đang lo sợ ma mở cổng.

Người phụ nữ nhìn nhìn đứa bé từ trên xuống, thấy có vài phần giống "nó", liền đoán là em út, vì vậy cời khẩu trang, cười nói với đứa bé:

- Bé cưng, có chị Tuyết ở nhà không? Cô và chị đây là bạn làm cùng chị cháu.

Nghe vậy AD ngơ ngác một lát nhìn họ, mặc dù bé đã từng một lần đi làm cùng mẹ nhưng chẳng được biết mặt người nào, mẹ chỉ hay kể cho mọi người về bác Huệ và cô Tuyết Nhi, đặc biệt là cô TN vì mẹ muốn gán ghét cô ấy cho bác Minh mà, chẳng lẽ đây là hai người đó? Nghĩ vậy bé liền cười tươi lễ phép trả lời:

- Dạ, cháu chào bác và cô ạ. Mẹ và bà cháu đi tưới rau chắc sắp về rồi ạ. Mời bác với cô vào nhà đợi mẹ cháu một lúc được không ạ?

Nói xong AD ngược mắt nhìn hai người thì thấy họ tròn tròn mắt, miệng há to như có thể nhét vừa một chiếc bánh rán. AD thật không hiểu phản ứng mạnh mẽ của họ, kiểu như bị chấn động mạnh hoặc có vật nặng vừa đập vào đầu, bé chỉ biết nhìn họ chăm chú với ánh mắt thơ ngây.

Mãi sau họ mới trấn tĩnh, đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn bé:

- Có lẽ bọn mình nhầm rồi, này bé cưng bọn cô tìm người tên Nguyễn Như Tuyết cơ. Xin lỗi cháu nhé, bọn cô nhầm. Tạm biệt.

Hai người quay đi đang định lên xe thì lại nghe giọng nói trong veo của đứa bé:

- Không đâu, bác và cô tìm đúng rồi, đó là mẹ cháu ạ.

Hai người phụ nữ lại bị một cú sốc đâm thẳng vào đầu, đơ toàn tập, đang chẳng hiểu mô tê gì thì lại thấy một người đàn ông khoảng hơn sáu mươi, tóc bạc gần hết đi ra, bắt gặp hai cô liền hỏi:

- Chào hai cháu, có chuyện gì sao? Hai cháu tìm ai?

Giọng nói ồm ồm, trầm ấm của ông cất lên, kéo hai cô về hiện tại:

- Dạ, chào bác. Bác cho cháu hỏi đây có phải nhà em Nguyễn Như Tuyết mà làm phục vụ ở khách sạn MV không ạ? - Người phụ nữ lễ phép trả lời, dù sao đây cũng là một bác trông rất đẹp lão, lại thân thiện.

- Ủ, đúng rồi đó. Các cháu là bạn cùng làm với nó hả. Nhưng con bé ra đồng với mẹ chắc sắp về rồi, hai cháu vào đợi một lát nha.

Nói rồi ông liền nhiệt tình mở cổng, tươi cười bảo hai cô dắt xe vào nhà uống nước. Hai người thấy vậy liền "vâng ạ", dắt xe vào trong.

Ngồi trong nhà, hai người đưa mắt quan sát, đánh giá ngôi nhà. Đây là một căn nhà ngói ba gian, đơn sơ nhưng rất ấm cúng. Họ đang ngồi trên chiếc ghế mộc mạc bằng tre, uống chè. Rồi bố NT cất tiếng hỏi:

- Nhà bác chẳng có gì, hai cháu uống tạm nước chè vậy. Thế hai cháu đi đường có xa không?

- Dạ, thưa bác uống chè ấm bụng mà tốt cho sức khỏe. Bọn cháu đi xe máy cũng không vất vả, mỗi tội lần đầu mới đến cho nên tìm hơi lâu ạ. - Chị Huệ nhanh nhẹn trả lời.

- Ủ, nhà bác ngay đầu ngõ dễ tìm mà, hỏi ai đó là họ chỉ cho ngay.

- Vâng ạ. Cháu xin giới thiệu với bác cháu tên là Huệ, còn đây là Tuyết Nhi, bọn cháu làm ở khách sạn MV cùng NT ạ. - Chị Huệ giới thiệu tên của hai người.

- À thì ra là hai cháu, Tuyết nó cùng cùng hay nhắc đến hai cháu với cả nhà, cảm ơn hai cháu giúp đỡ và chiều cố em nó nhiều. Nhân tiện đến đây, hai cháu ở lại ăn cơm với gia đình bác nha. - Ông Tần vui vẻ mời hai người ở lại ăn cơm.

Hai cô cười không nói, TN thấy dưới sàn nhà có những lát tre đang chẻ dở vì vậy liền hỏi:

- Bác đang chẻ tre đan rổ ạ? Vậy bác tiếp tục làm, cứ để bọn cháu tự nhiên ạ.

- Ủ, bác chẻ tre đan rổ bán, rồi cũng sửa chữa cào cuốc cho bà con kiếm thêm chút tiền, nhưng bây giờ đô thị hóa, nhiều người bán ruộng, không được như trước nữa. Làm nông sao đủ sống, bác lại già rồi nên chẳng làm được gì. Thôi hai cháu cứ ngồi chơi đợi em nó về nhé, bác chẻ nốt số tre này đã.

Nói xong ông Tần lại ngồi xuống nền nhà tiếp tục công việc của mình. Tuyết Nhi và chị Huệ ngồi uống chè đợi Như Tuyết.

Bất chợt hai người nhìn thấy ở góc trái nhà, trên tường treo rất nhiều giấy khen, với bản tính tò mò liền đi về phía đó xem xét. Trên tường gạch màu xanh treo toàn là giấy khen đã ngả màu của học sinh xuất sắc từ lớp một đến lớp mười hai, bên cạnh còn có vài bằng khen cấp thành phố, mà trên mỗi tờ đều là tên của duy nhất một người - Nguyễn Như Tuyết. Thấy vậy hai người liền hỏi:

- Như Tuyết nhà mình hỏi trước học giỏi thật bác nhỉ? Vậy sao không học tiếp đại học mà lại nghỉ vậy bác?

Ông Tần đang chẻ tre, ngẩng đầu lên nhìn rồi lại cúi xuống tiếp tục, nói:

- Ủ, có gì đâu, lâu rồi mà. - Ông chỉ trả lời qua loa như vậy vì biết con gái mình không muốn nói nếu không nó đã kể cho hai người này rồi, cho nên ông

cũng giấu dùm con.

Nghe bố NT nói vậy, hai người cũng hiểu là mình động đến chuyện không nên hỏi, vì vậy thấy ái ngại. Không khí đang im lặng ngượng ngùng thì có một giọng nói thánh thót của trẻ con cất lên:

- Đúng vậy ạ, mẹ cháu hỏi trước đi học rất giỏi, luôn được giấy khen.

Đến lúc này hai cô mới để ý đến đứa bé khi nãy, mãi nói chuyện với ông Tần mà quên bém chuyện này. Hai người quan sát con bé cẩn thận, thật là một đứa bé xinh xắn, đáng yêu, rất giống NT:

- Bác ơi NT có con rồi ạ?- Hai người thắc mắc nhìn ông Tần.

Ông Tần chỉ ậm ừ cho xong.

- Tất nhiên cháu là con gái của mẹ rồi. Cháu xinh đẹp, đáng yêu lại thông minh, ngoan ngoãn giống mẹ mà. Cháu tên là Nguyễn Ánh Dương- là ánh mặt trời của mẹ cháu, năm nay cháu năm tuổi rồi ạ.

Nghe con bé rành mạch nói rõ về bản thân, lại rất tự tin mà hai người phì cười. Đúng là đứa bé người gặp người thích. Không thể ngờ được NT trẻ như vậy mà đã có con lớn thế này. Hai cô âu yếm vuốt má AD, có rất nhiều điều bất ngờ và hàng trăm câu hỏi cần giải đáp. Đùng là đáng tiếc khi hai người không đến đây sớm.

Chị Huệ và TN với AD đang giúp ông Tần sắp xếp và bó những đoạn tre đã chẻ xong thì NT về đến nhà. Vừa thấy cổng mở, biết mẹ về AD liền chạy ra đón như mọi khi, miệng tíu tít nói:

- A, bà với mẹ về rồi. Mẹ ơi, có bác Huệ và cô TN đến nhà mình chơi mẹ ạ. Hai người còn mang rất nhiều quà nữa.

Nghe con nói NT giật mình nhìn vào trong nhà, quả nhiên là hai người, không ngờ lại đến tận đây tìm cô, chắc hẳn họ rất lo cho cô, hôm đó họ cũng chứng kiến tận mắt cảnh cô và hân ta cãi nhau. Biết không thể giấu được hai người nữa, NT thở dài vuốt má con nói:

- Ủ, mẹ biết rồi, con giúp bà nấu cơm nhé.- Rồi lại quay sang mẹ - Xem ra con không giấu được mọi chuyện nữa rồi, mẹ chuẩn bị bữa tối giúp con nhé, con đi nói chuyện riêng với họ.

- Ủ, con lên gặp bạn đi, nhưng không sao chứ?

Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của mẹ NT hiểu mẹ lo sợ điều gì, vội trấn an:

- Mẹ an tâm, con không sao. Dù gì cũng chẳng giấu được mãi, cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, con quen rồi, sẽ không xúc động mạnh nữa đâu- Cô cười cho mẹ yên tâm.

Sau đó bà Hoa nắm tay AD xuống bếp chuẩn bị bữa tối tiếp khách còn NT thì lên nhà gặp hai người bạn.

Vừa nhìn thấy NT hai người vội vàng mở miệng nhưng đã bị NT ngăn lại, cô quay sang nói với bố:

- Bố à, đây là chị Huệ với TN mà con hay kể, hiện tại con muốn ra ngoài sân nói chuyện với hai người một lát. Bao giờ được cơm, bố bảo AD ra gọi bọn con vào ăn cơm ạ.

- Ủ, bố biết rồi, con nói chuyện với hai bạn đi, họ chờ con cũng khá lâu rồi đấy.

Nói xong ông Tần lại cúi xuống tiếp tục làm, ông hiểu con gái muốn nói chuyện đó, cần một không gian yên tĩnh, vì vậy đồng ý ngay.

Ngoài sân, ba người ngồi trên chiếc phản gỗ nơi mà mọi người trong nhà thường ngồi thư giãn, AD rất thích ngồi đây vẽ tranh hay học bài. NT chọn chỗ này là vì cô muốn nói chuyện đó trong không gian yên tĩnh, rộng rãi, đặc biệt là những cơn gió mùa đông lạnh lẽo sẽ giúp cô đóng băng bớt sự đau đớn, xúc động trong lòng.

Nhìn ánh mắt của chị Huệ và TN là biết họ đang rất thắc mắc, có cả nghìn câu hỏi cần giải đáp, vì vậy sau một lúc lắng đọng NT mới nói:

- Hai người tìm tới tận đây thì em cũng biết mình không còn đường chạy nữa rồi. Xin lỗi vì bắt hai người ngồi đây, lạnh một chút nhưng em cần đến nó để giải đáp mọi thắc mắc tron đầu hai người. - Cô cười áy náy, hít sâu một hơi rồi tiếp tục - Được rồi, hai người muốn hỏi gì thì hỏi đi, em sẽ trả lời hết, không giấu giếm một chút gì nữa.

Giọng nói của cô tuy nhẹ nhàng, được gió thổi bay đi nhưng rất kiên định, Chị Huệ và TN đều nghe thấy rõ ràng, liền thể hiện sự nóng vội của mình, hỏi ngay:

- Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào? Sao ông chủ lại mắng ***** cậu thậm tệ như vậy? Sao cậu lại cãi nhau rồi thậm chí là tát MV và đánh thuộc hạ của anh ta? Còn nữa AD là thế nào? Cậu kết hôn rồi sao? Chồng cậu là ai?....

- Dừng, dừng đã, hỏi liền như vậy thì mình biết trả lời thế nào? từng câu một thôi, rồi hai người sẽ được biết hết, có nóng vội cũng không cần đến mức ấy chứ? - NT cười giọng tay ngăn họ lại.

Nghe vậy, chị Huệ và TN liền hít một hơi, kiềm chế lại, sau đó chị Huệ hỏi:

- OK, câu hỏi đầu tiên. Mày kết hôn khi nào? Chồng mày là ai?

- Em chưa kết hôn và cũng không có ý định kết hôn vì vậy cũng không có chồng. - NT bình tĩnh nhìn hai người trả lời.

- Nói như vậy tức là AD là con nuôi của cậu? - TN liền nhanh nhẹn đưa ra khả năng đáng tin nhất nào ngờ NT liền bác bỏ:

- Không, AD là con ruột, do chính mình sinh ra.

Chị Huệ và TN cùng trố mắt há mồm nhìn NT, như vậy có nghĩa là cô không kết hôn mà có con, chẳng trách không muốn nhắc đến bố nó, có lẽ đó là một cuộc tình buồn? Nghĩ thế hai người không muốn gọi lại chuyện buồn của NT đành vứt vấn đề này sang một bên, hỏi đến chuyện bức bách hơn:

- Tại sao ông chủ lại cãi nhau với mày to như vậy? Hai người quen nhau sao? Mày làm mọi người lo chết đi được, đã vậy lại còn biến mất. Thật là tức chết đi mà, nói mau không chị mày với TN liền xé xác.

Chị Huệ găm gè đe dọa, TN cũng phụng mang trợn má uy hiếp gật đầu lia lịa làm NT phì cười:

- Em biết đã làm mọi người lo lắng, cho em xin lỗi. Còn về Trần MV e xin khẳng định là không quen hần ta, nhưng em và hần ta có khúc mắc lớn về 1 chuyện. Còn về việc tại sao hần ta lại xúc phạm e như vậy thì chắc là do hần ta nghĩ e làm gái, vì vậy em mới không kiềm chế được mà đánh hần.

- CÁI GÌ? - Chị Huệ và TN đồng thanh hét lên như gặp phải động đất. NT liền bịt chặt tai lại, nhún nhó nói:

- Trời, hai người có cần hét to như vậy không? Muốn em điếc luôn à? Hay muốn mọi người tưởng có cướp mà chạy lại?

Thông tin nhận được quá chấn động, hai người không còn thời gian đầu mà đôi co với mấy câu ai oán của NT, mỗi người liền kéo một bên tay của cô quát:

- Sao lại vậy? Nói rõ xem nào? Anh ta điên sao mà nghĩ cậu / mày là gái điếm? Nhanh lên, mày muốn bọn chị tò mò đến chết hả?

- Được rồi, được rồi em nói, trước hết buông tay ra đã, hai người muốn bẻ gãy tay em sao? Làm như e là phạm nhân bị áp giải không bằng, yên tâm đi em không trốn đâu mà sợ. - NT giãy tay ra khỏi hai người, hít sâu mấy cái lấy hơi, nhìn về nóng vội, chỉ hận không thể rạch to miệng cô ra mà không dám chần chừ nữa- Chuyện là vậy.... Vào một buổi tối sáu năm trước.... em đến khách sạn MV tìm anh trai đang đánh bài ở sòng bạc, chẳng may va phải Trần MV....rồi có người chủ động giúp em tìm anh trai... ngào ngờ bị lừa vào một căn phòng nhốt lại... sau đó Trần MV mở cửa vào và...và... - Thấy chị Huệ với TN đang nhìn cô chăm chú, NT hít một hơi cho không khí căng đầy phổi rồi quay đi, nhắm mắt lại kết thúc câu nói- Và... cường bức em...- Cô mím chặt môi không để nước mắt rơi xuống, hai tay nắm lại, người run run.

Sau khi nghe câu nói cuối cùng của NT tuy rất bé nhưng chị Huệ và TN vẫn nghe rõ mồn một, hai người ngồi vật ra phản, người như mất hồn, ánh mắt không còn tiêu cự, im lặng không nói được gì. Mãi một lúc sau chị Huệ mới run run hỏi:

- Mày... mày nói là...là...là... Trần VM...ông chủ của bọn mình....cư...ũ...ơ...ơ.ng bức mày hả? - Lười như bị lưu lại khi chị nói từ "cường bức".

NT chỉ gật đầu rồi quay đi không nói nữa.

- Vậy...vậy...vậy tức là...là...Á...a...nh...D...ư...ơ...ng là...là...là...co...o...on...của.... - Lần này chị Huệ còn lắp bắp nhiều hơn, dường như là người bị tật ở lưỡi, không nói ra hồn, thậm chí không thể kết thúc được câu hỏi.

Lại một lần nữa NT gật đầu không nói, tuy chỉ gật nhẹ nhưng hai người kia đều biết rõ câu trả lời, vì vậy lần này hai người đơ như tượng thật.

Không khí lại một lần nữa rơi vào im lặng, dường như để cho thông tin từ từ ngấm vào đầu hai người kia để chấp nhận sự thật và hồi phục, còn đối với NT cũng để kiềm nén lại cảm xúc của mình. Bỗng dưng "bộp" một tiếng, TN nhảy dựng lên, hai tay chống hông, mắt tóe lửa làm hai người còn lại thót tim quát:

- Lão khốn, đúng là không bằng chó lợn mà, lại còn dám vênh mặt lên sỉ nhục cậu, bị ăn hai cái tát là may, phải mình thì đây đã là hai nhát dao chém rồi. Vậy mà mình còn từng bị mê hoặc bởi sắc đẹp và khí thế của hần ta chứ, đúng là thú đội lốt người, ngu si tứ chi phát triển thì mới thích hần. Bây giờ mình sáng mắt, não thông IQ trở về mức bình thường, nhất định thực hiện cuộc cách mạng đại nhảy vọt chuyển từ fan sang anti-fan cỡ cực đại của hần. Thật là tức chết mà. Hừ hừ. - Vừa nói TN vừa thờ phỉ phò, răng nghiến ken kết, dường như trong miệng cô chính là thân thể của tên Trần MV đó.

Chị Huệ thấy thế cũng đứng phắt dậy:

- Đúng, nói rất đúng, chị sẽ là thành viên thứ hai tiên phong, tích cực của hội đó. Hần ta đúng không bằng súc vật, vẻ đẹp thiên sứ đã che hết tâm địa răn rếp của hần ta. Đúng là đồ vừa ăn cướp vừa là lành, chị mà biết sớm thì hôm đây đã song kiếm hợp bích với mày cho hần ta ăn đủ rồi, đặc biệt là phải cho hần một chiêu đoạn tự tuyệt tôn. Nguyên rủa hần ta ăn cơm sặc chết, uống nước sặc chết, hít ôxi ghen chết, đi vệ sinh bị rớt vào bồn cầu chết, ngủ không tỉnh dậy luôn, ra đường gặp xe nào xe đẩy tông, chơi gái thì đến lúc cao trào không ra được cho tắc chết....Bla...bla.

Thấy hai người nguyên rủa, mắng **** hăng say, NT vừa buồn cười vừa chẳng biết nói gì, đúng là chỉ có hai người mới nghĩ ra được như vậy. Đang định ngăn lại thì bỗng nghe thấy tiếng Hần ở đằng sau:

- Hai người mắng **** ai mà hăng say vậy?

Đang khua chân múa tay thấy người lạ chị Huệ và TN mới dừng lại, nhìn NT thắc mắc, NT liền giới thiệu:

- Đây là Hân, bạn thân của em từ nhỏ, sống gần đây. Còn đây là chị Huệ và Tuyết Nhi hai người bạn tốt làm cùng khách sạn với mình.- Rồi quay qua Hân hỏi- Sang bao giờ vậy?

Nghe NT giới thiệu như vậy, ba người liền làm quen, rồi Hân quay ra hỏi:

- Vừa sán thôi. Ai làm gì hai người sao mà mắng **** khiếp thế?

- Thì là tên Trần MV, tổng giám đốc khách sạn của bọn mình, tên *****, mình ức chế mắng thay NT mà. - TN trả lời.

- À thì ra là con cầu đẩy hả, tưởng con gì. Mình biết lâu rồi, mỗi tội vẫn chưa biết mặt hân, tởm mà gặp được thì tởm sẽ cho hân sống không bằng chết. - Hân tức giận hươu hươu nắm đấm.

Lại thêm Hân vào nguyên rửa tiếp, ba người vì chung một đề tài, chung một kẻ thù liền nhanh chóng thân nhau, hăng say thảo luận xem cách nào trừng trị hân dã man nhất, bỏ mặc NT ngồi một bên, nghe mà đau cả đầu.

- Hừ, nếu được tởm sẽ cho trối ngược hân lên cao rồi từ từ thả xuống vạc dầu sôi, thời xưa bọn địch có nhiều cách tra tấn dã man lắm. Hay có thể xẻo từng miếng thịt của hân ta mỗi ngày, cho nếm trải mùi vị của cái chết đến từ từ. - Hân nói, ánh mắt lóe lên niềm vui sượng như đang được chứng kiến tận mắt điều đó.

- Không, tởm nghĩ hay tạt a xít vào mặt hân, hủy dung nhan cho hân không thể phẫu thuật được luôn, cho hết đường dụ dỗ, lừa phỉnh làm hại con gái. - Tuyết Nhi lại nêu ra cách khác.

- Không, không, bọn mày biết đàn ông được gọi là gì không? Là động vật sống bằng nửa thân dưới, vì vậy đau nhất chính là việc hành hạ thú mà bọn họ luôn kiêu ngạo nhưng lại rất dễ bị tổn thương đó. - Chị Huệ cười hắc hắc âm hiểm - Theo chị thấy thì nên nhốt hân vào một phòng, khóa lại, cho hân uống chục viên viagra rồi mở cho hân xem phim XXX. Đến lúc đó thì có mà hân còn tình nguyện chết luôn ý chứ. Haha.- Chị Huệ cười sượng sượng như chuyện đó đã xảy ra rồi chứ không phải chỉ là tưởng tượng.

Bỗng dung TN lại đập phàn một cái làm mọi người thót tim lẫn nữa, hai mắt sáng lên như nghĩ ra diệu kế thật sự:

- Không được, những biện pháp này chỉ làm đau thể xác của hân thôi, trong khi NT bị hân hành hạ cả thể xác lẫn tâm hồn vì vậy cách trả thù tốt nhất và khiến hân đau nhất chính là hành hạ hân về mặt tâm hồn. Chúng ta phải làm thế nào cho hân yêu NT điên đại, quỳ dưới vẫy của cô ấy rồi không chút lưu tình đá hân như đá một con chó. NT phải nắm được trái tim của hân rồi từ từ bóp nát trên tay, như vậy mới đúng. Haha. - Vừa nói TN vừa vừa nắm tay lại như đang cầm trên tay mình quả tim của Trần MV bóp, ánh mắt âm ngoan, đáng sợ đến nỗi NT phải rùng mình. Hai người kia ngược lại còn vỗ tay tán thưởng. Sau đó ba người đồng loạt như máy xoay qua nhìn cô làm NT liền sồn gai ốc, xua xua tay:

- Thôi, thôi, em xin ba chị tha cho. Mọi người bày mưu tính kế trả thù hân làm gì? Dù sao hân cũng không biết, không nghe thấy, chỉ có mình tự **** rồi tự nghe, tự tức thôi. Mặc kệ hân đi. Em chỉ muốn một cuộc sống yên bình, coi như hân không tồn tại trong thế giới của mình. Em không muốn trả thù hay dây dưa bất cứ điều gì với hân nữa, chỉ mong hân không bao giờ phát hiện ra AD rồi cướp nó khỏi tay e, em không thể sống thiếu con bé. Đó cũng là lí do em giấu mọi người về con bé. - NT nói chắc nịch.

Thấy vậy ba người im lặng suy nghĩ, rồi sau đó chị Huệ lên tiếng:

- Ủ, NT nói cũng phải, hân ta giàu có lại là xã hội đen làm sao chúng ta động được đến một sợi lông chân của hân? đành nhìn đấng nuốt cay, chỉ mong yên phận sống qua ngày.- Bỗng dung chị Huệ sực sùi, khí thế mất hết, hai người kia cũng như quả bóng bị xì hơi. Rồi TN nhớ ra điều kì lạ liền hỏi:

- Vậy tại sao hân ta lại hiểu lầm cậu? Mà sao cậu không giải thích?

- Mình làm sao biết được hân ta lấy lý lẽ, chứng cứ ở đâu mà vu cho mình là **** chứ? Giải thích với hân để làm gì? Mọi chuyện đề xảy ra rồi, có thay đổi được gì khi làm vậy không? Mà càng giải thích thì sự an toàn của AD càng yếu đi, vì vậy mình để cho hân hiểu lầm luôn.

Nghe NT nói vậy ba người kia chỉ còn biết im lặng, không nói gì nữa. Bốn người ngồi lặng lẽ trên chiếc phản ngoài sân, nhìn bầu trời đang tối dần, mỗi người một tâm trạng, theo đuổi một ý nghĩ khác nhau.

NT thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn khi nói ra sự thật kìm nén lâu nay. Cô không muốn giấu giếm chị Huệ và TN hay những người bạn cùng làm vì họ đều rất quan tâm và yêu quý cô.

Cuối cùng thì sự kiện đó cũng không còn là bí mật của riêng gia đình cô. Bao lâu nay nó luôn là điều NT không muốn nhắc đến nhưng lại không thể nào xóa sạch được, vì vậy cô chỉ còn cách phong ấn nó lại nơi sâu nhất của trái tim. Hôm nay phong ấn đã bị phá bỏ, cô cũng lo sợ nó sẽ dẫn đến việc tan nát hoặc chảy một lượng máu lớn trong tim rồi đánh sâu vào thần kinh của cô, thật may là không tệ hại như vậy, chỉ chảy một chút máu đọng màu đen rồi trái tim lại được khai thông, dòng máu đỏ tươi tuôn trào, đập những nhịp đập mạnh mẽ của sức sống nhờ sự giúp đỡ của mọi người xung quanh. Có lẽ đã đến lúc NT có thể khép lại miệng vết thương, nhẹ nhàng nhớ lại những kí ức đau khổ mà coi nó như một con gió thoảng.

Sáu năm trước, vào một ngày bình thường như bao ngày khác của mọi người thì đó lại là ngày hạnh phúc nhất của NT cũng như gia đình cô- Ngày cô

biết mình đồ đại học. Niềm hạnh phúc lớn lao ập tới nhanh chóng khiến trái tim cô không chứa đựng nổi, máu như bỗng tăng gấp đôi trong cơ thể khiến trái tim phải làm việc điên cuồng mới có thể tải nổi, tim cô như phình to ra vì những nhịp đập mãnh liệt, sôi nổi chỉ sợ không chịu được mà nổ tung. Nước mắt cô trào ra nơi khóe mắt nhưng không phải đau đớn hay buồn tủi mà là hạnh phúc. Dường như niềm hạnh phúc quá lớn đến mức nó phải tạo thành vật chất rơi xuống, chứng tỏ sự tồn tại của mình. Người ta nói "khóc không có nghĩa là buồn, cười chưa chắc đã là vui". Đúng vậy, cảnh giới cao nhất của hạnh phúc không phải là cười mà là những giọt tinh khiết chảy ra từ mắt, đó mới là lời thật lòng từ con tim diễn tả niềm hạnh phúc tuyệt vời nhất. NT đã đạt được đến niềm hạnh phúc đó. Một cuộc sống mới đang mở ra trước mắt cô với bao ước muốn và hào bão của tuổi trẻ. Mười tám tuổi, cuộc sống sinh viên, những giờ lên lớp, giảng đường rộng lớn, các bạn bè từ khắp mọi miền của tổ quốc, bao suy nghĩ, viễn cảnh hiện ra trong đầu NT khiến mạch máu sôi trào, ý chí càng mạnh mẽ hơn. Bao tháng ngày học tập lại ủa về nhanh chóng nhưng không còn thấy mệt mỏi, chán chường mà là niềm vui, đáng nhớ những kỉ niệm đẹp của thời áo trắng tiếp theo sẽ là thời sinh viên.

Những tương niệm hạnh phúc đó sẽ lâu bền, vĩnh cửu ai ngờ được nó chỉ thoáng qua như một cái chớp mắt. Khi con người ta vui sướng nhất cũng đồng nghĩa với việc họ lơ là và dễ bị tổn thương nhất. Khi đó, bão tố ập đến sẽ dễ dàng giết chết niềm vui và niềm tin vững chắc của họ. Trường hợp của NT chính là như vậy.

Buổi tối kinh hoàng đó khi NT mang trong mình niềm vui sướng đi tìm anh trai để báo tin và chia sẻ nó với anh mình, đáng tiếc lại biến thành thảm kịch, là sự chấm hết cho tương lai tươi sáng, cũng mang tất cả mọi niềm vui, hạnh phúc và ý nghĩa tồn tại của cô đi.

Trong giây phút nhìn thấy Trần MV bước vào căn phòng đó, NT đã thờ phào và hi vọng biết bao, cứ ngỡ rằng anh là vị cứu tinh của cô nào ngờ bỗng chốc đã biến thành ác quỷ, chính anh mới là kẻ hủy diệt thế giới của cô. Nhìn vẻ ngoài thâm trầm, đầy nam tính, ăn mặc chỉnh tề, cao quý NT làm sao có thể nghĩ anh là một con quỷ? Bấy giờ cô mới hiểu rõ chỉ có những kẻ ngu ngốc, non nớt, ngây thơ mới dễ bị bề ngoài của một con người đánh lừa. Và rồi dĩ nhiên sẽ phải gánh chịu mọi hậu quả tàn khốc nhất, trừng phạt cho sự nhẹ dạ, cả tin của mình.

Thời khắc Trần MV chà đạp, phá hủy sự trong trắng của NT, khi cái đau xé người truyền đến, cô tin chắc rằng sinh mạng mình đã chấm dứt, có lẽ điều đó còn dễ chịu hơn nhẹ nhàng hơn là cô vẫn còn thở mà trái tim không đập. Nhưng đó chỉ là đối với riêng cô, còn gia đình cô làm sao chịu nổi được? Mọi chuyện vẫn tiếp diễn, mặt trời vẫn mọc lên, mọi người vẫn đi lại trên đường bình thản như bao ngày, NT vẫn tiếp tục sống nhưng sâu trong trái tim cô thì đã mất đi tất cả niềm tin và tình yêu đối với "một nửa còn lại của thế giới".

Sau khi trời sáng, NT tỉnh lại không còn biết gì nữa, lạc vào thế giới vô hồn. Bước loạng choạng ra khỏi cái "địa ngục trần gian" đó, NT đi lang thang trên hành lang, cô không hề cảm nhận được cái đau của thế xác bởi cô đã mất hết cảm giác, thế giới đã sụp đổ, trước mắt cô chỉ duy nhất một màu đen đáng sợ. Cô không thể nhớ nổi mình đã ra khỏi đó bằng cách nào? Ai đưa cô về? Cô chỉ luôn nhớ rõ cảm giác trống rỗng, cô độc trong suốt nửa năm ngơ ngẩn. NT ghê sợ tất cả, không muốn động chạm vào bất cứ cái gì. Quanh quẩn cô vẫn là hơi thở lạnh lẽo, nồng nặc mùi rượu của người đàn ông đáng sợ đó. Sự điên cuồng, cắn nát da man của hắn ta trên từng tấc da thịt mà cô cọ rửa thế nào cũng không sạch. Ánh mắt sắc bén đầy nhục dục đó vẫn luôn ám ảnh trong từng giấc mơ của cô. Cứ nhắm mắt sự việc lại tái diễn trong đầu, dần dần cô chỉ ước gì mình không bao giờ ngủ. Cô luôn mơ mình bị những bàn tay bẩn thỉu đụng chạm, xé quần áo của cô mà cô cố gắng chống cự, níu kéo thế nào cũng không được.... Cô mơ có rất nhiều kẻ xấu đuổi theo, NT chỉ biết cầm đầu chạy về phía trước, nhưng không thể chạy được càng chạy lại càng thụt lùi trong khi những kẻ đó cứ ngày một tiến đến gần. Hoảng loạn, sợ hãi cô điên cuồng kêu gọi bố mẹ, anh trai, Hân... tất cả mọi người mà cô biết nhưng không một ai xuất hiện cứu cô khỏi những đôi tay ghê tởm đó... Rồi cô ghê tởm chính bản thân, cô thấy thân thể mình thật nhơ nhuốc, bẩn thỉu và hôi thối, nó không còn thuần khiết như trước, cô như người thấy mùi của người đàn ông đó quanh mình, dường như nó đã hòa vào cả hơi thở của cô làm cho ngay cả nó cũng không còn tinh khiết, dễ chịu đối với cô. NT điên cuồng tắm rửa, kì cọ đến tróc ra chảy máu cũng không sạch. Hồi đó, cứ hễ trời mưa là cô lại chạy ra ngoài, không kể sấm chớp, để cho những giọt mưa thấm ướt đẫm người, mong sự tinh khiết của thiên nhiên có thể rửa trôi những dơ bẩn trên người cô. Từ đó NT lại càng yêu thích mưa hơn.

Có ai hiểu hết được nỗi đau trong lòng NT? Đối với con người thói quen rất đáng sợ. Bạn có thể dễ dàng chấp nhận đau khổ lâu ngày rồi bỗng dưng trở thành cuộc sống hạnh phúc. Lúc đó bạn sẽ vui vẻ đón nhận vì bạn đã ném qua mùi vị của đau khổ, bạn sẽ thâm thía và trân trọng hạnh phúc. Nếu chẳng may có một ngày quay lại đau khổ bạn sẽ không bối rối, hoảng sợ bởi bạn đã có tâm lý chuẩn bị, đã biết được đau khổ là như thế nào. Nó không còn là điều gì xa lạ và khủng khiếp đối với bạn. Nhưng một người đang sống trong hạnh phúc bỗng dưng mọi thứ biến mất, chuyển thành đau khổ thì điều đó là vô cùng khủng khiếp và kinh hoàng, nỗi đau sẽ to hơn gấp bội. Khi bạn chưa sẵn sàng hay chuẩn bị bất cứ thứ gì thì đau khổ đã ập đến, nó giết chết niềm hạnh phúc của bạn chính trong lúc bạn hạnh phúc nhất. Bạn lâm vào khổ đau với sự ngỡ ngàng và cô đơn, nhưng điều tồi tệ nhất chính là tư vị, cảm xúc của hạnh phúc cứ vây quanh, dẫn dắt bạn khi bạn trở về với thực tại đầy phù phàng và nghiệp ngã của những vết thương lòng. Bạn sẽ luôn ám ảnh, không quên những ngày hạnh phúc và đem đối chiếu với nỗi đau hiện tại. Do vậy nỗi đau càng nhân rộng ra hơn. Đây mới là điều đáng sợ nhất. Bị hành hạ bởi chính những niềm hạnh phúc của mình. Hãy tưởng tượng điều đó đáng sợ đến mức nào?

NT đã trải qua những ngày như vậy đó, vì vậy cô đã quá quen với nó, giờ đây khi cô quyết định xé rách lá bùa phong ấn thì cũng chính là lúc cô tiêu diệt nó, không cho phép nó làm mình sợ hãi nữa. Cô đã thoát khỏi bóng đen đó nhờ có AD chiếu sáng và những người thân yêu bên cạnh dẫn đường chỉ lối. Tạm biệt bóng đen đáng sợ.....

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhầm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: LỜI XIN LỖI ĐẦU TIÊN

Sau năm ngày nghỉ ngơi thoải mái, NT lại tiếp tục đi làm. Theo lời chị Huệ và TN thì Trần MV cũng biến mất, đến nay vẫn chưa xuất hiện, đúng với ước muốn của cô.

Hít một hơi thật sâu, nắm chặt hai tay lại hô nhỏ "cố lên", NT bước vào khách sạn với nụ cười tươi trên môi. Nhưng đập vào mắt cô là những ánh mắt hiêu kì, kính phục, sợ hãi thậm chí là ghen ghét, đố kỵ. "Không ngờ phản ứng của mọi người lại mãnh liệt như vậy, xem ra mình đã đánh giá hơi thấp tầm ảnh hưởng của hấn ta rồi. Haiz, có lẽ từ nay sẽ khó sống rồi" NT nghĩ thầm rồi tự an ủi mình cố gắng.

Vẫn giữ nụ cười trên môi, vui vẻ chào hỏi mọi người như thường lệ, NT cố gắng bỏ qua những ánh mắt ghen ghét coi như không có chuyện gì xảy ra, đi về phía phòng thay đồ, bắt đầu một ngày làm việc.

Lúc đi qua lối rẽ, NT nhìn thấy bác Trần, mặt tỏ ra nghiêm nghị nhìn cô nhưng sau đó lại giơ ngón tay cái lên với cô chẳng khác nào hành động của Hoa Trạch Loại trong "vườn sao băng" làm cô phì cười. Còn cậu Trung khi gặp cô cũng nháy mắt tinh nghịch tỏ ý tán thưởng và động viên làm NT cảm động, mọi người luôn tin tưởng và ủng hộ cô cho dù họ chưa biết rõ sự việc.

Thời gian cứ một nhích dần, NT và chị Huệ hăng say lau cửa kính, vừa lau hai người vừa nói chuyện rôm rả.

- Nay, hôm nào em dẫn AD đi chơi cùng bọn chị một bữa đi. Chị thích con bé lắm, TN cũng vậy. Con bé vừa xinh đẹp lại vừa thông minh, ngoan ngoãn. À, hay là bọn chị nhận con bé là con nuôi nhé? - Chị Huệ hồ hởi nói, quay sang nhìn NT hỏi.

- Trời, chị đã có ba con rồi mà còn chưa đủ sao? Nếu thích thì bảo anh rể buổi tối cố gắng hơn nữa, chứ AD là của một mình em, không thể chia sẻ cho bất cứ ai được. hehe.- NT nháy mắt trêu chị Huệ.

Chị Huệ thấy vậy mặt đỏ bừng liền quay sang cù NT, quát khê:

- Con ranh này, bây giờ to gan góm nhĩ, dám trêu cả chị. Đã vậy thì chị đây không thêm mây đồng ý nữa, AD là con gái chị chắc rồi, chị sẽ cưng chiều, yêu thương nó hơn cả mây luôn. Haiz, còn mấy đứa con của chị chán lắm, nhắc đến lại muốn điên cả đầu, tức chết mất.

- Woa! Không ngờ chị Huệ mà cũng biết đồ mặt á? Xem ra chuyện này sẽ trở thành sự kiện lịch sử đáng nhớ đó. Haha...Thôi tha cho em đi, đang làm việc mà.- Vừa cười vừa tránh né tay chị Huệ, NT vẫn cố gắng đùa, hiếm có dịp chị Huệ chịu lép vế, phải lợi dụng chút xiu chút.

Hai người đang cười đùa không để ý có người đi đến, đúng lúc chị Huệ cù NT buồn hất văng rẻ lau trong tay, rơi vào váy người đó rồi đáp xuống đất. Thấy vậy hai người ngừng đùa, nhìn lên, thì ra là Mai - Nhân viên lễ tân như TN.

Thấy váy mình bị rẻ lau rơi vào, Mai liền quát mắt nhìn NT rồi không trút nể nang mắng té tát:

- Không có mắt hả? Làm ăn thế à? Trong giờ còn dám đùa nhau, làm bẩn hết váy của tôi rồi, còn không mau cúi xuống lau sạch đi?

Do từ lúc bước vào đã có sự chuẩn bị tâm lý cho nên NT cũng không quá bất ngờ khi bị Mai ghen ghét và cố tình chuyện bé xé ra to, vì vậy bình tĩnh nói:

- Xin lỗi, tôi không cố ý. Tôi...

Chưa kịp nói hết lời Mai đã chống nách, nhảy xổ vào :

- Cái gì mà không cố ý? Rõ ràng là cô cố tình, lại còn gân cổ lên cãi, tưởng một câu là xong sao? Hay cô nghĩ mình có người chống đỡ mà vênh mặt lên ở đây? Chỉ là một lao công còn con định ra oai với ai?- Bỗng dưng Mai chuyển sang giọng điệu chua cay, mỉa mai.

Mai cố tình lớn giọng khiến mọi người chú ý, xúm lại xem.

- Tôi không hiểu cô nói gì. - NT vẫn bình tĩnh, lạnh lùng nhìn Mai đáp.

- Đừng có giả ngu với tôi, nghĩ mình còn ngây thơ, trong trắng lắm sao?.- Mai cố ý đẩy nghiêng từ "trong trắng" - Chẳng qua cũng từng làm cái nghề đó rồi.

Vừa dứt lời cô ta đã bị cả một xô nước lau nhà tạt thẳng vào người, chị Huệ từ nãy giờ đã kiên nhẫn, nghe đến câu đó không thể kìm được, hất nước xong còn quát:

- Mày có giỏi thì nói lại lần nữa xem?

Mai bị hất nước vào người ướt sũng như chuột lột trông thật chật vật, nhếch nhác, lại càng kiên nhẫn hơn, mắt như tóe lửa nhìn chị Huệ:

- Mụ già này, mụ dám tạt nước vào người tôi? Muốn nghỉ việc hả? Được rồi, tôi nhất định sẽ báo việc này cho quản lí.

Nghe Mai nói vậy chị Huệ chỉ nhếch mép cười khẩy:

- Mày nghĩ tao sợ sao? Có giỏi thì đi báo đi, tưởng tao không biết mày cặp với hấn hả? Để xem hấn có dám vì mày mà trắng đen lẫn lộn không? Rõ ràng mày nhìn thấy bọn tao đang làm ở đây, còn cố ý bước tới cho rẻ lau của NT rơi vào váy mày để lấy cớ quát mắng nó. Tao còn chưa nói chuyện đang trong giờ làm việc mày bước ra đây làm gì? Hay lại cũng có "khách"? Không biết ai hợp với nghề đó hơn đâu.

Chị Huệ nổi tiếng lắm chuyện, **** người sâu cay đầu phải hữu danh vô thực, người như Mai làm sao là đối thủ? Cô ta cũng hòng chỉ biết trợn mắt nhìn chị Huệ rồi chỉ tay vào hai người:

- Mụ...mụ... Hai người...hai người... đừng tưởng tôi sợ. Cứ chờ đấy, không thèm cãi nhau như hàng tôm, hàng cá với loại người thất học.

Nói xong, cô ta liền quay đầu cấp *** đi luôn, chị Huệ còn cố tình nói với theo:

- Bọn chị lúc nào cũng sẵn lòng tiếp chiêu, nếu muốn, xin chị nhận làm đệ tử truyền cho ít kinh nghiệm. Đi thông thả nha.- Rồi cười khoái trí, NT đành lác đầu, có lúc chị Huệ cũng rất trẻ con, nhưng chị luôn nhiệt tình, sẵn sàng ra tay vì bạn bè.

Nhân vật chính đã đi, chuyện vui kết thúc, mọi người cũng giải tán, quay lại làm việc của mình. NT Kéo tay chị Huệ lại gần:

- Thôi đủ rồi, chị chấp nhậ với cô ta làm gì rồi đây đưa mệt lấ.

- Mày làm sao vậy? Nó nói thế mà không bực sao? Khí thế hôm trước đánh "cầu" đầu hết rồi? - Chị Huệ tức giận giật tay ra.

Thấy vậy NT liền xun xoe cười với chị:

- Hi hi, có chị hai danh bất hư truyền ở đây em làm sao dám múa rìu qua mắt thợ?

- Hừ, biết vậy thì tốt. Nhìn mà học tập, toàn lũ mơ tưởng đến lão Vương, hôm trước chứng kiến màn đấy nhất định là ghét mầy, thế nào cũng có nhiều đũa kiếm chuyện gây sự. Đừng hiền quá mà bọn nó được nước lấn tời đấy. - Chị Huệ không giận nữa, nghiêm túc nhắc nhở NT.

- Em biết rồi. Mà có chị với TN ở đây ai dám bắt nạt em chứ?- NT nháy mắt cười với chị.

Hai người không nhắc đến chuyện đó nữa, lại vui vẻ tiếp tục làm việc.

Chiếc xe mercedes màu đen dừng lại trước cổng một ngôi biệt thự trắng xa hoa, lộng lẫy. Cánh cổng sắt tự động mở ra hai bên cho xe tiến vào. Khi chiếc xe dừng lại nơi gần cửa, một người đàn ông khoảng hơn năm mươi, mặc đồng phục quản gia bước tới mở cửa sau xe, cung kính mời người bên trong bước ra:

- Dạ, cậu chủ đã về.

Trần MV từ trên xe bước xuống, vẫn là bộ vest màu đen quen thuộc, bộ mặt lạnh lùng không chút cảm xúc, nhưng khuôn mặt có vẻ hơi tiêu tụy, râu lún phún khoảng hai ngày chưa cạo lại càng tăng thêm vẻ nam tính, vô tình.

Nghe quản gia nói, MV không đáp lại, cũng chẳng nhìn ông ta, một mạch bước thẳng vào trong nhà.

Ở cửa anh liền cởi áo khoác, đưa cho người hầu đã đứng đó chờ, cất đi rồi reo mình xuống chiếc ghế salông sang trọng giữa nhà, nói lòng cà vạt, hai mắt nhắm lại về mệt mội. Thấy vậy người quản gia bước lên hỏi:

- Thưa cậu có muốn ăn cơm không ạ?

- Không cần, tôi ăn rồi. Có ai ở nhà không? - MV lạnh lùng hỏi.

- Dạ, bà chủ với cô hai ra ngoài. Chỉ còn cậu chủ nhỏ ở nhà, đã ăn cơm, giờ đang trên phòng học bài. - Quản gia cung kính trả lời.

- Được rồi, ông lui ra trước đi.

- Vâng, thưa cậu chủ.

Nói xong ông ta cúi người rồi đi ra ngoài, trong phòng khác rộng lớn chỉ còn một mình MV ngả người xuống ghế ngược nhìn lên trần nhà.

Trên đó treo một chiếc đèn chùm to lớn với những bóng đèn pha lê nhỏ, ánh sáng chiếu qua càng lung linh, huyền ảo. Ngôi nhà rất rộng rãi, xa hoa, được thiết kế theo kiểu gần như cung điện thu nhỏ của vị vua Châu Âu thời phục hưng. Cả ngôi ngà được bao quát bởi một màu trắng đục càng tăng thêm vẻ sang trọng nhưng lạnh giá. Trên tường được treo rất nhiều bức tranh cổ, quý giá của các họa sĩ nổi tiếng, càng tôn lên nét cổ kính, uy nghiêm.

Ngôi nhà rộng lớn, tráng lệ như vậy nhưng lại thiếu hơi ấm của con người, chỉ có một mình MV trông càng vắng lặng, lạnh lẽo. Từ nhỏ MV đã quen với không khí tĩnh mịch, cô đơn như vậy. Bố đi làm suốt ngày, mẹ cũng chỉ luôn chú ý chăm sóc sắc đẹp, quan tâm đến thời trang, chẳng ai để ý đến anh, chỉ có quản gia và bảo mẫu chăm sóc, không biết cảm giác gia đình là như thế nào cho nên anh đã học cách giấu đi cảm xúc trước mặt người khác, trở nên trầm mặc, lạnh lùng, ít nói.

Đang suy nghĩ chuyện đó, bỗng MV nghe thấy tiếng bước chân chạy trên cầu thang, ngẩng mặt lên nhìn đứa cháu - con chị gái mình mừng rỡ, chạy xuống nhà, lao vào lòng anh, reo lên:

- A, cậu về rồi. Con ở nhà một mình buồn lắm, mẹ với bà đi chơi, con năn nỉ hai người đi theo mà không được. - Nói xong, Hoàng ụy khuất nhìn cậu.

Mẹ Hoàng, cũng chính là chị gái MV là Minh Nguyệt - 35 tuổi, năm 25 tuổi lấy chồng là Phạm Văn Sơn- con trai chủ tịch tập đoàn ô tô hàng đầu VN, năm 30 tuổi hạ sinh Hoàng rồi không lâu sau đó li dị. Bởi đây là một cuộc kết hôn thương mại, hợp tác đôi bên của hai gia đình, không dựa trên cơ sở tình yêu. MN theo sự áp đặt của bố mẹ mà lấy Sơn. Hiện tại hai người đã ly hôn và đều tự do có những mối quan hệ khác. Bọn họ quá ích kỉ khi chỉ nghĩ đến sự bồi thường của bản thân mà ham chơi, bỏ quên mất con trai. Có lẽ đây là điều bất hạnh của những kẻ sinh ra trong gia đình giàu có: thiếu hụt sự ấm áp của gia đình và không biết đến tình yêu tự do đôi lứa.

Nhìn đứa cháu có hoàn cảnh giống mình, sống trong điều kiện như vậy trưởng thành sớm, trên khuôn mặt non nớt lại không có những biểu cảm đa dạng như những đứa trẻ khác, MV không muốn vậy, anh luôn cố gắng quan tâm đến nó, trong nhà chỉ khi trước mặt anh nó mới bày ra dáng vẻ nũng nịu đúng mực của một đứa bé năm tuổi.

MV nhìn rồi đưa tay xoa đầu nó nói, giọng điệu tuy vẫn lạnh lùng nhưng ánh mắt đã có chút cảm xúc:

- Được rồi, học bài xong chưa?

- Dạ xong rồi ạ. - Hoàng ngoan ngoãn nói, mọi người đều sợ cậu Vương nhưng Hoàng không hề sợ vì cậu bé biết thật ra cậu Vương rất tốt, đó chỉ là mặt nạ tự bảo vệ mình, giống như cậu.

- Vậy thì đi ngủ thôi, muộn rồi.

Nó xong MV liền bế Hoàng đi lên cầu thang, vào phòng cậu bé, đặt Hoàng xuống giường, đắp chăn lại đang định tắt đèn đi ra thì cậu nín lấy tay anh, phản đối:

- Không được, cậu phải kể chuyện cho con nghe thì con mới ngủ.

- Cậu không biết kể chuyện. Tự ngủ đi. - MV gỡ tay cháu ra.

Thấy vậy Hoàng liền bám chặt hơn, nũng nịu:

- Không được, cậu phải kể cho con cơ. Chẳng lẽ cậu chưa từng nghe chuyện cổ tích? - Hoàng thắc mắc nhìn cậu.

MV lúng túng chẳng biết trả lời ra sao, từ trước tới giờ có bao giờ anh kể chuyện cổ tích cho trẻ con đâu. Hàng ngày thằng bé đều ngoan ngoãn một mình ngủ, hẳn hôm nay tại sao ương ngạnh như vậy? MV đành thờ dãi hỏi:

- Mọi ngày đều như vậy sao hôm nay lại phải kể chuyện mới ngủ được?

Đến lúc này Hoàng mới bỏ tay cậu ra, mắt ngấn nước, ủy khuất nhìn cậu nói:

- Tại hôm nay có một bạn bảo tối nào mẹ bạn ấy cũng ôm bạn ấy rồi kể chuyện cổ tích cho bạn ấy nghe trước khi đi ngủ, bạn ấy nói như vậy rất ấm áp lại không sợ mơ ác mộng, vì vậy con cũng muốn biết cảm giác đó một lần.

- Bạn nào?

- Là Ánh Dương, cậu còn nhớ bạn ấy không? Cậu gặp bạn ấy hôm cậu đến đón con đó, mẹ bạn ấy đã băng bó đầu gối cho con. Bây giờ cô ấy là giáo viên dạy bọn con. Cô ấy rất xinh đẹp lại hiền dịu, các bạn đều yêu quý cô, con cũng vậy. - Hoàng nhanh nhẹn trả lời.

- Ừ...Thôi được rồi, nhắm mắt lại cậu mới kể chuyện cho nghe.- Nhìn ánh mắt trong veo đầy mong đợi của cháu, MV không đành lòng từ chối.

Nghe cậu đồng ý kể chuyện, vẻ mặt Hoàng bỗng tươi tỉnh hẳn, vội vàng nhắm mắt, rúc vào lòng cậu:

- Vâng ạ, cậu kể chuyện "sói và bảy chú dê con" nhé.

MV không đáp, bắt đầu kể luôn, giọng trầm đều "Ngày xưa ngày xưa, có một con dê già và bảy chú dê con.... Một hôm dê mẹ ra đồng hái cỏ" kể đến đây Hoàng liền xua tay ngăn lại:

- Sai rồi, không phải là "ra đồng hái cỏ" mà là vào rừng kiếm thức ăn.

MV không nói gì, sửa lại theo lời cháu rồi kể tiếp "dê mẹ vào rừng kiếm thức ăn, trước khi đi dặn dò các con : - Các con ở nhà phải cẩn thận chó sói, nó rất ranh ma, hay trá hình nhưng các con cứ nghe thấy giọng ồm ồm và cái mõm dài, hàm răng nhọn của nó là biết.."

Lại một lần nữa Hoàng hô lên:

- Lại sai nữa rồi, không phải "thấy cái mõm dài và hàm răng nhọn" mà là "thấy cái chân đen sì". Cậu kể sai nhiều quá, giọng còn không có cảm xúc. Khi kể giọng của dê mẹ giọng cậu phải dịu dàng, trêu mến chứ. Cô giáo con bắt trước giọng dê mẹ, dê con và chó sói khác nhau lắm cho câu chuyện rất hay và sinh động. - Cậu bé ra dáng, chỉ cho cậu mình những khuyết điểm.

Nghe cháu nói mà đau cả đầu, MV làm sao giả giọng nhẹ nhàng, ấm áp của dê mẹ hay giọng nũng nịu, thánh thót của dê con được? Vì vậy anh liền nghiêm mặt nói với cháu:

- Cậu không kể được, thôi không nói nhiều nữa. Ngủ đi.

Sau đó anh liền tắt đèn, đi ra ngoài đóng cửa lại. Càng ngày cháu càng kể cho anh nghe về cô giáo đó, dường như thằng bé rất quý cô, quan tâm đến cô, nó còn biết tâm trạng của cô mỗi ngày như thế nào? Thậm chí MV còn cảm thấy nó gần như coi cô là mẹ. Vì điều đó mà anh lại càng tò mò về cô hơn.

Trở về phòng mình, nằm trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được, đã mấy ngày MV không gặp NT, được biết cô nghỉ việc, hôm nay mới đi làm nhưng anh chưa có can đảm và chưa nghĩ thông suốt mọi việc cho nên chưa thể đối mặt với cô.

Từ khi biết sự thật MV rất hỗn loạn, đầu như muốn nổ tung, anh không thể diễn tả được cảm xúc của mình. Điều này quá kinh khủng, làm anh choáng váng, sững sốt vô cùng. MV biết mình đã làm một điều rất đáng ghê tởm đối với cô. Trái tim anh như bị vỡ nát khi nghĩ đến từng câu nói gây tổn thương nặng cho cô. MV không biết làm gì mới có thể chuộc lại mọi lỗi lầm, thậm chí ngay cả việc mở miệng mong cô tha thứ cũng không có tư cách. Vì vậy mấy ngày nay anh đều dùng rượu, thuốc lá và cờ bạc để tê liệt cảm xúc của mình. Anh có nên chịu trách nhiệm với cô? Liệu bây giờ còn kịp hay cô đã có người khác từ lâu? Người đàn ông Nguyễn Đức Minh đó là anh trai cô, vậy người đàn ông nho nhã, thân thiện kia có phải bạn trai cô? Cô yêu anh ta? Cuộc sống hiện tại của cô có hạnh phúc? Liệu việc anh xuất hiện và muốn chịu trách nhiệm có phải là việc cô mong muốn hay đó là một sai lầm?... Cứ như vậy, trong đầu MV có hàng đống câu hỏi, lẩn quẩn chưa có hồi đáp, cuối cùng anh cũng mang chúng vào giấc ngủ từ lúc nào không hay.

Vài ngày qua đi không khí vẫn căng thẳng, hầu như toàn thể con gái trong khách sạn đều quan sát, chú ý đến NT, ghen ghét, soi mói có, ngưỡng mộ, thương cảm cũng có, bỗng chốc NT trở thành tâm điểm trong các cuộc buôn chuyện của chị em phụ nữ làm cho cô thực mệt mỏi và bức bách.

Lúc này là giờ nghỉ giải lao mười lăm phút, mọi người tranh thủ ăn khuya bàn tán một chút. Gần chỗ NT, chị Huệ và TN ngồi có một đám khoảng năm cô gái vừa ăn vừa tán chuyện, thỉnh thoảng lại quay ra nhìn NT:

- Haiz, thật đáng thương, chẳng hiểu cô ta làm gì mà bị ông chủ sỉ nhục trước mặt mọi người như vậy, làm sao còn mặt mũi nhìn ai nữa? - Một chị thờ dài nói, ra về đồng cảm.

- Hừ, cô ta đáng thương nỗi gì, giả bộ thôi. Tôi nghe cái Mai nói cô ta có tình câu dẫn boss nhưng không được bèn quay ra cắn lại nên boss mới tức giận như vậy. Cứ tưởng cô ta lạnh lùng, vô cảm với đàn ông, nào ngờ cũng có tâm địa bất chính với boss, xem ra cũng giống bọn mình thôi, vậy mà còn ra vẻ thanh cao. - Cô khác bĩu môi nói.

- Đúng đó, đáng thương gì cô ta, các cô không nghe boss nói sao? Cô ta hồi trước từng làm gái mà. - Cô khác cũng nói, có vẻ biết rõ mọi chuyện.

Mấy cô còn lại cũng đồng thanh gật đầu "đúng, đúng" rồi đưa mắt nhìn NT với vẻ khinh khỉnh.

Chị Huệ, NT và TN đều nghe được nhưng NT vẫn bình thản như không nghe thấy gì, còn chị Huệ đã nuốt không trôi, hai tay nắm chặt lại, ánh mắt sắc bén nhìn những người kia, đang định đứng dậy thì bị một bàn tay kéo lại, nhìn xuống hóa ra là TN. Thấy chị Huệ nhìn, TN liền cười cười nói nhỏ:

- Đề em, hôm trước chị xử mụ Mai em đã bỏ lỡ rồi, hôm nay để em ra tay đi. Hai người ngồi đây xem trò hay nhé.

Nói rồi TN nháy mắt với hai người, nở nụ cười "chuyên nghiệp" nhất đứng dậy đi về phía mấy người kia. Chị Huệ vui vẻ theo dõi còn NT thì thờ dài lắc đầu, biết sắp có người chịu khổ vì mỗi khi TN cười như vậy trong lòng càng tức giận, mà càng tức giận lại càng bình tĩnh, tươi cười.

Năm cô gái kia vẫn hăng say tán chuyện không để ý TN đứng đằng sau, rồi khi họ định quay lại nhìn NT lần nữa bỗng thấy mặt TN phóng đại trước mắt mình, giật mình hoảng:

- Cô làm gì vậy? Chúng tôi đang nói chuyện sao lại nghe lén? Có hiểu phép lịch sự không vậy?

Như thường ngày nhất định TN đã cãi lại ngay tức thì, nhưng lúc này cô lại cười tươi nhìn họ, thân thiện nói:

- Mấy người tán chuyện gì vui vậy? Cho tôi biết được không?

- Hừ, chúng tôi tán chuyện gì không liên quan đến cô, phải đề phòng gián điệp chứ. - Một cô hát hàm nói.

- À, à chắc là các cô biết nhiều chuyện bí mật lắm? - TN giả vờ thán phục.

Nhìn vẻ mặt ngưỡng mộ của TN, bọn họ liền kiêu ngạo, tự hào vì mình biết nhiều chuyện:

- Đương nhiên.

- Vậy...các cô có biết tại sao boss lại cãi nhau với NT không? - TN ra vẻ thần bí nói.

- Hừ, tưởng gì, không phải là do cô ta muốn câu dẫn boss nhưng không thành sao? - Một cô nguyệt mặt, chế giễu đáp.

TN lắc đầu thờ dài nhìn bọn họ:

- Sai rồi, không phải cô ấy câu dẫn... Mà là do cô ấy chẳng may biết được một bí mật khủng khiếp của boss, vì thế boss sợ hãi liền đe dọa, sỉ nhục cô ấy để đánh lạc hướng mọi người. - TN nói trôi chảy như đó là sự thật trăm phần trăm.

Nghe vậy năm cô kia liền tò mò hỏi ngay:

- Bí mật gì?

Thấy mình đã thành công dụ họ vào bẫy, TN lại giả vờ sợ sệt nói:

- Tôi không thể nói, chuyện này rất nguy hiểm, nếu đến tai boss thì tôi bị đuổi việc là cái chắc. Các cô không được kể cho ai thì tôi mới nói.- TN lại giả vờ nín thở, miệng rộng đến mang tai này, cô là cô ý nói vậy để bọn họ buồn chuyện cho mọi người biết.

Quả nhiên bọn họ liền gật đầu khẳng định:

- Cô yên tâm, bọn tôi kín miệng lắm, nhất định sẽ không nói cho người thứ hai biết.

- Ừm...thì là...là. - TN cố tình lưỡng lự, kéo dài câu để họ sốt ruột hơn.

- Là gì? nói nhanh lên xem nào.- Bọn họ nóng vội, khó chịu gục TN.

Đến lúc này TN mới hít một hơi sau, ghé tai họ nói:

- NT phát hiện ra boss của chúng ta thật ra bị... bắt lực. - Sau đó TN còn giả vờ thờ dài tiếc nuối.

Năm người kia nghe xong tròn tròn mắt nhìn nhau, sau không tin nói:

- Làm sao thế được? Trông anh ta nam tính vậy mà, chắc chắn không thể có chuyện đó.- Mọi người cùng gật gù tán thưởng, sau đó lại hỏi - Mà sao cô biết?

- Thì...thì - Nhìn vẻ mặt chăm chú lắng nghe, tò mò, nóng vội như kiến bò miệng chén của họ, TN suýt không kìm được cười phá lên, cố tỏ vẻ bất đắc dĩ, khai thật - Ai da... thật ra thì người câu dẫn boss không phải NT mà là chị Mai, ai ngờ lúc đây chị ấy mới biết boss nhà ta bắt lực lại bị NT không may nhìn thấy vì vậy hai người họ liền kẻ đánh trống người khua chiêng đổ tội lên đầu NT. Mọi chuyện là thế đó.

Mọi người trầm mặc giây lát, lúc sau liền có người nói:

- Phải rồi, dạo trước tôi thấy cái Mai hay tìm mọi cách lên phòng boss lắm.

- Đúng đó, tôi cũng bắt gặp mấy lần, cô ta còn sùng cồ lên với tôi cơ. - Người thứ hai chen vô.

- Thảo nào trước giờ boss luôn luôn lạnh lùng với phụ nữ, mà đã nhìn thấy người nào bên cạnh đâu. - Người thứ ba cũng kêu.

- Tôi công nhận, boss có cho ai lại gần đâu, chỉ có cái anh tên là gì Tiệp í nhì, suốt ngày tìm boss, liệu bọn họ có phải một đôi không? - Người thứ tư cũng góp chuyện, suy đoán không thôi.

- Chắc rồi. Haiz, tiếc thế, đẹp trai như vậy lại là gay. Đúng rồi, không phải những người gay thường rất đẹp trai, có vẻ nam tính sao? - Người cuối cùng cũng đưa ra ý kiến khùng bố không kém.

Cứ như vậy, năm cô gái sôi nổi buồn dưa lê bán dưa chuột, câu chuyện ngày càng được thêm dệt phong phú, nào là boss thật đáng thương, không dám công khai tình yêu của mình với Tiệp, lại còn phải giả vờ lạnh lùng, vô cảm với mọi người, rồi hai người ấy có ý định lên lút sang Thái kết hôn...

TN nổi tiếng bịa chuyện còn phải phục sát đất. Đúng là các bà "tám" lầy lừng. Đã đạt được mục đích, TN liền quay về chỗ cũ rồi gục xuống bàn cười rũ rượi, chị Huệ cũng bỏ lăn bò càng không kém, giờ hẳn hai ngón cái lên khen TN:

- May được đây, đúng là tuyệt chiêu, dùng tin đồn khác để dập tắt một tin đồn. Quả này cho mụ Mai với lão Vương ném mùi gây ông đập lưng ông. Đến chị cũng phải bái phục tài chém gió của mụ. Haha.

- Tất nhiên, nhưng đây không gọi là chém gió mà gọi là trí tưởng tượng bay xa, tài sáng tác chuyện siêu việt. Có lẽ nghề viết truyện mới là lựa chọn đúng đắn với em. - TN ra vẻ vuốt cằm, nghiêm túc nói làm chị Huệ với NT càng buồn cười hơn.

- Haiz, xem ra ngày mai là toàn thể nhân viên đều biết. - NT thờ dài nói, thương thay cho Mai, ai dám động vào TN và chị Huệ thì chỉ có đường đòn thổ, TN nổi tiếng là giết người không thấy máu, đã ra tay ai thoát được?

- Mình dám đem túi tiền của cậu ra đánh cược luôn, haha sắp được xem kịch hay miễn phí rồi đây. - TN cười hắc hắc, ánh mắt lóe lên thích thú.

- Chuẩn không cần chỉnh, bọn mình đúng là cao thủ trong cao thủ. - Chị Huệ tán thưởng.

Nói rồi hai người cùng vỗ tay và lắc hông chạm nhau, cười khoái trí, còn NT lắc đầu, cầu nguyện cho những kẻ xấu số bị trở thành kẻ thù của họ.

Mọi chuyện theo đúng kế hoạch của chị Huệ và TN, ngày hôm sau cả khách sạn đều biết chuyện, bàn tán xôn xao. Mọi người vẫn nhìn NT nhưng đa số là thương tiếc, đồng cảm. Bỗng chốc trong mắt mọi người NT từ thù phạm đã chuyển thành nạn nhân đáng thương, bị kẻ xấu ức hiếp, vu dập. Do vậy mà NT chỉ còn biết lắc đầu cười khổ.

Lại là giờ giải lao như mấy hôm trước, mọi người túm năm tụm ba ăn uống, trò chuyện vui vẻ, ba người NT, chị Huệ và TN cũng vậy.

Không khí đang vui vẻ, sôi nổi bỗng dưng im lặng đến mức nghe được cả tiếng muỗi vo ve, mọi người trầm mặc, dừng mọi động tác như bị điểm huyết, có người đang nhai bánh cũng há miệng bất động đến mức rớt ra ngoài.

Đột nhiên mọi người lạ lẫm như vậy ba người NT cũng dừng lại ngó ra cửa rồi giật mình trong giây lát. Giữa cửa là dáng người sừng sững, hiên ngang của Trần MV- tâm điểm của các cuộc "tám" chuyện hiện tại. Ai dám tin boss cao cao tại thượng như vậy lại xuất hiện ở cửa phòng giải lao của các nhân viên. Đây đúng là "điều kì lạ lý thú bốn phương", chẳng trách mọi người ngạc nhiên đến đóng băng.

Thấy mọi người nhìn mình lạ lẫm, chăm chú, MV vẫn thản nhiên, lạnh lùng như thường. Anh đã phát hiện có gì đó bất thường từ buổi chiều mới bước chân vào khách sạn, các nhân viên đều quan sát từng cử chỉ của anh với ánh mắt khác thường có lẫn tiếc nuối, thương hại rồi xì xầm tai nhau. MV chẳng hiểu xảy ra chuyện gì cũng không quan tâm. Hiện tại cũng vậy, anh chỉ muốn gặp NT nói chuyện trực tiếp, rõ ràng sau khi đã suy nghĩ kĩ càng, thông suốt và đưa ra quyết định. Vì vậy khi NT quay ra nhìn, MV liền tiến đến gần cô, cất giọng lạnh lùng, uy nghiêm như mọi ngày:

- Tôi cần nói chuyện với cô. - Anh đề nghị luôn.

- Được thôi, thưa tổng giám đốc. - NT cũng lạnh lùng đồng ý, dù sao cô cũng cần chấm dứt việc này nhanh chóng, không muốn dây dưa với anh ta nữa.

Đứng dậy đang định đi thì tay bị kéo lại, NT nhìn xuống ý hỏi làm sao? TN liền đáp:

- Cẩn thận, có chuyện gì thì hô to lên cho mình biết. Con người là động vật đáng sợ nhất đấy, bề ngoài càng tử tế, đàng hoàng bên trong càng nhơ nhuốc, đen tối. Thời đại này trả tin được bố con thằng nào. Phải không chị Huệ? - TN liếc mắt khinh khinh nhìn MV, huyếch vào người chị Huệ ngồi bên, chị liền biết ý hướng ứng:

- Đúng rồi, các cụ có câu "lòng người đa đoan", "miệng nam mô bụng một bồ dao găm". Tin bản thân mình là chắc nhất, có khi tay chị cầm tiền đếm mà chị còn không tin được. Cẩn thận vẫn hơn, không chẳng may có chuyện gì chi thiệt mình, thấp cổ bé họng, phần hạn cũng đành làm con kiến kiến cù khoai, châu chấu đá xe tăng thôi.

Mọi người nghe chị Huệ và TN nói, trợn ngược mắt lên, đây rõ ràng là mĩa sẻp trắng trợn. Hai người quả ăn gan hùm, chán sống rồi. NT cũng hiểu, vỗ vỗ tay TN an ủi:

- Không sao, boss là cảnh vàng lá ngọc, phượng hoàng trên cao toàn là cao lương mỹ vị làm sao lại thêm đến món ăn bình dân, hạ tiện như chị em mình được? chỉ có kẻ dăn mới dại dốt như vậy thôi, có phải không?

Nói xong NT nháy mắt với hai người, hôm nay bọn họ sử dụng toàn thành ngữ, tục ngữ rồi chơi chữ ***** khéo hần ta, cô cũng đối đáp lại cho phải phép, đồng thời nhân tiện trả thù chút ít. Sau đó NT bình thản, thông thả bước theo sau MV ra khỏi phòng trong ánh mắt chết lặng vì bất ngờ của mọi người.

Đến một hành lang yên tĩnh, vắng vẻ MV dừng bước, quay người lại nhìn NT, thấy vậy NT cũng dừng cách anh một mét, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh, không một chút tránh né.

Hai người cứ đứng nhìn nhau như vậy một lúc lâu, không ai nói gì, không khí kì lạ bao trùm khiến NT khó chịu đành mở miệng trước:

- Thưa tổng giám đốc, ngài gọi tôi có việc gì cần dặn? Chẳng lẽ ngài bỗng nổi hứng muốn đấu mắt với tôi hay thi làm tượng sống ở đây?- NT lạnh lùng nói, trên khuôn mặt không một tia cảm xúc.

Nghe NT nói mớ MV vẫn không nói gì, chỉ chăm chú nhìn cô. Vừa rồi những lời chị Huệ và TN cả NT nói anh đều hiểu, nhưng anh không tức giận cũng không để ý vì đó là điều anh đáng bị.

Thấy MV vẫn không có ý định mở miệng, NT mất kiên nhẫn:

- Nếu tổng giám đốc không muốn nói, vậy thì tôi xin phép đi trước, đã hết giờ giải lao, chào tổng giám đốc. - Nói xong NT quay đi được một bước liền nghe tiếng MV nhen nhàng thốt ra "khoan đã" vì vậy đành đứng im, cũng không quay người lại.

Sau đó tiếng vỗ tay của MV vang lên, hai kẻ mặc áo đen phía xa nhận lệnh đi, lát sau quay về mỗi người kéo theo một người có dáng vẻ chùng xuống, dường như họ bị thương không thể đứng thẳng, quần áo nhếch nhác, bẩn thỉu, có một vài vết máu khô. Rồi hai người đó được đưa đến trước mặt cô quý xuống, MV liếc mắt một cái, họ liền hiểu ý, đồng thanh hô:

- Thật xin lỗi cô, chúng tôi biết mình sai, cũng đã chịu trừng phạt, mong cô thương xót, tha thứ cho chúng tôi. - Hai người sợ sệt van xin.

NT choáng váng, bất động chẳng hiểu gì, nhìn họ thê thảm, mặt mũi thâm tím chắc chắn đã bị đánh nhiều, thật đáng thương vì vậy đành quay lại nhìn MV hỏi:

- Tổng giám đốc có ý gì tôi không hiểu, chẳng lẽ ngài muốn tôi xem cách làm việc, xử trí của xã hội đen? Muốn tôi bình phẩm hay có ý định đe dọa tôi? - Cô vẫn nói giọng xa cách, cung kính của nhân viên đối với sếp.

Đến lúc này MV mới lên tiếng giải thích, ánh mắt vẫn nhìn cô chăm chăm:

- Đây là hai kẻ đã hại em năm xưa, kẻ bên trái chỉ định, kẻ còn lại theo lệnh hành động.

Với sự thông minh, tinh nhạy của mình, NT liền hiểu hai kẻ hắc ta nói là ai, thì ra hắc ta đã biết sự thật cho nên mới có những hành động lạ lùng như vậy. NT cũng nhìn lại hắc, một lúc sau mới nhếch miệng cười, nói mát:

- Nói vậy tức là bọn họ mới là thủ phạm, còn ngài chỉ là nạn nhân?

- Tôi không có ý này... Tôi chỉ muốn em hiểu rằng lúc đó tôi không hề biết rõ mọi chuyện, chỉ nghe thuộc hạ nói có sự bất ngờ giành cho tôi, nếu tôi biết em không phải là... thì tôi đã không để xảy ra chuyện đáng tiếc đó. - MV cố gắng giải thích, anh chưa từng khấn trương, hồi hộp với ai như vậy bao giờ.

- Tường tôi là gì? Sao ngài không nói nốt? Chẳng phải ngài đã hiên ngang nói trước mọi người sao? - NT giận run người nhưng mặt vẫn lạnh lùng nói, không ngờ hắc ta lại có thể nói dễ dàng đến vậy, muốn đổ hết tội lỗi lên người khác, làm cho mọi chuyện nhẹ tênh như không đáng là gì.

Nghe NT nói vậy, biết cô đã hiểu lầm, MV càng luống cuống:

- Không phải... ý tôi không phải như vậy. Hôm đó là do tôi vẫn... hiểu lầm em nên đã nói ra những lời... không suy nghĩ. Tôi biết chúng đã làm tổn thương em.

- Vậy ý anh là gì? - NT hỏi lại, nhìn sâu vào mắt MV đầy giận dữ.

Hít một hơi trấn tĩnh, MV mới từ từ nói hết những gì mình nghĩ lúc đó:

- Tại lúc đó tôi nghĩ rằng em là do bọn thủ hạ của tôi thuê tiền, tôi nghĩ em tình nguyện. Vì vậy mới... mới không cảm lòng được.... Và cũng vì tôi thực sự có hứng thú với em.

- Thuê tiền? Tình nguyện? Những lời này anh cũng nói ra được sao? Vậy còn sự sợ hãi, chống cự, van nài của tôi lúc đó thì sao? Anh có nhìn thấy một chút dù là nhỏ nhất của sự tình nguyện không? Còn hứng thú? Chẳng lẽ chỉ cần ai cho anh cảm giác đó là anh đều đối xử với họ như vậy? Anh có thêm quan tâm hay nghĩ đến quyết định của tôi không? Không lẽ anh có hứng thú là nhất định tôi phải đồng ý? Trong mắt anh phụ nữ là thể loại gì mà anh dám đối xử với chúng tôi tàn nhẫn như vậy? - NT không thể tiếp tục bình tĩnh khi nghe những lời nói đó của MV, cô cũng không giữ được kiêu nói lịch sự, khép nép của cấp dưới nữa. Lúc này cô đang đối mặt với hắc ta với tư cách là người bị hại, NT gần như rít lên, hai tay nắm chặt, cả người run lên, mắt trừng to hết cỡ.

Thấy phản ứng kích động của NT, MV biết cô đã gỡ bỏ mặt nạ lạnh lùng, bình tĩnh xuống, cũng nói rõ mọi chuyện một cách lý trí, mong cô hiểu cho:

- Đúng vậy, tôi thừa nhận trước đây tôi chỉ coi phụ nữ là đồ chơi, tôi thực sự đã tổn hại em... Nhưng em cũng không thể hoàn toàn trách tôi, một cô gái ngoan ngoãn, đứng đắn không nên xuất hiện ở nơi đó, bọn thủ hạ lại tặng em cho tôi... và khi đó thực sự là tôi cũng uống không ít rượu, cộng thêm đứng trước mặt người con gái đẹp mà mình có hứng thú... vì vậy tôi thấy mình chẳng có lý do để từ chối. - MV bình tĩnh phân tích, tuy anh biết lý do uống rượu không thực sự thỏa đáng. Và anh cũng nói "trước đây" chứ không phải là "luôn luôn". Hiện tại suy nghĩ đó đã thay đổi vì cô.

Nghe lời giải thích lý trí, đầy "thuyết phục" của hắc ta mà máu NT như đang sôi lên, cô nắm chặt hai tay đến thâm tím, nghiến răng, mắt tóe lửa nhìn chăm chăm vào hắc chỉ hận không thể dùng ánh mắt thiêu chết hắc. Sau đó cô lại hít sâu mấy lần như nuốt hết gan phổi sắp trào ra khỏi miệng, yên lặng, cố gắng lý trí suy nghĩ. Cô không muốn dây dưa với hắc nữa, vì vậy chỉ có thể nhắm mắt chấp nhận lời giải thích của hắc và kết thúc mọi chuyện, chặt đứt sợi dây liên quan với hắc. Nghĩ vậy, NT lại trở về bộ mặt lạnh lùng, xa cách, đáng vẻ cung kính đối hắc nói:

- Nếu ngài đã giải thích "kĩ càng" như vậy tôi cũng không có gì để nói nữa, mọi lời của ngài tôi đều nghe "rõ ràng, không sót một chữ", nhất định "ghi tạc trong lòng", vậy thưa ngài còn điều gì dặn dò nữa không? - Cô nhấn mạnh từng chữ quan trọng, ngoài cười trong không cười hỏi.

Biết NT lại đeo lên vẻ mặt như thường lệ, MV đành thở dài buồn bã nói:

- Tôi nói xong rồi, vậy em có muốn nói gì với tôi không? - MV nhìn cô đầy mong đợi.

- Ngài nói tất nhiên tôi có bốn phận phải nghe, tôi chỉ là nhân viên bé nhỏ làm sao có tư cách ý kiến gì với ngài? - NT nói mát, nhưng nét mặt lại rất cung kính.

MV nghe vậy muốn nổi giận cũng không được, liền nói:

- Lúc này tôi không lấy tư cách là boss của em mà tôi lấy tư cách của một người không biết đã gây tổn hại cho em. - Anh cố gắng nhẫn nại với cô.

- Bây giờ đang trong giờ làm việc. - NT lạnh lùng phản bác.

- Vậy nếu muốn tôi có thể tiếp tục nói chuyện với em sau giờ làm - MV gợi ý.

- Thời gian sau giờ làm là của tôi, vì vậy không có nghĩa vụ phải tiếp chuyện với ngài. - NT vẫn bình tĩnh khước từ.

Đến đây MV không thể bình tĩnh được nữa, suýt chút đã xông lên bóp cổ cô, rít lên:

- Nguyễn Như Tuyết, vậy em muốn gì đây? Nói cho tôi biết. Em muốn tôi đền bù em như thế nào? Em muốn hành hạ tôi ra sao mới có thể tha thứ cho

tôi?

Mặc dù hần ta nổi điên, rít lên với cô, nhưng NT vẫn không sợ chỉ bình tĩnh nói ra yêu cầu thật sự:

- Đền bù? Anh định đền bao nhiêu cho sự trong trắng, tâm hồn của một cô gái mười tám tuổi tràn đầy hạnh phúc vừa biết mình đồ đại học? Có thể đền được sao? - Cô cười khẩy nhìn hần - Điều duy nhất anh có thể làm cho tôi đó là tránh xa tôi ra, coi như chúng ta chưa từng có gì, không dây dưa, quen biết. Tôi chỉ muốn được làm việc bình thường, sống một cuộc sống bình thường như bao người khác. Tôi không muốn có bất cứ điều gì dính dáng với anh. Tôi muốn mọi chuyện của chúng ta dừng lại tại đây. Mong anh có thể làm được điều đó. - Cô quay đi thì bỗng nhớ ra một chuyện, nói tiếp - Còn về khoản nợ của chúng tôi với anh, tôi nhất định sẽ trả hết, chỉ mong anh cho phép từ từ, anh có thể khấu trừ một phần lương của tôi cho đến khi hết nợ.

Nghe vậy MV vội vàng hô:

- Không cần, em không nợ tôi điều gì, là tôi nợ em, hãy cho tôi được trả số tiền đó.

- Rất tiếc tôi không định bán thân thể hay nhân cách với giá 150 triệu để đổi lấy sự thỏa mãn của anh, nó không thể quy ra tiền được. - NT nắm chặt hai tay khi nghe MV nói vậy, hần ta nghĩ cô là hạng người nào đây? Rồi cô đưa mắt nhìn hai kẻ vẫn đang quỳ dưới đất từ lúc trước - Còn về hai người này mong anh tha cho họ, dù sao cũng đã bị trừng phạt thích đáng. Anh nên nhớ họ không phải là người gây ra hành động trực tiếp... Xin lỗi nếu tôi nói gì quá phận mong tổng giám đốc bỏ qua cho, còn bây giờ tôi phải quay lại làm việc. Chào ngài.

Nói xong NT lặng lẽ, dứt khoát bước đi, bỗng giọng nói của MV thốt lên sau lưng cô:

- Xin lỗi... Tôi nợ em lời này.

NT khựng lại một chút, không quay lại cũng chẳng nói gì rồi tiếp tục đi thẳng.

MV vẫn đứng im nhìn theo bóng cô cho đến khi khuất, rồi quay sang liếc hai kẻ thê thảm dưới đất phát tay, mọi người hiểu ý đỡ họ lên, lui ra. Anh sẽ cố gắng làm như cô mong muốn, mặc dù rất không muốn như vậy nhưng cô đã nói đó là điều duy nhất anh có thể làm cho cô.

Lời xin lỗi lúc đó anh đã thốt ra từ đáy lòng, không qua điều khiển của não, là phản xạ tự nhiên khi cô định bước đi. Dù sao anh cũng cần nói với cô điều đó. Mặc dù không quen nhưng cũng không quá khó để nói ra, nhất là khi người đó là Nguyễn Như Tuyết - người duy nhất anh cảm thấy có lỗi thực sự, nhưng anh lại không hề có một chút hối hận về việc đó. Tin chắc NT nếu biết điều này sẽ giết chết anh. Đây chính là câu nói xin lỗi đầu tiên của anh cho đến nay. Và cô là người xứng đáng nhất với câu nói đó.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: BỮA ĂN KHÓ...NUỐT

Cuộc sống vẫn tiếp diễn, công việc cứ tiếp tục, mọi người đã không còn chĩa mũi nhọn vào NT mà chuyển sang Mai và nuôi tiếc với boss. Hàng ngày NT đến làm việc bình thường rồi ra về đúng giờ, dường như bình minh đã trở lại nơi đây, bánh xe của thời gian sau một hồi lệch hướng đã trở lại đúng quỹ đạo vốn có của nó.

NT vừa đi vừa ôm một đồng hồ trên tay che kín cả tầm mắt, gần đến thang máy bỗng thấy nhẹ hần, hai tay trống không, hốt hoảng ngó lên, hóa ra có người đã lấy nó khỏi tay mình. Sau đó là một khuôn mặt hiện ra với nụ cười tỏa nắng:

- Hi, em còn nhớ tôi không?

Sao không nhớ chứ? Người đàn ông này đã gây ấn tượng mạnh cho NT, là người đàn ông duy nhất khiến cô luống cuống, ngại ngùng, hơn nữa cô cũng có khả năng nhớ mặt người khác.

Vẫn phong cách ngỗ ngáo, ngang ngược và phóng khoáng, quần bò rộng thùng thình với dây nịt chằng chịt, chiếc áo phông đen, bên ngoài là áo khoác dày.

Nghe anh ta hỏi, NT cũng nở nụ cười đứng mực, không thân quen, không lạnh nhạt:

- Chào anh.

- Vậy mà tôi cứ lo em không nhớ. - Nói xong QT còn ôm ngực thở phào trọc cho NT cười.

- Anh yên tâm, tôi không phải là người dễ quên, tôi vẫn nợ anh một bữa cơm mà.

- Vậy hôm nay được không? - QT nắm cơ hội, đề nghị luôn.

- Bây giờ sao?- NT nhìn chiếc đồng hồ treo cách đó không xa, gần 7h30, đúng bữa tối, chỉ có điều cô vừa mới làm việc được 30 phút đã xin phép ra ngoài, như vậy có được không?

Nhìn thấy vẻ do dự trên khuôn mặt cô, QT liền nói:

- Tôi có thể nói với họ giúp cô.

- Không sao, tôi tự lo được....Vậy anh đứng đây đợi một lát, tôi vào xin phép quản lý và thay đồ.

Sau đó NT quay đi, QT cười đứng nhìn theo cô thích thú.

Lát sau NT bước ra, trên người đã thay bộ đồ bình thường, gần dí nói với Tiếp:

- Ủm, tôi chỉ có một tiếng, tôi nghỉ ăn một bữa tối như vậy là đủ.

QT không nói gì chỉ nhìn cô cười. Khi hai người bước ra cửa, NT định rẽ trái thì bị anh kéo lại, đành nhìn anh thắc mắc, anh liền cười giải thích:

- Đợi tôi lấy xe.

- Không đi bộ được sao? Tôi biết một vài quán ăn gần đây cũng được lắm. - NT không nghĩ phải đi xe, cô cũng chỉ đợi anh một bữa bình dân thôi mà. Nhưng QT dứt khoát từ chối:

- Không thể đi bộ. Đợi tôi.

Vì vậy NT đành nhún vai chấp nhận, thật bá đạo! Dù sao cũng là đền bù anh ta thôi thì nghe theo vậy, đúng là tính cách công tử nhà giàu, một đoạn đường ngắn ngủi cũng không thể đi bộ.

Ngồi trên chiếc xe thể thao màu vàng với kiểu dáng kì lạ, đặc sắc NT cũng không biết đây là loại xe gì, hãng nào? Cô không rành về ô tô, cũng không có hứng tìm hiểu, chỉ chắc chắn được nó rất đắt. Không khí bên trong xe chật hẹp, ngột ngạt khiến NT không thoải mái, liếc nhìn sang bên cạnh, QT chăm chú lái xe không có ý định mở miệng bắt chuyện, do vậy cô cũng trầm mặc không nói.

Không khí càng thêm khó chịu, anh lái xe rất nhanh, mặc dù là trong nội thành làm NT hơi sợ, muốn mở miệng chỉ đường lại thấy ngại, không biết nên nói ra sao. QT không hỏi, cứ lên xe lái một mạch làm cô càng lo lắng, e sợ anh ta đến một nhà hàng sang trọng, như vậy cô làm sao đủ tiền?

Đang băn khoăn, xe đã dừng lại trước một nhà hàng Pháp sang trọng, rộng lớn. NT thầm kêu xong rồi, nắm chặt chiếc cặp chéo của học sinh cô thường đeo, NT không thích dùng túi sách màu mè như những người khác, dù sao cô vẫn luôn muốn giữ chút gì đó của thời học sinh mà cô chưa hưởng hết.

QT đã bước xuống xe, mở cửa cho NT, thấy vậy cô đành hít sâu một hơi, bước ra khỏi xe, khách khí nói:

- Cảm ơn.

- Đó là vinh hạnh của một người đàn ông đối với mỹ nhân. - Anh nháy mắt tinh nghịch với cô nhưng cô không nói gì, chỉ ngại ngần tránh ánh mắt anh, mặt thoáng đỏ.

Khi đến trước cửa nhà hàng, NT đứng sững một lúc. Đây là một nhà hàng kiểu Pháp tiêu chuẩn từ phong cách trang trí đến cách ăn mặc của nhân viên. Bao quát toàn nhà hàng là cửa kính trong suốt, ánh đèn vàng dịu nhẹ, thanh tịnh làm cho người ta có cảm giác thư thái, dễ chịu.

Hai cô nhân viên xinh đẹp mặc váy xanh đứng ở cửa mỉm cười chào đón. Vì vậy NT lại hít một hơi dài, cố trấn tĩnh, từ từ bước vào trong. QT không bỏ qua một tia cảm xúc trên mặt cô từ lúc dừng xe, anh rất muốn cười to vì vẻ mặt đáng yêu của NT nhưng nhịn xuống, tỏ ra bình thản, theo sau cô đi vào.

Một anh chàng trẻ tuổi, đẹp trai, lịch sự mặc quần áo đồng phục sơ mi trắng sơ vin cẩn thận kết hợp với chiếc quần đen dẫn họ vào một gian phòng yên tĩnh, không khí ấm cúng, lãng mạn với ánh đèn vàng. Bên tai văng vẳng tiếng đàn piano du dương, nhẹ nhàng càng tăng thêm sự lãng mạn, khoan khoái.

Gian phòng có cửa kính cách âm nhìn ra đường phố thủ đô nhưng không bị âm thanh ồn ào của bên ngoài quấy nhiễu khiến NT có cảm giác trước mặt mình là tấm chắn vô hình, phân cách hai thế giới trái ngược hoàn toàn. Trong này là không khí xa hoa, lãng mạn của người giàu còn ngoài kia với bao ánh đèn, bao con người đi lại tấp nập trên đường mưu sinh, đó chính là nhịp đập của cuộc sống: sôi nổi, bon chen đầy vất vả. Bỗng NT cảm thấy nơi đây tuy yên tĩnh, trang trọng nhưng không thực tế đối với cô, ngoài kia mới là cuộc sống mà cô đang trải qua hàng ngày như những bác nông dân bán rau, bán hoa hay bác xe ôm đứng đường đón khách dù trời tối vẫn chưa thể về nhà với vợ con.

Nhìn lại quần áo trên người, chiếc quần bò rẻ tiền, áo phao màu vàng gần dí, bên trong là áo len xám cao cổ, thật không xứng với không gian và con người nơi đây, bọn họ đều là tầng lớp thượng lưu, ăn mặc toàn đồ hiệu, khuôn mặt trang trí tỉ mỉ, cẩn thận, NT thấy mình bị lạc lõng, mặc dù không gian rộng, không khí yên tĩnh, nhẹ nhàng nhưng cô lại rất không thoải mái, bức bách và ngột ngạt, chỉ muốn ra khỏi đây ngay.

Anh phục vụ viên bước vào, đưa thực đơn cho khách rồi lui ra đứng chờ. NT vừa mở ra nhìn liền choáng váng, một món ăn ở đây bằng thức ăn cả tuần cho gia đình cô, thậm chí là cả tháng của những gia đình cực nghèo khổ. Nghĩ đến những người già, em nhỏ phải lang thang nơi đầu đường xó chợ, ăn xin mong có chút gì lót dạ duy trì sự sống qua ngày, những bệnh nhân mắc bệnh hiểm nghèo mà không có tiền chữa hay gần nhất bên ngoài kia vẫn đầy rẫy những con người đang vất vả đầu tắt mặt tối kiếm sống cách bọn họ vênh vênh một lớp kính mỏng manh, NT chỉ muốn lật bàn, quát vào mặt kẻ đối diện và tất cả những kẻ tự cao, tự đại đang vui vẻ, thản nhiên ăn uống vô tư, nhìn ra ngoài với đôi mắt vô cảm rồi bỏ đi luôn. Cô cố kìm lại ý nghĩ đó, hít thở sâu,

tay nắm chặt.

NT gấp menu lại thật mạnh, đặt xuống bàn rồi mắt nhìn thẳng vào mặt QT, mạnh mẽ nhưng bình tĩnh, nói từng từ từng chữ rõ ràng:

- Xin lỗi, tôi chưa bao giờ đến những nơi như thế này, cũng chưa bao giờ được ăn món nước ngoài vì vậy không biết chọn thế nào....Mà tôi nghĩ cũng không cần thiết vì... Tôi không có đủ tiền để ăn ở đây, nhưng dù sao anh đã đến đây vì vậy tôi nhất định giữ lời hứa mời anh ăn. Đó là tôi nợ anh...còn tôi không có ý định ăn, mời anh cứ tự nhiên.

Tương anh sẽ nói gì, nào ngờ anh chỉ cười, tiếp tục chọn món rồi đưa thực đơn lại cho phục vụ, sau đó mới nhìn cô tự nhiên nói:

- Em thật đặc biệt, rất thẳng thắn, không ra vẻ hiểu biết hay sành điệu như những người phụ nữ khác. Thường thì họ luôn giấu những gì mình không biết vì sợ người ta nói mình quê mùa, lạc hậu.

- Có cần thiết không khi thực sự đúng là như vậy? Nhìn cách ăn mặc của tôi người ta cũng biết, vì vậy tôi cần gì phải tốn công làm chuyện biết trước là không có kết quả?- NT liếc mắt nhìn xuống, QT cũng nhìn cô từ đầu đến chân, nhưng không nói gì cũng không thể hiện thái độ - Tôi chỉ cố gắng sống thật với bản thân, không cần thiết thì sao phải tự hành hạ, gò bó chính mình vì những điều phù du? Hơn nữa tôi thấy mình bình thường như bao người khác, chẳng có gì đặc biệt cả.

Nghe NT nói xong, QT bật cười, lắc đầu nhìn cô:

- Em để ý đến việc đó sao? Vậy quần áo và phong cách của tôi hợp với chỗ này? - NT lắc đầu, đúng là không hợp nhưng ít ra vẫn là hàng hiệu - Có ai quy định cứ phải ăn mặc sang trọng, đứng đắn thì mới được vào đây ăn cơm? Tôi lại cứ thích đi ngược lại những điều đó, như vậy mới hứng thú. - Nói rồi anh nháy mắt đầy ẩn ý với NT nhưng cô vẫn thản nhiên như không hiểu.

Đúng lúc đó phục vụ bung thức ăn lên, hai người tạm dừng nói chuyện.

Trên chiếc bàn vuông đựng đầy thức ăn mà NT chưa bao giờ được nhìn tận mắt, đa dạng phong phú đầy màu sắc, toàn món đặc sản và nổi tiếng của nhà hàng trứơng óp lát, gan ngỗng, sa lát, bít tết, pho mát...và còn cả một chai rượu vang đỏ. Cộng thêm hai ngọn nến lung linh trên bàn càng lãng mạn, đầy đủ sắc và vị. Khung cảnh này thật giống như đôi tình nhân đắm thiết bên nhau đón lễ tình nhân valentine.

Phục vụ viên mở chai rượu, rót chất lỏng màu đỏ đậm vào hai chiếc ly thủy tinh xinh đẹp. Sau đó QT quay ra nói với anh ta:

- Cảm ơn, anh có thể lui ra, chúng tôi tự phục được.

- Vâng, chúc quý khách ngon miệng. - Anh ta lễ phép cúi chào lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, yên tĩnh, thoải mái với âm thanh trầm bổng của tiếng đàn. QT giờ ly lên:

- Cụng ly vì buổi tối hôm nay chứ? - Rồi nhướn mày nhìn NT.

- Xin lỗi, tôi không uống được rượu. - Cô bình thản từ chối.

QT cũng không ép buộc, tự uống một ngụm rồi đặt ly xuống, cầm dao đĩa lên chuẩn bị ăn lại nhìn thấy NT vẫn không động đậy, cười hỏi:

- Sao vậy? Không ăn thật ư? Yên tâm đi, bữa này tôi mời em. QT tôi ăn cơm làm sao có thể để người đẹp trả tiền được?- Anh nháy mắt, ra vẻ tán tỉnh cô.

Thấy vậy NT liền lạnh lùng nhìn anh:

- Tại sao?

- Tôi thích. - Thấy cô vẫn không thay đổi thái độ, anh đành lấy lý do khác - Ừm..Tại hôm nay tâm trạng tôi không tốt, muốn cùng ăn với ai đó được không? Để lần khác em trả nợ tôi cũng được. - QT tỏ vẻ chân thật, không hiểu tại sao NT đột ngột thay đổi nét mặt, trở nên lạnh lùng, xa cách như vậy.

- Thưa ngài tôi không thích kiểu nói chuyện vòng vo, vì vậy thứ lỗi cho tôi được nói thẳng. Hôm đó tôi làm bản giày của ngài và ngài muốn tôi mời một bữa cơm, tôi sẵn lòng chấp nhận, mặc dù có thể chỉ là lời nói đùa của ngài, nhưng nếu tôi gặp lại ngài, tôi cũng nhất định giữ lời hứa, sau đó giữa chúng ta liền chấm dứt mọi chuyện. Tôi sẽ cho đó là lẽ tự nhiên, không suy nghĩ gì, nhưng bây giờ ngài lại mời tôi và muốn hẹn tôi lần khác, do vậy dù tôi không thông minh hay kém nhanh nhạy cũng cảm thấy dường như ngài cố kéo dài mối quan hệ của chúng ta, tôi có cảm giác mình bị sập bẫy.... Tôi không tự tin với bề ngoài của mình có thể khiến ngài bị tiếng sét ái tình, càng không tin bên người ngài còn thiếu "những" bóng hồng xinh đẹp, tài giỏi hơn tôi.... Xin lỗi ngài nếu có gì mạo phạm - NT bỗng thay đổi thái độ lạnh lùng, cung kính đối với QT, nhấn mạnh chữ "những", cô không phải kẻ ngốc, cũng không quá kém trong việc hiểu ẩn ý, do đó hiểu được con người này không đơn giản, việc cô và anh ta dây dưa có lẽ là nằm trong kế hoạch của anh ta, vì vậy cô không muốn chơi úp mở với anh ta, thẳng thắn nói rõ quan điểm của mình.

Không ngờ NT lại nói những lời đó, QT bật cười vui vẻ, lát sau mới ngưng cười, nhìn cô chăm chú:

- Em làm cho tôi thật bất ngờ. Thôi được, nếu em đã nói vậy, tôi cũng không giấu nữa. Quả thực là tôi đã cố ý tiếp cận em, tôi xin lỗi vì điều đó nhưng tại vì tôi quá tò mò về em, muốn biết rõ mặt em, sau đó tôi lại thấy em thực thú vị cho nên đã nghĩ cách làm quen để hiểu về em hơn. Mong em tha thứ, đừng gọi tôi xa lạ như vậy. - Anh bày ra vẻ van xin, mong mỏi nhìn NT.

- Tại sao anh lại tò mò về tôi? Còn nữa tôi không thích bị người khác coi là đồ vật hay thú cưng mà có hứng thú. - NT chấp nhận đổi cách xưng hô như cũ nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng, khách khí và ần nhẩn tức giận. Cô dị ứng nhất với từ "hứng thú" vì nó mà cô bị một người đàn ông hủy diệt tất cả.

- Em không biết tôi là ai?- Nghe cô nói QT tròn mắt, không tin hỏi.

- Tôi nhất định phải biết sao?- NT nhàn nhạt trả lời.

Sau đó QT liền bật cười, lắc đầu nhìn cô:

- Em mang đến cho tôi hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, em đúng là rất thú vị, em không hay tám chuyện với các nhân viên khác sao? - Anh tò mò hỏi.

- Tôi xin nói lại một lần nữa, tôi chẳng có gì đặc biệt hay lý thú cả, vì vậy mong anh đừng dùng những từ đó với tôi.- NT đã bắt đầu mất kiên nhẫn.

- Vì sao? - QT không chút để ý, tiếp tục hỏi.

- Vì tôi dị ứng với những từ đó, còn nếu anh không muốn nói mình là ai, tôi cũng không ép, mà cũng chẳng cần thiết...bởi vì chúng ta chẳng phải bạn bè cũng chẳng thân quen, sau buổi hôm nay không còn liên quan gì nữa.- NT lạnh lùng cắt đứt mọi dây dưa với QT, mà cô cũng thực sự dị ứng với cách nói của anh.

Lại một lần nữa QT bật cười trước sự thẳng thắn và mạnh mẽ của cô gái trước mặt. Cô có một sức hút lớn đối với người đối diện mặc dù cô không ý thức được khiến anh không cưỡng nổi, chỉ muốn nói chuyện với cô mãi. Vì vậy, anh đành giờ tay đầu hàng:

- OK,Ok..., tôi không nói như vậy nữa. Tôi xin khai, tôi là người bạn thân nhất và cũng là duy nhất của Trần MV- ông chủ của em. Tôi tò mò về em thông qua hẳn ta, lần đầu tiên có một người phụ nữ có thể làm cho hẳn ta tức giận và có những cảm xúc khác ngoài bộ mặt lạnh lùng đó. - Nói xong, anh nhìn cô với ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

- Tôi có nên tự hào vì điều đó không?- NT nhếch mép, nhìn đáp lại anh.

Câu trả lời của cô làm QT cứng họng, do vậy đành ho khan một tiếng đáp:

- Tôi không có ý chê cười hay thích thú với em vì điều đó. Chỉ là tôi cảm thấy dường như giữa em và MV có quen biết nhưng lại có vẻ...không tốt, do vậy tôi muốn biết rõ sự tình.

- Tôi chẳng quen biết gì anh ta ngoài việc anh ta là boss của tôi, tôi là nhân viên của anh ta. Còn lí do tại sao lại vậy thì anh có thể đi hỏi trực tiếp anh ta nếu anh ta muốn tiết lộ với anh. Dù sao từ bây giờ chúng tôi chẳng có một chút quan hệ nào. Anh cũng không cần tò mò hay thắc mắc điều gì nữa, anh đã hiểu rõ con người tôi, tôi chỉ là một người bình thường chẳng có gì nổi bật, vì vậy tôi nghĩ mình không còn gì hứng thú để anh phải phí thời gian tìm hiểu. - NT vẫn một mực muốn chấm dứt với anh ta.

Nhìn một bàn đầy thức ăn vẫn nguyên vẹn, QT lảng tránh nói:

- Được rồi, chúng ta vừa ăn vừa bàn luận vấn đề này được không? Tôi tin chắc em không phải người lãng phí. - Anh nháy mắt, khẳng định với cô.

Vì vậy NT đành thờ dài, miễn cưỡng cầm dao đĩa lên, đúng là cô không thể nào lãng phí từng ấy tiền được. Nhưng khổ một nỗi cô chưa bao giờ ăn đồ ăn tây vì vậy không biết sử dụng dao đĩa là lẽ đương nhiên. Ngược mắt nhìn QT đưa dao đĩa nhanh nhẹn, thuần thục và lưu loát, cô đành thờ dài tiếp, đặt dao đĩa xuống, nói với anh phục vụ không lui ra mà vẫn đứng ở đằng xa vì sợ khách có gì cần dặn, quả là một người đầy trách nhiệm:

- Xin lỗi, tôi không biết dùng dao đĩa, có thể cho tôi một đôi đũa và chiếc thìa không?

Anh ta nghe xong, mặt đơ ra, không tin nổi nhìn cô làm QT bật cười, nhìn anh ta đầy thương cảm, xua tay:

- Không sao - Rồi quay lại NT trêu mến nói- Những món ăn này phải dùng dao đĩa, em không biết thì nhìn tôi rồi bắt chước cũng được.- Ai ngờ NT lại lạnh lùng phản bác:

- Tôi không nghĩ có thể ăn uống gò bó như vậy, tôi cũng không định bước vào những nơi như thế này một lần nữa vì vậy không cần thiết phải học cách cầm dao đĩa.

- Được rồi, vậy để tôi cất giúp em - Vừa nói anh vừa với lấy đĩa thức ăn của cô cất từng miếng bít tết, gan ngỗng cẩn thận rồi đặt lại ngay ngắn trước mặt NT mà không cần sự đồng ý của cô.

Mặc dù rất bức mình nhưng NT không nói gì, cầm đĩa xĩa một miếng cho vào miệng. Mùi vị thơm nồng, béo mà không ngậy, miếng gan thật mềm, vừa cho vào miệng đã tan ra, thơm ngọt, tuyệt vời. Nhìn cả một miếng thịt to, không nát một chút nào vậy mà lại mềm đến thế, quả là đặc sản. Nhưng rồi NT bỗng nhìn ra cửa, mùi vị trong miệng liền thay đổi, không còn thơm ngon nữa mà mặn chát khiến cô không nuốt nổi. QT thấy vậy bèn hỏi:

- Sao vậy?

NT nhìn sâu vào mắt anh rồi đưa mắt nhìn những vị khách thân nhiên ăn uống, cuối cùng nhìn ra ngoài cửa kính, rành mạch đáp:

- Tôi chỉ đang thắc mắc tại sao bọn anh lại có thể bình thản ăn uống trong một không gian như vậy?

Nghe vậy QT ưu nhã đặt dao đĩa xuống, nhìn theo mắt cô. NT không dùng từ "bọn họ" mà dùng "bọn anh" chứng tỏ cô đã phân cách rõ ràng giữa cô với anh và những người ở đây, chẳng hiểu tại sao QT bỗng thấy buồn buồn và hơi khó chịu vì điều đó, lát sau mới từ tốn trả lời:

- Tôi cũng muốn biết.

Nhưng NT chỉ nhìn anh lắc đầu không nói sau đó quay đi, tiếp tục ăn, nhanh chóng kết thúc bữa ăn ngọt ngào này. QT cũng không nói nữa, hai người yên lặng ăn uống. QT thì từ tốn, chậm chạp ăn từng miếng rất đúng mực kiểu Pháp trong khi mặc quần áo hip-hop chẳng khác nào một bức tranh theo trường phái tương phản, đối lập khiến cho NT suýt không giữ được bộ mặt lạnh lùng, thản nhiên. Cô không để ý anh và mọi người xung quanh nhìn, cố gắng nhét thức ăn đến căng phồng miệng mới thôi. Cô cố ý không giữ hình tượng như vậy để cho anh thấy phản cảm. Nào ngờ mọi người trở mắt, há mồm nhìn một đôi nam nữ kì dị đang ăn uống tự nhiên, trong khi QT vẫn thản nhiên như không, thậm chí ánh mắt nhìn NT còn có chút thích thú mà cô không nhận ra. Anh hiểu cô cố tình, cho nên không giận ngược lại còn thích thú, thậm chí thấy cô đáng yêu vô cùng.

Cuối cùng bữa ăn đầy ải cũng kết thúc, NT hít một hơi thoải mái đứng ở cửa chờ QT lấy xe. Sau đó hai người lái xe quay lại khách sạn.

Đi được một đoạn bỗng NT kêu dừng xe làm QT thắng gấp, chưa kịp hiểu chuyện gì cô đã mở cửa xe chạy lên vỉa hè. Anh tò mò nhìn theo thấy cô dừng bên một hàng bán bánh và ngô ven đường.

Lát sau NT quay lại, trong tay xách hai túi ni lông nhỏ đưa cho anh, QT về mặt ngủ ngơ nhìn hai cái túi trước mặt rồi lại nhìn cô hỏi:

- Gì vậy?

- Đây là khoản nợ của tôi với anh: 2 bắp ngô, hai bánh rán và hai bánh mì- NT rất tự nhiên đặt vào tay anh, trả lời.

QT nghe vậy phì cười, khoát tay:

- Không cần, tôi chỉ đùa thôi mà.

- Nhưng tôi không đùa. - NT dứt khoát để vào tay anh.

- Vậy em định đền bù cho tôi như thế này? Đây là bữa ăn sao? - QT nhướn mày, cố ý trêu cô. Nhưng NT không cười, trầm mặc nhìn xoáy vào mắt anh rồi lạnh lùng, cứng rắn đáp:

- Đối với những người như anh thì không phải, nhưng với nhiều người trong chúng tôi đây đã là bữa ăn thịnh soạn. Anh có biết trên đời này có bao nhiêu người nhịn ăn sáng đi làm? Bao nhiêu người không đủ một ngày 3 bữa? Bao ông bố, bà mẹ chỉ ăn khoai sắn để nhường gạo cho con? Bao bạn trẻ húp cháo từng ngày để có cơ hội cấp sách đến trường? Và bao người cả ngày không có một hạt cơm nào vào bụng? Có khi đối với họ được ăn ba bữa cơm trắng đã là niềm hạnh phúc lớn, hoặc mỗi buổi sáng có một chiếc bánh mì lót dạ đi làm cũng nể nang. Họ không mơ ước cao sang, không cầu những thứ hào nhoáng, xa hoa mà chỉ ao ước những điều rất nhỏ nhoi, giản đơn của con người, đó là một cuộc sống no đủ, được tồn tại đúng nghĩa là một con người nhưng họ chưa từng làm điều gì sai trái, cắn đứt lương tâm, vì vậy họ vẫn hiên ngang, mạnh mẽ sống với tâm hồn trong sạch trong cái xã hội đầy bon chen và bất công này.... Vì vậy khi anh sinh ra được đầy đủ về vật chất thì hãy cố gắng trân trọng và suy nghĩ khi nhìn những con người xung quanh... Tôi biết mình không có quyền nói như vậy với anh, cũng không có ý lên mặt hay dạy đời anh. Tôi chỉ nói vậy, quyền nghe và làm vẫn là ở anh. - Nói xong NT không buồn nhìn nét mặt anh ta như thế nào, dựa vào cửa kính, mắt hướng ra phía ngoài.

QT nghe xong cũng trầm mặc không nói, cất hai túi ni lông đi, khởi động xe.

Không khí lại yên lặng như lúc đi nhưng lần này là NT không muốn nói chuyện.

Mãi sau QT lên tiếng, phá vỡ bầu không khí căng thẳng, ngọt ngào:

- Xin lỗi, tôi đùa hơi quá nhưng...tôi có cảm giác em luôn đề phòng, có ý tránh xa tôi...như vừa rồi trong nhà hàng em còn ăn uống như vậy trước mặt tôi, em không ngại tôi sao? Em sợ tôi? - QT nói hết những thắc mắc trong lòng, cô đúng là không còn ngại ngùng với anh như lần đầu. Từ lúc cô biết anh là bạn MV cô liền thay đổi thái độ, lạnh lùng và xa cách với anh.

- Đúng vậy, là tôi cố tình- NT quay lại nhìn thẳng vào mắt anh thừa nhận làm QT ngỡ ngàng, anh không ngờ cô lại nói như vậy mà không lấy cớ khéo léo che đậy vì hành động thất lễ của mình khi những người phụ nữ anh biết.

- Vì sao? - QT thần thờ hỏi.

- Vì như anh nói, tôi đề phòng anh, tránh xa anh và thực sự là sợ anh. - NT vẫn kiên định, cứng rắn thừa nhận.

- Sao lại vậy? Tôi đáng sợ thế sao? - Câu trả lời nhận được của cô lại làm QT choáng thêm một lần nữa, không ngờ anh nổi tiếng sát gái, phong lưu, con gái bám theo như nhặng, vậy mà cô gái nhỏ nhắn, xinh xắn trước mặt này lại nói sợ anh, quả thực anh không biết nên giận hay nên cười?

- Chỉ đối với tôi thôi... Vì khi tiếp xúc với anh tôi cảm thấy mình dễ dàng bị nhìn thấu khiến cho tôi có cảm giác không an toàn. Trước đây tôi chưa bao giờ biết ngại ngùng, lúng túng trước mặt người khác phái. Anh là trường hợp đầu tiên. - NT bình tĩnh nói rõ.

- Đó có được coi là một vinh hạnh không? - QT nở nụ cười mê hồn nhìn cô.

- Nếu anh muốn thì đối với anh là vinh hạnh, còn đối với tôi thì đó là bất hạnh.

- Vì sao? - Anh thắc mắc nhìn NT hỏi.

- Bởi vì tôi luôn có kháng thể miễn dịch với đàn ông, nhưng với anh hình như không có tác dụng lắm. Điều đó làm tôi sợ hãi, anh là người nguy hiểm đối với tôi, do vậy tôi cần phải tránh xa vì sự an toàn của mình... Và đặc biệt anh là bạn của Trần MV, như tôi đã nói trước đó, tôi không muốn có bất cứ quan hệ gì với anh ta, tất nhiên cũng không cần quen biết với bạn của anh ta. - NT vẫn nghiêm túc, nhấn mạnh từng lời.

- Nói như vậy tôi có chút đặc biệt đối với em? - QT nháy mắt, cười tinh nghịch nhìn cô sau đó thờ dài ai oán - Haiz, lần đầu tiên tôi hối hận sau mười năm kết bạn với hân ta, có lẽ tôi sẽ trong sắc khinh bạn? - Anh ngược mắt nhìn cô, nửa đùa nửa thật, như thăm dò.

- Như vậy không đáng, bởi tôi không có bất cứ ý đồ gì với anh. Đàn ông đối với tôi chỉ có thể là tình thân và tình bạn hoặc là vô tình, không có trường hợp khác. - Cô cứng rắn từ chối, không cần biết anh đùa hay thật.

Ngữ khí nghiêm trọng của NT làm QT bật cười, mãi sau mới nói được:

- Sao em lại có suy nghĩ tiêu cực như vậy về đàn ông? Chẳng lẽ em không định kết hôn? - Anh hỏi đùa, nào ngờ lại nhận được câu trả lời nghiêm túc của cô " Không " khiến anh chấn động, cứng họng nhìn cô, sau đó lắc đầu bất đắc dĩ:

- Haiz, tôi thực sự chưa bao giờ gặp phải một người khiến cho mình lâm vào tình huống khó nói như vậy, đặc biệt lại là một người con gái. Thực sự em chỉ là nhân viên lao công sao? Nhưng theo cách nói của em rõ ràng là một người hiểu biết, kiến thức rộng- Anh thắc mắc, quả thực cô khiến cho anh tò mò vô cùng với hàng trăm câu hỏi đặt ra trong đầu.

- Tôi có lý do không muốn nói với anh. - NT không nghĩ nói dối, cô thực sự không muốn nói cho người chẳng lấy gì là thân thiết như anh.

Nghe vậy QT tròn tròn mắt, há mồm nhìn cô, lại một cú đánh thẳng vào đầu khiến anh xây xẩm, mãi sau anh mới đưa tay nhe nhẹ, dềnh dang:

- Em luôn thẳng thắn với đàn ông như vậy sao? Không chút che giấu ý nghĩ của mình? Chẳng giống những người con gái tôi từng tiếp xúc. Em đúng là khác tính của tôi, thật đặc biệt.

- Tôi chẳng có gì đặc biệt. Chỉ là tôi nghĩ không cần thiết phải che giấu với người muốn tìm hiểu mình, thà rằng để anh ta đạt được mục đích rồi bỏ đi như vậy sẽ tiết kiệm thời gian cho cả hai, không phải sao? - Cô nhìn anh hỏi.

- Phải, thường thì nếu một người phụ nữ nói như vậy với tôi, chắc chắn tôi sẽ không mấy may mắn lưu luyến, thậm chí là tức giận từ bỏ cô ta ngay lập tức vì tôi biết họ chỉ ra vẻ, tính kế muốn lùi một bước tiến hai bước với tôi. Nhưng em thì khác, em có lẽ cũng là trường hợp duy nhất không có thiện cảm với tôi. Tôi rất thích tính cách thẳng thắn, bộc trực của em. - QT cười đáp.

NT nghe vậy không vội vã mà bình tĩnh nhìn anh từ chối thẳng thừng:

- Cảm ơn ý tốt của anh. Tôi không biết có bao nhiêu người mong ước được điều này, riêng tôi chỉ xin anh loại ra khỏi khu vực đó. Tôi không thích là con mồi để bị ăn sẵn bắt.

- Được rồi, tôi sẽ không coi em là thú, vậy chúng ta làm bạn được không? Chẳng phải đối với đàn ông em có tình thân và tình bạn sao? Tình thân thì không thể, tôi lại không thích vô tình vì vậy chỉ còn lại tình bạn. - Anh nhìn NT hỏi, dù sao ngay từ đầu anh cũng không có ý định bất chính với cô, mà anh cũng không bao giờ là kẻ cưới vợ của bạn.

Nghe QT đề nghị như vậy, NT nhìn anh chăm chăm, một phút sau mới nói:

- Nếu chỉ là bạn bình thường thì tôi sẵn lòng nhưng tôi xin nói trước nếu có bất cứ điều gì vượt quá tình bạn tôi liền chấm dứt ngay. Lúc đó anh đừng trách tôi vô tình.

- Đồng ý. - Nói xong QT giơ tay ra, hai người đập tay vào nhau " thành giao" rồi cùng cười, NT không lạnh lùng với anh nữa.

Đến cửa khách sạn, xe dừng lại, NT mở cửa bước ra, QT cũng theo cùng, cô nhìn anh thắc mắc, anh hiểu ý liền nói:

- Tôi cũng vào đây có việc mà.

Vì vậy NT không hỏi nữa, đang định đi bỗng nhớ đến điều gì bèn quay lại nhìn anh, ánh mắt chứa đầy ý cười khó hiểu:

- Anh vào khách sạn bình tĩnh, tự tin và đừng bắt ngờ nhé.

Nói xong liền quay người bước đi, để lại QT đứng đó với bộ mặt ngơ ngác, không hiểu.

Đứng ngẩn ngơ cho đến khi NT đã đi khuất bóng QT mới giật mình tỉnh lại, lắc lắc đầu bước vào khách sạn. Quả nhiên các nhân viên đều nhìn anh chăm chú, rì rầm to nhỏ, QT như một con vật trong sở thú bị người ta nhìn ngó, ngắm soi, đánh giá. Chẳng lẽ điều NT muốn nói là đây? Nhưng vấn đề là đã có chuyện gì xảy ra? Sao mọi người lại nhìn anh như vậy? Nghĩ vậy, anh càng bước nhanh hơn, đi vào thang máy ấn tầng cao nhất của khách sạn, cần gặp người giải đáp ngay.

Trong phòng, MV đang ngồi trên chiếc ghế xoay đằng sau bàn làm việc của mình xem xét các giấy tờ của khách sạn thì QT chẳng thềm gõ cửa, mặt hầm hầm bước vào, đứng trước bàn nhìn anh như quan tòa chuẩn bị thẩm vấn bị cáo, trên tay còn cầm hai túi ni lông đặt lên bàn anh. Thấy vậy MV ngược mắt nhìn, bình thản hỏi:

- Gì đây?

- Hai bắp ngô, hai bánh rán và hai bánh mỳ. - QT nhanh nhẹn đáp.

- Là sao? - MV nhúm mày nhìn anh.

- Bữa đêm của cậu, tôi sợ cậu làm việc "vất vả" nên "có lòng" mang đến cho cậu. - QT cười nham nhở đáp.

Nhận ra vẻ kì lạ của bạn, MV đành để tập tài liệu sang một bên, nghiêm túc nói chuyện:

- Có việc gì thì nói đi, không cần vòng vo.

Đến lúc này QT cũng không đùa nữa, chẳng chút e sợ, đặt mông lên bàn của MV đáp:

- Tôi vừa mời NT đi ăn bữa tối ở nhà hàng Pháp về, nào ngờ cô ấy lại mua mấy thứ này trả lại tôi, còn không quên kèm theo một bài "hướng dẫn sử dụng trước khi dùng" hết sức độc đáo khiến tôi ghi tạc trong lòng. - Nói xong anh cười cười, tỏ vẻ hạnh phúc trước mặt MV để hấn ghen. Quả thực nghĩ lại anh vẫn còn thấy thú vị.

MV chỉ lạnh lùng nhìn đáp lại, giọng nhạt nhẽo:

- Còn gì nữa không?- Rồi lại tiếp tục xử lý công việc.

- Cậu không hỏi tôi tại sao mời cô ấy ăn cơm sao? Không phải mấy tuần nay cậu đều uống rượu, hút thuốc rồi đánh bạc vì người nào đó sao? - QT nhướn mày nhìn MV chế giễu, nhưng anh vẫn không trả lời, vì vậy đành giải thích - Tôi mời cô ấy để hiểu thêm về con người cô ấy, nhân tiện cũng muốn biết nguyên nhân khiến cho người nào đó bỗng dưng như bị nổi điên, tự hành xác trong thời gian gần đây.

- Vậy đạt được mục đích chưa? - MV vẫn trả lời lơ đãng, như không chú ý khiến QT tức điên lên, anh gắng lấy tập tài liệu trong tay MV, quát:

- Nói chuyện tử tế đi. Hỏi thừa, nếu biết rồi tôi còn đến đây hỏi cậu làm gì? NT nói cô ấy không muốn nhắc lại chuyện đó nhưng tôi có thể đi hỏi cậu nếu cậu muốn nói với tôi cô ấy cũng không có ý kiến. Rốt cuộc là chuyện gì? - QT nhìn MV đầy mong đợi.

Nghe vậy MV trầm mặc một lúc, sau đó mới hít sâu, nhẹ nhàng nói:

- Sáu năm trước cô ấy đến đây tìm người, vì một số hiểu lầm mà tôi đã cưỡng bức cô ấy. - Anh nói lưu loát như không có gì nhưng trong mắt lại lóe lên tia đau đớn, áy náy. Cô đã cho anh quyền nói vậy thì anh chẳng có gì không đồng ý, dù sao đó cũng là lỗi của anh. Chưa bao giờ anh có ý định giấu diếm điều đó.

Nghe vậy QT đang từ trên bàn đứng phắt dậy hét:

- Cái gì? Cậu đùa sao? - Điều này thực sốc ngang với việc tổng thống HQ và Tiểu Tiên ôm nhau đắm thiết. Nhưng nhìn vẻ mặt không chút cảm xúc của MV anh biết đây là sự thật. Anh ta không bao giờ biết đùa, đặc biệt là sự việc như thế này, vì vậy anh lại ngồi xuống, vuốt cằm suy nghĩ:

- Đây là lý do cô ấy có kháng thể miễn dịch với đàn ông sao? Chẳng trách cô ấy lại ghét cậu như vậy. Chết tiệt, vì cậu mà tôi cũng bị ghét lây. Tôi muốn cắt đứt quan hệ anh em bao năm với cậu. - QT ra vẻ tức giận, quyết tuyệt giao, vì nghĩa diệt thân. Nào ngờ MV chỉ thản nhiên gạt đầu:

- Cứ tự nhiên, tôi mong điều này từ lâu rồi, hôm nay mới thành sự thật.

"Ông" một tiếng trong đầu, QT lại bị choáng váng, trợn mắt há mồm nhìn MV, cứng họng không nói được lời nào. Mãi sau mới vò đầu, vẻ mặt đau khổ:

- Ác, ác thật. Đúng là giết người chỉ bằng một câu nói. Thì ra hai người giống nhau như vậy, thảo nào ông trời cũng se duyên. Hôm nay tôi đã bị quá nhiều cú đâm tình thân vào đầu, xây xẩm cả người. Haiz, tôi bó tay rồi, phục hai người sát đất.

- Không có việc gì nữa thì biến đi cho tôi làm việc. - MV không quan tâm về mặt ai oán của bạn, dứt khoát đuổi người.

- Bạn bè thế đấy, điều hối hận nhất của tôi trên đời này là đã kết bạn với cậu. - QT phẫn nộ lên án.

- Không sao, tôi vẫn đỡ câu nói trên "cứ tự nhiên".

MV thẳng thừng cho anh thêm 1 nhát dao, QT chỉ còn biết lắc đầu ngao ngán, ủ rũ đi ra cửa. Bỗng nhớ đến chuyện kì lạ đó bèn quay lại hỏi:

- Xít quên, ở đây có việc gì sao mà mọi người nhìn tôi khiếp vậy?

- Cậu cũng để ý thấy sao? Tôi bị mấy ngày nay rồi. - MV không buồn ngẩng mặt lên đáp.

- Tại sao? - QT tò mò hỏi ngay.

- Tại bọn họ tiếc nuôi với tôi, thương cảm cho chúng ta yêu nhau mà không dám công khai, thậm chí còn phải lén lút sang Thái kết hôn.- MV vẫn nhàn nhạt nói như được lập trình sẵn mà không biết rằng mình vừa tung một quả bom nguyên tử vào đầu QT khiến anh đơ ra như tượng sống.

Sau một phút QT mới hiểu hết được lời của MV, một bước nhảy vọt lại trước mặt anh hét:

- Tại sao lại vậy? Cậu đã nói gì với họ? Muốn chết hả? - Anh găm gè giờ nắm đấm trước mặt MV.

- Ai đồn hơi đâu nói mấy chuyện này? Tại cậu cứ suốt ngày đến đây bám dính lấy tôi cho nên bọn họ mới hiểu lầm. Tôi còn chưa hỏi tội thì cậu làm gì có quyền lớn tiếng ở đây. Hừ - MV không yếu thế, hất văng tay bạn ra, lúc mới biết chuyện anh còn điên hơn, chỉ hận không thể xông đến giết chết QT ngay tức khắc.

- Cậu đúng là đồ vô ơn, khỏi vòng cong đuôi, ăn cháo đá bát. Nếu tôi không đến đây dùm ngó, an ủi cậu thì cậu đã đau khổ đến chết vì tình từ lúc nào không hay. Bây giờ lại còn nói những lời vô trách nhiệm như vậy, đúng là đồ không có trái tim. Trời ơi! Thanh danh trong sạch của tôi còn đâu? Hình tượng nam nhi cường tráng, mạnh mẽ của tôi bây giờ ở đâu? Tôi bất chấp tất cả, cậu nhất định phải đính chính tin này trước mặt nhân viên ngay lập tức. - QT thở hổn hển nói, tức chết anh mà, hôm nay quả là một ngày đen đủi đối với anh.

MV vẫn không để ý đến việc la hét om sòm của QT, chỉ lạnh nhạt đáp:

- Nói thế nào? Bảo tôi thực sự không yêu cậu? Ai tin? Cậu chưa nghe câu "càng bôi càng đen" sao ?

- Tôi không cần biết, nhưng không thể để thế này được. Như vậy tôi làm sao sống nổi? - QT hoảng hốt nói.

Nghe vậy MV nhướn mày nhìn bạn, khinh khỉnh đáp:

- Cậu sẵn còn chưa đủ sao? Dễ đến cả nghìn con rồi nhỉ? Định sưu tập đủ các chủng loại trên thế giới? Vậy chuyển sang cùng giới cho đa dạng luôn, thấy thế nào?

- Cậu...cậu...- QT chỉ tay vào mặt MV, tức nghẹn cổ không nói được lời nào. Thấy vậy MV cũng chẳng thương tiếc, phất tay tiễn khách:

- Được rồi, cậu để cho tôi yên. Mọi chuyện theo thời gian tự khắc sẽ hết.

Không còn lời nào để nói, QT chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi cắn tức nhìn bạn, rồi dậm mạnh từng bước đi ra ngoài, để lại MV một mình trong phòng, đến lúc này anh mới phì cười, lắc đầu bất đắc dĩ rồi tiếp tục làm việc.

Thời gian này MV luôn làm việc hăng say để cố gắng không nghĩ đến NT, không đi tìm gặp cô, thời gian còn lại anh về nhà với Hoàng- cháu anh. Gần đây thằng bé rất vui, nói cười nhiều hơn vì anh hay về nhà và vì cô giáo tâm trạng vui vẻ. Hoàng cứ suốt ngày bám lấy anh kể cho anh nghe về cô giáo: cô xinh thế nào, dịu dàng ra sao, thậm chí cả việc hôm nay cô mặc quần áo màu gì, vui hay buồn, dạy gì cho các bạn, cách kể chuyện ra sao khiến cho các bạn học tập hứng khởi. VM nghe đến thuộc lòng, gần như đã rất quen thuộc với cô ta. Nhưng thật lạ là anh không hề chán ghét việc đó, ngược lại còn vui vẻ và có chút chờ mong xem hôm nay cô ta như thế nào? Tâm trạng vui hay buồn?... Đến đây chính anh cũng phải bật cười vì ý nghĩ kì lạ đó của mình. Có lẽ anh nên tìm một dịp gặp cô.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhầm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: BỐ ÁNH DƯƠNG TRỞ VỀ?

Lại là một ngày chủ nhật đẹp trời, không khí ấm dần lên, gió ngừng thổi, mưa ngừng rơi, những tia sáng của mặt trời le lói khắp mọi nơi, cảnh vật thiên nhiên đang bừng tỉnh. Thời tiết như vậy thật hợp cho một chuyến picnic nhỏ. Vì vậy NT quyết định cùng AD đi đến khu vui chơi giải trí thiếu niên lớn của thành phố: công viên Vầng Trăng và công viên Thủ Lệ.

Hôm nay AD dậy từ sớm háo hức, giục già người lớn, do vậy mọi người cũng bị hưng phấn lây, tập trung đông đủ tại nhà NT rồi lên xe thẳng tiến.

Đoàn người gồm ba chiếc xe máy theo từng cặp như sau: Hân, AD và NT, Đức Minh và Tuyết Nhi, cuối cùng là Huy, bé Nhật- con trai út của chị Huệ, năm nay bảy tuổi và chị Huệ.

Trên đường, không khí nhộn nhịp sôi nổi, đoàn người NT vừa đi vừa cười nói vui vẻ.

Sau 20 phút trên xe, cuối cùng họ cũng đến được đích. Đã có rất đông gia đình đưa con đến, do vậy mọi người càng phấn khởi nắm tay nhau đi qua

cổng vào bên trong.

Xa xa có thể nhìn thấy chiếc đu quay khổng lồ cao hơn 60 mét, hình tròn mà AD hay thấy trên phim HQ, bé vội lắc cánh tay mẹ, la lên:

- Mẹ ơi, chơi trò đó đi, con muốn chơi.

Bé Nhật thấy vậy cũng reo lên:

- A, con cũng muốn.

NT nhìn hai đứa bé cười âu yếm, đang định đồng ý thì ĐM đã lên tiếng trước:

- Chơi cái đó không vui đâu, AD không sợ độ cao sao? Sẽ chóng mặt lắm đó. Bác cháu mình đi mua kẹo bông nhé? - ĐM ngồi xổm xuống, nhẹ giọng dỗ dành cháu.

Mọi người kinh ngạc nhìn anh, còn AD vẫn một mực khẳng khái chơi đu quay, không thèm cả kẹo bông. Thấy vậy Hân nhìn ĐM, cười cười ra vẻ hiểu:

- Sao vậy? Hay anh sợ độ cao?

- Hừ, tôi chưa biết viết chữ sợ đâu? Chẳng qua là tôi lo lát nữa có người khóc thét lên thôi. - Ánh mắt ĐM hơi sợ nhưng vẫn mạnh miệng nói.

- Yên tâm, tôi cũng đang tìm kiếm thứ gì có thể khiến tôi sợ đây. Mọi người đi nào.

Sau đó Hân dắt tay AD và Nhật đi đến chỗ xích đu.

Mua vé xong, tất cả ngồi vào vị trí, thắt dây an toàn. Xích đu từ từ chuyển động, quay tròn đưa họ lên cao rồi lại xuống dưới, cứ lặp đi lặp lại như vậy, tốc độ dần dần nhanh hơn. Cảm giác vừa sợ vừa thích, thực kích thích.

Mọi người thoải mái là hết, cảm giác nhẹ nhõm, giải tỏa áp lực. Đó là cảm giác của những trò chơi mạo hiểm. Có đôi lúc NT phải nhắm chặt mắt lại vì sợ khi nhìn xuống dưới, nhưng như vậy lại càng cảm nhận rõ ràng độ cao, AD thì la hét, cười khoái trí bên cạnh. Không ngờ con bé gan dạ như vậy, ngồi đến bốn năm lần mới chịu xuống. Nào ngờ vừa xuống đã đòi đi tàu siêu tốc, vì vậy mọi người lại tiếp tục theo bé trên hành trình đến cung trăng với chú Cuội và chị Hằng.

Con tàu hình rồng mang theo hành khách lao vun vút trên đường ray cao 20m, uốn lượn lên xuống, khúc khuỷu. Trò chơi này còn khủng khiếp và mạo hiểm hơn nhiều so với đu quay. Tất cả đều la hét âm ỉ, dường như đang bay trên bầu trời với vận tốc của âm thanh, tim đập điên cuồng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Thật là một cảm giác "quá" yomost.

Đặt chân xuống mặt đất, mọi người liên tục đưa tay lên ngực, bấy giờ mới tìm lại được trái tim vừa đánh mất. Còn AD và Nhật đứng cười toe toét nhìn mấy người lớn hồi sức lại. Riêng ĐM đã xông ngay đến thùng rác gần nhất, nôn hết những gì có trong bụng ra, mặt mày xanh lét. Hai đứa nhỏ thấy vậy, nhảy cẫng lên hoan hô:

- A ha, bác Minh sợ trò này.

- Ai nói bác sợ, chẳng qua bác đói nên vậy thôi. - ĐM ngay lập tức phản bác, mặc dù cả chưa hoàn hồn nhưng vẫn cứng miệng, quyết không để bọn trẻ chê cười.

- Anh còn đi được không? Hay là nghỉ ngơi một chút nhé? Dù sao mọi người cũng sẵn lòng nghỉ một lát, đợi anh tìm lại được sức sống. - Hân đá đầu.

Nhìn vẻ mặt sung sướng trên nỗi đau khổ của người khác của Hân, ĐM rất tức giận, khoát tay nghiêng rằng nói:

- Cảm ơn ý tốt của cô, nhưng tiếc là tôi không cần. Đi tiếp thôi mọi người.

Nói xong anh dẫn đầu, hiên ngang bước đi, dù cho chân hơi run. Những người còn lại đi sau chỉ dám lên lút cười. Đúng là người đàn ông chết vì bệnh sĩ.

Sau đó mọi người hầu như chơi hết tất cả các trò ở đây, đặc biệt là khi vào nhà ma, người sợ hãi đến suýt ngất, la hét âm ỉ lại là Hân, còn ĐM nắm cơ hội trả thù lại. Những người khác thì xem kịch của hai người từ lúc xuất phát.

Tham quan, xem xét hết các trò thú vị, đoàn người NT lên xe, tiếp tục công viên Thủ Lệ thẳng tiến.

Đến nơi, AD và Nhật nắm tay nhau chạy trước, nhanh chóng đến bên các lồng sắt to, nơi nhốt những con thú mà hàng ngày hai bé hay xem trên TV, háo hức quan sát cẩn thận. AD chỉ vào một chuồng thú rộng, hưng phấn la lên:

- A, anh Nhật ơi, con hà bá nè, to quá.

- Còn đây là con rắn nè, nhiều màu lắm, nhìn sợ quá. - Nhật cũng vui vẻ đáp lại AD.

Thấy vậy ĐM liền tiến đến chỗ thằn lằn bé, cười nói:

- Không sợ, nó bị nhốt trong lồng rồi, không ra cắn cháu được đâu.

- Hừ, vậy mà có người nôn mặt xanh mặt vàng chỉ vì trò trẻ con nhí. - Hân khinh thường nhìn ĐM.

- Vậy ai ở trong nhà mà la hét như điên, ôm chặt tôi không rời vậy? - ĐM cũng không kém, đắc ý nhìn Hân ngượng chín mặt. Vì vậy Hân nguýt mắt tỏ ý không thèm chấp, kéo NT và TN lại gần một chuồng sắt chỉ:

- A, con khi này, nó đang dùng tay bóc vỏ chuối kìa, khôn nhĩ?- Hân cười hỏi hai người kia. Nào ngờ họ chưa kịp trả lời ĐM đã nhìn Hân khinh khỉnh đáp:

- Cô mù chữ à? Không nhìn thấy trên bảng ghi là tính tính sao?

Vừa nói anh vừa đưa tay chỉ tấm bảng chú thích bên trên, lúc này Hân mới ngước lên xem, biết mình nhầm, vừa ngượng vừa tức, không nói được gì. Thấy vậy NT và TN cố vớt vát:

- Không sao, hai con này giống nhau nên nhầm lẫn là chuyện bình thường.

- Đúng là đối với người mù chữ hoặc mắt kém thì nhầm lẫn là lẽ đương nhiên. Chúng ta nên thông cảm cho nỗi khổ của họ, làm người phải có đức chứ. - ĐM nhìn Hân đắc thắng, còn ra vẻ đồng cảm. Mọi người rất muốn cười nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt xám tro vì giận của Hân đành nín lại.

Đột nhiên Hân hít sâu, giữ bình tĩnh, rồi nhìn Minh cười, chậm chạp nói:

- Thì ra là đồng loại, hèn gì chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra ngay. - Vừa nói vừa gật gù ra vẻ hiểu rồi.

Lần này mọi người không kịp kìm nén, bật cười rũ rượi, tình huống đột ngột thay đổi 180 độ, người tươi cười chiến thắng là Hân còn ĐM thì mặt mũi đỏ bừng vì tức giận. Hôn nữa hai đứa bé còn không biết sợ, vừa nhảy vừa hoan hô:

- A ha, bác Minh là con tinh tinh.

Sau khi xem hết các chuồng thú, mọi người tìm một bãi cỏ sạch, đẹp, trải khăn ngồi xuống rồi đem thức ăn chuẩn bị từ sáng ra ăn uống, nghỉ ngơi.

Mọi người vừa ăn vừa nghe chị Huệ kể chuyện hài. NT đang ăn bánh, nghe đến đoạn buồn cười thì bị nghẹn, cổ vuốt cổ, bỗng một ly nước xuất hiện ngay trước mặt, cô uống liền một ngụm to, lát sau mới xuống được, quay ra nhìn Huy cười:

- Hi hi, suýt thì bị nghẹn chết. Cảm ơn anh nha.

- Không có gì. - Huy cười dịu dàng, nhìn cô trêu mến. Anh luôn như vậy, ân cần chăm sóc cô từ chuyện nhỏ nhất.

Thấy vậy chị Huệ và TN làm sao bỏ qua cơ hội, bèn nháy mắt với NT trêu:

- Haiz, ở đây có bốn phụ nữ, hai trẻ em mà sao chỉ mình NT được ưu tiên nhĩ?

- Tất nhiên đặc biệt phải khác rồi, mình là dự bị sao bằng được? - TN hòa theo.

Nghe xong Huy ngượng ngùng không biết nói gì, NT cũng hơi ngại vì vậy liền cứu nguy cho anh, quay ra nhìn TN rồi nhìn ĐM, sau đó là bé Nhật và chị Huệ đầy ẩn ý, từ từ nói:

- Cậu có người chăm sóc cả chặng đường rồi còn gì? Còn chị nữa, có gián điệp ngay cạnh mà dám lằng nhằng kéo về không được vào trong nhà đó. Em chỉ là lo cho hai người thôi.

Nói xong mọi người cười tùm tùm, không ai để ý mặt Hân bỗng cau có, còn chị Huệ và TN nhìn nhau, đầu khoắc lắc đầu như ngầm hiểu " cáo già, càng ngày càng hiện nguyên hình, xem ra chúng mình bị lừa rồi".

ĐM nghe TN nói như vậy bèn đưa cho cô ly nước cam, cười lịch sự nói:

- Em uống đi. - Cô đang định đưa lên miệng thì Hân đã nói ngay:

- Cậu cẩn thận đấy, bị bàn tay của kẻ đen tối chạm vào thì nước cam cũng thành nước độc cũng nên.

Mọi người nghe vậy, đồng loạt quay sang nhìn Hân với ánh mắt tò mò, dường như hôm nay Hân hơi lạ, câu nói hơn ngày thường. Thấy vậy Hân liền tròn mắt lên, quát:

- Nhìn gì?

Do vậy mọi người lại đồng loạt quay đi ngay tức khắc, không thấy tia bối rối trong mắt cô. Không khí bỗng im lặng, kì kì, vì vậy Huy đành lên tiếng:

- Thôi Hân, em ăn táo đi. - Vừa nói Huy vừa đưa cho cô miếng táo.

Hân nhận ngay, cắn một miếng, cười tươi với anh:

- Chỉ có anh Huy là tốt thôi. Anh là người đàn ông tuyệt vời nhất. Hi hi.- Hân khen anh một là cô luôn ngưỡng mộ và yêu quý anh, hai là muốn trở tức người nào đó. Khó một nỗi kẻ ngu nào đó không hiểu hay chỉ tỏ vẻ như vậy, vẫn điềm nhiên ăn uống vui tươi làm cho người ngạo đó nữa càng tức giận hơn.

Sau khi ăn uống no say, mọi người đi dạo một vòng trong công viên rồi lên xe về nhà, kết thúc một ngày cuối tuần vui vẻ, chuẩn bị tâm trạng thật tốt chào đón một tuần làm việc mới đầy hứng say và tương lai bất ngờ phía trước.

Trên tầng cao nhất của tòa nhà cao 30 tầng được bọc kính sẫm màu sừng sững giữa Hà Nội, MV đang ngồi sau bàn làm việc trong phòng như mọi khi, bỗng có tiếng gõ cửa, mắt vẫn nhìn xuống bản báo cáo của nhân viên, lạnh lùng mở miệng:

- Vào đi.

Sau đó cửa được mở ra, có tiếng bước chân lại gần, một đôi giày cao gót màu đỏ bóng loáng dừng trước mặt anh, giọng nói êm dịu, quyến rũ cất lên:

- Anh vẫn bận sao?

Nghe giọng nói MV liền biết đó là BN. Mấy hôm nay cô ta cứ bám dính lấy anh như đĩa làm anh đau cả đầu, nhưng lại không thể từ chối quá ác liệt, vì dù sao cô ta cũng được xem như thanh mai trúc mã với anh từ nhỏ, hơn nữa đây cũng là sắp xếp của mẹ anh. Vì vậy MV dùng thái độ hồ hững, không buồn ngẩng đầu lên đáp:

- Ừ, bận.

Câu trả lời của MV làm BN cứng họng, cô ta không ngờ rằng mình hỏi như vậy là muốn anh chú ý đến cô ta, anh sẽ lịch sự đáp "Không, anh làm sao bận khi người đẹp đến được?" hoặc ít ra cũng là "Không, anh rảnh, có việc gì không?", nào ngờ anh lại hiểu theo nghĩa đen, trả lời trung thực như vậy.

Mãi sau BN mới lấy lại bình tĩnh, bước qua bàn đến gần MV, quàng tay lên vai anh nũng nịu nói:

- Sao anh lại làm việc nhiều như vậy? Muộn rồi, ra ngoài uống gì với em, thư giãn một chút nhé.

- Anh đang làm dở. Em đi một mình đi, làm xong anh sẽ về. - MV nhàn nhạt đáp.

- Không được, anh phải chú ý đến sức khỏe chứ? Em không cho phép anh làm nữa, nếu anh không nghe em sẽ mách bác Hạnh. Bác ấy giao cho em nhiệm vụ trông coi anh mà. - Cô ta nhõng nhẽo, ương bướng giật lấy tài liệu trong tay anh để sang một bên.

Ngược nhìn cô ta, MV đành thở dài, đứng dậy lấy áo khoác đi ra ngoài không quay đầu lại. Anh biết đây chỉ là cái cớ của mẹ để cho cô ta có nhiều cơ hội bên anh hơn, từ trước đến giờ mẹ đâu quan tâm đến việc của anh. Vì vậy MV thản nhiên chấp nhận, nếu không nhất định cô ta sẽ không tha cho anh cả buổi tối.

BN ngờ ngàng nhìn MV lạnh lùng, một mình đi ra cửa, lát sau cô ta mới tức giận nhìn theo bóng anh, dậm chân một cái rồi đuổi theo, khoác lấy tay anh, mặc anh giãy dụa.

Trước cửa khách sạn có một chiếc xe sirius màu xanh sẫm, ngồi trên đó là người đàn ông điển trai ôm một bé gái xinh xắn, đáng yêu. Bé gái đó chốc chốc lại ngó vào nhìn rồi hậm hực vì không thấy bóng dáng người cần tìm, chu chiếc mồm hồng hồng, chum chim lên:

- Bác Huy ơi, sao mẹ vẫn chưa ra ạ? Mẹ lại phải làm thêm sao?

Người đàn ông nghe vậy, liền cười véo má đứa bé nói:

- Gọi là bố, bao nhiêu lần rồi AD vẫn không nhớ sao?

- Không phải ạ, tại vì mẹ con bảo không được gọi như vậy, bác là bạn của bác Minh vì vậy phải gọi là bác mới phải phép. - AD giải thích ngay lập tức, bé thông minh như vậy làm sao không nhớ nổi điều đó?

- Không sao, gọi bố đi rồi bố sẽ bảo mẹ con, được không? - Huy cười âu yếm bé, giấu đi tia đau đớn và tiếc tuổi trong mắt.

- Vâng ạ. Mà bố Huy à, liệu mẹ có tức giận khi nhìn thấy con không? - AD lo sợ mẹ mắng hoặc không vui. Mẹ không muốn bé đến đây, đặc biệt là thời gian này vì mẹ nói trời lạnh, sợ bé ốm nhưng bé thích đi đón mẹ cơ, vì vậy năn nỉ mãi "bố" Huy mới cho đi.

Nhìn thấu sự lo lắng, sợ hãi trong đôi mắt trong veo của AD, Huy cười an ủi bé:

- Không lo, có bố ở đây mà.

Hai bố con vừa nói chuyện vừa đợi mẹ, không để một nam một nữ vừa đi ra khỏi cửa. Người đàn ông mặc vest đen đang đi bỗng dừng lại vì nghe thấy giọng nói trong trẻo của trẻ con quen thuộc gọi "bố", quay ra nhìn thì thấy người đàn ông và đứa bé ngồi trên xe. Đúng là bé gái đáng yêu có cái tên rất

đặc biệt - Ánh Dương, bạn cùng lớp với cháu anh. Hôm nay bé đến cùng bố đón mẹ, vậy là người bố đẹp trai, tài giỏi của bé trở về rồi. Khoan đã, MV nhìn lại khuôn mặt của người đàn ông đó rồi giật mình khi nhận ra anh ta chính là người con trai đã từng đón cô, không lẽ?

MV đang đi bỗng dừng lại làm cho BN tò mò nhìn theo ánh mắt anh, thấy hai cha con đang đứng gần đó đợi mẹ. Có gì lạ đâu mà anh ấy nhìn chăm chú vậy? Cô ta nghĩ thầm rồi lắc lắc tay anh hỏi:

- Sao vậy? Anh quen họ à?

MV không trả lời, quay đi, tiếp tục bước nhanh lên xe nhưng không đi vội. Anh đang đợi, chờ kết quả cho sự phán đoán của mình.

Vài phút sau, một người phụ nữ bước ra đi về phía họ- là cô, chính là cô, chỉ cần nhìn thoáng qua anh cũng có thể nhận ra. Quả đúng như anh nghĩ, không ngờ rằng anh chàng đó không phải bạn trai cô mà là chồng cô, thậm chí bọn họ đã có một đứa con xinh xắn, dễ thương như vậy. Rồi anh cười, một nụ cười tự giấu pha chút thê lương, cười mình ngu xuẩn, ngây thơ, còn vọng tưởng, vẫn cứ nghĩ mình còn cơ hội, còn có thể chịu trách nhiệm. Xem ra bây giờ điều đó là điên rồ, là không tưởng. Hiện tại cô đang có một gia đình hạnh phúc, ấm áp như vậy. Cô nói đúng, điều duy nhất anh có thể làm cho cô đó là đừng bao giờ xuất hiện trước mặt cô, coi như chưa từng tồn tại những việc kia. Anh phải quyết tâm, chấm dứt mọi ảo tưởng xa vời trong đầu. MV quay lại nhìn họ một lần cuối rồi dứt khoát quay đi, phất tay ra hiệu cho tài xế lái xe đi. Khuôn mặt anh lại trở về vẻ vô cảm, tia đau xót, hối tiếc cuối cùng trong mắt biến mất. MV nhắm mắt lại ngả người ra sau nghỉ ngơi, xua tan mọi ý nghĩ trong đầu, vì vậy không nhìn thấy ánh mắt tức giận của người bên cạnh khi anh âu yếm nhìn người phụ nữ kia.

Bên này, NT vừa bước ra cửa đã nhìn thấy AD, vì vậy cô liền nổi giận và lo lắng, chị Huệ và TN cũng thấy, huych cô nháy mắt đùa:

- Chàng đến đón kia, không ra mau người ta sốt ruột đó.

- Chị về nhà với anh về nhanh đi, còn cậu sang bên kia mà gặp anh chàng trồng cây si của cậu đi. - NT cũng đùa vui.

Hai người nghe vậy đành bó tay bất lực, cười:

- Được rồi, biết chị ghê rồi, không đùa nữa. Mai gặp, bye bye. - Nói xong còn vẫy tay với hai người phía xa xa, thấy hai người vẫy lại thì cười rồi mỗi người một ngả về nhà.

NT bước lại gần chiếc xe, nhìn AD nghiêm nghị nói:

- Sao con lại đến đây? Mẹ đã nói thế nào? Ánh dương không nghe lời, hư rồi.

AD nhìn về mặt tức giận của mẹ liền ngược mắt, mếu máo nhìn bố Huy xin giúp đỡ, anh đau lòng ôm bé trấn an, sau đó nói với NT:

- Là anh cho con bé đi cùng đó, anh xin lỗi, em đừng giận.

Nghe anh nói như vậy NT mới hết giận, quay sang nhìn anh áy náy:

- Xin lỗi anh, anh Minh đâu sao lại làm phiền anh nữa? Nếu bận thì phải gọi cho em để em đi xe buýt về cũng được, đỡ tốn thời gian của anh.

- Không sao, có mất bao lâu đâu, anh rảnh mà. - Huy quay đi, cố che giấu sự tổn thương đang đầy trong mắt.

- Cảm ơn anh. - Nói xong NT leo lên xe, Huy không nói gì đi luôn, cô biết không nên nói với anh như vậy nhưng cô không thể không nói.

Suốt chặng đường hai người yên lặng, không nói gì, chỉ có AD một mình líu lo như chim họa mi cứ hát rồi kể chuyện cho bố mẹ nghe.

Về đến nhà, NT bảo AD đi vào trước còn cô đứng nói chuyện với anh Huy. Hôm nay cô nhất định phải từ chối rõ ràng với anh, để anh đi tìm người con gái thực sự thuộc về cuộc đời mình. Cô biết làm như vậy rất tàn nhẫn và bất công đối với anh Huy, nhưng không làm như vậy càng tàn nhẫn với anh hơn.

Sau một lúc suy nghĩ thấu đáo, NT hít sâu một hơi, không nhìn vào mắt anh vì cô sợ nếu nhìn vào đôi mắt trìu mến, ấm áp ấy cô sẽ không còn can đảm nữa. Lát sau cô nhẹ nhàng nói:

- Anh Huy, em có chuyện muốn nói với anh.

- Ừ, em nói đi, anh nghe đây. - Huy hiểu chuyện cô muốn nói, anh cũng đã chuẩn bị tâm lý nghe.

Huy nhìn cô chờ đợi, nhưng NT lại quay đi. Không khí chìm vào yên tĩnh, cơn gió nhẹ thổi qua, trong lòng cô lúc này tuyệt không dễ chịu, chỉ ước gì mọi chuyện dễ dàng như một cơn gió. Mãi sau NT lấy hết can đảm, kiên định nói:

- Anh Huy à...từ trước đến nay em đều coi anh như anh trai của mình.

- Anh biết. - Huy đáp nhẹ nhàng nhưng nghe ra được nỗi đau ẩn sau âm thanh ấy.

- Vì vậy... Em không thể tiếp nhận bất cứ sự thay đổi nào trong tình cảm này. Mong anh hiểu... Em không thể...có tình cảm như anh muốn với anh. Em

không xứng được anh quan tâm như vậy. Anh hãy... quên em đi và mở rộng trái tim mình cho người con gái khác...yêu anh thật lòng.. Em xin lỗi. - NT nói xong, ánh mắt hối lỗi nhìn anh.

- Vậy tại sao em không thể mở rộng trái tim mình? - Anh tha thiết nhìn cô.

- Em không thể. - NT đầu đón nói lời tổn thương.

- Vậy em thực sự không thể cho anh bất cứ cơ hội nào sao? - Huy vẫn không bỏ cuộc,nắm hai vai cô, nhìn sâu vào mắt cô đầy mong đợi, khát khao. Nhưng NT không thể, cô nhìn anh, mãi sau mới mở miệng, run run đáp:

- Em không thể. - Rồi cup mắt xuống, một giọt nước rơi xuống đất.

Nghe được câu trả lời của NT, Huy buông tay nắm ở vai cô ra, anh cười đau khổ. Sau đó hít vài hơi cố kìm nén nỗi đau trong lòng nhưng vẫn hơi khàn khàn, nói:

- Anh hiểu rồi. Vậy anh có thể xin em một điều không? - Huy nhìn cô đầy mong chờ, nhưng NT vẫn im lặng, vì cô chưa biết đó là điều gì, nhờ đâu cô không thể thực hiện? Huy hiểu được, vì vậy cười buồn:

- Không có gì đâu, anh chỉ muốn em cho phép AD gọi anh là bố. Anh có thể làm bố nuôi của con bé không? - Anh nhẹ nhàng hỏi,gọng hơi lạc đi vì xúc động trong lòng.

- Như vậy sẽ càng làm anh đau khổ...

NT không kịp nói hết Huy đã chặn lại:

- Không đâu, anh yêu con bé thực sự cho dù AD không phải là con anh. Anh hứa sẽ cố gắng quên em, coi em như...em gái. Anh chỉ xin điều này thôi, được không? - Huy nhìn cô dịu dàng hỏi một lần nữa.NT nhìn sâu vào mắt anh, cắn môi không cho nước mắt chảy ra, nghẹn ngào nói:

- Em...đồng ý, chỉ cần anh xem em như em gái. Anh nhất định phải tìm được hạnh phúc... thực sự của mình, như vậy...em mới bớt...áy náy và đau khổ.

- Em đừng lo. Anh...hứa. - Huy đầu đón nói từ "hứa", dường như anh nghe được cả tiếng trái tim mình vỡ ra từng mảnh. Tình cảm anh dành cho cô suốt bao năm qua, mỗi tình đầu của anh. Có lẽ anh phải quên đi vì như vậy mới khiến cô vui vẻ, không cảm thấy có lỗi đối với anh. Thực ra anh luôn biết cô chỉ coi mình như Minh-anh trai của cô. Nhưng lí trí của anh lại không thắng được tình cảm. Anh vẫn luôn hi vọng, tin rằng với sự quan tâm của mình sẽ có một ngày vết thương của cô lành lại và cô sẽ chấp nhận anh bởi anh tin thời gian là lợi hải nhất, có thể bào mòn sắt đá, xóa đi mọi nỗi đau. Thì ra vẫn có thứ thắng được thời gian. Huy đau khổ nhắm mắt lại.

- Em...xin lỗi. Em biết nói như vậy cũng chẳng được gì bởi em đã làm tổn thương anh quá nhiều.. Cảm ơn anh vì tất cả những gì đã giành cho em..Em xin lỗi. - NT nghẹn ngào nói, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt. Cô biết mình rất độc ác, nhẫn tâm đâm anh một nhát dao rất sâu...nhưng ngoài câu xin lỗi ra cô không biết nói gì với anh để chuộc lại lỗi lầm của bản thân.

Đưa tay lau giũ giọt nước mắt đọng trên khóe mắt NT, Huy cố gắng nở nụ cười đẹp nhất, sau đó nói với cô:

- Không phải lỗi tại em. Tình cảm là thứ không thể ép buộc được. Đừng tự trách mình, nếu không anh sẽ càng buồn đấy. Thôi em vào nhà đi, anh về đây.

Nói xong Huy quay xe, phóng đi, một giọt nước mắt cuối cùng cũng rớt xuống trên khuôn mặt anh. Huy không muốn cô nhìn thấy nỗi đau của anh, không muốn cô phải thêm áy náy, nhưng anh không thể tiếp tục giả vờ như không sao, vì vậy anh phải nhanh chóng tạm biệt cô, rồi xa cô để có không gian riêng, một mình liếm láp nỗi đau. Có lẽ rất lâu, rất lâu hoặc không bao giờ anh có thể quên cô- người con gái đầu tiên anh yêu và đã yêu bằng cả trái tim mình. Anh sẽ cắt cô vào nơi sâu nhất của trái tim. Anh sẽ cố gắng để mọi chuyện chấm dứt từ phút giây này. Tạm biệt em...người con gái tuyệt vời nhất trong mắt tôi..

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhầm Lẫn Kỳ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: ÁNH DƯƠNG LÀ CON TÔI

Trong căn phòng xa hoa, rộng rãi với ánh đèn dịu nhẹ tỏa ra từ chiếc đèn chùm trên trần nhà, một người phụ nữ ăn mặc sành điệu, đắt tiền đang ngồi trên salông, khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ, xinh đẹp. Trên tay cô ta đang cầm ly rượu, thỉnh thoảng nhấp nháp, dáng vẻ thư thái. Một người phụ nữ khác mặc váy đồng phục đồ đang nói gì đó với người phụ nữ quý phái, về mặt cung kính, niềm nở, xun xoe giống như con cún nhỏ vẫy đuôi bên cạnh chủ nhân. Ngược lại người phụ quý phái không hề để tâm, khuôn mặt lạnh lùng, kiêu ngạo thậm chí coi thường người phụ nữ kia.

Đội người phụ nữ đồng phục đồ báo cáo xong, cô ta lạnh lùng nói:

- Tôi hiểu rồi, cô cứ tiếp tục theo dõi, có gì mới báo cho tôi ngay... Lui ra đi.

- Vâng, em biết rồi. Nhất định em sẽ hết lòng giúp chị. - Người phụ nữ kia lấy lòng, nhiệt tình đáp.

Nói xong cô ta đi ra ngoài, trong phòng còn lại người phụ kia, nâng ly rượu lên uống cạn rồi nói với một người đàn ông mặt vest đen vẫn đứng im lặng như tượng từ đầu đến giờ:

- Nghe hết rồi chứ? Biết mình cần phải làm gì không?

- Vâng, tôi biết thưa tiểu thư. - Người kia đáp như một cái máy, vẻ mặt vô cảm, chỉ có sự phục tùng.

- Vậy thì làm nhanh đi, tôi cần nắm rõ mọi chuyện. - Người phụ nữ lạnh lùng ra lệnh.

Người đàn ông nghe xong, cúi chào tuân lệnh, chớp mắt đã biến mất khỏi căn phòng, chỉ còn lại mình người phụ nữ trên salông.

Sau đó người phụ nữ cầm ly rượu lên, đi ra phía cửa sổ, ngắm nhìn bầu trời đầy sao. Ánh mắt cô ta lóe lên sự lo lắng, ghen ghét. Chưa bao giờ cô ta có tâm trạng tệ như bây giờ. Liệu đây có phải trường hợp đặc biệt hay cũng chỉ như những trường hợp khác? Là do cô ta quá nhạy cảm? Người ấy chỉ vui đùa chốc lát? Nhưng ánh mắt của người ấy khi đó làm cô ta bất an, nó không vô cảm, băng giá như đối với với những người phụ nữ khác, thậm chí ngay cả cô ta cũng chưa bao giờ có được sự ấm áp, sâu sắc như vậy trong mắt người ấy. Điều đó làm cô ta phát điên, đổ kị khủng khiếp. Có lẽ là do quá yêu? Tốt nhất vẫn nên đề phòng. Nghĩ vậy, cô ta bót cảm thấy bất an hơn.

Trong phòng làm việc, MV đang miệt mài với đóng giấy tờ ngổn ngang trên bàn, bỗng có tiếng chuông điện thoại reo. Một tay vẫn làm việc, một tay cầm chiếc di động cảm ứng tinh xảo lên áp vào tai, giọng nói trầm ấm, vô cảm cất lên.

- Alô.

....

- Đang làm việc.

....

- Được rồi. Ở đâu? Đội tôi.

Ngắt điện thoại, MV ngửa người ra sau, thư giãn một lát. Sau đó anh đứng dậy, lấy áo khoác, bước ra ngoài. Có lẽ làm việc quá hăng say rồi, cũng nên giải trí một chút, MV nghĩ thầm.

Bước đi trên hành lang hướng đến thang máy, bỗng anh nhìn thấy dáng vẻ nhỏ nhắn xinh xắn của người phụ nữ đang chăm chỉ lau sàn nhà. MV khựng lại nhìn cô chăm chú, ánh mắt đông đầy nhớ nhung, lưu luyến. Thì ra anh nhớ cô đến như vậy, bao cố gắng của lí trí bấy lâu nay gặp cô đều bốc hơi ngay tức khắc. Tim anh đang đập dồn dập, từng nhịp tim đều khát vọng cô, giục gã bước đến, ôm cô vào lòng, đem giữ cô bên mình suốt đời. MV choáng ngợp bởi suy nghĩ của chính mình, không ngờ cô gái bé nhỏ trước mắt lại có ảnh hưởng lớn như vậy đối với anh. Chẳng lẽ anh cũng giống như những kẻ ngu dốt, mù quáng cho rằng thứ không có được mới là tốt nhất?

NT say xưa làm việc, bỗng có cảm giác nóng bỏng ở sau lưng, quay người liền giật mình, hoảng hốt trong một giây, sau đó lại trở về như cũ, khuôn mặt bình tĩnh, vô cảm. Cô không quan tâm đến người đàn ông đó, tiếp tục công việc của mình.

Thấy NT tỏ vẻ không quen biết, MV đau đốn, nắm chặt hai tay, nhẹ hít thở, tiến lại gần phía cô. NT vẫn điềm nhiên, bình thản, tay không ngừng nghỉ. Thật ra cô đang nín thở, cây chổi trên tay cầm chặt hơn, chỉ là người khác không phát hiện.

Lúc sắp đi qua, MV đột nhiên dừng lại, không kiềm chế được ghé sát vào cô nói nhỏ:

- Tôi nhất định sẽ thực hiện điều mong ước của em. Chúc em hạnh phúc.

Nói xong anh đứng thẳng người, đi nhanh. Anh không dám dừng lại vì sợ sẽ không khống chế được mà ôm cô.

MV bước đi cứng nhắc, đến khi vào thang máy, anh mới dám nhìn lại cô với ánh mắt say mê, lưu luyến. Từ bây giờ anh chỉ có thể đối với cô như vậy, đứng nhìn từ xa, nhìn cô hạnh phúc bên gia đình ấm áp của mình.

NT đang căng thẳng khi hắn ta ghé sát vào người cô lại càng căng thẳng hơn, cô cứng người, nín thở, không dám nhúc nhích, bên mũi thoang thoang hơi thở nam tính của người đàn ông. Rồi giật mình bất ngờ khi nghe hắn ta nói những lời đó. Cô đã mong ước gì với hắn nhỉ, NT cố nhớ lại. Cô đã nói "Điều duy nhất anh có thể làm cho tôi đó là tránh xa tôi ra, coi như chúng ta chưa từng có gì, không dây dưa, quen biết" chẳng lẽ hắn ta muốn nói đến điều này? Như vậy cô mong còn không được. Nhưng sao cô lại cảm giác giọng điệu của hắn ta hôm nay có chút gì đó khác với thường ngày? Đường như có sự dồn nén, khó khăn, chứa đầy cảm xúc, đáng sợ cô đơn.

Bỗng NT rung mình với suy nghĩ ngớ ngẩn đó, cô điên sao mà nghĩ như vậy? Đúng là quá nhạy cảm rồi, ác ma như hấn ta làm sao có thể có dáng vẻ cô độc? Hấn ta vừa nhiều tiền, vừa đẹp trai, được bao kẻ ngưỡng mộ, nịnh hót, muốn thứ gì mà không được? Vì vậy làm sao cô lại nghĩ hấn cô đơn, lẻ loi mà muốn đồng cảm? Chắc chắn là hoa mắt. NT lắc đầu thật mạnh, xua đi ý nghĩ điên rồ trong phút chốc.

Trên chiếc bàn bi-a có 15 trái bóng được xếp ngay ngắn phía trước, bi cái đặt phía sau, nhắm thẳng các bi còn lại.

Một người đàn ông dáng vẻ bất cần đang khom lưng, tay cầm gậy, ánh mắt tinh nhạy, chăm chú nhìn vị trí các bi. Tay anh ta đưa gậy thử vài lần rồi chột dùng lực, dứt khoát đánh một cú vào thẳng bi cái, khiến nó bay đi đập vào các bi còn lại, chạy khắp bàn, có bi đã rơi xuống lỗ bởi cú đánh nhanh gọn, đầy uy lực của anh ta. Đây rõ ràng là một tay chơi siêu hạng.

Người đàn ông đắc ý, nhưn mày về thách thức đối với người đàn ông đứng bên kia bàn.

Người đó không buồn để ý, cầm gậy lên, xoa thuốc vào đầu gậy rồi khom người xuống, ánh mắt quét qua bàn một lượt liền hướng bi cái đánh xuống chớp nhoáng, một đường chuẩn xác khiến bi cái va đập vào các bi con đưa xuống lỗ liền hồi. Cú đánh này còn tuyệt vời hơn cú trước rất nhiều khiến người đàn ông vừa mới thách thức cũng phải tròn tròn mắt trong khi người đánh ra chẳng tỏ vẻ gì là miễn nguyện, khuôn mặt vẫn lạnh lùng, vô cảm như không nhìn thấy sự bất ngờ và ngỡ ngàng của bạn.

Sau giây phút ngạc nhiên, người đàn ông bùng tỉnh, lắc đầu nhìn bạn, tấm tắc khen:

- Tuyệt cú mèo. Cậu càng ngày càng lợi hại.

Người đàn ông còn lại không nói gì, nét mặt xem thường về sùng bái của bạn. Thấy vậy người kia tức điên lên, giờ gậy trước mặt anh, nói:

- Cậu có phải là người không? Được người khác tán thưởng không tỏ thái độ vui sướng là sao? Hay dứt hết dây thần kinh cảm xúc rồi? Để tôi tìm người nói lại nhé? - Anh ta nháy mắt đầy ẩn ý.

Đến lúc này người đàn ông kia mới nhìn anh, vẻ mặt không thêm chấp kẻ điên, lạnh nhạt đáp:

- Tại vì trong mắt tôi lời khen của cậu không đáng một xu.

Người còn lại nghe vậy, trợn mắt há miệng, cứng họng, tức giận đến nỗi không nói được lời nào. Mãi sau mới nhìn bạn đầy ai oán:

- Trần MV ơi là Trần MV! Cậu còn có thể vô cảm hơn không? Sao cậu nhẫn tâm đối xử với người bạn duy nhất của mình như vậy? À, mà bây giờ tôi còn là người tình lí tưởng của cậu trong mắt mọi người. - Anh ta cười nham nhở với MV. - Nào, cục cung đến đây cho anh yêu chút nào.

Nói xong anh ta chồm về phía MV, nhắm mắt lại chu mỏ lên hôn, nào ngờ môi anh ta lại tiếp xúc với một vật lạnh lạnh, cứng cứng. Anh ta ngay lập tức mở choàng mắt, hóa ra đó là cây gậy đánh bi-a. Nhìn về mặt khinh thường của bạn, anh càng tức giận, lấy tay quệt miệng, gắt:

- Cậu làm gì thế?

- Tự vệ chính đáng. May cho cậu hôm nay tôi không vui nên không muốn cãi nhau với cậu. Không lẽ cậu nghe lời tôi muốn chuyển sang sân cùng giới cho đủ loại, tiện thể thay đổi cảm giác? Nhưng rất tiếc tôi không có ý định gia nhập bộ sưu tập của cậu, cũng không có hứng làm chuột bạch. Nếu cậu thích, tôi sẵn sàng dâng hiến vài tên đàn em cao to, đen hời cho cậu thỏa thích chơi đùa. - MV nháy mắt nhìn bạn.

Lần thứ hai người kia lại choáng váng đến không thể mở miệng, nhìn MV bằng con mắt lạ lẫm, như nhìn thấy người ngoài hành tinh.

Anh ta tiến lại gần MV, đưa tay sờ lên trán anh, vẻ mặt dò xét hỏi:

- Nói, mày là thằng nào mà dám mạo nhận bạn tao?

- Cậu điên đủ chưa? - MV hất tay anh ta ra, phì cười trước phản ứng mãnh liệt của anh ta.

- Không phải sốt, không phải kẻ giả mạo, vậy thì làm sao nhĩ?- Người đàn ông lăm bần rồi quát- Nói mau tôi là ai?

- Đồ điên, tôi không rảnh rồi đùa với cậu. - Nhưng người kia khẳng khái bắt anh nói, vì vậy MV quát lên - Đủ rồi, Cậu tên là Đỗ Quang Tiệp, là thằng điên vừa chón ra từ Châu Quỷ, cũng được mọi người biết đến như một kẻ biến thái chuyên đi săn các loại, hiện nay còn nhàm chán đến mức muốn tìm đồng loại, tức là có xu hướng gay, à không! Phải là lưỡng tính mới đúng. - MV nói một hơi, sau đó nhìn bạn nhếch mép cười.

Người đàn ông được gọi là Đỗ QT đơ toàn tập, sốc thêm lần nữa, đứng bất động như kẻ mất hồn. Lâu sau mới tỉnh lại, như một kẻ điên xông về hướng MV, bóp cổ anh hết:

- Chết tiệt, cậu nói cái gì? Dám nói tôi như vậy ? Cậu đúng là chán sống thật.

Hai người vật lộn một hồi, sau đó thở hổn hển ngồi trên ghế sofa gần đó uống rượu. Lát sau QT nháy mắt với bạn, đùa:

- Cậu càng ngày càng giống người điên, bắt đầu có cảm xúc, biết đùa biết cười. Haiz, xem ra tìm đúng bệnh, đúng thuốc, đúng bác sĩ rồi.

- Cảm ơn, còn cậu thì càng ngày càng không giống người, level biến thái nâng cấp nhanh đến chóng mặt.- MV không kém, trả đũa lại, rồi khoả trí cười to trước vẻ mặt tức xịt khời của bạn.

Lúc này MV cười, QT mặt xị, rồi bất chợt tươi tỉnh, sấn lại gần anh hỏi:

- Thế nào rồi? Vạch kế hoạch chinh phục nàng chưa?

Nghe vậy MV ngừng cười, ánh mắt buồn bã, sau đó bình thản đáp:

- Chẳng có kế hoạch gì hết. Tôi đã hứa không xuất hiện trước mặt cô ấy nữa. Đó là điều cô ấy muốn và tôi tôn trọng ước muốn của cô ấy.

- Cậu điên à?- QT nhảy dựng lên quát, MV vẫn ngồi im không nói, vì vậy cũng ngồi xuống, nhìn bạn chăm chú, nghiêm túc nói - Sao lại vậy? Cậu phải có trách nhiệm với cô ấy chứ? Hơn nữa cậu cũng yêu cô ấy mà. Tôi tin chắc chỉ cần cậu ra tay cô ấy nhất định chạy không thoát.

Nhìn vẻ mặt quyết chiến quyết thắng của bạn, MV phì cười hỏi:

- Cậu tin tôi chắc chắn thành công sao? - QT gật đầu lia lịa - Nhưng tôi lại không có đến 1 % tin tưởng... Trách nhiệm? - VM cười tự giễu - Cô ấy cần sao? Ngay đến cả việc tôi có yêu cô ấy không tôi còn chưa chắc chắn được... Mà chuyện đó không còn quan trọng. Điều quan trọng là cô ấy đã có chồng và con gái, một gia đình hạnh phúc. Cậu nghĩ tôi có thể ác độc đến mức không cần quan tâm điều đó mà cướp cô ấy về bên mình, phá hủy tất cả hạnh phúc khó khăn lắm mới có được của cô ấy sao? - MV nhìn bạn hỏi.

Thông tin làm QT ngỡ ngàng, chân động, sau đó liền hỏi:

- Thật sao? Cô ấy đã có chồng và con gái?

Sau khi MV gật đầu xác định không hiểu sao trong lòng anh thấy hụt hẫng, thất vọng như mất đi điều gì đó quý giá. QT giật mình, nhìn bạn rồi xua ngay cảm xúc trong nháy mắt.

- Tôi chính tai nghe thấy đứa bé gọi bố, chính mắt nhìn thấy ba người họ bên nhau hạnh phúc còn có thể giả được sao? - MV cười thê lương, nhớ lại cảnh đó không tự chủ được đau lòng và hối tiếc. - Chồng cô ấy là một người đàn ông đẹp trai, nho nhã, đứng đắn đàng hoàng, quan tâm chăm sóc và yêu thương cô ấy hết mực. Vì vậy cậu không cần làm phiền cô ấy nữa, mọi chuyện chấm dứt rồi, hãy để yên cho cô ấy. - Anh nhìn bạn vừa khuyên vừa cảnh cáo.

- Yên tâm, cô ấy chỉ căm ghét và tránh xa cậu, còn cô ấy đã đồng ý kết bạn với tôi rồi. Tất nhiên tôi sẽ chiều cô ấy thật tốt. - QT không sợ, ngược lại còn cười đắc thắng.

MV không thèm để ý, tiếp tục uống rượu. Đúng vậy, anh so với bất kì người nào trên thế giới này đều không bằng trong mắt cô. Giờ đây anh chẳng khác nào một kẻ xa lạ, thậm chí cũng không được. Có lẽ đối với cô anh còn ghê tởm và đáng ghét hơn cả một loại virus đáng sợ nhất mà cô phải đề phòng, tránh xa. Nghĩ vậy, anh cười bản thân mình thật đáng thương nhưng cũng đáng đời, càng ra sức uống.

QT bên cạnh cũng không khá hơn, buồn bã, rối loạn và mất mát khi biết cô đã có gia đình. Nhưng dù không đành vẫn chỉ có thể buông tay. Anh đang nghĩ gì vậy? Anh làm sao có thể có ý nghĩ như vậy? Không phải anh chỉ muốn giúp đỡ bạn bè thôi sao? Không ngờ suy nghĩ đã bị lệch lạc, chuyển đổi từ lúc nào anh cũng không biết, là vì sự hứng thú cô gây ra cho anh? Hay sự từ chối dứt khoát, thẳng thắn của cô đối với anh? Hay những lời nói triết lý, dạy đời về cuộc sống, con người của cô khiến anh rung động? Hay thực chất anh đã bị cô hút hồn ngay từ ánh mắt e thẹn, sợ hãi của cô lần đầu tiên nhìn thấy anh? QT run sợ trước ý nghĩ đó. Không, không được. Anh không thể có ý nghĩ như vậy ngay cả khi cô chưa có chồng. Anh không phải kẻ không hiểu đạo lý không được cướp vợ của bạn. Vì vậy QT vừa buồn bực vừa tức giận với chính mình, cũng muốn dùng rượu để quên đi mọi cảm xúc tội lỗi này. Nhất định anh phải tìm lại lý do ban đầu...Mà không cần nữa, chỉ cần quên cô đi, làm một người bạn bình thường bên cạnh cô. Như MV nói, hãy để yên cho hạnh phúc bé nhỏ của cô.

Không gian bỗng chốc trầm xuống, chỉ còn lại tiếng rót rượu và tiếng những chai rượu rỗng loảng xoảng rơi trên nền gạch. Trong phòng là hai kẻ thất tình với những suy nghĩ khác nhau, cùng về một đối tượng- một người con gái, đang say sưa uống rượu không biết trời đất là gì, "nâng chén tiêu sầu" nào ngờ "sầu càng sầu thêm".

Mặt trời đang ngả về phía tây, báo hiệu một buổi chiều tươi đẹp sắp hết. Những tia nắng của mùa đông không hề gay gắt khó chịu như mùa hè đã tắt, không khí lạnh dần.

Buổi học kết thúc, các bé ra về trong niềm hân hoan và lưu luyến, mong ngày mai gặp lại cô giáo và các bạn.

NT đứng ở cửa vẫy tay chào các bé, chỉ còn lại Hoàng vẫn đang ngồi trong lớp, loay hoay với việc lắp ráp rô bốt, bên cạnh là AD đang ôm búp bê ru ngủ.

Nhìn hai đứa như vậy, NT cười vui vẻ, âu yếm hỏi:

- Hai con vẫn chơi chưa đủ sao? Các bạn về hết rồi. Hôm nay chưa có ai đón con sao, Hoàng? Hàng ngày cô bảo mẫu rất đúng giờ mà.

- Dạ thưa cô, con không biết ạ. - Hoàng vừa nói, tay vẫn không ngừng tháo ra lắp vào những phụ kiện của con rô bốt.

Thấy vậy NT cười triu mến nhìn thẳng bé, yêu chiều nói:

- Thôi được rồi, hai con ngồi đây chơi nhưng đến lúc mẹ quay lại là phải xong đó. Mẹ đi dọn dẹp rồi về, muộn rồi. Còn nếu lúc ấy vẫn chưa có người đến đón Hoàng thì con muốn cô ở đây đợi cùng hay đưa con về nào?- NT quan tâm hỏi.

- Dạ, con muốn về nhà cùng cô và AD được không ạ? - Hoàng nhìn cô với ánh mắt mong đợi nhưng NT phì cười, dịu dàng từ chối.

- Không được, con phải về nhà chứ, nếu không mọi người sẽ lo lắng cho con, biết không?

Nghe cô nói vậy, Hoàng bỗng chốc buồn bã, bỏ hẳn đồ chơi trên tay xuống:

- Làm gì có ai thêm lo lắng cho con? Ông ngoại đi công tác suốt, còn mẹ và bà ngày nào cũng ra ngoài. Chỉ có mỗi một mình con ở trong căn nhà rộng lớn, lạnh lẽo vừa buồn vừa sợ. - Cậu bé ủy khuất nói. Vì vậy NT liền đến bên ôm cậu vào lòng, yêu thương vỗ về:

- Con đừng nói linh tinh, tại mọi người bận rộn quá, con phải biết thông cảm cho họ, như vậy mới ngoan, phải không nào? Thật ra mọi người rất thương con nhưng không thể hiện ra thôi, giống như cậu của con vậy, không phải con hay kể cho cô nghe sao? Bây giờ Hoàng còn nhỏ chưa hiểu hết, lớn lên con sẽ hiểu. Đừng buồn, cười lên nào. - Cậu bé nghe lời cô, cười vui vẻ, thấy vậy NT bèn thom vào má bé, khen:

- Ngoan lắm.

Sau đó NT ôm chặt bé vào lòng, thằng bé cũng ôm lại cô. NT hiểu những điều bé nói, có lẽ đó là nỗi khổ của những người được sinh ra trong gia đình quyền quý, phải sống cuộc sống khô khan, thiếu thốn tình cảm mà người ngoài không hiểu vì bị che mắt bởi mặt nạ lạnh lùng, kiêu ngạo của họ. Nhưng NT hiểu được, vì vậy càng ôm chặt bé hơn, hi vọng có thể sưởi ấm trái tim lạnh lẽo bé nhỏ của cậu, bù đắp cho sự thiếu hụt tình cảm yêu thương của người mẹ, của gia đình trong tâm hồn ngây thơ của đứa trẻ. Cô đau lòng và yêu thương cậu nhiều hơn, cố gắng quan tâm cậu hết khả năng, cũng như hầu hết các bạn nhỏ ở đây, giàu sang vật chất nhưng nghèo đói tình cảm.

Mãi sau NT mới buông bé ra, xoa đầu bé rồi nhìn hai đứa trẻ nhác nhỏ:

- Được rồi, các con ngồi đây chơi nha, mẹ đi dọn dẹp.

Nói xong NT đi ra khỏi phòng, để lại hai đứa bé trong lớp tiếp tục chơi đùa.

Ru ngủ cho em bé xong, AD ngược mắt nhìn lên đã không thấy mẹ, vì vậy đến gần, vỗ vai Hoàng nói:

- Hoàng à, đừng chơi nữa, mẹ đi dọn dẹp rồi, bọn mình cũng giúp mẹ sắp xếp lại đồ chơi ngăn nắp nhé.

- Đồng ý. - Hoàng đáp ngay lập tức.

Thế là hai đứa bé bắt đầu công việc, vui vẻ cùng nhau cất hết những đồ chơi vào đúng nơi quy định.

Một người đàn ông dáng vẻ cao lớn, anh tuấn đang đứng ở cửa lớp, gương mặt đẹp trai, băng lạnh, đầu gần như chạm đến đỉnh cửa, trông anh ta chẳng khác nào người không lồ lạc vào căn nhà nhỏ của người tí hon. Mắt anh ta nhìn chăm chú hai thân hình bé nhỏ đang đi đi lại lại trong lớp đầy triu mến, tuy nhiên vẻ mặt vẫn thản nhiên, lạnh lùng.

Hai đứa bé đang hăng say lao động đột nhiên nhận ra căn phòng tối hơn, có cái bóng dài đổ trên nền lớp vì vậy cùng ngược mắt nhìn lên, thấy người đàn ông liền hưng phấn, tươi cười chạy đến nhào vào lòng anh, reo lên:

- A, cậu tới đón con. - Hoàng thích thú nói, được cậu ôm lên, thom ngay vào má cậu một cái thật kêu.

AD thấy vậy cũng muốn, vui vẻ kéo quần anh, nũng nịu nói:

- A, chú đẹp trai. Lâu lắm rồi cháu mới được gặp chú. AD nhớ chú đẹp trai lắm.

Nghe giọng nói trong trẻo, những nhọ đáng yêu của cô bé, MV thả cháu xuống đất đồng thời ngồi xuống cho ngang bằng với bé gái, âu yếm nhìn bé cười nhưng trong mắt lại có tia buồn bã và khát khao:

- Ủ, chú cũng rất nhớ cháu.

- Sao chú không thường xuyên đến đây đón bạn Hoàng? Như vậy cháu có thể nhìn thấy chú hàng ngày rồi. - AD lắc lắc tay anh yêu cầu.

- AD muốn gặp chú hàng ngày sao?

MV nhìn con bé triu mến hỏi lại. Không hiểu sao anh rất vui khi nghe bé nói nhớ anh và muốn gặp anh hàng ngày, anh cũng vậy. Dường như yêu thích cô bé một cách kì lạ mà không cần có nguyên nhân, như là con bé rất quan trọng đối với anh, như là con gái anh chẳng hạn? MV giật mình vì điều không tưởng đó, làm sao có thể? Anh vội xua tan ý nghĩ đen tối, nhìn lại con bé. Quả là đứa bé lanh lợi, dễ thương, ai cũng thích. Có một đứa con như vậy còn mong điều gì nữa? MV thấy ghen tị và ngưỡng mộ với người đàn ông kia.

Nghe chú đẹp trai hỏi như vậy, AD gật đầu ngay lập tức, nghiêm túc đáp:

- Vâng ạ, cháu rất thích chú- Con bé không ngần ngại thừa nhận. Quả thực AD rất yêu quý chú đẹp trai, cảm giác rất thân quen, thậm chí còn gần hơn cả bố Huy và bác Minh, bé cũng không hiểu nổi tại sao lại cảm thấy như vậy. Chỉ biết rằng ở bên chú rất vui, giống như là ước muốn của bé được thỏa mãn, hạnh phúc được tròn đầy. Do vậy AD kiên định, thẳng thắn bày tỏ lòng mình - Ước gì chú đẹp trai là bố của AD.

Câu nói nhẹ nhàng của AD làm cho MV chấn động đến mức trợn mắt nhìn bé. Không hiểu sao anh vui vui trong lòng, nhưng khi nhớ lại hình ảnh kia, người bố ấm áp, yêu thương của con bé MV lại thấy hụt hẫng và thất vọng. Vì vậy coi đó là lời nói ngây thơ, vui đùa của trẻ nhỏ, anh cười, nhìn con bé hỏi:

- Sao lại như vậy được? AD nói vậy không sợ bố buồn sao? Chú đã nhìn thấy bố AD rồi, đúng là rất đẹp trai và yêu thương, chăm sóc vô cùng đối với mẹ cháu và cháu. Bố AD đã trở về, chắc bây giờ AD vui lắm? - Anh cười buồn, ánh mắt chứa đầy nỗi cô đơn, mắt mờ. Nào ngờ con bé nghe vậy ngay lập tức tức phũ phạn:

- Không ạ, bố cháu chưa trở về nhà. Chú đẹp trai nhìn nhầm rồi.

- Sao có thể? Rõ ràng chú nhìn thấy cháu và bố đến đón mẹ ở khách sạn khoảng mấy tuần trước mà? AD muốn giấu chú sao?- MV thắc mắc hỏi, bỗng dưng có chút hi vọng, mong chờ đúng như lời cô bé. Cảm giác như người sắp chết đuối vớ được cái phao nhưng không dám thể hiện ra ngoài vì sợ sẽ phải thất vọng hơn. Không hiểu sao tâm trạng anh lại như vậy, đột nhiên thấy tim mình đập dữ dội trong lồng ngực, hồi hộp chờ đợi câu trả lời của bé, thậm chí là khát khao con bé phủ nhận điều đó.

Nghe vậy, AD chống cằm suy nghĩ, sau đó mắt sáng lên, nhìn chú đẹp trai đáp:

- A, cháu nhớ rồi. Đó là bố Huy- bố nuôi của cháu. Bố Huy là bạn thân của bác Minh- anh trai mẹ cháu. Nhưng AD muốn nói là bố ruột chứ không phải bố nuôi. Cháu không biết bao giờ bố cháu mới trở lại. AD sắp lên lớp một, AD muốn ngày đó bố mẹ nắm tay dắt cháu đến trường khai giảng như các bạn khác cơ.- AD buồn bã nói, mắt ngấn ngấn nước, vẻ mặt đó làm ai cũng phải đau lòng.

Nhưng MV không còn tâm trí để ý, bất động nhìn con bé, ánh mắt hoảng hốt, không dám tin và cũng đầy vui sướng, ước ao. Vì vậy anh vội vàng nắm hai vai bé hỏi gấp:

- Cháu sinh tháng mấy? Nói cho chú, nhanh lên.

- Dạ, cháu sinh ngày 30/5, hôm đó trời mưa giỡn dỗi, nhưng khi cháu chào đời liền ngừng mưa, bầu trời hừng nắng, thoáng đãng. Bà cháu bảo vậy- AD không hiểu sao bỗng dưng chú đẹp trai lại xúc động như vậy? Bé thành thật trả lời chú rõ ràng.

Vừa nghe được câu trả lời của AD, MV khiếp sợ nhìn con bé không thể tin được. Anh không thể làm gì ngoài việc đờ ra như tượng, thậm chí ngừng thở, mắt anh đỏ ngầu như muốn rách ra bởi bao cảm xúc tuôn chảy trong người. MV không biết diễn tả như thế nào? Choáng váng, bất ngờ, vui sướng tột đỉnh, yêu thương, đau đớn, day dứt, tức giận.... Nói chung là đủ mọi cảm xúc đang cuộn cuộn chảy trong mình khiến cho anh ngột ngạt, gần như có thể ngất đi ngay tức khắc. Từ buồn bã, thất vọng, mắt mờ và hối tiếc đến vui sướng, không dám tin. Sự thay đổi ngột đó khiến cho trái tim anh không chịu nổi, đầu anh như muốn vỡ ra. Có lẽ đây là điều hạnh phúc lớn nhất mà MV khó đón nhận, thậm chí là đau tim, muốn chết ngất cho đến tận bây giờ.

Tay anh run run đưa lên sờ mặt con bé, từng tế bào trong cơ thể anh đang kêu gào đòi được giải phóng, được yêu thương và bù đắp cho con, ánh mắt đỏ thẫm, đau nhức, sống mũi cay cay. Thậm chí MV không dám ôm con bé vào lòng vì sợ không khống chế được làm con đau... Con gái của anh... Đúng, chắc chắn là như vậy, anh dám đem tính mạng mình ra đảm bảo... Hèn chi anh lại có cảm giác yêu thương, quen thuộc với bé như vậy và ngay cả bé cũng có cảm giác đó đối với anh.... Đây chính là tình ruột thịt, phụ tử mà người đời vẫn nói sao? Nó được chảy trong huyết quản, ngấm sâu trong xương tủy, là tiềm thức, là thần giao cách cảm ngay cả khi không biết nhưng chỉ cần gặp mặt sẽ trời dậy mạnh mẽ ngay lập tức? Con gái của anh - Anh Dương... Nghĩ đến điều đó là MV vui sướng muốn điên lên đến mức không thể thể hiện thành lời nói hay hành động bởi nó quá lớn lao, quá mãnh liệt. Vì vậy MV cứ yên lặng ngắm nhìn con, không dám lên tiếng, sợ phá vỡ giây phút huy hoàng và hạnh phúc này. MV đau đớn nhìn con, day dứt và phần hận bản thân mình vô cùng. Đã sáu năm...sáu năm qua anh sống trong nhung lụa, sang giàu... còn con gái anh lại phải khổ sở, thiếu thốn từng ngày. Nghĩ đến đây, MV chỉ hận không thể đem cả thế giới dâng tặng cho con, như vậy vẫn chưa là gì đối với lỗi lầm, thiếu sót của anh mang lại cho con bé. MV muốn ngay lập tức được yêu thương, bên cạnh con từng tích tắc để đền bù tất cả tình thương mà sáu năm qua anh thiếu nợ con gái... Anh sẽ dùng cả cuộc đời còn lại yêu thương mẹ con cô.

Nhắc đến NT- người đàn bà ngang ngạnh, cứng rắn này, MV chỉ hận không thể bóp chết cô. Sao cô có thể tàn nhẫn đối với anh như vậy? Giấu diếm, nuôi nấng con gái anh một mình suốt bao năm qua, vậy mà còn dám mở miệng yêu cầu anh không bao giờ được xuất hiện trước mặt cô, không dây dưa, quen biết. Sự tức giận, đau đớn và yêu thương đang giằng vặt MV từng giây phút, anh không biết làm thế nào? Não bộ đã bị tê liệt, mất hết chức năng điều khiển hành động và lời nói. Anh cứ thẫn thờ nhìn chăm chăm con gái như kẻ điên. Không khí tĩnh lặng.

Đột nhiên chú đẹp trai có biểu hiện lạ lắm, khác thường và xúc động mạnh khiến cho AD và Huy Hoàng sợ hãi, lo lắng nhìn anh, nhẹ giọng gọi:

- Chú đẹp trai, chú sao vậy ạ? - AD chạm vào mặt chú.

- Cậu Minh, cậu làm sao vậy? Cậu đừng làm con sợ. - Hoàng lắc lắc tay cậu mình, ánh mắt hoảng hốt, ngấn nước.

Đúng lúc đó NT bước vào, đang định mở miệng gọi các con, nhìn thấy cảnh tượng như vậy liền trợn trừng mắt, há hốc miệng, dừng bước. Không thể ngờ được hẳn ta lại xuất hiện trong này. Về mặt xúc động như mắt hồn đang nhìn chòng chọc AD của hẳn ta làm NT lo sợ, hãi hùng trong lòng. Liệu hẳn ta có phát hiện ra không?...Không, không thể nào, NT phủ nhận ngay, cố gắng trấn tĩnh, về mặt lạnh lùng đi về phía họ, kéo AD đến bên mình rồi lạnh nhạt hỏi:

- Sao anh lại đến đây?

Bỗng dung con gái bảo bối biến mất, rời khỏi tầm mắt, và vòng tay yêu thương của mình, sau đó là âm thanh ầm ập quen thuộc của người con gái đáng hận đó, MV ngay lập tức quay người lại nhìn thẳng vào mắt cô đầy giận dữ nhưng cũng chan chứa yêu thương.

NT nhìn thấy ánh mắt tức giận, hận không thể giết chết cô ngay lúc này của hắn ta mà hoảng hốt, không hiểu nổi tại sao khuôn mặt hắn lại đáng sợ như quỷ sa-tăng đến từ địa ngục, vô thức ôm chặt con gái, nhẹ nhàng lùi lại.

Hoàng đứng bên cạnh nghe cô giáo hỏi nhưng cậu Vương không có ý định trả lời, nhanh nhẹn đáp:

- Dạ thưa cô, đây là cậu của con ạ.

Nghe xong NT càng chán động hơn, mắt như muốn to ra vài phần nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, không phải hắn lúc nào cũng chỉ có mỗi một bộ mặt lạnh lùng? Làm sao có thể là người cậu đáng yêu, tốt bụng của Hoàng được? Bỗng chốc cô muốn phát điên vì sự sắp xếp ngẫu nhiên, bừa bãi của ông trời.

MV vẫn không lên tiếng, đứng đó quan sát hết thấy mọi việc, sự tức giận, chán ghét khi biết anh chính là cậu của Hoàng, sự sợ hãi, ôm chặt con gái vào lòng lùi ra xa như muốn trốn chạy. Vì vậy MV nhanh chóng xải hai bước chân dài đến bên cạnh cô, túm lấy tay cô ngăn chặn ý định chạy trốn của cô. Sau đó cúi xuống sát mặt, nhìn cô đầy giận dữ, nghiêng răng nói:

- Tôi cần nói chuyện với em ngay lập tức.

- Tôi không quen anh, cũng không có gì để nói với anh. - NT ra sức giãy dụa hòng thoát khỏi bàn tay như gọng kìm của kẻ trước mặt.

Thấy vậy MV càng tức giận như muốn đốt cháy mình, bóp chặt tay hơn, ầm ầm đe dọa:

- Vậy sao? Nhưng tôi có hàng nghìn, hàng vạn chuyện cần nói với em. Tôi không có tính kiên nhẫn đâu, nếu em không nói chuyện với tôi thì tôi có thể nói ở đây, thậm chí có thể làm chuyện mất kiểm soát ngay cả bản thân tôi cũng không biết rõ.

Nghe lời đe dọa của hắn ta NT vừa phẫn nộ vừa sợ hãi, không thể làm gì khác hơn là đồng ý. Cô không muốn con gái cô biết được chuyện này, cắn răng chấp nhận:

- Được.

Sau đó, MV quay sang nhìn hai đứa bé, nhẹ giọng nói:

- Hai đứa ngoan ngoãn ở đây đợi chúng ta, không được đi đâu. Nhớ rõ chưa?

Rồi không chờ đợi một giây nào nắm lấy tay NT, lôi ra khỏi phòng trong sự tò mò của hai đứa trẻ.

- Không biết có chuyện gì nhỉ? Cậu Vương hôm nay lạ quá. - Hoàng lẩm bẩm.

- Ừm, mẹ tớ cũng vậy. Hay là chúng mình đi xem sao? - AD đề nghị.

- Không được, cậu mà biết thì chết đó. Xưa nay chưa ai chống đối cậu Vương. Xem nét mặt của cậu có vẻ là chuyện lớn. Tốt nhất là nên nghe lời cậu. - Hoàng ra vẻ hiểu biết, phân tích rõ.

Vì vậy AD từ bỏ việc đi xem, bọn chúng lại tiếp tục công việc dở dang và chờ đợi hai người lớn nói chuyện xong.

Bị MV lôi xềnh xệch ra khu vườn của bọn trẻ NT vội giằng mạnh tay ra, lùi lại một khoảng cách an toàn đối với anh.

Khu vườn yên tĩnh, có nhiều loại hoa cỏ cho các bé vui chơi và nhận biết thế giới thiên nhiên quanh mình. Không khí tĩnh lặng, không gian rộng lớn không một bóng người. Cả ngôi trường ngủ yên, mọi người như thường ngày đều ra về từ sớm, chỉ còn NT luôn là người ở lại muộn nhất. Cho nên khi xuất hiện tình huống như thế này khiến cô rất sợ hãi, chẳng may hắn ta nổi hứng tức giận muốn giết cô thì sao? Cô biết kêu ai cứu? Chắc chắn chỉ có con đường chết. Nghĩ đến đây NT hít sâu, cố gắng bình tĩnh, muốn nhanh chóng thoát khỏi hắn ta, bèn hỏi ngay:

- Anh có chuyện gì muốn nói thì nói đi, tôi nghe đây. Nhanh lên, tôi còn phải về, trời sắp tối rồi.

Nghe NT nói MV càng điên tiết hơn. Chuyện như vậy mà cô còn dám bảo anh nói nhanh đi về. Có ngăn lại ý nghĩ nhảy đến bóp cổ cô, MV nắm chặt hai tay, hít thở sâu, sau đó nhìn thẳng vào mắt cô với ánh mắt đỏ ngầu, dần từng tiếng hỏi:

- Ánh Dương là con ai?

Câu hỏi của MV khiến NT giật mình, ngay sau đó trấn tĩnh lại, nhìn đi nơi khác đáp:

- Sao anh lại hỏi như vậy? Nó tất nhiên là con gái tôi, không liên quan đến anh.

- Tôi hỏi lại một lần nữa, bố AD là ai? - MV nghiêng răng, nắm tay kêu răng rắc.

- Bố con gái tôi là ai cần phải báo cáo với anh sao? - NT cười khẩy, khinh thường đáp.

Nhìn nét mặt khinh thường của cô, MV suýt không thể khống chế bản thân, ánh mắt như thiêu đốt, nhìn chòng chọc cô uy hiếp:

- Tôi hỏi một lần cuối, bố con bé là ai? Nếu em vẫn không trả lời thì không có cơ hội hối hận đâu, lúc ấy đừng trách tôi ác.

- Được rồi, bố con tôi tên là...là...Huy. - NT hoảng loạn và sợ hãi, vội vàng thốt lên.

Ai ngờ nghe xong MV lại ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, khiến cho cô càng sợ, lắp bắp hỏi:

- Anh...anh cười gì? Anh...anh bị ma nhập sao?

- Tôi nói là bố ruột chứ không phải bố nuôi. Em không cần lừa tôi. - MV hầm hè nhìn NT, không ngờ cô dám nói như vậy với anh.

- Ai..ai nói đồn với anh? Tôi nói sự thật. Đúng, anh Huy chính là bố ruột của AD. - NT cường lại sự chột dạ trong lòng, cứng rắn nói. Nghe vậy MV mất hết bình tĩnh hét lên:

- Thôi đi, đến tận bây giờ mà em vẫn muốn giấu tôi sao? Em nghĩ tôi ngu ngốc như vậy? Tin những lời lẽ dối trá của em? Ánh Dương là con tôi. - MV bước từng bước đến gần NT, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cô làm cô hoảng loạn lùi về sau, anh lại một lần nữa khẳng định chắc nịch - Ánh Dương là con gái ruột của tôi. Tôi - Trần MV mới chính là bố đẻ của con bé.

Mặc dù rất hoảng hốt trong lòng nhưng NT vẫn ra vẻ bình tĩnh, cười mỉa nhìn anh đáp:

- Nực cười, chẳng lẽ tôi ngay cả ai là bố ruột của con mình cũng không biết? Hình như anh mắc bệnh hoang tưởng, nên đến bác sĩ khám đi chứ đừng đứng đây mà gào thét những điều điên rồ như vậy.

- Được, chúng ta đến bệnh viện xét nghiệm ADN ngay bây giờ, em dám không? - MV nhìn NT cười, thách thức.

- Tôi không rồi hoi mà đang yên đang lành lại bắt con mình đến bệnh viện chịu đau, anh điên thì điên một mình đừng lôi người khác theo. - NT vẫn cứng rắn phủ nhận.

Nực cười, đúng là nực cười thật. Không ngờ đến bây giờ cô vẫn còn mạnh miệng chối cãi? MV thực sự căm hận không thể giết chết cô. Ánh mắt nhìn cô tóe lửa, túm lấy tay cô không cho cô lùi lại nửa bước, buộc cô nhìn thẳng vào mắt anh rồi gần từng tiếng, rít qua kẽ răng:

- Nguyễn NT, em còn có thể tàn độc hơn không? Trần MV tôi chưa từng có ý nghĩ muốn giết chết ai mạnh mẽ như lúc này. Em giỏi lắm, là người đầu tiên dám lừa gạt tôi mà vẫn có thể nhìn thẳng vào mắt tôi không chút e sợ. Nói cho em biết, quá khứ tôi có lỗi với em là tôi không đúng, tôi chấp nhận làm mọi việc theo ý em để bù đắp những tổn thương tôi đã gây ra cho em. Vậy mà không ngờ em dám giấu tôi chuyện này. Em có trái tim không? Sao em có thể tàn nhẫn chia cách cha con tôi như vậy? Suốt sáu năm qua, sáu năm trời tôi không biết đến sự tồn tại của con mình, để cho con bé sống trong cuộc sống khổ cực, thiếu thốn tình thương yêu của người cha, bị bạn bè chê cười, khiến con bé khao khát, ước ao có một người cha như bao bạn khác. Làm sao em có thể nhẫn tâm nhìn con bé từng ngày? Em là mẹ ruột của nó cơ mà. Em nói đi, nói cho tôi biết tại sao? Tại sao? - MV điên cuồng gào thét, anh không thể hiểu nổi trái tim người phụ nữ này làm bằng gì mà lạnh lùng, vô cảm đến vậy? Chính anh cũng không tưởng tượng nổi.

- Tại sao? - NT cười khẩy nhìn anh đầy căm phẫn nhưng lại nhẹ nhàng nói- Anh hỏi tôi tại sao ư? Vậy anh bảo tôi phải làm thế nào? Nói cho con bé biết cha của nó đã cưỡng bức mẹ nó nên mới sinh ra nó? Hay nói có lẽ chính sự tồn tại của nó sẽ khiến cha nó ghét bỏ bởi vì nó không phải là kết tinh của tình yêu mà chỉ là một sai lầm do thú tính của cha nó trở dậy tạo ra? Hay tôi phải ôm con đi khắp nơi như một mụ điên vô vọng tìm kiếm một kẻ ngay cả tên tuổi, nghề nghiệp, lai lịch như thế nào tôi cũng không biết, không có bất cứ thông tin gì về hắn ta để cầu xin hắn ta chấp nhận đứa con, rủ lòng thương xót cho tôi ít tiền nuôi con coi như chịu trách nhiệm? - NT day nghiêng, nói ra những lời thâm độc nhất như những mũi dao đâm nát tim anh. MV ngờ ngàng, lưng túng không thể phản bác, mãi sau mới hỏi:

- Được, cho là lúc đó em không thể tìm ra tôi, vậy còn bây giờ? Tại sao khi gặp lại tôi em không nói, thậm chí cố tình che giấu còn muốn tôi không bao giờ xuất hiện trước mặt em, chấm dứt mọi chuyện với em? Em nói đi, tại sao? Từ bây giờ tôi sẽ không thực hiện theo lời nói của em. Tôi hủy bỏ lời hứa đó. - MV khoát tay, mạnh mẽ nói.

Nghe anh nói vậy NT mất bình tĩnh, hét lên:

- Anh không được làm như vậy. Đàn ông nói phải giữ lời. Anh hỏi tôi tại sao gặp lại anh không nói cho anh? Bởi vì tôi thấy hiện tại cuộc sống của mẹ con tôi rất tốt, AD có mọi người yêu thương, chăm sóc chu đáo, nó không hề khổ cực hay buồn thảm như anh nghĩ. Vậy thì tôi cần gì phải khuấy động mọi chuyện lên để con bé đau khổ?

- Không ư? - MV cười chế giễu nhìn cô - Vậy em có biết vừa rồi con bé ước ao tôi là bố nó? Trong mắt nó là sự khao khát mãnh liệt lớn thế nào em có biết không? - MV phẫn hộ quát. Cứ nhớ lại câu hỏi và ánh mắt khao khát của con bé dành cho anh, MV như muốn tan nát, đau đớn và day dứt như bị xé từng miếng thịt trên người.

- Nếu muốn tôi thừa sức có thể cho AD một người bố bất cứ lúc nào. Hiện tại con bé đã có bố Huy. - NT không sợ chết, tiếp tục đổ thêm dầu vào ngọn lửa đang cháy bùng rực trong người MV.

Ngay lập tức MV liền rít gào điên cuồng, ra sức lay người cô như muốn làm văng óc cô ra xem cô đang nghĩ gì và có bình thường không:

- Em nói thử một lần nữa xem? Nguyễn NT, tôi nhất định không tha cho em, em đừng hòng chạy thoát. Mọi lỗi lầm của tôi đối với em vì chuyện này đã coi như chấm hết. Bây giờ tôi sẽ nói cho AD biết sự thật và bù đắp cho con bé tất cả những gì tôi nợ nó trong suốt sáu năm qua.

- Anh dám? Có giỏi anh để cho con bé biết anh cưỡng bức tôi? Biết tôi và tất cả người thân của bé đều căm hận anh? Anh dám phá vỡ hình tượng người cha yêu vĩ đại, tuyệt vời và yêu thương mẹ nó trong lòng con bé không? Bao lâu nay chúng tôi đều cố gắng vun đắp một người cha hoàn mĩ nhất trong lòng AD, mong con bé được sống trong tình yêu thương của người cha dù là ảo tưởng để nó phát triển bình thường như bao đứa trẻ khác. Anh nghĩ con bé có thể chịu đựng được thực tế tàn khốc như vậy sao? Nếu anh nghĩ có thể thì cứ đi, đến lúc ấy xem ai mới là người độc ác nhất? - NT phát điên lên, gào muốn rách cổ họng.

MV nghe NT nói vậy, dừng lại, ngơ ngác nhìn cô, vì vậy NT tiếp tục nói, giọng hòa nhã hơn một chút:

- Điều tốt nhất đối với AD không phải là cho nó biết sự thật đớn đau này. Con bé không thể tiếp nhận nổi. Anh yên tâm, bên cạnh con bé luôn có rất nhiều người yêu thương và che chở cho nó, vì vậy chắc chắn con bé sẽ được hạnh phúc. Mong anh hiểu điều tôi nói và quên đi ý định đó. Hãy để con bé sống như vậy mãi mãi, không bao giờ biết đến sự thật. Tôi nhất định sẽ luôn ở bên AD đến hơi thở cuối cùng, vì vậy anh không cần lo lắng điều gì nữa. - Có cố gắng khuyên nhủ, đưa ra những lý lẽ đúng đắn nhất. Nào ngờ MV lại phản đối ngay lập tức:

- Không được, AD là con gái tôi. Tôi không thể để con gái mình không biết đến sự tồn tại của cha nó. Tôi nhất định phải chịu trách nhiệm với em và con.

Nói đến rất cổ bông lười mà hần ta vẫn không chịu nghe, vì vậy cô đành ngoa ngán lác đầu, thờ dãi đáp:

- Tùy anh, nhưng tôi chỉ muốn anh hãy nghĩ kĩ trước khi nói cho AD biết, còn việc chịu trách nhiệm với tôi thì không cần thiết. Tôi không cần tiền của anh, càng không cần một kẻ không yêu mình và mình cũng không yêu chịu trách nhiệm. Được rồi, bây giờ chúng ta đều không đủ bình tĩnh để nói chuyện một cách lý trí, vì vậy chúng ta hãy tạm gác chuyện này lại, suy nghĩ chín chắn, rõ ràng mọi chuyện rồi gặp nhau quyết định dứt khoát, được chứ? - NT đưa ra lời đề nghị nghiêm túc.

- Được thôi, nhưng tôi cảnh cáo em đừng có ý định đem con bỏ trốn khỏi tôi, nếu không dù có phải lật tung quả đất này tôi cũng phải tìm ra bằng được. Hãy nhớ rõ lời tôi nói. Đây là sự nhượng bộ cuối cùng của tôi.

Nói xong MV dứt khoát bước nhanh về phía trước, mạnh mẽ, vững chắc bỏ đi để lại một mình NT run rẩy đổ gục xuống đất. Cô nên làm thế nào đây? Cô hiểu được ánh mắt giận dữ, cảnh cáo vừa rồi của hần. Nhất định hần ta có khả năng làm như vậy, cô không thể trốn khỏi bàn tay hần. Nên làm gì bây giờ? Ngay cả khóc cô cũng không thể, khóc có giải quyết được việc không? NT chẳng bao giờ thêm làm điều yếu đuối và vô nghĩa đó.

Thôi được, cứ thuận theo ông trời đi, không phải chính ông ta là người sắp xếp mọi chuyện? Để cho anh ta là cậu của học sinh của cô, tình cờ gặp AD và biết được sự thật.

NT thờ dãi cười đau khổ, không ngờ cô làm bao nhiêu cách cũng không chống lại được ý trời. Nghĩ như vậy, cô càng cười to hơn, sau đó lấy lại bình tĩnh, đứng dậy đi về.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: YÊN TĨNH SUY NGÃM

Bữa tối được dọn ra giữa nhà, mọi người giải chiếu xuống nền, ngồi quây quần bên nhau trong không khí ấm áp của một đại gia đình.

Các thành viên vừa ăn vừa trò chuyện về công việc, chuyện học hành, chuyện xóm làng.... Nói chung là đủ thứ chuyện.

Đầu tiên là ĐM than thở công việc vất vả, chán chường. Nghe vậy bà Hoa liền mắng:

- Anh kêu cái gì mà kêu? Có công việc như vậy là tốt rồi, chịu khó làm việc chăm chỉ đi, bây giờ ới người thất nghiệp kia. Còn lòng bông là chết với tôi.

- Mẹ à, con nói vậy thôi. Chỉ là hơi mệt mỏi và áp lực một chút, nói ra mới giải tỏa được. Chứ con vẫn làm việc hăng say, quên mình có dám nghỉ ngơi lúc nào đâu. - ĐM biện hộ luôn.

- Mẹ anh nói như vậy cũng chỉ muốn tốt cho anh, không phải yêu cầu anh làm việc quá mức, không có thời gian nghỉ ngơi rồi ảnh hưởng đến sức khỏe. - Ông Tần cũng nhắc nhở con trai.

Nghe bố khuyên Minh gật đầu ngay tắp lự, cười nịnh nọt:

- Con biết bố mẹ quan tâm cho con, vì vậy con nào dám trái lời bố mẹ? Bố mẹ chỉ tây con có gan hùm cũng không dám nhìn hướng đông. Con trai của bố mẹ luôn tôn thờ câu nói triết lí "bố mẹ đặt đâu con ngồi đó" mà.

ĐM vừa nói xong làm AD phì cười, dường như câu nói này thiên về việc hôn nhân đại sự hơn. Xem ra bác trai cô bé thành ngữ hơi kém, tự lấy đá đập đầu mình. Quả nhiên bà Hoa nhắc đến chuyện đó ngay:

- Anh chỉ được cái dẻo mồm. Vậy sao tôi bảo anh lấy vợ anh có nghe đâu? Nhờ người làm mai mỗi mấy lần anh đều từ chối là thế nào? Sắp già đến nơi rồi mà vẫn cứ muốn bám dính bố mẹ mãi sao? - Bà mắng con nhưng trong ánh mắt lại có tia vui vẻ.

- Mẹ à, đang ăn cơm mà. Đừng nhắc đến chuyện đó được không? - ĐM mếu máo nhìn mẹ.

- Sao lại không nhắc? Anh đi làm suốt làm gì có thời gian nói chuyện với tôi? Mà cứ mỗi lần nhắc đến chuyện này thì anh lại lẩn như trạch tôi lấy đâu ra cơ hội bàn chuyện tử tế với anh?

Bà Hoa mắng. Con trai bà là vậy, chẳng hiểu sao chưa chịu lấy vợ, có phải xấu xí, kém cỏi không ai thèm ngó ngang đâu, gái theo đây í chứ. Vậy mà cứ nhất quyết không chịu, bà làm mai thì bảo muốn tự mình tìm. Đặc biệt mỗi lần nhắc chuyện này là con trai bà tìm đủ cách tránh né khiến cho người mẹ như bà vừa tức giận vừa buồn cười.

Nghe mẹ nói như vậy, ĐM méo mặt, lảng tránh đáp:

- Con vẫn còn trẻ sao phải lo sớm? Hơn nữa con trai của mẹ đẹp trai, tài giỏi như vậy làm sao cần mai mối? Bây giờ là thế kỉ 21 rồi, ai còn xem mặt nữa người ta cười chết. Cứ để mọi chuyện tự nhiên, từ từ được không mẹ?

- Từ từ thì đến bao giờ? Tôi muốn ẵm cháu nội lắm rồi. - Bà Hoa nói dối.

Ngay lập tức ĐM nháy mắt với AD nhờ giúp đỡ, con bé hiểu ý nhưng lại nhân cơ hội vội vỉnh, gợn ngón trỏ lên "một tháng đồ ăn vặt", ĐM nhăn mày giờ lại một ngón út có nghĩa là "một tuần". Thấy vậy AD bủn rủn không chịu, ĐM đành đau khổ giờ hai ngón tay, AD cười tươi, hai người cùng gật đầu, ngầm kí kết hợp đồng nhanh chóng. AD cũng giống những bạn khác, rất thích ăn đồ ăn vặt như bim bim, bỏng, kẹo.... của mấy bà bán hàng rong, nhưng mẹ lại không cho bởi những thứ đó không tốt, ăn nhiều là có hại. Vì vậy mọi người trong nhà không phát hiện hai bác cháu họ vừa đàm phán xong một bản hợp đồng trong chớp nhoáng.

Vì hai tuần ăn vặt thỏa thích, AD nhiệt tình hoàn thành nhiệm vụ, nhõng nhẽo nói với bà:

- Bà ngoại, bà không yêu AD nữa sao? Con không muốn có thêm em bé đâu ạ.

- Sao AD lại nghĩ vậy? Dù bà có thêm cháu bà vẫn yêu AD của bà nhất mà, con không thích có thêm em chơi cùng sao? Như vậy càng vui chứ. - Bà Hoa cười vì cháu gái ghen tị, sợ phải chia sẻ tình cảm với em nhỏ.

- Không, con chưa muốn, hiện tại AD chỉ muốn mọi người yêu chiều mình con thôi. - Con bé ra vẻ dăm chiêu suy nghĩ, sau đó đưa ra ý tưởng - Hay là vậy đi, bà để cho bác tự tìm, đừng giục bác được không ạ? Như vậy vừa có thể cho bác thoải mái theo đuổi tình yêu tự do, lại có nhiều thời gian cho con thích ứng và chấp nhận, cái này gọi là "vẹn cả đôi đường" mẹ thường nói có phải không ạ? - Bé nũng nịu xin bà.

Nghe cháu gái đề nghị, bà Hoa nghĩ ngợi cũng thấy đúng, gật đầu đồng ý:

- Ừ được rồi, AD nói đúng lắm, cháu của bà giỏi quá, thôi thì cứ như vậy đi.

Mọi người lại tiếp tục ăn cơm, bỗng bà Hoa nhớ ra chuyện, hỏi con trai:

- À, thế con bé TN bạn em anh xinh xắn, nhanh nhẹn như vậy, anh có ưng không? Hôm các người đi chơi, tôi thấy anh hợp nó lắm mà?

Mình đau đầu nhìn mẹ, tức giận và đầy miệng cơm, sau đó mới trả lời:

- Không có gì đặc biệt đâu mẹ, con coi cô ấy như em gái, giống Tuyết thôi.

- Sao lại vậy được? Anh đừng dối bà già này - Bà Hoa không tin hỏi.

Bí quá ĐM lại đưa mắt sang nhìn cháu đe dọa, vì vậy AD ngay lập tức đánh lạc hướng bà:

- Bà ơi, hôm nay ở lớp có bạn Nhung tè giảm. Như vậy là xấu bà nhỉ?

- Ừ xấu. - Bà Hoa nhìn cháu cười, gật đầu.

- Đúng rồi, hôm nay còn có chú đẹp trai đến đón bạn Hoàng. Chú ấy hỏi con nhiều thứ rồi đột nhiên nhìn con lạ lùng, đúng lúc đó mẹ đến, thế là chú ấy gọi mẹ ra nói chuyện riêng ạ.

Cuối cùng AD cũng thành công đưa bà sang chủ đề khác, nhưng không chỉ một mình bà mà cả ông và bác cũng chú ý, yên tĩnh, cùng nhìn về phía mẹ.

Đến lúc này mọi người mới thấy điều khác thường. NT đang thần thờ, và cơm vào miệng trong vô thức, không gấp thức ăn, cứ ăn cơm trắng một mình. Bà Hoa thấy vậy, gấp một miếng thịt nạc vào bát con, lo lắng hỏi:

- Gấp thêm thịt vào ăn chứ, ăn mỗi cơm không thể? Suy nghĩ gì chăm chú đến mức không có cả tâm hồn ăn uống vậy?

Mãi suy nghĩ đến khi nghe thấy mẹ nói NT mới giật mình nhìn xuống bát com, quả là cô đang ăn com không, cô dừng lại, đặt bát xuống mâm rồi cười với mẹ đáp:

- Không có gì đâu mẹ. Tại con định giảm béo ý mà.

- Giảm gì mà giảm, còn không sợ ra đường bay mất sao? Cô mà ** theo mấy đứa con gái bây giờ thích eo gầy là không xong với tôi đâu. - Bà Hoa tức giận mắng.

Biết mình lỡ lời, NT vội vàng xua tay, cười lái sang chuyện khác:

- Hi hi, con đùa thôi, con muốn béo còn chẳng được, béo khỏe béo đẹp. Mẹ đừng giận. - Nhưng bà Hoa vẫn chưa nguôi, do vậy ông Tần cũng khuyên:

- Bà chấp con nó làm gì? Nó đùa thôi, ăn com đi.

- Đúng, đúng, mẹ ăn cá này, mọi người cũng ăn nha. - NT vội vàng gấp cá vào bát mẹ lấy lòng rồi cầm bát lên, và lấy và để com vào miệng. Mẹ luôn lo lắng, quan tâm và cố gắng bồi bổ cho cô thật tốt, lúc nào cũng chê con gầy mẹ gầy, xót xa khi nhìn dáng người mảnh khảnh của cô, vậy mà vừa rồi NT lại cuống quá lấy cái cớ ngu xuẩn và cấm kị nhất đối với mẹ. NT áy náy, sợ mẹ buồn cho nên cố gắng ăn thật nhiều.

Mọi người không nói chuyện nữa, tiếp tục ăn com.

Ăn com xong, NT như mọi ngày đi làm buổi tối ở khách sạn.

Về đến nhà, bố mẹ và anh trai vẫn chưa ngủ, ngồi trên ghế xem phim.

Hôm nay NT muốn đi xe buýt, vì vậy anh trai cô không đi đón.

Thấy mọi người vẫn thức, thật kì lạ, NT bước vào nhà nhìn mẹ hỏi:

- Bố, mẹ sao hai người còn chưa ngủ? AD đâu rồi ạ?

Mẹ cô nhìn cô một lúc mới mở miệng:

- Mẹ dỗ con bé ngủ rồi, con ngồi xuống đây nói chuyện với bố mẹ một lát.

- Vâng ạ.

NT biết chẳng có chuyện gì qua được mắt mẹ vì mẹ luôn quan tâm và rất hiểu cô cho nên cũng không giấu, ngồi xuống cạnh mẹ.

- Có phải người chiều nay đến tìm con là hấn ta không? Hấn biết AD là con rồi sao? - Bà Hoa không vòng vo, hỏi thẳng con.

NT không nói chỉ gật nhẹ đầu, vì vậy ĐM liền lo lắng hỏi:

- Tên khốn ấy có làm gì em không? Em không bị thiệt thòi gì chứ?

- Không có chuyện gì. - Cô trấn an mọi người. Nhưng bố cô vẫn chưa tin, hỏi lại:

- Thật không sao chứ? Con không được giấu mọi người chịu đựng một mình. - Ông Tần nghiêm nghị nói, ông còn lạ gì con gái, lúc nào cũng lo cho bố mẹ, nghĩ cho người khác làm ông rất đau lòng.

- Bố mẹ, con nói thật mà. Con và hấn ta chỉ nói chuyện, không xảy ra việc gì hết. - NT khẳng định chắc nịch.

Nghe vậy mọi người nhẹ nhõm hơn, sau đó ĐM hỏi tiếp:

- Hấn ta biết AD là con mình, vậy hấn muốn gì? Hấn có đòi bắt nó đi không? Có uy hiếp em điều gì không?

Mọi người hốt hoảng, nôn nóng nhìn NT, đây là điều quan trọng nhất. AD là mạch sống trong gia đình này, làm sao có thể để hấn ta cướp đi? Mọi người cũng hiểu rõ hấn quyền thế, lợi hại như thế nào, làm sao họ đấu lại được?

Biết mọi người sốt ruột, NT bình tĩnh nói rõ ràng tất cả:

- Lúc đầu hấn ta rất tức giận, đòi nhận AD ngay lập tức, nhưng con đã dùng lí lẽ thuyết phục hấn, yêu cầu thời gian để hai người bình tĩnh và suy nghĩ kĩ. Hấn đồng ý, do vậy tạm thời chưa có chuyện gì.

- Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ? Không lẽ chuyển nhà?- Bà Hoa sợ hãi nói.

- Bà từ từ để con nói, đừng cuống. - Ông Tần cầm tay vợ trấn an.

ĐM này giờ yên lặng, tay chống cằm suy nghĩ, sau đó nhìn NT hỏi:

- Em có kế hoạch gì không?

Nghe vậy, NT thờ dài nhìn mọi người một lượt rồi trả lời:

- Bỏ trốn? Trốn ở đâu? Căn bản là chúng ta không có cơ hội. Con lại không muốn AD biết sự thật, con không muốn bé con phải chịu bất cứ tổn thương nào, vì vậy hiện tại điều con lo nhất là làm sao nói cho AD biết về hấn mà không làm con bé buồn.

Mọi người nghe xong trầm mặc, không khí trầm xuống, trên mặt mỗi người là vẻ đăm chiêu, lo lắng. Sau đó bà Hoa sụt sịt, nghẹn ngào nói:

- Vậy tính sao bây giờ? Sao ông trời lại ác với gia đình mình thế này? Bố mẹ có ăn ở thất đức đâu cơ chứ.

Bà Hoa ai oán, thốt lên đau xót. Ông trời đối xử với con gái bà bất công quá. Đã lấy đi tương lai tươi sáng trên con đường học tập của nó, bây giờ lại muốn lấy đi AD - bảo bối của con bà, khác nào lấy sinh mạng của nó. Bà lại chẳng làm gì được. Là người mẹ, bà cảm thấy đau đớn và buồn bã, thương tâm vô cùng khi phải nhìn con gái mình đau khổ, tuyệt vọng mà không có cách gì giúp nó. Bà thấy mình là một người mẹ thất bại... một người mẹ vô dụng, không có đôi cánh to lớn, vững chắc để bảo vệ, che chở con mình thật tốt.

Nhìn thấy ánh mắt ngân ngấn nước đầy lo âu, tự trách của mẹ, NT nghe như có từng mũi kim đâm vào da thịt, vội vàng đến bên mẹ, ôm mẹ vỗ về, an ủi:

- Mẹ đừng buồn, cũng đừng tự trách mình. Mọi chuyện vẫn chưa hết hi vọng mà, chúng ta hãy để nó diễn ra tự nhiên. Con sẽ nói chuyện với hấn rõ ràng, nhất quyết không để hấn làm hại mình và cướp AD đi. Mẹ tin con, được không? - NT đưa tay gạt nước mắt trên khuôn mặt già nua của mẹ, nhẹ giọng dỗ dành.

Bao năm nay mẹ vẫn canh cánh trong lòng vì không thể làm gì cho cô. Mọi lo lắng, băn khoăn và dằn vặt của mẹ NT hiểu hết, cảm nhận rõ ràng tình thương mẹ dành cho cô, vì vậy càng đau đớn gấp ngàn lần vì điều đó.

ĐM thấy vậy cũng nhanh chóng khuyên mẹ:

- NT nói phải, mẹ đừng quá lo, cứ đợi cùng hấn nói chuyện đã.

- Được rồi, bà đừng làm cho các con lo lắng thêm. Mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên đi, ông trời không tuyệt đường sống của con người bao giờ. - Ô Tàn vỗ về vợ - Các con mau ngủ sớm, mai còn đi làm.

Nói xong ông đỡ vợ về phòng mình. NT và ĐM cũng về phòng nghỉ ngơi.

Nằm trên giường, nhìn con gái bé bỏng an tĩnh ngủ trong vòng tay của mình, NT cảm lòng không được thom lên má con.... Bé con, con là ánh dương của mẹ, là hơi thở của mẹ, vì vậy mẹ nhất định dùng cả tính mạng này để bảo vệ con.... Mẹ sẵn sàng chống lại cả tất cả vì con.... Đừng sợ, mẹ nhất định không để con chịu một chút khổ sở nào. NT thầm nói với con cũng tự hứa với lòng.

Trong phòng nghỉ ngơi, không khí ồn ào, sôi nổi. NT ngồi một mình gặm bánh, lát sau chị Huệ đi đến ngồi cùng.

Thấy mỗi mình chị, NT ngóng cổ ra phía sau nhìn rồi quay lại hỏi:

- TN đâu?

- Trốn rồi. - Chị Huệ thông thả lấy bánh trên bàn ăn.

Nghe vậy NT liền thắc mắc:

- Trốn? Trốn ai? Sao phải trốn?

- Sợ mày truy sát.

- Chị nói gì vậy? Em không hiểu, hình như đang có bất đồng ngôn ngữ ở đây. - NT bắt đầu mất kiên nhẫn.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của cô, chị Huệ thờ dài ngao ngán nói:

- Hôm qua mày cứ thơ thẩn như người mộng du có biết gì đâu. TN bị lão Vương gọi lên nói chuyện. Chắc là lộ ra bí mật nên sợ mày chứ sao. - Chị Huệ giải thích.

Ngày hôm qua NT làm việc không chuyên tâm, như người mất hồn. Trong đầu cô là bao nhiêu chuyện lo lắng và sợ hãi, làm sao còn thời gian để ý chuyện khác? Vì vậy không biết chuyện này là điều đương nhiên.

Nhưng khi chị Huệ nói xong vẫn không thấy NT có phản ứng gì, cũng hoảng sợ, đưa tay sờ trán cô, NT liền gạt ra, thản nhiên nói:

- Không phải sờ, chị bảo với TN trong vòng 20 giây phải xuất hiện trước mặt em, nếu muộn hơn thì không cần nữa.

- Trời, sao mày ác vậy? - Chị Huệ nhảy dựng lên, nhìn NT như người mới gặp lần đầu.

- Còn 10 giây, 9 8.... - NT không quan tâm, mặt vô cảm tiếp tục đếm những giây cuối cùng.

Chị Huệ choáng váng, lắc đầu thở dài:

- Thì ra bình tĩnh, thản nhiên mới là cảnh giới cao nhất của sự tức giận, mới khiến người ta khiếp sợ tới cùng. Lợi hại, lợi hại.

NT là như vậy, đôi khi rất nhút nhát, yếu đuối nhưng có lúc lại mạnh mẽ và nhanh nhạy vô cùng, khả năng đó thường xuất hiện khi người khác động đến yếu điểm hay cảm kị của cô.

Ngay khi NT đếm đến giây cuối cùng, TN nấp gần đó vội chạy ra hô:

- Đừng đếm nữa, mình đây, mình đây.

Nhìn thấy cô xuất hiện, NT không nói gì, cũng không nhìn, tiếp tục ăn bánh, vì vậy TN càng sợ, vội cười cười lấy lòng bạn:

- Hi hi, NT à, bọn mình là bạn bè tốt mà, bỏ qua cho mình nhé. Mình thề là mình không tiết lộ bất cứ điều gì không nên, tha cho mình chỉ lần này thôi, được không?

Nói xong cô chấp hai tay lại, nhìn NT đầy hồi lối nhưng NT vẫn không ngừng đầu nhìn lên, vì vậy TN cuống cuống nói:

- Đừng vậy mà NT, mình chỉ là tức quá, thay cậu dạy cho hấn ta một bài học. Mình chỉ nói cậu đã phải sống như thế nào trong sáu năm qua, mình chỉ lên án tội ác dã man, vô nhân tính của hấn ta. Mình....

TN cứ thao thao bất tuyệt khiến NT cảm thấy đau đầu, vội giơ tay ra ngăn:

- Thôi, cậu không nói gì sai cả, chỉ là kể lể hết mọi sự việc về cuộc đời mình trong sáu năm qua cho hấn ta nghe, chỉ nói AD như thế nào, gđ mình ra sao? Bất hấn ta phải làm gì cho mình... - NT nhìn bạn vẻ tán thưởng nhưng trong mắt lại chứa đầy tức giận. TN biết sai, vội ngậm miệng, đưa mắt sang chị Huệ cầu cứu. Chị lên tiếng, nhẹ nhàng khuyên ngăn:

- NT à, đừng giận TN nữa, dù sao nó nói cũng đúng, phải nói hết ra thì hấn ta mới biết mình xấu xa như thế nào, cho hấn ta cắt đứt lương tâm đến chết luôn, để....

Giọng chị Huệ càng ngày càng nhỏ dần theo ánh mắt mỗi lúc một lạnh thêm của NT. Đột nhiên cô quay đi, không nhìn hai người kia, còn bọn họ sợ hãi không dám mở miệng trước thái độ giận dữ của cô.

Không khí căng thẳng, hai người nhìn say đắm một người, còn một người lại quay đi không quan tâm. Bỗng vai NT run lên ngày một dữ dội, dường như đang kìm nén điều gì, hai người kia thấy vậy, nhìn nhau rồi cùng e dè gọi:

- NT?... NT à?

Đến lúc này NT không thể nào giữ được bộ mặt lạnh lùng, phì cười ngặt nghẽo. Hai người còn lại nghệt mắt như thăng dần, lát sau giật mình, tức giận đánh vào vai cô, quát khê:

- Con ranh, làm bọn này hết hồn.

- Tại hai người yếu bóng vía thì có. - NT vừa cười vừa nói.

- Tại mày xảo quyệt quá í. - Hai người đồng thanh đáp.

Ba cô gái lại đùa vui, xua tan bầu không khí căng thẳng vừa rồi.

Mãi sau họ ngừng cười, TN dè dặt nhìn bạn hỏi:

- Không giận thật chứ? Sao lần này bình tĩnh vậy?

Nhìn vẻ mặt cẩn thận của cô, NT lại cười tiếp. Cô làm sao có thể giận họ được khi họ là những người bạn chân chính, đáng tin nhất của cô, luôn ở bên cạnh, quan tâm và yêu thương cô những lúc cô cần nhất? Họ trao cho cô những vòng tay thân thương, sưởi ấm trái tim đau đớn của cô. NT biết họ luôn làm những gì tốt nhất cho cô, TN tức giận, bức xúc thay cho cô cho nên mới nói hết mọi thứ ra để chỉ trích và lên án hấn. Như vậy cô có tư cách gì mà giận dỗi đây? Cô còn không biết làm gì để bày tỏ sự biết ơn của mình với họ.

Nhớ lại những ngày mới đến đây, không quen biết ai, chỉ có một mình cô đơn, bơ vơ, chính họ là những người bạn đã thân thiện muốn kết bạn với NT và nhiệt tình giúp đỡ cô mọi thứ. Vì vậy NT làm sao có thể lấy oán báo ơn, giận dữ và không muốn nhìn họ? Hai người thật ngốc khi lo sợ một điều không bao giờ tồn tại.... nhưng đó cũng là do họ để ý đến cảm giác của cô. Nghĩ vậy, NT cười tươi vỗ vai họ đáp:

- Mình biết hai người làm vậy là vì yêu thương mình, cho nên mình đâu có lý do để giận? Trừ phi mình là người vô cảm.

- Thì cậu đúng là vậy mà. - TN lẩm bẩm

- Cậu nói gì? - NT mặt trầm xuống làm TN ngay lập tức xua tay phủ định:

- Không có gì, mình nói cậu vĩ đại quá... Vậy bây giờ cậu định thế nào?

Nghe cô hỏi, chị Huệ cũng nhìn NT chăm chú, chờ đợi câu trả lời. NT vẫn tiếp tục nhai bánh, chậm chạp đáp:

- Tính thế nào? Chỉ có thể chờ đợi nói chuyện với hân xem tình hình thế nào chứ làm được gì bây giờ? Dù sao hân ta cũng biết hết mọi chuyện rồi, em còn sợ gì nữa? Bình đến tương chặn, mềm dẻo không được thì cứng rắn, cứng rắn không được thì đánh liều... đồng quy vu tận. Có cầu không sợ kẻ tài, không sợ kẻ mạnh chỉ sợ kẻ liều mà. Hehe - NT nhún vai, tỏ vẻ bất cần.

Hai người kia nhìn NT thật lâu, sau đó nhìn nhau rùng mình. Xem ra chưa chắc con thỏ đã bị con sói ăn, có lẽ thỏ biến thành sư tử từ lúc nào không biết chừng. Còn sói tự dâng mình đến miệng sư tử mà còn tươi cười đưa khăn cho nó chùi mép. Có lẽ không lâu nữa tình huống sẽ được NT đảo ngược lại, họ nên lo lắng cho số phận của MV... kẻ xấu số, sắp chết đến nơi vẫn chưa biết.

Chiếc xe buýt dừng lại tại bến. Hành khách đua nhau đi xuống, trong đó có một người con gái xinh đẹp dắt tay một đứa trẻ đáng yêu với khuôn mặt họ là nụ cười rạng rỡ của tuổi xuân.

Trên con đường làng quen thuộc với hàng tre xanh ngắt, gió thổi rù rì, hai mẹ con NT vừa nắm tay nhau vừa nhảy chân sáo hát vè:

- Con chim ri nó gọi đi gọi cậu. con sáo sậu nó gọi cậu gọi cô. Tiếng con cò cộ gọi cô rồi lại gọi chú. có tiếng chim tu hú gọi chú rồi lại gọi đi.

Mọi cử chỉ, ánh mắt, nét mặt ngây thơ, hồn nhiên và trong sáng của hai mẹ con đều lọt vào đôi mắt đen sâu thăm thẳm của người đàn ông trên xe gần đó. Xa xa một chiếc máy ảnh đang ghi lại tất cả cảnh của hai mẹ con và người đàn ông. Người cầm máy vui vẻ cất máy đi, nhếch mép cười đắc chí, sau đó rút điện thoại ra bấm số gọi:

- Dạ thưa tiểu thư, tôi đã thu thập được mọi thông tin cần thiết.

Tiếng nói trong điện thoại cất lên lạnh lùng, mang chút gì đó mừng rỡ, mong chờ:

- Tốt, quay trở về.

Nói xong không chờ người đàn ông đáp lại đã tắt máy, chỉ còn tiếng tút tút vang dài. Người đàn ông nhìn chiếc điện thoại trong tay hồi lâu mãi không gấp máy lại, nghĩ thầm "Mất kiên nhẫn đến thế sao? Xem ra sắp có bão tố rồi".

Sau ngay đó, anh ta thu thập mọi thứ, rồi đi, để lại người đàn ông vẫn đang chuyên tâm dõi theo hai bóng dáng cao thấp, nhỏ xinh trên đường.

Hoàng hôn buông xuống với những áng mây đủ màu trên bầu trời. Ánh nắng yếu ớt hắt vào cửa kính xe nhưng không thể chạm đến bên trong, không thể nhìn rõ người trong xe là ai.

Trên khuôn mặt đêm chiều, lạnh lùng của người đàn ông anh tuấn, nổi bật là đôi mắt sâu thẳm ngập tràn cảm xúc khó tả, đang nhìn chăm chú thứ gì đó đầy khát khao và thương nhớ. Người đàn ông âm trầm tuấn lãng đó không ai khác chính là Trần MV.

Mấy hôm nay MV đều đợi ở cửa nhà NT từ sớm rồi theo chân hai mẹ con đến trường, nhìn cô dạy học, ánh mắt triu mến, khuôn mặt dịu dàng, giọng nói êm ái, yêu thương của cô dành cho bọn trẻ đều được phản chiếu rõ nét trong ánh mắt trắng đen phân minh của MV. Quan sát những điều đó cũng đủ biết NT là người như thế nào, yêu trẻ con ra sao? Đáng điệu của cô rất thu hút khiến cho anh bị mất hồn, không dứt mắt ra được khỏi người cô.

Vừa rồi, khoảnh khắc ngây thơ, hồn nhiên của hai mẹ con NT đã được MV chụp bằng mắt và lưu lại trong bộ nhớ quan trọng nhất của não. Hình ảnh đó thật tuyệt vời, NT và AD như hai chị em thiên thần đang nhảy nhót trong nắng, ấm áp và vui tươi khiến anh phì cười, niềm vui ánh lên trong đáy mắt, dường như bọn họ đem ánh mặt trời đến sưởi ấm trái tim băng lạnh và đánh thức nó tỉnh dậy, mạch máu được lưu thông, tràn đầy tình yêu. MV rất muốn bước xuống xe, chạy về phía họ, ba người một nhà cùng nhau nắm tay trên quãng đường đời về sau, không bao giờ chia xa. Nhưng điều đó vẫn còn xa vời so với thực tại, là bước thử thách khó khăn mà anh phải vượt qua.

Hôm đó MV quá bất ngờ và tức giận, mất lí trí cho nên đã trách NT. Hiện tại bình tĩnh suy ngẫm, mới thấy mình đáng hổ thẹn. Cô nói rất đúng, anh có quyền gì trách cô? Lấy tư cách gì sau khi chà đạp thân thể cô, biến mất rồi xuất hiện trước mặt cô đòi làm rõ mọi chuyện? Sau sáu năm chưa một lần chăm sóc AD lại đòi con bé phải nhận anh làm cha? Anh biết đối mặt với con mình như thế nào mà không cảm thấy xấu hổ trước ánh mắt thơ ngây, yêu quý con bé dành cho mình? Anh chẳng khác nào một người xa lạ đối với con bé. NT nói đúng, AD không phải là kết quả của tình yêu, càng không phải là mong muốn của anh. Có lẽ lúc đó nếu NT tìm được anh và nói cho anh biết cô có thai, với tính cách lạnh lùng của mình chưa chắc anh đã giữ lại đứa bé mà mình không có ý định tạo ra.

Vì vậy MV chưa dám đến nói chuyện với NT vì sợ cô sẽ căm hận anh đến tận xương tủy, không cho anh gặp con hay muốn anh tránh xa bọn họ. Như vậy MV chắc chắn không thể không chấp nhận bởi anh không có tư cách yêu cầu cô dành cho anh bất kì một điều gì mà cô không muốn. Anh không dám...không đáng...càng không thể....

Trong căn phòng sang trọng, rộng rãi và yên tĩnh chỉ có một người phụ nữ mặc váy liền đen, trên tay là điều thuốc lá hút dở. Cô ta đang cầm những tấm ảnh được chụp rất rõ nét, chuyên nghiệp. Về mặt người phụ nữ ngày một thâm trầm, ánh mắt sắc bén quét về phía người trong ảnh như muốn người đó biến mất khỏi thế giới ngay lập tức.

Đợi xem hết một lượt kĩ càng các bức ảnh, cô ta vút chúng xuống bàn, ngửa người ra sau, gác chân trái lên chân phải, hít một hơi rồi nhả ra khói, nói với người đàn ông đứng đối diện:

- Nên làm gì bây giờ nhỉ? Chơi mèo vờn chuột chắc thú vị lắm. - Nói rồi cô ta cười quý dị, khiến người bên cạnh rơn tóc gáy, sau đó ra lệnh cho người đàn ông - Cho cô ta vào.

- Vâng. - Người đàn ông cúi người đi ra.

Lát sau quay lại, theo sau anh ta là một người phụ nữ có khuôn mặt không tính là quá xinh nhưng cũng có nét sắc sảo, độc đáo, đôi mắt sâu hoắm cho thấy cô ta cũng là một người tâm cơ nhưng về mặt không che giấu được cảm xúc lại phản bội cô ta. Chỉ cần nhìn cũng biết đây là người phụ nữ có toan tính nhưng không đáng sợ như người phụ nữ đang ngồi trên salông kia.

Người đó bước lại gần người phụ nữ kia, xun xoe nói:

- Chị cho gọi em có việc gì không ạ?

- Trò chơi bắt đầu, tôi muốn cô trở hết tài năng của mình cho tôi thấy, cô hiểu chứ? - Người phụ nữ không thèm liếc mắt, lạnh giọng ra lệnh.

- Dạ em hiểu, chị yên tâm. - Trong mắt cô ta lóe lên tia ngoan độc, thích thú.

Sau đó người phụ nữ mới vào được lệnh lui ra ngoài, người phụ nữ kia cười âm hiểm, rít tiếp một hơi, nói với người đàn ông:

- Tôi không trông đợi vào cô ta nhiều, dù sao cũng chỉ là một con tốt, để cho con đàn bà đó rắc rối một chút cũng hay. Cứ tiếp tục ngồi xem, đến lúc cô ta thất bại thì ra tay. Tôi không muốn trò chơi kết thúc quá sớm, như vậy thật nhàm chán, anh hiểu không? - Người phụ nữ cười nhìn người đàn ông.

- Thừa vâng. - Anh ta đáp lại như một cái máy.

Nghe vậy người phụ nữ hài lòng gật đầu, rồi phát tay cho anh ra ngoài.

Còn lại một mình, người phụ nữ cầm những tấm ảnh trên bàn lên, bóp nát trong tay, miệng nở nụ cười thích thú của kẻ săn mồi đang hưng phấn, mong chờ con mồi của mình sẽ không quá yếu đuối, vô phản. Ánh mắt cô ta toát lên vẻ thâm hiểm, đáng sợ. Đường như trong tay cô ta chính là con mồi, cô ta sẽ từ từ thắt chặt, nhìn nó giãy dụa cho đến chết.

Chưa về đến cổng hai mẹ con NT đã nghe thấy tiếng cãi nhau quen thuộc như cơm bữa của một đôi nam nữ, dạo gần đây còn có xu hướng tăng lên là do có người tích cực sang đây đầu võ mồm, luyện năng khiếu mắng người.

Giữa sân là hai kẻ dở hơi đang tranh chấp vật gì đó trên tay. Người con trai anh tuần, cường tráng là thế vậy mà lúc này đang cãi tay đôi, tranh giành với một cô gái mũm mĩm, đáng yêu như một tên lưu manh với vẻ mặt đều cáng, còn cô gái cũng thâm không kém, mặt đỏ rực, cau có, cảm giác khói xịt ra khỏi hai lỗ mũi của cô, mắt long sòng sọc như muốn xông vào đánh nhau với anh chàng to lớn kia đầu còn đáng về dịu dàng, ầm ập nữa.

Ánh mặt trời cuối ngày chiếu lên người họ trông thật hư ảo. Người ngoài nhìn vào thế nào cũng thấy giống một đôi nam nữ yêu nhau đang đùa vui, tình cảm càng mặn nồng.

Thấy NT về, hai người vội vàng nhìn nhau rồi đồng thời chạy nhanh đến bên NT, mỗi bên nắm một tay cô kéo, tranh nhau kẻ:

- Tuyết, cậu về đúng lúc lắm. Cậu hãy phân tích rõ ràng cho tên đàn đầu to óc không cả bằng quả nho kia. Trình độ của mình không đủ kiên nhẫn với loại chậm phát triển được. - Hân tức giận nói.

- Có cô mới là đồ chậm phát triển, IQ không qua nổi hai chữ số, vậy mà còn có dấu phẩy ở giữa. Tuyết, em nói cho mụ điên chua ngoa này đi. Anh không có thời gian mà đôi co với cô ta cả ngày. Thời gian của anh là vàng bạc chứ đâu phải rác rưởi như của cô ta. - ĐM không chịu thua kém, day nghiền lại.

Hân nghe vậy nổi điên lên, nhảy đến trước mặt ĐM, túm cổ anh quát:

- Anh nói ai là mụ điên chua ngoa? Được rồi, tôi sẽ cho an tự mình thưởng thức thế nào là mụ điên chua ngoa.

- Sợ quá, tim đập chân run rồi. Cô cho tôi xem đi, tôi đang muốn đây, chỉ được cái to mồm, tính tướng. - ĐM gạt tay cô ra, khinh thường đáp.

- Anh...anh... tôi liều mạng với anh.

Nói rồi Hân định xông về phía Minh, NT vội vàng xen vào giữa hai người, chẳng hiểu chuyện gì, bị người này kéo người kia lôi cũng bức mình hét lên:

- Ha người có thôi đi không? Tôi chẳng hiểu gì cả, bình tĩnh nói rõ ràng xem nào. - Thấy vậy hai người định mở miệng cùng một lúc, NT vội ngăn lại -

Từng người một, ưu tiên phụ nữ trước - Rồi hát hăm về phía Hân ra lệnh - Cậu nói đi, ngắn gọn, cụ thể.

Hân thích chí, vênh mặt lên với Minh rồi giơ ra thứ đồ trong tay, đó là một tập ảnh, nhìn NT nói:

- Đây nè, hôm nay mình sang xem ảnh lần trước đi chơi, mình muốn lấy vài tấm đẹp nhưng hân không cho. Đồ keo kiệt, đàn ông mà lại đi chấp nhặt mấy tấm ảnh con con với một cô gái xinh đẹp, dễ thương như mình. Anh đúng là điều đáng xấu hổ, là nỗi nhục của phái nam - Hân hừ mũi kết thúc.

- Cô nói gì? Nói lại thử xem - ĐM tức điên, xông về phía Hân, nhưng cô không sợ, cười thách thức lại:

- Sao? Lại mới thêm bệnh điên nữa? Hên chi nghe không hiểu tôi nói tiếng người.

- Cô...cô....

- Dừng.

Hai người đang lộn xộn, nghe tiếng quát như sư tử gầm của NT liền dừng lại mọi động tác, quay sang nhìn cô. Hiện tại NT đã không chịu nổi, sắp nổ tung đầu vì bọn họ:

- Hai người đều rồi hơi đến vậy sao? Vì một chuyện bé như con siêu vi trùng này mà om xòm từ nãy giờ? AD đang cười kìa, thật là. Có gì đâu, đem em xem nào.

Nói xong NT giật ngay những tấm ảnh trên tay Hân và ĐM đi về phía hiên ngồi xuống, AD cũng chạy lại xem. Hai mẹ con chụm đầu vào nhau, chăm chú xem từng cái, mặc kệ hai người kia ngơ ngác nhìn.

Nước ảnh đẹp, sáng mọi người đều vui vẻ tươi cười, NT cầm trong tay tấm hình ĐM và TN chụp chung cười toe toét, nháy mắt với AD, con bé liền cầm lấy tờ về đánh giá kĩ lưỡng, sau đó la lên:

- A, bức ảnh này bác Minh với cô TN chụp đẹp quá, giống như là hoàng tử và công chúa trong chuyện cổ tích vậy.

- AD, con nhìn kiểu gì vậy? Mẹ nuôi thấy giống người đẹp và quái thú thì có. - Hân tức giận giật bức ảnh trong tay AD, chê bai, rồi lại đưa ra tấm ảnh của cô và anh Huy khoác tay nhau đắm thắm bên gốc cây cổ thụ - Bức này mới đẹp nè, có phải mẹ với bố Huy rất đẹp đôi không? Giống như kim đồng ngọc nữ nhỉ?

Hân cười hạnh phúc, ánh mắt chữ đầy màu hồng mơ mộng của tình yêu, AD chưa kịp lên tiếng thì đã có giọng nói gay gắt, khó chịu của Minh:

- Kim đồng ngọc nữ? Không biết xấu hổ tự khen, sao tôi lại thấy giống Sim-bát và mụ phù thủy rắn vậy?

Nói xong nhìn Hân khiêu khích khiến cô tức điên còn hai mẹ con NT cười thầm, sau đó ăn ý phối hợp nói:

- Nếu vậy thì Sim Bát với công chúa và quái vật với phù thủy rắn mới hợp được, đúng không hai người?

Sau đó hai mẹ con cười ngặt nghẽo còn hai người kia ngượng mắt nhìn nhau rồi quay đi, nhưng mặt Hân có vết hồng thoáng qua, Minh cũng lúng lúng, tia vui vẻ chớp nhoáng biến mất trong mắt, không ai nhìn thấy. Rõ ràng là càng đánh càng yêu, cãi là thương, mắng là yêu. Hai kẻ ngốc này bao giờ mới nhận ra đây, NT và AD nhìn nhau, than thở tron lòng.

Khung cảnh đùa vui của bọn họ cũng là quang cảnh cuối cùng khép lại một ngày. Ánh tịch dương chiếu xuống họ, ánh lên niềm hạnh phúc bình dị.

Mọi người bên nhau, ngắm nhìn những tia sáng cuối cùng, cười vui vẻ, không quan tâm đến ngày mai ra sao. Tương lai có lẽ sẽ khó khăn, chông gai nhưng chỉ cần họ cùng nhau sát cánh, lạc quan và yêu đời như hiện tại nhất định có thể vượt qua mọi sóng gió đang chờ đón phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: CHÚNG TA ĐỀU GIỐNG NHAU

Nắng vàng trải dài trên mặt đất, hắt vào khung cửa sổ ánh lên những giọt pha lê của thiên nhiên.

Trong phòng giáo viên, mấy cô giáo đang ngồi uống cà phê, nói chuyện phiếm thấy NT bước vào liền dừng lại, nhìn cô với ánh mắt không mấy thiện chí. NT không để ý, bước về phía tủ lấy vài đồ dùng cần thiết cho việc dạy các bé, xoay người định đi thì một cô mặc đồ trắng, trẻ trung và có vẻ sành điệu cất giọng ra vẻ thân thiết hỏi:

- Chị Tuyệt đạo này tốt số thế, bắt được con cá vàng nhé.

Nghe giọng nói của cô ta NT cũng hiểu không có ý tốt đẹp, với bản tính ít nói, không muốn dây dưa với người khác, cố phớt lờ, coi như không có chuyện gì, nào ngờ lại có kẻ không biết điều, được một bước lại muốn thêm một bước. Cô bạn bên cạnh cô ta, cũng ăn mặc thiếu vải không kém: váy ngắn màu hồng với chiếc áo trễ ngực chẳng khác nào một đứa con gái lẳng lơ. Ai có thể hiểu nổi tại sao những người như vậy lại ngang nhiên được phép dạy dỗ những mầm non tươi mới của đất nước.

Bước đến gần, nhìn NT từ trên xuống dưới một lượt với ánh mắt khinh thường, sau đó cô ta cất lời chế giễu:

- Như vậy chắc bọn này sắp không được gặp chị rồi, cứ ở nhà ăn trực nằm chờ thôi nhĩ, có đại gia nuôi mà.

- Đúng đó, chẳng hiểu sao có một người đàn ông hoàn hảo như vậy mà lại si tình nữa, hôm nào cũng đứng bên ngoài cửa sổ say mê nhìn chị dạy học. Có lẽ chị đòi gì anh ta cũng cho nhĩ, cả mạng sống còn được cũng nên. - Cô bạn tung hứng theo.

- Trên đời này sao có chuyện khó tin thế được, chắc là anh ta có vấn đề hoặc chỉ là bợ bệ thôi, chứ một người như anh ta làm sao có thể để ý đến một bà mẹ chưa kết hôn? - Cô gái sexy bĩu môi nói.

- Hoàn à, mày nói thế hơi quá rồi, chị Tuyết cũng xinh đẹp, trong sáng mà, có ai tin được chị ấy đã có con lớn rồi chứ. - Cô bạn ra vẻ bênh vực NT nhưng miệng lại đầy nghiêng từ "trong sáng" và "con lớn".

Khuôn mặt NT lạnh dần theo lời nói của bọn họ, nhưng cô vẫn cố nhin, bước ra cửa. Khổ nỗi cây muốn lặng mà gió chẳng yên, cô gái mặc váy hồng quyết bám theo đến cùng, đứng trước mặt chặn NT lại, nhếch mép cười khiêu khích:

- Chị thấy em nói không đúng sao mà tức giận? Nếu không đúng chị có thể thanh minh, hay căn bản là không thể và cũng không dám?

Đến nước này NT không thể làm ngơ được nữa, cô bình tĩnh nhìn lại cô gái trước mặt từ trên xuống dưới rồi cười băng quơ:

- Cô có biết trên đời này có rất nhiều lí do để một người bị ghen ghét không? Nhưng tôi chỉ thích duy nhất một lí do... đó chính là mình có những thứ mà người khác không bao giờ có được.

Giọng nói của cô nhẹ nhàng như một con gió nhưng lại sắc nhọn như ngọn giáo của thần Ares đâm vào điểm yếu nhất của kẻ địch, xé tan bầu không khí hung phấn, sung sướng của chúng, mang lại sự im lặng và giá băng.

Hài lòng với hiệu ứng được tạo ra, NT cười dịu dàng với hai khuôn mặt cứng đờ vì tức giận và choáng váng như chủ nhân đang vuốt ve hai con cún nhỏ sau khi quất chúng một roi đau điếng. Sau đó thân nhiên bước ra khỏi phòng như chưa có chuyện gì xảy ra, cũng không biết đến mình vừa tạc xong hai bức tượng sống.

Đợi đến khi bóng NT đã mờ nhạt nơi xa, hai kẻ đó mới hoàn hồn, mặt đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi. Cô gái tên Hoàn hằm hằm nhìn hướng NT vừa đi, nói với cô bạn bên cạnh:

- Mụ già chết tiệt, dám nói như vậy với hai đứa mình? Mụ ta nghĩ mình là ai đây? Ăn mặc thì quê mùa cũng chẳng xinh đẹp bằng bọn mình, còn có con nhỏ AD gì đó vậy mà lại câu được con cá lớn, tao có chết cũng không tin. Chắc chắn thằng cha đó có vấn đề.

- Đúng vậy, con mụ già, nhất định phải làm gì đó cho nó biết tay, tao chưa bao giờ bị ai nói đau như vậy mà không thể nói được lời nào, làm sao tao nuốt trôi được cục tức này? - Cô kia cũng ra sức rửa xả, mắt long sòng sọc vì tức giận, dường như muốn ăn tươi nuốt sống người trong miệng.

- Con mụ già ấy ngày thường cứ im lặng, dịu dàng ai ngờ lại ghê gớm như vậy. Đúng là cáo già. - Cô gái tên Hoàn giận dữ nói.

- Mày ngốc thật, cũng giống như mọi người bị vẽ bề ngoài ngây thơ, hiền dịu giả tạo của cô ta che mắt. Tao biết cô ta không đơn giản từ lâu rồi mà còn không ngờ được cô ta đáng sợ đến thế. Mình phải nghĩ cách trả lại cô ta, tao cũng không chịu được cái tát này đâu. - Cô bạn tức giận đáp.

Sau đó hai người rơi vào trầm lặng, ánh mắt tức tối nhìn về phía trước. Không ai biết trong đầu họ đang toan tính điều gì, chỉ có thể chắc chắn không phải là điều tốt đẹp.

Bầu trời bên ngoài như tối đi, nắng bớt vàng theo ánh mắt thâm hiểm, ác độc của hai cô gái xinh đẹp trong phòng.

Đứng trước cửa thang máy, NT với một đồng hồ trên tay đang loay hay nghĩ cách ấn nút bỗng có một bàn tay nhỏ nhắn, trắng nõn với những ngón tay thon dài sơn màu mận chín đã nhanh hơn, vì vậy cô bước vào trong rồi quay lại nói:

- Cảm ơn.

- Không có gì.

Một giọng nói dịu dàng vang lên, sau đó là tiếng bước chân theo sau, người đó nhẹ nhàng hỏi:

- Cô lên tầng mấy?

Hiểu được cô ta muốn giúp mình, NT nhanh nhẹn đáp:

- Vâng, làm phiền cô ần giùm tôi tầng 16.

Cô gái kia không nói gì chỉ cười thân thiện ần nút.

Hai người im lặng đứng trong thang máy, con số trên bảng điện tử nhích dần, không khí yên tĩnh. NT tình tế đánh giá cô gái trước mặt. Đó là một người con gái rất xinh đẹp, quý phái, cả người cô ta tỏa ra hơi thở dịu dàng, hiểu biết, có ăn học của tiểu thư nhà giàu nhưng không quá kiêu ngạo, không gây cảm giác phản cảm cũng không gây cảm giác thấp kém, xuống xã ai cũng có thể đến gần.

Cô gái mặc một bộ váy trắng giản dị, chân đi đôi giày cao gót màu trắng nhưng không làm mất đi vẻ quý phái vốn có, vì vậy làm cho người đối diện có thiện cảm, nhẹ nhàng và yêu thích, NT cũng vậy. Cô gái này rất xinh đẹp, đôi mắt to tròn ánh lên sự nhạy bén thông tuệ của người trí thức cao, hai má đánh phớt hồng, cách trang điểm nhẹ nhàng, tự nhiên càng làm nổi bật vẻ đẹp của cô ta.

Đang quan sát cô gái chăm chú bỗng NT nhận ra ánh mắt nhìn lại của cô ta, vội vàng quay đi. Thấy mình thật thất lễ, đang định mở miệng xin lỗi thì cô gái đó mỉm cười, tỏ vẻ thân thiện nói:

- Một không? Tôi có thể cầm giúp một lát.

- À... không sao, tôi quen rồi. - NT ngây ngất vì nụ cười trên khuôn mặt trắng hồng hoàn mỹ của cô ta một lúc sau mới phản ứng kịp.

- Một cô gái xinh đẹp, đáng yêu như cô mà phải làm công việc này thì thật là tội lỗi. Cô có muốn công việc khác không? Tôi có thể giúp. - Cô gái đó cười đề nghị.

NT lại ngây dại vì vẻ đẹp thân thiện của cô ta. Một người con gái xinh đẹp, dịu dàng như làn nước mùa thu lại có khí chất cao quý như thế này chắc chắn làm tất cả đàn ông điên đảo, đến NT là con gái còn không tránh nổi luồng điện của cô ta. Nhưng trong sự thân thiện đó NT vẫn cảm giác có điều gì đó kìm nén, gượng gạo, đặc biệt cô không thể hiểu tại sao cô ta lại nói như vậy với một người không hề quen biết như vậy? Không lẽ cô ta có tính làm từ thiện khắp nơi? Hay cô ta đang toan tính điều gì? Rồi NT giật mình vì suy nghĩ ngớ ngẩn của mình, làm sao cô ta có thể có toan tính gì với cô được? Cô có là gì đâu, thậm chí cô và cô ta còn chưa bao giờ gặp mặt nhau.

Tức giận với sự nhạy cảm thái quá, cố xua đuổi những ý nghĩ đen tối, phòng ngừa quá mức của mình, NT cười với cô ta:

- Làm sao như vậy được? Trên đời này thiếu gì người như tôi, có người còn vất vả hơn nhiều, tôi thế này đã là gì.

- Sao lại không là gì? Cô đang hành hạ và phá hủy sắc đẹp, tuổi thanh xuân của mình đó, tôi có thể thu xếp cho cô công việc tốt đẹp hơn. - Cô gái kia nhiệt tình nói, ánh mắt nhìn NT mạnh mẽ thúc giục.

Lần này thì NT không nói gì chỉ nhìn cô ta với vẻ mặt đề phòng, ái ngại và không thể hiểu được tại sao cô ta có thái độ như vậy với mình.

Biết mình đã quá lộ liễu, cô gái kia đưa tay lên miệng ho khan, sau đó lấy lại vẻ bình tĩnh vốn có, nhẹ giọng giải thích:

- Xin lỗi, tôi quá xuống xã rồi, chắc cô nghĩ tôi điên. - Cô ta cười áy náy.

- Không có gì, chỉ là tôi thấy hài lòng về công việc và cuộc sống hiện tại của mình, cảm ơn ý tốt của cô nha. - NT mỉm cười lại, giải thoát sự ngại ngùng cho cô ta.

Hai người không nói gì nữa, vừa hay lúc đó thang máy cũng đến tầng 16, NT cười tạm biệt cô gái rồi bước ra ngoài với đồng hồ trên tay để lại ánh mắt chăm chăm nhìn theo của người đằng sau.

Thang máy dần khép lại, hình ảnh lướt qua chỉ có thể nhìn thấy nụ cười thích thú, khó hiểu trên khuôn mặt không tì vết đó.

Trong một quán bar nhỏ, hai người đàn ông đang ngồi trên ghế sa lông góc bên phải gần cửa sổ uống rượu. Ánh đèn bầy sắc trên sân khấu và những con người đang vui vẻ với âm nhạc gần đó không thể ảnh hưởng đến họ.

Một người với vẻ đẹp đượm buồn đang rót từng li rượu xuống họng như đó chỉ là nước và anh ta đang ở giữa sa mạc bỗng dừng gấp được ốc đảo trong mơ với nguồn nước ngọt ngào, điên cuồng uống. Người bên cạnh thấy vậy khó chịu, giật lấy li rượu trên tay người đó uống rồi mắng:

- Làm gì vậy? Sao người luôn đứng đắn như mày hôm nay lại rủ tao đến đây chơi? Đã đến rồi lại không chơi, chỉ uống rượu như điên, không thèm nói với tao câu nào. Sao, muốn tao nhìn thấy vẻ tồi tàn, rách nát của mày sau khi bị em gái tao từ chối?

Người kia vẫn không quan tâm, lấy ly khác tiếp tục uống, trong mắt anh ta bây giờ chỉ có rượu và nỗi đau. Thấy vậy, người bạn không nói nữa, thờ dãi uống liên ba ly, sau đó mới nói:

- Thôi được rồi, tao biết mày đang rất đau khổ, tao cũng buồn vì không thể giúp được gì, lại càng không thể thuyết phục em gái, dù sao tình cảm của con người không thể điều khiển hay ép buộc được. Mà người anh trai như tao cũng có quá nhiều tội lỗi, cũng gây tổn thương cho nó quá nhiều, không có tư cách bắt buộc nó điều gì. Tao thực sự rất muốn mày có thể làm em rẽ tao, nhưng đáng tiếc là không thể, vì vậy với tư cách là bạn thân của mày tao chỉ có thể cùng mày uống rượu giải sầu.

Nói xong anh ta ngửa cổ, đổ rượu vào miệng. Hai người đàn ông không nói gì nữa, chỉ im lặng uống rượu như một cái máy. Không khí bên cạnh như

không tồn tại.

Ở một chiếc bàn gần đó, đôi nam nữ đang nói chuyện nhưng có vẻ căng thẳng. Người con gái mặc áo phông trắng, váy bò đến đầu gối xinh đẹp, trẻ trung đầy năng động có vẻ mất kiên nhẫn, giọng nói bắt đầu to hơn và nhanh hơn:

- Anh rõ ràng biết em không thể yêu anh, chúng ta chia tay thôi, theo đúng thỏa thuận trước đó. Em đã cho anh cơ hội ba tháng để chinh phục em nhưng không thể, em rất tiếc. Mong anh hiểu chuyện này không thể ép buộc được.

Người đàn ông nghe vậy, cũng mất kiên nhẫn, tức giận quát:

- Cô nói như vậy là được sao? Nguyễn Đức Mạnh này chưa bao giờ bị ai đá, chỉ có thằng này đá người khác thôi, cô nghĩ mình là gì mà dám đá tôi? Cô nằm mơ đi, tôi còn chưa chán thì cô đừng hòng thoát. - Người đàn ông đe dọa.

- Vậy anh nghĩ mình là ai? Tuyệt Nhi tôi từ trước giờ cũng là người muốn đá ai thì đá, anh chưa đủ tư cách phá vỡ quy luật đó đâu. - Cô gái với vóc dáng cao khoảng mét bảy lại thêm đôi giày cao gót bỗng trở nên mạnh mẽ hơn, cười mỉa đáp.

Người đàn ông trước mặt cũng chỉ đến trán cô, vì vậy anh ta trông có vẻ nhỏ bé, yếu đuối hơn, lời đe dọa của anh ta không những không làm cô gái sợ ngược lại còn trở nên hài hước, khung cảnh trước mặt giống như một bức tranh phiếm họa.

Lúc này người con trai tức giận đến mức tím tái mặt mũi, vẻ đẹp trai và phong độ của công tử con nhà giàu đã biến mất, thay vào đó là thái độ và cách cư xử của một kẻ du côn, lưu manh. Anh ta tức giận, giật mạnh tay cô gái, quát vào mặt cô:

- ***** này, mày tưởng ông ngu hả? Định đào mộ lấy tiền của ông xong là cong *** chạy sao? Làm gì có chuyện ngon nghề như vậy, hôm nay ông nhất định phải chơi chán mày. - Hắn ta dừ dừ, miệng văng tục khắp nơi, trái ngược với vẻ nho nhã, thư sinh trước đó, định lôi cô gái đi. Nhưng hắn không ngờ được mình đã gặp phải một kẻ ngang cơ, cô gái dùng mạnh tay ra khỏi hắn, giáng cho hắn một bạt tai nảy lửa, sau đó là một cú đá tuyệt đẹp và chuẩn xác vào hạ bộ của hắn bằng chiếc giày cao gót nhọn hoắt khiến hắn ta gấp người xuống, cuối cùng là một cú đập vào lưng gọn gàng, kết thúc màn đánh hoàn hảo. Cuối cùng cô đứng thẳng người, phui quần áo và xoa xoa tay, khinh thường nhìn hắn quát lại:

- Mày nghĩ bà nội mày là ai? Bà đây nói cho mày biết, hắn coi bà còn chia tay nhẹ nhàng, từ từ còn muốn dùng vũ lực thì bà cũng chấp. Mày tưởng bà sợ mấy thằng đều cẳng, ngu dốt như mày sao? Còn lâu nhé, những thằng như mày bà đã không nhớ hết, đến mòn cả đế giày rồi. Còn tiền hả? Vào giường nằm mơ bắt con tưởng bỏ đi, đó là tiền phí bà mày chịu bỏ thời gian ra gặp gỡ, đi chơi với mày, hiểu chưa? Phức cho mày là bà còn nhân nhượng chưa có thuê người thiên mày đấy. Hôm nay bà chỉ thay mặt những cô gái đã bị mày làm hại mà xử mày một chút thôi. Còn bây giờ bà bận rồi, không rảnh rồi chơi với cháu. Nhớ sống tử tế, đừng có lấy các bà tổ của mày ra chơi đùa nữa, nếu không nhất định không nhẹ nhàng như thế này đâu, mở to mắt ra mà nhìn đi. Được rồi, Bà đi đây, bái bai nhé.

Mãng xong một hồi, TN hất mặt, khoác túi sách lên vai, kiêu ngạo bước từng bước tự tin, chắc nịch về phía trước.

Không khí im lặng theo từng bước chân của cô, bỗng có người hét ầm lên, sau đó là tiếng bàn ghế đổ rồi "bịch" một tiếng của bao tải rơi xuống đất. TN quay phắt người lại nhìn, giật mình trước cảnh tượng trước mắt. Sau đó hiểu ra, xông về phía kẻ đang nằm dưới đất kia, điên cuồng đấm đá, lấy túi sách đập, miệng thì quát:

- Thằng khốn, định đánh lên bà hả? Được rồi hôm nay bà không cho mày một trận nên hồn thì mày tưởng bà sợ. Cho mày biết bà cũng đang tức giận vì một thằng đàn ông khác dám làm bạn bà buồn, đang không có chỗ giải tỏa đây. Được đấy, mày đã thích làm bao cát thì bà chiều luôn. Cho mày chết này, dám đánh lên bà, hại đời con gái nhà lành, này thì công tử... Bà sẽ đánh cho mày thành đầu heo luôn...Này thì cạy có tiền.. Bà đánh cho mày dù có tiền cũng không thấm mỹ được luôn, cho mày đang là người thành chó luôn, bỏ bằng bốn chân.. Cho mày hết mở miệng nói những lời không sạch sẽ luôn...Miệng của mày chỉ có thể sửa được thôi, như vậy mới không ô nhiễm tiếng ồn...Cho mày chết...chết này...

Người bên cạnh bị sốc nặng trước hành động và lời nói của cô gái trước mắt. Không ngờ khuôn mặt xinh xắn, đáng người mảnh khảnh lại mạnh mẽ và đáng sợ như vậy.

Bất ngờ, không kịp phản ứng, đợi đến khi cô gái sắp lấy mạng tên kia anh ta mới giật mình, tiến lại lôi cô gái đang hùng hục khí thế đấm đá không ngừng ra, nhẹ giọng nói:

- Đù rồi, em định lấy mạng hắn ta thật sao? Có đáng không? Đánh hắn chỉ thêm bẩn tay thôi.

Mãi đánh đấm đến không còn sức hít thở, lại bị một bàn tay nắm và giọng nói quen thuộc bên tai, lúc này TN mới tỉnh lại, ngược mắt lên nhìn người đang nắm tay mình ngăn cản.

Đợi khi nhìn rõ người trước mặt, TN chỉ có thể cứng đờ người, mở trừng mắt vì ngạc nhiên và sợ hãi. Không ngờ lại có sự trùng hợp như vậy.

Thì ra vừa rồi tên khốn kia định dùng chai rượu tấn công cô từ đằng sau, may mà ĐM đã xông lên đá hắn văng vào mấy chiếc bàn gần đó rồi hắn ta bị rơi xuống đất, nằm bẹp dí như một đồng rế rách.

TN hoảng sợ và xấu hổ khi nghĩ đến hình ảnh của mình vừa rồi đã bị anh nhìn hết. Làm sao bây giờ? Cô đã bị lộ diện tất cả trước mặt người đàn ông này. Mặc dù cô không yêu anh ta nhưng dù sao anh ta cũng là anh trai của bạn cô, lại tốt với cô, đặc biệt là TN cô chưa từng để lộ hình ảnh đánh đá, bạo lực như vậy trước mặt đàn ông.

Nhìn thấy vẻ mặt hốt hoảng và xấu hổ của TN, ĐM hiểu được vì vậy phì cười, kéo cô đến bàn mình nói:

- Sao em lại đến đây với tên đó? Không đi làm sao?

Vừa rồi đang uống rượu cùng bạn, ĐM bỗng nghe thấy tiếng cãi vã của đôi nam nữ, giọng người con gái rất quen thuộc, vì vậy anh mới quay lại không ngờ đúng là TN, hơn nữa anh còn được chứng kiến màn đánh đấm trên cả chuyên nghiệp của cô gái này khiến anh vừa sợ vừa buồn cười.

- Haiz, anh đừng nhắc đến tên điên đó chỉ làm em mất kiểm soát hơn thôi. Vì muốn giải quyết dứt khoát, gọn gàng với hắn em đã phải xin nghỉ một buổi làm, nào ngờ lại gặp phải tên khùng, vừa mất thời gian, mất tiền lại bức mình. Đúng là xui xẻo mà. - TN thở phì phò, nghiêng răng nói, mắt vẫn hằm hằm nhìn về đồng rě rách nát dưới đất không xa do chính cô vừa tạo ra. Thấy vậy, ĐM vội vàng kéo cô đi nhanh hơn, cười khuyên:

- Thôi, tức giận vì một thằng điên là ngu ngốc, anh cho em gặp người khác vui hơn nè.

Nói xong ĐM đã kéo TN đến trước mặt bạn mình - Nhất Huy. TN lại bất ngờ lần hai khi nhìn thấy vẻ bơ phờ, chán chường và bất cần của Huy. Đường như là một con người khác hoàn toàn.

Ngạc nhiên trong giây lát, TN ngồi xuống bên cạnh Huy, nhẹ nhàng hỏi:

- Anh Huy, anh sao vậy? Sao lại đến đây uống rượu như kẻ bụi đời thế này?

Đang say sưa uống rượu, nghe thấy có người lạ hỏi mình, Nhất Huy mới miễn cưỡng dừng lại, quay sang nhìn người bên cạnh với ánh mắt không quen biết, lạnh lùng hỏi:

- Cô là ai?

Không ngờ lại nhận được câu trả lời là một câu hỏi như vậy, TN đờ người, há hốc mồm vì ngạc nhiên và không thể tin được trước vẻ mặt lạnh lùng đến mức có thể đóng băng không khí xung quanh của người đàn ông này. Cô lúng túng không biết nói gì, im lặng nhìn chăm chăm anh ta như người ngoài hành tinh.

ĐM ngồi đối diện hai người chứng kiến tất cả, rất muốn cười to nhưng không dám, đành ho khan lấy lại vẻ mặt bình thường, từ tốn giải thích với TN:

- Xin lỗi em, trong mắt thằng bạn anh chỉ có em gái anh còn những người khác nó hầu như không quan tâm, đặc biệt hôm nay nó không được bình thường, đang chán đời vì thất ti...- ĐM không dám nói hết chữ "tình" trước ánh mắt ngày càng lạnh giá của bạn, dường như sẵn sàng xé nát anh như một ma cà rồng chính hiệu nếu anh dám nói tiếp, vội ngậm miệng, biết thân biết phận ngồi im uống rượu.

Nhưng bên cạnh đó vẫn có người gan dạ, không sợ chết, nghe vậy còn cười to, vỗ vai NH thân thiện như hai người cùng chí hướng nói:

- Trời, tưởng gì, thất tình thôi mà có cần vậy không? Chẳng phải em cũng suýt vừa bị một con chó dại cắn sao? Vậy mà em vẫn tốt đẹp đây, anh cũng quên hết đi, là đàn ông có cần sụt sướt, ủy mị như vậy không?

NH không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn cô rồi tiếp tục uống rượu làm TN cứng người, ngượng chín mặt vì mình lảm chuyện.

Trước thái độ vô cảm, thản nhiên như không nhìn thấy cô của NH đã làm TN điên tiết, chuyển từ ngượng ngùng sang tức giận. Cô giật mạnh ly rượu trong tay anh, đặt mạnh xuống bàn quát:

- Trần NH, anh nghĩ mình là ai đây? Anh tưởng làm như vậy thì có thể làm cho NT yêu anh sao? Đừng ngu dốt như vậy chứ, anh có biết bây giờ mình trông như thế nào không? Anh định thế này mãi sao? Anh nghĩ làm như vậy có thể bớt đau hay anh muốn NT cảm thấy day dứt, đau khổ vì anh...hoặc anh muốn cô ấy thấy được bộ dạng chật vật của anh lúc này để thương hại anh? - TN dùng chiêu kích đều, nào ngờ NH vẫn không để ý, tiếp tục uống làm cô tức đến mức muốn ngất đi ngay lập tức, cầm ly nước trên bàn hắt thẳng vào mặt anh, quát:

- Tinh chưa? Anh có phải là đàn ông không? Nếu là đàn ông thì đừng để một cô gái như tôi khinh thường, chẳng lẽ anh yếu đuối đến vậy, chỉ vì không được người con gái mình yêu đáp lại mà đánh mất cuộc sống, muốn phá hủy nó? Hay anh muốn dùng cái đó để uy hiếp, ép buộc NT đây? Tôi nói cho anh biết, trên đời này chẳng có ai là được mọi thứ như ý mình, anh có một thân thể nguyên vẹn, bộ dạng đẹp đẽ hay những người yêu thương bên cạnh, được sống thoải mái bình thường còn chưa mãn nguyện? Hãy mở to mắt ra nhìn những người xung quanh xem có bao nhiêu người khổ sở hơn anh đang sống trên hành tinh này và họ đã làm những gì để được sống. Anh không cảm thấy hổ thẹn mà tôi đã xấu hổ thay cho anh rồi. Nếu anh muốn hành hạ mình thì tốt nhất cứ đâm đầu vào tường chết luôn đi, để lại quyền sống cho những người biết trân trọng và xứng đáng với nó. Anh yên tâm, đến lúc đó tôi cũng coi như quen biết anh, sẽ đến viếng thăm và cho anh thè hương an ủi.

TN nói một hơi, sau đó lấy sức hít thở nhìn Huy, chỉ tiếc anh vẫn như cảm như điếc, không thêm để những lời nói của TN vào tai. Thấy vậy cô chỉ có thể lắc đầu ngao ngán, sau đó quay sang ĐM nói:

- Đúng là nước đổ đầu vịt, đàn gảy tai trâu. Khổ thân anh có một người bạn như vậy. Mặc dù rất đồng cảm với nỗi khổ của anh nhưng em không thể chịu được nữa rồi, tốt nhất anh nên đưa em về nhà ngay nếu không nhất định em sẽ giết anh ta mất.

Nói xong TN đứng dậy lấy túi xách, đang định đi lại bị ĐM kéo tay, áy náy nhìn cô:

- Anh xin lỗi, anh phải đi đón Tuyết rồi, không đưa em về được - Anh ngập ngừng nói, sau đó bỗng nhớ ra, nhìn về phía Huy đề nghị - Hay là để cậu ta đưa em về nhé? - Nói với TN nhưng ánh mắt anh lại nhìn NH, ý hỏi xem bạn có đồng ý không, chỉ sợ cậu ta nổi giận vì điều đó.

TN cũng biết vậy, cô làm sao chịu được nếu để anh ta đưa mình về? Có lẽ cô sẽ giết anh thật cũng nên, vì vậy vội vàng xu tay ngăn:

- Không được, anh muốn giết anh ta sao mà bảo như vậy? Anh nhìn anh ta xem có ra hình người hay đủ tỉnh táo không mà đòi đưa em về? - Cô bữu môi chế nhạo.

Nghe TN nói như vậy, ĐM không biết làm gì, bỗng Huy lên tiếng, giọng nói lạnh lùng nhưng chứa đầy khiêu khích:

- Tôi có đủ tỉnh táo hay không cô có thể chứng thực, chỉ sợ cô không dám. - Anh nhướn mày nhìn TN thách thức.

- Tôi có gì mà không dám, anh đã muốn chết, tự mình nhảy vào hố lửa thì tôi còn cần gì e ngại? - TN hùng hổ đáp.

TN luôn là một cô gái khôn khéo, thông minh và lí trí, cô rất quen với những lời khiêu khích nhưng không hiểu sao hôm nay lại mất kiểm soát, dễ dàng rơi vào lời thách thức đơn giản của người đàn ông này. Mặc dù vậy cô không quan tâm cũng không sợ, bởi tuy cô không hiểu hết anh nhưng cô lại có lòng tin vững chắc vào nhân cách và trái tim của anh. TN cũng không thể lí giải được sự tin tưởng mạnh mẽ đó do đâu mà có.

Hai người đang mãi mê đấu mắt, thách thức nhau mà quên mất ĐM ở bên cạnh, anh trở mắt nhìn NH như người không quen, anh không ngờ cậu ấy đồng ý, nhưng ngay sau đó đã trở lại bình thường. Có lẽ đây là một sự sắp xếp đúng đắn nhất.

Sau đó ĐM nhanh chóng chào tạm biệt hai người, đi đón NT.

Còn lại hai người, không gian xung quanh vẫn nhộn nhịp như cũ, Thấy NH không có ý định mở miệng, TN tức giận, ngồi xuống cạnh anh, cười mỉa nhìn anh:

- Bây giờ anh muốn thế nào đây? Đưa tôi về hay muốn tôi thay thế anh Minh tiếp tục bởi anh uống rượu?

NH không để ý đến lời nói của cô, chỉ ngả người ra sau nhắm mắt lại, thấy vậy TN như muốn phát điên, chế giễu tiếp:

- Sao? Hối hận? Chính mình đưa ra lời thách đấu bây giờ lại sợ hãi?

NH đang nhắm mắt cũng phải mở bừng mắt ra trừng người con gái trước mặt, không thể hiểu nổi tại sao cô ta có thể nói nhiều như vậy.

Vì không muốn đầu đầu bởi những lời lẽ nhai như bà già của cô, NH đứng dậy, lấy áo đi ra cửa, còn TN thì ngỡ ngàng toàn tập, không ngờ lại có người bất lịch sự và trơ như đá giống anh ta. Cô nghiêng răng nghiêng lợi đuổi theo, do bước chân không dài bằng, TN phải vừa đi vừa chạy mới đuổi kịp anh.

Đến bãi đậu xe, vừa chống tay bên hông vừa thở, TN trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt đang thản nhiên ngồi lên xe, tra khóa vào ổ mắg:

- Anh điếc hay câm mà không thèm nói gì? Anh có biết mình xấu xa và vô cảm như thế nào không? Vừa phải thôi, thấy người ta niềm nở thì cũng nên vui vẻ lại một chút chứ, ai lại cứ trơ trơ ra như đá giống anh?

- Cô vẫn còn thờ được sao? Người gì mà nói nhiều vậy sao không bị quất đi? Lên xe mau nếu không tự về nhà một mình, lúc ấy thì đừng trách ai. - NH khởi động xe, mắt kiên nhẫn đáp.

Nghe anh nói, TN tức giận muốn nổ tung nhưng chỉ có thể hậm hực ngồi vào sau xe, đang định mở miệng cãi lại thì Huy đã rú ga, chiếc xe lao như điên về phía trước khiến TN hoảng sợ, vội ôm chặt eo anh theo phản xạ.

Chiếc sirius màu mận gào thét, mang theo hai con người nhỏ bé điên cuồng lao trong đêm, trên đường phố Hà Nội chẳng bao giờ là vắng vẻ như một mũi tên được bắn ra khỏi cung. Người đàn ông vẫn liều lĩnh tăng ga hết sức, mắt nhắm mắt nhìn về phía trước như muốn kết thúc sinh mạng của mình mặc cho người con gái phía sau đánh đập, tức giận quát mắng.

TN ngồi sau xe như dính liền với Huy, mặt cô trắng bệch, miệng không ngừng nói:

- Đồ điên, muốn chết thì anh đi mà chết một mình, đừng lôi tôi vào. Cuộc sống của tôi đang tươi đẹp, rạng ngời, tôi chưa mệt mỏi đâu.

Nhưng chiếc xe vẫn không dừng lại, thậm chí còn lao nhanh hơn, người cầm lái xoay tay ga hết sức. Đến lúc này TN đã mất bình tĩnh thật sự, giận dữ hét lên:

- Trần Nhất Huy, anh có thôi đi ngay không? Tôi mà làm sao thì tôi nhất định không tha cho anh, tôi sẽ bám theo anh cả đời, dù có phải làm ma, tôi sẽ hành hạ anh thừa sống thiếu chết, tôi sẽ moi hết tiền của anh, rồi đánh đuổi anh đi như một con chó hoang, anh nghe thấy không? Dừng lại...dừng lại ngay...

Tiếng la hét điên cuồng cộng với tiếng gió rít gào bên cạnh, NH vẫn không quan tâm. Cứ thả mình về phía trước như kẻ mất trí. Cảm giác của tốc độ thật kích thích, đây là lần đầu tiên anh được trải nghiệm. NH cảm thấy mình tự do, thoải mái như đang bay, những sợi dây đau khổ siết chặt trái tim anh, kìm *** anh đang đứt dần trước vận tốc của gió xuyên qua người anh. Đây là một hành động điên cuồng, NH biết nhưng anh không muốn dừng lại, anh muốn một lần được điên cuồng... một lần không phải kiềm chế, được là chính mình...một lần được bộc phát bản năng hoang dại của con người trong mình... Những thứ này anh chỉ làm vì cô... Nhưng chỉ duy nhất lần này, anh nhất định sẽ không bao giờ như vậy nữa.

Về đến nhà, TN bước loạng choạng xuống xe, dường như cô vừa dạo chơi một vòng quỹ môn quan, nhịp đập của con tim vẫn còn mạnh mẽ, hỗn loạn. Bước chân của cô bỗng bèn, vô hồn, điều cô muốn ngay lập tức đó là tránh xa khỏi tên điên này, không bao giờ gặp lại hắn nữa. Cô còn trẻ đẹp, dễ

thương như thế này, cô còn chưa muốn chết đâu.

Nói là làm, TN loạng choạng đi thẳng về phía cổng, không cả nhìn lại NH lấy một lần, đưa tay đang định mở cổng lại nghe thấy tiếng cười phía sau:

- Bất lịch sự vậy, không cảm ơn tôi một tiếng sao?

Nghe NH nói như vậy TN đang mở miệng cũng phải tỉnh lại, tim suýt chút nữa ngừng đập luôn vì tức giận. Cố kìm lại ý muốn nhảy đến giết chết anh, TN nắm chặt tay, không quay người lại, nghiêng răng nói:

- Cảm ơn.

Sau đó tiếp tục mở cửa, cô không muốn dây dưa với anh ta một giây nào nữa. Ngày hôm nay đã đủ đen đủi và tức giận rồi, cô cần về nhà tắm nước lạnh để hạ hỏa ngay.

Trong lúc TN đang loay hoay mở khóa bỗng có giọng nói nhẹ nhàng, buồn bã nhưng chân thật cất lên:

- Xin lỗi.

TN giật mình, dừng động tác, quay người lại nhìn NH, anh cũng nhìn thẳng vào mắt cô, dịu dàng nói một cách chân thực nhất:

- Tôi biết mình đã rất quá đáng khi đối xử với cô như vậy. Tôi cũng biết cô nói những lời đó là muốn tốt cho tôi, nhưng tôi không thể dừng lại. Tôi muốn một lần giải thoát khỏi mình, cảm ơn cô vì đã bên tôi lúc này... - Huy chân thành nói những lời từ đáy lòng, sau đó lại buồn cười vì nhớ lại phản ứng của cô trước đó - Mặc dù cô đã sợ hãi đến suýt ngất đi.

TN đang cảm động chuẩn bị rơi nước mắt vì những lời chân thật từ đáy lòng của một người đàn ông chịu chia sẻ với cô, nghe được câu đó vừa tức giận vừa xấu hổ, chỉ muốn nhảy đến bóp cổ anh ta. Cô mạnh mẽ nói, lảng tránh ánh mắt của anh để đỡ xấu hổ:

- Thì sao? Anh thử xem có người con gái nào gan như tôi không? Xem họ có dám ngồi sau xe anh kiểu này không? Lúc ấy có mà chết từ lâu rồi. Chẳng qua anh đang có chất kích thích trong người cộng thêm tính điên nổi lên mới không sợ thôi, hiểu chưa? Đừng có lên mặt mà chê cười tôi. - TN khoanh tay trước ngực, hừ mạnh.

Nhìn về mặt đánh đá, trẻ con của cô, NH bỗng thấy rất đáng yêu, không kìm được mình cười rộ lên:

- Chưa có người con gái nào khác ngoài Tuyết, cô là người thứ hai ngồi sau tôi. Có lẽ tôi sẽ thử tìm xem sao, như cô bảo.

- Ừ, tìm đi rồi để cho họ đá anh thêm vài lần để một là anh quen dần với cảm giác thất tình, chai sạn đi hoặc anh sẽ chết luôn, như vậy là tốt nhất, chúc anh thành công nha. - TN xua tay nói, không hiểu sao trong lòng hơi bức bối vì điều đó. Cô làm sao vậy? Ngày hôm nay đã có quá nhiều cảm xúc không đúng rồi. Thôi ngay, dừng lại ngay, người như anh chàng này TN cô không bao giờ thích được, hãy nhớ kĩ điều đó. Cô tự nhủ thầm trong lòng.

Lại có tiếng cười vang lên, lần này càng lớn hơn, dường như người đó chỉ muốn bò lăn ra đất, ôm bụng cười:

- Phải rồi, như cô vừa rồi vậy, chắc tên đó phải nằm liệt giường một tháng là ít.

Nhớ lại cảnh tượng đó NH không kìm được cười ngặt nghẽo. Một cô gái xinh đẹp, luôn dịu dàng như cô lại có thể quát mắng, đánh đập một tên con trai to lớn, thậm chí là không một chút sợ hãi. Biểu hiện của cô lúc đó không khác nào con sư tử Hà Đông đang nổi điên vì bị nhử râu, nhưng chân thật, đáng yêu, anh rất thích. Thì ra đó mới là tính cách thực sự của cô gái này, mạnh mẽ, nóng nảy chứ không hề mong manh, dễ vỡ như vẻ bề ngoài.

TN bị người khác biết rõ bộ mặt thật của mình ngượng chín mặt nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt cười cợt không dừng lại được của người đối diện bèn tức giận, quát:

- Thì sao nào? Chẳng lẽ tôi phải để cho hắn ta đánh đập, không được phản kháng? Còn lâu nhé, nói cho anh biết tôi đây không bao giờ chịu thiệt thòi về mình đâu. Hừ, đừng tưởng con gái là dễ bắt nạt, anh nhớ kĩ đấy, thử động đến tôi xem.- TN giờ nắm đấm lên đe dọa, cô không thèm giữ hình tượng hay ra vẻ thùy mị, dịu dàng trước mặt Huy nữa, dù sao anh ta cũng biết hết rồi.

- Đúng vậy, tôi sợ lắm. - NH ra vẻ sợ sệt tán đồng.

Nhìn về mặt khiêu khích của anh, cô gái nhỏ trước mặt càng điên tiết, giận dữ hét:

- Nè, anh đừng có mà trọc ghẹo tôi. Anh cũng vậy thôi, hôm nay cũng bị tôi nhìn thấy bộ mặt thật của anh rồi. Chúng ta đều giống nhau, vì vậy đừng có mà chê cười lẫn nhau, hiểu chưa? Không thèm nói với anh nữa, đi mà điên một mình đi. Tôi về ngủ sướng hơn. Bye.

Nói xong cô không thèm nhìn anh, quay người mở cổng đi vào ngay, đóng cổng lại.

Dựa người vào cánh cổng, tay TN đưa lên giữ chặt nhịp đập điên cuồng của trái tim. Về mặt cười cợt đó của anh ta thật cuốn hút, quả thật không ngờ anh ta cũng có tính cách khác hoàn toàn với những gì cô nghĩ. Có lẽ cô đã đề cao tài nhìn người đoán tính cách của mình.

NH vẫn đứng ngoài cổng cười, mãi sau mới dừng lại, nhìn lên ngọn đèn sáng trên tầng lầu đầu. Đúng là một cô gái đáng yêu và độc đáo. Anh cũng không hiểu nổi mình cảm giác như thế nào, chỉ thấy ở bên cô gái này cũng thú vị. Từ trước đến giờ NH anh chỉ biết đến một mình NT, anh không tiếp xúc với

bất cứ cô gái nào đến mức thân thiện. Không phải không có mà là anh không muốn bởi trong mắt anh chỉ có một mình cô. Hôm nay cô gái này lại cho anh một cảm giác kì lạ, thoải mái tuy không quá mạnh mẽ. NH cười mình vì cảm xúc trẻ con, thiếu chín chắn của mình.

Từ trước giờ anh chỉ nhìn thấy và quan tâm duy nhất một người con gái, cô đã lớn lên trong con mắt và sự che chở của anh. Từ lần đầu tiên gặp cô khi cô vẫn còn là một đứa bé năm tuổi, xinh xắn nhưng rất nghịch ngợm, thích chơi với con trai và luôn theo sau anh trai, đòi đi chơi cùng bọn anh. Khi đó NH mới 12 tuổi, một cậu bé trong sáng bắt đầu tuổi dậy thì với những cảm xúc nhộn nhạo, mạnh mẽ, vì vậy anh đã bị rung động lần đầu tiên trong đời trước vẻ ngây thơ, ngộ nghĩnh của cô. Anh chỉ nghĩ đó là sự quý mến của người anh. Nhưng càng lớn lên, ngày ngày bên cô, dõi theo từng bước đi, từng sự thay đổi của cô đồng thời anh cũng lớn lên, trái tim và trí óc đã đông đầy hình bóng của cô đến mức không thể xóa nhòa. Mỗi ngày được nhìn thấy nụ cười rục rờ như ánh mắt trời của cô anh đã mãn nguyện. Được nghe cô kể những chuyện đời thường, những cảm xúc chân thật nhất của cô làm anh tự hào và hạnh phúc vì là người cô tin tưởng nhất. NH cũng biết từ khi lớn lên, cô biết anh thích mình đã cố gắng kéo dài khoảng cách với anh bởi cô không thích anh, nhưng anh không thể kiểm soát trái tim mình.

NH không biết từ khi nào anh không thể có bất cứ cảm xúc nào với bất kì người con gái khác ngoài cô. Trong mắt anh chỉ có cô, những người con gái khác anh không để tâm dù chỉ một chút. Hôm nay đúng là anh không nhớ ra TN, anh mới gặp cô một lần trong chuyến đi chơi đó mà trong mắt anh chỉ có NT, mọi người xung quanh ra sao NH chưa bao giờ chú ý hay muốn ghi nhớ.

Có lẽ do cô là bạn thân của NT cho nên anh muốn tìm một chút gì đó của cô từ cô gái này, mặc dù anh biết bọn họ khác nhau hoàn toàn. Bỗng NH chán ghét chính mình vì suy nghĩ xấu xa đó, anh đang làm gì vậy? Muốn dùng cô thay thế vị trí quan trọng nhất trong tim anh? Muốn lợi dụng cô để quên đi người con gái trong tim anh sao? Thật đê tiện, thấp hèn, NH tự mắng mình, anh sẽ không làm thế, nhất định không, anh sẽ không bao giờ *** hại hay lợi dụng một cô gái đáng yêu và tốt bụng như vậy. NH tự hứa với mình phải tránh xa cô để tránh làm hỗn loạn trái tim mình, không thể xác định điều đúng đắn.

NH lên xe đi về nhà, anh không còn đi nhanh nữa, chỉ từ từ, chậm chạp chiêm ngưỡng cảnh đêm của thành phố với những ánh đèn cô đơn bên đường. Tốc độ điên cuồng vừa rồi đã làm anh tỉnh ra nhiều điều cộng thêm những lời nói tức giận của TN khiến anh thông suốt. Đúng vậy, anh không thể hành hạ mình để khiến cho NT phải đau khổ và tội lỗi, như vậy không phải là yêu, điều đó chẳng khác nào chính anh chà đạp và làm bản tình yêu thuần khiết và tươi đẹp nhất của anh dành cho cô... Yêu là phải biết mỉm cười hạnh phúc vì người mình yêu được hạnh phúc. Nghĩ như vậy, NH hít một hơi thật sâu rồi thở ra như buông thả tất cả để giải thoát cho cô cũng là giải thoát cho chính mình rồi tăng ga, về nhà.

Cuộc sống vẫn tiếp diễn, tuy anh không thể là người đàn ông của đời cô nhưng anh có thể ở bên cô, nhìn thấy cô từng ngày vui vẻ, tràn đầy sức sống là được. Đó cũng là một niềm hạnh phúc nhỏ nhoi đối với anh, đối với một tình yêu đơn phương nồng cháy...

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: ĐỔI MẶT

Những cơn gió mùa đông lạnh giá dần qua đi, thay vào đó là cơn mưa phùn đặc trưng của mùa xuân miền Bắc. Thời tiết thay đổi nhanh chóng, hôm nay mưa ngày mai nắng, khoảnh khắc giao mùa đang đến gần.

Năm cũ sắp hết, mọi người khẩn trương hoàn thành những dự định trong năm để đón một năm mới may mắn với những dự định và hoài bão mới.

Đường phố nhộn nhịp hơn, con người dường như nhiều hơn. Mặc dù còn gần một tháng nữa mới đến tết nhưng không khí sôi nổi, háo hức của năm mới đã tràn ngập mọi ngõ ngách của thành phố.

Thời tiết không thật lí tưởng nhưng vẫn có nhiều người không ngần ngại đi mua sắm và dạo phố.

Trong siêu thị BC, trung tâm thương mại lớn nhất thành phố, dòng người đông đúc như chảy hội nối đuôi nhau mua sắm. Gia đình chị Huệ, Tuyết Nhi và NT cùng đi bên nhau, mỗi người đẩy một xe hàng. Chị Huệ luôn là người lăm mồm nhất, với lấy một bộ váy màu hồng của bé gái úm vào người AD nói:

- Đẹp quá! AD thích không? Mẹ Huệ mua cho.

Chị Huệ cười hỏi bé nhưng AD lại cúi xuống nhìn bộ váy đang được úm trên người mình, nhả mồm trả lời:

- Mẹ Huệ, AD không thích làm công chúa hay tiểu thư đâu, mấy người đó yếu đuối, vô dụng lắm. AD chỉ thích là nữ hào kiệt mạnh mẽ xuất chúng hay nữ doanh nhân tài giỏi thôi.

Mọi người phì cười vì câu nói của con bé, chị Huệ thì véo yêu má nó hỏi:

- Sao con lại nghĩ vậy?

- Con xem phim và ngoài đời cũng nhìn thấy, như bạn Phương chẳng hạn, suốt ngày chỉ biết nhõng nhẽo và khóc nhè, thật là nhảm chán. - AD trả lời bình tĩnh, bĩu môi về mình không như vậy, rất chín chắn. Mọi người lại ngạc nhiên vì suy nghĩ đó của bé, quả thật AD khá đặc biệt với những đứa bé khác.

Anh Hưng- chồng chị Huệ cười lắc đầu nói:

- Haiz, trẻ con bây giờ thật lém lỉnh.

- Lém lỉnh gì, chỉ là AD của em quá thông minh và nhanh lớn so với những đứa trẻ khác mà thôi. Không cho anh chê bai con gái của em.

Vừa nói chị Huệ vừa đánh chồng, ra vẻ tức giận. Anh chồng thấy vậy vội giữ tay, cười lấy lòng vợ:

- Không phải, anh có chê AD đâu. Con bé cũng là con gái nuôi của anh mà, bà xã.

Nghe chồng nói vậy chị Huệ hừ nhẹ, lườm yêu chồng, những người còn lại nhìn mà nổi da gà với hai vợ chồng này. TN đưa tay lên đằng hắng cổ họng nhắc nhở:

- Hừm... Hừm đây là nơi công cộng nha, đừng có mà tỏ ra thảm thiết như thế trước mặt hội những người độc thân chứ, định khiêu khích chúng tôi sao?

Mấy người nghe xong cười khúc khích, chị Huệ quay ngoắt sang lườm TN còn anh Hưng ngượng đỏ chín mặt.

Chồng chị Huệ là một người đàn ông không đẹp trai nhưng cũng ưa nhìn, đứng đắn, là một viên chức bình thường. Tuy anh kiếm được tiền hơn vợ nhưng luôn yêu thương, quan tâm đến vợ con. Anh cũng là một người chồng đứng mực, là một người đàn ông đáng để dựa dẫm, là bến bờ phù hợp nhất cho chị Huệ.

NT nhìn hai vợ chồng chị tình cảm mặn nồng như vậy cũng thấy vui vẻ, hạnh phúc. Hai người đều là người tốt, nhiệt tình với bạn bè. Chị có một bờ vai vững chắc, một nơi chốn an toàn có thể giao trọn cuộc đời mình cho người đó, NT rất vui, đặc biệt cảm ơn anh Hưng sâu sắc vì đã mang lại niềm hạnh phúc cho chị.

Hình ảnh bọn họ nắm tay nhau, ba đứa con chạy nhảy chung quanh khiến trái tim NT nhảy lên một nhịp khác thường, đau nhói. Nhìn lại mình và AD cô thấy đau xót, cô đơn, bỗng cũng muốn có một bờ vai có thể dựa giẫm. Sự mạnh mẽ, kiên cường phút chốc tan biến, hiện tại chỉ là sự yếu đuối, cô đơn của người con gái không tìm thấy bến bờ, bơ vơ một mình và mệt mỏi. Liệu cô có sai khi muốn AD giống mình? Con bé có thực sự hạnh phúc hay luôn không được trọn vẹn vì sự ích kỉ của cô?

Ngắm nhìn AD chơi đùa với mấy đứa con của chị Huệ, được anh Hưng bế lên âu yếm, trái tim NT tan nát, đau đớn từng hồi. Thì ra cô cũng có lúc yếu đuối, ghen tị và khát khao một bờ vai của người đàn ông. Rồi NT nghĩ đến cảnh tượng sẽ kéo dài năm, mười hay hai mươi năm nữa? Đến lúc đó cô có hối hận, có cô đơn và liệu AD có trách cô không? Người đàn ông đối với một người phụ nữ quan trọng vậy sao? Cô cũng không thể vượt qua sự yếu đuối này khi không có họ? NT cười khổ lắc đầu vì cảm giác phát hiện ra bản thân không mạnh mẽ, tài giỏi như mình nghĩ. Thì ra con người có đôi lúc còn yếu đuối và tâm thường hơn cả một con vật nhỏ nhoi.

TN đứng bên cạnh, cười quay sang định nói với NT thì bất gặp ánh mắt khát khao, cô đơn của cô nhìn gia đình chị Huệ cũng đau xót, bèn ôm bạn an ủi hỏi:

- Sao vậy? Có tâm sự sao? Nói cho mình nghe được không?

Đang mê man suy nghĩ, NT giật mình bởi giọng nói của TN, quay sang bạn nhưng chưa kịp giấu hết nét cô đơn trong mắt, đành cười buồn đáp:

- Mình đang nghĩ có lẽ mình không mạnh mẽ như mình tưởng và...có thể mình quá ích kỉ đối với AD?

- Không phải, cậu đừng suy nghĩ nhiều, AD rất yêu thương cậu, con bé không bao giờ trách cậu đâu. AD không giống với những đứa trẻ khác, bé biết suy nghĩ và chừng chạc hơn các bạn, hãy hãnh diện vì điều đó, vì cậu là mẹ của AD.

TN cười động viên bạn, cô vui vì NT đã chịu nói ra suy nghĩ, không che giấu trước cô. Có lẽ NT đang cố gắng mở rộng trái tim, không còn một mình chịu đựng tất cả nữa. Đó là một sự tiến triển đáng khen.

- Đừng suy nghĩ quá nhiều, hãy làm những điều cậu thích và cho là đúng, sẽ không ai trách móc hay oán hận cậu, đừng sợ. Hãy biết sống vì mình hơn!

Nghe TN an ủi, NT thấy sống mũi cay cay, nhìn bạn đầy biết ơn và cảm động. Cô không biết nói gì để bày tỏ tình cảm của mình với bạn nhưng cô biết TN có thể hiểu thông qua ánh mắt cô, đó là phương thức hiệu quả nhất bởi đôi mắt là cửa sổ tâm hồn.

Không gian quanh hai người đang trầm lắng, xúc động, họ chỉ nhìn nhau nhưng có thể hiểu rõ tâm lòng của nhau, bỗng tiếng chuông điện thoại xóa tan tất cả, NT giật mình lấy điện thoại ra xem. Trên màn hình đang nhấp nháy không ngừng dãy chữ "Con vẹt". NT đành cười khổ bấm nút nghe:

- Alo, em đây. Có chuyện gì sao?

Đầu dây bên kia nghe vậy liền tỏ vẻ giận dỗi nói:

- Chẳng lẽ có việc gì mới có thể gọi cho em?

- Không phải, chỉ là phản xạ vô điều kiện thôi, em xin lỗi, anh đừng để ý. - NT thờ dãi giải thích, không muốn đôi co với người này.

- Được rồi tha cho em...Đang ở đâu vậy? - Người kia hỏi.

- Em đang cùng mấy người bạn đi mua sắm ở Big C. - NT thành thật đáp.

Sau đó là tiếng quát ở đầu dây bên kia, NT phải đưa máy ra xa mới tránh được kiếp nạn trở thành người điếc. Lát sau trong điện thoại vang lên tiếng nói tức giận:

- Sao không rủ anh đi? Anh có thể giúp em khâu đồ, có cứu vãn miễn phí mà không thêm là sao?

- Thôi thôi, không dám phiền công tử Tiệp làm cứu vãn, em sợ mình thụ sủng nhược khinh mà ăn không ngon ngủ không yên. Anh đến đây thì kết quả chỉ có một... đó là anh sẽ vác cả cái siêu thị này về nhà em mất. - NT cười đùa.

- Nguyễn NT, sao em lại nói vậy? Anh không đến nổi phá gia chi tử như thế đâu. - Đầu dây bên kia đáp.

- Vâng, vâng em biết anh không đến nổi như vậy mà là hơn như vậy được chưa? Trình độ hiểu biết hạn hẹp của em không đủ để hình dung ra điều đó. - NT lại trêu chọc anh. Đường như đây là một niềm vui của cô, nỗi buồn và cô đơn trước đó đã biến mất, thay vào đó là nụ cười bất đắc dĩ với người đang nói chuyện.

- Không ngờ em luôn thích đá xoáy, chỉ trích anh. Anh đau lòng quá, trái tim anh đang tan nát theo từng lời nói của em.

Giọng nói có vẻ buồn thảm của người bên kia làm NT liên tưởng đến cảnh một người đàn ông cường tráng, mạnh mẽ lại buồn bã và tức giận vì không thể tìm được chiếc cà vạt phù hợp với chiếc áo sơ mi đẹp đẽ của mình. Hình dung đó làm cô phì cười, quyết định thương tình, cho anh bạn kia một nhát kết thúc:

- Em không phải thích mà là... cực kì thích điều đó.

Lời nói của cô vừa dứt liền nghe thấy tiếng hét ở đầu dây bên kia, NT cười mãi sau mới dừng lại được:

- Thôi không đùa anh nữa, có chuyện gì thì nói nhanh không em tắt máy đây, mọi người đang giục rồi.

- Được rồi, chỉ là bỗng nhớ em cho nên gọi thôi. Tại sao em chẳng bao giờ nhớ anh vậy? Toàn là anh chủ động liên hệ với em. Em có biết điều đó làm mất giá trị đàn ông của anh rất nhiều không? - Người bên kia ra vẻ đau buồn vì mình kêu oan.

- Trời, anh rảnh quá rồi. Em làm sao nhớ được khi có một con vẹt suốt ngày kêu bên tai? May cho anh là chỉ bị xuống giá thị trường thôi đấy, em vẫn còn nhân từ chán khi chưa báo cho hội quản lý động vật hoang đến mang nó đi đó. - NT đánh thép nêu rõ tội trạng của bị cáo.

- Trời ơi, thì ra miệng lưỡi em lợi hại như vậy, anh đứng là bị về ngoài cửa em che mắt rồi. - Người kia ai oán than.

- Thôi nhé, em tắt máy đây, tán chuyện với con vẹt như anh thế này có mà đến đêm. Bye bye.

Nói xong không để cho đối phương có cơ hội trả lời NT tắt máy ngay, cất vào túi rồi đẩy xe hàng về phía máy người kia, tiếp tục việc mua sắm tét vui vẻ với mọi người.

Đầu dây bên này QT vẫn còn ngẩn người nhìn điện thoại trong tay với những tiếng tút tút kéo dài rồi cười khỏ lắc đầu. Xem ra cô nàng này thực sự là ngoại lệ của anh, là người duy nhất khiến người được mệnh danh "bách chiến bách thắng" như anh thua trận. Quả thật anh không có chút gì khiến cô nín kéo, luyến tiếc ngoài một người bạn vui tính.

Quay sang người bạn ngồi bên cạnh. MV đang uống rượu, vẻ mặt lạnh băng, vô hồn. Đường như anh không hề nghe cuộc nói chuyện vui vẻ, thân thiết của hai người vừa rồi. QT thấy lạ liền hỏi:

- Thế nào? Ghen tị?

MV vẫn bình thản uống rượu, sau đó lấy một điều thuốc ra châm, rít một hơi rồi nhà khói trắng lên trần nhà, không thèm chấp kẻ điên làm QT tức giận quát:

- Thái độ của cậu là gì vậy? Càng ngày càng như tượng là sao?

Đến lúc này MV mới từ tốn nói như ban ơn cho kẻ dưới:

- Là không muốn nói chuyện nhảm nhí với cậu vì tôi hiểu rõ cô ấy không bao giờ có thể có tình cảm đặc biệt với cậu ngoài tấm lòng thương hại đối với một kẻ điên, bơ vơ không ai dám tiếp cận...Bởi tôi cũng đang phải chịu đựng điều đó từng ngày.

Lần này đến lượt QT hóa đá, không nói câu nào chỉ có thể nhìn VM bằng con mắt khiếp đảm và đau khổ. Sau đó ôm đầu ai oán:

- Trời ơi, QT này đã phạm phải tội lỗi gì mà ông bắt con có một tên bạn biến thái và đã mạn đến vậy?

- Bởi vì con vốn dĩ từ nơi biến thái đó mà ra. Trời trả lời. - VM nhại giọng ồm ồm đáp.

Nói xong lăn ra cười khoái chí còn QT cố gắng hít thở, khói xịt ra từ mũi, hừ hừ như mèo kêu, tức giận uống hết rượu trong chiếc ly trên tay, lấy lại bình tĩnh hỏi bạn:

- Được rồi tôi không thèm chấp kẻ điên như vậy chẳng khác nào tôi cũng điên...Nói mau cậu định làm gì đây? Sao không tìm cô ấy nói chuyện đi? Chẳng lẽ vẫn chưa suy nghĩ xong? - QT cau có hỏi.

Nghe vậy MV ngừng cười, rít một hơi thuốc, nhìn ra xa xăm. Lát sau mới nói:

- Chưa đến lúc, tôi chưa đủ tự tin... bởi vì tôi...sợ.

MV ngập ngừng làm QT ngệt mặt ra nhìn bạn không tin nổi, đến lúc có thể phản ứng liền nhảy dựng lên hét:

- Cái gì? Trần MV lừng lẫy trong xã hội đen mà cũng biết sợ sao?

- Con người ai mà không sợ một điều gì đó, tôi cũng không phải ngoại lệ. - MV đáp từng chữ đồng đặc như giải thích cho kẻ chậm hiểu.

QT thờ dài nhìn bạn, sau đó ngồi xuống nhẹ nhàng hỏi:

- Cậu sợ điều gì?

- Tôi sợ cô ấy từ chối, sợ cô ấy tránh xa và càng chán ghét tôi... Sợ AD không chấp nhận tôi... Tôi sợ mình không đủ dũng cảm để đối mặt với con bé.

MV đau khổ vò đầu, ánh mắt đỏ ngầu dường như muốn rách ra, nỗi đau và sự sợ hãi đang dần vật trong tâm hồn anh. Người đàn ông lạnh lùng, kiêu ngạo hàng ngày đã không còn, giờ đây anh chỉ là một người bố yếu đuối, lo sợ con gái và vợ mình không chấp nhận và tha thứ cho lỗi lầm của mình.

QT thấy vậy tức giận, nhếch mép khiêu khích:

- Vậy cậu định trốn tránh mãi như bây giờ? Hay cứ ngày ngày đi theo sau nhìn mẹ con họ như một kẻ trộm lén lút?

Hiểu được nỗi sợ hãi của MV nhưng QT không thể đứng im nhìn bạn như vậy. Anh biết người đàn ông này mới thực sự là người cô ấy cần, anh biết mình không bao giờ có cơ hội kể cả khi anh chưa biết hết sự thật, càng biết mình sẽ không bao giờ cướp vợ của bạn... Vì vậy anh chỉ có thể nén nỗi đau và một chút ghen tị với bạn trong tim khi biết AD là con MV. Đó là một đứa bé ai cũng yêu thích và khát khao có được đứa con thông minh, đáng yêu như vậy. QT thấy MV thật may mắn và mặc dù trong lòng đau đớn nhưng cũng vui mừng cho bạn. Tuy nhiên sự may mắn và món quà quý giá đó cũng cần phải trả giá đắt, có như vậy thì nó mới trở nên càng quý giá và đáng trân trọng hơn. Có hạnh phúc nào không phải trải qua nỗi đau và chông gai?

Nghe QT nói như vậy MV chỉ lắc đầu liên tục không nói gì nhưng trong mắt anh là sự không muốn rõ ràng.

Biểu hiện thống khổ của anh làm bất cứ ai cũng phải đau lòng, QT đành thờ dài, vỗ vai MV động viên:

- Có gì đâu, hãy đến trước mặt cô ấy và thể hiện sự chân thành của cậu là được, hãy dùng trái tim của cậu để cảm hóa và xóa tan sự giá băng trong tim cô ấy. Đừng lo quá, cậu chính là người mà cô ấy cần. Tôi chắc chắn điều đó.

Anh khích lệ MV bằng ánh mắt thẳng thắn, mạnh mẽ. Đây là lần đầu tiên QT nhìn thấy vẻ mặt đau khổ, mắt không chế trước mặt người khác của MV. Trước giờ anh luôn là người che giấu cảm xúc giỏi, kể cả trước mặt QT. Điều này chứng tỏ hai mẹ con họ có vị trí quan trọng như thế nào trong trái tim anh. Quả thật MV đã yêu NT sâu sắc, nhưng chuyện tình yêu luôn là kẻ ngoài cuộc thì tình tảo còn kẻ trong cuộc lại ngốc nghếch, mù quáng.

Ngồi yên lặng bên bạn, QT tin nhất định có một ngày hai người sẽ đến với nhau bởi họ sinh ra là để dành cho nhau. Anh cầu mong điều đó sẽ nhanh chóng đến với bạn của mình... Vậy người con gái nào sinh ra để dành cho anh? Trái tim lại đau đớn vì QT hiểu tuy anh không biết người đó là ai nhưng chắc chắn rằng người đó không bao giờ là cô... Cô không phải là mảnh ghép còn thiếu trong cuộc đời của anh và anh càng không phải người cô cần. QT chỉ có thể là người bạn thân thiết và trong sáng của cô. Tuy anh vẫn đang tìm kiếm người con gái thuộc về mình và có thể không tìm được hoặc nản lòng vì sự chờ đợi nhưng anh sẽ mãi dành cho cô một vị trí tốt đẹp và trong sáng nhất trong tim... Đây chưa phải tình yêu thực sự nhưng đã là một thứ tình cảm chân thật và xuất phát từ trái tim anh lần đầu tiên, vì vậy QT rất trân trọng điều đó.

Anh sẽ là một người bạn...người anh thân thiện của cô - người con gái xứng đáng được yêu thương và nâng niu bởi trái tim trong sáng, thuần khiết nhất.

Hoàng hôn đang buông xuống, MV mặc bộ vest đen đứng xa xa nhìn AD đang ngồi xích đu với bạn. Ánh mắt dõi theo mọi hoạt động của bé như mọi khi, trông anh thật cô đơn và lẻ loi.

AD đang hăng say đùa đùa, không biết đến ánh nhìn khao khát mong chờ đằng xa dành cho bé, bỗng té ngã làm MV thót tim, mắt lý trí định chạy đến ôm con vào lòng, che chở cho con... Nhưng có người nhanh hơn, NT đã đến bên con, cô không hề do dự hay nâng đỡ con lên như nhiều người mẹ khác, chỉ nhẹ nhàng nói cho con biết đó là lỗi của con, lần sau nên cẩn thận nếu không muốn bị đau nữa.

NT luôn dạy con biết chịu trách nhiệm vì hành động của bản thân và mạnh mẽ, tự lập nhưng không hề khô khan khiến con xa lánh mình. Vì vậy AD đã hiểu biết và ngoan ngoãn từ nhỏ. Bé đứng dậy, tự phủi bụi trên người, không hề khóc mà còn cười vui vẻ. Hai mẹ con nhìn nhau rồi cùng cười, họ rất hiểu nhau và gắn kết với nhau theo cách riêng mà người ngoài không thể biết được.

Đang bước đi bỗng dừng lại, MV chứng kiến tất cả hình ảnh đó. Nhìn lại đôi tay trống rỗng của mình, anh đau khổ nắm chặt lại, khóe mắt như có nước. Hoàn cảnh hiện tại không cho phép anh bước đến đó làm hai mẹ con họ hoảng sợ. Anh không muốn con nhìn anh bằng ánh mắt xa lạ hay sự thất vọng

của con khi biết anh đã làm tổn thương những người bé yêu như thế nào. Thời gian qua anh luôn chỉ dám đứng từ xa quan sát, ngắm nhìn hai mẹ con, ghi nhớ từng chi tiết, sở thích của họ sâu trong trí óc và khao khát đến một ngày anh có thể đường đường chính chính nhận con và có được sự tha thứ của hai mẹ con cô.

Thơ thần nhìn hai bóng dáng nhỏ xinh trước mắt, bỗng có một bàn tay mềm mại đặt lên vai làm MV giật mình, khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng rồi quay sang nhìn chủ nhân của bàn tay đang đặt trên người. Thì ra là một cô gái với khuôn mặt trang điểm lòe loẹt, ăn mặc hở hang, mùi nước hoa nồng nặc khiến MV buồn nôn. Cô ta đang nhìn anh cười quyến rũ, tạo ra dáng vẻ mê người nhất trước mặt anh, thấy MV nhìn lại liền mở miệng, giọng nói cổ tở ra dịu dàng, ngọt ngào:

- Anh đến rồi à? Có muốn vào trong phòng ngồi một lát không?

Vừa nói cô ta vừa chớp chớp đôi mắt được kẻ macara đen sì, lông mi giả dài đến có thể buộc lại với vẻ ngây thơ, trong sáng nhất. MV chỉ cảm thấy thật buồn cười, giống như kiểu điều hâu giả dạng giả con. Biết cô ta là cô giáo ở đây và càng biết cô ta có ý định quyến rũ mình, MV lạnh lùng nhìn cô ta rồi thần nhiên hỏi:

- Mắt cô bị tật sao?

Lời nói được thốt ra làm cho người đối diện cứng họng, mở trừng mắt nhìn anh, xấu hổ đến đỏ bừng mặt. Cô ta cố giữ bình tĩnh, ngoan cố đến cùng. Lại ra về dịu dàng, đến gần MV hơn, cố ý nghiêng người để khoe bộ ngực đồ sộ, trắng nõn được bọc trong chiếc áo trễ cổ của mình, nhỏ nhẹ quan tâm anh:

- Ừm... anh không lạnh sao? Hay vào phòng giáo viên uống một ly cà phê cho ấm người được không? Em mời.

Cô gái cười duyên, nhìn anh đầy mong đợi nhưng MV chỉ nhìn chăm chăm vào ngực cô ta. Thấy vậy cô ta lại tưởng rằng mình đã quyến rũ được anh, càng cúi thấp người hơn. Ngay lập tức MV nhếch mép, lười biếng đáp:

- Có vẻ cô cần uống hơn tôi. - Đang định quay đi bỗng nhớ ra điều quan trọng, anh nói tiếp - Chỉ có hàng tồn, hàng kém chất lượng mới phải phô bày, chào mời nhiệt tình như vậy.

Nói xong anh quay người đi thẳng, tiếc cả một cái liếc mắt với cô ta.

Còn lại người con gái đứng hóa đá tại chỗ, lần này cô ta xấu hổ đến mức muốn độn thổ và tức giận muốn nổi điên vì câu nói nặng tựa ngàn cân giáng thẳng vào đầu mình của MV. Đây đúng là con người đáng sợ, chỉ cần một câu nói cũng đủ đánh bại mọi sự tự tin của phái nữ, trọc đứng vào chỗ nhạy cảm nhất của cô ta.

Nghiến răng nghiến lợi nhìn theo phía MV vừa đi, cô gái tức giận, cúi gằm mặt từ từ đi vào phòng. Kế hoạch đầu tiên của cô ta đã thất bại trong nháy mắt bằng một lời nói nhẹ nhàng của người đàn ông đó.

Ngày chủ nhật mưa buồn. Con mưa dầm từ sáng đến trưa vẫn không ngớt. Mùa này trời mưa không có sấm như mùa hè, chỉ là những cơn mưa nhỏ và vừa kéo dài. NT rất thích mưa như vậy, có điều không khí sẽ giá buốt vô cùng.

Ngồi trên giường ôm AD ru bé ngủ, NT lặng ngắm mưa rơi bên khung cửa sổ. Những giọt nước trong veo rơi tí tách, va đập vào mái hiên rồi lăn xuống đất. Không gian tĩnh lặng dường như có thứ gì đó cũng đang tan vỡ trong trái tim NT.

Cô là người đa cảm, thường thích ngắm mưa và tâm trạng đôi khi cũng thay đổi theo thời tiết. Trong cô vẫn còn lưu giữ lại dấu vết ngây ngô, mơ mộng của cô gái mới lớn. Dù sao cô vẫn luôn muốn thời gian dừng lại năm cô mười tám tuổi. Đó là khoảng thời gian yên bình nhất của cô, được sống bên người thân và quãng đời học sinh vui tươi.

Đang chăm chú ngắm mưa, bỗng cửa bị mở ra, bà Hoa bước vào nhìn con rồi nói:

- AD ngủ rồi để mẹ trông con bé cho, con ra ngoài nói với hấn ta đi. Dù sao hấn cũng đã theo con bao ngày, bây giờ lại dầm mưa suốt như vậy.

Bà Hoa nói xong nằm lên giường ôm AD vào lòng thay NT, bà không hiểu nổi người đàn ông kia muốn gì. Ngày nào cũng lặng lẽ theo con gái bà từ sáng sớm đến tối khuya nhưng không hề đến gần hay nói với nó điều gì. Hôm nay lại đứng giậm mưa trước cổng nhà bà suốt buổi sáng không chịu đi, vẫn im lặng, bất động như trước, không yêu cầu gặp mặt hay nói năng gì. Dường như hấn ta để cho con gái bà quyết định, còn mình chỉ im lặng chờ đợi như một bức tượng ngoan cố trước phong ba bão táp.

Mặc dù rất căm ghét hấn ta nhưng với bản tính lương thiện và yêu thương sâu sắc của người mẹ bà không nhẫn tâm nhìn hấn ta đứng ngoài trời giá rét lâu như vậy. Vì vậy đành khuyên con gái ra nói chuyện với hấn, mong hấn ta đi khỏi để tránh mọi người chú ý và đặc biệt là để AD không nhìn thấy, nếu không với sự nhạy cảm và thông minh của mình nhất định con bé sẽ thắc mắc tại sao.

Nhìn con mưa ngoài trời và hơi lạnh tỏa ra trong không khí, NT nhúm mày, không nói gì.

Cô biết hấn ta đã đứng ngoài đó rất lâu nhưng cô không hiểu mục đích của hấn là gì. Tại sao phải làm vậy? Nếu muốn nói chuyện với cô tại sao không thẳng thắn đề nghị? Chẳng phải hấn rất bá đạo, độc ác sao? Tại sao bỗng dưng lại thay đổi, trở nên lạ thường như vậy? Mặc dù khó hiểu nhưng NT vẫn không muốn là người mở lời trước cho nên cô để mặc hấn đứng đó, trong lòng nghĩ có lẽ hấn chỉ đứng một lúc rồi sẽ đi hoặc sẽ đề nghị gặp cô. Thật không ngờ hấn lại kiên trì đứng đó cả buổi sáng cũng không chịu bỏ cuộc, càng không đòi gặp cô.

Vốn dĩ NT nghĩ hẳn sẽ nhanh chóng yêu cầu gặp cô nói chuyện, lại không ngờ hẳn cứ im lặng để cho cô sống, hàng ngày theo sau cô đi khắp nơi. Mọi chuyện cô đều rõ hết, chẳng qua cô không thể hiện ra. NT không muốn suy nghĩ nhiều về người đó, vì vậy cô mặc kệ thời gian trôi qua, cứ sống mỗi ngày thoải mái như bình thường, cũng không tiếp cận hay xa lánh hẳn ta, để cho hẳn muốn làm gì thì làm. Và thời gian cứ lặng lẽ như vậy đã được hơn nửa tháng.

Hiện tại nghe mẹ nói NT cũng biết mình không thể không ra ngoài xem sao, nhờ đâu có chuyện gì lại phiền phức rồi mọi người biết hoặc gây ồn ào đến AD thì không được. Nghĩ vậy NT thờ dãi, đứng dậy nói:

- Vâng, con biết rồi.

Đang định đi ra ngoài mẹ cô lại gọi với theo:

- Mặc thêm áo ấm và che ô vào, kẻo ốm đấy. Thời tiết này khó chịu lắm. Cố gắng nói chuyện từ tốn, bình tĩnh với hẳn ta con nhé. Đừng lo sợ quá.

Bà Hoa ân cần dặn con, trong ánh mắt bà là sự động viên và lo lắng. NT nhìn mẹ thật lâu rồi nhẹ nhàng gật đầu đáp:

- Con biết mà, mẹ đừng lo.

Sau đó nhẹ nhàng bước ra ngoài, tránh gây tiếng động làm AD thức giấc.

Bên ngoài, mưa rơi đều đều trên mặt đất dường như không thể ngừng lại. Mưa làm cánh vật ứ rữ, không gian chỉ có tiếng va chạm của nước mưa với mặt đất cứng rắn, ẩm ướt. Những giọt mưa lạnh lẽo hắt vào mặt, vào người, ướt đầm bộ vest đen sang trọng trên người MV, trông anh thật lạnh lẽo nhưng không hề thể thấm mà vẫn toát lên khí thế mạnh mẽ, kiên cường.

Đứng trong cơn mưa lạnh giá, MV sừng sững như một pháo đài kiên cố, vững bền không thể bị ngã gục, mắt chăm chú nhìn về phía trước như đang ngắm đợi cả tương lai của mình.

Không hề yêu cầu hay ra lệnh cho cô phải đến trước mặt mình mà anh muốn dùng chính sự chân thành xuất phát từ đáy lòng và bằng hành động chứng minh cho cô thấy anh mong cô tha thứ đến mức nào, đặc biệt anh giao quyền làm chủ vào tay cô còn mình chỉ lặng lẽ chờ đợi trong cơn mưa tòng tã.

MV biết điều này sẽ không dễ dàng nhưng anh không sợ hãi hay e ngại. QT nói đúng chỉ có cách dùng sự chân thành và hành động thiết thực nhất của mình mới mong cảm hóa cô và chuộc lại lỗi lầm cho mình. Anh không định dùng những lời nói hoa mỹ để cầu xin sự tha thứ của cô vì điều đó không đủ sức mạnh để chuộc lại tất cả, đặc biệt nó sẽ không bao giờ có tác dụng với trái tim kiên vững của cô.

Đắm mình trong mưa đông nhiều giờ đồng hồ, mặc dù thân thể đã không còn cảm giác, ngón tay như đứt rời vì hóa đá, máu dường như không thể lưu thông được nữa, thấm thía cái lạnh cắt da cắt thịt nhưng MV quyết không từ bỏ. Anh tin cô nhất định sẽ ra gặp mình.

Và anh đã không lầm, cánh cửa luôn khép chặt cuối cùng được mở ra, NT mặc áo khoác dài màu đen cầm ô bước về phía anh, khuôn mặt lạnh lùng, mày hơi nhíu lại khi nhìn đến gương mặt tái nhợt vì lạnh của MV. Sau đó quay đi, bình tĩnh hỏi:

- Tại sao anh lại đứng ở đây? Nếu muốn nói chuyện có thể nói thẳng không cần phải làm như vậy, thật khó coi.

MV không trả lời, chỉ nhìn NT say mê, ánh mắt sáng lên tia ấm áp và hạnh phúc vì rốt cuộc cũng chờ được cô đi ra. Thấy vậy NT không dám nhìn vào mắt anh nữa, cô đặng hắng lấy hơi, lạnh lùng đề nghị:

- Chúng ta đến mái đình kia nói chuyện vậy.

Nói xong cô bước về phía mái đình cách đó không xa lắm, không quay lại vì cô biết chắc chắn anh sẽ đi theo.

Đến ngôi đình cổ kính của làng, NT đứng chú trên mái hiên, trước cánh cửa màu đỏ to lớn được đóng kín, cụp ô lại. Sau đó quay sang MV nói:

- Được rồi, có gì anh cứ nói, tôi nghe đây.

Cô bình thản mở miệng, ngắm nhìn anh. NT chọn nơi này vì không muốn ai nhìn thấy, đặc biệt là cô không muốn anh ngất trước cổng nhà mình.

MV nhìn cô không biết nên mở lời thế nào, mãi sau mới ngập ngừng:

- Tôi... tôi...

- Anh cứ thẳng thắn nói những gì mình muốn, dù sao mọi chuyện giữa chúng ta đã rõ ràng. - NT quay lại, đi về bên phải, bình tĩnh đáp.

Nghe vậy, MV hít sâu hể mở đôi môi tím tái vì lạnh, nhẹ nhàng cất giọng trầm ấm:

- Tôi xin lỗi... Hôm đó đã quá bùng bột, nói những lời tức giận với em. - MV dừng lại chờ NT phản ứng nhưng cô không nói gì, chỉ im lặng chờ anh tiếp tục, vì vậy MV đau đớn nhìn lưng cô quay về phía mình, lại hít sâu một hơi nói - Tôi đã suy nghĩ kỹ, tôi biết mình không có tư cách mong em tha thứ, càng không xứng đáng là một người cha của AD... Nhưng tôi thực sự yêu thương con bé, vì vậy mong em cho tôi cơ hội cho con bé một gia đình trọn vẹn, được không? - Anh nhẹ nhàng hỏi.

NT nghe xong, quay lại nhìn MV, trong ánh mắt anh là sự chân thành và khao khát thực sự. Vì vậy cô nhìn sâu vào mắt anh một lúc lâu rồi đáp:

- Thực ra tôi cũng đã nói những lời nặng nề. Dù tôi có muốn hay không thì anh vẫn là bố ruột của AD, điều đó không thể thay đổi được vì vậy tôi không có quyền ngăn cản anh yêu thương hay tiếp cận con bé. Có lẽ tôi đã quá ích kỉ khi cướp đi quyền tự quyết định của con.... Anh có quyền gặp mặt, quan tâm đến con nhưng tôi chỉ mong tạm thời anh hãy giữ thân phận như trước để thân thiết và nhận được sự tin tưởng của bé. Mong anh kiên nhẫn chờ đợi, có lẽ đến một lúc nào đó AD hiểu được anh là bố nó nhưng chúng ta không phải một gia đình và nó có thể chấp nhận điều đó... Và điều quan trọng nhất mong anh đồng ý... Đó là quyền nuôi con thuộc về tôi, anh có thể đến thăm con bé bất cứ lúc nào nhưng không thể mang nó rời khỏi tôi.

NT từ tốn yêu cầu, cô đã nghĩ thông suốt, hẳn ta nói đúng, AD luôn khao khát có bố và người làm mẹ như cô đã lỡ đi ước muốn quan trọng đó của con, ích kỉ cho bản thân mình quá nhiều. Bây giờ NT quyết định để cho con bé tự quyết định, cô tin làm như vậy là đúng đắn.

Yên lặng nghe giọng nói êm dịu của NT, MV biết cô đã phải rất nhân nhượng mới có thể cho anh làm như vậy. Anh biết đó là giới hạn cuối cùng của cô, và cũng đoán được điều đó nhưng anh vẫn đau nhói tim khi nghe cô dứt khoát phủ định quan hệ thân mật của họ, cô không muốn chấp nhận anh.

Mặc dù trái tim đang co giật từng cơn, MV vẫn cố hết sức tận dụng cơ hội này, vì vậy anh quyết định nói rõ:

- Không phải, cơ hội tôi nói đó là việc em có thể...có thể mở rộng trái tim với tôi...chúng ta có thể... thử quen nhau sau đó tiến xa hơn.

MV ngập ngừng đưa ra mục đích của mình làm NT trở mắt nhìn anh không dám tin vào những gì vừa nghe được, cười hỏi:

- Anh đùa chăng?- Cô nhìn MV mong anh sẽ gạt đầu nhưng anh không nói gì chỉ nhìn sâu vào mắt cô bằng ánh mắt chân thật với ước muốn cháy bỏng. Vì vậy NT liền lạnh lùng, nhìn thẳng anh hỏi - Tại sao? Anh muốn chúng ta lấy gì để đặt nền móng cho mối quan hệ này? Điều này có thể xảy ra sao? - Cô cười khinh khỉnh đáp.

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng, chế giễu của cô, MV khản trầm đáp:

- Nếu... nếu...nếu "anh" yêu em thì sao? Nếu anh lấy sự chân thành từ trái tim mình ra đặt nền móng thì sao? Em có thể cho anh cơ hội không? Để chúng ta phát triển hơn?

MV ngập ngừng nói, đây là lần đầu tiên anh nói như vậy với một người con gái cho nên không được quen lắm, hơi khó khăn. Điều đó là sự thật, anh thực sự muốn phát triển mối quan hệ với cô một cách nghiêm túc.

Nghe anh nói vậy NT chỉ nhìn anh rồi cười nhếch mép hỏi:

- Anh yêu tôi? - MV gạt đầu khẳng định khiến cho NT cười lớn, sau đó nói - Vậy tại sao tôi không cảm nhận được? Như vậy có phải tình yêu của anh bị khiếm khuyết? Hay căn bản anh không xác định được chính xác? Có lẽ anh cũng thích tôi một chút vì hứng thú anh dành cho tôi và vì tôi là người đầu tiên chống lại anh... Nhưng tình cảm đó quá yếu đuối, không đủ mạnh để anh xua đi sự coi thường và không dám chấp nhận nó khi nghĩ tôi là gái bán hoa. Anh có hiểu được tình yêu là gì không? Đó là sự tin nhiệm chân thành nhất của mình dành cho đối phương, là tình cảm thiêng liêng, rục rịch có thể bao dung, quên đi mọi khuyết điểm chính đáng của người mình yêu, là thứ không thể nhìn bằng mắt mà phải cảm nhận bằng trái tim.

NT bình tĩnh phân tích, MV không thể phản bác khi cô nói rõ ràng những gì anh đã từng nghĩ. Đúng vậy, anh không dám khẳng định và luôn muốn trốn tránh nó, anh đã không coi trọng cô khi nghĩ rằng cô chỉ là một cô gái nhơ nhuốc, không xứng với anh. Nhưng đó là trước kia, hiện tại anh đã khẳng định được và cũng nghe rõ ràng tiếng nói của trái tim mình, anh không thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

Sau một lúc im lặng, MV mới nhẹ nhàng nhưng kiên định đáp:

- Đúng là anh đã từng nghĩ như vậy... nhưng hiện tại không còn nữa. Em nói tình yêu của anh không đủ mạnh mẽ, vậy anh có thể vun đắp cho nó mạnh mẽ hơn, em hãy giúp anh làm điều đó, có được không?

- Rất tiếc tôi không thể bởi đối với tôi tình yêu phải là sự toàn vẹn, không nhiễm một hạt bụi. Đã đen rồi thì có làm gì cũng không trắng lại được nữa. Tôi thà rằng không có được tình yêu chứ nhất quyết không lấy một thứ tình yêu chấp vá với đầy lỗ hổng. - NT lạnh lùng từ chối. Cô luôn là người cầu toàn, đặc biệt là trong tình yêu.

- Vậy em không thể thay đổi tiêu chuẩn đó sao? Vì AD cũng không được? Trên đời này làm sao có thứ tồn tại, gắn liền với hai chữ hoàn hảo? Anh biết đã đen rồi thì không bao giờ có thể trắng lại nhưng chúng ta có thể dùng nó làm nền cho những chỗ còn lại trắng hơn trước mà.

MV không chịu buông tay, tiếp tục thuyết phục cô. Lúc này anh chỉ là một người đàn ông bình thường khao khát, mong chờ cô gái mình yêu hiểu được trái tim mình và có thể tiếp nhận nó, không còn là Trần MV cao cao tại thượng, được biết bao người kính trọng.

Những lời nói khẩn thiết, chân thành đó không thể trạm vào trái tim băng giá của NT, cô chỉ vô cảm nghe anh nói như nghe bản tin thông báo thời tiết hàng ngày, sau đó mới nhìn anh, băng lạnh nói:

- Nếu tất cả những điều anh nói từ vừa nãy chỉ là muốn có được AD thì anh lầm rồi. Tôi không bao giờ nhân nhượng vì điều đó. Dù sao con bé chỉ là một bé gái, biết đâu trên đời này có rất nhiều người phụ nữ mang thai con của anh? Thậm chí là những bé trai kháu khỉnh, dễ thương và thông minh hơn cả AD, hoặc sau này khi anh kết hôn, vợ anh có thể cho anh những đứa con như anh mong muốn. Vì vậy anh không nên vì một đứa con ngoài ý muốn mà làm như vậy, anh hiểu chứ?

NT cố gắng giải đáp ý nghĩ của MV, thì ra hẳn ta muốn có AD. Nếu như vậy mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn. Nào ngờ NT chưa kịp nói tiếp đã nghe thấy tiếng rít của MV và tiếng nắm tay kêu răng rắc:

- Nguyễn NT, em coi anh là gì đây? Một kẻ chẳng hoa khắp nơi hay là lợn giống?

- Tôi không coi anh là lợn giống cũng không coi anh là kẻ chẳng hoa khắp nơi... Tôi chỉ coi anh là loại động vật sống bằng nửa thân dưới. - NT không sợ hãi, thản nhiên đáp.

Câu trả lời của cô làm MV suýt thì nghẹn chết, tức giận trừng mắt nhìn cô, lắp bắp:

- Em...Em... Em - NT không chút nao núng nhìn MV khiêu khích, thấy vậy anh chỉ có thể nắm chặt tay, cố gắng hít thở không khí, sau đó cắn răng nói:

- Không có người phụ nữ mang thai, càng không có những đứa con trai kháu khỉnh, dễ thương nào khác ngoài AD.

- Anh chắc chứ? - NT không tin hỏi.

- Chắc chắn, anh dám lấy tính mạng của mình ra đảm bảo. - MV gần từng tiếng, mắt tóe lửa nhìn NT. Nghe vậy cô liền xua tay nói:

- Đừng mạnh miệng như vậy, đến lúc người ta đến tìm lại sợ hãi, chẳng phải AD đang tồn tại đó sao?

- Đó là ngoại lệ, chỉ có em mới ngốc nghếch như vậy bởi vì em không phải... và vì... - MV ngập ngừng muốn nói lại thôi.

- Phải gì? Vì sao? Anh có thể nói rõ ra, tôi không có khả năng đọc suy nghĩ của người khác. - NT mĩa mai đáp. Vì vậy MV đành nói rõ mọi chuyện:

- Bởi vì em không phải làm nghề đó, những người làm nghề đó làm sao có thể mang thai? Và đặc biệt là họ không dám tự ý mang thai con của anh khi không được sự cho phép của anh. Và...và...đặc biệt là anh luôn dùng biện pháp phòng ngừa.

NT ngậy ra khi nghe sự giải thích của MV, rồi sau đó cười như điên dại hỏi:

- Vậy tức là tôi là trường hợp ngoại lệ hay là sự sơ suất hiếm có của anh? - MV không trả lời, chỉ nhìn cô chăm chú, thấy vậy NT càng cười ác hơn - Thật nực cười, đúng là chuyện cười hay nhất mà tôi được biết, đặc biệt hơn nữa khi tôi lại là nhân vật chính trong chuyện.

- Xin lỗi... Nhưng anh không hối hận vì điều đó. - MV cứng rắn thừa nhận. Đúng là anh chưa từng hối hận, thậm chí còn vui mừng khi cô là mẹ của con anh. Ngày đó anh không thể lý giải được tại sao mình lại làm như vậy, chẳng lẽ ngay từ giây phút đó anh đã xác định cô là người duy nhất xứng đáng là mẹ của các con anh? Có lẽ ông trời thực sự se duyên cho hai người do vậy mới mang đến cho anh cảm giác như vậy khi gặp cô. Có lẽ anh và cô vốn sinh ra là dành cho nhau. MV rạo rức và phấn khích vì suy nghĩ đó.

Ngược lại với niềm vui sướng của anh là sự tức giận đến mức cười của NT, không ngờ hẳn ta lại có thể tro trên mà nói ra những lời ngông cuồng, bá đạo như vậy. NT cười cho bản thân mình vì đã gặp phải một kẻ biến thái đến mức này. Cô không còn sức dôi co với hẳn ta nữa, chỉ đáp ngắn gọn:

- Vậy thì sao? Điều đó không liên quan đến tôi cũng không làm cho sự căm ghét và ghê tởm của tôi đối với anh giảm sút một tẹo nào. Tóm lại, tôi chỉ có thể thỏa thuận với anh đến mức đó. Nếu anh chấp nhận, anh có thể thường xuyên gặp AD, còn nếu không tôi chỉ có thể nói sự thật cho con bé biết, đến lúc ấy anh có thể tưởng tượng được hậu quả không? - NT bình thản đưa ra tối hậu thư đầy sự đe dọa bằng giọng nói nhẹ nhàng nhất.

Nói xong NT xoay người bước đi, bỗng có tiếng nói khàn khàn nặng trĩu của MV cất lên:

- Khoan đã, anh có thể hỏi em mấy câu không? - MV đầy trông đợi mong NT quay lại nhưng cô chỉ im lặng đợi anh nói tiếp chứ nhất quyết không quay lại, vì vậy MV buồn bã hỏi lên thắc mắc trong lòng - Tại sao ngày đó, khi tình lại và biết mình có thai em lại không... phá bỏ?

MV dè dặt hỏi, anh đã biết hết sự thật theo lời kể của TN. Anh được biết NT đã bị chấn động nửa năm vì sự việc đó, sau đó cô nghỉ học và ở nhà sinh đứa bé ra. MV không hiểu được tại sao cô căm ghét và ghê tởm anh đến như vậy lại có thể sinh đứa con mà cô không muốn, thậm chí nó là bằng chứng cho nỗi đau, là vết nhơ của cô, làm cô luôn nhớ đến sự việc đó.

Nghe câu hỏi của hẳn NT không trả lời ngay, trầm mặc nhìn cảnh mưa ngoài trời.

Mái đình ngói cổ kính theo thời gian đã ngả màu, rong rêu bám đầy. Khung cảnh hoang sơ, tiêu điều càng làm cho trái tim con người mẫn cảm, thê lương. Tại sao ư? NT cũng không thể giải thích tường tận bằng lời nói bởi đó là thứ linh cảm cao quý của người mẹ gắn kết với con mình mà ông trời ban cho cô.

Mãi sau NT mới chậm chạp đáp:

- Mặc dù con bé là sự cưỡng ép của anh mà có nhưng tôi chưa độc ác đến mức giết chết một sinh mệnh vô tội, đặc biệt nó cũng là máu thịt của tôi... Điều quan trọng nhất là nếu không có con bé có lẽ đến tận bây giờ tôi vẫn điên điên khùng khùng, sống trong sự sợ hãi của bóng đen, không thể nào thoát khỏi sự việc khủng khiếp đó.

NT thành thật nói tất cả suy nghĩ của mình. MV nghe mà muốn rụng rời tay chân vì trái tim đang bị cào xé, anh biết mình xấu xa đến mức không có từ ngữ nào có thể tả xiết. Anh cảm nhận được nỗi đau của cô, anh đã tàn nhẫn, từ từ rạch từng nhát, từng nhát lên trái tim của cô khiến nó rách toạc và bây giờ anh xứng đáng nhận lại hậu quả đau đớn gấp trăm lần.

Nhắm mắt lại, sau đó hít sâu một hơi, MV tiếp tục nhìn NT hỏi:

- Vậy em có từng hối hận dù chỉ là một chút nào vì đã sinh ra AD không?

- Không, một tích tắc cũng không. - NT khẳng định chắc nịch, cô cười hạnh phúc khi nghĩ đến con, trong mắt cô là tình yêu vô bờ bến của người mẹ - Tôi làm sao có thể hối hận khi con bé là thiên thần đã cứu rỗi cuộc đời của tôi? Làm sao có thể hối hận khi con là hơi thở, là mạng sống, là ánh mặt trời chiếu sáng cuộc đời đen tối của tôi? Tôi biết ơn và yêu thương con bé bằng tình yêu chân chính của một người mẹ thực sự bởi tôi chưa bao giờ nghĩ con là vết nhơ, là điều đáng hổ thẹn hay là bằng chứng sống của sự việc đáng sợ đó. Thật nực cười khi anh nói những điều ngớ ngẩn này. - NT cười to như đó là câu chuyện hoang tưởng không bao giờ tồn tại.

MV nghe xong không nói gì chỉ nhìn cô chăm chú mang theo nhiều cảm xúc khó gọi tên, sau đó nói tiếp:

- Vậy câu hỏi cuối cùng.... Em có.... hận anh không?

Nói xong anh nín thở chờ đợi câu trả lời của cô. Vai NT hơi run lên khi nghe câu hỏi đó, bình tĩnh đáp từng từ:

- Không yêu sao có thể hận?

Sau đó cô đi thẳng để lại MV đứng đó một mình, đôi môi dường như càng tái nhợt hơn theo câu nói của cô, nó chẳng khác nào nhát dao rạch sâu vào vết thương đang đóng vảy của anh làm cho máu tuôn ra xối xả, không thể ngừng lại được.

MV đứng im như tượng đá, tay ôm trái tim rách nát bên ngực trái, thất thần nhìn theo bóng dáng người con gái phía trước.

NT bước vào cơn mưa lạnh giá làm xua đi nỗi đau trong tim. Đúng vậy, cô chưa từng hận hẳn ta, đó chỉ là sự căm ghét và sợ hãi.... Trái tim cô không thể rung động vì một kẻ như vậy. Cuộc nói chuyện này đều là vì AD, sự nhân nhượng của cô dành cho hắn cũng là vì AD, tất cả những gì cô làm đều là vì AD, vì con gái yêu quý nhất của cô.... NT tự nói với lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhầm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: CHÚ ĐẸP TRAI

Sau bữa tối, mọi người ngồi bên nhau xem chương trình giải trí trên TV. AD đang ngồi yên lặng trong lòng NT, chăm chú xem phim hoạt hình yêu thích của bé. Ông bà và bác Minh cũng coi cùng bé, tiện thể giải đáp những gì bé không hiểu (nếu có).

Không khí vui vẻ, ấm áp của gia đình bao quanh từng thành viên. Bỗng có tiếng gọi ngoài cổng, ĐM liền đứng lên ra xem. Mọi người vẫn tiếp tục hướng mắt lên màn hình, lát sau liền nghe thấy tiếng đối đáp quen thuộc như mọi khi.

Giọng người con trai tỏ vẻ khó chịu hỏi:

- Lại sang làm gì đây? Không để cho người ta nghỉ ngơi sao?

- Mắc mớ gì đến anh, tôi cũng đâu có sang tìm anh mà kêu, vô duyên. - Người con gái bĩu môi đáp. Rồi sau đó không chút thương tình đẩy người con trai đang chắn trước cổng ra bước vào như đây mới là nhà mình. Người con trai thấy vậy chỉ có thể tức giận theo sau đi vào.

Mọi người ở trong nhà nhìn nhau cười bất lực, không cần chứng kiến tận mắt cũng biết rõ cuộc đối thoại của hai người đó bởi nó diễn ra như cơm bữa, bất cứ lúc nào họ chạm mặt nhau.

Hân mặc áo len trắng cao cổ bước vào nhà tươi cười chào bà Hoa và ông Tần, sau đó tự nhiên ngồi xuống bên cạnh NT, bé AD sang ngồi đùi cô, thom má bé rồi âu yếm hỏi:

- AD nhớ mẹ không? Mẹ nhớ con gái yêu của mẹ quá, mấy ngày không gặp nặng hơn khối rồi.

- Có nhớ ạ, bác Minh cũng nhớ mẹ lắm. - AD nhanh nhẩu đáp. Nghe vậy mọi người cười tùm tùm đưa mắt nhìn ĐM, Hân cũng nhìn làm anh khấn trương đáp:

- Làm gì có chuyện điên khùng đó. Sao con nói lung tung vậy AD? Bác Minh không yêu nữa nhé. - Anh hùng hổ biện minh và đe dọa cháu, cố che đi sự xấu hổ của mình nhưng vẫn để lộ ra vành tai hồng hồng.

Hân nghe ĐM nói vậy cũng khinh thường đáp:

- Tôi cũng chẳng thèm người như anh nhớ, như vậy có mà xui xẻo suốt ngày, sao sống nổi?

- Cô...cô...cô...

ĐM tức giận trừng mắt với Hân, NT thấy vậy vội vàng đưa tay lên nói, kéo sự chú ý của hai người về phía mình, không muốn một trận đầu khẩu cũ rích lại xảy ra giữa hai người:

- A, Hân đi vào phòng mình tâm sự chuyện con gái nhé, đàn ông miễn bàn. - Cô đưa mắt trừng anh trai còn tay thì kéo Hân đi theo mình. NT biết Hân đã biết chuyện hồi chiều cho nên sang đây xem sao. Vì vậy cô sẽ nói hết cho bạn, bởi đôi khi Hân lo lắng cho cô còn hơn cả bản thân mình.

Vào trong phòng, hai người ngồi trên giường, Hân ôm gối nhìn NT ngóng đợi, trong mắt là bao câu hỏi và thắc mắc, kèm theo cả sự quan tâm thân thiết của người bạn lâu năm. NT hiểu được, đành thở dài tường thuật tỉ mỉ lại cuộc nói chuyện chiều nay.

Hân im lặng nghe từ đầu đến cuối, sau đó mới nhìn bạn hỏi:

- Vậy cậu thấy có thể tin được lời hân ta không?

- Mình nghĩ hân ta chẳng có lí do gì lừa dối chuyện này, dù sao mình cũng không có hứng thú biết đó là thật hay giả... Điều duy nhất mình quan tâm là việc hân ta có ý định cướp AD của mình hay không thôi. - NT nhún vai, bình thản trả lời.

- Vậy...như hân ta nói... cậu có thể vì AD mà cho hân cơ hội không? - Hân ngập ngừng hỏi bạn.

Nghe xong câu hỏi của cô NT không trả lời ngay mà quay đi suy nghĩ. Chiều nay hân ta đã yêu cầu cô như vậy.

Thật ra khi nhìn bộ dạng tái nhợt, ướt sũng của hân không phải là NT không có bất cứ cảm giác gì bởi cô cũng là con người... thậm chí là con người vô cùng nhạy cảm... Nhưng may mà cô không chế được lí trí của mình. NT biết AD luôn mong muốn gia đình hoàn hảo, một người bố vĩ đại, yêu thương bé nhưng cô biết bé không cần một gia đình chỉ vì chịu trách nhiệm với nhau mà gắn kết. Đó chỉ là sợi dây vô cùng mỏng manh để níu giữ các thành viên trong gia đình... Và đây, trong khi ngay chính bản thân hân ta còn chưa khẳng định được tình cảm đó một cách rõ ràng, NT cũng không cảm nhận được gì... Đặc biệt cô không có một chút tình cảm nào với hân làm sao có thể gắn kết, ngay cả vì AD... Bé con chắc chắn không muốn như vậy.

NT nghĩ trong đầu, rồi nhìn vào mắt Hân từ từ nói:

- Làm sao mình có thể làm vậy khi không có bất cứ tình cảm nào với hân ta? Mình cũng có thể chắc chắn rằng AD không cần một gia đình miễn cưỡng như vậy. Trong lúc sự căm ghét của mình dành cho hân không suy giảm phần nào thì mình không thể nghĩ đến điều vô lí như vậy được.

Lời nói vừa dứt, Hân đã vỗ tay, hai mắt sáng lên nhìn NT đầy tán thưởng và vui vẻ:

- Đúng vậy, cậu không thể mềm lòng được, cậu phải nhớ hân ta là kẻ xấu xa như thế nào. Vậy mà mình còn lo cậu sẽ vì AD mà hi sinh tất cả, chấp nhận tên đàn ông khốn kiếp đó. Làm mình lo đến tim sắp phình to ra.

Nói xong Hân còn vỗ vỗ ngực, thở ra như vút đi nỗi lo trong lòng. NT phì cười trước hành động đó, vỗ vai bạn đáp:

- Mình đâu phải nữ chính trong chuyện mà vĩ đại một cách ngu ngốc như vậy? AD cũng không phải đứa trẻ không biết gì, mình rất hiểu con gái mình và mình tự hào về điều đó.

- Ừm, cậu nghĩ như vậy là tốt, xử lí rất chuyên nghiệp, đáng khen! - Hân cười tươi giờ ngón cái với NT.

- Được rồi, bỏ qua chuyện đó đi, giải quyết ổn thỏa rồi, chuyển sang chuyện của cậu nào. - NT khéo léo chuyển chủ đề sang bạn, đến lúc cô phải quan tâm vài chuyện cũng tương đối quan trọng mà thời gian qua đã chệnh mảng.

Nghe NT hỏi như vậy Hân chẳng hiểu gì, ngệt mặt nhìn bạn rồi ngo ngắc hỏi:

- Chuyện gì? Mình thì có chuyện gì? Công việc vẫn vậy, ngày nào cũng đi làm bấy giờ, sáu giờ về, khác gì cái máy đầu, có gì hay mà bàn?

- Còn chuyện tình cảm? - NT nháy mắt với Hân đầy ẩn ý. Thấy vậy Hân nhanh nhẩu đáp:

- Thì vẫn vậy thôi, cậu biết hết rồi còn gì? Quanh đi quẩn lại vẫn là có vài người đó, hiện tại chẳng có thêm lính mới nào. Chán!!!

- Thật sao? Không có gì cần mình giúp chứ? - NT liếc nhìn bạn, vẻ mặt đã hiểu hết. Nhưng Hân vẫn kiên quyết lắc đầu, tỏ vẻ không có chuyện gì. Vì vậy cô đành thở dài, rồi tỏ ra vui mừng nói - À, quên không nói cho cậu một việc vui...Đó là ... Mình quyết định đẩy mạnh việc mai mối giữa anh mình và TN. Cậu thấy được không?

NT nhìn Hân với ánh mắt mong đợi, muốn nghe ý kiến đồng tình và sự trợ giúp của bạn. Nào ngờ Hân nghe xong trừng lớn mắt, tức giận nói:

- Sao lại vậy? Bọn họ làm sao được?

- Sao lại không được? Bọn họ hợp nhau mà, trai tài gái sắc. - NT thản nhiên đáp. Nghe vậy, Hân nhảy dựng lên, nói lớn:

- Lão Minh mà là trai tài? Có mà là trai bất tài í.

Trông bộ dạng xúc động, mắt bình tĩnh của Hân NT rất muốn cười, nhưng cố gắng dằn lại, về mặt tự nhiên kiểu rất chân thật nói:

- Không sao, chỉ cần anh mình thích là được... mà hình như TN cũng không ghét anh ấy. Có lẽ hai người ngại ngại hoặc lo sợ đối phương không thích mình cho nên không dám thổ lộ. Vì vậy chỉ cần mình giúp đỡ một chút là xong í mà. - NT nhìn sâu vào mắt Hân như người đó là cô chứ không phải ai khác.

- Giữa không ghét và yêu thích còn cách xa nhau lắm. Cậu nên xem xét kĩ càng đã, hai người đó mình thấy chẳng hợp nhau tẹo nào. - Hân cố ra vẻ bình tĩnh và khách quan của người ngoài cuộc phân tích.

- Ừm, quả thật có người hợp với anh Minh hơn, cậu thấy có phải không? - NT quay sang nhìn thẳng vào mắt Hân, mặc dù là hỏi nhưng dường như không cần đối phương trả lời.

Bây giờ Hân mới hiểu được ý tứ của NT, liền lảng tránh ánh mắt cô nói gấp:

- Mình làm sao mà biết được...Thôi không thèm nói chuyện về anh em nhà cậu nữa, chán phèo...Mình ra với con gái yêu dấu và mẹ mình đây.

Nói xong Hân nhanh nhẹn chuồn ra ngoài phòng khách, còn lại NT nhìn theo bóng dáng lúng túng của bạn, lắc đầu cười. Hai người này thật giống nhau, miệng thì đánh nhau nhưng tâm đã hướng về nhau lúc nào không hay. Tình yêu thật kì diệu. Rốt cuộc nó là gì? Có ai định nghĩa được tình yêu? Nó là thứ không có giới hạn, không có ngoại lệ, không phân biệt... Trong tình yêu không tồn tại hai từ "không thể". Sự sắp xếp của tình yêu rất diệu kì mà không ai ngờ được. Mới hôm qua còn ghét nhau nhưng hôm nay đã yêu nhau thắm thiết. Tình yêu hình thành và phát triển rất nhanh, đôi khi chỉ là một giây khác thường hay một ánh nhìn đặc biệt... một cái chạm tay giật điện hay một cuộc gặp mặt tình cờ....một sự nhầm lẫn dễ thương, một lần gặp nạn.... Tất cả những thứ bình dị trong cuộc sống đều có thể chứa đựng mầm non của tình yêu bên trong.

NT giật mình vì suy nghĩ có vẻ sâu sắc của mình về tình yêu. Thật ngớ ngẩn, sao cô lại nghĩ về nó nhỉ. Lắc đầu cười bản thân càng ngày càng kì cục, dở hơi. Bỗng tiếng di động vang lên, lôi kéo NT khỏi suy nghĩ vẩn vơ của mình. Cô lấy điện thoại ra nhìn, là TN gọi đến. NT thờ dãi nghe máy:

- Mình đây.

- Hôm nay nói chuyện tốt cả chứ? - Đầu dây bên kia sột ruột hỏi, đi vào chủ đề chính luôn.

- Tin tức của cậu nhanh thật. Không sao mình giải quyết hẳn ta ổn thỏa rồi, hòa bình vẫn kéo dài trên thế giới, mọi người có thể vui vẻ sống tiếp. - NT cười đùa, hết Hân lại là TN, mọi người luôn quan tâm đến cô như vậy làm sao cô phải đau khổ sống chứ?

- Thôi được rồi, nói chuyện qua điện thoại không tiện, mai gặp khai báo rõ ràng nhé. Muộn rồi mình đi ngủ đây, phải giữ gìn nhan sắc chứ. Cậu cũng vậy đấy. Ngủ ngon, em yêu. Pipi..

Nói xong TN tắt máy, NT nhìn chiếc đồng hồ báo thức bên cạnh bàn. Đã gần 11h, nhanh thật. Không ngờ ngồi nói chuyện với Hân và suy nghĩ một lát mà thời gian đã qua vài tiếng.

Đang định đứng dậy điện thoại lại đổ chuông, lần này NT không nhìn màn hình, ấn nút nghe luôn:

- Sao vậy, còn quên dặn dò chuyện gì?

Cô nghĩ rằng TN gọi lại cho nên hỏi luôn, nào ngờ nhận được câu trả lời chỉ là sự im lặng, đành đưa điện thoại lên nhìn, là một dãy số lạ. Vì vậy lấy lại vẻ bình tĩnh, lịch sự, nhẹ nhàng hỏi:

- Alo, xin chào. Tôi là NT đây.

Đầu dây bên kia vẫn im lặng, chỉ có tiếng hít thở vọng lại cho biết người đó vẫn tồn tại. NT mất kiên nhẫn nói:

- Xin hỏi ai vậy? Gọi cho tôi có việc gì không?...Nếu bạn vẫn không nói gì thì tôi tắt máy nhé...Đừng đem người khác ra làm tròn đùa.

Nói xong nhấc điện thoại ra khỏi tai, định tắt. Bất chợt đầu dây bên kia vang lên giọng nói khàn khàn của người đàn ông:

- Là anh....Minh Vương.

Đã biết người gọi cho mình là ai, NT mới bình tĩnh áp điện thoại vào tai, lạnh lùng hỏi:

- Có chuyện gì sao? Không phải hồi chiều đã nói rõ?

- Không...anh chỉ là... - MV ngập ngừng, giọng khàn đặc.

- Có việc gì anh nói nhanh lên, tôi không có thời gian. Muộn rồi, tôi muốn đi ngủ, mai còn phải đi làm chứ không rảnh rỗi như anh đâu. - NT mất kiên nhẫn đáp, có chút bức bối. Nghe vậy đầu dây bên kia vang lên tiếng nói nhỏ nhẹ, có vẻ rụt rè của người đàn ông:

- ...Con có... bên cạnh em không?

Câu hỏi rất gần gũi giống như bọn họ là một gia đình hạnh phúc, người chồng đang đi công tác xa gọi điện thoại về cho vợ và muốn nói chuyện với con gái. Điều đó làm cho NT khó chịu, đáp có vẻ cẩu kính:

- Không, AD đang xem phim ngoài phòng khác...để tôi đi gọi.

Nói xong cô đi ra ngoài, không muốn nói chuyện với anh nữa.

Đầu dây bên này, MV tay nắm chặt chiếc Iphone 5, vẻ mặt căng thẳng, nín thở theo từng bước chân đầu bên kia vọng lại. Sau đó anh nghe thấy tiếng nói chuyện của nhiều người, rồi lại rơi vào khoảng yên lặng.

Đột nhiên, trong điện thoại vang lên tiếng nói trong trẻo của trẻ con:

- Alo, chú đẹp trai ạ?

Tiếng nói vui vẻ, phấn khích của bé làm trái tim MV đập mạnh, nhảy lên từng nhịp hạnh phúc trong đau đớn. Xúc động nắm chặt tay lại, ánh mắt đỏ ngầu, MV không nói gì, chỉ muốn nghe giọng nói của con mãi. Đây là lần đầu tiên anh và con nói chuyện với nhau từ khi anh biết sự thật. MV thực sự xúc động, tay đè chặt lồng ngực, nơi trái tim đang đập điên cuồng, cổ họng bỏng rát, cố gắng không bật ra tiếng ho, át đi giọng nói thánh thót như chim họa mi của AD. Anh cảm thấy đây là âm thanh êm dịu và đẹp đẽ nhất trên thế gian này... tiếng nói của con gái anh.

Đợi một lúc vẫn không có người trả lời, AD nhìn điện thoại, sau đó lại nói:

- Alo, chú đẹp trai, chú có nghe thấy cháu nói không? Cháu là AD đây ạ.

Đến lúc này trong điện thoại mới truyền đến giọng nói khàn khàn, nghẹn ngào như dồn nén nhiều cảm xúc:

- Ủ, chú đây... AD đang làm gì vậy? Sao vẫn chưa ngủ?

- Cháu xem phim hoạt hình ạ... Dạ cháu cũng sắp ngủ. - AD cười, ngoan ngoãn đáp.

- Ừm...Thế AD có... nhớ chú không? - Đầu dây bên kia lại vang lên giọng nói ngập ngừng chứa đầy sự mong đợi, khẩn thiết nhưng cũng có sự sợ hãi và lo lắng.

Nghe chú đẹp trai hỏi như vậy, AD trả lời ngay lập tức, giọng nói đầy nhớ thương và trách móc:

- Có ạ, nhớ nhiều lắm. Cháu nhớ chú nhiều như chương trình vạn câu hỏi vì sao vậy? Ngày nào cũng phải xem, không xem sẽ buồn bã và khó chịu. Sao chú không đến đón bạn Hoàng ? Chú bận lắm sao?....

Con gái ở bên kia cứ thao thao bất tuyệt không ngừng, đúng là một đứa bé đang nũng nịu. MV hạnh phúc vô cùng, mặc dù đang trong tư cách là chú đẹp trai của con bởi con yêu quý anh, muốn chia sẻ với anh mọi thứ...và đặc biệt con nói nhớ anh nhiều lắm. Trong suy nghĩ của con luôn tồn tại anh, điều này có phải là một tín hiệu tốt ? Điều này có phải nói lên rằng anh có thể hi vọng vào một tương lai tươi sáng?.... Đặc biệt điều này rất có ý nghĩa đối với MV.

Rất muốn trả lời con nhưng đầu óc choáng váng, cổ họng thắt chặt, trước mắt MV toàn là một màu đen, tiếng nói của con xa dần... xa dần...muốn níu kéo lại nhưng không thể...

Bên này, AD đang say sưa kể chuyện cho chú đẹp trai nghe bỗng thấy im lặng, bé dừng lại. Đầu dây bên kia chỉ có tiếng thở đứt quãng, yếu ớt truyền sang. AD liền gọi:

- Chú đẹp trai, chú đẹp trai à...Chú nghe AD nói không?...Chú đẹp trai?

Vẫn không có tiếng trả lời, AD sốt ruột bèn gọi mẹ:

- Mẹ ơi, sao chú đẹp trai không nói gì vậy?

Nghe tiếng con gọi, NT chạy lại cầm điện thoại lên nghe, chẳng có tiếng gì nhưng điện thoại vẫn chưa ngắt, cô nhú mày nhìn một lát rồi nói với con:

- Chắc chú ấy ngủ rồi, chúng ta cũng đi ngủ thôi. Hôm khác con lại nói chuyện với chú ấy, được không? - Cô dịu dàng an ủi con.

- Con có thể nói chuyện với chú ấy thường xuyên ạ?

AD nhảy cẫng lên vui sướng khi thấy mẹ gật đầu. Ngoan ngoãn đi đánh răng, rồi lên giường đi ngủ.

NT cũng không nhớ đến người bên kia nữa, ngắt điện thoại rồi đi theo con.

Một buổi chiều nắng vàng sau ngày chủ nhật mưa tầm tã. Đường phố sạch sẽ, cây cối tươi tỉnh, không khí cũng ấm hơn.

NT đang dắt tay AD đi ra cổng trường chuẩn bị về nhà sau khi kết thúc buổi học vui vẻ và tốt đẹp với các bé. Bỗng một chiếc xe màu bạc chói lóa phóng nhanh đến, nghe tiếng phanh "kết", dừng lại trước mặt hai mẹ con.

Chưa kịp bàng hoàng vì âm thanh chói tai chứng tỏ tốc độ kinh khủng vừa rồi, NT đã nhìn thấy một người đàn ông ăn mặc ngông nghênh, bước xuống xe. Người đó không ai khác chính là QT.

Cửa xe bị giật mạnh ra rồi lại bị đập vào mạnh mẽ, vang lên tiếng động lớn chứng minh chủ nhân của nó đang mất kiên nhẫn và rất tức giận.

QT hùng hổ bước nhanh về phía NT với ánh mắt hầm hầm.

NT chẳng hiểu vì sao, đang định mở miệng chào thì QT đã nhanh hơn, tức giận nói:

- Nguyễn NT, em đã làm gì vậy?

Nghe vậy, NT cũng không sợ hãi, lạnh lùng nhắc nhở anh:

- Anh nói gì em không hiểu... nhưng nên nhớ còn có con của em ở đây.

Đến lúc này QT mới nhìn xuống, AD đang nắm tay mẹ nhìn chăm chăm anh với ánh mắt khó hiểu và sợ sệt khi nhìn thấy bộ mặt dữ tợn của anh như không quen biết. Vì vậy QT đành cố kiềm lại tức giận, cười với bé. NT cũng không nói gì anh nữa, quay sang bảo AD:

- Con lên xe bác Tiệp ngồi một lát để mẹ nói chuyện với bác ấy nhé. - AD nghe vậy không đi ngay mà nhìn mẹ lưỡng lự rồi lại nhìn QT trước mặt, thấy vậy NT liền cười xoa đầu bé - Không sao, bác ấy đùa một chút thôi. Anh thấy chưa? Anh làm con bé sợ rồi đó.

NT quay sang trách mắng làm QT lúng túng gãi đầu, không biết nói gì, nhìn AD với ánh mắt hối lỗi, thấy vậy bé mới không lo lắng nữa, cười tươi leo lên xe.

Không kịp đợi con bé đóng cửa lại, QT kéo NT ra xa hơn một chút sau đó gắt lên:

- Nguyễn NT, anh hỏi em rốt cuộc em đã hành hạ MV thế nào mà để hấn ta bị ngắt ở nhà, may mà anh đến kịp nếu không chắc hôm nay hấn đã đi báo danh ở quỹ môn quan rồi.

Đối diện với những người mắt kiểm soát như lúc này NT luôn chỉ có một thái độ...Đó là im lặng, lạnh lùng nhìn họ, cho họ nói xong rồi mới bình tĩnh đáp:

- Em chẳng làm gì cả.

- Chẳng làm gì? Chẳng làm gì mà anh lại thấy bộ dạng thê thảm của hấn ta nằm một đống trên giường, quần áo ướt sũng, người không còn độ ẩm, môi tím tái như người chết vài tiếng rồi. Em có biết lúc vác hấn ta đến bệnh viện, các bác sĩ khám xong liền mắng anh một trận té tát không? Em có biết cậu ta sốt đến 40 độ C không? suýt thì lên cơn co giật, trán bỏng đến rán trứng được.....

QT thở hổn hển nhìn NT sau một hồi lên án. Không ngờ cô vẫn yên lặng như nước từ đầu tới cuối, anh chỉ có thể ngao ngán lắc đầu:

- Em có còn cảm xúc nữa không vậy?

Đến lúc này NT vẫn nhìn QT không chút né tránh, mở miệng từ từ nói:

- Anh nghĩ gì không liên quan đến em. Em chỉ muốn nói rằng đó là lựa chọn của anh ta, em không ép anh ta đứng trước nhà em cả buổi sáng, càng không cấm anh ta chăm sóc bản thân mình. Anh ta lớn rồi, không còn là trẻ con, phải biết tự lo cho bản thân mình và chịu trách nhiệm cũng như hậu quả mà mình gây ra. Vì vậy anh không nên đến đây trách móc em.

- Hai người đứng là giống nhau y đúc, lúc nào cũng có thể làm cho người đối diện nổi điên vì sự thờ ơ, lạnh lùng của mình. Hai người trong cuộc còn không lo mà người ngoài cuộc như tôi lại sốt ruột như ngồi trên đống lửa rồi. Tôi đứng là nhiều chuyện. - QT thở dài than thở.

- Em nghĩ việc quan trọng bây giờ anh nên làm không phải là đứng đây trách móc em hay than thở mà là đi đến chăm sóc anh ta thì hơn. Em sẽ cho AD đi cùng với anh, chắc con bé cũng muốn gặp anh ta.

- Vậy còn em? - QT nhanh chóng hỏi.

- Anh nghĩ em sẽ đi sao? - NT nhướn mày hỏi.

Thấy vậy QT cũng hiểu được điều đó là không thể nhưng vẫn cố nói:

- Nhưng em nên biết rằng người cậu ta mong gặp nhất là em.

- Vậy thì sao? - NT vẫn bình thản nhìn QT hỏi như chuyện đó không liên quan đến mình. QT nghe xong muốn đờ người luôn, cuối cùng chỉ có thể khoát tay đáp:

- Thôi tùy em, anh không quan tâm nữa.

- Tốt.

NT chỉ trả lời một chữ rồi đi thẳng đến chỗ AD, để mặc QT tức giận lát sau cũng chạy theo đến.

Chống tay lên thành xe thở phì phò, trừng mắt nhìn NT nhưng cô không quan tâm đến QT, mở cửa xe dịu dàng nói với AD:

- AD à, chú đẹp trai bị ốm rồi, con có muốn đến thăm chú ấy không?

AD nghe vậy liền lập tức gật đầu, lo lắng hỏi:

- Có ạ, chú ấy bị nặng không mẹ?

- Không sao, chỉ là cảm mạo thôi. Bé con đi với bác Tiếp nhé, bác ấy sẽ đưa con đi thăm chú đẹp trai. Mẹ về nhà chuẩn bị đi làm, được không? - NT nhẹ nhàng hỏi con.

AD nhìn mẹ hồi lâu lưỡng lự, sau đó gật đầu đáp:

- Vâng ạ.

- Ngoan lắm.

NT thơm má con tạm biệt sau đó quay sang đe dọa QT:

- Em giao con gái yêu quý cho anh đấy, nhất định phải đưa bé về nhà bình yên, không mất một sợi tóc, nếu không tự nhận hậu quả.

- Biết rồi, anh đưa con bé đến với người an toàn nhất với AD trên đời này, có sát thủ đến cũng không lo.

QT cúi kính đáp đầy ân ý nhưng đôi lại chỉ là ánh mắt lạnh lùng cảnh cáo của NT, đành lắc đầu ngồi vào ghế lái.

NT đứng vẫy tay với con, nhìn theo chiếc xe, khói còn văng lại đằng sau.

Đến lúc này mới bỏ đi bộ mặt lạnh lùng, trong mắt có tia dao động lướt qua.

Trong căn phòng vip màu trắng, tách biệt hoàn toàn với những khu phòng bình thường, trên giường bệnh MV đang nằm nhắm mắt dưỡng thần, khuôn mặt nhợt nhạt, mồ hôi nhીu lại có vẻ khó chịu. Trên tay trái là vết kim châm, bên cạnh là chai truyền dịch. Không khí thoang thoảng mùi thuốc khử trùng.

Không gian yên tĩnh, vắng lặng bỗng vang lên tiếng bước chân trên hành lang bên ngoài, sau đó cửa được mở ra. QT dắt tay AD đi vào.

MV đang nhắm mắt liền mở ra ngay lập tức, rất tỉnh táo chẳng có vẻ gì là vừa ngủ, nhìn ra cửa thấy AD đang đứng ở đó nhìn anh liền giật mình bất ngờ, không biết phản ứng ra sao. Anh nghe thấy tiếng sóng âm ầm ầm chảy trong lòng, mãi sau mới đưa tay lên, run run vì không có sức lực cười với con, vẫy bé lại gần mình. Đồng thời cũng ngóng nhìn phía sau. QT thấy vậy liền bước lên nói:

- Không cần nhìn nữa, không còn ai khác đâu chỉ có hai bác cháu tôi đến thăm kẻ bệnh hoạn là cậu thôi.

MV không quan tâm đến anh, quay lại nhìn AD với ánh mắt dịu dàng, chan chứa yêu thương mà anh chưa bao giờ có mặc cho trong mắt còn một chút tiếc nuối và buồn bã, cười tươi hỏi con:

- AD vừa học xong có phải không? Chắc vui lắm nhỉ, kể cho chú nghe nào. - Giọng anh khàn khàn vì cổ họng sưng đau.

AD nhanh nhẹn bước lên, nắm lấy bàn tay to lớn của anh, sau đó cười vui vẻ, cất giọng lạnh lạnh, trong sáng của bé đáp:

- Vâng ạ. Nhưng AD cũng nhớ chú đẹp trai và khi biết chú bị ốm, AD lo lắm. Chú đẹp trai có đau không ạ? Có sợ uống thuốc đắng không? Mẹ nói sợ uống thuốc đắng là không ngoan, mặc dù con cũng sợ và có vài lần gian lận.

AD le lưỡi, nháy mắt tinh nghịch với MV làm anh phì cười, âu yếm xoa đầu con nói:

- Ừm, thuốc đắng là rất đắng, chú không thích bằng ăn kẹo. Mặc dù chú cũng không thích ăn kẹo. - Anh nháy mắt lại với con.

QT ngồi bên cạnh, nhìn hai cha con vui đùa mà tủi thân, dường như không gian chỉ tồn tại mình họ, trong ánh mắt MV là sự hạnh phúc của người cha còn AD là niềm vui, ngây thơ của một đứa bé. QT cũng cảm thấy ấm áp khi nhìn thấy nụ cười rục rịch của con bé.

Đứng dậy xem bình truyền dịch, sau đó QT ân cần hỏi MV:

- Sao rồi? Dễ hơn chút nào chưa?

- Không sao, chỉ là choáng đầu một chút, cậu làm gì mà phải đưa tôi đến tận đây. Đi làm thủ tục xuất viện cho tôi ngay, nằm trong này cho dù không ốm cũng thành ốm.

MV khó chịu đảo mắt nhìn căn phòng, rồi nhìn cây kim đang cắm trên tay mình nhăn mày. Đang định đưa tay ra rút thì bị QT ngăn lại:

- Cậu điên à? Có biết hôm qua sốt đến 40 độ không? Tôi mà không đưa cậu đi nhanh thì cậu chết lâu rồi, hiểu chưa? Bây giờ còn đòi xuất viện, đến đứng cũng không nổi lại còn ra về. - Bữa môi khinh thường.

MV nhìn bạn ngao ngán, day day hai thái dương:

- Sao cậu nói nhiều vậy? Tôi chưa bị chết vì sốt cao thì đã bị cậu làm phiền đến chết lâu rồi. Tôi vẫn thừa sức vận cổ cậu xoay lại đằng sau đấy, không tin có thể thử. - MV khiêu khích, nhướn mày thách thức bạn.

- Được rồi, được rồi. Tôi biết cậu không còn là người nữa. Ngồi đây tâm sự với tâm can bảo bối của cậu, tôi đi làm thủ tục xuất viện. Nhưng có chuyện gì tôi không chịu trách nhiệm đâu. - QT thờ dài nói.

- Biến.

MV nhìn bạn cảnh cáo, vì vậy QT liền ngay lập tức biến mất. Không khí im lặng, chỉ còn hai cha con MV. AD từ nãy vẫn chăm chú lắng nghe không nói gì, chỉ cười nhìn bác Tiệp sợ hãi chạy mất dép.

Lại là những công việc hàng ngày, NT mặc quần áo lao công màu xanh, ôm một đồng hồ đi trên hành lang. Có bóng người lướt qua nhưng cô không để ý, lát sau bỗng có giọng nói nhẹ nhàng của phụ nữ trước mặt:

- Cô làm rơi đồ nè.

Người đó đưa tay ra, NT nhìn xuống thấy một tập giấy màu xanh đúng là của mình, vội vàng để đồng hồ sang một tay, cố gắng cầm lấy tập tài liệu trong tay người kia, cười đáp:

- Cảm ơn cô nhiều.

- Không có gì...Cô không nhận ra tôi sao?- Người con gái trước mặt hỏi.

Đến lúc này NT mới giật mình nhìn lên, cô luôn luôn như vậy, không quan tâm người đối diện là ai.

Ngước lên nhìn, lọt vào mắt cô là một khuôn mặt xinh đẹp, trang điểm nhẹ nhàng cao quý... Khuôn mặt này rất quen thuộc với NT bởi cô gái này chính là cô gái lần trước giúp cô ấn thang máy. Một nét mặt xinh đẹp, nhẹ nhàng như vậy chắc chắn luôn để lại ấn tượng khó quên cho người đối diện.

Hôm nay cô gái này lại mặc bộ váy màu xanh nhẹ nhàng, tay đeo túi xách cũng màu xanh quý phái, chân đi giày cao gót màu đen. Trông cô ta lúc nào cũng xinh đẹp, đoan trang như vậy. NT cười hồi lỗi với cô gái:

- Xin lỗi, tôi không nhìn, không ngờ cô còn nhớ đến người bình thường như tôi.

- Sao lại không nhớ được? Cô rất xinh đẹp còn đặc biệt, chắc chắn ai gặp cô rồi cũng không thể dễ dàng lãng quên. - Cô gái cười ngưỡng mộ.

Thấy vậy NT cũng cười đáp:

- Làm gì có chuyện đó.... Thôi cảm ơn cô nhiều nha. Tôi phải mang cái này cho ông chủ gấp, chào cô.

NT hơi cúi đầu tạm biệt cô gái rồi đi luôn, cô gái không nói gì chỉ giữ nguyên nụ cười thích thú, trong mắt vẫn là ánh nhìn tràn đầy hưng phấn như kiểu sắp được xem kịch hay.

Trên chiếc giường trắng sang trọng, một lớn một nhỏ đang ngồi duỗi chân chơi nu na nu nống. Bé gái xinh xắn, khoác trên mình bộ áo phao màu vàng, vừa vỗ tay vào từng chân vừa đọc:

- Nu a nu nống, cái trống phát cò mở cuộc thi đua chân ai sạch sẽ, gót đỏ hồng hào không bẩn tí nào được vào đánh trống.

Rồi thụt chân cuối cùng của mình lại, chỉ còn duy nhất một cái chân chưa thụt vào của người đàn ông, reo lên vui vẻ:

- A, cháu thắng rồi, chú lại thua nữa. Chúng ta chơi trò gì khác thôi, chú chơi dở quá, cháu toàn thắng không vui gì hết. - Đưa bé bừa bộn chán chường, thấy vậy người đàn ông vội vàng nói:

- Được được, chơi gì cũng được miễn là AD vui.

Dường như niềm vui của đứa bé cũng là niềm vui của người đàn ông, cái nhíu mày tỏ vẻ không vừa í của đứa bé cũng làm anh ta mọc gai trong người, ngứa ngáy đau đớn. Chỉ hận không thể dâng hiến cả thể giới để làm đứa bé vui lòng.

Người đàn ông đáng thương đó là Trần MV, không ngờ một đàn anh xã hội đen lòng lầy như anh lại có lúc bị khuất phục, sốt ruột chỉ vì vài lời nói của một đứa bé năm tuổi. Một người lạnh lùng như anh lại có thể kiên nhẫn, tươi cười ngồi chơi hai ba trò trẻ con. Thật là một chuyện khó tin. Ngay cả bản thân MV cũng không ngờ được anh còn có mặt này, thì ra chơi mấy trò trẻ con không buồn chán hay đáng sợ như anh tưởng. Thậm chí là vui vẻ, bởi nó làm cho mình như trẻ lại. MV đang trải nghiệm lại những gì tuổi thơ chưa một lần làm với con gái yêu của mình. Anh rất vui vì điều đó.

MV say sưa ngắm nhìn con rồi cười ngây ngô như một kẻ mất hồn, bỗng nghe AD nói:

- Cháu rất vui khi có một người bạn là chú đẹp trai. Ước gì ngày nào cũng có thể được như vậy.

Lời nói nhẹ nhàng, chân thật và ngây thơ của AD làm MV giật mình, xúc động muốn ôm con vào lòng.

Nghĩ là làm, MV vươn tay ra bế con ngồi lên hai chân mình. Nhìn con chăm chú đầy yêu thương, trong ánh mắt có cả nỗi đau và tự trách:

- AD muốn ngày nào cũng chơi với chú thật sao?

MV run run hỏi, không dám tin vì tình cảm to lớn con gái dành cho mình, mặc dù đó chỉ là danh nghĩa của một người bạn. Niềm vui và nỗi đau đang dang xé trong tim anh. Vui vì con gái tin tưởng, yêu quý anh như một người thân trong gia đình... Nhưng đau vì đó không phải tư cách của một người cha.... Anh không dám tưởng tượng nếu con biết sự thật.

AD nghe hỏi không nói gì, chỉ gật đầu mạnh mẽ, ánh mắt kiên định nhìn chú đẹp trai làm MV không thể kìm lòng ôm chặt con vào lòng, đáy mắt như ẩm ướt, gật đầu lia lịa nói với con:

- Được, tất nhiên là được rồi. Chú luôn muốn điều đó mà.

- Vậy chúng ta móc tay với nhau được không ạ?

AD nghe chú đẹp trai đồng ý, cười vui vẻ đưa ngón tay út ra trước mặt MV. Anh cười, nhìn bàn tay nhỏ bé, xinh xắn của con, sau đó cũng vươn ngón tay út ra móc vào ngón tay bé xíu của con, cuối cùng là hai ngón cái dính vào nhau. AD vừa đưa tay hai người vừa lầm nhảm đọc "móc ngón, móc ngón không rời. Từ nay AD và chú đẹp trai là bạn của nhau, luôn vui vẻ bên nhau mãi mãi. Ai thay đổi người đó là con ỉn con".

Bức tranh tươi vui, hồn nhiên của hai bố con với nụ cười rạng ngời trên môi như bừng sáng, xua đi cái không khí lạnh lẽo trong phòng bệnh, khuôn mặt MV cũng hồng hào và có sắc hơn.

Trong phòng làm việc, MV đang lật dở giấy tờ xem xét, mắt thỉnh thoảng lại liếc sang chiếc ghế salông gần đó - Nơi AD đang chuyên tâm tập vẽ. Không ngờ trong phòng của tổng giám đốc khách sạn MV lại có một đứa trẻ ngồi chơi. Phòng làm việc của anh gần như biến thành cửa hàng đồ chơi, mà điều này lại do chính tay anh làm nên.

Để có được AD ngồi ở đây, bên cạnh mình, trong tầm mắt của mình, có thể nhìn thấy con từng giây MV đã phải thuyết phục NT rất nhiều. Mong cô tạo điều kiện cho anh và con bên nhau nhiều hơn, đồng ý mang con đến khách sạn cho MV chơi với con còn cô cứ việc làm những gì cô thích. Thực chất đây là một cuộc đàm phán. MV đã phải đưa ra cho NT hai sự lựa chọn: Một là anh sẽ chuyển công tác cho cô lên làm việc gì đó nhàn rỗi, thậm chí là không làm gì càng tốt.... Hai là đưa con đến khách sạn cho anh trông. Và cuối cùng NT vẫn đồng ý mang con đến cũng không chịu nhận bất cứ sự giúp đỡ nào của anh dù là nhỏ nhất. Mặc dù trong lòng cũng hơi buồn vì điều đó nhưng bù lại MV được gặp con mỗi ngày.

Đó là lí do tại sao căn phòng trở nên như vậy với đầy gấu bông và đồ chơi trẻ con. MV muốn làm cho con vui, tạo cho con nhiều đồ lí thú và muốn cho con tất cả những gì con chưa có.

Ngày nào anh cũng đến đón Hoàng tiện thể đón AD đến đây luôn, có hôm Hoàng cũng đến, nhưng vì không muốn cháu mình giành mất sự chú ý của con gái cho nên anh cố gắng hạn chế tối thiểu sự có mặt của đứa cháu. Khổ thân anh bạn nhỏ bị ghen vì đã vô ý chiếm quá nhiều sự chú ý của AD, hai đứa trẻ thường chơi với nhau rất vui vẻ.

Hai bố con đang chuyên tâm làm việc bỗng có tiếng gõ cửa, AD giật mình ngược mắt lên nhìn MV rồi nhìn ra cửa. MV thấy vậy cười an ủi ý bảo AD cứ tiếp tục chơi, rồi nhìn cửa lấy giọng lạnh lùng nói:

- Vào đi.

Sau đó cửa được mở ra, người con gái xinh đẹp bước vào, đi đến trước mặt MV tức giận nói:

- Anh bị ốm sao không báo em? Mà sao đã xuất viện rồi, anh không được làm việc nữa về nhà nghỉ ngơi với em.

Nói xong cô ta đang định đi qua bàn kéo anh nhưng chợt cứng người vì ánh mắt lạnh lùng, đáng sợ của anh. Đây là lần đầu tiên MV dùng ánh mắt như vậy với cô ta. Anh nhìn AD sau đó chậm chạp đáp:

- Đó đã là chuyện mấy ngày trước, bây giờ anh rất khỏe... còn không nói cho em vì không cần thiết, chỉ là ốm xoang thôi.... Còn việc gì không? Anh đang làm việc.

MV có ý đuổi khách, anh không muốn Bảo Ngọc to tiếng làm ồn hai cha con anh. Càng không thích cô ta suốt ngày uốn ** trước mặt mình.... Đặc biệt không muốn để lại ấn tượng không tốt trước mặt con.

Nhìn theo ánh mắt MV, lúc này người con gái mới nhìn thấy AD ngồi trên salong vể vời, không ngờ nổi, sau đó tức giận nắm tay nhưng miệng lại cười tươi đến gần AD, ra về thân thiện hỏi:

- Oa, em bé xinh quá! Cháu tên là gì? Mẹ cháu làm ở công ty này à? chắc là bị lạc nên anh mang con bé đến đây có phải không?

Bảo Ngọc cười xoa má AD, nhìn MV hỏi.

Mùi nước hoa đậm trên người cô ta làm AD thấy khó chịu, vội tránh đi bàn tay muốn chạm vào má mình, không đợi chú đẹp trai trả lời đã nói trước:

- Cháu tên là AD-là ánh mặt trời của mẹ. Mẹ cháu đúng là làm việc ở đây nhưng cháu không phải bị lạc mà cháu là bạn của chú đẹp trai. Cháu được chú ấy mời đến đây chơi cùng.

AD rành mạch nói, ánh mắt kiên cường nhìn Bảo Ngọc khiến cô ta choáng váng. Không ngờ một đứa bé mới năm tuổi lại có khí chất mạnh mẽ như vậy, xem ra cô ta đã quá xem thường đứa bé này, đã loại nó ra khỏi cuộc chơi. Trong đầu cô ta nhanh chóng suy tính cách bù lại chỗ trống đó, ngay lập tức lấy lại bình tĩnh, tiếp tục tươi cười giả vờ thân thiện với AD:

- Ừm, cháu là bạn của chú đẹp trai, vậy cô là bạn gái của chú ấy thì cũng là bạn của cháu rồi, có phải không?

Cô ta cười vui vẻ, đánh đòn phủ đầu, muốn vạch rõ quan hệ với AD, đặc biệt muốn thông qua quan hệ đó để kết thân với bé, bởi cô ta biết MV rất yêu thương AD. Cứ nhìn tình trạng của căn phòng hiện tại và ánh mắt của anh nhìn nó cũng biết được.

Nhưng Bảo Ngọc vẫn không ngờ hết được sự thông minh, khác biệt của AD với những đứa trẻ khác. Bé đưa mắt đánh giá cô ta từ trên xuống dưới, chống cằm ra vẻ suy nghĩ, sau đó chậm rãi ra vẻ lăm băm nhưng lại để cho hai người lớn nghe rõ ràng:

- Sao có thể như vậy? Chú đẹp trai không thích ăn kẹo đắng, cũng không thích bò sữa.

Hai người nghe xong một người thì cười rung ghế, một người thì ghệt mặt ra không hiểu rồi chuyển xanh đỏ rồi xanh, trắng, tím gần như bảy sắc cầu vồng. AD thích thú nhìn sự biến đổi trên khuôn mặt của cô xinh đẹp trước mặt. Tuy cô ta tỏ ra thân thiện, yêu thương trẻ em nhưng cô ta lại không biết rằng trẻ con rất nhạy cảm, đâu phải chỉ cần giả vờ tươi cười với chúng là được. Ánh mắt thâm hiểm, chán ghét của ta đã tố cáo tất cả, AD chỉ cần nhìn một cái là biết. Vì vậy bé tiếp tục công kích đến cùng:

- Cô là bạn gái của chú đẹp trai thật sao? Vậy cháu là bạn thân của chú ấy mà sao chưa từng gặp cô? ...A, cháu hiểu rồi có phải ý cô muốn nói là người bạn nữ à? Vậy cháu cũng là bạn gái của chú đẹp trai rồi, có phải không chú đẹp trai?

AD phân tích chín chắn, quay sang hỏi MV, thấy vậy anh cũng cười hòa theo bé:

- Đúng vậy, cô ấy là bạn nữ của chú còn cháu không phải là bạn kiểu đấy. Cháu quan trọng hơn tất cả... cùng với một người quan trọng nhất của cháu.

MV nháy mắt với con, trêu đùa nhưng sâu trong mắt lại là sự chân thật, khát khao.

Tuy không hiểu hết ánh mắt của chú đẹp trai nhưng biết chú về phe mình và cũng cảm nhận chú không thích cô gái này cho nên AD rất vui, cười tươi với chú đẹp trai, coi như không có cô kia trong phòng.

Còn Bảo Ngọc đứng một bên bị bỏ rơi đến hóa đá nhìn hai cha con họ ăn ý, kè tung người hững. Cô ta thực sự tức giận nghiền răng trong lòng, nhưng bên ngoài vẫn tỏ vẻ tự nhiên. Cố gắng lấy lòng AD, đưa ra lời mời nọc hấp dẫn:

- Vậy chúng ta là bạn nhé, cô và cháu cùng chơi với chú MV.... Bây giờ cháu có muốn đi ăn pizza hay đi khu giải trí không?

- Cháu nghĩ cô và cháu không nên làm bạn vì... Mẹ Huệ của cháu hay nói khi người phụ nữ ghen rất đáng sợ, chúng ta lại cùng là bạn gái của chú đẹp trai như vậy càng không thể. Cháu cũng không thích pizza, trời đã tối rồi, mẹ cháu dặn không được tin lời người lạ, không là sẽ bị con sói xám đóng giả bác ăn mày đáng thương bắt đi.

AD thần nhiên trả lời, không cả thèm nhìn BN, tay vẫn tiếp tục tô bông hoa màu đỏ. Câu nói của AD chẳng khác nào nói BN là con sói xám đáng sợ nhưng nó lại được thốt ra từ miệng đứa trẻ năm tuổi, cho nên mặc dù hiểu và rất tức giận vì biết mình bị nằng nhưng BN vaanc không thể nổi giận, lật bàn trách mắng và tính toán như vậy với một đứa trẻ. Đặc biệt là trước mặt MV.

Mặc dù ăn cả một nồi ớt chỉ thiên, khóị xị cả ra mũi và tai nhưng BN vẫn cố gắng cười gượng đáp:

- Ừm, cháu thật ngoan, luôn nhớ lời mẹ dặn.

- Cảm ơn cô quá khen. Đây là điều ai cũng biết, trừ phi ngốc nghếch quá mới không nhận ra được. - AD kiêu ngạo nói, không quên nhắc nhở cô ta về sự ngu dốt của mình khi cứ tỏ ra mình thông minh, che dấu giới.

Lần này thì BN bị đánh gục hoàn toàn, ngay cả gượng cười cũng không nổi, đành cầu cứu sang MV, nghĩ rằng anh sẽ nói giúp cô hay cảm thấy chán ghét đứa bé vì thái độ sắc sục của nó. Nào ngờ anh đang cười ngặt nghẽo, thậm chí còn cảm thấy tự hào về sự tinh ranh, lém lỉnh của con gái.

Mặt mũi đã bị đứa bé năm tuổi xé ra từng mảnh, BN chỉ có thể cố gắng chống chọi, rút lui một cách lánh lẹn nhất. Cô ta đứng dậy, cố nờ ra nụ cười

gượng đáng khen nhất nói:

- Thôi, em không làm phiền anh nữa, mai gặp sau. Chào cháu nhé.

- Chào cô. - AD cũng ra về lịch sự nhưng mắt lại không thèm ngước lên nhìn cô ta.

MV cũng không nói gì, chỉ gật đầu tiễn khách, vì vậy BN đành ôm khuôn mặt bí xị với đầy vết thương đi khỏi đó. Cô ta không nói gặp lại AD bởi thực lòng cô ta ước gì không bao giờ phải gặp lại bé nữa.

Ngay khi BN rời khỏi đó, hai người trong phòng một lớn một nhỏ nhìn nhau rồi lẫn ra cười điên dại.

Những ngọn đèn ngoài đường như nhảy nhót, ăn mừng cùng họ sau khi tổng tiền kẻ xấu đi khỏi, trả lại bình yên nơi đây.

Mãi sau mới ngừng cười, ăn ý nhảy mắt với đối phương, không nói gì nữa, tiếp tục công việc của mỗi người.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: BÒ SỮA VÀ LỢN GIỐNG

Trên hành lang lâu năm vọng lại tiếng ca hát, nói chuyện vui vẻ. Hai cô gái vừa lau nhà vừa tán chuyện. Chị Huệ huych tay NT cười nói:

- Nè, dạo này lão Vương suốt ngày dính lấy AD và có vẻ là muốn lấy lòng em đấy.

- Thì sao? Liên quan gì đến em? - NT cười hỏi lại, không hiểu. Vì vậy chị Huệ nhanh nhẹn đến gần nói nhỏ vào tai cô:

- Ngốc quá, sao không nhân cơ hội này kiểm tra chút gì... hoặc hành hạ hắn ta đã đời đi.

Chị Huệ có vẻ thích thú với ý tưởng này, nhìn NT đầy hào hứng, nào ngờ cô chỉ lạnh lùng đáp:

- Chị nghĩ em lại nhàn rồi đi làm mấy chuyện đó sao?

Nghe vậy, chị Huệ đang định mở miệng nói NT nhân từ quá nào ngờ cô đã lên tiếng trước:

- Như vậy nhẹ nhàng cho hắn ta quá! Em phải để hắn ta chờ đợi, sống trong day dứt và đau khổ rồi từ từ xẻo từng miếng thịt trên người hắn sau đó lại xát muối vào....

Ánh mắt NT lóe lên tia thâm độc, môi nở nụ cười sung sướng khiến chị Huệ rợn tóc gáy. May mà chị chưa kịp nói câu trước.

Về mặt sợ sệt, hốt hoảng như gặp người ngoài hành tinh của chị Huệ, chắc chắn chị đang nghĩ NT bị ma nhập khiến cô phì cười. Có vẻ ông anh trai của mình nói đúng, mình không đi làm diễn viên hơi phí. NT nghĩ thầm, sau đó ôm bụng cười, chị Huệ vẫn ngệt mặt như trước.

Một lát sau mới ngừng cười, NT vỗ vai chị Huệ giải huyệt đạo trên người cho chị:

- Em đùa thôi, chị làm gì mà phản ứng dữ vậy? Thì ra chị dễ bị lừa đến thế. Hihi.

Nhìn điệu cười ngây thơ của NT so sánh với nụ cười thâm sâu vừa rồi chị Huệ lại đánh rùng mình một cái. Đúng là cao thủ trong cao thủ, diễn xuất phải là đỉnh của đỉnh. Nghĩ vậy chị lại thờ dãi lắc đầu, thương thay cho những ngày tháng sắp tới của MV, xem ra anh ta không còn mấy ngày có thể nhìn thấy ánh mặt trời rồi.... Và những người nào không biết hết khả năng tiềm ẩn và sự đáng sợ của NT mà trọc vào cô....Chị Huệ trong lòng nhắm đếm từng cái tên.

Vừa nhắc tào tháo là tào tháo đến liền. Trên hành lang hai cô gái đang xa đang đi đến. Một cô mặc đồng phục lao động màu xanh giống chị và NT, cô còn lại mặc đồng phục đỏ giống TN - kẻ đó không ai khác chính là Mai, người chị Huệ đã từng đụng độ, cũng là người chị Huệ ghét nhất trong khách sạn.

Quay lại nhìn NT vẫn bình thản lau nhà, miệng lẩm nhẩm hát như không biết đến sự xuất hiện của hai con người kia khiến chị Huệ khâm phục. Người thâm trầm, bình tĩnh trước mọi trường hợp mới là người tài giỏi và là người thắng lợi cuối cùng. Nguyên tắc này ai cũng hiểu nhưng ít người thực hiện được, và NT là một người trong số ít đó, chị Huệ tin là như vậy, cho nên cũng không cần lo lắng cho cô quá nhiều mà ngược lại nên bắt đầu thương cảm cho những con mồi ngốc nghếch, thiên cận cứ nghĩ mình là thợ săn tài giỏi mà không biết mình đang tự nộp mạng.

Hai cô gái vừa đi vừa nói chuyện, dáng đi ảo lá, yếu điệu như cố gắng khoe ra những đường cong trên cơ thể nhưng người khác lại thấy có vẻ gượng ép. Ánh mắt họ quét về phía hai người phía trước đang lau nhà, đặc biệt là cô gái trẻ trung đang ca hát, không để ý đến họ. Trong ánh mắt họ là sự ghen ghét, đố kị và âm mưu gì đó. Vì vậy hai người họ lại nhìn nhau, trao đổi ánh mắt như ngầm hiểu, nhất trí hành động. Sau đó tiếp tục bước về phía trước,

đến gần hai cô gái kia hơn.

Vừa đi họ vẫn vừa nói chuyện, ra vẻ tự nhiên, tập trung cho nên không để ý đến cái gì. Lúc đi qua bên người NT, cô gái mặc đồng phục màu xanh bất ngờ bị trượt chân đá phải xô nước bên cạnh người NT làm nó bị đổ, nước bắn ra tung tóe khắp nơi, ướt đầm cả người NT còn cô gái kia nhanh chóng đỡ lấy cô bạn, tiện thể huyếch vào người NT làm cô ngã lăn ra sàn, cả người càng ướt hơn. Hai người họ phối hợp ăn ý xong, lại tiếp tục ra vẻ hoảng hốt, nhìn nhau rồi nhìn NT, cô bạn bị ngã giả vờ cuống quýt đỡ NT nói:

- Ôi, cô không sao chứ. Xin lỗi nhé, tôi bị trượt chân... tại sàn nhà trơn quá!

Cô ta miệng xin lỗi nhưng lời nói lại có ý trách móc tại NT lau nhà không vắt kỹ nước để sàn nhà trơn, cho nên lỗi tại NT, cô chịu hậu quả là đúng.

- Đúng vậy, tại sàn nhà trơn chon nên Hương mới bị trượt chân, may mà cô ấy không sao. - Mai nguyệt mắt nhìn NT và chị Huệ nói khiến chị điên tiết, định xông lên nhưng NT kịp thời giữ tay lại, nhẹ nhàng cười với hai người kia:

- Không sao, chuyện này như cơm bữa rồi, còn có cảm xúc được thì đúng là người không bình thường.

Vừa nói NT vừa nhìn hai người họ đầy ẩn ý, ánh mắt kiên cường, thậm chí là một chút cảnh cáo. Hai người kia nghe vậy chỉ có thể tức giận, lườm NT hằm hằm rồi quay người đi luôn, không gây sự nữa.

Lúc này chị Huệ mới kéo tay NT mắng:

- Tuy mày nói đau, nhưng bọn nó cũng chẳng sợ, cứ tình trạng này mãi sao? Con giun xéo lắm cũng quăn.

Đã nửa tháng nay Mai và mấy người bạn bên cạnh cô ta luôn tìm đủ mọi cách hành hạ NT, việc nhỏ như hôm nay diễn ra nhiều đến mức thường xuyên. NT vẫn im lặng, không thể hiện thái độ, nhiều người biết nhưng cũng mặc kệ, thậm chí muốn đứng ngoài xem kịch. Chị Huệ thật không thể chịu nổi với mấy con ruồi muỗi cứ bay tới bay lui trước mặt, thỉnh thoảng lại chích họ một nhát. TN cũng sắp hết giới hạn, mấy lần định xông lên xử sạch bọn này, may mà có NT và chị ngăn cản kịp thời.

NT nghe chị Huệ nói như vậy chỉ cười, lắc đầu:

- Có gì đâu, chỉ là trò trẻ con thôi mà, chị tức giận làm gì. Cứ coi như đang coi hài đi.

- Coi hài mà chân thực như mày thì chị không ham. - Chị Huệ đảo mắt, cúi nhìn bộ quần áo trên người NT.

- Vậy thì còn đợi gì mà không đi thay nhì, em khó chịu lắm rồi.

NT nhìn mày nói rồi quay đi, chị Huệ cũng đuổi theo sau.

Ánh nắng trải dài trên mặt đất, xuyên qua khe cửa sổ, chiếu vào lớp học. NT đang say xưa kể chuyện cho các bé nghe, bỗng có một bé trai giơ tay lên nói:

- Thưa cô, con có một vài từ không hiểu, mong cô giải thích ạ.

Cả lớp im lặng nhìn bạn đó, NT cũng nhìn lại, cười dịu dàng đáp:

- Tất nhiên là được rồi, Tuấn có gì thắc mắc nào?- Cô nhẹ nhàng hỏi bé trai tên Tuấn đó.

Được cô đáp ứng, Tuấn nhanh nhẹn hỏi:

- Thưa cô, yêu là gì ạ?

Giọng nói trong trẻo, thánh thót của em bé vang lên, lớp học tĩnh lặng trong giây lát, NT vẫn đứng im nhìn cậu bé, chưa trả lời, không ngờ một em bé năm tuổi lại hỏi câu hỏi mà ngay cả người lớn cũng khó trả lời. Lát sau vẫn giữ nguyên nụ cười hiền dịu, NT không vội vàng trả lời câu hỏi của Tuấn mà hỏi bé một câu hỏi khác:

- Trước khi cô trả lời câu hỏi của con, vậy Tuấn có thể nói cho cô tại sao con lại thắc mắc điều này không?

- Dạ, tại vì con xem trên TV, phim HQ thường có từ này ạ. Con không hiểu lắm. - Cậu bé lễ phép trả lời, đôi mắt ngây thơ, trong sáng nhìn cô giáo.

Nghe vậy NT im lặng, nghĩ ngợi một lát rồi đến gần Tuấn, ngồi xuống cạnh cậu bé, sau đó nhẹ nhàng trả lời:

- Ừm, được rồi. Trẻ con thắc mắc là chuyện bình thường, điều đó không sai trái, các con đang học cách tiếp cận với cuộc sống cho nên có rất nhiều câu hỏi về thế giới xung quanh.... Tiện đây bạn Tuấn hỏi về tình yêu vậy thì cô sẽ giảng cho tất cả các con, có được không?

Cả lớp đồng thanh hô "được ạ" rồi ngồi im, lắng nghe cô giáo giải thích. NT thấy vậy, cười với các bé rồi cất giọng nhẹ nhàng, êm dịu của mình:

- Tình yêu là một thứ tình cảm cao quý của con người, được xuất phát từ trong tim chúng ta... Tình yêu có rất nhiều loại: tình yêu của con dành cho ba mẹ, của ba mẹ giành cho con, tình cảm của chị em, tình bạn bè.... Nó rất đa dạng nhưng tất cả đều đáng quý... Cũng có tình yêu giữa con trai và con gái... giống như bố mẹ các con yêu thương nhau vậy... Ừm, hay cô lấy ví dụ đơn giản hơn cho các con dễ hiểu nhé.... Ví dụ như trong nhà các con nuôi một con cún rất dễ thương. Ngày ngày các con chơi đùa với nó, các con cho nó ăn. Rồi có một hôm con cún bị ốm, không thể chơi đùa cùng các con, vậy các con có buồn không?

NT nhẹ nhàng hỏi, " có ạ" đáp lại câu hỏi của cô là tiếng đồng thanh của các bé. Nghe vậy, NT cười nhìn các bé nói tiếp:

- Đó chính là vì các con có tình yêu thương đối với con cún đó, các con đã coi nó là bạn cho nên khi nó bị ốm các con mới buồn. Tóm lại, tình yêu đơn giản các con có thể hiểu là sự quan tâm, che chở và giúp đỡ của người này đối với người khác.... Các con hiểu chưa? Còn gì thắc mắc nữa không?

- Dạ, thưa cô vậy chúng ta làm thế nào để nhận biết được tình yêu ạ? Tình yêu có thể nhìn thấy không ạ?- Một bé gái ngây thơ hỏi.

Nghe vậy NT không biết nên trả lời thế nào, bây giờ trẻ con lớn rất nhanh, chúng luôn có những câu hỏi khiến cho người lớn khó trả lời. Đang không biết trả lời cho các bé hiểu được thì đã có một giọng nói trầm ấm, mạnh mẽ vang lên:

- Tình yêu không thể nhìn bằng mắt mà phải cảm nhận bằng trái tim. Có một người đã nói với chú điều ấy.

Nghe xong câu trả lời đó, NT và các bé đều quay ra cửa nhìn. Đứng sừng sững trước cửa với bộ vest đen quen thuộc trên người, MV đang nhìn NT chăm chú với ánh mắt chan chứa tình cảm khiến cho khi mắt NT chạm phải ánh mắt đó không thể có dũng khí đối diện, đành nhẹ nhàng, không tiếng động quay đi.

Các bé nhìn thấy người đến là MV, cậu của Hoàng, đều rất vui vẻ, sự hiện diện của anh đã quá quen thuộc đối với bọn trẻ. Vì vậy không hề sợ anh nữa, tiến lại vây xung quanh anh thích thú. Bé Tuấn- người đưa ra câu hỏi đầu tiên nhìn MV hỏi:

- Con không hiểu, dùng trái tim cảm nhận là như thế nào ạ?

Cậu bé ngây ngô hỏi, ánh mắt trong trẻo ánh lên những tia thắc mắc thuần khiết nhất của trẻ em. MV nghe xong, cười xoa đầu cậu bé rồi nhìn từng ánh mắt ngây thơ đang hướng về phía anh nghe câu trả lời, sau đó từ tốn, kiên nhẫn giải thích cho các bé:

- Tức là khi người đó làm nhiều việc cho con ví dụ như giúp đỡ con lúc khó khăn, ở bên con khi buồn, vui cùng con, kể cả chỉ là sự quan tâm từ xa hay đơn giản chỉ là một ánh mắt trìu mến...v.v... Tất cả những thứ đó, con đều cảm nhận được và hiểu được họ, hiểu được tấm lòng của họ dành cho con. Như vậy tức là con cảm nhận được tình yêu của họ dành cho con, hiểu chưa cậu nhóc?

Các bé nghe xong đều im lặng, nghiền ngẫm để có thể hiểu được lời nói của chú đẹp trai.

Không khí im lặng, bất chợt có một bạn reo lên:

- A, như vậy tức là chú đẹp trai yêu cô giáo Tuyết? Bởi vì ngày nào chú cũng đến đây, chú lặng lẽ nhìn cô giáo, quan tâm đến cô giáo. Thỉnh thoảng chú còn đến đây cùng cô dạy bọn con nữa. AD cũng nói chú rất tốt với bạn ấy.

Câu hỏi của bạn đó cũng chính là câu hỏi của các bạn trong lớp, các bé lại nhìn hai người lớn với ánh mắt tò mò, muốn biết. MV nhìn các bé, đang định trả lời đáng tiếc NT đã tranh mất, cô nhẹ nhàng cắt đứt câu chuyện:

- Được rồi các con, buổi học hôm nay kết thúc ở đây. Đến giờ về nhà rồi, hẹn gặp lại các con vào ngày mai nhé.

Nói xong cô dẫn các bé ra cửa cho người nhà, cô không muốn các bé tiếp tục chủ đề phức tạp của người lớn, đặc biệt là câu hỏi đó ngay đến chính cô cũng không thể trả lời cho các bé, cô lại không thể nói dối bọn trẻ được.

Tiến các bé về hết, trong lớp chỉ còn Hoàng và AD, MV vẫn yên lặng đứng đó nhìn cô, vì vậy NT đành lạnh nhạt nói:

- Tan học rồi, anh có thể đón bé Hoàng về.

- Chúng ta có thể cùng nhau ăn một bữa cơm không?...Anh, em, AD và Hoàng?- MV ngập ngừng đề nghị.

Đây không phải là lần đầu tiên MV mời NT ăn cơm nhưng luôn bị cô từ chối. Anh thực sự rất muốn tranh thủ thời gian lấy lòng cô, làm cho cô hiểu được tình cảm của anh đối với cô.

Cũng giống như những lần trước, NT đang định mở miệng từ chối thì hai cái miệng nhỏ xinh đã nhanh nhẹn hô:

- Được ạ, bọn con rất thích. Mọi người cùng đi sẽ vui lắm, được không mẹ/ cô?

AD và Hoàng quay sang nhìn NT với ánh mắt mong đợi khiến NT chỉ có thể nuốt lại lời từ chối đã trực ra đến đầu lưỡi. Cô thực không đành lòng làm hai đứa trẻ đáng yêu trước mắt thất vọng. Vì vậy đành chấp nhận và cố gắng bảo vệ trái tim bằng giá của mình tránh khỏi người đàn ông trước mặt. Còn MV thì vui sướng đến suýt nhảy cẫng lên, thầm hứa nhất định phải khen thưởng hai đứa nhỏ xứng đáng vì công lao của chúng.

Trong một nhà hàng sang trọng, một người đàn ông mặc vest tối màu sang trọng đang bóc vỏ tôm cho đứa bé ngồi bên cạnh. Động tác của người đó thật tỉ mỉ, chăm chút đúng như một người bố chuẩn mực đang âu yếm, giúp con gái cưng của mình bóc vỏ tôm. Bộ vest gam màu lạnh trên người anh ta chẳng

hợp với dáng vẻ hiện tại của anh chút nào, nhưng nó không làm anh lạnh hơn thậm chí nhờ sự tương phản như vậy lại càng tôn thêm tình yêu thương, chăm sóc của anh dành cho con gái.

Người phụ nữ ngồi đối diện mặc chiếc áo dài màu trắng đục nhẹ nhàng, nho nhã, tóc buộc đuôi ngựa năng động, tuy đơn giản nhưng rất thanh khiết kết hợp với cốt cách cao quý của mình càng làm cho không khí xung quanh dễ chịu.

Người phụ nữ đang gỡ từng miếng cá vào bát bé trai bên cạnh, rất cẩn thận và dịu dàng. Đó là hình ảnh của một người mẹ đúng mực. Có vẻ họ là một gia đình hạnh phúc, đang cùng nhau thưởng thức một bữa tối ấm cúng trong ánh đèn vàng dịu nhẹ của nhà hàng.

Trên chiếc bàn trước mặt đứng đầy thức ăn ngon nhưng AD chỉ chăm chú nhìn những con tôm được bóc vỏ kĩ càng, trắng nõn thơm ngon trong bát của mình. Bé cảm thấy rất hạnh phúc và ấm áp, dường như đây chính là cảm giác gia đình thực sự mà bé luôn ao ước: Một người cha yêu thương, chiều chuộng con gái hết mực, một người mẹ tuyệt vời và một anh trai chơi cùng mình. Có người cũng cảm nhận giống như AD, Hoàng cười vui vẻ, trong mắt là niềm hạnh phúc lần đầu được cảm nhận không khí đầm ấm của gia đình. Bé ngoan ngoãn ăn cháo với cá do "mẹ" NT lấy cho.

AD thích thú với sự cưng chiều đang được hưởng, vì vậy cũng trở nên nhõng nhẽo hơn. Sau khi ăn được vài con tôm, bé nhìn chú đẹp trai bên cạnh với vẻ mặt không thể cố thêm nữa:

- Cháu không thể ăn nữa, ngấy quá.

- Không sao. - MV cười âu yếm, xoa đầu con.

Lời nói của MV vừa dứt NT đã lạnh lùng nhìn anh cảnh cáo, sau đó nhìn con gái nghiêm khắc nhắc nhở:

- Hằng ngày mẹ dạy con như thế nào? Con có biết có bao nhiêu bạn như con phải nhịn đói không? Con thấy mình có đủ tư cách để lãng phí sao?

NT bỗng có vẻ hơi tức giận, không thích AD thân thiết với MV như vậy. Không ngờ chỉ mới tiếp xúc với con bé một thời gian ngắn mà hần ta đã giành được nhiều tình cảm của con như vậy. NT lo lắng vị trí của hần ta trong lòng AD sẽ quan trọng như cô, con gái sẽ không còn là của riêng cô nữa.... Cô đang ghen sao? Cảm giác này thật không dễ chịu, NT nhăn mày buồn bã.

Biết mẹ đang giận, AD không dám nhõng nhẽo nữa, ngoan ngoãn cúi đầu, nhanh nhẹn liếc chú đẹp trai bên cạnh tìm người cầu cứu. Hành động này đều bị NT và MV nhìn thấy hết. Hai người hai tâm trạng hoàn toàn khác nhau, một người càng tức giận hơn, còn một người lại vui vẻ, sẵn sàng giang tay bảo vệ con gái. Vì vậy MV liền nhẹ nhàng cười nói với NT:

- Chỉ là nhõng nhẽo một chút thôi mà, trẻ con nào chả vậy. Em nên nhớ AD mới năm tuổi thôi, không nên quá khắt khe với con.

MV nhẹ giọng khuyên giải, nào ngờ nhận lại được chỉ là ánh mắt ngày càng lạnh lùng hơn của NT. Cô lạnh lùng nhìn anh rồi nhìn AD đang gật đầu lia lịa, chậm rãi đáp:

- Từ khi nào việc dạy dỗ con gái của tôi cũng bị người ngoài xen vào vậy? - MV nghe vậy mặt trắng bệch, tức giận đến run người, đang định mở miệng thì NT đã quay sang nói với AD - Bây giờ có người hậu thuẫn rồi cho nên con không còn nghe lời mẹ nữa?

- Không phải ạ, sao mẹ lại nói vậy? AD luôn luôn nghe lời mẹ mà. Con biết lỗi rồi mẹ đừng giận nữa, cũng đừng trách chú đẹp trai, được không ạ? - AD nhanh chóng trả lời, cố gắng làm mẹ nguôi giận. Bé không hiểu nổi sao mẹ lại giận chỉ vì việc con con này.

Hoàng thấy tình hình căng thẳng cũng mở miệng làm nũng, mong kéo sự chú ý của cô giáo lên người mình. Cậu bé chưa bao giờ thấy cô nặng lời với AD như vậy, chắc chắn cô đang rất giận:

- Cô ơi, con muốn ăn tôm, cô đừng giận AD nữa ạ.

Về mặt của NT đang căng lên vì giận, nghe thấy giọng nói nũng nịu của Hoàng có dịu đi phần nào nhưng cô vẫn chưa mở miệng nói gì.

Không khí trầm lắng, bỗng có tiếng cười của người đàn ông và tiếng bước chân của hai người đang tiến đến gần. Bốn người đang căng thẳng đồng loạt quay về phía đó. Trước mặt họ là một người đàn ông với đôi mày rậm, da trắng, ưa nhìn. Trên người mặc bộ vest trắng sang trọng giống một hoàng tử trong chuyện nhưng ánh mắt háo sắc của anh ta đang nhìn NT và cánh tay đang để ở hông của người phụ nữ bên cạnh đã thể hiện rõ về Sở Khanh. Người phụ nữ bên cạnh có dáng vẻ của một sinh viên, trẻ trung nhưng với khuôn mặt trang điểm lòe loẹt đã không còn vẻ ngây thơ, trong sáng nữa, cùng chiếc váy trễ ngực màu đen bó sát gợi cảm trên người cô ta cho thấy đây là một người con gái không đứng đắn. Hình ảnh của hai người tuy chói mắt, thu hút ánh nhìn của mọi người nhưng lại không có cảm giác thiện chí mà khó chịu, chán ghét.

Mỗi người thể hiện một vẻ mặt khi nhìn đến hai người đó. AD chỉ liếc nhìn rồi lại bình tĩnh tiếp tục ăn tôm vì sợ mẹ giận. NT còn lạnh lùng hơn, tầm nhìn của cô không dừng lại ở họ một giây nào, cô luôn không để vào mắt những hạng người như vậy. MV lại thâm trầm, trong ánh mắt ẩn chứa cảnh cáo đối với người đàn ông trước mặt. Cuối cùng là Hoàng. Từ khi nhìn thấy họ niềm vui trong ánh mắt cậu tắt hẳn, chỉ còn sự lạnh lùng và ẩn chứa tức giận, cậu bé lại băng lãnh như lúc đầu.

Người đàn ông trên tay cầm điếu xì gà, đưa lên miệng hút rồi nhả khói, người phụ nữ cũng ồ ạt bước theo.

Đến trước bàn, người đàn ông cười đảo mắt nhìn thức ăn trên bàn, sau đó nhìn MV rồi nhìn NT nhưng lại không hề liếc mắt đến hai đứa trẻ một chút nào:

- Trùng hợp quá, không ngờ tôi lại gặp em vợ đến đây ăn cơm. Có vui khi chúng tôi ngồi đây không? - Anh ta vừa nói xong, không đợi ai đồng ý đã đặt mông xuống chiếc ghế bên cạnh NT, sau đó quay qua đưa mắt đánh giá cô từ trên xuống dưới rồi cười đăm tà với cô nhưng lại ra vẻ lịch sự - Liệu tôi có vinh hạnh được biết cô gái xinh đẹp này là ai không?

NT đang cố gắng kiềm chế bản thân không nôn ra vì giọng nói và ánh nhìn ghê tởm của hắn ta, chỉ ước gì có thể úp cả bát canh cá trước mặt lên đầu tên vô lại này.

Thể hiện vẻ mặt lạnh lùng nhất, NT đang định trả lời nhưng đã bị giọng nói đầy băng lạnh ẩn chứa lửa giận của MV ngăn lại:

- Anh lại quên thân phận của mình rồi. Lần cuối cùng tôi nhắc cho anh biết... Dương Văn Sơn, anh không còn là anh rể của tôi nữa, tốt nhất nên nhớ kỹ điều đó, nếu không đừng trách tôi. Anh cũng hiểu Trần MV tôi không phải người thích lặp lại một câu nói nhiều lần.

Giọng nói của MV có thể làm đông lạnh cả không khí xung quanh. Nhưng tên Sơn kia vẫn không sợ, cười ra vẻ có lỗi đáp:

- Được rồi, tôi quên mất mình đã li dị... tại vì lúc chưa li dị với li dị rồi cũng chẳng khác nhau là mấy cho nên tôi cũng không để ý lắm... Vậy chúng ta cùng nhau ăn một bữa nhé? Bé cưng, em muốn ăn gì nào? - Dương Văn Sơn vuốt má thân mật, liếc mắt đưa tình với cô ở bên cạnh, sau đó lại nhìn NT như khát vọng.

Cố gắng nhẫn nhịn ánh mắt của tên này nhưng vẫn không thể, NT đang định đuổi khách thì đã có giọng nói thánh thót, trong trẻo của trẻ con nhưng chứa đầy năng lượng tức giận và một chút thất vọng, buồn bã:

- Không ai muốn cả.

Đến lúc này DVS mới giật mình nhìn lại, hóa ra hắn đã bỏ qua hai đứa trẻ bên cạnh, và người vừa mở miệng càng khiến DVS bất ngờ.... Lát sau mới kịp phản ứng, quay sang nhìn Hoàng hằm hè, quát:

- Mày nói gì?

- Không ai muốn cả. - Hoàng cũng lạnh lùng lặp lại, không sợ hãi, không trốn tránh như không biết đến sự giận dữ của người đàn ông kia.

- Mày dám nói với bố mày thế hả? Thằng *****.

DVS tức giận tím tái mặt mũi, giơ tay lên định đánh Hoàng nhưng MV đã nhanh hơn, túm lấy tay của hắn, bóp mạnh. Sức lực mạnh mẽ như có thể nghiền nát tay DVS khiến hắn la lên đau đớn.

Âm thanh chói tai như con lợn bị troc tiết của DVS làm MV chán ghét, hất tay hắn văng ra khiến hắn phải lùi lại mấy bước. Người phụ nữ eo lả bên cạnh thấy vậy cũng xung xia lên mắng:

- Anh dám đánh anh ấy à? Tôi sẽ kiện anh tội gây thương tích. Đồ dã thú không có tính người....

Cô ta lớn tiếng mắng *****, vẻ chua ngoa đanh đá lộ hết ra ngoài. Cho đến khi nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén, rét lạnh của MV mới nhỏ tiếng hơn nhưng vẫn cố mạnh miệng:

- Anh đừng tưởng tôi sợ, còn lâu. Có giỏi thì cứ chờ xem.

Sau đó vội vàng nép sau lưng tên đàn ông kia, DVS thấy vậy ôm cô ta trấn an rồi nhìn MV ra vẻ bình thản mặc cho tay hơi run:

- Trần MV, chú nên biết ai mới là bố nó.

- Ông xứng sao? - Hoàng căm hận nói.

- Mày....

Câu nói của Hoàng khiến DVS suýt thì tức chết, hằm hằm nhìn cậu như muốn ăn tươi nuốt sống. Không khí hết sức căng thẳng, NT thấy vậy vội vàng bước lên nói, về mặt lịch sự nhưng lạnh lùng với hắn:

- Thì ra anh là bố của em Hoàng, xin chào. Tôi là cô giáo của em ấy.... Mong anh hiểu trẻ con như là một tờ giấy trắng, chúng ta viết gì lên đều dễ dàng lưu lại, vì vậy bọn trẻ đều bắt chước người lớn rất nhanh. Trước mặt chúng hành động, lời nói nên văn minh một chút. - Nói xong NT liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh hắn. Thấy vậy cô ta tức đến đỏ mặt, chỉ tay vào NT *****:

- Cô có ý gì hả? Tôi nói thế nào thì liên quan gì đến cô? Còn cô nghĩ mình đoan trang lắm đấy, không phải cũng câu dẫn cậu của học trò sao? Thấy anh ta đẹp trai lại giàu có như vậy thì không chịu nổi, chắc chắn công phu quyến rũ đàn ông của cô rất giỏi, bằng vẻ mặt ngây thơ, vô tội này? - Nói xong cô ta liếc mắt, cười khinh khinh.

Nghe vậy MV thực sự không chịu nổi, đang định dạy cho hai người này một bài học nhưng NT đã nắm lấy tay anh làm anh chấn động, đứng im tại chỗ. Đây là lần đầu tiên NT chủ động nắm tay anh, MV không dám tin, mở lớn mắt nhìn cô. NT đang nhìn MV cười, vẻ âu yếm, tình tứ. Bao sự tức giận đều bay đi hết, chỉ còn lại vẻ mặt ngơ ngác, thần thờ. Thì ra bàn tay cô ấm áp như vậy, MV cảm giác tay của cô chạm vào trái tim anh, bao trọn lấy nó, truyền hơi ấm cho nó. Cảm giác này thật dễ chịu, lâng lâng.

Cầm nhận bàn tay mình đang nắm hơi run nhẹ, NT không dám nhìn vào mắt MV lâu bởi nó quá nguy hiểm đối với cô. Cầm nhận được nhiệt độ từ cánh tay đang nắm truyền sang khiến NT căng thẳng, trái tim có gì đó như nhói nhưng bị ép lại, khuôn mặt vẫn như trước.

Không ai nhận ra sự khác thường của bọn họ, thậm chí MV cũng không biết được sự thay đổi của NT. Nó quá bé nhỏ, cộng thêm tài khổng chế cảm xúc của cô cho nên không ai biết cũng là chuyện thường.

Nở nụ cười tươi nhất có thể, NT nhìn cô gái trước mặt miệt thị mình, nhẹ nhàng nói, âm thanh vang lên như tiếng chuông trong trẻo khiến mọi người xao lòng trong khi lời nói và ý vị lại sắc bén, không ai có thể chống cự nổi:

- Có ý gì thì mỗi người có cách hiểu riêng. Còn nếu cô nói "công phu quyền rũ đàn ông" của tôi giỏi vậy chắc là đúng bởi nếu xét về mặt đấy thì có vẻ tôi được gọi là thành công. Không phải chuẩn mực của nó là bắt được con mồi sao? Nhưng tôi nghĩ nếu lấy tiêu chuẩn đó... chưa chắc cô đã thành công đâu.

Nói xong NT nhìn DVS, nhún vai với cô ta ý cô hiểu được chứ? Cô gái thấy vậy lại càng điên tiết, điều đó không khác gì **** cô ta vừa là cũng giống như NT, chuyên quyền rũ đàn ông nhưng lại kém cỏi hơn cô vì không thể thực sự nắm bắt được người đàn ông của mình, thậm chí còn nói cô ta ngu ngốc có điều đó cũng không hiểu mà còn đứng đây thể hiện hết sự ngu ngốc, đánh đá và những điểm xấu của mình ra. Càng nghĩ cô càng điên tiết, hận không thể tiến lên cho NT mấy bạt tai. Mắt cô ta ngùn ngụt lửa giận như muốn đốt chết NT, khuôn mặt xinh đẹp tức giận đến nhăn nhó, rúm ró xấu xí vô cùng. Cô ta vội quay sang nhìn người đàn ông của mình định ăn vạ, mong trợ giúp nào ngờ lại nhìn thấy ánh mắt thích thú, muốn chiếm giữ của hắn ta đối với NT lại càng tức giận.

DVS đứng bên cạnh quan sát NT tí mỉ, quả thật là một người con gái xinh đẹp, có khí chất hơn người, lại thông minh, tính ý tuyệt vời. Hắn ta cười to khi nhìn thấy cô chỉ cần vài câu nói đã đánh gục mụ đàn bà ngu ngốc, lẳng lơ bên cạnh mình. Không những không thương hại, ngược lại còn thấy chán ghét cô ta, DVS cười to với NT ý tán thưởng:

- Quả nhiên là cô giáo có khác, cách ăn nói đúng là không ai bằng, không người nào có thể chống cự. Hèn chi chú lại tích cực đi đón con tôi như vậy. Haiz, thật đáng tiếc, nếu biết trước cô là cô giáo của nó thì nhất định tôi đã là người đầu tiên đến trường. - DVS cười tán tỉnh NT, ánh mắt thêm muốn nhìn chăm chăm mặt cô.

Đúng là hết thuốc chữa, thật ghê tởm, không ngờ một kẻ hèn hạ, đê tiện như vậy lại là bố của Dương Huy Hoàng? NT nhìn cậu bé đang hướng ánh mắt căm hận, chán ghét về phía bố mình mà đau lòng. Một đôi mắt trong sáng, ngây thơ của đứa trẻ năm tuổi không nên có loại ánh mắt này, càng không nên có khuôn mặt băng giá, vô cảm như vậy. Không trách được cậu luôn tạo cho mình vỏ bọc riêng và muốn tránh xa mọi người vì sợ hãi, lo lắng mọi người khinh thường, làm tổn thương mình. Một cậu bé xinh đẹp, đáng yêu như vậy không nên bị vùi dập, tổn thương dù chỉ là một chút. NT thương xót, đau lòng cho em, càng muốn bảo vệ và yêu thương em nhiều hơn. Quả thật tình cảm gia đình đối với một đứa trẻ là rất quan trọng, vô cùng ảnh hưởng đến tính cách, suy nghĩ của bé, là yếu tố quyết định tính cách, lối sống của bé sau này. Những đứa bé sinh ra trong gia đình không hạnh phúc thường tỏ ra mạnh mẽ, vô cảm hoặc hung ác nhưng thực chất trái tim chúng rất yếu đuối và khao khát tình thương...Chỉ là có bao người nhìn ra được và có thể khiến chúng tin tưởng, bước ra khỏi vỏ bọc đó.

NT lại quay sang nhìn MV, chẳng lẽ hắn ta cũng có cuộc sống như vậy cho nên mới trở thành con người như bây giờ? Sâu thẳm trong trái tim NT bỗng trỗi dậy sự đồng cảm, và nỗi đau.

Lại quay đi nhưng lần này trong mắt NT chỉ là sự thương hại thuần khiết, thương hại thực sự. Nhìn hai con người trước mắt mà thấy nực cười. Những kẻ tham lam những thứ hư vinh, ảo giác đến ngu ngốc, ngớ ngẩn mà không nhận ra. Đánh mất thứ quan trọng nhất của đời người chỉ để đổi lại cảm giác thỏa mãn, cảm dỗ nhất thời. Thật đáng thương cho những kẻ như vậy, mãi vẫn không nhận ra sự dốt nát của mình. NT lắc đầu chán chường.

Không khí lại trầm xuống, mọi người nhìn nhau, kẻ thì cười háo sắc, kẻ thì tức giận đến tái mặt, người lại ngơ ngác, say đắm còn người lại có ánh mắt thương tiếc và cũng thương hại những kẻ ngu ngốc vẫn còn không tỉnh ngộ. Bỗng có âm thanh vang lên tỏ vẻ ngạc nhiên, là giọng nói thánh thót của bé gái. Đến lúc này mọi người mới biết mình đã quên mất AD, đồng loạt ngược mắt về phía bé về ngơ ngác, không hiểu.

Biết mình đã kéo được sự chú ý của mọi người, AD bước đến bên cạnh Hoàng, cầm tay cậu hỏi, vẻ không tin được:

- Đây là bố cậu thật sao? - Bị hỏi Hoàng chỉ biết ngơ ngác gật đầu, không nói được lời nào, còn AD lại tiếp tục suy nghĩ, nhìn sâu soi người đàn ông được cho là bố cậu, có vẻ đã chấp nhận được sự thật - Vậy mà mình còn tưởng là mấy người chuyên đòi nợ mà mình hay coi trên TV - Sau đó lại tiếp tục quay về phía DVS, lễ phép chào hỏi: - Chào bác, cháu tên là Ánh Dương, bạn cùng lớp với Hoàng ạ.

DVS ngơ ngác nhìn đứa bé gái xinh đẹp trước mặt. Làm sao một đứa trẻ con năm tuổi lại có thể lanh lợi và hiểu biết như vậy? Thậm chí còn biết cách nể nang khéo léo. Chưa kịp tức giận thì AD lại tiếp tục nói:

- Vậy còn cô này là ai ạ? Chắc chắn không phải mẹ Hoàng rồi, vừa không giống cậu lại quá trẻ.

Người phụ nữ nghe xong tức giận tím mặt, không ngờ lại bị một đứa bé nể nang mình là người thứ ba, là tình nhân, càng tức giận hơn khi đó lại là một đứa bé, cô ta không thể cãi nhau với nó. Chỉ có thể giương ánh mắt đáng sợ về phía AD nhưng cũng chẳng thể làm bé sợ. Ngược lại AD còn quan sát cô ta từ trên xuống dưới rồi nhìn chăm chăm vào ngực vào mông của cô ta. Sau đó như là đã hiểu được, reo lên vui sướng:

- A... Hóa ra cô là bồ sữa, thảo nào....- Bé lại đảo mắt về phía ngực cô ta khiến mọi người hiểu được cười đến chảy nước mắt trong khi khuôn mặt của người phụ nữ lại tái nhợt, co rúm.

Mọi người vẫn đang ngạc nhiên và sốc nặng vì câu nói của AD nào ngờ bé lại tiếp tục thả boom, tung ra cú đá cuối cùng:

- Nhưng tại sao bố cậu lại có thể thích được? Mẹ Tuyết Nhi của tớ nói chỉ lợn giống mới có thể ghép đôi với bò sữa thôi.

Lần này lại có thêm một nạn nhân nữa chết lâm sàng, bất động trước cú đánh nhanh, gọn, mạnh và chuẩn xác của AD. Đúng là một cú đá hoàn hảo, đẹp mắt vào khung thành của đối phương mà lại không tốn chút sức lực nào.

Mãi cười mãi sau NT mới dừng được, cúi xuống âu yếm con gái, rất đúng đắn giải thích cho con nghe:

- Ừm, chắc có thể là do sở thích đặc biệt khác người và cách cảm thụ, thường thức cái đẹp của bác ấy không giống người bình thường, con hiểu chứ? – NT nháy mắt cười với con. AD thấy vậy cũng khóp vai nhanh chóng, gật gù kiểu hiểu hết, sau đó quay sang nhìn DVS đầy thán phục, sùng bái nói:

- Bác thật tài giỏi. Mẹ Hân của con nói những kẻ không giống với người bình thường dù là bất thường hay tầm thường thì cũng đáng khen bất kể là mặt hại hay mặt dày.

Lần này thì DVS đúng là chết lặng thật sự, không tin được mở trừng mắt nhìn đứa trẻ trước mặt. Tất cả mặt mũi của mình đã bị nó không thương tiếc chà đạp xuống dưới gót chân nhưng lại bằng một thái độ lễ phép đúng mực và vẻ mặt ngây thơ vô số tội.

Hai kẻ kia chỉ còn biết lê kéo cái tấm thân tàn tạ và bộ mặt tái nhợt trước đối thủ là một đứa bé ra khỏi nhà hàng, bỏ lại bốn người đứng cười điên dại, chảy cả nước mắt.

Lát sau NT ngừng cười, quay lại vẻ mặt lạnh nhạt như thường ngày, nói với MV:

- Câu chuyện kết thúc rồi, chúng ta cũng tan thôi. Anh có thể đưa hai đứa đến khách sạn cùng, còn tôi đi xe buýt.

Nói xong NT quay lại, định bước đi nhưng đã bị MV nắm lấy tay bên dùng lại, ánh mắt lướt qua những ngón tay đang nắm lấy khuỷu tay của mình, nhiệt độ trong mắt lạnh dần rồi lại nhìn chủ nhân của chúng. MV thấy vậy sợ hãi buông tay, trốn tránh ánh mắt NT, ho nhẹ đề nghị:

- Đi cùng cho tiện.

- Vấn đề đó không quan trọng, quan trọng là tâm trạng của hai người khi đi cùng nhau.

Dứt lời NT đi thẳng về phía trước, không cho MV nói thêm lời nào. Hai đứa trẻ đứng bên cạnh nhìn nhau nhún vai khó hiểu rồi nhìn MV đang hướng ánh mắt ngơ ngác, thần thờ theo bóng dáng xa xa.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhầm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: TÌNH TIẾT MÁU CHÓ

Trong một căn phòng vip, NT đang chăm chỉ quét dọn sàn nhà, sau đó là sắp xếp lại chăn giường gọn gàng. Nhìn chiếc túi xách nhãn hiệu LV trên giường, NT cười lắc đầu. Đúng là kẻ giàu có khác, ngang nhiên dám để túi xách tên hên, cũng không sợ mất. Đòi là vậy: Kẻ ăn không hết, người lần không ra.... Thật ngớ ngẩn, dạo này mình làm sao vậy? Suy nghĩ về đời nhiều quá, già thật rồi...già thật rồi! Haiz. NT nghĩ thầm rồi thở dài.

Lắc đầu cố gắng xua đi những suy nghĩ miên man, NT nhanh chóng thu dọn xong phòng ốc rồi đi ra ngoài khóa cửa lại. Vừa xoay người lại, bước được hai bước liền bị đâm sầm vào một người khiến cô loạng choạng suýt ngã.

Sau khi đứng vững lại, trấn tĩnh ôm cánh tay đau buốt chưa kịp nhìn xem người va phải mình là ai thì đã nghe thấy giọng nói chanh chua, khó chịu quen thuộc:

- Không có mắt à? Va vào người ta cũng không thèm xin lỗi một câu? Phép lịch sự tối thiểu của con người cô cũng không biết sao?

Không ngoài dự đoán, người va phải và kiểm soát gây sự với NT trong khách sạn luôn là Mai. Đã quá quen thuộc với tính cách và sự vô lý của cô ta, đặc biệt là nhắm vào cô cho nên NT cũng không tức giận hay có cảm xúc gì nữa, chỉ đứng yên lặng mặc cho cô ta tự biên tự diễn, nói thỏa thích thì thôi.

Sau một hồi mắng nhiếc, trách móc rồi lên án hùng hồn vẫn không đổi lại được một chút cảm xúc của NT, Mai thật muốn phát điên, cười khinh thường nhìn cô nói:

- Thì ra bây giờ tôi mới biết cô không những không có dây thần kinh cảm xúc mà lại còn bị câm, bị điếc nữa thì phải. - Mai mỉa mai, đay nghiến.

Nhưng NT chẳng buồn liếc mắt, lạnh lùng nói một câu:

- Nói xong chưa?

- Cô...- nghe NT nói như vậy Mai chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn, không nói được lời nào.

- Nói xong rồi thì tôi đi đây.

Dứt lời NT liền quay người bước đi, không thèm quan tâm đến ánh mắt tức giận đầy căm ghét của người đằng sau.

Sau khi Nguyễn rửa NT thậm tệ Mai mới ngừng lại, trong mắt cô ta lóe lên tia thâm hiểm, có một chút sung sướng rồi cũng rời khỏi đó.

Lại là phòng làm việc như mọi khi nhưng hôm nay không khí có vẻ yên lặng, buồn tẻ và có chút gì đó căng thẳng bởi thiếu vắng tiếng cười nói và hình dáng nhỏ nhắn xinh xắn của một người vô cùng quan trọng.

MV đang ngồi sau bàn làm việc cùng với BN, hai người đang tranh giành nhau như đứa trẻ. MV cứ lấy tập tài liệu này ra là BN giành lấy để sang một bên, anh lại với tay lấy tập khác cô cũng nhanh chóng cướp lại. Cứ như vậy ba bốn lần, cuối cùng MV cũng hết kiên nhẫn, ngao ngán nhìn cô gái đang ngồi trên bàn ngang ngược:

- BN, hôm nay em làm sao vậy? Anh thực sự rất bận, em không thấy trên bàn đang có rất nhiều giấy tờ cần anh kí tên, phê duyệt sao?

- Công việc thì ngày nào chẳng vậy, nghỉ ngơi một chút có sao đâu? Hơn nữa anh lại là ông chủ, ai quản anh? Lần nào rủ anh cũng viện đủ cớ, lần này nhất định em không buông tha cho anh nữa.

BN kiên quyết nói. Đúng vậy, hôm nay là thời cơ hiếm có, không có con bé AD đáng ghét kia cản trở, ngăn cách cô tiếp xúc với anh cho nên cô nhất định không thể bỏ qua. Hôm nay lại còn có chuyện hay nữa, đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa. Đến ông trời cũng giúp cô. BN nghĩ thầm, trong ánh mắt lóe lên tia vui sướng nhìn mà rừng rợn.

MV chẳng buồn liếc nhìn cô ta cho nên không phát hiện ra điều này, khó chịu nói:

- Để hôm khác không được sao? Cứ nhất định phải là bây giờ?

- Đúng vậy, nhất định, nhất định.

Nói xong BN bất chấp kéo tay MV đứng lên, bám chặt lấy anh không buông như con đĩa lì lợm, đáng ghét. MV chẳng thể làm gì khác là đầu hàng, đi theo cô ta. Đáng chết, hôm nay không có con gái ở đây giải nguy cho anh, MV đành phải thua trận trong tay người phụ nữ rắc rối, lăm chuyen này. Dù sao anh cũng không thể cư xử quá vô cảm, tuyệt tình với cô ta. Nếu không mẹ anh nhất định không tha cho anh. MV đau đầu nghĩ, quyết tâm không bao giờ để con gái xa mình nữa. Hôm nay chẳng hiểu sao NT lại kiên quyết muốn AD ở nhà học bài, không cho con gái chơi cùng anh.

Nghĩ đến cô và con làm cho MV lại càng buồn bực, hai người yêu thương và quan trọng nhất của mình không ở bên cạnh, anh chẳng có hứng làm gì, trong người cũng như mọc gai, ngứa ngáy vô cùng nhưng lại không biết gãi chỗ nào. Tuy con đường chinh phục cô của mình còn nhiều chông gai nhưng ít ra cô không còn quá căm ghét hay bài xích anh nữa, con gái ngày càng quấn lấy anh, MV cũng được an ủi và động viên phần nào.

Vừa đi vừa suy nghĩ MV không phát hiện ra mình đã đi đến tầng một của khách sạn. Tiếng nói chuyện, bàn tán xôn xao rồi có nhiều nhân viên vội vã chạy về phía phòng nghỉ ngơi của nhân viên gần đó thu hút sự chú ý của anh, nhưng bước chân vẫn không ngừng lại. Nghĩ đó chỉ là những nhân viên rồi việc tán chuyện, MV chẳng có thời gian để ý. Nào ngờ người từ vừa nãy nằng nặc đòi anh ra ngoài với cô ta lại kéo tay anh dừng lại, tò mò hỏi:

- Có chuyện gì sao? Mọi người khẩn trương tập tụ ở phòng nghỉ ngơi làm gì vậy?

- Chắc là mấy nhân viên nhiều chuyện, chẳng có gì đâu, đi thôi.

MV hồ hững trả lời, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc với cô ta, không muốn dây dưa kéo dài thêm một giây phút nào. Đáng tiếc BN không chịu chiều ý anh, nhất quyết không đi, lay tay anh đề nghị:

- Nhớ đâu có chuyện gì thì sao? Hay chúng ta đến đó xem thử một chút nhé.

Nghe vậy MV nhú mày nhìn cô khiến cô ta hơi chột dạ, quay đi giả vờ đang nhìn mấy nhân viên bàn tán không xa. Anh nhìn cô một lát rồi nghi ngờ hỏi:

- Hôm nay em làm sao vậy? Lúc đầu thì tìm đủ mọi cách để anh đi cùng em ra ngoài, bây giờ lại khăng khăng không đi mà đòi anh đến xem chuyện nhảm nhí của nhân viên? Vậy rốt cuộc em muốn gì đây?

Thấy MV có vẻ khó chịu, BN nhanh chóng ra vẻ giận dỗi, phụng phịu:

- Anh...anh có ý gì vậy? Người ta lo có việc quan trọng gì xảy ra, ảnh hưởng đến việc kinh doanh của khách sạn. Đã không cảm ơn thì thôi lại còn không biết đến ý tốt của người ta mà trách móc. - Lấy cớ quay đi, không giám đối diện với đôi mắt sâu thẳm, tinh tường của MV. Sau đó cô ta liền kéo anh về phía mọi người đang đi đến đó:

- Chúng ta cứ qua đó một lát xem có chuyện gì xảy ra, có mất gì đâu.

MV đành thờ dài, mặc kệ cô ta lôi đi.

Trên chiếc bàn cạnh cửa sổ, ba người như thường lệ đang uống cà phê, nói chuyện phiếm. Chị Huệ và TN hăng say buồn đủ thứ chuyện, mãi sau mới thấy NT không tham gia cùng, chỉ im lặng, ánh mắt nhìn xa xăm, nhẩn nhai về khó chịu. Thấy vậy hai người liền quay sang hỏi:

- Làm sao vậy? Thấy khó chịu ở đâu à?

- Không sao. Chỉ là hơi khó chịu trong người một chút, cũng hơi đau đầu. - NT giật mình rồi trả lời qua loa.

Hai người kia nghe xong, thờ phào nói:

- Trời, tưởng chuyện gì. Thấy khó chịu thì mua thuốc uống hoặc xin nghỉ một hai ngày là xong. Chuyện đấy mà cũng phải suy nghĩ đăm chiêu vậy sao? Càng ngày càng lười lười.

Hai người nói xong lại tiếp tục quay lại chủ đề đang nói dở, mặc kệ NT ngồi một mình tiếp tục trầm tư. NT cũng không nói gì, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ. Biết hai người hiểu nhầm ý cô nhưng không giải thích bởi cô không muốn họ biết được cảm xúc dao động, lự lự trong lòng mình. Và cô tin mình có thể nhanh chóng áp chế được nó. NT khó chịu trong lòng chứ có phải khó chịu vì bệnh tật đâu mà có thuốc uống đấy? Cô cũng rất muốn mua được loại thuốc có tên là "bình ổn tâm tình". Nghĩ vậy, NT lại thờ dãi. Mình làm sao thể nhỉ? Chỉ là một hơi ám thôi mà, sao lại có thể lưu lại lâu như vậy? Đã mấy ngày rồi mà vẫn có thể cảm nhận rõ nét cảm xúc đó, ánh mắt đó. Tại sao lại như vậy? NT cứ ngơ ngẩn nhìn bàn tay của mình, không phát hiện ra đang có người hùng hờ đi về phía mình.

Mọi người đang sôi nổi chuyện trò, chẳng ai để ý đến xung quanh. Không khí ồn ào, náo động như một cái chợ nhỏ. Bỗng có một tiếng nói cao, to mang về gấp gáp và bức bối vang lên khiến mọi người dừng lại quay về phía cửa.

Một người phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi, ăn mặc sang trọng, đắt tiền: váy đen dài quý phái, chiếc khăn voan tua rua màu đen có gắn kim tuyến óng ánh bên trên được khoác lên vai càng tôn thêm vẻ giàu sang. Khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ nhưng cũng không che hết được nếp nhăn của thời gian. Lúc này chị ta đang tức giận, ánh mắt có lửa đảo khắp phòng như đang tìm kiếm thứ gì đó. Rồi chị ta bước đến giữa phòng, giọng nói to khỏe vang lên:

- Ai là nhân viên lao công Nguyễn Như Tuyết?

Câu hỏi của chị ta được truyền đi khắp phòng, mọi người sững sờ nhìn nhau rồi nhất loạt nhìn về chiếc bàn gần cửa sổ có ba cô gái đang ngồi. Ánh mắt của họ tập trung trên người cô gái xinh đẹp nhưng lại tĩnh lặng và lạnh lùng như làn nước mùa đông. Quan sát tỉ mỉ mọi hành động và diễn biến của cô. NT thấy vậy vẫn như bình thường, không nhanh không chậm đứng lên, nhìn thẳng vào mắt người phụ nữ ở giữa phòng, đồng dục đáp:

- Vâng, tôi đây.

- Cô là người vừa quét dọn phòng 303? - Người phụ nữ tiến lại gần NT như đang tiến gần con mồi, buông ra câu hỏi.

- Vâng, đúng vậy. - NT vẫn bình tĩnh đáp.

Câu trả lời vừa dứt trong không khí bỗng vang lên tiếng "chát", mọi người dờ dẩn nhìn NT đưa tay lên ôm mặt bị lệch sang bên trái, đồng loạt hít sâu một hơi không dám tin nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mắt.

Trong lúc mọi người còn sững sờ đến đờ người, người phụ nữ kia lại giơ tay lên định cho NT một bạt tai nữa, may mà cô phản ứng nhanh đưa tay nắm lấy tay chị ta rồi bình tĩnh trả lời, giọng nói ảm đạm tức giận:

- Muốn xử tội cũng phải nói rõ đã chứ? Đến kẻ tử tù cũng có quyền được kết tội rồi mới sử bắn cơ mà.

Người phụ nữ bị NT giữ tay, không thể thực hiện được mục đích liền tức giận mạnh mẽ giằng tay ra khỏi tay cô quát:

- ***** mặt dày này. Đã làm việc thấp hèn rồi lại còn không biết thân biết phận mà dám ăn cắp đồ của khách. Vậy mà vẫn ngang nhiên đứng đây mạnh miệng cãi cớ. Đúng là đồ bẩn tiện thì có làm gì cũng bẩn tiện.

Mọi người nghe xong lại sững sờ nhìn nhau "ăn cắp đồ của khách"? Người phụ nữ đó nói NT ăn cắp đồ của khách? Mọi người lại đồng loạt nhìn về phía NT, chị Huệ thấy vậy liền điên tiết, xông lên quát lại vào mặt người phụ nữ chua ngoa này:

- Mụ điên này ở đâu chui ra cắn người rồi sửa ỉnh ỏi? Có nhầm không vậy, vừa chốn trại ra à? Nói chuyện dễ hiểu một chút đi, có hiểu mình đang nói gì không vậy?

- Cô...Cô...

Người phụ nữ nghe chị Huệ mắng mà mặt đỏ phừng phừng, dường như khói đã phì ra khỏi lỗ mũi, ngực phập phồng lên xuống liên tục khiến cho người ta lo sợ chị ta có thể ngã xuống vì bị nhồi máu cơ tim bất cứ lúc nào. Đúng lúc này, người quản lý cũng chạy đến nơi, há miệng cố gắng hít thở không khí. Người phụ nữ nhìn thấy anh ta liền chạy đến lôi lại gần, trách móc - Anh làm gì mà chậm chạp như rùa vậy?- Sau đó quay sang chỉ vào mặt NT nói:

- Đây, anh nói đi. Khách sạn này làm việc kiểu gì vậy? Lại để loại người như vậy vào đây làm việc? Đã ăn cắp đồ của khách hàng mà còn dám mạnh miệng cãi lại khách? - Nói xong chị ta lại quay sang chỉ vào chị Huệ tức giận kẻ tội - Còn con mụ già lẩm mồm này nữa, ngang nhiên dám mắng ***** tôi thậm tệ. Có biết tôi là khách hàng vip ở đây không? Các người để những nhân viên kém cỏi cả về ý thức lẫn chuyên nghiệp như vậy phục vụ cho tôi? Khách sạn năm sao đây sao? Nếu anh không giải quyết việc này khiến tôi vừa lòng thì tôi nhất định sẽ phàn nàn với cấp trên của anh.

Chị ta một hơi nói hết, sau đó thở hồng hộc như con bò tót vừa tham gia một trận đấu. Người quản lí chỉ có thể đứng bên cạnh nghe hết, sau đó khom lưng về khúm núm nói:

- Chị Hồng, chị cứ bình tĩnh. Tôi sẽ điều tra rõ mọi việc, nếu bọn họ thật sự làm gì có lỗi với chị nhất định sẽ bị trừng phạt theo đúng quy định.

Người phụ nữ nghe vậy liền hừ mạnh một cái rồi quay đi, hai tay khoanh trước ngực đợi xem anh ta xử lí như thế nào. Vì vậy người quản lí cũng bước về phía NT, từ tốn hỏi:

- NT, hôm nay cô được phân công quét dọn phòng 303 là phòng của chị Hồng đây đúng không?

Người quản lí nhìn NT truy hỏi, gần như hỏi cung, mọi người cũng nhìn cô nhưng NT chẳng nói gì chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Anh ta thấy vậy tiếp tục nói:

- Là thế này, vừa nãy chị Hồng có ra ngoài một lát, lúc quay lại thì phát hiện bị mất một sợi dây chuyền hình trái tim. Vì vậy chị ấy nghĩ...nghĩ... - Anh ta ấp úng nói, thật sự nhìn vẻ mặt lạnh lùng và ánh mắt mạnh mẽ của NT cũng khiến anh ta sợ hãi.

- Tôi là thủ phạm - NT cười, lười biếng nói hết câu của anh ta.

- Đúng vậy. - Anh quản lí nghe xong cũng đành gật đầu xác nhận.

Được anh quản lí xác nhận, người phụ nữ hùng hổ xông lên:

- Đấy nhé, mọi chuyện mười mười rõ ràng rồi nhé. Chính miệng cô ta đã thừa nhận là ăn cắp đồ, mọi người cũng nghe thấy rồi đấy. Anh còn nói chuyện nhẹ nhàng với cô ta làm gì? Nhanh chóng xử lí đi đừng làm mất thời gian quý giá của tôi. Hiện tại tôi còn phải chuẩn bị để tham gia một bữa tiệc nữa.

Cả căn phòng hóa đá theo từng lời nói của mấy người này, người phụ nữ hăng say nói trong khi NT chỉ cười như đó là chuyện đùa, chẳng có vẻ gì là sợ sệt hay chột dạ. TN từ nãy nghe mọi chuyện cũng nắm bắt được phần nào, bất bình thay bạn mà cũng tức giận với bạn giờ là lúc nào rồi mà còn cười, không nhanh biện minh đi. Cô bước lên, tức giận nói:

- Chị thật vô lý, tay nào của chị nghe thấy NT nhận tội, mắt nào của chị nhìn thấy NT lấy đồ? Dù có là khách hàng kim cương cũng không thể vô lý vu khống người khác được.

- Hừ, vẫn còn già mồm cái cùn. Xem ra cô ta cũng nhiều kẻ giúp đỡ đấy nhì, hay cả lũ bọn họ cùng thông đồng nhau ăn cắp đồ? Được rồi, muốn chứng cứ chứ gì? Vậy cô có gan ở trước mặt mọi người để cho tôi khám xét không?

Người phụ nữ tên Hồng chỉ vào mặt NT thách thức. Mọi người lại đồng loạt nhìn theo tay chị ta, nín thở chờ đợi NT phản ứng. Nào ngờ cô vẫn yên lặng, bình thản như không có gì, lạnh nhạt đáp:

- Được thôi.

Nhưng ánh mắt của cô lại nhìn về một người trong đám nhân viên, ánh mắt sắc bén, chiếu thẳng vào người đó như đã hiểu rõ mọi chuyện khiến cho kẻ đó cũng hơi chột dạ, như bị ánh mắt của cô mổ xẻ, xuyên thấu mọi suy nghĩ trong đầu.

MV Và BN vừa bước đến cửa phòng đã nghe thấy tiếng mắng ****, cãi lộn om xòm. Các nhân viên chen chúc nhau nhìn ngó. Cửa bị vây kín không vào được. Vì vậy MV nhúm mày, khó chịu, lại chuyện gì nữa đây? BN thấy vậy có vẻ thích thú, kéo mạnh tay anh về phía trước đi vào trong.

Mọi người thấy người đến là boss liền sợ hãi dạt ra hai bên cho anh đi vào.

Vừa bước vào phòng, đập vào mắt MV là một sự lộn xộn, ồn ào. Các nhân viên đang vây quanh tạo thành một vòng tròn. Trong cái vòng tròn đó là mấy người đang to tiếng qua lại. MV nhúm mày nhìn bọn họ nhưng khi nhìn đến người con gái lạnh lùng, bình tĩnh đang nở một nụ cười trên môi như mọi chuyện đang xảy ra xung quanh không liên quan đến cô. Mặc dù có vẻ như cô là nhân vật quan trọng nhất trong chuyện này. Khí chất và sự bình tĩnh đó rất hiếm có ở một người con gái nhỏ bé, yếu đuối, vậy mà NT lại có được toàn vẹn. Đến MV cũng phải thán phục vì điều đó.

Ánh mắt say sưa ngắm nhìn người con gái trước mắt nhưng khi quét đến bên má phải của cô liền lạnh lùng đến âm độ, có sát khí hiện lên.

Mọi người đang chăm chú quan sát mấy người NT cho nên vẫn chưa biết đến sự tồn tại của sếp lớn, bỗng dưng cảm thấy không khí lạnh buốt, ngọt ngào như bị lấy đi dường như mới bừng mình quay lại. Quả nhiên là khuôn mặt lạnh lùng, đáng sợ mọi ngày nhưng hôm nay thậm chí còn đáng sợ và nguy hiểm như thần chết. Chẳng hiểu ai to gan lớn mật dám làm boss nổi giận.

Không khí lại rơi vào trầm mặc, mấy người ở trung tâm đám đông chưa phát hiện ra sự khác thường, vẫn âm ỉ cãi lộn. Trong phòng vang lên tiếng miến nhích khó chịu, chói tai của người phụ nữ:

- Thấy chưa? Tôi đã nói rồi mà, là cô ta ăn cắp. Bây giờ thì hết đường chối cãi nhé. Tang chứng, vật chứng đều có đầy đủ rồi. - Vừa nói chị ta vừa giơ cao sợi dây chuyền trong tay mà mình vừa lấy ra từ túi áo của NT.

Mọi người đều ngỡ ngàng và không dám tin nhìn chằm chằm vào thứ đồ trong tay chị Hồng, sau đó lại nhìn NT như nhìn quái vật. Đám đông bắt đầu bàn tán, xì xào, NT vẫn lặng yên không nói, ánh mắt hờ hững. Thấy vậy, Mai liền nhân cơ hội ra sân trình diễn. Đứng ra giữa đám đông, chỉ vào NT nói:

- Chị Hồng nói đúng, đầy đủ bằng chứng rồi, cô ta cũng im lặng tức là thừa nhận. Mọi người đều nhìn rõ và có thể làm chứng. Thật không ngờ cô ta lại có thể làm ra chuyện đáng hổ thẹn như vậy? Đúng là không thể nhìn bề ngoài để đánh giá bên trong một con người. - Mai mỉa mai liếc mắt nhìn NT, ra vẻ đắc thắng khi nghĩ rằng cô có chằm miệng cũng không thể thanh minh.

Mọi người nghe xong lại đồng loạt nhao nhao lên tán thưởng, có người bắt đầu có ánh mắt khinh thường với NT. Chị Huệ và TN cũng bắt đầu rỗi lên, cuống quýt nhìn xung quanh, có hét khản cổ cũng không thể đầu lại nhiều người như vậy. Đành quay lại nhìn NT, nào ngờ cô đứng yên như trước, ngay cả chớp mắt cũng không thêm thay đổi khiến bọn họ nổi giận, gầm nhẹ:

- Tuyệt, mày có còn bình thường không vậy? Đang bị người ta đổ oan mà không mở miệng minh oan, tang chứng vật chứng rành rành thế này thì có trăm miệng cũng không cãi được đâu.

- Đã biết vậy thì sao hai người còn phải phí nước bọt làm gì? - NT cười nói nhỏ với hai người làm cho họ tức muốn học máu, chỉ có thể tức giận khoanh tay, trừng mắt nhìn hai kẻ xấu xa đang được thể xông lên.

Từ lúc Mai bước lên NT chỉ nhìn cô ta cười, miệng lẩm bầm "lên sàn rồi đấy", sau đó đợi cô ta nói xong mới gật đầu tán thưởng:

- Đúng là không thể nhìn bề ngoài mà đánh giá bên trong một con người.

Mai nghe vậy cũng hơi chột dạ trước ánh mắt đầy ẩn ý của NT, vội quay sang nói với anh quản lý vẫn đang ngơ ngác, không biết tin ai:

- Anh Hưng, anh cũng thấy rồi đó, mọi việc rõ ràng trắng trợn trước mắt. Chính NT là kẻ ăn ắp, không phải ai khác. Anh còn chần chừ gì mà không làm theo qui định, trả lại công bằng cho chị Hồng? Chị ấy là khách hàng quen biết của chúng ta, không thể để chị ấy phàn nàn. Nếu sếp biết được chắc chắn là lớn chuyện.

- Đúng vậy, cô Mai nói rất đúng. Mọi chuyện đã rõ ràng, cậu nhất định phải xử lý đúng đắn nếu không thì không xong với tôi đâu. Ông chủ của các cậu cũng là chỗ quen biết với tôi, nhất định không để tôi chịu thiệt. Đến lúc đó, anh ta mà tức giận thì cậu chết chắc.- Chị Hồng cũng hùa theo hăm dọa.

Anh quản lý nghe nhắc đến sếp liền sợ hãi, lúng túng quay sang nhìn NT. Mọi người cũng nhìn nhau, không biết thế nào, bỗng dưng âm thanh lạnh lẽo, cứng rắn có thể xuyên thấu từng người khiến họ đông cứng như bị điểm huyết:

- Tôi sẽ nhất định như vậy sao?

MV nói xong cũng là lúc bước đến giữa vòng người đó, đứng đối diện với NT, nhìn sâu vào mắt cô không hề để ý đến bất cứ ai, cũng không thêm liếc mắt nhìn người khách hàng được cho là "quen biết" kia.

Tất cả vẫn còn hóa đá trước câu hỏi của MV thì anh đã quay sang nhìn thẳng vào người chị Hồng, cười lạnh nói:

- Thì ra là chị Hồng, không ngờ tôi với chị đã quen biết đến như vậy? Có thể vì chị mà làm nhiều việc nhảm chán?

Chị Hồng nghe xong xấu hổ đến tái nhợt cả khuôn mặt, khí chất cường bạo của người đàn ông trước mặt khiến chị không dám đứng gần, bước chân tự động lui lại một chút, cơ thể run lên. BN từ nãy giờ vẫn đi bên cạnh MV nhưng chưa gây được sự chú ý liền lên tiếng, giải vây cho chị Hồng:

- Ô, hóa ra là chị Hồng. Mới mấy hôm không gặp, chị càng ngày càng trẻ ra đó. Chị đến đây nghỉ ngơi hả? Vậy ngày mai hai chị em mình đi mua sắm nhé. Mà có chuyện gì vậy?

BN thân thiết hỏi thăm, khoác tay chị Hồng. Thấy vậy chị ta liền được thể dựa giẫm, lôi tay cô ta rồi chỉ vào mặt NT kể:

- Chuyện là thế này, chị đến đây nghỉ ngơi để chuẩn bị tham gia buổi dạ tiệc gần đây, nào ngờ vừa ra ngoài một lát lúc quay về mới phát hiện bị mất dây chuyền cổ. Mà cô ta chính là người vừa dọn dẹp phòng của chị. Bây giờ lục được đồ trên người cô ta, cô ta cũng nhận tội rồi. Chị chỉ là đòi lại công bằng thôi. Chị là khách hàng quen thuộc, làm sao có thể đối xử với chị như vậy được? Em nói có phải không? - Chị Hồng lắc tay BN hỏi.

- Phải, phải, chúng ta là chị em thân thiết, tất nhiên không thể để chị thiệt thòi. - Rồi cô ta quay sang nhìn NT, bỗng hốt hoảng, vẻ không tin được, rồi quay lại nói với chị Hồng:

- Chị Hồng à, chắc là có sự hiểu lầm nào ở đây thôi. Chứ cô gái này em biết, cô ấy là một người hiền dịu, tốt bụng lại xinh đẹp làm sao có thể là người ăn cắp được? - BN nhẹ nhàng nói, vẻ kiên quyết tin tưởng, bảo vệ cho NT.

- Chị BN, chị đừng bị vẻ bề ngoài ngây thơ của cô ta lừa. Đầu phải ai cũng tốt bụng như chị, không cần thận kéo cô ta còn ăn cắp mất người trong lòng của chị lúc nào không biết chừng. - Mai đây nghiêng, liếc mắt nhìn NT rồi lại đảo mắt đến người MV. Thấy vậy chị Hồng cũng đeo theo:

- Đúng đúng, em hiền quá, cứ nghĩ ai cũng tốt bụng. Chị xem rõ ràng đây là một con hồ ly tinh chuyên quyến rũ đàn ông mà. - Nói xong còn nguyệt mắt, bĩu môi khinh thường.

Lời nói đầy ngịch của bọn họ dội vào tai MV khiến nắm tay anh kêu răng rắc, nổi lên cả gân xanh, BN nhìn thấy liền "trượng nghĩa" đứng ra xoa dịu, bảo vệ NT:

- Hai người đừng nói nặng lời vậy, NT không phải là người như vậy đâu. Chắc chắn là có sự hiểu lầm hoặc bất đắc dĩ cho nên mới như vậy, phải không NT?

BN ra vẻ không tin, quay sang hỏi NT nhưng trong ánh mắt cô ta lại có sệt qua tia sung sướng. Mọi người lại đồng loạt chú mục lên NT, chị Huệ và TN vẫn đứng bên cạnh cô, không thèm cãi nhau với họ nữa nhưng nhất quyết về phe NT.

Đứng ngoài quan sát tất cả, đến lúc này NT đã rõ ràng mọi việc. Nghe BN hỏi cô không trả lời, nhìn sâu vào đôi mắt to tròn và ngây thơ của cô ta. Rồi ung dung hỏi:

- Cô thực sự nghĩ như vậy sao?

- Tất...nhiên rồi. - Sau một giây chần chột, BN mạnh mẽ trả lời.

Nghe xong NT lại trầm mặc, nhìn cô ta thích thú, sau đó quay đi, đem tay chống cằm về suy nghĩ. Rồi nhìn MV với ánh mắt "người tình của anh chỉ là người như vậy sao?".

Ngay từ lúc đầu NT đã biết đây là một cái bẫy cho nên tò mò muốn biết sự việc tiến triển ra sao. Vì vậy khi người phụ nữ này đòi lục soát cô vẫn thần nhiên chấp nhận vì biết chắc chắn bọn họ sẽ tìm được, chỉ có như vậy họ mới dám mạnh mẽ đề nghị. Tất nhiên là NT cũng đã suy đoán được người nào có thể để vật đó vào người cô. Nhưng cô vẫn nghĩ đây chỉ là một sự *** hại như nhiều lần trước của Mai, mặc dù có vẻ quá đáng hơn nhưng khi MV và cô gái tên BN này xuất hiện thì cô mới hiểu hết mục đích của cái bẫy này. Thì ra là nhân vật chính bây giờ mới xuất hiện. Lúc này NT cũng giải đáp được cảm giác chán ghét của mình khi gặp BN, mặc dù cô ta thực sự rất thân thiện với cô. Hóa ra đây là màn diễn tiểu thư thân thiện, tốt bụng lại đây chính nghĩa trước mặt người yêu. Haiz, không ngờ tình tiết máu chó như vậy lại xảy ra trên người mình. NT thờ dãi, nhìn màn kịch và những diễn viên siêu hạng trước mắt, cô thực sự muốn cười to lên. Bọn họ đang nghĩ đây là phim truyền hình suốt mướt hay là tiểu thuyết đây? Nghĩ rằng cô cũng ngu ngốc và vô dụng như những nữ chính chỉ biết cuồng quyết giải thích, nói mình không làm rồi khóc lóc van xin? Đúng là đánh giá cô quá thấp rồi, cũng quá ngây thơ khi nghĩ rằng có thể bằng chuyện vật vãnh này hạ gục được cô.

Có những chuyện có thể nhìn được nhưng có những chuyện không thể nhìn được. Bọn họ đã phạm phải một sai lầm đáng tiếc đó là chạm phải giới hạn của NT, mọi chuyện cô đều có thể bỏ qua, coi như không biết... chỉ riêng chuyện vu khống cho cô ăn cắp là không thể. NT càng nghĩ càng tức nhưng càng tức cô lại càng bình tĩnh, suy nghĩ cặn kẽ trước khi nói.

Tất cả mọi người trong phòng như nín thở theo từng cử chỉ của NT, chỉ riêng MV là vẫn có vẻ bình thản mặc dù trong mắt anh đang tràn ngập lửa giận. Anh tin cô nhất định có cách giải quyết cho nên mới bình tĩnh như vậy. MV chỉ đang tức giận và muốn nghiền nát ngay lập tức kẻ đã đánh cô và muốn vu oan cho cô.

Sau khi đã làm không khí lắng xuống, mọi người đều chờ đợi sự lên tiếng biện hộ của mình, NT mới từ từ bước từng bước mạnh mẽ đến gần chị Hồng, Mai và BN. Tiếng bước chân của cô vang vọng trong không gian tĩnh mịch, mọi người ngừng thở theo dõi từng bước chân của cô. Không khí ngột ngạt như bị NT ép dần về phía họ theo từng bước chân. Ba người kia cũng cảm thấy căng thẳng, không tự chủ được lùi lại một chút, trông như những con chuột tội lỗi, run sợ trước một con mèo đang uyển chuyển đến gần chúng.

Dừng lại trước mặt chị Hồng và Mai, NT nhìn xoáy thẳng vào mắt họ khiến họ sợ đến trợn mắt lên, rồi nhẹ nhàng hỏi:

- Hai người nghĩ trí thông minh của tôi thế nào?

Tiếng nói của cô du dương, truyền cảm vào tai từng người một cách êm ái nhưng lại sắc nhọn và khó hiểu khiến mọi người trở mắt, nhìn cô không tin được, hai người trước mặt cũng không ngoại lệ. Lát sau họ mới kịp phản ứng, Mai đành thếp đáp:

- Còn thế nào nữa, cô là một con hồ ly tinh, thông minh lại gian trá khó ai lường được, cộng với sự ngây thơ giả dối dễ dàng che mắt người khác.

- Đúng vậy, cô khôn khéo và thâm hiểm, thủ đoạn nữa.- Chị Hồng cũng tiếp lời.

Nghe hai người nói vậy, NT không những không tức giận ngược lại còn có vẻ hài lòng, cười tươi hỏi lại:

- Vậy ít nhất không phải là kẻ ngốc, tức là đầu óc của tôi cũng được coi là bình thường? Mọi người công nhận điều đó chứ?

Nói xong NT quay ra nhìn mọi người ý hỏi, bọn họ thấy vậy chỉ biết nhìn cô ngơ ngác gật đầu. Không thể hiểu nổi bây giờ là lúc nào rồi mà cô lại đi hỏi những chuyện vớ vẩn này.

Được mọi người đồng ý, NT vừa lòng quay lại nhìn chị Hồng hỏi:

- Vậy với trí thông minh của một người bình thường, chị nghĩ nếu tôi đã có kế hoạch và ý định lấy cắp đồ của chị thì tôi cần bao nhiêu thời gian để tẩu tán sợi dây chuyền này đi thay vì ngu xuẩn ngang nhiên để trong người?

Câu hỏi của cô đưa ra làm cho chị Hồng trước mặt đờ người, không biết nói gì. Không ngờ NT lại có thể bình tĩnh truy vấn như một luật sư đang hỏi tội bị cáo, đầy tinh táo, danh thép và sắc bén khiến cho bị cáo lép vế, sợ sệt mà lộ ra kẽ hở. Mọi người cũng bắt đầu bàn tán, nhìn nhìn chị Hồng. Thấy vậy Mai liền đứng ra nói hộ:

- Hừ, có lẽ là do cô quá tự tin cho rằng không ai phát hiện ra hoặc chưa có đủ thời gian để làm việc đó.

- Cũng có thể.... Nhưng theo những lời cô và chị Hồng vừa nói không phải tôi còn có đồng phạm sao? Lại thêm sự thông minh, giả hoạt và thủ đoạn của tôi chẳng lẽ không nghĩ đến điểm này? Đặc biệt là cô nên nhớ, tôi đã lên kế hoạch trước rồi thì tất nhiên phải suy tính kĩ càng, không thể có một kẻ

hờ.... Còn việc có thể tôi tự tin khi nghĩ rằng không ai cho mình là thủ phạm, vậy tôi lại càng không thể ngu ngốc đến việc để lộ mình là người quét dọn phòng của chị được. Chẳng lẽ cứ phải là người vào phòng chị cuối cùng mới là người lấy đồ? Chỉ cần thấy người ta cầm dao thì nhất định người ấy là kẻ giết người?

Mọi người nghe vậy cũng gật đầu ủng hộ. Hai người kia đưa mắt nhìn nhau. Sau đó chị Hồng lại hùng hổ bước lên, giọng đầy thách thức ra trước mắt NT:

- Vậy cô giải thích tại sao sợi dây chuyền lại ở trong người cô? Nếu không phải cô lấy thì chẳng lẽ bỗng dưng nó lại bay vào người cô? - Chị ta mĩa mai cười.

- Đúng đây, giải thích đi, có giải thích nổi không? - Mấy cô bạn của Mai cũng nhao nhao lên ép hỏi.

Không khí lại sôi nổi lên lần nữa, nhưng NT vẫn cười sau đó nói một câu:

- Tất nhiên là nó không thể tự động bay vào người tôi được... Bởi có người đã bỏ nó vào người tôi.

Nói xong NT nhìn thẳng vào Mai, ánh mắt sắc bén như dao khiến cô ta hơi chột dạ, vội vàng nói:

- Cô nói thế là có ý gì? Chẳng lẽ có người muốn *** hại cô? Có giỏi thì cô thử chứng minh đi.

- Chứng minh điều đó cũng không khó, nhưng trước hết tôi có vài điều thắc mắc cần hai người giải đáp.

NT bình tĩnh trả lời, mỉm cười nhìn hai người kia khiến họ chột dạ, dường như từ quan tòa đã biến thành bị cáo còn NT thì từ bị cáo bỗng trở thành quan tòa.

Nhưng bọn họ vẫn cố cứng đầu, mạnh miệng đáp:

- Có việc gì mà thắc mắc? Đừng mong vì muốn thoát tội mà lảng sang chuyện khác hay muốn câu giờ.

- Ai muốn thoát tội còn chưa biết đâu. - NT lạnh lùng đáp rồi quay ra hỏi chị Hồng - Tôi có một việc rất thắc mắc...Đó là không hiểu tại sao tôi có cảm giác như hai người biết nhau rất rõ? Có vẻ như việc này không phải chỉ là sự tình cờ?

- Cô nói gì vậy? Chị Hồng là khách quen ở đây, ai mà không biết chị? Vì vậy việc tôi biết chị ấy có gì là lạ. Cô đừng có suy diễn lung tung hòng gắp lửa bỏ tay người. - Mai ngay lập tức phản bác.

Thấy vậy NT càng cười hơn, sau đó quay ra phía mọi người nói:

- Tất nhiên, việc cô biết chị ấy là một việc bình thường... Nhưng cho dù chị ấy có là khách quen ở đây cũng không thể ai cũng biết đến chị, có phải không? Ở trong đây có bao nhiêu người biết được chị Hồng?- NT nhìn mọi người hỏi nhưng đáp lại lời cô chỉ là vài cánh tay rụt rè giơ lên. Vì vậy NT quay lại nhìn Mai cười khiêu khích khiến cô ta phát điên, sau đó lại tiếp tục truy hỏi - Nhưng việc đó cũng không phải là điều tôi quan tâm, mà tôi quan tâm là việc tại sao chị Hồng lại biết được tên Mai, lại có vẻ quen thuộc với cô như vậy? Chẳng lẽ khách hàng cao quý và giàu sang như chị lại đi nhớ tên hay quen biết một nhân viên tiếp tân bình thường? Vậy xin hỏi chị có biết cô gái đứng bên cạnh tôi không? Cô ấy là nhân viên tiếp tân chuyên đón khách đó, chắc chắn chị có cơ hội gặp nhiều hơn Mai.

Đến lúc này chị Huệ và TN mới hiểu ra ý đồ của NT, vì vậy trong lòng khâm phục cô, ngoài mặt thì phối hợp với cô, gây áp lực cho hai kẻ kia:

- Đúng vậy, chị có biết tôi không? Làm sao hai người lại khéo quen biết nhau như vậy rồi lại còn cùng nhau phối hợp kết tội NT nữa chứ? Chuyện như vậy khiến cho người ta không nghi ngờ cũng khó.

- Cô ấy nói đúng, các người giải thích sao vì sự "trùng hợp" đến cố ý này. - Chị Huệ ngân dài hai chữ trùng hợp.

Mọi người thấy vậy cũng bắt đầu thắc mắc, ánh mắt nhìn hai người họ như găng hỏi. Thấy vậy hai người liền lúng túng nhìn nhau, tức giận vì đã nhất thời sơ sót, mắc một lỗi nhỏ. Trong lúc mọi người bàn tán xôn xao, Mai tình ý liếc nhìn BN một cái, đáng tiếc NT đã nhìn thấy hết, chỉ cười và đọi cô ta lên tiếng. Quả nhiên BN liền bước lên chữa cháy:

- Ủm, có lẽ mọi chuyện chỉ là hiểu lầm. NT không phải là người như vậy đâu. Tôi có thể lấy danh dự ra đảm bảo. Mọi người không nên nghi oan cho cô ấy, dù sao chị Hồng đã tìm được đồ của mình rồi, cũng nên bỏ qua mọi chuyện đi. Một điều nhìn là chính điều lành mà. Chẳng phải chị cũng đang vội sao?

BN vừa nói vừa nháy mắt với chị Hồng vì vậy chị ta cũng hiểu ý đang định tìm cách thoái thác nào ngờ NT đã chặn đứng đường lui của chị ta:

- Haiz, như thế không được. Chị Hồng là khách hàng vip của chúng ta, không thể để chị thiệt thòi được, nếu không ông chủ nhất định trách tội, không phải sao?

Nghe vậy mọi người cũng đồng loạt gật đầu hưởng ứng, đòi làm rõ mọi chuyện đến cùng. Thấy vậy Mai lại càng cuống, bước lên nói nhanh:

- Vậy thì mọi chuyện đã rõ ràng rồi. Cô chính là kẻ ăn cắp. Cũng chính miệng cô đã nhận tội, mọi người đều có thể làm chứng.

Mai quay ra mong sự ủng hộ của mọi người nhưng chẳng có ai nói gì, họ đều cười khẩy nhìn cô, thấy vậy cô ta càng sợ sệt, TN tay khoanh trước ngực,

cười nhạo nói:

- Ai vậy? Kê nào điếc hay không hiểu tiếng người mà nghe được NT đã nhận tội? Nếu đủ can đảm thì cứ bước ra.

- Hừ, chẳng qua bọn họ sợ cô ta... bởi cô ta có người chống lưng thôi. Dù sao chứng cứ đã dành dành rồi, các người còn muốn cãi cớ. - Mai đuối lý, cho nên chỉ có thể cãi cùn.

Đến lúc này mọi người lại nhìn NT, mấu chốt ở vấn đề là đây. Đó là điểm duy nhất quy kết tội cho cô. Và đây cũng là cái cớ cuối cùng để Mai và chị Hồng vịn vào. Thấy phản ứng của mọi người có vẻ nghiêng về phía mình, Mai đắc ý nhìn NT, thấy vậy cô cũng cười lại. Bước gần đến bên cạnh cô ta nói thầm vào tai cô ta, chỉ để cho hai người họ nghe được:

- Cô có biết mình đã quá tự tin không? Có biết mình sai lầm ở chỗ nào không?

Nghe NT nói vậy Mai giật mình nhìn cô, giả vờ ngây thơ đáp:

- Cô nói gì tôi không hiểu.

- Không hiểu? Vậy để tôi nói cho mọi người cách cô bỏ sợi dây chuyền vào túi áo tôi nhé. Không phải lúc tôi từ phòng chị ta đi ra cô cố ý va vào tôi rồi nhân cơ hội bỏ vào túi tôi? Cô tưởng mình diễn đạt lắm sao? Không có bất cứ sai sót nào? Hay nghĩ rằng có hai người họ hậu thuẫn, giúp đỡ cho vai diễn của cô thành công? - NT vừa nói vừa đưa mắt nhìn chị Hồng và BN. Thẳng thắn cho cô ta biết mình đã rõ mọi chuyện. Vì vậy Mai càng sợ hãi hơn, lắp bắp đáp:

- Cô nói...bậy. Có giỏi thì đưa ra chứng cứ đi. Đừng...đừng có mà chỉ biết suy đoán linh tinh.

Lời vừa dứt, NT liền cười khế, lắc đầu với cô ta đáp:

- Cô thật ngây thơ, giúp BN *** hại tôi. Nếu chuyện này thành công thì cô ta được như ý là hạ gục tôi, còn nếu mọi chuyện vỡ lở cũng chẳng ảnh hưởng đến cô ta, chẳng ai tin lời cô cho dù cô có khai cô ta là người chủ mưu. Cô ta vẫn có thể đóng vai cô gái tốt bụng, còn cô sẽ bị mọi người xi và...Còn chị Hồng, chị ta giàu có lại là khách hàng quen thuộc, cộng thêm thân thiết với BN, cùng lắm cũng chỉ bị bề mặt một chút, chẳng ảnh hưởng lớn. Vậy cô nghĩ xem, liệu bọn họ có đứng ra giúp cô hay sẵn sàng hi sinh cô để bảo vệ hình ảnh của mình?

- Cô nói vậy, nhất định bọn họ sẽ không làm như vậy. Đừng hòng dùng kế ly gián với tôi. - Mai mạnh miệng đáp mặc dù khuôn mặt đã bắt đầu tái nhợt, tay run lên.

NT nắm rõ từng sự thay đổi trên người Mai cho nên dễ dàng điều khiển và đánh vào tâm lý của cô ta, cười vẻ thương hại:

- Vậy cô nghĩ tại sao tôi lại bình tĩnh như vậy? Nếu không có bằng chứng trong tay liệu tôi có dám đứng đây ngang nhiên, đàng hoàng mà không giải thích không?- NT hài lòng nhìn thấy một tia hoang mang trong mắt Mai, tiếp tục công kích - Cô đã quá sơ suất khi chọn địa điểm va vào tôi là ở trước cửa phòng chị ta. Cô không biết rằng trên tầng dành cho khách vip luôn lắp đặt máy quay camera ở góc khuất để phòng trừ trường hợp cần thiết sao? Chỗ đó lại gần thang máy, tin chắc rằng chiếc máy quay trên cửa thang máy cũng có thể chụp lại được vài hình ảnh. Với mức độ trang thiết bị hiện đại như khách sạn ta cô nghĩ có thể nhìn cận cảnh cô va vào tôi rồi bỏ sợi dây chuyền lên túi tôi không?

Đến lúc này thì mọi sự tự tin của Mai đều sụp đổ, cô ta không còn sức chống chọi, chỉ có thể ngơ ngác nhìn NT.

Biết cô ta đã buông vũ khí đầu hàng, NT cũng mở cho cô ta đường sống:

- Được rồi, dù sao cũng là đồng nghiệp, tôi không muốn cô chỉ vì một phút bồng bột mà bị người ta sai khiến rồi đem ra làm bia đỡ đạn. Tôi cũng không cần thiết phải làm dùm beng chuyện này lên. Vì vậy tốt nhất là cô nên biến chuyện này thành một sự hiểu lầm, chắc chắn bọn họ cũng muốn rút lui an toàn mà đồng cùng cô. Mọi chuyện còn lại tôi giao cho cô. Tôi không muốn ép buộc... nhưng không có nhiều thời gian cho cô suy nghĩ đâu.

Nói xong NT đứng thẳng dậy, nhìn cô ta chờ đợi. Mai vẫn đứng im ngơ ngác, vì vậy NT liền lạnh lùng quay đi, giả vờ định mở miệng nói với mọi người. Mai thấy vậy quýnh lên, liền bước nhanh đến chỗ chị Hồng nói:

- Chị Hồng, để em xem lại sợi dây chuyền trên tay chị nào, có vẻ nó không được sáng cho lắm. - Rồi Mai cầm lấy sợi dây trong tay chị Hồng, trong lúc mọi người lại bất ngờ trước hành động của cô ta thì nhanh như chớp, mọi thứ đã xong.

Mai đưa mặt dây chuyền hình trái tim có đính kim cương lên cao, ánh điện chiếu vào nhưng ánh sáng hắt ra không lung linh như kim cương thật, rồi có một vài vết xước rất nhỏ trên hình trái tim. Thấy vậy cô ta liền giả vờ kinh ngạc la lên:

- A... Hình như đây chỉ là hàng nhái thôi chứ không phải kim cương thật. Có lẽ đây không phải là sợi dây chuyền của chị. Hay là chị để quên ở đâu, thử tìm lại xem. - Mai nói xong liền quay lại nháy mắt với chị ta.

Sau một giây lúng túng, chị ta hiểu ý liền cười nói:

- Đúng vậy, sợi dây chuyền này độ tinh xảo quá kém, làm sao có thể là của tôi được? Để tôi tìm lại xem nào.

Nói xong chị ta ra về lục lọi các túi, xem trong túi xách màu đen. Mọi người dõi theo động tác của họ. Rồi bất chợt bọn họ lùi ra được một sợi dây chuyền khác ở trong ngăn kéo nhỏ, góc khuất của chiếc túi, nếu không chú ý sẽ khó phát hiện. Sợi dây chuyền này giống hệt sợi dây chuyền trên tay Mai

nhưng đồ tình xảo không một vết xước dù là nhỏ nhất. Mặt hình trái tim lóe sáng trước ánh đèn, viền kim cương tỏa sáng sắc màu lung linh. Hai vật này tuy giống nhau nhưng lại khác xa nhau.

Cầm sợi dây chuyền lên ra vẻ tỉ mỉ xem xét, sau đó chị Hồng nói:

- A, đây mới là đồ thật, đây mới là sợi dây chuyền của tôi. - Sau đó chị ta cười vẻ hối lỗi với NT - Có lẽ do tôi để ở đây nhưng quên mất, rồi không tìm được, bản thân đang vội cho nên bức mình, lại nhìn thấy sợi dây chuyền giống như vậy chưa kịp xem xét đã mất bình tĩnh mà mù quáng trách mắng NT. Thật ngại quá, thì ra chỉ là hiểu lầm.

- Đúng rồi, thì ra mọi chuyện là như vậy, chỉ đơn giản như vậy thôi. Đây là sợi dây của NT, có phải không?- Mai thấy vậy liền hùa theo nói, cố gắng chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Nhìn sợi dây huyền trên tay Mai đang giờ ra trước mặt mình, NT từ từ đưa tay cầm lấy, sau đó liếc nhìn Mai đầy ẩn ý đáp:

- Đúng vậy, đây là món quà bất ngờ của một người bạn vừa tặng cho tôi theo một cách thức hết sức độc đáo.

Mọi người ngơ ngác nhìn sự việc chuyển biến chóng vánh, không thể hiểu nổi. Lúc này BN vẫn quan sát từ trước cũng bước lên nói, cô ta hiểu lần này không thể thực hiện thành công, vì vậy cách tốt nhất là rút lui an toàn:

- Trôi, thì ra mọi chuyện lại đơn giản như vậy. Tôi đã nói rồi NT không phải là người như vậy, chúng tôi quen biết nhau mà, có phải không NT?

- Tôi làm sao dám quen với một người giàu có, cao quý lại tốt bụng, thân thiện như cô BN? Chỉ có điều thực sự là chúng tôi đều hiểu rõ đối phương.

NT cười nhìn thẳng vào mắt BN, truyền đạt mọi ý tứ, đồng thời cũng tuyên cáo với cô ta rằng mình đã hiểu rõ, không muốn phải giả vờ với cô ta nữa. BN cũng hiểu được ánh mắt đó, vì vậy trong mắt cũng lóe lên sự căm ghét, thù địch nhưng miệng lại cười tươi như hoa, quay ra nói với chị Hồng:

- Đúng vậy....Chỉ là hiểu lầm thôi, chị nên xin lỗi cô ấy một câu, dù sao chị cũng hơi quá. Chẳng phải chị cũng đang bận sao?- BN liếc mắt nhắc khéo chị Hồng.

- Đúng, đúng, là hiểu lầm, hiểu lầm thôi. Xin lỗi em nhé, chị hơi nóng nảy, tính chị luôn thẳng thắn vậy mà.

Chị ta cười lấy lòng nói với NT, thái độ mềm mỏng khác biệt hoàn toàn với lúc trước. Mọi người còn tưởng người vừa giáng cho NT một bạt và mắng cô té tát là kẻ thù của chị ta nữa chứ. Còn chị ta mới là người bênh vực NT. Vì vậy đều tỏ thái độ khinh thường, chán ghét với chị ta.

Về mặt giả tạo, thay đổi nhanh hơn cái chớp mắt của mấy người họ khiến cho NT cũng phải bội phục độ dày của da mặt của họ. Không muốn tiếp tục nhìn họ một giây phút nào nữa, cô nhìn thẳng vào mắt chị ta nói lời đanh thép, có chứa ý cảnh cáo:

- Tôi nhận lời xin lỗi của chị. Mong lần sau chị nhìn kĩ mọi chuyện rồi hãy hành động. Nếu chẳng may không phải là hiểu lầm đơn giản như vậy thì chưa chắc đã có thể yên bình được.... Thời gian nghỉ giải lao cũng hết rồi, tôi đi làm việc đây, chào chị.

Nói xong NT đứng thẳng người, TN thấy vậy đang định mở miệng nói thì đã bị NT mỗi bên một tay kéo chị Huệ và TN đi ra ngoài, bỏ mặc lại mọi người sau lưng cùng với những ánh mắt sững sờ, không hiểu.

Nhân vật quan trọng đã bỏ đi, kế hoạch thất bại, vì vậy BN chỉ có thể nuốt sự tức giận và bức bối vào trong lòng, cười nói với nhân viên:

- Mọi chuyện sáng tỏ rồi mọi người cũng tản ra đi, đến giờ làm việc rồi.

Mọi người nghe xong cũng bắt đầu rời đi, dù sao chuyện hay cũng kết thúc rồi, chẳng còn gì đáng xem nữa. Bọn họ liếc mắt nhìn chị Hồng khinh thường rồi đi khỏi đó.

MV từ nãy vẫn im lặng, đứng đó quan sát tất cả, lúc này vẫy tay cho người quản lý đến bên cạnh. Vì vậy anh ta liền sợ hãi đi đến gần, cúi người đối anh lễ phép nói:

- Thưa tổng giám đốc, anh có gì phân phó ạ?

- Chuyện này là do anh phụ trách sao? - MV lạnh nhạt hỏi.

Thấy vậy anh ta liền run run trả lời:

- Dạ, là tôi phụ trách nhưng...nhưng chưa kịp làm bất cứ điều gì...

- Được, nghe rõ đây. Từ giây phút này trở đi chị ta không bao giờ được bước chân vào khách sạn này nữa, hiểu không? - MV cắt đứt lời anh ta, về lười biếng nhấc tay lên chỉ thẳng vào người chị Hồng. Dáng vẻ hờ hững như không có chuyện gì nhưng thật ra trong mắt là lửa giận ngút trời.

Câu nói của MV không chỉ khiến anh quản lý giật mình mà cả chị Hồng và BN đều không dám tin những gì mình nghe được. BN sững sờ hỏi lại:

- Anh nói gì vậy? haha...Chắc là anh đùa thôi, chị ấy là chỗ quen biết mà, làm sao có thể như vậy được?

BN cười cười về không tin, nào ngờ giọng nói lạnh lùng, vô cảm của MV lại vang lên:

- Tôi không thích nhắc lại một câu nói nhiều lần, cũng không có thời gian rảnh rỗi đùa cợt, anh hiểu chưa?

- Vâng, tôi hiểu rồi thưa tổng giám đốc. - Người quản lý nhanh nhẹn gạt đầu sau giây phút ngỡ ngàng, rồi nhận lệnh lui đi làm việc.

Chị Hồng ngỡ ngác nhìn MV như nhìn quái vật, sau đó dờ dẩn hỏi:

- Cậu nói gì? Cậu có biết tôi là ai không? Cậu dám làm vậy?

Nghe chị ta hỏi, MV cười lạnh bước đến gần, cúi người nhìn chị ta từ trên xuống. Với dáng vẻ cao ngạo, khí lạnh tỏa ra mạnh mẽ khiến cho chị Hồng thấp bé trở nên lép vế, sợ hãi. MV lạnh lùng nhìn chị ta như một chúa tể nhìn kẻ tội dân thấp kém, hèn hạ, ban phúc cho vài lời răn dạy:

- Cho dù chị là vợ của ông chủ tập đoàn đá quý An Dương thì đã sao? Trong mắt tôi chị chẳng là gì. Nên nhớ đây là sự trừng phạt nhẹ nhàng nhất rồi đấy, không có sự nhân nhượng lần thứ hai đâu.

Nói xong anh định quay người đi khỏi, không ngờ BN giữ tay lại nhìn anh nói:

- Anh điên rồi, sao lại có thể nói với chị ấy như vậy? Anh nhìn mình đã làm gì chị ấy kìa.

BN nhìn chị Hồng vẻ mặt khiếp sợ, dáng người lắc lư như sắp ngã. Nhưng MV chỉ lạnh lùng nhìn chị ta rồi lại nhìn sâu vào mắt cô đáp:

- Nếu anh thực sự điên thì đã không để sự việc dừng lại ở đây đâu. Nên nhớ cái gì cũng có giới hạn của nó, đừng vượt quá giới hạn đó thì anh vẫn còn có thể nhắm mắt cho qua, coi như không biết. Nếu đã phá hủy giới hạn rồi thì lúc đó đừng trách anh vô tình.

MV nhìn BN đưa ra thông điệp bằng ánh mắt khiến cô ta cũng sợ hãi, buông tay anh ra lùi lại vài bước, sắc mặt trắng bệch nhìn anh. Không ngờ anh lại có thể vì người phụ nữ đó mà làm những chuyện điên rồ như vậy. Anh dám đối đầu với sức mạnh của gia đình chị Hồng, thậm chí là đưa ra lời cảnh cáo với cô? BN đứng chết lặng nhìn MV rồi đi, sâu trong mắt cô là nỗi đau khi biết tình cảm của người đàn ông mình yêu thương dành cho người phụ nữ khác mãnh liệt đến mức nào. Sau đó mắt cô lại tràn đầy lửa giận, tia máu đỏ ngầu, nghiêng răng đến rớm máu, hai tay nắm lại đến run lên. Trông cô ta lúc này đáng sợ không khác gì một con ma cà rồng đang khát máu, muốn điên cuồng cắn xé kẻ nào đó.

Bên này chị Huệ và TN thất thểu đuổi theo NT, mãi sau mới tóm lấy được tay cô lùi lại, thờ hồn hèn rồi nhìn cô hỏi:

- Mày nói gì mà khiến cho mặt Mai mặt xanh lè, lập tức thay đổi vậy?

- Em chỉ là dựa vào một vài tình tiết hù dọa chị ta thôi mà, ai ngờ chị ta cũng nhát như vậy. - NT cười tủm tỉm khi nhớ lại vẻ mặt hốt hoảng của Mai.

- Tình tiết gì? Nói rõ xem nào. - Chị Huệ tò mò hỏi.

- Thì em nói trước cửa phòng vip thường được gắn máy quay cho nên chắc chắn có thể ghi lại cảnh cô ta nhân cơ hội va vào em mà bỏ sợi dây chuyền vào túi em. - NT thần nhiên đáp.

Hai người nghe xong liền trở mắt nhìn NT, chuyện như vậy mà cô cũng nghĩ ra được? May mà Mai ngu ngốc và nhất thời sợ hãi đến ngớ ngẩn cho nên mới không nhớ ra cô ta cũng là nhân viên trong khách sạn vậy mà việc này cũng không biết. Làm gì có chiếc máy quay nào. Đúng là đánh vào tâm lý con người là lợi hại nhất. Chị Huệ và TN đồng loạt nhìn NT thần phục, sau đó rùng mình vì sự thông minh, giáo hoạt biết lấy gây ông đập lưng ông của NT, hèn chi cô lại bình tĩnh như vậy. Hai người nghĩ lại về mặt của Mai lúc đó mà cười rử rượi.

Sau đó hai người lại nghĩ ra điều nghi vấn, hỏi NT:

- Vậy ở đâu ra sợi dây chuyền giả vậy? Rõ ràng trước đó sợi dây chuyền trong túi mày là thật cơ mà.

- Việc này thì hai người phải hỏi Mai....Xem ra chị ta là một nhà ảo thuật gia siêu hạng mà không ai biết. Thật lãng phí tài năng khi chị ta lại chỉ làm một nhân viên tiếp tân bình thường. - NT cười nói đùa. Thật ra cô cũng hiểu được, nhất định khi chị ta tính kế có phòng trường hợp bất trắc, chỉ không ngờ được lại là trò này, đúng là đáng khâm phục.

Hai người nghe xong liền choáng váng, sau đó cười ha hả. Rồi lại tiếp tục hỏi:

- Hình như ba người bọn họ thông đồng với nhau từ trước? Mà sao mặt hồ ly tinh BN đó lại nói là quen biết với mày?

- Thì em có gặp cô ta hai lần, cô ta có ý tiếp cận, thân thiện và giúp đỡ em. Em vẫn luôn trách mình quá đa nghi khi cảm thấy có sự giả tạo trong đó, không ngờ lại đúng thật. Haiz. Cô ta đúng là một diễn viên siêu hạng. - NT thờ dài tiếc nói.

- Đáng tiếc gặp phải đối thủ cao tay hơn là mày. - Hai người đồng thanh đáp, rồi cười sung sướng.

- Xem ra cô ta đang ghen và lo sợ mày cướp lão Vương đây mà. - Chị Huệ nói.

- Đúng vậy, cô ta luôn coi mình là vợ lão ấy, tính khí còn hơn cả Hoạn Thư ý chứ, cậu nên cẩn thận. Hình như cô ta cũng có dây dưa với bọn xã hội đen đấy. - TN lo lắng nhắc nhở ban.

- Mình biết rồi, cậu yên tâm đi, chuyện gì mình có thể nhịn, không thể nhịn mình biết mà. - NT cười trấn an hai người.

Nghe vậy chị Huệ liền hùng hổ vấn tội:

- Vậy tại sao hôm nay mày lại tha cho bọn nó? Bị con mụ điên đó cho một bạt tai lại còn bị mắng **** thậm tệ, suýt nữa bị vu khống là ăn cắp. Bọn nó cố tình gây sự chú ý để làm mày mất mặt trước mọi người trong khách sạn mà. - Chị nghiêng răng, nghiêng lợi nói.

- Thứ nhất là em không có chứng cứ xác thực, việc camera chỉ là chiêu đánh tâm lý, hù dọa Mai, vì vậy nếu làm căng lên nhờ đâu cô ta chó cùng dút giậu thì sao? Như vậy là phản tác dụng rồi còn gì. Thứ hai, dù sao cô ta cũng là đồng nghiệp, lại ngu dốt chỉ là kẻ bị người khác giật dây, trừng phạt cô ta để làm gì cơ chứ? Dù sao hôm nay chúng ta không hoàn toàn lột sạch bộ mặt nạ của BN trước mọi người được và cô ta cũng không thể *** hải em thành công, cho nên không ai thắng cả. Nên biết tiến biết lùi mới là người thông minh. - NT cười, thâm thúy giải thích cho hai người nghe.

Chị Huệ và TN lúc này mới vỡ lẽ ra nhìn chằm chằm NT, lại rùng mình lần nữa. Xem ra càng tiếp xúc với cô càng không thể lường trước hết khả năng tiềm tàng của cô. Bọn họ vẫn còn phải bắt ngờ và khiếp sợ dài dài.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: BỊ THƯƠNG

Còn một tuần nữa là tết Nguyên Đán, ba cô gái lại cùng nhau đi mua sắm, lần này chỉ có ba người không mang theo cả đại gia đình như lần trước. Bọn họ vừa đi chọn đồ một hồi, ngồi vào một quán cà phê nghỉ ngơi, dưỡng sức.

Chị Huệ đưa cốc cà phê lên thổi rồi uống một ngụm, sau đó đặt xuống quay sang nhìn NT hỏi:

- Chuyện của mày với lão Vương định thế nào? Cứ lằng nhằng thế này mãi sao? Năm mới sắp đến rồi đó.

- Làm sao? Em và hắn có chuyện lằng nhằng? Sao em không biết nhì?- NT cười, ung dung trả lời.

- Mày bỏ ngay cách nói chuyện kiểu đấy đi, trả lời nghiêm túc vào, chị hỏi thật đấy. – Chị Huệ lộ vẻ cau kính, mắt kiên nhẫn nói. Thấy vậy NT xua tay thỏa hiệp:

- Được rồi, không trọc chị nữa.... Em thấy mọi chuyện chẳng có gì đáng nói cả. Em và hắn ta không phải là lằng nhằng, càng không có gì dây dưa, chỉ là... mãi mãi sẽ như vậy thôi, bởi vì AD.

Có gì đáng nói đây khi giữa họ là một vực sâu quá lớn, là khoảng cách quá xa cả về địa vị lẫn suy nghĩ. NT không thể vượt qua khoảng cách đó mà không có sự trợ giúp của tình yêu, thậm chí đôi khi tình yêu vẫn không đủ để vượt qua vực thẳm đó, trong khi cô còn không có cả một cảm giác rung động, yêu thích hắn ta. Mà chuyện đó có vẻ là quá xa vời rồi. Ngay cả việc hắn có yêu cô thực lòng hay không còn không thể xác định, chẳng phải cô gái BN xinh đẹp còn bên cạnh hắn thường xuyên sao? NT cười mình đa tình nhưng không nhận thấy một tia khó chịu trong suy nghĩ của mình.

- Mày nói thế là không được, làm sao có thể cứ như vậy mãi được? Một là mày chấm dứt với lão ấy rồi tìm một người tốt sống cuộc sống hạnh phúc, gia đình hoàn chỉnh, cho AD một người cha khác cũng được. Hai là mày đồng ý với lão ấy, cho AD người cha thực sự.

Tiếng nói của chị Huệ vang lên, đánh thức NT khỏi suy nghĩ của mình, quay lại nhìn thẳng chị Huệ trả lời:

- Thứ nhất em không định cho AD người cha nào hết. Thứ hai bên cạnh hắn ta không phải có rất nhiều hồng nhan sao? đâu đến lượt em.

Nghe vậy chị Huệ liền phản bác:

- Lão ấy thì lúc nào chả có gái theo, vấn đề là nằm ở chỗ lão ấy có thèm không, việc này nếu mày muốn biết sao không đi hỏi trực tiếp lão ấy? Có thể chỉ có con mụ hồ li tình BN bám lão ấy thôi. Mày nên làm rõ mọi chuyện rồi hãy quy kết tội danh.

- Chuyện đó không liên quan đến em. Tại sao em phải hỏi chuyện riêng tư của hắn? Em không quan tâm cũng không có tư cách hỏi. - NT lạnh lùng đáp, trong mắt ánh lên vẻ khó chịu khi chị Huệ nhắc đến hai chữ BN.

- Không thì mày muốn sao đây? Chữ cứ để mọi chuyện thế này thật chường mắt, bứt dứt trong người lắm, phải không TN?- Chị Huệ bức bối nói, quay sang TN tìm viện binh.

Đến lúc này TN mới giật mình, ánh mắt mờ mịt, mơ màng ngờ ngác hỏi:

- Sao, có chuyện gì? Hai người nói gì?

Chị Huệ thấy vẻ mặt đó liền trừng mắt, kinh ngạc hỏi lại:

- Từ này giờ mày không nghe bọn chị nói gì? Thế thì mày làm gì hả?

Chị Huệ tức giận quát, vì vậy TN nhanh chóng hồi phục tinh thần, cười lấy lòng, lay tay chị đáp:

- Sorry, em không chú ý. Làm gì mà nóng vậy? Trời rất lạnh đó. Mấy hôm nay không hài lòng với sự phục vụ của anh rể hay sao mà nóng trong người? Các cụ nói phụ nữ 35 còn hơn gái xuân qua không sai. Hihi

TN nói xong cười, nháy mắt ra dấu hiểu rõ làm cho NT cũng phải phì cười, ngược lại chị Huệ vừa tức vừa xấu hổ đến đỏ cả mặt. Quay sang đánh TN, nằng:

- Con ranh này, ăn nói linh tinh. Ngứa lợi hay mọc răng khôn rồi?

Chị Huệ vừa đánh vừa thở, mặt càng đỏ hơn làm cho hai người kia cười nghiêng ngả, vì vậy tức giận khoanh tay quay mặt đi, không thèm nhìn hai người.

Một lúc sau quay lại hai người kia vẫn đang cười, chị Huệ càng tức giận nhưng lại trấn tĩnh, mở miệng nói:

- Hai đứa mày càng ngày càng lạ, cảm xúc thay đổi nhanh chóng, lúc đầu là cái Tuyết, bây giờ đến cái Nhi cũng vậy, lúc nào cũng đơ đơ, ngờ ngác. A, nói đến mới nhớ - Chị Huệ quay sang nhìn TN với ánh mắt thần bí, nụ cười quái dị khiến cho cô nổi da gà, đề phòng hỏi:

- Sao?

Quả nhiên chị Huệ cười dịu dàng đáp:

- Sao dạo này mày cứ thơ thẩn, hồn phách bay tận đâu tận đâu? Bộ dạng y như trúng gió độc của thần Cupid. Mà cũng lâu rồi không thấy trêu đùa với con mồi nào nữa. Sao vậy? Chán trò đó rồi hay là bị sét của anh nào đánh trúng?

- Đúng đó, dạo này quả thực cậu có những biểu hiện của trúng bệnh "cảm nắng" hoặc cao hơn là "tương tư". Bước đầu có dấu hiệu của một cô gái mơ mộng với đôi mắt đầy trái tim nhìn xa xăm và mơ tưởng hão huyền.... Khai mau, bị cáo có chịu nhận tội với những lời kết án của luật sư không?

NT cũng không tha, đưa ra chứng cứ vạch tội rõ ràng. Hai người nhoài về phía trước, áp sát gần TN với ánh mắt dữ tợn khiến cô rùng mình ngả người về phía sau, run run giọng đáp:

- Hai người làm gì mà nghiêm trọng vậy? Bức cung sao? Thôi ngay đi, ăn nói linh tinh, em làm sao, có gì lạ? Sao em không biết? Hai người đừng có rồi việc suy đoán lung tung, mà.... đang nói chuyện của NT sao bỗng dừng lại chuyển sang em? Chuyện của cậu còn rắc rối lắm đó, lo mà giải quyết trước đi rồi hãy nghĩ đến chuyện của mình. - TN hát hăm về phía NT nhắc nhở, mong kéo họ lại chủ đề đầu tiên, buông tha cho cô, nào ngờ họ vẫn nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ, NT nhướng mày nói:

- Không có tật sao phải giật mình, vội lảng sang chuyện khác? Một TN năng động, thông minh và sắc sảo, luôn thích trêu đùa đàn ông, đập lên trên đầu tất cả bọn họ đâu rồi sao lại thành ra nhu mì, ngờ ngác như một đứa ngốc trúng mê tình trong truyện vậy?

- Đúng đó, nếu chị nhớ không nhầm thì là từ hôm chia tay với thành khốn gì Mạnh ý nhỉ? - Chị Huệ đồng ý đáp.

- Nguyễn Đức Mạnh. - TN sửa đúng.

- Đúng, đúng là thằng đó. Sao vậy, sau khi đá và tẩn cho nó một trận nhớ đời thì mày cũng đơ luôn là sao? Hay đúng hôm đó cũng bị anh nào tẩn cho một trận đến ngờ ngác cả người?- Chị Huệ tán thưởng, tiện thể truy kích, trả mồi thù vừa rồi.

TN nghe vậy liền bối rối đỏ mặt quay đi, miệng đáp:

- Vớ vẩn, thằng nào dám động vào em chứ?

Hai người kia nhìn vẻ mặt ngượng ngùng, hồng hồng trước mặt giật mình sửng sốt như gặp chuyện lạ có thật, sau đó đồng thanh hô to:

- Trời ơi, tôi hoa mắt phải không? TN mà cũng biết đỏ mặt sao? Chị còn tưởng da mày được người ta đem đi bọc xe tăng cơ đấy. Quả này xem ra thằng đấy còn lợi hại hơn cả người ngoài hành tinh rồi. Xe bọc thép mà còn bắn thủng được, thật đáng nể, đáng nể.... Cô nương, bọn tại hạ rất thắc mắc về nhân vật anh tài, xuất chúng lại có võ công cao thâm như vậy, xin cô nương vui lòng nói cho bọn ta biết cao danh quý tánh của vị anh hùng đó được không?

Chị Huệ hai tay chấp lại, giọng nói trịnh trọng, trầm xuống, giả dạng phim cổ trang khiến NT phì cười còn TN thì nhăn mày, rồi rầm nói:

- Thôi, thôi...Em xin hai người đừng có trọc em nữa. Mọi chuyện có gì đâu, chẳng qua chỉ là cảm nắng vài ngày thôi, sẽ nhanh chóng hết ngay í mà.

- Trời mùa đông mà còn bị cảm nắng sao? Vậy chắc mùa hè là cháy đen luôn rồi? - NT cười trêu ghẹo.

Đến lúc này thì TN đành bó tay, nhăn mày chán nản. Hai người này đều thuộc dạng nhớ dai, ai bảo hàng ngày cô hay trọc ghẹo họ để bây giờ họ có cơ hội trả thù là tận dụng triệt để, quyết không tha.

Đợi cho họ trực ghẹo, cười đùa mình chán chê TN mới xua tay nói:

- Được rồi, hai người ác vừa thôi chứ, thù dai dữ vậy? Cười nữa không sợ gãy răng, chệch khớp hàm à?...Dừng lại nghe mình hỏi nè NT - TN quay sang lắc tay NT, trừng mắt ép cô ngậm miệng, nuốt lại nụ cười trên môi, sau đó ra vẻ nghiêm túc hỏi - Chuyện của ông Minh với Hân thế nào rồi? Lần trước nhờ mình giả vờ mở chiến dịch tấn công ông ấy có tác dụng gì không?

- Ừm, đại khái là xong rồi. Hai người họ đã chịu nói rõ lòng mình cho đối phương biết, chỉ là thỉnh thoảng vẫn đấu khẩu với nhau như cũ. Chiêu của cậu rất hữu dụng cộng thêm tài diễn xuất không tồi nữa làm sao mà thất bại được? - NT cười, nghĩ lại cảnh hai người kia thẹn thùng xấu hổ lồ lộ với nhau rồi cảnh họ cãi vã mà cô buồn cười. Đúng là to đầu nhưng không lớn hay cũng có thể là do bị tình yêu làm trẻ hóa.

- Mình làm sao dám qua mặt cậu? Nếu không có tác giả kiêm đạo diễn tài ba như cậu nghĩ ra vở kịch này thì làm sao mình đóng được? Vì vậy, xét cho cùng vẫn là cậu cao thâm, đáng sợ nhất, phải không chị Huệ? - TN cười, huych tay chị Huệ tìm đồng chí.

- Ừ, Tuyệt vẫn là lợi hại nhất. Cứ nhìn xem đi chứng nó để lại cho cái Mai mỗi lần chạm mặt nó là vẫn còn tức giận và sợ hãi vì bị lừa mà chị buồn cười muốn chết. - Chị Huệ cười haha, sung sướng như mấy ngày nay vẫn diễn ra.

- Được rồi, cà phê sắp nguội hết rồi đó, uống nhanh lên còn về. Em không có rảnh rồi đến mức ngồi đây tán chuyện vớ vẩn với hai người mãi đâu. - NT nhăn trán, giục bọn họ.

- Biết rồi thư bà.

Hai người đồng thanh đáp rồi cùng nhau cầm cốc lên uống. Bọn họ nhanh chóng kết thúc thời gian nghỉ ngơi, thanh toán tiền rồi chia tay, mỗi người một hướng, chấm dứt buổi sấm tét này.

Một chiếc xe thể thao màu vàng dừng lại trước cửa khách sạn, NT dắt tay AD bước xuống xe. Gió lạnh thổi đến vì vậy cô vội vàng kéo cao cổ áo cho con rồi nhanh chóng đi vào bên trong cho ấm. Vừa rồi hai mẹ con NT đang đi ra cổng trường định bắt xe buýt thì QT đã đến đón họ đi ăn rồi sau đó liền trở đến đây luôn.

Ba người nắm tay nhau nói cười vui vẻ, bước vào khách sạn, AD nũng nịu lắc tay QT nói:

- Bác Tiếp à, bác đi Mỹ chơi một tuần mà không đem quà về cho AD sao? Bác đi chơi không nhớ gì AD cả, con không thèm chơi với bác nữa.

AD dỗi, giở tay ra khỏi, bĩu môi không thèm nhìn QT. Thấy vậy QT đành ngồi xỏm xuống, hai tay đặt lên vai AD dỗ dành:

- Sao bác lại không nhớ AD chứ? Bác nhớ muốn điên lên nè, cho nên mới cố gắng xử lý công việc thật nhanh để về nhà với AD chứ, lại vội quá đến mức quên mua quà luôn. Vì vậy bác đã mời hai mẹ con một bữa, để hôm khác bác bù cho AD nữa nhé, được không?

- Được rồi, cháu bỏ qua cho bác lần này, không có lần sau đâu, bác nhớ nhé. - AD nghiêm nghị nhắc nhở, sau đó cười tươi nắm tay anh đi tiếp.

NT cười triu mến nhìn hai người họ, AD lại được thêm một người yêu thương và chăm sóc vì vậy cô rất vui, còn về phần mình thì cũng có thêm một người bạn tốt. Cô cũng rất quý người bạn này.

Ba người nắm tay chưa kịp bước qua cửa thì đã nhìn thấy hai người quen thuộc đang bước về phía mình, đi ra ngoài. Tất nhiên đó chính là BN và MV, cô ta đang khoác tay MV, trong khi về mặt anh lại vô cảm, thậm chí là có chút chán ghét, bất đắc dĩ.

Đúng lúc bọn họ đối diện nhau thì có một anh chàng sinh viên phát tờ rơi đi qua dúi tờ quảng cáo vào tay BN, cô ta không thèm nhìn liền vo tròn rồi vút sang bên cạnh, sau đó ra vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy NT và QT đi cùng nhau, liền cười tươi nói:

- Trùng hợp quá, chúng tôi đang định đi ăn, hai người có muốn đi cùng không?

Về mặt hạnh phúc, nụ cười thánh thiện của cô ta làm NT chói mắt, không muốn nhìn, đang định mở miệng từ chối thì QT đã nhanh hơn:

- Không cần, chúng tôi vừa ăn về rồi. Hai người đi cố vui về nhé! - Nói xong QT nháy mắt với MV, anh cũng rất ghét BN, càng ngày cô ta càng giả tạo. Trước đây có lẽ mắt anh mù cho nên mới không nhìn ra được, cũng có thể là do sắc đẹp của cô ta che khuất. QT cười mình háo sắc.

- Ừm, vậy thôi. Mà hai người đi cùng nhau đẹp đôi thật, cứ như một đôi vợ chồng ân ái vậy, cả AD nữa thành gia đình hoàn hảo luôn. - BN cười, giả vờ vui đùa đáp, tiện thể đưa mắt lạnh nhìn NT, tay cố gắng nắm chặt tay MV lại như khoe khoang.

Biểu hiện của cô ta làm NT phì cười, đúng là một kẻ ngu lại thích sĩ, không nghe câu "sợ mất mới phải giữ chặt" sao?

Trong khi NT buồn cười vì phản ứng của BN thì MV lại tức giận, nắm tay xiết chặt, trừng mắt nhìn QT đe dọa, thấy vậy anh ta liền cười khiêu khích rồi nói với BN nhưng ánh mắt lại liếc nhìn MV:

- Chúng tôi là quan hệ thế nào mọi người đều biết.... Còn có người không rõ ràng được việc gì thì đừng mong có kết quả, cứ ngồi đấy nhìn người khác vui vẻ mà ghen tuông, tức giận thôi.

Mấy người lớn đang mãi trùng mắt nhìn nhau, không ai để ý đến AD đã chạy đến bên cạnh cửa từ lúc nào, ngồi xuống nhặt tờ giấy lên, sau đó nhìn lướt qua, ánh mắt lại đảo về trên người BN. Bé suy nghĩ một chút rồi khuôn mặt sáng bừng lên, có vẻ đã nghĩ ra cách. Đứng dậy, từ từ đi về phía mọi người, cầm mẫu giấy ra trước mặt rồi làm bộ chăm chú nhìn, đọc to lên cho mọi người cùng nghe:

- Thẩm mỹ viện Phương Đông, chuyên gia làm đẹp, chỉnh sửa mọi bộ phận trên cơ thể theo đúng yêu cầu của khách hàng, bảo đảm chất lượng và giá cả hợp lý, vừa lòng khách hàng bởi chúng tôi luôn thực hiện đúng tâm nguyện "khách hàng là thượng đế".

Đọc xong dịch vụ quảng cáo, AD ngược mắt nhìn những khuôn mặt ngơ ngác, khó hiểu rồi lại nhìn BN hỏi:

- Con không hiểu tại sao họ lại đưa cho cô tờ quảng cáo này? Cô xinh đẹp như vậy còn cần gì chỉnh sửa? Anh vừa rồi thật ngốc khi đưa cho cô tờ giấy này, thảo nào bị vứt đi là phải.... Haiz, anh ấy không nên làm nghề này, thật thất bại, ánh mắt lại kém như vậy. Chẳng lẽ anh ta nghĩ cô còn chưa hài lòng với sắc đẹp của mình, vẫn muốn chỉnh sửa chỗ nào đó? - AD bày ra vẻ mặt ngây thơ nhất hời.

Mọi người cố gắng nhin cười, còn BN tức và thẹn đến chín mặt. Từ ngữ thì có vẻ là khen sắc đẹp của cô ta nhưng nghe vào lại như có ý tứ chê cười điều đó.

Tất cả vẫn đang ngơ ngác không biết trả lời thế nào thì AD đã nói tiếp:

- Hồi trước cô không đi học mẫu giáo ẹ?

Nghe xong câu hỏi của bé, BN trùng mắt nhìn AD đến tóe lửa, vô cùng tức giận vì bé ngang nhiên hỏi một câu hỏi hỗn xược như vậy. AD đoán trước được phản ứng của cô ta cho nên không ngạc nhiên hay sợ hãi, tiếp tục công kích:

- Nếu vậy thì chắc là lỗi tại cô giáo của cô rồi. Chắc là cô ấy quên chưa dạy điều cơ bản nhất cho cô.... Đó chính là vứt rác đúng nơi quy định, bảo vệ môi trường xanh - sạch - đẹp, cho nên cô không biết. Cô đừng buồn, không phải lỗi của cô, bây giờ cô biết rồi chắc chắn sẽ nhớ được, phải không ạ? Giống như mẹ cháu nói gì cháu cũng nhớ được vậy. À, cháu quên mất điều này còn liên quan đến bộ óc của cô thế nào nữa. Mẹ TN của cháu nói "ngực to óc nhỏ", bây giờ thì cháu hiểu được rồi. Mẹ ấy còn nói họ rất đáng thương, mang nó trên người đi lại rất khó khăn vì nặng nhọc, khó thở lại phải cố gắng giữ thẳng bằng, vì vậy nên thông cảm cho họ. Cháu hiểu mà, cô không cần ngại đâu.

AD nhìn cô ta với ánh mắt thương hại, động viên và an ủi cô ta một cách chân thành và ngây thơ nhất của một đứa trẻ.

Đến lúc này thì QT không thể nhin cười nổi, liền phì cười, MV cũng không kiềm được nhếch mép lên. BN thấy vậy mặt hết xanh rồi lại trắng, đỏ đủ cả. Nhìn cô ta không khác gì con tắc kè hoa, thay đổi màu sắc nhanh chóng. Quả thật lần nào cô ta gặp đứa trẻ này cũng bị nó chơi thỏa thích, mặt mũi cũng mất hết, chỉ có thể như một chú hề đứng im cho người ta cười nhạo. Càng nghĩ cô ta càng điên tiết.

NT thấy vẻ mặt dữ tợn của cô ta nhìn con gái mình, vì vậy mặc dù trong mắt đầy ánh cười nhưng vẫn cố gắng tỏ ra áy náy, ngồi xuống mắng AD:

- Con không được nói linh tinh, như vậy là không ngoan, biết chưa? - Sau đó lại quay sang nói với BN - Xin lỗi cô. Trẻ con là vậy, chúng luôn dễ liên tưởng những thứ gì có điểm tương đồng với nhau, lại dễ dàng nhớ những điều gì được chứng kiến tận mắt và hiểu rõ. Cô đừng giận nhé.

Mọi người lại chần động lần nữa, chỉ có AD là nháy mắt với mẹ thích thú. Bé làm sao không biết mẹ cũng ghét cô ta, đặc biệt lần trước cô ta định hại mẹ, may mà không sao cho nên bé nhất định trừng trị cô ta một trận. Vì vậy ra về hời hợt nói với cô ta:

- Vâng, đúng ạ. Mà cô không cần phải tức giận đâu, ít ra cô chưa phải là bò sữa. Nhà bác Hoan, gần nhà cháu có nuôi một con bò cái, nó vừa sinh con xong, cháu hay sang nhà bác ấy chơi và xem nó cho con ** sữa lắm ạ. Mẹ cháu bảo khi con cái đẻ con ngực sẽ to ra để chứa sữa cho con **, con người cũng như vậy. Cho nên là bình thường nếu cô đang nuôi con nhỏ, chắc là hai em bé sinh đôi cô nhì.

AD vừa nói ánh mắt vừa đảo qua ngực cô ta. Lời nói của AD đúng là không gì có thể đỡ, không ai có thể chống cự nổi. BN chỉ có thể đờ người ra chịu trận. Còn những người khác tất nhiên là được uống rất nhiều thuốc bổ rồi, lại được xem hề miễn phí cho nên chẳng ai muốn ngăn cản hay kết thúc trò này.

Trong ngôi biệt thự lộng lẫy màu trắng, giữa phòng khách xa hoa có hai người đang ngồi trên salông nói chuyện. Người phụ nữ quý phái, khuôn mặt xinh đẹp trang điểm nhẹ nhàng, đậm chất cao quý. Bà ta đang khoác trên mình bộ váy màu xanh nước biển, tóc búi cao. Khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm tỉ mỉ, không có nhiều nếp nhăn và cũng không thể xác định chính xác tuổi. Bà ta vừa uống trà vừa nhìn người đối diện nói:

- Xảy ra chuyện gì mà con đối xử lạnh nhạt như vậy với con bé? Hai đứa tiến triển ra sao rồi? cũng lớn tuổi rồi, nên kết hôn thôi.

- Mẹ nói gì vậy? Sẽ không bao giờ có chuyện đó. Con chỉ coi cô ấy như em gái là cùng làm sao có thể kết hôn? - Người đàn ông lạnh lùng phản đối.

- Con nói thế mà nghe được sao? Hai nhà chúng ta đã quen biết nhiều năm, con bé cũng là thanh mai trúc mã từ nhỏ với con, lại thêm nếu hai nhà hợp tác thì nhất định càng có lợi cho cả hai bên. Như vậy có gì không tốt? - Người phụ nữ tức giận nói.

- Không tốt nhất chính là không có tình yêu. Một cuộc hôn nhân không có tình yêu mẹ nghĩ để làm gì? - Người đàn ông đối diện trong bộ vest màu đen cười lạnh đáp.

Thấy vậy người phụ nữ lại càng tức giận, đặt mạnh ly trà xuống bàn, nước trà sóng sánh ra ngoài:

- Có tình yêu quan trọng lắm sao? Trên đời này thiếu gì người sống không vì tình? Con nên nhớ sinh ra trong gia đình quyền quý, lợi ích của gia đình là trên hết, không có quyền lợi của bản thân.

- Mẹ nghĩ con sẽ giống như chị Nguyệt sao? Dễ dàng để cho mọi người không chế, ép buộc lấy một người mình không yêu vì cái trách nhiệm, lợi ích chết tiệt gì đó để rồi sau này hối hận cũng không kịp? Mẹ nhìn chị ấy bây giờ không thấy day dứt, có lỗi sao? - Người đàn ông cũng tức giận cãi lại, anh ta đã nhẫn nhịn đến giới hạn.

Nghe xong câu hỏi của con trai, người phụ nữ tái mặt, đứng phắt dậy quát:

- Trần MV, mày dám nói như vậy với ***** sao? Có còn biết tao là mẹ ruột của mày nữa không?

- Con biết chứ, cho nên mới đồng ý ngồi đây nghe mẹ nói chuyện mà không phải là đến khách sạn làm việc. - Trần MV nhẹ nhàng trả lời như không nhìn thấy sự tức giận của mẹ.

- Mày, mày.... BN có gì không tốt? Con bé xinh đẹp, hiền lành, gia cảnh tốt đẹp, môn đăng hộ đối với nhà mình, bố mẹ cũng yêu quý, lại thêm nó yêu mày nhiều như vậy. Còn có gì mày không hài lòng? - Bà Ella Phan- mẹ MV tức giận thở hắt lên. Không ngờ MV vẫn lạnh lùng, châm biếm cười, nhìn mẹ đáp:

- Mẹ thích cô ấy thật sao hay là thích gia sản của bố mẹ cô ấy? Con không muốn nói lại chuyện này nữa, con chỉ nói một câu thôi. Đám cưới của con với BN chắc chắn không tồn tại.

Nói xong MV đứng dậy định đi, nào ngờ bà Ella cũng đứng dậy theo, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi:

- Là vì con đàn bà đó sao?

Nghe mẹ nói vậy MV dừng lại nhưng không có trả lời, bà ta tiếp tục:

- Mày vì một người đàn bà thấp hèn mà dám chống đối lại mẹ? Dám thất lễ với vợ của ông chủ tập đoàn An Dương? Dám đứng đây nói về tình yêu? Chẳng lẽ mày yêu nó thật lòng? Có đáng không?

- Đáng, rất đáng. Thậm chí con còn không có tư cách yêu cô ấy nữa là, con còn đang mong sự tha thứ của cô ấy đây, vì vậy người không có quyền xét đáng hay không đáng là con chứ không phải là cô ấy mới đúng. Mẹ đừng bao giờ dùng những từ ngữ như vậy để nói về cô ấy nữa. Mẹ chưa gặp cô ấy vì vậy không thể hiểu được sự tuyệt vời của cô ấy đâu. - MV nhẹ nhàng đáp, trong giọng nói của anh chứa đầy tình yêu sâu sắc, từng lời nói về cô đều ấm áp, mềm nhẹ như nâng niu cô trên tay.

Bà Ella chấn động theo từng lời nói của con trai, không ngờ đứa con bà sinh ra, nuôi nấng, luôn lạnh lùng, vô cảm với mọi người, thậm chí là với chính bà, vậy mà hôm nay lại có vẻ mặt ấm áp, day dứt như vậy khi nói về một người phụ nữ xa lạ khiến bà ta càng tức giận và căm ghét người con gái đó hơn. Bà ta có cảm giác mình bị cướp mất con trai, mặc dù sống trong thế giới giàu sang, tình mẹ con không quá thân thiết, bà không giành nhiều thời gian bên con, gần gũi với con, hai người cũng chẳng hơn kẻ xa lạ là mấy.

Bà ta cố gắng trấn tĩnh lại, ngồi xuống ghế, cầm tách trà lên uống rồi mới nói:

- Mẹ nghe nói cô ta có một đứa con gái với mày, có phải không? - VM chỉ gật đầu không nói, vì vậy bà ta tiếp tục hỏi - Nếu chỉ vì muốn chịu trách nhiệm vì cảm giác áy náy thì không cần làm vậy. Mày có thể nhận nuôi con bé rồi cho cô ta ít tiền là được.... Còn nếu cô ta có ý nhắm nhẽ đến tài sản nhà mình thì không cần, cứ coi như không biết đến đứa bé đấy, dù sao cũng chỉ là một đứa con gái mà thôi.

Nghe mẹ nói xong MV giận quá hóa cười. Anh không phản bác ngay mà nhìn sâu vào đôi mắt xanh nhạt của mẹ, sau đó hỏi:

- Là cháu gái cho nên mẹ không cần? Vậy nếu là cháu trai chắc chắn mẹ sẽ cướp nó bằng được chứ gì, cũng giống như với con của chị Nguyệt?

- Đúng vậy - Bà mẹ lạnh lùng đáp, không một tia áy náy.

- Đáng tiếc đó là điều mẹ quan tâm chứ không phải con. Hai mẹ con họ là hai người quan trọng với con nhất trên đời này, con không cần biết điều gì khác, con chỉ biết rằng con yêu thương họ và làm mọi điều theo ý muốn của họ.... Còn việc cô ấy có ý với gia sản nhà mình thì mẹ yên tâm đi, không phải ai cũng yêu tiền như mẹ đâu. Mẹ có cho cô ấy cả cái gia sản này cũng chưa chắc cô ấy chịu tha thứ cho con hay đồng ý tiếp nhận nó. - MV cười khinh thường nói.

- Mày... mày điên rồi. Mày vì cô ta mà hỗn xược với mẹ, còn dám đe dọa BN, như vậy mà là cô gái tốt sao? - Bà ta tức giận, chỉ tay vào MV mắng.

- Đúng vậy, con điên rồi...nhưng không phải vì cô ấy mà là vì cái nhà này. Còn BN, nếu cô ta còn tiếp tục nói những lời không hay, sai sự thật với mẹ thì chắc chắn con không chỉ đe dọa như vậy đâu. Con đã nể tình mẹ cho nên mới cố gắng chịu đựng việc cô ta suốt ngày quanh quẩn bên người. Vì vậy mẹ đừng ép con đến điều đó cũng không thể dành cho cô ta.

Nói xong MV liền đi ra ngoài ngay lập tức, không quan tâm đến biểu hiện của mẹ, anh đã chịu đựng quá đủ rồi.

Chỉ còn lại bà Ella sững sờ ngã ngồi xuống ghế, ánh mắt không thể tin nổi, trông bà ta như một con rối bị đứt dây, chẳng thể làm gì, ngồi im bất động.

Chiếc xe buýt số 33 dừng lại tại bến trả lượt khách cuối cùng trong ngày. Trên xe chỉ còn lác đác vài người mệt mỏi sau một ngày làm việc bước chậm chạp xuống xe, bị gió lạnh thổi vào chột tỉnh, bước nhanh hơn về nhà. NT cũng trong đám người đó.

Vừa đi vừa suy nghĩ, NT mặc chiếc áo khoác màu hạt dẻ với quần đen. Gió lạnh thổi qua khiến cô kéo cao cổ áo lên, cúi đầu bước về phía trước.

Trên con đường vắng lặng, một mình NT đơn côi, bé nhỏ bước trên đường với những ngọn đèn hai bên làm bạn. Không khí tĩnh lặng đến rợn người. NT vẫn còn bức mình vì thái độ tức giận và mắt kiêu chể của mình đối với BN ngày hôm qua. Tại sao cô lại làm như vậy? Đang yên đang lành, trọc phá cô ta làm gì, chẳng lẽ chỉ vì mấy lời nói khiêu khích của cô ta? Như vậy đâu phải là cô? NT luôn nổi tiếng là người bình tĩnh, vô cảm cơ mà, sao lại bỗng trở nên dễ xúc động như vậy?

Cô gái ngốc nghếch cứ vừa đi vừa truy vấn lý do tại sao mà không nhận ra sự thay đổi dần dần trong trái tim mình vì một người nào đó, vẫn cứng đầu không nhận. Hôm nay người đó không đi làm, vì vậy con gái cô tất nhiên cũng không đến rồi. Hai người đó càng ngày càng quấn quýt với nhau đến nỗi người nào đó còn phải ghen tỵ.

Không gian yên lặng đến nỗi chỉ vang vọng tiếng bước chân của NT trên đường và tiếng côn trùng kêu làm cho người ta có cảm giác rùng rợn, dường như có chuyện chẳng lành sắp xảy ra. Chỉ có cô gái nhỏ nhắn trước mặt vẫn chưa nhận ra điều gì khác thường bởi cô vẫn đang đắm chìm với những suy nghĩ ngồn ngộn trong đầu.

Khi NT thần thờ bước qua một ngõ nhỏ tối tối bỗng có hai người đàn ông ở đầu ngõ ra chắn đường, lúc này NT mới giật mình ngẩng đầu lên nhìn thì đã nhanh chóng bị xô đẩy, ép vào bức tường bên cạnh. Cảm giác đau nhói sau lưng khi đâm phải những viên đá sắc nhọn, gồ ghề trên tường khiến NT rùng mình, nhận ra mình đang gặp nguy hiểm, chất adrenalin tuôn trào mạnh mẽ trong tim khiến nó đập điên cuồng, mọi tế bào trong cơ thể đang kêu gào, báo động khẩn cấp. NT cố bình tĩnh, suy nghĩ biện pháp mặc cho người mình đang run lên, nhiệt độ cơ thể giảm nhanh chóng, trấn tĩnh nói:

- Các anh là ai, muốn gì? Nếu muốn tiền thì cứ lấy đi, nhưng tôi không có nhiều lắm đâu.

Nghe NT nói vậy hai kẻ đang giữ cô bỗng bật ra giọng cười khà ồ làm người khác ghê tởm. Một gã cao to, vạm vỡ giữ cầm NT, nhìn chằm chằm mặt cô với ánh mắt dâm tà đáp:

- Cô em nghĩ xem bọn anh muốn gì? Tiền thì bọn anh không cần mấy đồng lẻ của cô em nhưng... con mồi ngon thế này làm sao bọn anh bỏ qua được?

Nói xong hắn ta lại cười nắc nẻ, tên còn lại gầy hơn cũng hòa theo, dâm dăng nói:

- Đúng đó, cô em xinh đẹp như vậy, da mặt trắng nõn mịn màng, chắc chắn là bên trong cũng vậy. Yên tâm đi, chắc chắn hai anh đây sẽ phục vụ em tận tình.

NT nghe những lời nói của bọn chúng mà càng run sợ, khuôn mặt tái nhợt, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, tìm ra đầu mối quan trọng. Bọn chúng không cần tiền, tức là muốn cướp sắc, chắc chắn đã lập kế hoạch từ trước cho nên biết hôm nay cô về một mình mà ra tay. Vậy chỉ có thể là một người biết rõ về cô nhưng lại có thù với cô thuê bọn chúng làm. Nghĩ vậy NT đứng thẳng, chiếu ánh mắt sắc bén vào bọn chúng rồi nói:

- Có người thuê các anh làm việc này đúng không?

Hai tên đó nhận ra sự thay đổi đột ngột của NT, lại nhìn biểu hiện lạnh lùng, ánh mắt sắc bén của cô cũng nhụt chí đôi chút, mãi sau mới lấy lại cân bằng, cánh tay vượt qua má cô đáp:

- Không ai thuê bọn anh cả, là bọn anh tự nguyện bởi đã say mê sắc đẹp của cô em lâu rồi, hôm nay mới có dịp thưởng thức tận tay. Haha.

Bọn chúng ngửa cổ lên trời cười. Tiếng cười của bọn chúng vang dội trong đêm tối đập vào tai NT đau nhói. Cô cảm thấy mình muốn nôn ra, nhìn bàn tay bẩn thỉu của bọn chúng đang giữ tay mình mà chán ghét, ghê tởm chỉ hận không thể chặt đứt nó.

- Sao cô em không sợ hãi hay kêu lên, như vậy mới kích thích chứ? - Tên to con xoa mặt NT hỏi, ánh mắt thèm thuồng nhìn cô, thậm chí có vẻ như sắp chảy nước miếng đến nơi.

NT cười lạnh không thèm trả lời, kêu lên có tác dụng sao? Bọn chúng đã dám làm như vậy thì chắc chắn biết quanh đây không có ai, cho nên chúng mới cười to tiếng không cần kiêng kị như vậy. Cô cần gì phải phí sức vì những chuyện vô dụng đó, thà rằng để làm việc khác còn có ích hơn. Nghĩ vậy, NT nhanh chóng lấy lại tinh thần, cố gắng quên đi cánh tay bẩn thỉu đang sờ loạn trên mặt mình, lạnh lùng đe dọa:

- Các anh đừng có làm loạn, tốt nhất nên dừng lại đi, tôi sẽ không làm gì các anh, nếu không chắc chắn các anh chết không có đất dung thân.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Thấy vậy hai tên kia không sợ mà còn cười nhạo, thích thú nhìn con mồi của chúng vùng vẫy, cố tìm cách thoát thân:

- Cô em ngây thơ quá, bọn anh làm sao có thể tha cho em được? Cho dù có bị chết vì người đẹp cũng đáng. Trước khi chết mà được một đêm vui vẻ với người đẹp thì có chết cũng thành quý phong lưu không phải sao?

Nói xong bọn chúng cười thích chí, đưa mắt nhìn nhau rồi định ra tay, nào ngờ NT lại cười khiêu khích, đánh vào tâm lý của chúng:

- Được sự bảo trợ chắc chắn của BN cho nên hai người không sợ? Nhưng chẳng lẽ cô ta có thể bảo hộ hai người khỏi sức mạnh của Trần MV sao? Hãy yêu mạng sống của mình trước khi hành động. Các người nên biết tôi chính là người Trần MV yêu cho nên BN mới căm ghét và lo sợ tôi cướp mất anh ta, mới gấp rút sai các người làm hại tôi. Nếu tôi có chuyện gì, đảm bảo đến lúc đó ngay cả cô ta còn phải lo giữ mạng của mình chứ chẳng có thời gian đâu mà tính toán cho mấy cái mạng rẻ tiền của hai người đâu. - NT đe dọa, cố gắng nói mình là người quan trọng nhất của hắn ta, mặc dù cô không dám xác định nhưng trong lúc nước sôi lửa bỏng thế này chỉ đánh nhắm mắt nói bừa.

Tên BN và MV được NT thốt ra khỏi miệng dễ dàng khiến hai kẻ trước mặt sợ hãi, trừng mắt nhìn cô hóa đá trong giây lát. Không ngờ cô gái này lại biết rõ hai người đó. Hai kẻ đó liền đưa mắt nhìn nhau, xem xét nên tin lời cô hay không. Và NT chỉ cần có vậy, cô vội vàng đập một phát vào háng tên to béo rồi giăng mạnh khỏi tay tên gầy hơn. Nhanh chóng đưa tay vào trong chiếc cặp chéo rút dao ra, nhanh như chớp đâm một nhát dứt khoát, mạnh mẽ vào cánh tay của tên gầy. Mọi hành động của cô diễn ra nhanh chóng, không đến vài giây làm cho hai tên kia không kịp phản ứng, lãnh đủ.

Tên gầy ôm cánh tay kêu oai oái, máu chảy lênh láng trên mặt đất, còn tên to con cũng đang nằm trên mặt đất ôm háng. NT chỉ dao vào mặt chúng quát:

- Về nói lại với BN rằng nếu cô ta còn dám làm như vậy thêm một lần nữa thì đừng trách tôi cướp tất cả mọi thứ của cô ta, cho cô ta sống không bằng chết. Đây là lời cảnh cáo cuối cùng. - Ngừng lại một chút sau đó NT lấy hết sức bình sinh hét lên - CÚT KHỎI MẮT TÔI NGAY LẬP TỨC.

Hai tên du côn nghe vậy cộng thêm vẻ mặt đặng đặng sát khí đang cầm trên tay con dao đầy máu của NT mà sợ hãi suýt tè ra quần. Nhanh chóng đỡ nhau chạy thẳng không dám quay đầu lại một lần nào.

Không khí lại tĩnh lặng như chưa hề xảy ra chuyện gì, dường như hai tên vừa nãy chỉ là sự tưởng tượng của NT, nhưng cảm giác đau nhói trên tay nói cho cô biết mình vừa thoát khỏi một vụ căng bức.

NT buông dao xuống, ngã ngồi trên mặt đất thờ hồn hển, không còn cảm nhận được cái lạnh giá của đất, khuôn mặt không chút huyết sắc. Từng giọt máu đang từ trên tay cô nhỏ tí tách xuống nền đất lạnh. Vừa rồi khi cho tay vào túi lấy dao ra NT đã nắm phải lưỡi dao nhưng vẫn cố rút mạnh ra đâm tên kia cho nên tay cô cũng bị rạch một vết lớn và sâu, máu đang chảy không ngừng. Nhưng bây giờ NT không có tâm trạng nghĩ đến điều đó, trong mắt cô là sự khiếp sợ thực sự, nó làm khơi dậy những kí ức đáng sợ nhất của cô. Mặc dù cảm giác của ngày hôm nay còn ghê tởm gấp ngàn vạn lần trước đó. NT chỉ có thể cố gắng hít thở, sờ tay lên ngực cảm nhận trái tim đang đập điên cuồng mới biết bản thân mình vẫn còn sống.

Mãi một lúc sau, khi nhịp tim bình ổn hơn một chút NT mới bỏ khăn trên cổ ra cuốn vào bàn tay phải của mình rồi nhanh chóng đứng dậy, đi về nhà, lo sợ bọn chúng quay lại. Trong mắt cô ánh lên sự phần nộ thực sự.

Về đến nhà, NT vừa mở cửa liền nhìn thấy mẹ ngồi đó đợi mình, chưa kịp che lại cánh tay đầy máu đã bị mẹ phát hiện vội chạy lên đỡ tay cô, hốt hoảng hỏi:

- Trời ơi, sao thế này? Có chuyện gì rồi, bố nó ới.

Thấy mẹ định gọi cả nhà dậy NT cuống cuống ngăn lại:

- Mẹ, con không sao, chỉ là bị thương một chút. Mẹ đừng đánh thức mọi người dậy, còn có AD nữa, đừng để cho con bé sợ.

Bà Hoa nghe con bảo, nhìn ánh mắt trấn an, kiên định của con mà đau lòng, không gọi ai nữa, dìu con đến ghế ngồi, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt, đỡ chiếc khăn choàng dính máu ra khỏi tay con xem vết thương, đau xót lấy bông và nước khử trùng xử lý vết thương cho NT, vừa làm bà vừa khóc, đau lòng nói:

- Con làm sao mà bị thế này? Đau lắm hả, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trời ạ, sao con gái tôi khổ thế này?

- Mẹ, con xin lỗi, đã làm mẹ lo lắng, khóc vì con. Con không sao thật mà, mẹ đừng khóc nữa, được không?

Trái tim NT như bị dao đâm khi nhìn những giọt nước lóng lánh trên khuôn mặt mẹ. Cô đau lòng gơ cánh tay không bị thương lên lau nước mắt cho mẹ, dỗ dành.

Nghe con gái nói vậy bà Hoa không khóc nữa, nhưng nhất định phải biết chuyện gì đã xảy ra, vì vậy nhất quyết hỏi:

- Được rồi, mẹ không khóc nữa. Vậy nói cho mẹ biết có chuyện gì?

- Con...Con bị hai kẻ xấu tấn công, nhưng không sao. May mà con đem dao trong người cho nên đã tránh được kiếp nạn này. - NT đáp ứng nói, sau đó nhanh chóng khẳng định mình không bị gì ngoài vết thương trên tay.

- Có liên quan đến chuyện của con và hắn ta sao? Là người đàn bà đó làm? - Bà Hoa hoảng sợ hỏi con gái. Chuyện về người phụ nữ thâm hiểm, độc ác tên BN đó bà cũng có nghe hai cô bạn của NT đến chơi nhắc tới.

- Chắc là do cô ta ghen tuông ă. - NT nhẹ nhàng đáp.

Nghe vậy bà Hoa liền trừng mắt nhìn cô, không ngờ người đàn bà đó lại độc ác đến vậy, chỉ vì ghen tuông mà dám làm cả chuyện phạm pháp? Càng nghĩ bà Hoa càng thương cho con mình và bức tức với người đàn bà điên đó. Bà tức giận quát:

- Sao lại có chuyện phi lý như vậy? Dám ngang nhiên làm việc xấu, chỉ cần có tiền là muốn làm gì cũng được sao? Thật là không còn phép trời nữa mà.

Bà Hoa thở hổn hển vì giận, NT vội vàng vỗ ngực cho bà, nhẹ nhàng nói:

- Mẹ à, con không sao rồi, mẹ đừng xúc động quá, chỉ hại người thôi. Con nhất định có cách giải quyết mà. Mẹ đừng lo.

- Không lo sao được? Cô ta ác độc lại đáng sợ như vậy....Kể cũng lạ, sao cô ta không đi mà quán tên đàn ông đó, suốt ngày quán lấy con chẳng được tích sự gì chỉ mang lại toàn bất hạnh cho con. Chuyện của bọn họ đâu mắc mớ gì đến con? Thật quá đáng, thậm chí chính hân ta đã cưỡng bức con cơ mà. Tại sao người xấu lại không bị trừng trị mà chỉ có người tốt bị hại? Như vậy là sao hả ông trời?

Bà Hoa tức giận ngẩng mặt lên trời quát. Thấy vậy NT vội vàng an ủi:

- Mẹ à, nói những lời đó thì có tác dụng gì? Đúng là con không liên quan đến chuyện của họ nhưng cô ta cứ khẳng định cho rằng con là kẻ thứ ba thì biết làm sao được? Chuyện hân ta cưỡng bức con rồi có AD mẹ đừng nhắc lại nữa. Đã là quá khứ rồi, con không muốn AD biết được, như vậy con bé sẽ sốc nặng lắm. Với lại, dù sao hân ta cũng là cha ruột của AD, con không muốn con bé biết nó là kết quả của một vụ cưỡng bức. Con yêu thương bé thật lòng, hân ta cũng rất yêu thương AD, điều đó là hoàn toàn không thể phủ nhận.

Đúng là hân ta rất yêu thương AD, mỗi lần hân ta nhìn AD đều có thể cảm nhận được tình yêu thương mãnh liệt của người cha dành cho con gái. Bà Hoa cũng biết vậy cho nên mới không phản đối AD gần gũi hân. Bà cũng xuôi xuôi, nhưng rồi nghĩ đến người đàn bà rắn rết đó lại khấn trương, sợ hãi, cầm tay NT gấp gáp hỏi:

- Vậy nếu như cô ta *** hại con không được rồi chuyển sang AD thì sao? Hoặc cô ta tức giận đến mất lý trí mà làm hại cả hai mẹ con con thì sao?

- Mẹ à, tuy rằng BN là người tâm kế, mưu mô nhưng con nhìn ra được cô ta có yêu Trần MV, vì vậy nhất định không làm hại AD vì cô ta hiểu con bé quan trọng như thế nào với hân ta. Mà dù cô ta có muốn hại cũng không có cơ hội, bởi hân ta lúc nào cũng bảo vệ AD tốt mà. Mẹ không cần lo điều đó.

NT vừa nói, vừa vỗ nhẹ tay mẹ an ủi, bà Hoa nghe vậy cũng an tâm hơn, gật đầu không nói. Sau đó NT nhớ ra mẹ vẫn chưa ngủ liền hỏi:

- Mẹ à, sao hôm nay mẹ lại chưa ngủ mà ngồi đây đợi con?

- Mẹ cứ thấy trong người sốt ruột, lo lắng vì vậy không ngủ được đợi con về. Quả đúng là có chuyện. May mà mẹ thức đợi mày, không thì nhất định mày sẽ giấu mẹ cho mà xem. Mẹ còn lạ gì tính mày. - Bà Hoa tức giận khiển trách con gái.

NT không nói gì được nữa, chỉ có thể lè lưỡi, nhăn mày. Mẹ đúng là hiểu cô nhất, quả thật cô đã có ý định như vậy từ trên đường về. Hai mẹ con trầm lặng ôm nhau, nghĩ lại chuyện vừa rồi mà sợ hãi và đau lòng. Bà Hoa cũng thấy hạnh phúc và bủn rủn cả người khi vẫn còn có thể ôm con gái trong lòng. NT cũng xúc động không kém, may mắn cô thoát được, vẫn có thể chạy về nhà xà vào vòng tay ấm áp của mẹ. Chỉ có lúc này, con người ta mới thấu hiểu và trân trọng từng giây phút quý giá của cuộc đời nhất.

Hai đôi mắt đau buồn, sợ hãi và hạnh phúc bên nhau không biết đến còn một đôi mắt to tròn, đau đớn hơn ở đằng xa xa nhìn họ.... Cứ như vậy kết thúc những giây phút kinh hoàng kia, nhưng đâu biết rằng giây phút kinh hoàng nhất mới bắt đầu đến với một linh hồn bé nhỏ, ngây thơ.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: YÊN LẶNG

Trong căn phòng quen thuộc của mình, BN sau khi nghe báo cáo của hai tên đàn em đang quỳ dưới mặt đất mà nổi điên, đập bọn chúng ngã lăn ra sàn nhà quát:

- Một lũ ần hại, có một con đàn bà mà hai thằng mày cũng xử lý không xong. Vậy mà còn dám vác mặt về đây gặp tao sao?

Cô ta đang mặc trên mình bộ quần áo ngổ ngáo của dân giang hồ, một đàn chị đứng nghĩa nhất, đâu còn chút nào nét thủy mị, hấp dẫn của ngày thường. Hai bộ mặt hoàn toàn khác biệt được khoác lên người cô ta khiến cho không ai biết được đâu mới là bộ mặt thật của người đàn bà này. Lũ đàn em nhìn cô ta nổi giận cũng sợ hãi, gấp gáp van xin tha thứ:

- Chị Ngọc, xin chị tha cho bọn em. Không phải lỗi tại bọn em, tại cô ta quá nham hiểm lại không hề yếu đuối như vẻ ngoài của cô ta làm bọn em mất cảnh giác cho nên mới bị cô ta đánh bại. Mong chị tha cho, bọn em thực sự đã làm hết trách nhiệm.

- Mày còn dám nói? Một lũ ngu....- BN mắng ***** thậm tệ, mãi sau mới nguôi một chút, nhìn bọn họ nói - Thôi được rồi, nể tình mày theo tao nhiều năm, không có công cũng có sức. Tao sẽ cho mày một con đường sống. Tốt nhất là bọn mày cố gắng lẫn trốn thật kĩ, nếu để Trần MV tìm ra thì bọn mày chỉ có con đường chết thôi. Nhớ không được để lại bất cứ dấu vết nào, nếu không thì chính tao sẽ kết liễu bọn mày. Rõ chưa? - BN tức giận quát, trừng mắt đe dọa hai tên kia.

Bọn kia thấy vậy cuống quýt gật đầu đáp:

- Dạ biết, dạ biết. Bọn em nhất định trốn kĩ ạ.

- BIẾN.

Nghe bọn chúng nói vậy cô ta liền hét lên một tiếng giống giận, ném gạt tàn thuốc lá vào chúng. Hai tên kia mặt đã trắng bệch, được sự đồng ý của BN, mặc dù trên người đầy vết thương nhưng vẫn cố nhịn đau, nhanh chóng vừa chạy vừa bỏ ra khỏi phòng, biến khỏi mắt cô ta trong tích tắc.

Căn phòng lại trở nên tĩnh lặng, BN đứng nhìn ngoài cửa sổ, màn đêm đen tối cũng như tâm trí của cô ta lúc này, đầy màu đen thù hận, giông bão. Ánh mắt thâm hiểm, sát khí nổi lên, bàn tay vô thức nắm chặt lại, chiếc ly trong tay cô ta cứ thế vỡ ra. Máu thấm qua găng tay màu đen rớt xuống nền nhà. Người hầu cận trung thành của cô ta thấy vậy, vội bước lên, lo lắng gọi:

- Tiểu thư, tay cô.

- Không sao.... Đi xử lý vụ này sạch sẽ cho tôi, không được để lại bất cứ dấu vết nào khiến cho anh ấy điều tra ra được. - BN phất tay, lạnh lùng phân phó.

- Dạ.

Người hầu nghe vậy cúi người đáp lễ rồi nhanh chóng biến mất.

Chỉ còn BN với bóng đêm tĩnh mịch, dường như cô ta đang dung hòa vào bóng đêm, là chủ nhân của nó. Cô ta hiện tại không khác gì một sứ giả từ địa ngục, khát máu, tràn ngập mùi chết chóc. Nhìn vết máu trên tay, BN không hề thấy đau, chỉ có để máu chảy ra cô ta mới có thể dập tắt ngọn lửa hừng hực trong tim.

- Nguyễn NT, cô đúng là chán sống rồi cho nên mới dám đe dọa tôi. Cô tưởng mình được MV che chở cho nên không còn biết sợ nữa sao? Haha, đúng là ngây thơ. Cô có anh ấy thì đã sao? Trong khi tôi có cả gia đình anh ấy cơ mà, để xem anh ấy có dám vì cô mà chống đối lại bố mẹ mình không? Cứ chờ xem, ai mới là người sống không bằng chết.

Miệng lẩm bẩm, ánh mắt thâm hiểm nhìn chằm chằm vào màn đêm đen kịt kia, BN điên cuồng cười như một kẻ điên, bệnh hoạn, bị tẩu hỏa nhập ma.

Hôm nay là thứ tư, một ngày âm u, đen tối, gió lạnh thổi khắp nơi. Không khí vì vậy mà trùng xuống, tâm trạng con người cũng có vẻ chán nản hơn. Mùa đông ở miền Bắc luôn là vậy. Nắng và gió, lạnh và ẩm luôn đan xen nhau, theo từng đợt gió mùa. Đó là nét độc đáo của thời tiết nước ta.

Như thường lệ, NT đang ngồi trong lớp kể chuyện cho các bé nghe. Hôm nay tuy tay rất đau nhưng việc dạy dỗ các bé không cần dùng nhiều đến tay vì vậy NT quyết không nghỉ, mặc cho mọi người khuyên can. Cô chỉ thỏa hiệp nghỉ việc ở khách sạn, coi như là nghỉ tết sớm bởi cô không muốn mấy người kia lo lắng, truy hỏi rồi chẳng may đến tai người nào đó. NT không muốn chuyện này rùm beng lên, mặc dù trong lòng không đánh giá cao sức ảnh hưởng của mình với người đó.

Buổi sáng, khi thức dậy NT đã gọi cho anh quản lý xin nghỉ phép trước, may mà anh ta không khó tính, truy hỏi kĩ càng, nghe cô nói xong nguyên nhân liền đồng ý cho cô nghỉ. Dù sao cũng chỉ còn sáu ngày nữa là đến tết, thôi thì nghỉ mấy ngày cho khuấy khóa cũng không sao, tiện thể chuẩn bị năm mới luôn. NT tự an ủi bản thân như vậy. Cô cũng biết chuyện mình bị thương chắc chắn không giấu được hai người kia, nhưng ít ra để họ biết ở nhà cô còn có cơ hội bịt miệng, đe dọa họ không được tiết lộ ra, chứ nếu nói với họ ở khách sạn, đảm bảo cô không thể nào nhanh nhẹn hơn cái mồm của chị Huệ, nhất định bị không kịp. Còn về mọi người trong gia đình, NT cũng nói là mình bị đứt tay vì cầm phải lưỡi dao, cô không muốn nói dối, chỉ là không nói toàn bộ thôi. May mà AD không hỏi gì, yên lặng nhìn cô rồi chấp nhận lời giải thích của cô một cách lạ thường. Bỗng dưng con bé trở nên yên lặng, không tò mò thắc mắc như mọi khi khiến NT vừa mừng vừa sợ, nhưng rồi sau đó cũng không để ý nữa.

Sau khi kết thúc buổi học, NT và con gái đến một cửa hàng bán quần áo trẻ con. Cô đang cầm trên tay một chiếc áo len màu đỏ úm lên người AD. Con gái có làn da trắng hồng giống cô cho nên rất hợp với màu đỏ, càng thêm thêm màu trắng hồng cho da. Trông AD mặc chiếc áo này chắc chắn sẽ đáng yêu như một thiên thần nhỏ tung tăng trong nắng. Cô bán hàng nhìn ánh mắt NT là biết cô rất thích, vì vậy bèn bước tới cười tươi như hoa khen ngợi hết mình:

- Chị thật tinh ý, chiếc áo này rất hợp với con gái chị, chất liệu cũng rất tốt, mặc vào người vừa ấm lại mềm, không gây ngứa ngáy. Nhất định là đáng mua.

NT nghe vậy nở nụ cười, cầm chiếc áo lên xem kĩ càng từng đường chỉ may, ánh mắt có vẻ vừa lòng. Thấy vậy cô bán hàng lại nói tiếp:

- Chị yên tâm, đây là hàng may thủ công, từng đường may mũi chỉ đều rất tỉ mỉ, cẩn thận. Đây chị xem, cả hình bông hoa và ông mặt trời này đều là thêu tay chứ không phải thêu máy đâu. Áo này giá 350 nghìn nhưng em mở hàng bớt cho chị 50 nghìn, còn 300 nghìn thôi, rẻ lắm đấy.

Cô ta ra sức quảng cáo, còn NT thì vẫn đang cầm áo xem xét, bỗng chuông điện thoại reo, vì vậy cô liền đưa chiếc áo cho cô bán hàng, hơi nghiêng đầu với cô ta và hồi lỗi rồi bước ra ngoài nghe điện thoại.

Vừa đưa máy lên áp vào tai, chưa kịp nói câu xin chào thì giọng nói gấp gáp nóng vội ở đầu dây bên kia đã vang lên:

- Cậu đang ở đâu đấy, tại sao lại nghỉ tết sớm như vậy? Một người tham việc như cậu mình không tin là vì muốn nghỉ ngơi hay sắm tết đâu nhé.

Tiếng nói nhanh nhẹn, rõ ràng của đầu dây bên kia truyền sang làm NT cười lắc đầu. Đợi người đó bình ổn lại hơi thở sau một hơi dài, cô mới ung dung đáp:

- Được rồi, làm gì mà nóng vội như cháy nhà vậy? Mình không sao, chỉ là tay phải không cẩn thận bị thương cho nên không thể làm việc nặng được. Như vậy cũng tốt mà, có thời gian nghỉ ngơi, chuẩn bị tết. Hiện tại mình đang ở một cửa hàng quần áo, mua áo len cho AD.... Báo cáo hết, thưa chỉ huy.

NT từ tốn trả lời từng câu hỏi, cuối cùng còn ra vẻ trịnh trọng trong quân đội trực cho người bên kia cười.

- Thôi được rồi, nhớ nghỉ ngơi cẩn thận, mai bọn mình tới. - TN cười dãn dờ.

- Không cần, đợi đến cuối tuần, nghỉ tết rồi hai người đến cũng được mà. - NT vội vàng ngăn cản, tìm ngày thích hợp nhất.

Như vậy cũng có lý, TN đồng ý rồi dãn dờ thêm mấy câu, chủ yếu là về cái tay đau của cô sau đó mới chịu cúp máy. NT cười nhìn điện thoại trong tay, ánh mắt đọng đầy niềm vui. Bỗng cô cảm thấy trái tim ấm áp, nhịp đập sôi trào, đầy sức sống, ngay cả thời gian cũng thấy đáng giá. Cười tươi bước vào cửa hàng, cô bán hàng vẫn đứng đó chờ, AD đứng bên cạnh yên lặng không nói gì, ánh mắt chỉ dõi theo cô, dường như không có thứ gì ở đây hấp dẫn được bé.

Thấy mẹ bước vào bé vẫn nhìn mẹ chăm chú, ánh mắt tĩnh lặng, chan chứa, dường như có thứ gì đó muốn trào ra nhưng lại bị chặn lại. NT cảm thấy con mình có gì đó hơi khác lạ nhưng lại không thể gọi tên ra được, vì vậy cố gắng quên đi cảm giác đó, cười âu yếm bước về phía con, ngồi xuống cạnh bé hỏi:

- Bé con có thích chiếc áo này không?

AD lặng lẽ nhìn sâu vào mắt cô một lúc lâu nhưng không hề liếc nhìn chiếc áo đó một giây, chăm chăm hỏi lại cô:

- Mẹ có đau không?

NT giật mình vì câu hỏi của bé. Sao bỗng dưng bé lại hỏi như vậy? Rồi cô thấy mắt con lướt qua miếng băng màu trắng nổi bật trên tay mình, vì vậy cười dịu dàng nói với con:

- Chỉ một chút xiu à, sẽ khỏi nhanh thôi vì có AD giúp mẹ thôi thôi mà.

Nghe mẹ nói vậy, AD không cho ý kiến, nhìn chăm chăm vào tay cô, sau đó lại nhìn cô và hỏi:

- Vậy mẹ vui vẻ không?

Lần này NT sững sờ trước câu hỏi của con. Sao hôm nay con bé lại hỏi những câu như vậy? Càng nghĩ NT càng thấy lạ, nhìn thẳng vào mắt con, nghi ngờ hỏi:

- AD, con có chuyện gì sao?

- Không, con chỉ muốn biết thôi mà.

Thấy mẹ nghi ngờ, AD phản ứng nhanh nhạy liền cười tươi, nũng nịu với mẹ.

Nghe vậy, NT thở dài, làm cô hết hồn, còn tưởng là có chuyện gì. NT nhìn con thật lâu với ánh mắt chan chứa tình yêu, niềm vui và chân thật nhất, nghiêm túc trả lời con:

- Tất nhiên là vui vẻ rồi. Mẹ có AD nè, có ông bà, có bác Minh, mẹ Hân, mẹ TN, mẹ Huệ nè, có bố Huy của con, bác Tiếp nữa.... Nói chung là rất rất nhiều người yêu thương mẹ, vậy làm sao mà mẹ buồn được?

Nói xong NT nhìn con cười nhẹ nhàng. AD cũng nhìn cô không nói gì, như đang đánh giá xem lời nói của cô là thật hay giả? Hai mẹ con nhìn nhau một lúc lâu, sau đó AD quay đi nói:

- Chúng ta về được không mẹ? Con không thích cái áo này đâu.

Nói xong AD quay người đi ra khỏi cửa, NT vội vàng đưa lại cái áo cho cô bán hàng, xin lỗi cô ta rồi bước nhanh theo con.

Mặt trời đã ngả về tây từ lúc nào, bóng tối đang đến. Vì là mùa đông cho nên trời càng nhanh tối, những bóng đèn bên đường cũng đã được mở lên, chiếu rõ bóng hai mẹ con đi chậm chậm về phía bến xe. AD cứ lầm lũi bước đều đều, thấy vậy NT liền bước lên nắm tay con cười đùa:

- A, nhanh lên thôi, đói lắm rồi. Chắc chắn là bà ngoại đã nấu xong cơm và mọi người chỉ còn chờ mẹ con mình về, bác Minh sẽ sốt ruột đến tó mọc ngược mắt.

Nhưng AD không có phản ứng, vẫn yên lặng đợi xe buýt. Nụ cười trở nên gượng gạo, NT chỉ đành ngậm miệng lại, ngoan ngoãn ngồi cùng con.

Buổi tối ăn cơm xong, NT đi rửa bát, đang ngồi xem phim như mọi khi lại có tiếng di động vang lên. Cô đứng dậy, lấy máy ra nhìn, là số quen thuộc, đành thờ dãi tiếp, giọng lạnh nhạt:

- Alo, tôi đây. Có việc gì không?

- Sao hôm nay em không đi làm? Mà anh được báo cáo rằng em muốn xin nghỉ tết từ hôm nay?

MV nghe tiếng NT hỏi liền nói thẳng mục đích gọi điện, không muốn vòng vo vì anh đang rất bồn chồn. Cả ngày không được gặp hai mẹ con bọn họ khiến toàn thân anh như mọc gai, đau đớn nhưng lại kéo dài âm ỉ.

- Đúng vậy, tôi muốn nghỉ sớm sớm tết, tiện thể nghỉ ngơi và chăm sóc con hơn, dù sao cũng không còn mấy ngày nữa là nghỉ rồi. - NT vẫn bình tĩnh trả lời, dường như thái độ này đã là thói quen và cố định của cô đối với MV.

Nghe NT nói vậy MV không thắc mắc nữa, đành hắng giọng hỏi:

- Vậy... sao em cũng không đưa con đến đây với anh?

- Tôi bận, còn nếu muốn anh có thể tự mình đi đón con đến.... Nhưng trước hết tôi phải hỏi con có muốn không đã.

NT nhận nhặt trả lời, xong liền buông máy gọi AD, không cho MV cơ hội kháng nghị. Anh làm sao không biết điều đó nhưng vấn đề là anh muốn cô đưa con đến, như vậy anh có thể gặp cô rồi, vậy mà cô lại bắt anh đến đón con, thật là chặn hết đường sống của anh mà.

NT đi đến gần AD nhẹ nhàng hỏi con:

- Bé con, chú đẹp trai muốn con đến chơi với chú ấy trong mấy ngày mẹ không đi làm, con có muốn không? Nếu muốn chú ấy sẽ tới đón con, được không?

Cô tưởng con nhất định sẽ nhảy cẫng lên sung sướng, đồng ý ngay lập tức, bởi bé rất yêu quý hẳn ta, thậm chí quấn quýt không rời. Nào ngờ bé lại lắc đầu từ chối:

- Mấy ngày này con sẽ không đến chơi với chú ấy được, con bận rồi...và cũng muốn ở nhà chơi với mấy bạn. Mẹ bảo chú ấy đừng đến đón con ạ.

- Ừm, được rồi.... Vậy con có muốn nói chuyện với chú ấy không?

Nói xong NT định đưa điện thoại cho con, nhưng AD cũng không cầm, vẫn lắc đầu, tiếp tục bình tĩnh đáp:

- Không ạ, con đang xem hoạt hình. Mẹ cứ nói chuyện với chú ấy đi ạ. Xem xong con còn phải đi học bài.

AD nói như vậy, mặc dù mắt chẳng có vẻ gì là nhìn đến các con vật đang nhảy nhót trên màn hình, chỉ là vẻ tĩnh lặng, vờ như chuyển chú vào cái gì đó vờ như lê đĩnh, mắt hờn. Bộ dạng này của bé thật kì cục, quá không giống trẻ con. NT nhủ vậy, sau đó gạt đầu nói:

- Được rồi... con xem tiếp đi.

Rồi cô đi ra ngoài, đưa điện thoại lên miệng nói với người bên kia:

- Anh không cần đến đón con nữa đâu. Mấy ngày này con cũng muốn ở nhà với tôi. Còn bây giờ con đang mãi xem hoạt hình, không rảnh nghe điện thoại của anh....Ừm, vậy...anh gặp lại con sau tết nhé!

Lời của NT khiến MV nhũn mày không vui, cảm giác có gì đó bất thường. Sao bỗng dưng con lại không muốn gặp anh? MV thật sự không thích điều này một chút nào. Đề nghị của NT càng làm cho anh không vui. Qua tết thì lâu quá, như vậy thì anh sẽ nhớ hai người đến chết mất. Nhưng rồi trong đầu chợt lóe sáng, ánh mắt anh cười mặc dù vẫn giả bộ buồn rầu, thờ dãi nói với NT:

- Haiz....Được rồi, cũng chỉ còn cách đó thôi.

Nghe anh ta đồng ý xong, NT không chút lưu tình tắt điện thoại, không quan tâm đến chuyện đó nữa, tiếp tục làm thứ mình thích.

Trong phòng khách, AD đang ngồi bên Đức Minh, nhân cơ hội không có ai liền tiến đến gần bác hỏi nhỏ:

- Bác à, con có một từ không hiểu, bác giải thích cho con được không ạ?.

- Ừ, hỏi đi. - ĐM đang tập trung xem phim, tay cầm xoài ăn, lơ đễnh đáp.

Vì vậy AD hắng giọng, nhẹ nhàng hỏi:

- Cường bức là gì ạ?

Tiếng nói của bé vang lên khiến ĐM sửng sốt, người cứng ngắc, quên cả miếng xoài đang nhai dở trong miệng. Vài giây sau mới hoàn hồn, vội nốt nhanh miếng xoài xuống bụng đến suýt nghẹn chết, quay ngoắt đầu sang nhìn AD hỏi:

- Tại sao lại hỏi từ này? Cháu nghe được ở đâu?

- Cháu không hiểu cho nên phải hỏi rồi. Còn việc cháu nghe ở đâu thì... tất nhiên là trên TV, trong phim HQ, TQ thiếu gì. Sao vậy? Chẳng lẽ từ này rất xấu, cháu không nên biết à? cho nên bác mới phản ứng mạnh như vậy? - AD giả vờ vô tội, thần nhiên giải thích. Bé làm sao có thể nói ra sự thật là mình nghe được từ bà và mẹ đây. Mấy ngày hôm nay bé vẫn yên lặng, thậm chí là không biết đối diện với mẹ và người đó như thế nào bởi bé chưa hiểu rõ mọi vấn đề, nhưng nhìn thái độ của bà và mẹ thì bé cũng đoán được từ đó rất tệ, không phải là chuyện tốt. Vì vậy bé vẫn dùng thái độ yên lặng nhất trong thời gian này, đợi đến khi bé hiểu rõ mới có thể đưa ra quyết định cuối cùng. AD cũng không muốn nhìn thấy người ấy trong những ngày này và thực sự là bé chưa thể chấp nhận sự thật này. Dù sao thì AD cũng vẫn chỉ là một đứa bé năm tuổi.

Nghe cháu nói vậy, lần đầu tiên ĐM oán hận người phát minh ra TV và càng oán hận những bộ phim có những từ ngữ nhạy cảm, cấm trẻ em, đặc biệt oán hận sự thông minh của cháu mình. Trong đầu bắt đầu nảy ra tính việc sẽ không bao giờ cho AD xem bất cứ chương trình nào ngoài phim hoạt hình tom và jerry. Như vậy may ra mình mới không phải mắc vào trường hợp khôn đốn như thế này lần thứ hai. Ai bảo trong nhà anh có một tiểu yêu tinh không ai trị nổi?

Nghĩ vậy ĐM đành ôm trán, đầu đầu suy nghĩ nên giải thích như thế nào để cháu mình hiểu được mà lại không bôi đen đầu óc non nớt của nó, nếu không anh nhất định chết chắc với Em gái mình đầu tiên, còn không nói đến cô người yêu bé bỏng, bạo lực rồi bao người mẹ của AD nữa. Nghĩ đến đây là anh đã muốn đi chết cho xong. Mà không trả lời con bé thì anh còn chẳng thể nhìn thấy mặt trời ngày mai ý chứ. ĐM bắt đầu rùng mình với những kết cục mình nhận được, đây đúng là tiến thoái lưỡng nan. Tại sao anh lại xui xẻo bị con bé chọn là người hỏi? ĐM đau lòng kêu trời, kêu đất suýt rơi nước mắt. Đành phải chờ dài nhe giọng thương lượng, tìm đối sách mềm dẻo:

- Ừm, tại sao cháu lại hỏi bác, đi hỏi người khác không được sao?

- Tại vì bác Minh của cháu là người thông minh, đẹp trai nhất nhất. Cháu tin rằng bác nhất định có thể trả lời cháu rõ ràng và đầy đủ nhất. - AD nhanh nhẹn vượt đuôi ngựa, nói dối không chớp mắt, bởi bé đã dùng nụ cười tươi không thấy mắt đâu để đánh lạc hướng bác. AD không thể nói tại vì bác là người ngoan nhất trong tất cả mọi người, là người suy nghĩ ngăn nắp và dễ bị lừa nhất.

Quả nhiên ĐM nghe xong liền cười tươi như hoa, mũi cũng to gấp đôi. Mấy khi anh được đứa cháu này khen, cho nên bây giờ phải tự đắc một chút chứ. Nhưng cười xong lại khóc, xem ra anh không thể không trả lời rồi. Vì vậy đành ho nhẹ, cố gắng dùng những từ trong sáng, dễ hiểu nhất trong vốn từ hẹp hòi của mình để giải thích cho AD:

- À...ừ....Cường bức là...là...là một hành động của con người. - ĐM mắt sáng lên khi cuối cùng cũng tìm được từ nhẹ nhàng, đúng đắn nhất sau một hồi âm ừ.

Nhưng rất tiếc với chỉ số IQ hiếm có như AD làm sao có thể dùng lời giải thích ngớ ngẩn như vậy là xong. Bé lạnh lùng đáp trả:

- Hằng ngày bác ăn, uống, ngủ, nghỉ, thậm chí là đi vệ sinh cũng là hành động của con người.

Trên đầu ĐM liền xuất hiện mấy vạch đen, vừa xấu hổ vừa tức giận. Haiz, sao mà trẻ con bây giờ càng ngày càng đáng sợ đến vậy? Lại chờ dài một hồi, thôi được rồi, chỉ còn cách cố hết sức thôi:

- Ừ, thật ra... cường bức là...là một người bắt một người khác làm việc mà người đó không muốn. Ví dụ như.... Khi cháu không thích ăn lươn nhưng mẹ cháu vẫn bắt cháu ăn lươn, đó chính là cường bức.... Hay là khi cháu thích ăn cháo chai với dấm ớt nhưng người ta lại cho mắm ớt vào, như vậy thì cháu có ăn nữa không? - ĐM nhìn AD hỏi, bế lắc đầu ngay lập tức. AD rất thích ăn cháo chai với dấm ớt nhưng lại ghét cực kì nước mắm, vì vậy cho dù có thích ăn cháo chai bao nhiêu, có nước mắm bé vẫn không thêm. Thấy vậy ĐM cười nói tiếp - Chính là như vậy. Đó cũng là một loại cường bức. Cháu hiểu chưa nào?

- A, cháu hiểu rồi, vậy tức là bác cường bức mẹ Hân hôn môi, cường bức mẹ Hân đi chơi, cường bức mẹ Hân không được khoác vai bố Huy.... Haiz, xem ra mẹ Hân thường xuyên bị bác cường bức. Thật đáng thương! -Nói xong AD còn lắc đầu, chờ dài đầy thương cảm.

ĐM nghe xong đứng hình, lần này thì vạch đen toàn mặt luôn. Quá ác độc, đây chính là ngậm máu phun người trắng trợn, nhưng đau khổ nhất chính là máu chảy lại do chính mình dâng cho người ta. Anh chỉ có thể méo mặt, ôm một bụng hỏa không thể cãi lại, bởi theo như giải thích của anh thì những lời AD nói hoàn toàn đúng. Đành bó tay đầu hàng, anh tự nhận mình không đầu lại tiểu yêu này, vì vậy ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách. ĐM nhanh chóng viện cớ, chuồn vào phòng mình, đóng cửa lại gờ tay vỗ ngực, coi như thoát một kiếp nạn.

Còn lại một mình AD, nụ cười trên mặt từ từ khép lại, nhanh chóng trở về trạng thái yên lặng như nước nhưng có lẽ sâu trong lòng là sóng biển cuộn trào. Có lẽ chuẩn bị sắp có bão rồi.

Hôm nay NT dạy học xong, hai mẹ con về nhà nấu cơm bởi bố mẹ cô có việc đi vắng.

NT đang loay hoay trong bếp, không biết làm sao với cái tay đau này, đành cố xoay sở vậy. Đang định thái đồ bỗng có giọng nói trầm ấm, quen thuộc vang lên phía sau, khiến NT chết lặng:

- Em đang nấu cơm sao?

Vội vàng quay người lại, quả nhiên là tên mặt dày, đáng ghét đang đứng sừng sững trước cửa, tay khoanh ngực nhìn cô cười thích thú. NT càng tức giận, không kịp suy nghĩ quát:

- Ai cho anh vào nhà người khác tùy tiện như vậy? Đó là phạm pháp anh có biết không? Tôi hoàn toàn có thể kiện anh tội xông vào nhà người khác trái phép.

- Anh đã gõ cửa rất lâu nhưng đó là do em không biết thôi, chứ đâu phải tại anh?

MV nhún vai về vô tội, không một chút sợ hãi trước lời đe dọa của cô, thậm chí là vui vui vì dần dần cô đã bắt đầu có cảm xúc với anh, dù cho đó chỉ là sự tức giận, ít ra cũng không phải chỉ có bộ mặt vô cảm, ngàn năm như một nữa. Nhưng lúc ánh mắt lướt qua trên tay cô liền dừng lại, mặt nhanh chóng tái đi, vội bước nhanh về phía cô, nắm lấy tay NT nhìn chăm chăm, hỏi:

- Tay em bị làm sao vậy?

- Tay tôi bị làm sao không liên quan đến anh. Đó là chuyện của tôi.

NT tức giận định giằng khỏi tay MV, nhưng không thể làm được bởi anh nắm quá chặt. Bất mãn ngược mắt nhìn lên lại thấy anh đang nhìn mình với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống, cũng có chút chột dạ. Trong lòng thầm nghĩ, tên này cảm xúc có vấn đề sao? Vừa giây trước còn vui vẻ, chọc ghẹo cô, chớp mắt cái đã là bộ dạng muốn đánh người, làm như ai nợ hân cả núi tiền không bằng?

MV đang tức giận đến đỏ bừng mặt, cô nàng chết tiết này cư nhiên dám lừa anh nói nào là muốn nghỉ ngơi bên con, rồi muốn sắm tết.... Thì ra toàn là giả dối, chẳng qua là tay bị đau không làm được, lại còn nguy hiểm một đồng lý do chết tiết đó với anh. Thật là tức chết anh, trong mắt cô coi anh là cái gì đây? Càng nghĩ càng điên tiết, lực đạo trên tay mạnh hơn, không cho NT bất cứ cơ hội giây dựa, âm lãnh gần từng tiếng:

- Tay-em-bị-làm-sao?

Đến lúc này NT đành nói thật, đằng hắng nói:

- Ừm...không cẩn thận bị cắt trúng không được sao? Việc này cũng phải báo cáo với anh? Anh nghĩ mình là ai đây?

NT cố nói cứng rắn, tỏ thái độ quật cường không sợ kẻ mạnh làm MV tức chết được, trừng mắt với cô:

- Em..

- Tôi làm sao? - NT được thể tiến tới, không sợ chết khiêu khích hỏi.

Cứ tưởng hân ta phải tức điên lên rồi rống giận với cô, nào ngờ MV lại không làm như vậy. Ánh mắt tức giận, lửa nóng rùng rục chột vụt tắt, thay vào đó sự dịu dàng, đau xót nhìn chăm chăm miếng băng lớn trên tay cô, sau đó nhẹ nhàng gỡ ra, muốn xem tận mắt vết thương của cô.

Hành động này của MV hoàn toàn làm cho NT bất ngờ, trừng mắt nhìn anh không kịp phản ứng, vì vậy cứ để mặc anh tháo băng ra quan sát vết thương. Sau hai ngày đã không còn chảy máu, nhưng miếng vẫn chưa khép lại, vẫn còn màu đỏ tươi, nhìn trông rất đáng sợ. MV đau lòng nhìn vết thương không rời, dường như vết thương này đang dần dần hiện lên tim anh, khiến nó đau nhói, cảm nhận được rõ ràng nỗi đau. MV vừa nhẹ nhàng, cẩn thận băng lại tránh cho NT đau, vừa khàn khàn hỏi:

- Tại sao lại ra nông nỗi này?

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhâm Lân Ki Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Đây đúng là vết dao cắt, nhưng một người tự cắt làm sao có thể gây ra một vết thương sâu và dài như vậy? Chắc chắn chuyện không đơn giản như cô nói. Mặc dù biết cô sẽ không nói thật nhưng MV vẫn hỏi, đây là do quá đau lòng, kìm không được nên bật thốt ra.

Nhìn về mặt của MV như vậy NT nghĩ mình hoa mắt. Làm sao một người như hân lại có thể tỏ ra đau lòng chỉ vì một vết thương nhỏ nhoi này? Thậm chí cô có cảm giác hân còn đau đớn hơn cô rất nhiều, dường như đây là vết thương đang in trên tim hân vậy. Lại lòng hơn là theo ánh mắt của hân như tràn ra một loại ấm áp, xoa dịu nỗi đau trên tay, khiến cho không còn cảm giác được sự đau đớn ở lòng bàn tay nữa mà chỉ có thể cảm nhận nhiệt độ trên bàn tay của MV đang chuyển sang cho cô. Rồi NT hốt hoảng trước cảm xúc của mình, hồi tỉnh lại, giật tay ra khỏi tay MV, nắm lấy tay mình, luống cuống trước thái độ đó, đáp:

- Tôi...tôi không sao.

- Vậy em đang làm gì? - MV cũng cảm nhận được sự luống cuống của cô, trong lòng vui mừng nhưng ngoài mặt tỏ ra không có gì hỏi.

- Đang nấu cơm - NT trả lời theo phản xạ.

Nghe vậy mặt MV liền trầm xuống, âm lãnh hỏi:

- Với cái tay này sao? Những người khác đâu?

- Không thì ai nấu đây? Bố mẹ tôi có việc cần đi ra ngoài, không về nấu cơm được, anh tôi đi làm chưa về.

NT nhăn trán trả lời. Mọi người quan tâm cô nhiều lắm, bảo cô không cần nấu, cứ đợi mọi người về nấu, ăn muộn một chút cũng không sao, nhưng NT không muốn bố mẹ và anh đã đi làm vất vả rồi về còn phải nấu cơm để cho cô ở nhà ngồi chơi. Dù sao cũng chỉ là nấu cơm thôi mà, NT hoàn toàn có thể xoay sở được.

- Làm sao như vậy được? Tay của em cần tránh nước, nếu không rất dễ bị nhiễm trùng. - MV vội vàng ngắt lời. Cô bé này đúng là chẳng biết nghĩ đến bản thân mình.

- Không sao, tôi có thể làm, nhất định không dính nước.

NT mạnh mẽ nói, xong lại giật mình nhận ra từ nãy giờ vẫn ngoan ngoãn trả lời mọi câu hỏi của người đàn ông này. Tại sao cô phải trả lời hắn ta? Hắn ta làm gì mà như bộ dạng của ông chồng đang dạy dỗ cô vợ ngốc nghếch, bé nhỏ của mình vậy? Đột nhiên NT cứng đờ vì suy nghĩ này, mình vừa nghĩ gì vậy? "vợ bé nhỏ", "chồng". Mình điên rồi sao, làm sao có thể nghĩ cô và hắn là vợ chồng cơ chứ? Càng nghĩ càng oán hận bản thân, tức muốn đập đầu đến nơi. Không lẽ bị thương ở tay mà cũng bị chạy lên não khiến nó hoạt động rối loạn cho nên mới sản xuất ra những ý tưởng điên rồ như vậy?

Bực bội lắc mạnh đầu, sau đó NT vội về mặt khó chịu, trừng mắt hỏi lại MV:

- Vậy anh đến đây làm gì? Muốn gặp AD thì ra ngoài cổng mà đợi, con bé sang nhà hàng xóm chơi rồi. Chắc cũng sắp về. Còn bây giờ thì biến khỏi đây đi, tôi không rảnh đâu vô mồm với anh.

Nói xong NT cầm con dao lên định thái rau nhưng lưỡi dao chưa kịp đưa xuống thì đã bị một bàn tay to khỏe ngăn lại, nhanh chóng giành lấy con dao trong tay cô, thân nhiên cầm nốt cây bắp cải trong tay còn lại của NT thái từng lát mỏng, rất chuyên nghiệp như không có chuyện gì.

Lần này thì NT suýt lòi hai con mắt ra ngoài, nhìn người đàn ông mặc âu phục màu đen sang trọng nhưng lại đang thái rau trong bếp đầy thuần thực. Lưỡi như bị thụt vào trong, không còn lời nào để nói, miệng thì suýt nữa bị trúng gió mà méo lệch sang một bên, mãi sau NT mới sực tỉnh, chỉ vào MV kinh hãi, lắp bắp nói:

- Anh...anh...làm...làm gì vậy?

- Thái rau. - MV tự nhiên phun ra hai chữ, tay vẫn không ngừng khiến NT trợn trắng mắt không tin nổi. Trong lòng anh như đang nhảy múa bởi bộ mặt hốt hoảng, sùng sốt há học miệng của NT, không ngờ cô lại đáng yêu như vậy. Quả thật đây là lần đầu tiên MV được chứng kiến cô như vậy, cho nên rất thích thú và hài lòng. Vì thì ra cô đã bắt đầu bỏ rơi bộ mặt lạnh lùng vô cảm của mình trước mặt anh.

Bất tỉnh một lúc mới hoàn hồn, NT lại lắp bắp hỏi:

- Nhưng...nhưng đây là việc của tôi. Anh có... bình thường không vậy? Đang yên đang lành chạy đến đây tranh giành nấu cơm với tôi là sao?

- Vậy thì sao? - MV mỉm cười nhìn NT hỏi, cô lại cứng miệng không biết trả lời ra sao? Gắn cổ lên đáp:

- Thì sao? Đây là nhà tôi đó, anh nhìn kĩ đi.

- Ừ, anh biết. Anh không có bị mù hay bị mất trí nhớ nha.

MV ra vẻ ngây ngô trả lời, càng làm NT phát điên. Hắn ta lại còn cười, có biết chuyện này khủng khiếp đến thế nào không? Sao lại thành ra thế này? NT thấy hoa mắt, chóng mặt quá, vò đầu bứt tóc hỏi lại:

- Anh có biết mình là ai không?

- Tất nhiên rồi. - MV vẫn thản nhiên trả lời như một cái máy, tay bắt đầu đặt chảo lên bếp.

- Vậy tại sao anh lại làm việc này? Anh phải biết rằng chúng ta không thân thiết như vậy? Mà tôi cũng không biết một công tử giàu có suốt đời com bung nước rút như anh lại biết nấu cơm đây?

NT khoanh tay trước ngực, cười khẩy, thách thức MV. Thấy vậy anh liền cười tươi đáp:

- Được thôi, lát sau em sẽ biết. Bây giờ thì ra ngoài nghỉ ngơi đi, tay em bị đau như vậy không giúp gì được cho anh đâu. Tien thể cầm áo ra ngoài cho anh.

Anh dịu dàng dặn dò như một người chồng thực thụ đang cưng chiều vợ mình, vì vợ mà vào bếp. Thật ra đối với chuyện bếp núc MV cũng không xa lạ, hồi học đại học một năm anh có ở kí túc xá, tự nấu nướng giặt rũ giống như bao sinh viên khác. Anh muốn sống tự lập, trải nghiệm tất cả như mọi người,

vì vậy tất nhiên là không nhờ sự giúp đỡ của gia đình rồi, cho nên loại việc này đâu làm khó được anh? MV cởi áo vest đưa cho NT, không cần biết cô có chịu cầm hay không, trực tiếp dúi vào tay cô khiến cô chỉ có thể ầm ừc nhận lấy, còn mình thì bắt đầu vén tay áo sơ mi màu trắng lên, bắt đầu việc nấu nướng. NT thấy vậy tức giận bĩu môi đáp:

- Không cần nói thì tôi cũng đi, đâu ai có ý định giúp anh chứ. Hừ.

Sau đó NT dặm chân xoay người đi ra khỏi bếp, không thèm quan tâm đến anh muốn làm gì thì làm. MV ngẩn ngơ nhìn bóng dáng giận dữ như trẻ con bỏ đi của NT mà cười vui vẻ, sau đó hít sâu một hơi bắt đầu lao vào làm việc hăng say.

Sau một tiếng đồng hồ, trên bàn ăn đã được bày sẵn một bữa ăn đơn giản, thơm mát gồm bắp cải xào thịt, trứng ốp lát, sườn xào chua ngọt và canh cá rau tần, được bày trí đẹp mắt và hấp dẫn.

NT đang đứng bên cạnh trở mặt nhìn bàn thức ăn như thể đây không phải sự thật. Nhìn khói tỏa ra thơm ngào ngạt mùi thức ăn khiến cô phải nuốt nước bọt, bụng reo vang, bắt đầu nghi ngờ đây là do MV sai người mang tới hoặc biến ra.

MV đứng một bên thích thú nhìn vẻ mặt không thể tin được của NT mà cười trộm, càng thấy cô đáng yêu hơn. Nhìn chiếc miệng xinh xắn đang há ra vì kinh ngạc kia anh chỉ muốn cắn một ngụm, đôi má ửng hồng và ánh mắt long lanh thêm muốn nhìn đồ ăn trên bàn càng khiến anh muốn bước lên, nâng cầm cô để cô nhìn thẳng vào mình, rồi bẹo má cô, hôn cô ấu yếm. Chỉ có NT là không biết mình đang bị con sói xám nhăm nháp bằng ánh mắt, vẫn ngơ ngác như mất hồn trước bàn ăn mỹ vị. Thấy vậy MV bước đến gần cô cười hỏi:

- Thế nào? Không tệ chứ? - Anh nhếch mày nhìn cô.

Về mặt ngư ông đắc ý của MV khiến NT vừa tức vừa buồn cười, ra vẻ hừ lạnh đáp:

- Có gì là giỏi giang đâu, chẳng qua là nhờ thực phẩm ngon thôi. Không có đồ nhà tôi làm sao anh làm được những món này?

- Đúng vậy, đúng vậy. Phải có cả hai người thì mới làm được có phải không? Vì vậy đây là thành quả của hai chúng ta kết hợp lại, anh nói đúng chứ?

MV vội vàng gạt đầu, ánh mắt chứa ý cười trêu ghẹo NT khiến cô bỗng dưng thấy không được tự nhiên, quay đi lú lười đáp:

- Anh...anh nói linh tinh. Tôi...tôi mới không thèm hợp tác với anh.

- Vậy...vậy là anh...anh hợp tác với em là được chứ gì. - MV không tha, bắt chước cách nói lấp của NT đáp lại.

Đến lúc này thì NT vừa ngượng vừa tức đến đỏ bừng mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn người đàn ông này. Trong lòng âm thầm mắng hấn vô si một trăm lần. Không ngờ người luôn đối đáp giỏi như cô cũng có lúc bị cứng lưỡi không nói được gì.

Hai người nhìn nhau chằm chằm, một người thì mắt bốc lửa, như muốn lòi to hơn còn một người thì cười vui vẻ như ăn được tiền đơn, tinh thần sáng khoái. Đúng lúc này mọi người trong gia đình NT về đến nơi, nhìn cảnh tượng trước mắt liền đồng loạt sững sờ, trở mặt nhìn nhau. Hai nhân vật chính thấy vậy, vội vàng quay đi, hắng giọng lấy lại tinh thần. NT thật xấu hổ muốn chết, khi không lại để hấn ta chơi mình một vỏ thối thố trước mặt mọi người trong nhà.

MV thấy bố mẹ NT về, liền thu lại vẻ cợt nhả vừa rồi, lễ phép chào hỏi:

- Hai bác mới đi làm về ạ.

Hai vợ chồng ông Tần bà Hoa thấy vậy luống cuống, không biết trả lời thế nào, chỉ có thể ậm ừ đáp:

- À...Ừ. Anh đến chơi?

- Vâng ạ, cháu đến thăm AD - MV nói vậy nhưng mắt lại liếc sang NT nhưng cô giả bộ như không nhìn thấy, sau đó quay lại nói tiếp - Bữa ăn đã sẵn sàng, mời hai bác vào ăn cơm ạ. Cháu cũng phải về rồi, không làm phiền mọi người nữa.

Nói xong anh định quay đi lấy áo, vợ chồng bà Hoa nghe vậy lại càng luống cuống, không biết nói sao. Chẳng lẽ lại để hấn ta về như vậy? Dù gì đến nhà cũng là khách, vì vậy ông bà liền nói:

- Vậy... nếu anh đã đến rồi, lại đứng giờ ăn thì ở lại ăn với chúng tôi một bữa cũng được.

Nghe được lời này, MV như mở cờ trong bụng, nhưng lại ra vẻ ngần ngại, liếc nhìn NT dò hỏi. Thấy vậy NT đành lên tiếng đáp:

- Anh muốn ở lại thì tùy, coi như trả công.... Nhưng tôi không biết liệu một đại thiếu gia như anh có ăn được bữa cơm đạm bạc, đơn sơ của gia đình chúng tôi hay không?

NT ra vẻ chua ngoa, châm chọc. MV lại tỏ ra như không hiểu, lập tức cười tươi đối bố mẹ cô đáp:

- Vâng, các bác đã nói thế thì cháu xin mạn phép ở lại ạ.

Nói xong liền quay sang nhướn mày với NT khiến cô bực mình, dùng khẩu hình nói với anh "Đồ mặt dày", MV vẫn mặt ngơ tai điếc. Nhân dịp bố mẹ

NT đi vào trong phòng liền lập tức đến gần cô cười quái dị, NT nổi gai ốc lui lại, run run giọng hỏi:

- Làm gì? Anh cười cái gì chứ? - Cô nhắm mắt, trừng mắt nhìn MV, tên này có bị điên không? Suốt cả buổi cứ có vẻ mặt cười tủm tỉm, đáng ghét này. Chẳng lẽ hôm nay là ngày phát bệnh của hắn như kiểu người sói cứ đến ngày trăng tròn là hiện nguyên hình cho nên đến nhà cô gây sự?

- Biết tại sao không? Tại vì....em đã bắt đầu nói với anh rất nhiều và biết tức giận với anh.

Sau đó MV vui vẻ bước vào trong nhà theo bố mẹ NT để lại cô ngây người đứng đó. Câu nói của anh đúng là làm cho NT sững sờ chết người, nó như là một tiếng sét đánh giữa bầu trời quang đãng, đầy nắng ấm.

Trên bàn ăn, mọi người đang ngồi quây quần bên nhau, khác mọi ngày một chút đó là hôm nay có thêm một cái ghế, một đôi đũa và một cái bát, đặc biệt là thêm một kẻ mặt dày, cao lớn đẹp trai ngồi cạnh NT khiến cô khó chịu. Mặc dù không muốn ngồi cạnh MV, nhưng hắn ta vẫn nhất quyết ngồi cạnh cô bằng được. Đúng là hôm nay hắn ta ăn nhầm thuốc cho nên mới có thể không biết xấu hổ mà bám cô như đĩa vậy. NT đau đầu liếc nhìn người bên cạnh đang ăn uống ngon lành, như thể đây là bữa cơm ngon nhất mà hắn ta được ăn.

Không khí trên bàn ăn rất bình thường, mọi người từ tốn ăn, chỉ có kẻ đáng ghét kia là ăn lấy ăn để, tay không ngừng gấp khiến ai cũng phải sững sờ. Một tổng tài cao quý, một cậu chủ trong gia đình giàu sang như hắn ta lại có bộ dạng ăn như kẻ chết đói năm bốn lăm sao? Ai cũng dừng mọi động tác há hốc mồm nhìn MV. Ngay cả ĐM, nổi tiếng tham ăn trong nhà cũng phải bàng hoàng, choáng váng trước hắn, miệng ngậm một đồng cơm không khép lại được. Xem ra hôm nay anh cũng gặp đối thủ rồi.

MV không để ý đến ai, nhiệt tình ăn uống. Quả thật anh chưa bao giờ được hưởng không khí ấm cúng như vậy của bữa cơm gia đình, vì vậy mặc dù chỉ là những món ăn hết sức bình thường nhưng đối với anh lại vô cùng ngon miệng. Thức ăn vào miệng vừa ngọt vừa thơm như là thấm đầy vị của tình cảm ở bên trong. Đầu lưỡi anh như đang chạm đến tình cảm của mọi người, cảm xúc lâng lâng, khó nói thành lời.

Nhìn con gái và "vợ yêu" bên cạnh, MV thực xúc động muốn khóc nhưng cố gắng giữ bình tĩnh. Anh gấp một miếng sườn xào ngon nhất vào bát AD, âu yếm nói:

- AD ăn nhiều cho chóng lớn nhé. Thức ăn chú làm ngon lắm đó.

Ai ngờ AD đang ăn thức ăn, bỗng thấy miếng sườn to trong bát mình liền dừng lại, ngược mắt lên nhìn anh rồi lại nhìn bát thức ăn trước mặt. Lát sau nhẹ nhàng đặt đũa xuống nói:

- Con ăn no rồi ạ.

Nói xong bèn đứng dậy đi ra ngoài khiến mọi người lại sững sờ lần nữa, nhưng lần này có thêm cả MV tham dự. Đây là chuyện gì đang xảy ra? Sao hôm nay lại có nhiều chuyện lạ lùng đến vậy? Mọi người đưa mắt nhìn nhau không hiểu chuyện gì. NT cũng nhúm mày nhìn theo bóng lưng AD. Thường ngày con gái cô luôn rất ngoan ngoãn, sao tự dưng lại thành ra không có phép tắc như vậy? Nhìn nụ cười cứng đờ trên gương mặt MV và ánh mắt đầy sững sờ, tổn thương đau đớn khiến NT cũng không nở, tức giận định đứng dậy nhưng không may đã bị bàn tay anh ở dưới bàn nắm chặt, ngăn lại. NT quay đầu lại nhìn anh vẻ khó hiểu, MV không nói gì chỉ lắc đầu, ý không nên làm khó con. Vì vậy NT càng bức mình hơn, cô đã thương hại, bất bình thay cho hắn ta, chẳng qua là do thấy hắn yêu thương con hết mực, lại thêm là cha ruột của con gái cô cho nên cô không muốn con mình là đứa trẻ bất hiếu vì vậy mới giúp, nào ngờ hắn không biết điều lại còn làm như vậy. Được thôi, bà đây mặc kệ người. Dù sao cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cô.

Mọi người lại tiếp tục ăn uống, MV cũng vậy nhưng thức ăn trong miệng không còn mùi vị như lúc trước, anh cũng không thể ăn nhanh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhầm Lẫn Kỳ Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: chương 23

Bữa cơm kết thúc trong yên lặng, MV ở lại một chút rồi chào bố mẹ NT ra về. Cô tiễn anh ra cổng, suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn mở miệng an ủi:

- Ừm...chắc là do hôm nay con bé không được vui, anh đừng để bụng vì thái độ của con.

- Anh biết chứ. Anh không buồn đâu, em đừng lo. - MV cười đáp.

- Ai thêm quan tâm anh buồn hay vui? Tôi chỉ không muốn con gái mình mang tội bất hiếu thôi. - NT lạnh lùng trả lời nhưng ánh mắt lại lảng tránh. Thấy vậy MV càng cười vui hơn, nhẹ nhàng cúi xuống gần tai cô nói:

- Ai vui lắm.... Em đã bắt đầu để ý đến anh rồi.

Nhìn vẻ mặt đắc ý của MV, bỗng dưng NT có cảm giác da mặt người này dày vô đối, đúng là vạn năm khó gặp. Nhăn mày không muốn tiếp chuyện với hắn ta nữa, liền một cước không chút lưu tình tống cô hắn ra khỏi nhà mình.

Mọi hành động của cô đều được một đôi mắt to tròn, long lanh quan sát tỉ mỉ. Dường như trong đôi mắt đó, những con sóng đang dần tích tụ, trỗi dậy. Dường như những ngôi sao trên bầu trời cũng rung động vì đôi mắt ấy....

CHƯƠNG XXI: KHI TRẺ CON NỔI GIẬN.

Đã hai hôm nay AD vẫn yên lặng như vậy, bỗng dưng bé cứ trầm lặng, đến lớp cũng không nói cười nhiều nữa. Đặc biệt là bé bắt đầu tẩy chay Hoàng, không muốn ngồi gần cậu, không muốn nói chuyện với cậu, thậm chí vài lần còn đẩy cậu, như hiện tại chẳng hạn, hai đứa bé đang tranh giành đồ chơi, không đứa nào chịu thua. Mãi sau AD tức giận nhìn Hoàng, sau đó lạnh lùng cười khẩy nói:

- Đồ hèn, không xứng đáng là con trai, cần thận chim nhỏ bay mất.
- Sao bạn lại nói mình như vậy? Chúng ta là bạn thân mà, cùng chơi với nhau không được sao? - Hoàng nhìn AD với ánh mắt bị tổn thương.
- Ai là bạn thân của cậu? Tôi không thèm chơi với tên kém cỏi như cậu. Tránh ra.

Nói xong AD lạnh lùng buông tay, ru Hoàng ngã xuống đất, đầu gối va phải cạnh ghế chày máu. Hoàng đau đớn bèn khóc to lên, thấy vậy các bạn xung quanh liền xúm lại xem. Lúc này NT cũng vừa hay từ trên phòng giám thị đi xuống vội vàng chạy đến đỡ Hoàng dậy, đỡ dành và băng bó vết thương cho bé. Sau đó nhẹ nhàng hỏi bé:

- Hoàng, nói cho cô nghe sao con lại bị ngã?

Hoàng lắc đầu không nói, ánh mắt rung rung nhìn AD bên cạnh, vẻ mặt rất đáng thương. Cậu không hiểu mình đã làm sai việc gì mà bỗng dưng lại bị AD ghét như vậy?

Nghe cô giáo hỏi, có bé nhanh nhẹn đáp:

- Dạ thưa cô, là bạn AD ru bạn Hoàng ngã ạ.

Nghe vậy NT liền giật mình nhìn con gái trước mặt, AD đang quật cường đứng đó, vẻ mặt bướng bỉnh, không phủ nhận, bật thốt lên:

- Cái gì? AD tại sao con lại xô bạn Hoàng ngã? - Sau giây phút ngỡ ngàng, NT lạnh lùng nhìn con gái truy hỏi. Cô là người rất công bằng, không bao giờ vì AD là con cô mà bênh vực bé, thậm chí vì là con gái mình cho nên NT càng nghiêm khắc hơn.
- Tại vì con ghét bạn ấy. Con đã nói là không muốn chơi cùng với bạn ấy rồi, sao còn cứ lằng nhằng bám theo? Bị như vậy là đáng. Con trai gì mà bị đau có một chút xiu cũng khóc, đúng là đáng xấu hổ. - AD cứng cỏi đáp, không chút e sợ, nhìn Hoàng khinh thường. Hoàng đang đau nghe vậy lập tức hô lên:
- Mình không khóc vì đau, mình không yếu đuối, mình là con trai thực thụ.
- Không đau sao còn ngồi đó ẵm vạ, còn nũng nịu với mẹ tôi? - AD bĩu môi mỉa mai.

Đến lúc này NT không chịu nổi nữa, con gái của cô sao lại trở nên như vậy, cô lập tức đứng dậy, bước đến gần con quát:

- Con nói gì? Ai dạy con đối xử như vậy với bạn? Ai dạy con đã làm sai lại còn không biết xin lỗi? Ai dạy con khinh thường, ché giễu bạn? Tất cả những gì thường ngày mẹ dạy con đâu hết rồi? Những gì con học được chỉ là một đứa trẻ hư hỏng, phách lối khiến ai cũng ghét sao?

NT vừa đau lòng vừa tức giận đến run người. Đây là lần đầu tiên cô trách mắng con mình nhiều như vậy, cũng là lần đầu tiên con khiến cô xấu hổ và thất vọng.

Ánh mắt đau đớn của cô nhìn AD làm cho bé cũng đau lòng, rất muốn xin lỗi nhưng khi nghĩ đến những chuyện đau buồn đang vây quanh tâm hồn bé bỗng của bé thì bé lại tức giận, khó chịu quay ngoắt đi, ngang bướng đáp:

- Con thấy mình không có lỗi.

Câu nói của AD vừa thốt ra liền làm cho NT cứng đờ người, cảm giác chân mềm nhũn như sắp khuỵu xuống, loạng choạng vài bước nhìn con gái của mình không tin nổi. Sau đó cô tức giận xoay người về phía bàn giáo viên, lấy cây thước dài đến, giơ lên vụt một phát vào mông AD. NT thực sự giận dữ đến mất lý trí mà cầm roi đánh con. Đây là lần đầu tiên cô sử dụng cây roi này để đánh học sinh, mà đặc biệt đó lại là đứa con gái bảo bối, ngoan ngoãn của cô. NT đau đớn vô cùng, hai mắt như muốn rách ra, đánh con mà lòng cô còn đau hơn nhưng nhìn vẻ mặt kiên cường, cứng cỏi nhất quyết không chịu nhận lỗi kia thì cô không thể không đánh.

Các bé lần đầu nhìn thấy cô giáo nổi trận lôi đình, lại còn đánh đòn bạn AD vì vậy đều sợ hãi, có bạn bắt đầu meo meo muốn khóc. Trong khi đó NT vẫn không để ý, ra sức vung roi lên, AD cũng không kêu một tiếng nào hay khóc nháo, đứng yên cho mẹ đánh, ánh mắt vẫn quật cường không chịu thua. Tính cách này cũng là một phần được kế thừa từ mẹ và bố của bé, bởi hai người họ đều là những người rất mạnh mẽ và kiên cường với suy nghĩ của mình.

Lớp học trở nên hỗn loạn một mảnh, bỗng một bàn tay to lớn túm lấy cây roi trong tay NT ngăn lại. Lúc này NT mới giật mình ngược mắt lên nhìn. Trước mặt cô là khuôn mặt đẹp trai, âm trầm, âm thầm tức giận của MV, tay anh đang túm lấy cây thước nắm chặt như muốn bẻ gãy nó, lạnh lẽo hỏi cô:

- Em đang làm gì vậy?

- Tôi đang dạy dỗ con tôi, không được sao? - NT cũng lạnh lùng đáp trả, lúc này đã lấy lại được bình tĩnh. Tay cô đã tê dần, miệng vết thương cũng đã bị vỡ ra, máu bắt đầu chảy, nhưng cô không cảm thấy đau ở đó mà là nỗi đau đang nhói buốt trong ngực, NT vô thức nắm chặt tay lại.

- Em điên rồi sao? Thế này mà là dạy sao? AD vẫn chỉ là đứa trẻ chưa hiểu chuyện, nếu con bé làm sai chuyện gì thì nên dùng lời nói nhẹ nhàng, đúng đắn để giảng cho con hiểu là được chứ đâu phải dùng roi đánh như thế này?

MV tức giận giằng mạnh chiếc thước trong tay NT ném xuống đất, ngồi xồm xuống trước mặt AD đau lòng, vuốt má bé hỏi:

- AD có đau không? Nói cho chú nghe, chú sẽ giúp con mắng mẹ, được không?

Nào ngờ AD lạnh lùng quay người đi đáp:

- Chuyện của cháu không liên quan đến chú.

- Con.

NT thấy vậy vô cùng tức giận, định xông lên đánh AD thì đã bị MV kéo tay ngăn lại, đúng lúc đó cô hiệu trưởng vội vàng bước vào, nhìn hiện trường lộn xộn liền giận giữ hướng NT quát:

- Nguyễn NT, cô làm cái trò gì vậy? Lên văn phòng gặp tôi ngay lập tức.

Nói xong lập tức quay người bỏ đi. Vì vậy NT đành thờ dài trong lòng, lần này to chuyện rồi, chắc cô sắp gặp chuyện rắc rối đây. Nhìn lại con gái bé bỏng đang đứng quay mặt đi, mặc dù trong lòng rất đau, rất muốn chạy đến ôm con vào lòng xem con có sao không nhưng NT không làm vậy, cứng rắn nói:

- Con ở đây tự suy nghĩ về lỗi lầm của mình đi. Mẹ mong đến lúc mẹ quay lại con đã hiểu ra mọi chuyện và biết xin lỗi bạn.

Sau đó NT quay người, dứt khoát rời khỏi đó.

Lớp học chỉ còn lại MV và các bé, anh dỗ các bé nín khóc, về chỗ ngồi của mình rồi quay sang nhẹ nhàng hỏi AD và Hoàng:

- Hai con có gì giận nhau phải không? Nếu không sao đang yên đang lành là bạn thân như vậy bỗng dưng đánh nhau được?

- Cậu à, không hiểu sao mấy hôm nay bạn AD không muốn chơi với con, hôm nay bạn ấy còn nói con không xứng là con trai và đẩy con ngã nữa. Con không biết mình đã làm gì sai với bạn ấy ạ. - Hoàng ngoan ngoan trả lời cậu, ánh mắt như sắp khóc khiến ai cũng phải đau lòng. Cậu bé cũng rất buồn và lo lắng khi nhìn thấy AD bị cô giáo đánh, mặc dù tức giận vì bị bạn xúc phạm nhưng cậu thực sự rất thích chơi với AD, hai bé chơi với nhau rất vui, rất hợp.

MV nhíu mày nghe Hoàng nói còn AD thì không thêm cãi lại cũng chẳng thanh minh, chỉ cười khẩy nhìn cậu bé.

Sau khi đã biết rõ mọi chuyện, anh mới quay sang nhìn AD chăm chú thắc mắc, mong con gái có thể giải thích nhưng bé vẫn không nói lời nào, thậm chí coi nhẹ ánh mắt của anh. Lòng MV nhói đau nhưng anh không có quyền tức giận, bởi anh đã nợ con quá nhiều, vì vậy đành thờ dài, nắm vai con để con nhìn thẳng vào mắt mình rồi ân cần, nhẹ nhàng hỏi con:

- AD làm sao vậy? Bạn Hoàng đã làm gì khiến cho con bức bối sao? Nếu vậy con có thể nói ra để chú phạt bạn ấy giúp con được không?

Bị ép nhìn thẳng vào mắt người đó, AD không chút sợ sệt mở to mắt đối diện, sâu trong mắt bé nổi lên những làn sóng tức giận rõ rệt, nhưng bé lại cố kìm chế xuống, lạnh lùng, ngang bướng đáp:

- Chú là ai nào? lấy tư cách gì mà đòi giúp cháu? Chú cũng chẳng phải bố của cháu.

Lời nói của AD vừa thốt ra liền khiến MV hóa đá, dường như vừa bị lời từ một lò lửa ầm ập ném vào biển băng buốt giá đến thấu xương, khiến cho mọi cơ quan bỗng ngưng ngừng hoạt động, thậm chí tim cũng muốn đóng băng luôn. Đau...đau đến tê tâm liệt phổi... đau đến hít thở không thông... đau đến không thể ngất đi.... Thì ra cảm giác đau đớn nhất là đây. Bị chính con gái ruột của mình phủ nhận tư cách làm cha của mình nhưng lại không thể nói cho con biết lại là cảm giác đau đến thế. Từng chữ của con như những vết dao cứa vào tim anh, nhưng con dao ấy lại cùn rùn và rỉ sét vì vậy cứ cứa đi cứa lại không dứt chứ không phải là một vết cắt ngọt, nhanh gọn. MV mặt trắng bệch, hai tay run run buông lỏng con ra, nhìn trần trời, lời nói ra đến tận miệng lại nghẹn ngào nuốt vào. Anh không thể nói ra sự thật ngay bây giờ, anh không thể khiến cho con gái sợ hãi hay bị sốc, càng không thể mạo hiểm mà đánh mất ngay cả tư cách làm bạn với con. Vì vậy chỉ có thể cô dẫn lại.

Hai người đang đấu mắt với nhau bỗng dưng giọng nói giận dữ của trẻ con lại vang lên:

- AD, bạn thật quá đáng. Cậu Vương chính là bố của bạn mà. Mình đã nghe bà và cậu nói chuyện.

Không khí bỗng lặng như tờ, MV hoảng hốt nhìn cháu mình. Anh không dám tin những gì mình vừa nghe được, càng không dám đối diện với ánh mắt của con gái vì anh sợ trong ánh mắt con có một tia nào đó bài xích, chán ghét.... Nhưng bên cạnh đó vẫn là một chút niềm tin le lói, nín thở chờ đợi phản ứng của AD.

Còn AD khi nghe xong những lời đó, trái tim bé nhỏ của bé vẫn run lên, hai tay nắm chặt lại nhưng khuôn mặt vẫn tỏ ra bình lặng như nước băng, sau đó từ từ nhìn Hoàng, rồi nhìn xoáy vào mắt MV nói rõ từng từ:

- Cậu sai rồi, tôi không có bố.

Nói xong bé quay người bỏ đi. MV sững sờ nhìn con gái sau đó chaoáng, đứng không vững vài bước. Từng từ thoát ra từ miệng con như những cái búa tạ hàng nghìn tấn giáng xuống đầu anh, tưởng chừng như mình sắp bị đè bẹp dí. Bây giờ thì anh đã hiểu cảm giác nín thở, trái tim phình to ra rồi vỡ làm trăm mảnh là như thế nào. Sự sống nơi ngực trái như không còn đập nữa vì đã làm việc quá sức, như kiểu một vận động viên vừa chạy nhanh 800m rồi đột ngột dừng lại. Đau đến chết lặng, đau đến không nói được lời nào chính là cảm giác duy nhất của MV lúc này. Không ngờ con gái anh lại có phản ứng như vậy khi có người nói anh là bố của bé. Anh nên làm gì đây? Giả vờ coi như đó là lời nói đùa hay nhân cơ hội này nói rõ với con? Nhưng sao trong lòng lại sợ hãi đến vậy, lại do dự đến vậy? Dường như điều này là thật chứ không phải chỉ là sự bảo vệ mảnh liệt của AD với người bố trong thâm tâm bé. Nếu con biết được sự thật mà vẫn như thế này thì sao? Nếu con thực sự căm hận anh thì sao? Và nếu...MV không dám nghĩ tiếp nữa. Vì vậy đành cắn răng chịu đựng nỗi đau xuyên tâm, cố gắng gượng cười, nín lấy tay AD nói với bé:

- AD đừng giận, không phải đâu, bạn Hoàng nói đùa đấy.

MV đau đớn phủ nhận, nhưng câu nói "chú không phải bố cháu" thì có chết anh cũng không thể nói thành lời được. Đúng vậy, MV sợ, lần đầu tiên thực sự sợ hãi đến vậy, cho nên đành hèn hạ không dám thừa nhận bởi anh sợ đánh mất cả một chút tình cảm mong manh giữa anh và con mà khó khăn lắm anh mới có được. Nào ngờ AD quay lại nhìn anh bằng hai lưỡi dao băng, cười khẩy hỏi:

- Thật chỉ là đùa thôi sao?

Nhìn thái độ lạ lùng của con khiến MV bất an, chưa kịp gạt đầu đã nghe AD gạt mạnh tay anh ra, giận dữ hét lên:

- Thôi đi, chú còn muốn lừa cháu đến bao giờ? Cháu biết hết rồi, biết mọi việc rồi. Cháu ghét chú, ghét chú. Chú không xứng làm bố cháu.

Nói xong AD xoay người định bỏ chạy, MV muốn giữ lấy con. Đúng lúc này hai người mới nhìn thấy NT đã đứng ở cửa từ lúc nào, khuôn mặt trắng bệch như người chết đuối, đờ đẫn nhìn con gái. Vì vậy MV liền tức giận, không chút suy nghĩ, quát lên với cô:

- Nguyễn NT, là em nói với con sao? Em căm ghét tôi đến vậy sao? Chỉ vì vậy mà em sẵn sàng bất chấp tất cả làm tổn thương con, làm tổn thương tôi?

NT vẫn đang trong trạng thái bàng hoàng, hoảng hốt, không nói lời nào mà chỉ nhìn vào con gái mình. Trong mắt cô giờ này không có bất cứ thứ gì ngoài AD, không có bất cứ ai có thể làm cô chú ý ngoài con. Con bé biết sự thật rồi sao? Thực sự biết rồi? Cho nên mới có những hành động kì lạ như vậy? Thật đáng xấu hổ, là một người mẹ mà cô không nhận ra được sự thay đổi của con, không thể hiểu nổi lòng con. Như vậy mà là một người mẹ tốt sao? NT đau đớn nhìn con tự trách.

- Chú không có quyền trách mắng mẹ cháu. Là do cháu tự biết, là do cháu tình cờ nghe được bà và mẹ nói chuyện. Tất cả đều là do chú làm hại mẹ cháu, cả vết thương trên tay mẹ cũng là do chú mà có. Chú từ đầu đến cuối đều làm tổn thương mẹ sâu sắc. Cháu ghét chú, ghét chú. Chú là người xấu, rất xấu.

AD tức giận gào thét bằng tất cả sức lực, nước mắt không biết từ lúc nào cũng đã giàn dụa chảy ra, nhưng bé không để ý, không đưa tay gạt đi. Bé đau lắm, buồn lắm, tức giận lắm!!! AD thực sự không chịu nổi những cảm xúc mãnh liệt và đối nghịch này. Bé mới chỉ là một bé gái năm tuổi, quá non nớt, quá bé nhỏ và yếu đuối. Bé làm sao chịu được nỗi đau này? Làm sao chịu được sự thật một người bé luôn yêu mến, thân thiết bỗng trở thành người làm tổn thương đến những người thân yêu của bé? Làm sao chịu được những người thân yêu, đáng tin bên cạnh lừa dối mình?

Nghe con gái la hét thảm thiết như vậy, nhìn những giọt nước mắt đang tuôn rơi như mưa trên khuôn mặt nhỏ xíu của con mà trái tim hai người làm cha mẹ đều tan nát. Có mấy ai hiểu cảm giác đau đớn thấu tim gan khi nhìn con gái đau đớn rơi lệ mà nỗi đau ấy lại là do chính mình gây ra chỉ vì không muốn làm tổn thương con, nào ngờ lại làm cho con càng bị thương tổn nhiều hơn. NT tê tái nhìn con, mắt nhòa lệ nhẹ nhàng gọi con:

- AD, mẹ....

Chân vừa bước lên một bước về phía con, muốn ôm con vào lòng nhưng AD đã ngăn lại, nhìn mẹ với ánh mắt thất vọng và trách cứ, đau thương, bé không la hét nữa mà bình tĩnh, rất bình tĩnh nói với mẹ:

- Mẹ cũng vậy, mẹ cũng lừa dối AD, cũng làm AD đau lòng. Nơi này của AD rất đau, rất khó chịu mẹ có biết không?

Tay bé đang ghi chặt trái tim bé nhỏ, ánh mắt bi thương nhìn chăm chăm mẹ mình, sau đó bé quay người chạy đi. Thấy vậy NT và MV cùng gọi bé, muốn đuổi theo, nhưng NT đã ngăn MV lại, lạnh lùng nói với anh:

- Anh đứng lại. Bây giờ việc nên làm nhất đó là để cho con bé có thời gian bình tĩnh lại, hiện tại anh đi gặp con chỉ làm cho con tức giận và đau buồn hơn thôi. Tốt nhất anh nên về đi, tôi sẽ lo liệu việc này, sẽ xoa dịu và an ủi con.

Nói xong cô phi người ra cửa, chạy nhanh đuổi theo con gái. Để lại MV đứng đó sững sờ, ánh mắt đau đớn, đỏ vẫn nhìn dõi theo, hai tay nắm chặt rồi bỗng dưng giờ lên dấm vào tường. Mùi máu lan ra không gian nhưng anh vẫn không biết, không hề cảm thấy đau bởi anh đang dồn vật bản thân mình, xấu hổ và căm ghét sự yếu đuối, kém cỏi và hèn hạ của bản thân khi không dám nhận lỗi với con từ trước. Lần đầu tiên thấy bản thân mình dẽ hèn, đáng khinh như vậy....

Màn đêm buông xuống như muốn nuốt chửng thân hình bé nhỏ, yếu đuối của người con gái đang thơ thẩn ngồi trên chiếc phản dưới gốc cây xoài. Ánh mắt vô thần nhìn về nơi xa, miệng nở nụ cười nhưng trong ánh mắt lại không có bất cứ một cảm xúc nào. Có lẽ cô đã cười quá lâu và dường như đã quên mất mình đang cười và nên khép miệng lại hay có lẽ cô không còn khép miệng được bởi não bộ đã rơi vào trạng thái chết lặng từ khoảnh khắc đó.

NT ngồi lặng lẽ trong đêm như một tinh linh thiêng liêng của thiên nhiên đang bị thương, đau đớn nhưng lại không thể thốt lên được tiếng kêu. Gió lạnh thổi từng cơn quét qua thân thể mỏng manh, chỉ mặc một chiếc áo dài nhưng NT không hề cảm thấy sự lạnh giá đó, chỉ có sự lạnh lẽo và đau đớn đang chảy ra từ tim theo mạch máu đi qua toàn cơ thể và thấm ra cả cảnh vật. Mọi cảm giác và ý thức của NT vẫn còn dừng lại tại thời điểm đoạn hội thoại giữa cô và con, khi hai người vừa về nhà.

Bước chân đến nhà, NT vội vàng nắm cánh tay AD ngăn lại, cố gắng bình tĩnh nói với con, mặc dù giọng cô vẫn run run vì xúc động và lo lắng:

- Bé con, nghe mẹ nói được không?....

Nào ngờ chưa kịp nói hết câu, NT đã bị con gái ngắt lời. Ánh mắt con nhìn cô như con thú hoang đang bị thương, sợ sệt và không dám tin tưởng bất cứ thứ gì. Ánh mắt đau đớn, đề phòng, AD tức giận bịt tai hét lên:

- Con không muốn nghe, không muốn nghe bất cứ ai nữa. Tất cả mọi người đều lừa dối AD. Con ghét mọi người lắm. Mẹ cũng vậy, mẹ cũng không hề yêu thương AD, mẹ cũng căm ghét sự tồn tại của con. AD là một đứa bé không được mong muốn.

Nước mắt rơi như mưa, gào thét xong AD chạy thẳng vào phòng đóng cửa lại, không muốn nhìn thấy bất cứ ai, bé cần một không gian riêng chỉ thuộc về mình.

NT chờ người nhìn con gái chạy đi, rồi bỗng dưng bật cười, cười một cách điên cuồng, ngửa mặt lên trời cười, cười đến nỗi nước mắt ứa ra, bụng đau thắt, môi khô héo, họng bỏng rát nhưng cô vẫn không thể ngừng được. Câu nói "Mẹ cũng không yêu thương AD, cũng căm ghét sự tồn tại của con, AD là một đứa bé không được mong muốn" của con gái cứ vang vọng bên tai NT, hết lần này đến lần khác. Nó như âm thanh được truyền trong phòng kín dội đi dội lại khắp nơi, mãi không dừng lại. Thì ra trong mắt con gái cô là người như vậy, thì ra con bé nghĩ cô luôn căm ghét nó, nghĩ cô không mong muốn có nó. Đây là chuyện gì vậy? Có ai nói rõ cho cô được không? Đây rốt cuộc là tâm trạng đau đớn đến mức nào? Cô nên khóc chứ nhưng tại sao NT không thể khóc được? Không có một giọt nước mắt nào chảy ra, chẳng lẽ đã cạn kiệt? Tại sao cô lại cười và chỉ có thể cười?

Rốt cuộc NT đã cười bao lâu? Đã ngồi thẩn thờ bao lâu? Chỉ biết bây giờ khắp người cô đều đau đớn, tê buốt, xương cốt cứng ngắc đến nỗi không thể cử động, còn cơ mặt thì cứng đờ, quai hàm không còn khép lại được.

Không khí âm u, trắng trẻo bao trùm cả căn nhà. Không còn tiếng cười đùa, nói chuyện vui vẻ của một gia đình hạnh phúc, đơn thuần như ngày nào. Mọi người đều đau buồn và hờn giận, xót xa nhìn hai mẹ con NT, đặc biệt là bộ dạng vô hồn như người bị rút hết sức sống của NT lại càng làm cho người khác nhìn thấy mà thương tiếc, đau xót.

Đức Minh thấy em gái đang dằn vò bản thân, ngồi cô đơn giữa đêm đông lạnh giá mà không cảm lòng được nữa, vội lấy áo ra khoác lên người em rồi ngồi xuống bên cạnh, ôm cô vào lòng. NT vẫn im lặng, vì vậy anh đành co tay lại, ôm chặt cô hơn, dịu dàng an ủi:

- Đừng ngồi đây nữa, vào nhà thôi không em sẽ bị cảm lạnh mất.

NT không có phản ứng gì khi nghe câu nói của anh trai, chỉ ngước mắt lên nhìn anh với vẻ mặt ngờ ngác và nụ cười như trước. Thấy vậy ĐM càng đau lòng hơn, đưa tay lên xoa khuôn mặt cứng đờ của cô, ấn miệng cô lại:

- Đừng cười nữa, sắp rách miệng đến nơi rồi. Em đừng như vậy, mọi người sẽ lo chết mất.... AD đang tức giận, cho con bé chút thời gian, nhất định có cách giúp bé hiểu ra mà.

- Có thể sao? Con bé ghét em rồi, chắc chắn là con rất hận em, làm sao chịu nghe em giải thích? Có lẽ nó còn không thèm nhìn mặt em nữa là....

Nói xong NT lại cười, nụ cười thê lương, hoang dại. Nhìn bộ dạng tự ti, tuyệt vọng của em gái ĐM thấy chua xót trong lòng, đưa hai tay lên nắm chặt vai NT, bắt cô nhìn thẳng vào mắt mình, mạnh mẽ nói:

- Không có chuyện đó đâu, chỉ là lời nói giận dữ nhất thời của con bé thôi, em đừng tin là thật. AD luôn yêu em nhất mà. Em phải tin vào bản thân mình chứ.

- Nhưng em không dám tin, em làm tổn thương con như vậy, làm sao con còn yêu em được? - NT thều thào đáp, sự tuyệt vọng in rõ trên đôi mắt cô.

- Còn, nhất định còn, con bé nhất định còn yêu em mà.- ĐM đau đớn ôm chặt em vào lòng, kiên định nói.

NT nghe vậy không nói gì, chỉ vùi sâu vào trong lòng anh hơn. Một lúc sau cô lại nhẹ nhàng hỏi, như thì thầm với chính mình:

- Anh, em là một người mẹ tồi... một người mẹ kém cỏi nhất trên đời này có phải không? Ngay đến cả con gái mình cũng chán ghét.

Nhìn ánh mắt hoảng hốt và tự trách của em gái, ĐM vội vàng lắc đầu, khẩn cấp đáp:

- Không phải, em đừng nói linh tinh. Em là người mẹ tuyệt vời nhất trên đời này, ai cũng biết điều đó.

ĐM vội vàng khẳng định, nhưng đáp lại anh chỉ là ánh mắt ngờ nghệch, khuôn mặt vô hồn của NT, vì vậy anh đành thờ dãi, xót xa nhìn em gái nói:

- Nếu buồn thì em hãy khóc ra đi, nếu thấy đau quá thì em hãy kêu lên, hoặc đánh, mắng anh cũng được. Như vậy sẽ dễ chịu hơn, đừng kiềm chế trong lòng, có được không?

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhầm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: chương 24

Những lời nói quan tâm, yêu thương của anh trai làm NT run lên khi cảm nhận được hơi ấm của tình thân, xoa dịu bớt cái bỏng rát trong tim nhưng cô vẫn không thể khóc, chỉ có thể nhìn anh trần trối rồi vùi sâu vào ngực anh đứng như một đũa em gái yếu đuối, bé bỏng. Thấy vậy ĐM cũng không ép nữa, để mặc cô nằm im lặng trong lòng mình, khẽ vỗ nhẹ lưng cô an ủi.

Hai người lặng lẽ ôm nhau, sưởi ấm và xoa dịu cho nhau, bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, cắt ngang qua không khí tĩnh lặng nơi đây. NT nhú mày lôi từ trong túi ra, màn hình nhấp nháy dãy số gần đây đã trở nên quen thuộc, đứng đầu các cuộc gọi tới trong danh bạ của NT. Bình ổn lại tâm tình, cô nhẹ nhàng ấn nút nghe:

- Alo.

- Anh đây. - Đầu bên kia vọng lại tiếng nói trầm thấp của người đàn ông. NT dĩ nhiên biết người đó là ai nhưng cô không muốn lên tiếng và cũng không biết nên nói gì, vì vậy chỉ giữ im lặng.

Một lát sau, không thấy NT nói gì, người đó lại tiếp tục, rụt rè hỏi:

- Con...thế nào rồi?

- Con rất tức giận, không chịu nghe tôi nói. Có lẽ...con...hận tôi rồi. - NT khó nhọc đáp, cổ họng đau buốt, nhắm mắt lại cố gắng nói hết.

Nghe thấy âm thanh khàn khàn, tắc nghẹn của NT, người bên kia xót xa, khản trương đáp:

- Em khóc sao?

Nghe hỏi như vậy NT cười đau khổ, không biết trả lời thế nào, chẳng lẽ lại nói "không, tôi không khóc, đó là do cười nhiều quá đến nỗi khô cổ, đau họng, rách mồm" sao? Vì vậy một lần nữa hai người lại rơi vào yên tĩnh. Mấy giây sau người bên kia sau khi hít sâu vài cái mới lấy hơi bắt đầu nói:

- Anh...xin lỗi. Chiều nay anh quá nóng nảy, không rõ mọi chuyện đã...hiểu lầm em, lớn tiếng...mắng em. - Người đó ngượng ngùng nói, như một đứa trẻ học nói nhát gừng và sợ sệt, thận trọng từng chữ thốt ra. NT vẫn không trả lời nhưng ít nhất cô vẫn lắng nghe chứ không cúp máy, vì vậy người bên kia thờ dãi, tiếp tục - Thực ra lỗi của anh là lớn nhất, anh không có tư cách trách ai. - Người đó cười khẩy - Anh thật hèn nhát khi không dám đối mặt với con.... Bây giờ anh đang rất lo sợ, rối loạn và hoảng hốt....Anh cũng biết em còn đau hơn anh, biết em đang khóc, anh rất đau, anh chỉ muốn ở bên em lúc này.Chúng ta cùng bên nhau, bởi anh muốn em giúp anh an tâm, bình tĩnh lại....còn anh, cũng có thể là một bờ vai của em.

Tiếng nói cuối cùng cất lên cũng là lúc nước mắt NT rơi xuống, lặng lẽ tràn mi rơi tí tách trong đêm như tiếng mưa. NT không hiểu tại sao lúc này mình lại khóc được, khóc rất nhiều như tuôn ra hết mọi nỗi buồn và ảm ức trong lòng bấy lâu. Là vì cảm động hay vì đau xót? Những lời nói của "anh" ta làm cô chấn động mạnh, dường như trong trái tim có gì đó sụp đổ, tuôn trào như băng tan, nước lũ khiến cô không kiềm lòng được rơi lệ. Anh ta đang bộc bạch những tâm sự chân thật nhất trong lòng mình với cô sao? Anh ta muốn cô giúp anh ta bình ổn lại còn anh ta sẽ là một bờ vai vững chắc, ấm áp cho cô? Anh ta muốn hai người ở bên nhau cùng chia sẻ nỗi buồn, giúp nhau vượt qua khó khăn? NT biết nói gì đây? Cô đâu phải là động vật máu lạnh, một người đàn ông đang bộc bạch tâm sự trước mặt mình làm sao không có cảm xúc? Người ta nói, đàn ông là động vật sống bằng nửa thân dưới nhưng bên cạnh đó cũng có cái quan trọng hơn cả nửa thân đó, chính là lòng tự trọng của một người đàn ông và NT biết đối với người đó nó còn cao hơn những người đàn ông khác rất nhiều.... Không phải người ta vẫn nói, khi một người đàn ông chịu bỏ đi tầm mắt nạ lạnh lùng, mạnh mẽ để phô bày sự yếu đuối, cảm xúc thật lòng trong tâm họ thì đó là lúc anh ta thật lòng nhất và người đó cũng là người anh ta trân trọng và tin tưởng nhất sao?

Người bên kia không còn nói nữa, NT vẫn lặng lẽ rơi nước mắt. Hai người yên lặng như đang nghe tiếng lòng của nhau qua chiếc điện thoại nhưng cảm giác lại rõ rệt, như gần cạnh nhau.... Nhìn lại mình đang trong vòng tay ấm áp của anh trai, NT lại miên man nghĩ không biết anh ta đang ở đâu, có ai bên cạnh không hay chỉ đơn độc gặm nhấm nỗi buồn một mình?

Hai người cứ yên lặng suy nghĩ về nhau, không ai muốn lên tiếng phá vỡ không khí tĩnh lặng này nhưng cũng không ai tắt máy mà chỉ bình lặng nghe tiếng thờ nhẹ nhàng của nhau, cứ như thế.... an ủi nhau một cách thầm lặng và dịu dàng nhất

Trời âm u, giá buốt như hòa cùng không gian trong ngôi nhà mái ngói bạc màu đầu làng.

Không khí nặng nề vẫn kéo dài từ hôm qua, mọi người đều mệt mỏi vì một đêm suy nghĩ, khó ngủ, đặc biệt là NT gần như thức trắng đêm. Với tâm trạng nặng nề nhưng vẫn phải đi làm kiếm tiền để sống, bố mẹ và anh trai đều đi làm, chỉ có NT và AD ở nhà.

Con gái không chịu ra gặp mọi người, không chịu đi học vì vậy NT cũng không có tâm trạng đi dạy, đành xin nghỉ tết luôn, dù sao hôm nay cũng là buổi cuối trước khi nghỉ tết.

Ở nhà một mình với không gian trống trải, lạnh lẽo NT rất buồn và sợ hãi, cảm giác như thời gian ngừng trôi, thật cô độc và bức bách, con gái chỉ cách một bức tường mỏng mà lại xa tít tắp.

Càng nghĩ càng khó chịu, và bị vây *** trong bốn bức tường, dường như trong tim cô cũng đang bị mắc kẹt như vậy. NT dành lao vào làm việc nhà, quét dọn, cọ rửa từng đồ vật, ngóc ngách trong nhà mong sao thời gian trôi thật nhanh.

Đang làm việc hăng say thì có người gọi công, vì vậy NT đành dừng tay ra mở công.

Ngay khi cánh cổng mở ra, đập vào mắt NT là hình ảnh Nhất Huy đang đứng yên tĩnh, nhìn chăm chú vào mặt cô với ánh mắt an ủi, chan chứa yêu thương. Chỉ với ánh mắt ấy, không cần anh lên tiếng NT đã có thể hiểu được và cảm thấy ấm áp vô cùng, đồng thời lại càng áy náy, Mắt dưng dưng bắt thốt ra một tiếng:

- Anh...

- Không cần nói gì, anh hiểu mà.

NH nhẹ nhàng đưa tay xoa đầu NT, nở nụ cười hiền hậu, âu yếm. Sao anh không hiểu được cô đang nghĩ gì chứ? Anh đã ở bên cô bao năm, nhìn cô lớn lên đồng thời cũng tham gia vào sự trưởng thành đó rất nhiều. Anh hiểu cô còn hơn cô hiểu bản thân mình, chỉ cần một ánh mắt, cử chỉ anh đã đoán được suy nghĩ của cô. Anh biết bây giờ cô đang rất buồn, day dứt và tự trách mình và cô vẫn còn áy náy với anh, ngại ngùng khi nhận sự giúp đỡ của anh, vì vậy NH cố gắng hạn chế gặp cô, vừa để mình quên cô, vừa để cô bớt cảm thấy có lỗi với mình. Như vậy là biện pháp tốt nhất cho cả hai.

Hít sâu một hơi cố kiềm lại cảm xúc sắp dâng trào trong lòng, NH nhìn NT nhẹ nhàng nói:

- Anh nghe ĐM nói AD không chịu nghe ai nói, kể cả Hân, vì vậy anh muốn sang gặp con bé xem sao.

Nghe vậy NT nhìn anh trân trối, có rất nhiều lời muốn nói nhưng cuối cùng chỉ thốt lên được câu:

- Cảm... ơn anh.

- Đừng khách sáo như vậy. AD là con gái anh mà, cho dù không vì em thì anh vẫn luôn quan tâm đến bé.

NH cười buồn, trong tim hơi đau đau, sau đó bước vào trong. NT cũng đóng cổng lại bước theo sau, không nhìn thấy chiếc mercedes màu đen đằng xa. Người đàn ông đang nhìn cô chăm chăm với ánh mắt cháy bỏng, khuôn mặt đẹp trai phờ phạc, mắt đầy tia máu, đặc biệt trên tay vẫn nắm chặt chiếc iphone trắng.

Đứng trước cánh cửa, NH đưa mắt nhìn NT rồi đưa tay lên gõ cửa. NT đứng bên nắm chặt hai tay, đôi mắt nhìn chăm chú vào cánh cửa đóng đầy nỗi nhớ, hồi hộp và lo lắng. Một lát vẫn không có tiếng đáp lại, NH đành thở dài, cất giọng gọi:

- AD à, là bố Huy đây. Con mở cửa cho bố được không?

Nói xong hai người cùng nín thở chờ đợi nhưng mãi vẫn không có tiếng động, hai người liếc nhìn nhau rồi chán nản định quay đi thì cánh cửa được mở hé ra một chút. Đôi mắt to tròn, trong suốt nhưng bây giờ lại đượm buồn và nỗi ám ức nhìn NH, rồi đưa mắt sang nhìn NT e ngại. Thấy vậy NH liền hiểu ý, quay đầu cười an ủi NT rồi bước vào trong.

Chỉ còn mình NT ở bên ngoài, buồn bã bỏ ra phòng khách đợi.

Vừa vào phòng AD lại nhảy lên giường, cuộn người lại một góc như đây là hành động bé làm duy nhất trong phòng. NH cười bước đến ngồi gần bé, nhẹ nhàng xoa đầu bé rồi hỏi:

- AD buồn lắm phải không? Chắc con đang giận mọi người lắm.

Không thấy AD trả lời NH lại tiếp tục hỏi:

- Sao rồi, ngồi trong đây cả một đêm vẫn chưa nguôi giận? Không muốn nói chuyện với bố Huy sao? Vậy con mở cửa cho bố làm gì?

Giọng nói dịu dàng, ấm áp của anh làm cho AD nhẹ nhõm hơn, bé ngược mắt lên nhìn anh đầy phức tạp, có vẻ muốn nói nhưng lại không mở miệng được, vẻ mặt trông rất tội nghiệp, đáng thương như con cún nhỏ làm NH bật cười, véo yêu má bé rồi nói:

- Được rồi, bố hiểu mà. Vậy AD có muốn ra ngoài với bố một lát không?

Nghe xong hai mắt AD sáng lên, đúng vậy bé rất muốn ra ngoài, ở đây ngột ngạt quá, bé lại không biết đối mặt với mọi người như thế nào. Không phải là bé ghét mọi người đến mức không muốn nhìn thấy họ mà là bé đang bế tắc, không biết làm sao. Quả thực bé rất cần một không gian thoáng đãng. NH nhìn thấu suy nghĩ non nớt của AD, cười cười rồi nắm tay bé bước ra khỏi phòng.

Vẫn ngồi trên ghế ngoài phòng khách đợi, thấy cửa mở NT liền đứng lên, NH đang nắm tay AD đi đến nhưng con bé lại không nhìn cô, cứ cúi mặt

xuống đất. Thấy vậy NT càng buồn, con gái vẫn chưa chịu tha thứ cho mình.

NH đứng bên nhìn hai mẹ con vừa buồn cười vừa thương xót, thấy ánh mắt NT trĩu nặng hơn chỉ có thể đau lòng, cười rồi nhẹ nhàng bảo:

- Anh dẫn AD ra ngoài một lát. Em ở nhà đừng lo nhé.

Nói xong nháy mắt với cô rồi dẫn AD đi. NT chỉ có thể lặng lẽ dõi mắt theo hai người mà không dám lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: chương 25

Trong công viên ngày đông lạnh lẽo, lại sắp tết cho nên không có nhiều người đến lắm. NH và AD đang ngồi trên một chiếc ghế đá dưới gốc cây xà cừ đã rụng gần hết lá. Gần đó có một gia đình ba người đang đi dạo, cậu bé khoảng một tuổi mặc bộ quần áo con hồ, bước đi chập chững. Người mẹ âu yếm đi sát bên cạnh con, luôn trong trạng thái sẵn sàng đỡ cậu bé bất cứ lúc nào cậu ngã, còn người bố đang ngồi ở đằng trước không xa, rang hai tay ra cười với con trai, chờ cậu xà vào lòng. Hình ảnh đó thật ấm áp, hạnh phúc. AD nhìn chăm chăm không chớp mắt. NH tình tế quan sát hết mọi thứ. Sau đó dịu dàng khoác lên tay lên vai AD, nhẹ nhàng hỏi:

- Con nhìn thấy cậu bé đó hạnh phúc không? AD ghen tị sao?

AD ngược mắt lên nhìn anh, không trả lời nhưng ánh mắt đã ngầm thừa nhận. Thấy vậy NH cười, hỏi tiếp:

- Con thấy mình không được như vậy, rất bất hạnh sao? Chẳng lẽ con chưa bao giờ được mọi người chăm sóc và yêu thương như vậy?

Lần này AD cũng không trả lời, nhưng ánh mắt đã dao động, bởi rồi không biết diễn tả thế nào. Vì vậy nhìn NH, chờ đợi anh giải thích, NH bật cười, yêu thương nhìn sâu vào mắt bé, dịu dàng nói từng từ:

- AD biết tại sao con người lại có tính ghen tị không? Đó là khi một người không có thứ giống của người khác cho nên người đó mới khao khát và sinh ra ghen tị với người kia....Hồi bố còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, là một đứa trẻ nghịch ngợm, phách lối. Mỗi khi gây chuyện, bị mẹ trách mắng bố luôn tức giận, chán ghét mẹ, nhìn thấy những bạn khác có mẹ yêu chiều, muốn gì được nấy, bố lại đố kị, rồi thầm nhủ tại sao mình không có một người mẹ như vậy? Thậm chí còn nghĩ có mẹ như vậy thì không có còn hơn.... Bố chỉ biết trách móc mẹ, đổ trách nhiệm lên mẹ nhưng chưa khi nào chịu nhìn lại bản thân mình, xem lỗi rồi cuộc là do ai.... Rồi đến khi bố bị bệnh, bị đau thì người ở bên cạnh chăm sóc và lo lắng cho bố lại luôn là mẹ, nhìn mẹ roi lệ, thức trắng đêm bên giường bệnh bố dần dần hiểu ra những việc mẹ làm với mình, mới hiểu được tình cảm của mẹ là như thế nào. - Ngừng lại một lát, NH giơ tay lên chỉ vào bé trai đang cười vui sướng với việc tập đi đầy hứng thú của mình nói - Con thấy em bé kia thế nào?- Rồi lại chỉ sang một cậu bé khoảng 9, 10 tuổi đang ngồi trên chiếc ghế đá xa xa gặm bánh mì. Trên người là bộ quần áo mỏng manh, có vài chỗ vá, khuôn mặt lem luốc, dường như cậu đã đi lang thang trên đường trong một thời gian dài, bụi đường bám hết lên mặt. Dưới chân cậu là chiếc hộp đựng dụng cụ đánh giày. Trong mùa đông lạnh giá như vậy, hình ảnh của cậu bé khiến người ta chạnh lòng và phải có nhiều suy nghĩ. - Cậu bé đó AD nhìn thấy không?

AD nghe lời, nhìn theo tay anh, rồi lại đảo mắt qua đứa bé kia, cứ làm như vậy vài lần như kiểu đang xem một bức tranh tương phản sáng tối, ấm lạnh của xã hội hiện thực.

- AD có nhìn thấy sự khác nhau của hai cậu bé không? Đó chính là vai trò vô cùng quan trọng của người mẹ trong sự trưởng thành của mỗi người... AD đã rút ra được điều gì chưa?

Tiếng nói du dương, dịu dàng đầy thuyết phục của NH len lỏi vào trong tai AD. Bé yên tĩnh, chăm chú quan sát khung cảnh đối nghịch đang xảy ra của hai gia đình hoàn toàn trái ngược nhau tồn tại ở một không gian và thời gian như nhau, khiến cho người ta ngỡ ngàng và dễ đối chiếu, so sánh hơn bao giờ hết. Trong mắt dần dần có sự thay đổi, ánh mắt đồng cảm, thấu hiểu dành cho cậu bé nghèo kia và ánh mắt ấm áp vui vẻ dành cho em bé đang tươi cười trong vòng tay yêu thương của bố mẹ.

Nhìn thấy điều đó, NH lại tiếp tục nhẹ nhàng nói bên tai AD, âu yếm khoát vai bé:

- Trên đời này, con có thể tin rằng tất cả mọi người đều không yêu thương mình... nhưng con không thể tin rằng mẹ không yêu thương con. Mọi người mẹ trên khắp thế giới đều như nhau, đều yêu thương con mình bằng cả trái tim nhưng mỗi người lại thể hiện tình thương đó theo cách riêng của mình. AD nhìn xem, con có nhìn thấy tình thương của người mẹ đó dành cho con mình không? - NH chỉ tay về phía người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, ăn mặc giản dị nhưng cao quý, có lẽ là một gia đình trí thức. Cô đang cười tươi, âu yếm nhìn con trai mình, trong mắt lấp lánh niềm hạnh phúc và tình yêu thương. - Hãy nghĩ lại xem, nghĩ lại tất cả thời gian mẹ ở bên con. Con đã bao giờ cảm nhận được sự ấm áp đó chưa? Con đã bao giờ cảm thấy mình giống em bé kia, luôn được bao bọc bởi sự yêu thương của mẹ, của mọi người?...Bố Huy biết trong lòng AD lúc này đang có nút thắt rất khó chịu. Bố cũng hiểu AD giận mẹ và mọi người vì đã không nói sự thật cho con biết.... Nhưng con có nghĩ mẹ làm thế là vì không muốn con buồn không? Mẹ muốn con có thể tự từ chối nhận việc này, cho nên mới để người đó làm quen với con rồi dần dần nói cho con biết. Như vậy con mới có thể chấp nhận. Con phải biết rằng có nhiều lời nói dối bắt nguồn từ mục đích tốt cho nên nó được thông cảm và chấp nhận. Mẹ làm mọi chuyện đều là vì lo lắng đến cảm nhận của con, mẹ muốn con ít bị tổn thương nhất. Vì vậy..... AD tha thứ cho mẹ con được không?

NH dịu dàng nhìn vào mắt AD, chân thành đề nghị. AD cũng ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt bé lấp lánh nước, mãi sau mới kiên quyết gạt đầu, nhưng lại cúi đầu xuống, xấu hổ lí nhí nói:

- Nhưng...nhưng con chưa sẵn sàng đối diện với mẹ....Con cần thời gian....Con thấy mình có lỗi, vì vậy... chưa dám...gặp mẹ.

- Ủ, không sao, bố hiểu mà. - NH bật cười xoa đầu bé.

Hai cha con không nói gì nữa, AD rúc vào trong lòng bố Huy tiếp tục ngắm nhìn những người kia. Qua một lúc lâu bỗng dưng bé rụt rè nói một câu. Mặc dù giọng bé rất nhỏ nhưng anh vẫn nghe rõ được AD muốn hỏi gì, bé hỏi:

- Thực ra... Bố rất yêu mẹ con.... đúng không ạ?

NH không vội trả lời, vẫn ôm chặt AD trong lòng, mãi sau đến lúc bé cứ ngỡ rằng anh không trả lời thì anh lại nói, vô cùng bình tĩnh, nhẹ nhàng nhưng nghe ra được tình cảm sâu đậm và chân thành trong đó:

- Đúng vậy....Bố đã yêu mẹ con từ rất lâu rồi....Lâu đến nỗi bố không còn nhớ là lúc nào và tại sao bố lại yêu mẹ con đến vậy?

- Vậy... tại sao bố không tìm mọi cách giành lấy mẹ con? - Thấy NH trả lời, AD lại hỏi tiếp, nóng vội biết đáp án đến mức vội vàng ngẩng lên nhìn anh, ánh mắt bé trong suốt phản chiếu hình ảnh của anh.

Thấy phản ứng như vậy của AD, NH liền bật cười, âu yếm véo má bé đáp:

- Sao con biết bố không cố gắng?

- Vậy tại sao mẹ không yêu bố? - AD thắc mắc, nghiêng đầu sang một bên nghĩ ngợi.

- Bởi vì... tình yêu không thuộc não bộ điều khiển mà là nằm trong trái tim cho nên không thể gượng ép....Bố đã cố gắng hết sức vì vậy bố không còn gì phải hối tiếc. Bố chỉ mong muốn mẹ con từng giây, từng phút đều hạnh phúc là được. - NH thẳng thắn nói hết tâm sự của mình cho AD nghe, anh luôn chân thật với bé như vậy, cũng giống như mọi người... Nhưng trong ánh mắt vẫn có tia buồn bã, mặc dù không còn tia lưu luyến hay níu kéo nữa.

AD ngồi bên yên lặng quan sát nét mặt anh. Mãi sau bé cũng nhìn ra xa xăm, nhẹ nhàng hỏi:

- Vậy bây giờ chắc bố buồn lắm?

- Ừm, cũng không quá tệ... ít ra hiện tại bố rất thanh thản, không còn hối tiếc điều gì.... Chỉ cần con cố gắng hết sức vì một điều gì đó thì con sẽ không còn để ý đến kết quả của nó nữa, bởi con đã chấp nhận được nó, có thể nhẹ nhàng buông tay.

NH nhẹ nhàng trả lời, ngược mắt nhìn xa xăm, từng hơi thở phả ra ngoài không khí như trút gánh nặng, dường như anh thực sự đã dễ dàng buông tay, cắt đứt sợi dây vướng mắc trong lòng, bỗng thấy lòng ngực nhẹ nhõm hơn, như đã gỡ bỏ được tảng đá đè ở đó lâu rồi. Không ngờ bày tỏ nỗi lòng của mình với một đứa bé lại có thể làm anh vui đi nhiều điều như vậy, suy nghĩ cũng thông thoáng hơn. NH bật cười vì bản thân mình.

Khung cảnh buổi chiều mùa đông thật lãng mạn, lạnh giá, cô liêu nhưng lại mang cho người ta cảm giác yên bình, thanh thản. AD không còn hỏi thêm gì nữa, ngoan ngoãn nằm trong vòng tay ấm áp của bố, ngắm nhìn bầu trời trên cao. Dường như ánh nắng đang le lói vòa trong tâm hồn nhỏ bé, xua đi đám mây mù giăng phủ trong lòng bé những ngày qua, trước mắt lại là khung cảnh thân thương, thoải mái và ấm áp như cũ. Bé hít sâu một hơi, khí lạnh lùa vào khí quản khiến bé tỉnh táo và rõ ràng hơn. Nở một nụ cười tươi, AD đón chào tương lai sắp đến.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhầm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: CÙNG NHAU TRÁI LÒNG

Hôm nay là ngày đoàn viên, khắp nơi đều tràn ngập ánh sáng ấm áp của gia đình. Trong mọi góc ngách của thành phố đèn điện được bắt sáng trưng. Cảm giác ấm áp, gần gũi lan tỏa khắp chốn. Mỗi người đều có chốn đi về, quây quần bên gia đình....Có ai ngờ bên cạnh đó lại có những con người bên ngoài là ánh hào quang, giàu sang, biết bao người nhìn thấy phải ngưỡng mộ, ghen tị, vậy mà giờ đây họ lại cô độc một mình đón ngày đoàn viên. Dường như lúc này ánh hào quang quanh họ bị lép vế trước thứ ánh sáng giản dị của niềm vui đoàn viên gia đình. Lúc này đây họ trở nên thật nhỏ bé và yếu đuối, niềm vui giản đơn nhất của đời người cũng không có...Nhưng có ai nhìn thấy họ trong bộ dạng này ngoài bản thân họ và đồng loại của họ?

Trong một quán bar rộng rãi, sang trọng của thành phố, ánh đèn lập lờ, những con người đang điên cuồng lắc lư theo điệu nhạc. Họ ăn mặc sang trọng, bất cần, dường như muốn điên loạn, liều lĩnh theo âm nhạc, muốn giải phóng điều gì đó. Đây là người thuộc tầng lớp quý tộc, vậy mà giờ đây lại thật đáng thương khi đang cố gắng vẫy vùng, tìm vui để leo lắt vượt qua ngày đoàn viên này, dường như họ sợ hãi và ghen tị với tất cả mọi người cho nên họ đang cố tìm nguồn giải trí bù đắp và quên đi nó.

Một người đàn ông đang ngồi trong một góc khuất uống rượu, vẻ mặt và phong thái của anh ta hoàn toàn trái ngược với những kẻ điên loạn kia. Ánh mắt

thâm trầm nhìn xa xăm, khuôn mặt lạnh lùng không chút cảm xúc, trên người là bộ comple đen, được cắt may vừa vặn với thân hình hoàn mỹ của anh ta càng tôn thêm khí chất cao ngạo, xuất chúng của một thủ lĩnh. Anh ta chỉ điềm tĩnh uống rượu, dường như chẳng quan tâm đến bất cứ chuyện gì xung quanh. Trên bàn đã có vài chai rỗng nhưng ánh mắt anh vẫn sáng ngời, đầy tinh tường. Có thể thấy người này là cao thủ uống rượu.

Không gian sôi động như muốn vỡ tung, mọi người điên cuồng gào thét. MV vừa đưa ly rượu lên miệng uống vừa nhìn những con người đó, rồi nhìn lại bản thân mình, cười khẩy. Vẫn như bao lần đón năm mới khác, cô đơn, một mình. Từ khi hiểu chuyện MV đã không biết đến cái gì gọi là "Tết" hay "ngày đoàn viên" bởi bố mẹ anh chưa bao giờ nghĩ về nó, càng không thể giành thời gian cho việc mà họ cho là không quan trọng, nhằm nhì. Đối với họ việc kiếm tiền và thỏa mãn thú vui của mình mới là việc đúng đắn và quan trọng hơn bao giờ hết. Đã từng mong chờ, đã từng khao khát rồi từng buồn bã, giận dữ.... Nhưng rồi cũng phải quen thôi, MV không nhớ cảm giác này đã quen thuộc với bản thân từ lúc nào, càng biết nó đã quá quen thuộc đến mức chai sạm. Cứ nghĩ không còn mong chờ hay buồn bã vì nó nữa vậy mà từ khi cô xuất hiện trong lòng anh lại bắt đầu đâm chồi những tình cảm và khao khát đã mất từ lâu. Anh như cái cây già cỗi, héo mòn trong sa mạc bỗng tìm thấy nguồn nước, đang mãnh liệt muốn hồi sinh nhưng đâu biết rằng hồi sinh lại mọi cảm giác cũng đồng nghĩa với việc phải chịu đau đớn khi nó ở ngay trước mặt nhưng lại không thể chạm tới. Ngay giây phút này, trong đầu MV chỉ tràn ngập suy nghĩ và hình ảnh về hai người anh yêu thương nhất trên đời. Trái tim đập mạnh mẽ từng nhịp đang khao khát cháy bỏng được đón năm mới bên mẹ con họ. Anh yêu sao cảm xúc âm ỉ, đoàn tụ của một gia đình nhỏ bé, giản dị. Yêu sao từng giây từng phút được sống bên cạnh người mình yêu. Càng yêu sao một mái nhà yên ổn, bình dị nhất cho trái tim đã qua bao giông tố, bao đoạn đường cô độc của anh. Vậy mà thực tại lại tàn nhẫn đến đâu? Chẳng có hình bóng của hai người đó mà chỉ là cảnh tượng điên loạn, hỗn tạp đến ghê tởm của những kẻ cô đơn như anh, mỗi kẻ đang cố gắng vùng vẫy, tìm cách tự cứu mình ra khỏi cảm giác đó. Bao suy nghĩ, hình ảnh được hình thành trong đầu không ngừng hành hạ, thúc giục MV như muốn bức điên anh, vì vậy chỉ có thể làm bạn với rượu để dập tắt ngọn lửa nóng bỏng và cảm giác thèm khát đến đáng sợ đó trong lòng.

Đang quay cuồng với đồng hỗn loạn trong đầu, bỗng có người giật mạnh ly rượu trong tay anh, kẻ đó là một cú lẳng người đầy mạnh mẽ xuống cái ghế bên cạnh khiến nó lồm xồm và rung động đến MV, tiếp theo là khuôn mặt quen thuộc đáng ghét của người được coi là bạn duy nhất của anh - Quang Tiệp. Anh ta thân nhiên uống cạn ly rượu như không biết đến ánh mắt cảnh cáo đầy tức giận của MV. QT nở nụ cười đẹp đẽ đến chói mắt quen thuộc của mình khiến MV chán ghét, sau đó mở miệng nói:

- Biết ngay là ở đây mà. Ngày này phải cùng anh em ở bên nhau chứ sao lại đánh lẻ như vậy được?

MV không thèm trả lời, cướp lại chiếc ly đặt lên bàn, rót rượu tiếp tục uống. Lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng, nũng nịu bên cạnh QT vang lên, nhắc nhở người con trai đã quên mất cô ta từ khi nhìn thấy người anh em của mình:

- Anh Tiệp, anh không giới thiệu người này với em à? Quên mất sự hiện diện của em chắc?

Ngừng lại nụ cười, về mặt QT đột nhiên trầm xuống, quay sang nhìn cô ta đầy chán ghét, bỗng dưng thấy hối hận vô cùng. Sao lúc đầu anh lại ngu ngốc đi chọn cô ta làm gì? Nhìn đáng vẻ ẻo lả, không xương của cô ta làm anh buồn nôn.

Lúc này MV mới để ý đến thì ra QT không đi một mình, còn có một con bạch tuộc đang dính trên người. Về mặt ngán ngẩm đau khổ và ghét bỏ của QT làm anh buồn cười, cẩn thận quan sát con bạch tuộc đó. Một cô gái trẻ trung, xinh đẹp, ăn mặc kiểu sinh viên trong sáng và thuần khiết, khuôn mặt có vẻ như trang điểm nhẹ nhàng nhưng thật ra là được chất một lớp phấn dày đến trắng bệch, môi hồng chum chím. Bây giờ đang thịnh hành một trang điểm kiểu Hàn Quốc, tự nhiên nhẹ nhàng. Nhưng lại chẳng hợp với cô ta một chút nào. Mặc dù trên người mặc bộ quần áo kiểu sinh viên, ra vẻ ngây thơ trong sáng nhưng ánh mắt lẳng lơ và cử chỉ kiêu ngạo của cô ta đã vạch trần tất cả. Cô vẻ như cô ta đang cố gắng tỏ ra như vậy theo yêu cầu của QT. MV bật cười nhìn hai người. Từ bao giờ cậu ta lại thích loại con gái như vậy?

- Còn phải giới thiệu sao? Cô không biết đến cậu ta? - QT cười khẩy, nhàn nhạt mở miệng.

Bị nói trắng ra mình giả vờ, cô ta vội vàng cúi xuống, ra vẻ xấu hổ đỏ mặt. Sau đó ngược lên, bẽn lẽn nói:

- Chào anh, em là Hà Thanh, bạn gái của anh Tiệp.

Lạnh lùng nhìn cái tay đang giờ ra trước mặt, MV không đưa tay ra cũng không thèm liếc nhìn cô ta, quay sang nói với QT như không biết đến cô ta đang ngồi ở đó:

- Từ bao giờ cậu lại thích loại này vậy? Thay đổi khẩu vị rồi sao?

Câu hỏi vừa thốt ra không gian như tĩnh lặng. Cô gái nghe thấy vậy cũng không thể nào giữ được vẻ mặt thánh thiện nữa, trở nên vụng về, méo mó, hết đỏ lại xang trắng rồi tím, cuối cùng là đen. Dường như cô ta ức muốn phát điên nhưng lại không dám làm gì vì cô ta biết được sự nguy hiểm của người đàn ông này, làm sao dám dây vào. Cô ta còn yêu quý cái mạng nhỏ bé này lắm. QT thì đờ người, rồi sau đó ho một tiếng, che giấu đi sự ngại ngùng của mình đáp:

- Không phải chuyện của cậu.

- Tất nhiên rồi, tôi mà thêm loại kém cỏi thế này sao? Chỉ cậu mới có những khẩu vị tầm thường và nhạt nhẽo như vậy.

MV nhướn mày ngạo nghễ, chọc tức QT, không chút để ý đến sự có mặt của cô gái đó. Lần này thì cả hai người đều đen xạm mặt lại. QT nghiêng rằng nghiêng lợi gườm MV như con sói nhe răng múa vuốt chuẩn bị xông vào cắn xé. Ngược lại MV chẳng sợ hãi, bật cười sung sướng. Thấy vậy QT càng điên tiết hơn, nhìn lại về mặt méo mó, biến dạng của người con gái đang bám dính bên người, móng vuốt của cô ta đang bò trên tay anh càng làm anh ghê tởm đến buồn nôn. Có lẽ mình đã nhầm, cái gì thuộc về bản chất thì không bao giờ có thể thay đổi, không thứ gì có thể che giấu. Khí chất của mỗi người là bẩm sinh, không phải muốn bắt chước là được. Xem ra việc tìm chút an ủi và hình ảnh của "cô" ở những người phụ nữ khác là việc làm ngu ngốc nhất mà QT từng làm bởi không người con gái nào trên đời này có thể giống cô, tinh khiết, thanh cao đầy kiêu ngạo. Cô khác hoàn toàn với họ, là ngoại lệ duy nhất trong lòng anh, vậy thì làm sao có thể tìm một chút dấu vết hay kẻ thay thế vị trí của cô trong lòng anh được? Nghĩ vậy QT lắc đầu, cười bản

thân mình ngu ngốc, đưa ly rượu lên uống cạn một hơi rồi quay sang đáp trả MV:

- Cậu còn có khẩu vị nữa sao? Dám không? - QT hếch mũi, tỏ vẻ coi thường, muốn chọc cho anh tức giận nào ngờ MV lại không hề tức giận như anh mong muốn, ngược lại còn cười hạnh phúc kiêu ngạo nói:

- Không phải là không dám mà là không muốn, không bao giờ muốn nữa... bởi tôi đã có người tuyệt vời nhất cho cuộc đời mình. Chỉ có cậu không có cho nên mới phải tìm kiếm và vui đùa trong một đồng rắc rối. - MV nhướn mày, đánh mắt sang bên cạnh QT ra hiệu.

Cử chỉ ngạo nghễ của kẻ thắng lợi và vẻ mặt hạnh phúc, ánh mắt long lanh như người đang đắm chìm trong tình yêu của MV làm QT tức lộn ruột, nghiến chặt răng như đang ngậm chặt cái đầu đáng ghét của MV trong miệng, không nhả ra. Rồi nghĩ ra thực tế không như vậy anh liền quay lại trả đũa:

- Vậy sao? Nhưng tại sao tôi lại không thấy mà tôi chỉ thấy một kẻ cô đơn, đang ngồi nhăm nháp nỗi buồn một mình với rượu? Có phải ý cậu là cậu tìm được người dành riêng cho đời mình nhưng đáng tiếc người đó lại không coi cậu là người đàn ông của đời mình?

Bị chọc trúng chỗ đau, MV không thể giữ được vẻ mặt tự đắc của kẻ bề trên. Mơng ảo như bong bóng tan vỡ, anh lại trở về hiện trạng của mình, chán nản, uống liền một hơi rượu. Vị đắng và cay tràn ngập trong miệng, nhưng lại không xua đi được sự khó chịu trong tim.

QT phát hiện ra mình lỡ lời, đùa hơi quá, ngại ngùng nhìn bạn đang định mở miệng thì bỗng xuất hiện hình ảnh của một cô gái xinh đẹp, trên người mặc chiếc váy màu đỏ liền thân quyến rũ, rãnh biển maria khiến người ta mơ màng. Trông cô rực rỡ như một đóa hoa hồng đỏ, thu hút tất cả mọi ánh nhìn của đám đông. Cô gái đang đưa mắt đảo dáo dác nhìn xung quanh, đang tìm kiếm ai đó. Thấy vậy QT nhếch miệng lên cười, lấy khuỷu tay huych vào người MV, rồi liếc mắt về phía cửa ra hiệu. MV dừng lại, đưa mắt nhìn theo, khuôn mặt bỗng chốc đông lại đến đáng sợ. Lúc này vừa hay cô gái đó cũng nhìn thấy bọn họ, nở nụ cười, vội vàng đi về phía này.

Đôi giày cao gót màu đen hiện ra trước mặt MV, anh vẫn không thèm ngẩng mặt, tiếp tục uống rượu. Không khí ngột ngạt và ngưng đọng, BN không biết nên mở miệng thế nào, chưa bao giờ cô ta bị ai coi thường như vậy.

Nhìn vẻ mặt đáng thương như sắp khóc của BN, QT đành lên tiếng chữa cháy cho cô ta:

- Người đẹp cũng đến đây chơi sao?

- Em đến tìm các anh, may mà hai người ở đây thật. Chúng ta cùng đón năm mới nhé. - BN ngay lập tức nở nụ cười, nhanh nhẹn đáp lời, ngồi xuống bên cạnh MV. Đưa tay khoác tay anh như đó là một hành động quen thuộc, tự nhiên và anh là người đàn ông của cô ta, BN nở nụ cười quyến rũ nhất có thể, nhẹ nhàng nói với MV:

- Tí nữa chúng mình cùng đi xem pháo hoa nhé anh.

- Được đấy, mặc dù trò này không có gì mới mẻ nhưng dù sao cũng là mỗi năm một lần, nên đi xem cho có khí thế của Tết chứ nhỉ? - QT thích thú nói.

Nào ngờ vừa nói vừa khua chân múa tay hăng say thì bỗng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của BN, QT giật mình quay lại nhìn thì tròn mắt lên, không tin nổi. MV đang dùng tay túm lấy mái tóc của BN giật ra đằng sau, vẻ mặt lạnh lùng, trong mắt thậm chí còn có sát khí nổi lên. Trông anh lúc này không khác gì một ác quỷ với đôi cánh đen đầy sức mạnh hủy diệt đằng sau. BN đau đớn phải ngửa mặt lên, tay cố gắng túm lấy cánh tay đang túm tóc mình mong giảm bớt lực, khuôn mặt nhăn nhó, đỏ bừng vì đau đớn.

Phải mất một lúc QT mới ý thức được tình huống đang xảy ra, vội vàng xông lên, muốn gạt tay MV ra, nhưng làm thế nào cũng không xê dịch được một chút sức lực của MV, dường như tay anh còn cứng hơn đá, như gọng kìm đang xiết chặt dần dần, muốn bứt văng đầu BN ra. QT chưa bao giờ thấy anh đáng sợ và tàn nhẫn như vậy với phụ nữ, cho dù có chán ghét thế nào thì anh cũng tỏ ra lạnh lùng, không thêm nhìn họ chứ nhất định không bao giờ ra tay với phụ nữ. Vậy mà hôm nay MV lại đang dùng sức mạnh của mình với một cô gái xinh đẹp, yếu đuối. QT không thể hiểu nổi, chẳng lẽ cậu ta say đến mức phát điên?

Cô bạn gái bên cạnh anh cũng sợ hãi trừng lớn hai mắt nhìn, ngừng thở, có thể ngắt đi bất cứ lúc nào.

Mãi vẫn không gỡ được, cảm giác da đầu BN sắp bị bứt ra, QT bực mình, đánh mạnh vào tay MV một cái quát:

- Cậu làm gì vậy? Bị điên à? Bỏ ra mau.

MV không quan tâm đến vẻ mặt tức giận của QT, ánh mắt sắc bén nhìn BN đang cố gắng gầy gựa trong tay anh như con gà sắp bị cắt tiết, sắc mặt trắng bệch đầy sợ hãi, lạnh giọng nói:

- Giỏi lắm, không ngờ tôi chưa tìm cô đã chủ động đến nhận tội.

Chòng mắt BN nhanh chóng tròn to hơn một chút, ngay sau đó lại trở lại bình thường, ánh mắt ngờ ngàng, chớp chớp nước mắt đau đớn chảy xuống, đáng thương đáp:

- Anh nói gì vậy? Em không hiểu. Anh bỏ ra trước được không? Anh đang làm em đau đó.

Về mặt cô ta đúng như một người không biết gì, yếu ớt vô cùng. MV cười lạnh, diễn viên xuất sắc, đóng rất đạt, suýt chút nữa anh cũng tin tưởng.

- Cô không biết? - MV nhướn mày hỏi, BN ngay lập tức gạt đầu lia lịa, kiên quyết như cây phong cao ngạo, thẳng thắn trước bão tố. Thấy vậy MV

cười gằn, tay càng dùng sức hơn - Cô nghĩ mình làm việc thần không hay quỷ không biết sao? Cô nghĩ đã xóa sạch mọi dấu vết? Xem ra cô coi thường Trần MV tôi quá.

- Em thực sự không hiểu anh đang nói gì. Vương, đừng làm vậy, em sắp không chịu nổi rồi. - BN khóc lóc, ra về yếu đuối nói, ánh mắt van xin.

- Đúng là đến chết vẫn ngoan cố. Cô tưởng đưa hai kẻ đó sang Mỹ là tôi không tìm ra được sao? - MV lạnh lùng mở miệng, tiếng nói của anh mạnh mẽ, lạnh lẽo và đáng sợ như âm thanh đoạt hồn của quỷ dữ.

Vừa nghe xong câu đó, BN liền tròn to mắt lên đầy sợ hãi và hốt hoảng. Đến lúc này QT cũng mơ màng nhận ra chuyện gì đó anh chưa biết giữa hai người, vì vậy cũng chăm chú nhìn cô ta, sau đó hỏi:

- Thật ra giữa hai người xảy ra chuyện gì vậy? Nói cho tôi biết được không?

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhầm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: chương 27

MV vẫn không để ý đến lời của QT, chỉ nhìn chăm chăm BN, cúi mặt xuống, ánh mắt như muốn ăn sống nuốt tươi cô ta, gằn từng tiếng:

- Cô đã quên lời cảnh cáo của tôi rồi sao? Tôi đã nói cô không được động đến cô ấy cơ mà. Xem ra cô không coi lời nói của tôi là gì. Hà Bảo Ngọc, cô nghĩ tôi sợ bố cô cho nên không dám làm gì cô sao? Cô nghĩ mình đã hiểu hết về tôi? - MV cười lạnh, tay nắm chặt lại ép cô ta ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt anh, âm trầm nói - Bảo Ngọc, cô còn chưa biết đến khả năng thực sự của tôi đâu. Đối với tôi mà nói thì bố cô chẳng qua cũng chỉ là một con ruồi, tôi muốn bóp chết lúc nào cũng được. Còn băng đảng của cô, trong mắt tôi không khác gì bọn trộm cắp vặt ngoài phố, chỉ cần tôi nháy mắt cũng có thể dẹp sạch. Không tin cô có thể thử. - MV cười nhìn cô ta, trong mắt sát khí nổi lên rõ rệt làm băng lạnh không khí xung quanh. Cứ nghĩ đến chuyện cô ta dám sai người cưỡng bức cô là anh muốn bóp chết cô ta ngay lập tức, chỉ hận không thể băm thây cô ta ra trăm mảnh. Đúng là không biết trời cao đất dày, dám động vào bảo bối yêu quý nhất trong lòng anh. May mà cô không xảy ra chuyện gì, nếu không cho dù trời có sụp xuống Trần MV anh cũng nhất quyết hủy diệt cả dòng họ nhà cô ta.

Thái độ tự tin mười phần của MV khiến BN chết lặng vì quá sợ hãi. Không ngờ cô ở bên anh lâu như vậy vẫn không thể hiểu được con người anh, những gì cô biết về anh chỉ là những thứ được anh cố tình bày ra cho cô thấy nếu không một chút cô cũng không thể biết được. Còn bản thân mình cứ ngỡ là đã che giấu tốt, cứ ngỡ là anh không thể biết được nào ngờ mình vốn dĩ đã là con cá nằm trên thớt từ lâu, mọi việc mình làm chỉ là trò cưỡi trong mắt anh. Không ngờ MV lại đáng sợ đến vậy, quyền lực trong tay anh lớn đến mức cô không thể tưởng tượng nổi. Thật nực cười, cứ ngỡ mình là người hiểu rõ nhất, là người điều khiển ván cờ, nào ngờ mình còn chẳng đáng là một con tiêu tốt. Trần MV, anh đúng là kẻ đáng sợ nhất trên đời này, lòng sâu không đáy. BN nhìn anh trân trối, thầm nói trong lòng.

MV buông bàn tay đang nắm tóc BN ra, đứng dậy nhìn cô ta từ trên xuống như một bậc đế vương cao quý, đầy quyền lực còn BN thì ngơ ngác, ngã ngồi trên mặt đất như một con búp bê đứt hết dây, vẻ mặt bàng hoàng, ngơ ngác, không dám tin.

Sự đau đớn trên đầu đã không còn nhưng cảm giác da đầu rất bỏng như đang bị cháy ngàn ngạt thật đáng sợ, BN đau đến rúm người lại, hít sâu vài ngụm khí lạnh căng đầy trong phổi hồng xua đi cái đau rát ở đỉnh đầu. Trên đầu lại chuyển đến âm thanh đáng sợ, bình tĩnh đến dị dạng nhưng lại nặng nề ép người ta đến nghẹt thở:

- Dù sao hôm nay cũng là ngày cuối cùng trong năm, tôi không muốn sát sinh để tránh một năm mới xui xẻo, vì vậy cô nên cảm ơn ông trời vì sự may mắn của mình. Nể tình quan hệ của hai gia đình chúng ta, nể tình mẹ tôi và tình cảm cô dành cho tôi lâu nay, tôi coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Nhớ lấy, đây là lần cuối cùng tôi tha cho cô. Trần MV tôi không thích nói nhiều đâu.

Đứt lời MV xoay người đi ra khỏi quán, đúng lúc này ngoài trời vang lên tiếng bắn pháo hoa rộn rã, những bông pháo hoa được bắn lên cao nổ giòn, tung tóe thành hình bông hoa đủ màu sắc rơi xuống sau lưng MV như một bức tranh của thần Hercules (vị thần có sức mạnh thay đổi thiên nhiên trong thần thoại Hy Lạp) tuyệt đẹp, quanh anh là ánh sáng đủ sắc màu với khuôn mặt hoàn hảo và sát khí trong mắt khiến người ta sợ hãi. MV hùng dũng bước ra khỏi đó. Mọi người nín thở theo từng bước chân của anh, ánh mắt dõi theo bóng dáng cao quý, khí thế ngời ngời của anh. QT vội vàng đuổi theo, người đẹp đi cùng anh thấy vậy cũng vội vàng chạy theo, nắm lấy tay anh đang định mở miệng đã bị anh gạt phắt tay ra, quay lại lạnh lùng nhìn cô ta rồi nói:

- Cô xong việc rồi, không cần đến tìm tôi nữa, phí chia tay tôi sẽ bảo người mang đến cho cô sau.

Nói xong anh đi thẳng, không thèm nhìn khuôn mặt dờ ra vì ngỡ ngàng của cô ta, đến một câu tạm biệt anh còn keo kiệt nữa là. Đúng là người đàn ông tuyệt tình như lời đồn đại. Hà Thanh biết mọi chuyện đã chấm dứt, cô ta không thể níu kéo được anh, cho dù níu kéo thì kết quả nhận được chỉ có thể thảm hơn thôi. Thà rằng ngoan ngoãn nhận tiền là tốt nhất. Dù biết vậy nhưng trong lòng vẫn ảm ức và nuối tiếc, thất vọng vì mình không thể chinh phục anh ta. Một người đàn ông đẹp trai, khí thế cao ngạo lại thêm gia cảnh hoành tráng như vậy mà không thuộc về mình, đúng là đáng tiếc. Cô ta tức giận, quay lại chỗ ngồi lấy túi, đang định đi thì nhìn thấy BN vẫn ngồi trên đất, hai tay nắm chặt, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm hướng MV vừa đi, mím miệng đến chảy máu nhưng Hà Thanh không hề thấy đáng thương chút nào, thậm chí là vô cùng ghét, vì vậy cô ta dậm chân chỉ vào BN mắng:

- Tất cả là tại cô phá hỏng mọi chuyện, nếu không Tiệp đã không bỏ tôi. Thật đúng là một người đàn bà xui xẻo đáng ghét, lại còn thấp hèn, đáng khinh.

Cô ta cười khẩy từ trên nhìn xuống BN đầy miệt thị, ánh mắt thể hiện rõ sự khinh thường. Sau đó cô ta cong mông bỏ đi không thèm để ý đến cô nữa.

Chỉ còn lại mình BN ngồi đó chết lặng, bao ánh mắt tò mò, bàn tán xì xào nhìn cô ta. BN càng tức giận đến phát điên, hận không thể móc hết mắt và cắt lưỡi của tất cả những kẻ đó. Chưa bao giờ cô ta phải chịu sự sỉ nhục lớn như thế này. Máu trong người cô ta đang sôi sùng sục, trái tim đập cuồng liệt như muốn phun ra khỏi lồng ngực. Quai hàm nghiến chặt lại, hận không thể giết chết tất cả những người đẩy cô ta đến hoàn cảnh này. Càng nghĩ càng không thể nhịn được, dường như đã mất khả năng kiểm soát, BN vội vàng rút điện thoại ra, ngón tay tức giận đến run lên bần bật, khó khăn lắm mới có thể bấm xong dãy số, chuông điện thoại vừa reo đã có người tiếp, cô ta không một giây suy nghĩ, nói với người bên kia như đang ra lệnh:

- Bằng mọi cách giết chết con đàn bà đó ngay lập tức cho tôi.

- Thưa cô chủ, như vậy có nóng vội quá không? - Người bên kia nghe vậy, thử khuyên nhủ xem sao nào ngờ giờ phút này BN đã mất hết lí trí, lời khuyên đó chỉ làm cô ta càng điên cuồng hơn, tức giận quát lên:

- Bảo ông làm thì làm đi, nói nhiều như vậy làm gì? Nên biết thân biết phận của mình đi. Tôi không cần biết ông dùng cách gì, tôi chỉ muốn biết kết quả, càng nhanh càng tốt, rõ chưa?

- Dạ, rõ rồi thưa cô chủ. - Người kia cung kính đáp.

BN nghe xong liền đập máy ngay lập tức, ánh mắt chứa đầy lửa, thâm hiểm, nộ nộ cười sung sướng của thần chết, nói:

- Trần MV, đây chính là anh ép tôi, anh dám không thương tiếc chà đạp lên tình cảm của tôi, sỉ nhục tôi trước mặt bao người như vậy. Anh nghĩ tôi không dám làm sao? Cùng lắm thì cả chết lưới rách, thứ gì BN tôi không chiếm được thì người khác cũng đừng mong có được.

BN nghiến răng nói, ánh mắt nhìn chằm chằm phía trước. Giờ phút này cô ta trông đáng sợ như nữ thần đầu rắn trong truyện, không ai dám lại gần.... Có nhiều người luôn như vậy, không bao giờ biết đến giới hạn, càng ép thì càng lấn tới. BN chính là người như vậy, cố chấp đến mức hết thuốc chữa.

Ăn xong bữa cơm đoàn viên vui vẻ, mọi người lại quay quần bên nhau trò chuyện để cùng nhau đón thời khắc giao thừa. Trời trong xanh, gió se se lạnh, quả là thời tiết tuyệt vời cho không khí ngày tết.

AD mặc bộ quần áo màu xanh mới tinh chơi trong sân, ánh mắt sáng như sao, mái tóc ngắn ôm lấy khuôn mặt trắng nõn của bé, nụ cười rạng rỡ hiện lên trên khuôn mặt. NT đứng đó ngắm con gái say sưa, cô cũng đang mặc một chiếc áo khoác màu xanh đậm, gần giống của con gái, mái tóc dài đến ngang lưng buông thả tự nhiên, nét đẹp hiền dịu, nhẹ nhàng bao quanh người. Hai mẹ con đã không còn căng thẳng như mấy hôm trước nhưng vẫn chưa có cơ hội nói chuyện rõ ràng bởi vì NT nghe theo lời của NH cho AD chút thời gian cân bằng lại mọi thứ và đổi mặt.

Ngắm nhìn đứa con thân yêu của mình là hành động hạnh phúc nhất của mỗi người mẹ, NT cũng vậy. Thấy con vui vẻ là cô hạnh phúc như đang nở hoa trong lòng. NT nghĩ bây giờ chính là lúc thích hợp nhất để nói chuyện với con gái, cô muốn hai mẹ con cùng nhau trải lòng, cô muốn mọi chuyện được sáng tỏ và giải quyết triệt để trước thời khắc thiêng liêng của một năm này. Nghĩ là làm, NT bước về phía con, nhẹ nhàng nhìn AD nói:

- AD, mẹ con mình nói chuyện nhé.

AD đang chơi với ông bà và bác Minh, mẹ Hân gần đó, nghe tiếng NT ngược mắt lên nhìn sâu vào mắt mẹ, mãi sau hít một hơi đáp:

- Vâng ạ.

Mọi người liền biết ý, tự động đi vào trong nhà, nhường lại không gian yên tĩnh, riêng tư cho hai mẹ con. NT nắm tay AD đi về chiếc phản quen thuộc dưới gốc cây xoài, ngồi xuống, sau đó xoay lại để hai mẹ con đối diện nhau. Nhìn thẳng vào mắt con, hít sâu một hơi, NT nói:

- AD, hôm nay, vào lúc này, ngay tại đây, mẹ muốn nói rõ mọi chuyện với con. Mẹ mong rằng chúng ta có thể thoải mái trải lòng với nhau bởi mẹ muốn trước khi năm mới đến con sẽ không còn bất cứ điều gì khúc mắc hay khó chịu trong lòng, mẹ con mình lại có thể vui vẻ, yên bình sống như trước kia. Con có đồng ý không?

Giọng nói của NT vô cùng nhẹ nhàng, chân thành và thẳng thắn, lúc này cô coi AD như một người bạn cùng tuổi thân thiết nhất, có thể tâm sự mọi điều chứ không phải là cương vị của một người mẹ độc đoán, có quyền dạy dỗ hay kiểm soát con mình. Vì vậy AD cũng cảm thấy tự nhiên và không có áp lực nữa, ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Hai mẹ con cùng nhìn nhau, im lặng mấy giây như cố gắng bình ổn không khí trước khi xé rách nó. Sau đó NT mở miệng nói trước:

- Trước khi nói đến chuyện đó, mẹ muốn xin lỗi con... vì đã đánh con hôm đó.

Vừa nói NT vừa nhìn AD với ánh mắt đau xót, tràn đầy hối lỗi và yêu thương. AD nghe mẹ nói vậy liền cup mắt xuống, mím chặt miệng lại ngăn không cho nước mắt chảy ra, hai tay nắm chặt vạt áo. Nhìn dáng vẻ con như vậy NT càng đau đớn hơn, trong lòng cô như bị kim châm, nhưng cố kiềm nước mắt lại, không cho giọng nói nghẹn ngào để có thể nói chuyện được rõ ràng:

- Hôm đó mẹ quá nóng nảy, chắc chắn là con rất đau. AD có trách, có giận mẹ không? Mẹ đúng là một người mẹ tàn nhẫn. - NT tự trách, AD vội vàng ngừng lên, mắt ngân ngấn nhìn mẹ, lắc đầu lia lịa khản trương đáp:

- Không phải, là do AD không ngoan, làm mẹ tức giận. Mẹ đánh AD là đúng, mẹ không phải người mẹ tàn nhẫn, mẹ là người mẹ dịu dàng nhất trên đời này. Con biết con chỉ là đau thể xác, vài ngày là khỏi ngay nhưng mẹ là nỗi đau trong lòng, rất khó để chữa trị. AD mới là đứa con hư hỏng, làm mẹ thất vọng. Mẹ tha thứ cho AD được không? Sau này con sẽ không như thế nữa.

NT nhìn con gái yêu trước mặt, nở nụ cười hạnh phúc, giọt nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống nhưng trong lòng lại nhói nhói, không phải là cảm giác của nỗi đau mà là cảm giác sung sướng và hạnh diện của người mẹ khi biết con mình hiểu chuyện, ngoan ngoãn và yêu thương mình rất nhiều, cảm giác lo sợ lúc trước đã không còn mà thay vào đó là cảm giác ấm áp, hạnh phúc của con dành cho cô. Giờ tay lên lau giọt nước mắt trên khóe mắt con, NT cười dịu dàng đáp:

- Được rồi, hai mẹ con chúng ta đừng tự trách bản thân nữa nhé. Coi như huê, hãy cùng bỏ qua và quên hết chuyện không vui đó đi, được không nào?

- Vâng ạ. - AD cười sung sướng, cũng giờ tay lên lau nước mắt cho mẹ.

- Làm theo cách cũ, mẹ đếm đến ba là chúng ta cùng xóa sổ nó nhé. Nào...1,2,3. Xóa hết, xóa hết mọi việc không vui đi.

Hai mẹ con cùng cười tươi đọc thần chú của riêng họ. Sau đó NT hít sâu một hơi, lại mở miệng nói:

- Được rồi, bắt đầu vào chuyện chính nào. - NT nhìn sâu vào mắt con, giọng nói êm dịu nhưng chắc chắn và đầy sức mạnh - AD, con hãy nghe mẹ nói rõ từng từ, bây giờ mẹ chính thức nói cho con biết. - NT ngừng lại lấy hơi sau đó nói tiếp - Chú đẹp trai, tên là Trần MV.... chính là bố ruột của con. Trước đó mẹ và bố con không hề quen biết nhau, chỉ vì một sự nhầm lẫn của ông trời mà xảy ra chuyện sai lầm khiến mẹ gần như gục ngã.... Sau đó mẹ biết đến sự tồn tại của con, từ đó mẹ đã vượt qua mọi đau khổ... nhưng bố con không biết đến sự tồn tại của con trong sáu năm qua bởi mẹ thực sự không biết bất cứ điều gì về bố con và mẹ cứ nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại bố con. Mẹ thừa nhận khi gặp lại bố con mẹ không hề có ý định cho bố con con gặp nhau bởi mẹ không muốn có bất cứ liên hệ nào với bố con và mẹ sợ...sợ bố con cướp mất con khỏi tay mẹ.... Nhưng ông trời trêu đùa, trên đời này chẳng có chuyện gì là bí mật mãi mãi, bố con vẫn biết đến sự tồn tại của con nhưng vì mẹ không muốn con biết sự thật quá đột ngột, cho nên mẹ và bố đã giấu con, để bố đến gần con hơn, bồi đắp tình cảm dần dần.... Lúc đầu mẹ rất căm ghét bố con, nhưng từng ngày nhìn thấy tình yêu thương của bố dành cho con mẹ đã dần thay đổi, không còn muốn ngăn cản bố con nữa... nhưng mẹ lại lo sợ bố con sẽ chiếm mất vị trí của mẹ trong lòng con, mẹ thật ích kỉ. Có phải không? - NT cười bản thân trẻ con, ngớ ngẩn đi ghen tị chỉ vì có người yêu thương bảo bối của mình - Mẹ thừa nhận mình đã quá ích kỉ khi tự ý quyết định và sắp đặt mọi việc của con... nhưng mẹ không thấy mình làm sai bởi từ trước tới giờ mẹ không hề nói dối con về bố con. Mẹ không vẽ nên bất cứ một hình tượng nào về người bố trong lòng con. Mẹ muốn con dùng những gì cảm nhận được để tự vẽ cho mình người bố mà con mong muốn trong lòng, con có thấy vậy không?

AD ngược mắt lên nhìn mẹ, không trả lời, ánh mắt sâu thẳm của bé phản chiếu khuôn mặt xinh đẹp của NT. Đúng vậy, mẹ nói không sai. Xưa nay mẹ chưa hề nói bất cứ một điều gì về bố. Chính vì sự yêu thương tận tình của mọi người làm cho AD cảm thấy ấm áp, làm cho bé tự tạo cho mình một người bố tuyệt vời nhất trong lòng bởi bé nghĩ, mọi người đều yêu thương bé như vậy thì chắc chắn bố cũng vậy, bố cũng yêu thương bé và mẹ rất nhiều. Mẹ đã để bé tự hình thành người bố cho mình. Xưa nay mẹ chưa từng dối bé điều gì, một là mẹ không nói hai là mẹ nhất định sẽ nói sự thật. Mẹ yêu thương bé như vậy, bé còn trách mẹ điều gì đây?

- Mẹ thừa nhận việc có con không phải là điều mẹ nghĩ đến. Lúc đó mẹ còn quá trẻ, tương lai đang tươi sáng, mục đích của mẹ là học đại học, sau đó đi làm kiếm tiền. Lúc đó mẹ cũng lãng mạn như những cô gái mới lớn khác, mong có một tình yêu cao đẹp, nồng cháy ở Đại học... nhưng tất cả đã tan vỡ vì sự xuất hiện của bố con.... Mẹ từng căm ghét bố con vô cùng nhưng mẹ chưa bao giờ hối hận vì đã sinh ra con. Mặc dù sự tồn tại của con là một chuyện ngoài ý muốn nhưng mẹ chưa bao giờ chán ghét hay không mong muốn có con. - NT dừng lại một chút, để cho AD từ từ tiếp nhận từng câu nói của cô, sau đó lại tiếp tục - Sự thật là nhờ con mà mẹ đã vượt qua chuyện đáng sợ đó. Con chính là thiên thần cứu rỗi cuộc đời mẹ. AD, con phải tin vào điều đó. Con chính là món quà tuyệt vời nhất mà ông trời ban tặng cho mẹ, cho mọi người trong gia đình chúng ta. Con là nguồn sống của mẹ, là tất cả năng lượng của mẹ. Nếu không có sự tồn tại của con thì cũng không có mẹ ngày hôm nay.

Kết thúc câu nói NT không thể cầm lòng được nữa, nước mắt rơi xuống. AD cũng nước mắt lưng chòng từ lúc nào. Hai mẹ con nhìn nhau như đang lắng nghe nỗi lòng của nhau. Mãi sau AD cũng lên tiếng, phấp phỡn không khí im lặng trong giây lát, nghẹn ngào hỏi:

- Mẹ, con đã nghe bác Minh giải thích về việc đó, mặc dù con không hiểu được hết vì con biết bác đã cố gắng giải thích cho con cách dễ hiểu và nhẹ nhàng nhất có thể.... Vì vậy ít nhất con cũng biết được việc bố làm với mẹ chắc chắn là việc xấu, làm tổn thương mẹ sâu sắc cho nên mẹ mới có thể căm ghét và không tha thứ cho bố. Vậy... mẹ có từng dù chỉ là một khoảnh khắc chán ghét con vì điều đó không ạ?

Nghe câu hỏi của con, NT không trả lời ngay mà nhìn sâu vào mắt AD thật lâu, sau đó cười trìu mến, nhẹ nhàng nói:

- Bố con cũng từng hỏi mẹ như vậy, lúc đó mẹ đã cười to và trả lời rằng đó là chuyện không bao giờ tồn tại. Hôm nay mẹ vẫn nhắc lại nó một lần nữa. Không bao giờ mẹ có thể ghét bố con dù chỉ là một phần nghìn giây. Con là tất cả đối với mẹ. Mẹ có thể đánh mất tất cả chỉ để bảo vệ và được sống bên cạnh con mãi mãi.

Nước mắt rơi xuống như mưa không thể ngừng như vòi nước hồng van, AD nở nụ cười hạnh phúc nhào vào lòng mẹ, ôm mẹ thật chặt. Trong tiếng nức nghẹn ngào, AD kiên định, chân thành nói, đó chính là tiếng nói từ đáy lòng bé, ấp ủ bao ngày qua:

- Mẹ, con xin lỗi vì đã nghi ngờ tình thương yêu mẹ dành cho con....cảm ơn mẹ đã yêu con nhiều như vậy..... Con yêu mẹ, yêu mẹ nhất trên đời.

- Mẹ cũng vậy... Mẹ yêu con hơn cả sinh mạng của mình, con gái bé bỏng của mẹ. - NT bật khóc trong sung sướng, ôm lấy con gái.

Hai mẹ con ôm nhau thắm thiết, cùng nhau khóc nhưng không phải khóc cho nỗi đau mà là khóc vì niềm hạnh phúc dâng trào trong tim. Khung cảnh đẹp đẽ của tình mẫu tử sâu đậm này quả khiến người ta rung động tận đáy lòng.

Mãi sau AD ngược mắt lên nhìn mẹ, rồi nhẹ nhàng hỏi:

- Mẹ, vậy chuyện giữa mẹ và bố nên như thế nào ạ?

Nhìn vẻ mặt ngây thơ lo lắng của con gái NT thấy trái tim như nảy lên, vuốt ve đôi má phấn nộn của con, cô dịu dàng nói:

- Mẹ không biết. Mẹ không muốn giấu con. Thực sự hiện tại mẹ không thể nói trước được điều gì. Mẹ chỉ biết mẹ vẫn chưa thể tha thứ cho bố con hay có bất cứ cảm xúc nào với bố con. Mẹ cũng không biết liệu nó có thể xảy ra không nữa. Mẹ chỉ biết mẹ sẽ không bao giờ chấp nhận bố con khi mẹ không có tình cảm với bố con bởi mẹ biết con gái mẹ cũng không muốn mẹ miễn cưỡng làm bất cứ việc gì cho dù là vì con, có phải không?- NT cười nhìn con, AD ngay lập tức gật đầu, mạnh mẽ đồng ý - Vì vậy mẹ không thể cho con một gia đình trọn vẹn ngay bây giờ, mẹ cũng không thể nói cho con thời gian nhất định, con đừng trách mẹ nhé - NT vuốt mái tóc mềm như tơ của con, tiếp tục nói - Còn về việc có nhận bố hay không là quyền của con, mẹ không có bất kì ý kiến gì. Mẹ chỉ mong con đừng vì mẹ mà phủ nhận tất cả tình cảm chân thật bố dành cho con. Mẹ hoàn toàn không mong muốn điều đó.

NT nhìn con nói, cô muốn con phân biệt rõ mọi chuyện, hiểu biết nhiều hơn và có sự công bằng dành cho anh ta. Dù sao anh ta thật sự yêu AD rất nhiều. NT trân trọng điều đó.

AD nghe mẹ nói vậy cũng nghiêm túc suy nghĩ. Mãi sau mới nói:

- Ừm... Vậy con quyết định tạm thời chưa nhận bố. Con biết chú ấy yêu thương con thật lòng....nhưng điều con muốn là chú ấy cũng yêu thương và cần mẹ như vậy. Con muốn chú ấy yêu thương tất cả mọi người mà con yêu thương chứ không phải chỉ là một mình con. Con muốn nhìn thấy tình yêu của chú ấy dành cho mẹ, muốn chú ấy phải làm cho mẹ cảm động, chấp nhận tha thứ cho chú ấy. Đến lúc đó con mới nhận chú ấy là bố. Mẹ đừng lo, vị trí của mẹ trong lòng AD là vững chắc và to lớn nhất, không gì có thể lung lay.... Còn nữa, con mong mẹ hiểu rằng AD không bao giờ buồn bã hay chán ghét việc mẹ yêu ai ngoài bố. Nếu mẹ thực sự không yêu bố hoặc yêu người khác thì con luôn sẵn sàng nhận người đó là bố, như bố Huy chẳng hạn. AD sẽ mãi mãi bên cạnh và ủng hộ mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhầm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: chương 28

Dứt lời AD liền vui vào lòng mẹ, bé luôn yêu mẹ và đó là những gì bé thực sự nghĩ. NT xúc động ôm chặt con trong lòng. Con gái ngoan của cô, không ngờ bé lại hiểu biết đến mức này, cô rất vui và hạnh diện về điều đó. Giây phút này thực sự trong lòng NT rất hỗn loạn, cảm xúc phức tạp, không chỉ là một chữ "vui" đơn giản.

- Được rồi, mẹ hứa với con, bé con yêu dấu của mẹ. - NT nhẹ nhàng đáp, thom lên đỉnh đầu con.

Đúng lúc này, tiếng chuông nhà thờ ở đâu đó vang lên, điểm đúng mười hai tiếng đồng thời tiếng pháo hoa nổ rền vang. Tuy cách xa thành phố nhưng mọi người vẫn có thể nhìn thấy rõ pháo hoa trên bầu trời bởi đây là pháo hoa nhà nước bắn, rất đẹp và bay lên cao. Những bông pháo hoa đủ sắc màu và hình dạng bay lên trời cao rồi từ từ biến mất. Bầu trời như rực sáng đầy sức sống, đây chính là những nhịp đập đầu tiên của năm mới, của sức sống mới. Khói đầu cho mọi điều mới mẻ và may mắn của một năm mới.

Hai mẹ con NT đứng lên ngắm nhìn những bông hoa toa lớn, phát sáng như những con đom đóm khổng lồ trong đêm. Thăm thẳm mọi điều buồn bã, xui xẻo của năm cũ đã chấm dứt, bây giờ là khoảnh khắc linh thiêng của đất trời, một năm mới đang đến với biết bao điều may mắn và hạnh phúc đang chờ bọn họ phía trước. Hai mẹ con cười híp mắt nhìn nhau, đồng thanh nói:

- Đi hái lộc và lên chùa thắp hương cầu nguyện đầu năm thôi.

Đó chính là một tục lệ tuyệt đẹp và độc đáo của người Việt trong khoảnh khắc tiễn năm cũ và đón năm mới. Hai mẹ con NT vui vẻ nắm tay nhau vào nhà gọi mọi người chuẩn bị lên chùa....

Nhịp sống đang bắt đầu, bánh xe thời gian lại luân chuyển sang một vòng mới, xua tan quá khứ đau buồn đã qua. Nhà nhà ngập tràn sức sống đón năm mới với bao dự định mới....

CHƯƠNG XXIII: CỐ GẮNG NỮA.

Bức rèm màn đêm đang được kéo dần lên, không khí trong lành, tươi mát của ban mai khiến linh hồn như được tẩy rửa, tham lam hít vào từng ngụm khí tinh khiết nhất. Những giọt trong suốt của tạo hóa đọng đầy trên những chồi non mơn mẫm. Trên đường mọi người tập nập đi lại, vui chơi, cùng nhau hái lộc khiến hai bàn tay ướt đẫm sương mai. Mấy người trẻ là hăng hái nhất, có người thậm chí còn trèo lên cả cây cao, chăm chú chọn xem cành nào nhiều lộc, đẹp mắt.... Không khí ngày tết là vậy, khiến cho con người yêu đời, trái tim như đập nhanh hơn vài nhịp.

Một gia đình nắm tay đi trên con đường dẫn đến mái đình quen thuộc, trên tay mỗi người là một cành lộc nho nhỏ, gương mặt sáng người, rạng rỡ niềm vui. Xa xa mái đình màu đỏ sẫm theo năm tháng đã hiện ra, nằm yên tĩnh, bất động theo thời gian nhưng hôm nay nó không có vẻ cô tịch, lạnh lẽo như mọi

ngày. Bên ngoài và bên trong đình đều có ánh điện màu vàng chiếu sáng rõ, mọi người đang tập nập ra vào. Mấy người đó cũng theo dòng người đi vào trong.

Không gian trong đình rộng lớn, sạch sẽ, tràn ngập màu vàng ấm áp của ánh đèn. Cách trang trí trong đình theo đúng chuẩn mực, cổ kính, linh thiêng. Tượng Thành Hoàng bằng đồng bóng loáng, to lớn hơn cả người thật được đặt chính giữa, nét mặt bình thản, vô ưu, bên cạnh là hai con điều như hai chú lính đứng sừng sững, canh gác cho chủ nhân. Được ánh sáng phản chiếu cộng thêm hương khói nghi ngút ần ần hiện hiện làm cho bức tượng càng thêm vẻ huyền bí, mơ ảo, không khí càng nhuốm đậm linh thiêng của tiên giới.

Các bác các cô người thì quỳ dưới đất trước tượng thần, chắp tay nhắm mắt chuyên chú cầu khẩn, người lại đang cắm hương, đốt tiền vàng... Gia đình NT cũng hòa theo, cắm hương rồi cùng nhau quỳ xuống, hướng vị thần chắp tay, hai mắt nhắm lại như đang liên kết với thần linh, nói thầm những mong muốn của mình cho thần nghe.

Trong không khí trang nghiêm, tĩnh lặng, mọi người chăm chú niệm tâm thì bỗng có tiếng trẻ con lanh lót vang lên khiến ai cũng phải sững sốt, quay ra nhìn lại thì phát hiện đó là một bé gái xinh xắn, mặc bộ quần áo trắng nhẹ nhàng, thuần khiết như tiểu tiên nữ. Họ thấy lạ vì thường đi lên chùa đều là các bà, các mẹ, các cô, mấy khi có đàn ông hay trẻ con đi theo đâu. Hiện tại bé đang quỳ bên cạnh mẹ trước mặt Thành hoàng, hai tay nhỏ nhắn của bé chắp vào nhau, mắt mở to nhìn thẳng vào thần đầy nghiêm túc, miệng đang không ngừng nói ra những mong muốn của mình:

- Thành Hoàng ở trên cao, con là Nguyễn Ánh Dương, năm nay con năm tuổi ạ. Hôm nay là ngày đầu tiên của năm mới, con và mẹ cùng bác Minh và mẹ Hân đến đây gặp người, mong người lắng nghe mong muốn của con và biến nó thành sự thật ạ. - Sau một hồi dài lưu loát, AD nghỉ một lát, ra dáng ướn người thẳng hơn, bắt đầu cầu khẩn - Đầu tiên con mong người phù hộ cho gia đình con luôn luôn mạnh khỏe, vui vẻ và may mắn. Ông bà con mãi khỏe mạnh và sống lâu thật lâu bên cạnh chúng con. Con cũng mong bác Minh và mẹ Hân mau kết hôn và sinh em bé để con có người chơi cùng. Con mong gia đình mẹ Huệ hạnh phúc, anh Nhật, anh Phong sẽ làm cho mẹ Huệ tự hào. Mẹ Tuyết Nhi không chơi đùa với tình cảm nữa để mẹ không phải lo lắng vì chuyện đó. Con mong mẹ luôn tươi cười, vui vẻ và con được ở bên mẹ mãi mãi. Con mong tất cả những người con yêu thương đều mạnh khỏe và bình an... Ừm, rất nhiều cho nên con không thể liệt kê hết được, mong người thông cảm ạ.... Và cuối cùng, con mong tất cả mọi người trên thế giới đều hạnh phúc trong năm mới này. Con xin cảm ơn Thành Hoàng trước ạ.

Kết thúc câu nói, AD mỉm cười hạnh phúc nhìn bức tượng trước mắt, khuôn mặt tỏa sáng như mặt trời. Mọi người nghe thấy lời cầu khẩn của bé đều cười vui vẻ, trong mắt là sự yêu quý và nhìn người mẹ bên cạnh bằng ánh mắt ghen tị triu mến. NT cười hạnh phúc, âu yếm xoa đầu con. ĐM đứng gần đó khoác vai Hân cũng cười tươi như hoa, chỉ có Hân là đỏ mặt và giận dỗi đánh vào ngực người yêu.

Khi mọi người bước ra cửa, bóng tối vẫn còn lơ lờ. Hân cứ bám theo ĐM bắt anh nói vừa nãy anh cầu nguyện điều gì, ĐM chỉ ậm ừ đáp:

- Em cũng đoán được thôi.
- Làm sao mà đoán được? Em đâu phải anh. - Hân khoanh hai tay giả bộ hờn dỗi. Thấy vậy ĐM liền nháy mắt, nhìn Hân cười mờ ám, thông thả đáp:
- Đại khái là những lời bình thường... Chỉ có điều anh thấy quan trọng nhất thì cũng giống AD.

Nghe xong hai mẹ con NT cười nắc nẻ, ĐM cũng cười tươi ôm eo Hân làm cô càng đỏ mặt hơn, đánh vào tay ĐM nói:

- Đáng ghét.
- Được rồi, vậy còn em? Em cầu nguyện điều gì? - ĐM giữ tay Hân lại, cười hỏi. Vì vậy Hân cũng vênh mặt, hất hàm đáp:
- Không nói cho anh biết, tự đoán đi.

Nói xong biết chắc chắn ĐM sẽ đuổi theo vì vậy liền le lưỡi với anh rồi chạy vụt đi. ĐM cũng ra vẻ tức giận, phùng mang trợn má đuổi theo. Hai mẹ con NT ở đằng sau cười đến co rút miệng mà không ngừng được, AD hét to theo:

- Lêu...lêu...Bác Minh và Mẹ Hân xấu hổ quá, ngang nhiên tình tứ trước mặt trẻ con.

Sau đó lại cười khanh khách, NT thấy vậy lại càng đỏ thêm dầu:

- Đúng đó, hai người thích chim chuột thì tìm chỗ nào yên tĩnh, hoang vắng đó, đừng làm hư con gái em. Đi đi.

Vậy là hai mẹ con hợp lại đuổi hai người đó đi, tiện thể tạo điều kiện cho bọn họ ở bên nhau nhiều hơn. Hai người biết vậy cũng cười vui vẻ rồi tay trong tay đi trước.

Còn lại hai mẹ con, NT nắm tay con đi thông thả trên đường làng yên tĩnh. Vừa đi vừa gọi mặt trời lên... Đi được một đoạn, cô dừng lại, quay sang nhìn AD đầy yêu thương, rồi nhẹ nhàng hỏi con:

- Bé con, mẹ đã bao giờ nói với con điều này chưa nhỉ? - NT ngừng lại, mỉm cười nhìn sâu vào mắt con, AD cũng ngược lên chờ đợi câu nói của mẹ - Con đã làm cho mẹ cảm thấy tự hào từ giây phút đầu tiên con đến với mẹ rồi.

- Vậy con cũng nói cho mẹ biết điều này - AD nhìn mẹ chân thành và nghiêm túc như sắp sửa nói ra điều thiêng liêng nhất của bé - Con luôn luôn tự hào vì được là con của mẹ.

Âm thanh thánh thót trong trẻo vang vào không gian yên tĩnh, rộng lớn rồi truyền đi xa mãi, lắng dần xuống, đọng lại trong lòng người những gì quan trọng

và tuyệt vời nhất. Bất chợt hai mẹ con đều im lặng gần như nín thở, không khí cũng như ngừng chuyển động, mọi sự vật đều dừng lại, thời gian đã đứng lại tại giây phút đó. Đường như chúng đang lắng nghe và cố gắng ghi giữ lại thời khắc này.... Rồi bỗng hai mẹ con cùng mỉm cười, trong mắt long lanh nước vì niềm hạnh phúc giản đơn và linh thiêng nhất của con người, từ từ thắm dần trong trái tim và như pháo hoa bùng nổ trong ánh mắt đối phương. Nắm chặt tay nhau cùng tươi cười, trong mắt hai mẹ con bỗng thấy trời như sáng hơn bởi họ không cảm nhận mọi thứ bằng thị giác nữa mà là bằng trái tim mình.

Lại tiếp tục con đường dang dở, hoa như đang nở theo mỗi bước chân của họ.... Nhưng không hiểu sao AD lại có cảm giác phía sau mình có cái gì đó đang dõi theo, vì vậy bé kéo tay mẹ lại, thấy vậy NT liền hỏi:

- Sao vậy bé con?

- Hình như phía sau có cái gì ạ. - AD rụt rè trả lời, bé có vẻ hơi sợ, vì vậy NT cười nắm tay con chặt hơn:

- Đừng sợ, có mẹ ở đây. Chắc là con vật nào đó cũng ra ngoài hái lộc giống mẹ con mình đó. Chúng ta cùng quay đầu lại nhìn nhé.

Nói xong, cô nháy mắt với con rồi hai mẹ con ăn ý cùng nhìn lại sau lưng mình.

Khi quay đầu lại, đập vào mắt hai người là bóng dáng cao lớn, hoàn hảo nhưng có vẻ cô đơn và có chút gì đó ngần ngại trước hai mẹ con. NT và AD đều mở to mắt ngạc nhiên và có chút bối rối vì chưa nghĩ sẽ gặp người đó trong lúc này. Ba người đều đứng im, không lên tiếng, chỉ chăm chăm nhìn nhau. Không khí có chút ngưng đọng và hoảng hốt.

Minh Vương đứng đó, yên lặng không biết nên mở lời thế nào. Thú thực với lòng mình, anh chưa bao giờ cảm thấy khó khăn và bế tắc trước mặt ai như lúc này. Anh rất muốn được đến gần họ hơn nữa, được ôm hai người anh yêu thương nhất vào lòng, được cảm nhận hơi thở ấm áp và thơm mát của họ nhưng anh lại sợ bọn họ sẽ có dù chỉ là một chút gì đó chán ghét và xa lánh trong ánh mắt. Cảm giác của MV lúc này cũng giống như một người vừa đi ngoài trời lạnh giá đến sắp bị đông băng bỗng được gặp được đồng lửa ấm áp, rất muốn tiến gần đến đồng lửa thậm chí là nhúng cả tay mình vào đó mong có thể tan chảy những băng giá trên người mình ngay lập tức nhưng lại biết rằng không thể, bởi như vậy chắc chắn sẽ làm mình tan vỡ và ngọn lửa sẽ bị vụt tắt bởi sự chênh lệch quá lớn của lửa và băng, nóng và lạnh.

Thật ra MV đã đi theo bọn họ rất lâu rồi. Từ lúc bước ra khỏi quán ba, anh chẳng biết đi đâu, cứ lang thang trên đường nhìn mọi người qua lại, nắm tay nhau lại càng cảm thấy mình cô đơn và nhỏ bé. Anh chưa bao giờ có cảm giác này, thật đáng sợ. Vì vậy chính tiềm thức đã dẫn bước chân mình chạy trốn khỏi những nơi ồn ào, đông đúc đó. Anh đi khỏi những con đường lớn, sáng đèn để đến những con đường, ngõ hẻm tối tăm yên tĩnh từ lúc nào cũng không hay.... Và rồi, MV đã để trái tim tự dẫn dắt chân mình đến đây, nơi có người nắm giữ tất cả sự chú ý và sức sống của anh. Nhìn thấy hình ảnh vui vẻ của bốn người hái lộc rồi đi vào đình, MV chỉ có thể đứng lặng lẽ trong bóng tối nhìn vào ánh sáng ấm áp, nơi bọn họ đang đứng và đau khổ, dẫn vật với những khao khát, ước ao được hòa nhập cùng. Cứ đi theo họ từ lúc hái lộc rồi vào đình, lại ra đình, từ lúc bốn người họ vui đùa bên nhau đến khi chỉ còn hai mẹ con NT nói với nhau những lời tuyệt vời nhất. Mặc dù không dám đến quá gần vì sợ hai mẹ con nhìn thấy cho nên MV không thể nghe rõ những gì họ nói, nhưng nhìn vào vẻ mặt hạnh phúc của họ anh chắc chắn rằng đó là những điều hay nhất trên đời này mà anh khao khát được nghe nhất.

Đường như thời gian đứng im đến cả một thế kỉ, MV mới cố gắng hết sức bước từng bước ngập ngừng về phía hai mẹ con, ngần ngại, không dám nhìn thẳng vào mắt họ nói:

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhầm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: chương 29

- Ừm.... anh...chỉ là....tiện đường đi qua...cho... cho nên....

Nhìn bộ dạng lúng túng như gà mắc tóc của MV khiến NT phì cười, trong ánh mắt cũng có một chút xót thương. Cô bước lên trước một bước, trong mắt toàn ánh cười nhưng giọng nói lại lạnh lùng hỏi:

- Vậy anh đã tiện đường với chúng tôi bao lâu rồi?

Vì quá khân trang và lo sợ cho nên MV không hề phát hiện ánh mắt của NT, nghe thấy cô lạnh lùng hỏi lại càng cuống lên, gãi đầu lấp bấp hơn nữa:

- Ừm...ừm... chắc cũng được một con số nào đó rồi. - Nói xong MV không dám ngẩng đầu lên, chờ đợi NT phán xét. Hôm nay anh đúng là bị quỷ đánh cắp mất lưỡi, lộ hết sự lúng túng và ngốc nghếch của mình trước mặt mẹ con cô, thật đáng xấu hổ.

Chờ rồi đợi mãi vẫn không thấy NT lên tiếng, MV cảm giác có gì đó không đúng, chần chừ, len lén ngẩng đầu lên nhìn. Trước mặt anh là hai gương mặt giống nhau đang dò chừng vì nhin cười. Thấy vậy anh lại càng xấu hổ hơn, hận không thể nằm ra đây ngay lập tức.

Cố gắng nín nhịn lắm mới có thể chỉ bật ra tiếng cười nho nhỏ, NT lấy lại khuôn mặt bình thường, có vẻ dí dỏm đáp:

- Câu trả lời lạ quá ha. - Đưa mắt liếc nhanh MV một cái, sau đó lại nói - Vậy... sau tiện đường có phải là tình cờ, ngẫu nhiên rồi tiếp đến là gì nữa?

MV bất ngờ, trừng mắt nhìn NT không tin được, không ngờ cô lại đùa mình. Anh không dám tin vào tai mình nữa, có lẽ ngay cả trong mơ cũng không dám nghĩ đến bước tiến triển lớn như vậy. Ông trời ơi, có phải anh hoa mắt rồi không cho nên mới nhìn thấy sự nghịch ngợm trong đôi mắt đang cười kia chứ không phải là sự lạnh lẽo dành cho anh mỗi ngày? Có phải cô đang nheo mắt cười với anh hay chỉ là ảo giác được tạo ra của việc trông đợi mỗi ngày? Khoảnh khắc này đến quá nhanh và êm đẹp đối với anh khiến cho MV không biết nên làm gì, cũng không biết trả lời câu hỏi của cô như thế nào? Anh chỉ muốn ngắm nhìn cô như vậy mãi mãi, ngay cả thờ cũng không dám vì sợ sẽ làm cô giận mình, làm cho mọi cảm xúc tốt đẹp trên gương mặt cô dành cho anh biến mất, lại trở về sự dè phòng, xa cách và lạnh lùng như mọi khi. MV thật muốn đưa tay lên trán áp trái tim đang đập điên cuồng của mình. Sao anh lại có thể kém cỏi đến như vậy, cứ giống như một cậu thiếu niên lần đầu tiên tỏ tình với người yêu và được cô gái cười với mình đã ngay ngất đến quên cả trời đất. Thật mất mặt đàn ông mà, MV trong lòng tự mắng mình cả ngàn lần.

Mãi vẫn không thấy MV lên tiếng mà chỉ đứng im ngơ ngác nhìn mình, NT ý thức được có lẽ cô đã đùa quá trớn, quay người ta đến chóng mặt rồi. Vì vậy đành đưa tay ho nhẹ, đứng thẳng người lại nói:

- Được rồi... Bây giờ anh có chuyện gì muốn nói không?

Theo tiếng nói nhẹ nhàng, bay bổng của NT truyền vào tai, MV mới giật mình tỉnh lại, càng xấu hổ hơn, khuôn mặt thoáng một nét hồng phớt nhẹ qua, anh vội quay đi che dấu. Một lúc sau mới dám quay lại, cố tỏ ra bình tĩnh đáp:

- Ừm...trời vẫn còn tối nhĩ.... đường lại vắng vẻ....vì vậy...anh nghĩ....nên...nên có người hộ tống hai mẹ con em thì hơn.

- Haiz, nhưng kiếm ở đâu ra đây? Thời buổi kinh tế lạm phát, cái gì cũng phải có tiền mới được mà hai mẹ con chúng tôi lại không có đủ tiền thuê vệ sĩ, biết làm sao được? - NT thở dài, ra về than thở, chán trường.

Nghe vậy MV vui như mở cờ trong bụng, hai mắt sáng lên, vội vàng nói:

- Vậy có người miễn phí thì sao?

- Phải xem đó là ai đã... Nếu là người chúng tôi ghét thì cần phải suy nghĩ kĩ càng, có phải không con gái? - Dùng dằng mãi NT mới chịu mở miệng đáp, cố gắng hành hạ sự chờ đợi của MV, đồng thời cũng muốn lôi kéo AD nói chuyện với anh, bởi từ lúc nhìn thấy anh con gái không nói lời nào, chỉ lẳng lẳng nhìn anh. NT biết con cũng không phải quá mức không muốn nói chuyện với anh, có lẽ con vẫn còn lo lắng về cô nhiều hơn. Cho nên cô mới tỏ ra thoải mái với anh ta như vậy hoặc cũng có thể là do hôm nay là tết, cô không muốn làm cho bất cứ ai buồn. NT cố gắng giải thích hành động bất thường của mình bằng lí do đó.

Đến lúc này MV chỉ còn cách nhìn vào ánh mắt AD một cách dè chừng, nhún nhường chờ đợi câu trả lời của con. Lại là sự hồi hộp, lo lắng, dường như chỉ trong một phút mà anh đã phải trải qua cảm giác trái tim lên xuống mấy lần. Thật khổ sở cho trái tim đáng thương.

Đợi mẹ nói xong, AD cũng chậm chạp đưa ánh mắt về phía MV, nhìn anh trong thoáng chốc rồi quay đi, ngược mắt lên nhìn mẹ chăm chăm như muốn mổ xẻ mọi cảm xúc trong mắt NT. Mãi sau mới đứng đĩnh đáp:

- AD là con gái ngoan của mẹ, vì vậy luôn nghe theo lời mẹ.

NT nghe vậy cũng hiểu ý con, làm ra vẻ nghĩ ngợi, nhìn MV cuống lên như phải bóng sau mộng mới ung dung nói:

- Ừm....xong rồi.... Dù sao cũng là miễn phí thì tội gì không nhận, có mất gì đâu cơ chứ, phải không bé cưng? - Nói xong hai mẹ con cùng cười vui vẻ.

Thở phào một hơi dài, MV cảm thấy như trút được gánh nặng, dường như mình vừa trải qua bài tập thể dục vô cùng nặng nề và dơ dài cho trái tim. Tâm trạng hạnh phúc như tiếp thêm sức khiến cho nháy mắt anh đã bước đến bên cạnh hai mẹ con, rồi lại ngập ngừng mở miệng:

- AD cho...chú nắm tay được không?

Sợ con gái chưa tiếp nhận mình cho nên MV không dám đòi hỏi quá nhiều, hôm nay như vậy đã là quá đủ với anh rồi. Hãy cố gắng kiên nhẫn, bước từ từ nếu không mọi thứ có thể sẽ biến mất. MV tự nhắc nhở bản thân. Vì vậy anh không dám xưng là "bố" với AD, chữ thiêng liêng đó cần phải cố gắng nhiều, cố gắng tiếp, cố gắng nữa mới bù đắp xứng đáng và vun đầy nó trong lòng AD. MV luôn ý thức điều đó hơn bao giờ hết bởi anh không muốn ép buộc hay tạo bất cứ áp lực nào cho con gái. Đây tất cả đều là lỗi của anh, vì vậy chỉ có sự chân thành và kiên trì mới xóa nhòa khoảng cách giữa anh và con.... Không chỉ MV biết mà NT cũng hiểu rõ điều đó vì vậy cô đã cố gắng tạo cho con sự thoải mái và ấm áp nhất bên cạnh bố, dù sao đó cũng là việc nên làm, miễn là con gái cô được vui vẻ.

Lường lự hồi lâu AD cũng ngập ngừng đưa tay ra cho anh nắm nhưng không nói lời nào. Có lẽ thời gian và hoàn cảnh quá tuyệt vời, thôi thì hãy đắm chìm cảm giác hạnh phúc này và tạm thời quên đi tất cả, vì vậy không ai muốn phá vỡ nó, ngay cả AD.

MV hạnh phúc muốn nắm chặt tay con mãi không buông nhưng lại sợ làm đau bàn tay bé nhỏ của con cho nên chỉ dám nhẹ nhàng, nâng niu trân trọng vô cùng. Ba người hạnh phúc nắm tay nhau đi từng bước chậm chạp trên đường như một gia đình hạnh phúc nhất. Ai cũng mong khoảnh khắc này là mãi mãi, nhưng ai cũng đều biết không thể, bởi có những vết thương vẫn chưa lành, còn cần thời gian chữa trị, cho nên cố gắng duy trì được bao nhiêu thì là bấy nhiêu đi.

Ngay khi bóng ba người lướt qua trên đường, một cái bóng khác cũng hiện ra nhàn nhạt ngay tại chỗ đó, trong nháy mắt lại biến mất như chưa từng tồn tại. Không khí dường như cũng có vẻ kì lạ như vậy, chỉ là ba người đang trước đang chìm đắm vào niềm hạnh phúc mong ước mà không cảm nhận được.

Mấy ngày tết qua đi nhanh chóng, nhưng vẫn còn hai ngày nghỉ trước khi trở lại cuộc sống bận rộn hàng ngày, vì vậy ai cũng cố gắng tranh thủ chơi cho đã. Mọi lần khoản chơi luôn là Tuyết Nhi dẫn đầu nhưng lần này lại là chị Huệ, lý do rất đơn giản, mấy anh chàng đẹp trai trong nhóm Suju của Hàn Quốc yêu thích của chị Huệ nhân dịp năm mới sang VN biểu diễn, coi như là chúc mừng năm mới với các fan cuồng của họ ở nước ta, nhân tiện mở rộng thị trường sang nước ta hơn nữa. NT thực sự không muốn đi chút nào bởi cô không có hứng thú với nhạc Hàn, lại không có khướu thẩm mỹ để nhìn ra nét đẹp của mấy anh chàng đó. Chị Huệ cũng mù tịt về khoản âm nhạc, chẳng qua là bị ngất ngây bởi vẻ đẹp quá mức "hoàn mỹ" của họ mà thôi. Vì vậy, buổi đi chơi này phải gọi là đi "xem" ca nhạc mới đúng.

Từ sáng chị Huệ đã kéo TN sang nhà NT dùng đủ mọi cách từ nài nỉ, thuyết phục đến uy hiếp để bắt cô đi cùng khiến cô phải đau đầu, đánh mắt sang TN cầu cứu, ý bảo "Cậu mau lôi con đĩa này ra khỏi người mình ngay đi. Chẳng phải cậu cũng không muốn đi xem sao?". Thấy vậy TN cũng trừng mắt lại, ngầm đáp "Cậu tưởng mình không thừa sao? Khó nổi mình không thắng nổi sự điên cuồng của chị ấy dành cho mấy tên đẹp mã, ẻo lả đó, hiểu chưa? Mình cũng đã bị hành hạ như vậy suốt cả ngày hôm qua rồi đến nổi bây giờ mình không còn chút sức lực nào nữa".

Hai người dùng mắt giao tiếp với nhau, quên mất sự hiện diện của chị Huệ, vì vậy càng khiến chị bức mình hơn. Suy nghĩ một lát liền đánh mắt sang bên cạnh, AD đang ngồi đếm lì xì, thấy vậy chị Huệ liền nảy ra sáng kiến, cười gian bước lại gần bé, bắt đầu chiến thuật mới:

- AD à, con gái của mẹ năm nay được nhiều tiền mừng tuổi không? Cho mẹ xem với.

Đang ngồi đếm tiền chăm chú, AD không thèm ngước mắt lên nhìn mẹ nuôi vì hiểu rõ mục đích của mẹ, chỉ nhàn nhạt đáp:

- Cũng được tương đối ạ. Mẹ nuôi không cần giúp con đâu, AD đang học toán mà. Mẹ cứ tiếp tục việc công việc đi ạ.

Nghe thấy vậy chị Huệ liền trừng mắt nhìn AD, hận không thể cắn má bé. Trẻ con bây giờ sao mà khôn thế? Ngay cả một đứa nhỏ mình cũng không lừa được là sao? Không được nhất định phải sử dụng tuyệt chiêu, không thể để trẻ con coi thường, như vậy mất mặt lắm. Chị Huệ thầm gờ hai tay trong lòng hô "fighting", rồi lại tiếp tục tiến sát đến mục tiêu, nhẹ nhàng như mèo:

- Ở trong nhà thật là buồn chán, AD có muốn đi ra ngoài chơi không?

- Mẹ nuôi à, con không có hứng thú đi xem mấy người đó đâu, chẳng có gì là hay. Thật nhạt nhẽo và ấu trĩ. - AD chán nản nói, nhìn thấy vẻ mặt chuẩn bị nổi bão của chị Huệ bé cũng chẳng sợ, đảo mắt một cái liền nở nụ cười đặc trưng của gian thương, trịnh trọng đàm phán - Nhưng...nếu có cái gì đó khác thì có lẽ con sẽ suy nghĩ lại.

Vừa nói AD vừa vỗ vào bao lì xì trong tay, ra vẻ đăm chiêu suy nghĩ, thấy vậy chị Huệ liền hiểu ý nhưng không thể chịu thiệt, đành cười lấy lòng, ra sức thương lượng:

- Vậy AD muốn gì nào? Mẹ Huệ lì xì cho nữa nhé.

- Ừm, mẹ lì xì rồi, con không cần nữa. Đây là tiền may mắn chỉ nên nhận một lần. - AD thẳng thắn từ chối.

- Vậy mẹ mua bim bim cho nhé? - Chị Huệ cười dỗ ngọt bé.

- Ừm.... bim bim hình như hơi nhẹ, ăn vào cái hết. - Vừa nói vừa nhăn mày tỏ vẻ không thích, AD bắt đầu thể hiện năng khiếu của một nhà tư bản cao tay.

- Vậy.... mẹ mua cho con búp bê chơi nhé. - Chị Huệ lại đưa ra đề nghị.

- Con ghét búp bê, chán có gì đẹp. - AD vẫn không chịu thỏa hiệp.

- Vậy....vậy....mấy bay thì sao?

-....

- Hay là bánh kẹo gì đó?

-....

Chị Huệ cố gắng đưa ra những lời mời hấp dẫn mà có lợi nhất cho mình nhưng AD vẫn không đáp ứng. Thờ dãi một hồi, chị đành cắn răng, chấp nhận ý đồ của bé:

- Thôi được rồi, trong vòng hai tuần mẹ sẽ dẫn con đi chơi công viên mà con muốn, được chưa?

- Thỏa thích theo ý con ạ? - AD nhanh nhẹn hỏi lại, trên mặt là nụ cười tươi rói vì thực hiện tuyệt đối chỉ tiêu của giới tư bản - tận dụng hết sức khả năng bóc lột nhân dân. Còn chị Huệ thì đau đớn gật đầu, mặt mếu như sắp khóc. Trong lòng trăm ngàn lần hối hận vì mình đã nhận nuôi đứa con "ác độc" này, ngay cả mẹ nuôi cũng không tha, lọc đến tận xương tủy.

Được sự thỏa thuận của chị Huệ, AD cười tươi đến không thấy cả mắt đâu, vội vàng chạy đi thuyết phục mẹ. Đối với việc này thì dễ như trở bàn tay. AD đến gần kéo áo mẹ để gây sự chú ý bởi mẹ và mẹ TN vẫn đang say sưa "nhìn yêu" nhau. Hai người thấy AD đến đành dừng lại cuộc cãi vã bằng mắt, nghe bé nói:

- Mẹ ơi, chúng ta đi xem ca nhạc được không ạ? Dù sao thì cũng chẳng bận gì, lại thêm đó là vé miễn phí. Tội gì không đi, mẹ nhỉ? Và lại con cũng không muốn làm mẹ Huệ buồn. - Nói xong AD còn nhìn về phía chị Huệ với ánh mắt buồn bã, không nỡ làm chị tức nỏ đom đóm mắt. Đúng là hồ "mẫu" sinh hồ tử, đóng kịch còn hơn cả diễn viên Hollywood, mới vừa rồi vẫn còn xảo quyết cò kè mặc cả vậy mà bây giờ còn nói là không nỡ làm mình buồn. Chị Huệ nghiêng răng, nghiêng lợi trừng mắt nhìn con gái "bé bỏng, hiền dịu".

Thấy sắp được hiệu quả, AD tiếp tục tung ra chiêu cuối cùng, đánh tan mục tiêu gọn gẽ. Bé nín lấy tay mẹ, ra sức lắc, miệng chu ra làm nũng nói:

- Đi mà mẹ, được không ạ?

- Thôi được rồi... nghe theo con gái vậy. - NT thở dài đồng ý rồi cười xoa đầu con.

Cuối cùng mục tiêu đã đạt được, AD hiên ngang nhìn chị Huệ, khoe khoang chiến thắng chớp nhoáng của mình rồi hùng dũng ngồi lại chỗ của mình, tiếp tục đếm tiền. Còn trên đầu chị Huệ xuất hiện ba vạch đen, óm đầu kêu trời không hay, khóc đất đất không cảm. Hai người còn lại thì cười đến cong cả lưng.

Trong sân vận động quốc gia Mỹ Đình, không khí như sôi sục hẳn lên, khán đài có sức chứa hơn 40 nghìn người gần như toàn một màu xanh nước biển. Điểm danh đa số là những khuôn mặt trẻ, trên tay cầm đầy băng rôn, hình ảnh rồi bóng bay....những thứ tượng trưng cho thần tượng của mình. Bọn họ đang ra sức hò hét, khuôn mặt vui sướng vì sắp được gặp thần tượng, tha thiết muốn bày tỏ lòng hâm mộ cuồng nhiệt của mình với họ. Cảnh tượng nhộn nháo, kịch liệt như vậy chỉ khổ cho những anh bảo vệ, đang phải gồng mình gánh chịu, mặc dù đã được bố trí đội ngũ công an dày đặc nhưng xem ra cuộc chiến giữa fan cuồng và họ vẫn vô cùng căng go.

Ngồi trên khu vực ghế VIP, với cương vị là nhà đầu tư lớn nhất cho chương trình, MV trong trang phục trẻ trung áo phông trắng, quần jean giản dị khác hẳn mọi ngày, vì vậy hơi thở lạnh lùng, áp bức trên người cũng giảm bớt, thay vào đó là vẻ phóng khoáng, trẻ trung nhưng vẫn không mất đi khí thế hơn người khiến cho đám con gái mặc dù đang điên cuồng vì thần tượng cũng không thể không ảnh hưởng trước vẻ đẹp nam tính của anh.

Nhìn cảnh tượng nhỏ nhẻ, lộn xộn và ồn ào phía dưới, MV nhăn mày khó chịu, chỉ ước gì có thể đuổi hết đám ruồi muỗi phiền phức này ngay lập tức, nhưng vì mục đích quan trọng của bản thân mà đành kìm nén lại. Thực ra buổi biểu diễn này là do MV bỏ tiền ra mời nhóm nhạc này về chứ không phải bọn họ muốn sang chúc mừng năm mới như những gì được công bố trên báo trí. Mà mục đích của việc này lại rất đơn giản, đó là thỏa thuận giữa anh và Hà Thị Huệ - bạn thân của NT. Nghe theo lời của QT, muốn lấy lòng cô cách tốt nhất là nên có được sự ủng hộ của những người cô tin tưởng và yêu thương nhất. Vì vậy MV đành đau khổ, lần đầu tiên nhún nhường trước một người phụ nữ. Nào đâu yêu cầu của chị ta lại nhạt nhẽo và dờ hoi đến vậy, muốn gặp nhóm nhạc Suju của Hàn Quốc. Lúc vừa nghe xong đề nghị của chị MV còn nghĩ mình nghe nhầm, rồi sau đó nhìn thấy vẻ mặt kích động, ánh mắt say mê, mắt hờn của chị ta thì anh mới biết là mình không nghe lầm. Không ngờ người này lại là fan cuồng K- pop, điều này đúng thật là làm cho MV dờ khóc dờ cười, nhưng cuối cùng chỉ có thể đồng ý nếu không chị ta làm sao đứng về phía anh, giúp anh chinh phục hạnh phúc của cuộc đời mình đây?

Đang mãi suy nghĩ lại nghe thấy một trận xôn xao đằng sau, MV theo phản xạ quay lại nhìn, liếc mắt một cái không thèm nhìn nữa. Chẳng cần nói cũng biết người đó là ai. Chỉ có thiếu gia nổi tiếng phong lưu, đẹp trai Đỗ QT, luôn luôn là phong cách cổ quái, ngông nghênh và thích tạo nên sự chú ý khi xuất hiện. Các cô gái lại một lần nữa nhốn nháo lên, mong được nhìn thấy hai anh chàng đẹp trai, giàu có này.

Miệng nở nụ cười tự mãn, ánh mắt tán tỉnh lướt về đám đông gần đó làm cho trái tim của các thiếu nữ lại rộn ràng, điên cuồng hò hét, QT ung dung khoác tay người đẹp của mình đi về phía MV. Cô gái bên cạnh mặc bộ váy đen ngắn, chân đi boots cao cổ, rất quyến rũ, lại ra dáng yếu đuối, cố gắng nép chặt vào người QT và như sợ hãi nhưng thật ra là đang giữ chặt anh và muốn khẳng định chủ quyền của mình với những người kia. QT biết rõ nhưng chẳng buồn để ý, bởi đối với anh những kẻ chỉ là râu ria như vậy thì ngay cả đến việc mở miệng phản mình cũng lười.

Cảm nhận chỗ bên cạnh rung động, MV không thèm quay lại nhìn hay có ý chào hỏi mà vẫn chăm chú tìm kiếm bóng hình anh đang mong đợi.... Thấy Bạn không để ý đến mình, QT vừa bực mình vừa buồn cười khi nhìn bộ dạng nhấp nhúm, ngóng trông của MV. Bỏ qua sự phớt lờ của bạn, anh cười mĩa nói:

- Sao thế? Nhìn thấy anh em cũng không thèm chào hỏi lấy một câu.

Ngừng lại một lát, MV lừ mắt nhìn QT đáp:

- Cậu cũng hiểu tôi chỉ thích chào hỏi người chết, người sống thì chỉ cần chào hỏi một lần.... Riêng cậu ngày nào cũng bám dính tôi thì lúc chết chào hỏi là được.

- Cậu...cậu...

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: chương 30

Nghe MV nói xong QT chỉ tay vào mặt anh nhưng không thể nói được lời nào, tức đến đỏ bừng mặt. Đánh mắt nhìn đám đông phía dưới, QT lấy lại

bình tĩnh, miệng nở nụ cười tà nói:

- Cậu đúng là không phải người, ngay cả người bạn duy nhất của mình cũng không chút lưu tình mà nguyên rủa....Hèn chi người ta không thèm để mắt đến, đáng đời.

Nói xong QT còn thờ dài tỏ vẻ thương hại và tiếc nuối, MV lừ mắt nhìn anh một cái, lạnh giọng đáp:

- Không phải chuyện của cậu, cảm miệng là tốt nhất.

- Haiz, cậu đúng là đồ qua cầu rút ván, ăn cháo đá bát. Mới trước đó là ai nhờ tôi nghĩ cách giúp đỡ? Bây giờ xong rồi liền phui tay luôn được - Vừa nói QT vừa làm động tác ôm trái tim với vẻ mặt bị tổn thương ghê gớm - May cho cậu, tôi vốn dĩ là một người bạn tốt cho nên không thèm chấp vặt sự độc ác của cậu mà vẫn đứng cảm lam bạn với cậu và hi sinh cả bản thân để giúp bạn. Thật đúng là trên đời này hiếm thấy, phúc đức cho tám đời nhà cậu mới quen được tôi đấy.

MV không thèm liếc nhìn vẻ mặt tự rất vàng lên mặt mình, cũng thêm cho lấy một chữ PR bản thân của anh ta vào tai, anh chỉ lặng lẽ hướng ánh mắt về phía xa mong tìm thấy người anh đang đợi. Tất cả mọi thứ hôm nay đều là vì cô.

Say sưa tăng bốc mình một hồi mới nhớ ra người bên cạnh không quan tâm, QT ngừng lại nghiêng răng nhìn bạn, sau đó bình tĩnh, nói móc:

- Người ta vẫn chưa đến? Sao lại vô tâm thế, chẳng biết đến tình ý của người nào đó, để có cơ hội gần người đẹp mà không tiếc lấy lòng người khác, còn đâu khí chất nam nhi nữa.

- Cậu nói đủ chưa? Chẳng lẽ không nói cậu sợ lời dài ra? Có cần tôi cắt giúp không? - MV vẫn chỉ lạnh lùng đưa ra uy hiếp. Cậu ta đúng là sống nhảm chán quá rồi, dám động vào chỗ đau của anh.

Hai người kẻ thì nói liên tục, kẻ thì thỉnh thoảng mới mở miệng nhưng toàn là những câu rợn tóc gáy, không ai quan tâm đến cô gái bên cạnh QT. Dù sao cô ta cũng chỉ để làm cảnh mà thôi, anh chàng cũng quên phắt cô ta từ lúc nào rồi hay chính xác là chưa từng để tâm làm cô ta buồn bực không thôi, nhưng lại chẳng thể làm gì, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Trong một giáo đường rộng rãi, yên tĩnh, không khí lạnh giá, âm u- địa bàn của bang phái xã hội đen "Vàng trắng máu", một đám người mặc quần áo bụi đời đang đứng nghiêm chỉnh thành một hàng. Có vài người đáng vẻ chật vật đau đớn nhưng không dám hó hé bởi người con gái mặc một thân đen: áo da đen, quần đen trông rất đáng sợ và lạnh lùng, gương mặt cô ta thâm trầm, ẩn chứa sự tức giận tột đỉnh. Ánh mắt sắc như dao đang nhìn chăm chăm vào đám đàn em đứng trước mặt. Giơ chân đạp vào tên đàn em đứng gần nhất khiến hắn ngã ngửa ra sau nhưng cũng không làm cô ta động lòng hay người giận, tiếp tục một cú đá mạnh vào tên đằng sau. Đám còn lại đều sợ hãi, mặt xanh lét nhưng không dám lùi lại dù chỉ một bước. Đám đánh một hồi, cô dừng lại, lừ mắt nhìn bọn chúng, hai tay nắm chặt, điên cuồng gào thét:

- Một lũ ăn hại, tao nuôi chúng mày làm gì? Có một con nhỏ cũng không xử lý được. Chết hết đi.

Bọn đàn em nghe vậy toát mồ hôi lạnh, mặt càng cúi xuống thấp hơn, không ai có can đảm lên tiếng.... Mãi sau một người trong đám bước ra, khoe miệng còn lưu lại vết máu, trên áo có vết gầy. Chính là kẻ vừa bị đạp. Lấy can đảm bước lại gần cô gái, hắn ta cung kính cúi thấp người nói:

- Thưa chị, bọn em đã cố hết sức rồi. Mấy ngày hôm nay đều tích cực theo dõi cô ta, chỉ cần có thời cơ liền ra tay.... Nhưng thực sự trong mấy ngày này, không có lúc nào cô ta đi một mình cả. Mong chị cho bọn em thêm ít thời gian. Bọn em nhất định không làm chị thất vọng.

Nói xong hắn ta cũng không dám đứng thẳng người, vẫn đang đợi chị cả cho phép. Không khí im lặng đến nỗi chỉ có tiếng thở của cô gái đang tức giận còn bọn đàn em đều nín thở chờ đợi trong sợ hãi.

Khoảng một phút sau, cô ta mới liếc mắt nhìn lưng kẻ đang cúi trước mặt mình, lạnh lùng hỏi:

- Mấy ngày hôm nay cô ta làm gì?

- Dạ, cô ta chỉ cùng gia đình đi chúc tết hàng xóm, quanh quẩn trong làng, không có đi đâu xa. Chỉ có hôm nay cô ta dự định đi xem buổi biểu diễn ca nhạc ở sân Mỹ Đình với bạn ạ. - Kẻ đó nhanh nhẹn bẩm báo mọi việc, lưng vẫn giữ nguyên dáng vẻ từ đầu, có lẽ sau này thành kẻ gù cũng không biết chừng.

Nghe tên đó nói vậy trong mắt cô ta lóe lên tia quý dị, cười âm hiểm như nghĩ ra biện pháp hay, quay đầu lại nhìn đám thuộc hạ rồi nhẹ nhàng nói:

- Xem ca nhạc? Vậy không phải là nơi đó rất đông người sao? Hỗn loạn như vậy thường không an toàn thì phải? Mà cho dù không có đám đông hỗn loạn thì cũng có rất nhiều xe cộ đi lại, làm sao không gặp rủi ro cho được? Đây cũng là lẽ tự nhiên, có phải không? - Cô ta hỏi đàn em, nhưng thực ra đã tự khẳng định. Thấy vậy tên đàn em liếc mắt lên nhìn cô ta, sợ hãi hỏi lại:

- Ý chị là....

- Hiểu rồi thì đi làm ngay đi, không cần nói nhiều. Mày tốt nhất nên làm mọi chuyện thật tự nhiên, tình cờ để không ai nghi ngờ rõ chưa? - Cô ta trừng mắt nhìn tên đàn em, hắn gật đầu ngay lập tức. Thấy vậy cô ta liền nở nụ cười sung sướng khiến bọn đàn em nổi da gà rồi nhìn về phía xa nói - Được rồi, tao cũng phải đến đó xem mới được. Chuyện hay như vậy làm sao có thể bỏ qua? Tốt nhất là phải làm cho người đó chứng kiến cô ta chết ngay trước mặt mình là tuyệt nhất. - Nhếch mép cười, ánh mắt đỏ rực đáng sợ, cô ta cảm thấy như sắp được xả mối thù trong lòng. Đúng vậy, nhất định phải để cho anh ta nhìn thấy cảnh tượng đó. Chứng kiến người mình yêu thương nhất chết trước mặt mình, chắc chắn là chuyện đau khổ nhất trên đời này. Có như

vậy cô ta mới cảm thấy thống khoái, mới có cảm giác trả hết những nỗi đau và nhục nhã mà mình đã phải chịu đựng.

Phát tay cho tên đàn em đứng dậy, cô ta lạnh lùng uy hiếp:

- Đi chuẩn bị mọi thứ chu đáo. Nhất định không được thất bại như ần trước biết chưa? Nếu không thì tự xử đi.

- Rõ, thưa chị. - Tên đàn em đồng dạc hô.

Nghe vậy cô ta liền nở nụ cười, sau đó không chút do dự quay người đi ra ngoài, để lại một đám đàn em như chút được gánh nặng sau lưng. Cũng phải chuẩn bị một chút để đi xem kịch chứ. Làm sao có thể qua loa được? Cô gái nhếch mép cười trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: BUỔI BIỂU DIỄN CA NHẠC

Đứng trước cổng vào to lớn của sân vận động, đám người NT bị choáng ngợp và hoảng hốt bởi đám đông trước mặt, phải nói là đông như kiến cỏ mới đúng. Trên đường, trước cổng, trong sân, đâu đâu cũng là người. Toàn những bạn trẻ, những người hâm mộ K - pop, chen chúc xô đẩy nhau. Có rất nhiều người mặc áo đồng phục màu xanh, áo dành cho fan của nhóm SUJU, trên tay họ là ảnh chụp, khẩu hiệu dành cho các anh chàng họ thần tượng.

Cảnh vật như vậy chưa đủ náo nhiệt, chị Huệ hăng hái lôi mọi người tiến nhập đoàn quân. Chen lấn, xô đẩy loạn thất bát nháo, một cô bé sinh viên, tay cầm hoa và bóng bay đang ra sức chiến đấu, mồ hôi nhễ nhại, dẫn người phía sau quát:

- Chen gì mà chen, không có mắt nhìn à? Còn người đằng trước nữa chứ.

- Nói nhiều vừa thôi, đi nhanh lên, bị người ta đè bẹp thì đừng kêu. - Mấy người đằng sau lại nhao nhao lên.

Đây đúng là một cuộc hỗn chiến kinh khủng thực sự, là sự điên cuồng của các cô gái với tình yêu mù quáng dành cho K- pop.

Khó khăn lắm đoàn người NT mới đi vào được bên trong, phải nói đây đúng là một cuộc bon chen thảm khốc. NT cố gắng ôm chặt, che chở cho AD, mặt bé dường như đã hơi tái vì thiếu khí và sợ hãi. Vì vậy NT thực sự nổi giận, quay lại gắt lên với chị Huệ:

- Chị thấy chưa? Cứ đòi đi xem làm gì, không cẩn thận bị từng này người đè chết cũng nên. Chẳng thể hiểu nổi bọn họ làm sao nữa, cứ như là uống phải thuốc lú vậy, không biết gì ngoài việc hò hét rồi xông lên như con thiêu thân. Em và con gái của em sắp bị bẹp đi rồi. Chị cứ đợi đấy, mẹ con em mà có việc gì thì nhất định phải lôi chị theo. Hừ.

Nói xong NT trừng mắt với chị, thấy vậy chị Huệ lên xun xoe, cười lấy lòng đáp:

- Hi hi, đừng giận, mau già đấy. Việc này không phải chứng minh nhóm nhạc này rất nổi tiếng sao? Như vậy có nghĩa là chúng ta tốn công sức tham gia rất đáng. Không xem là hối hận cả đời.

- Chị còn dám nói? Không sợ có người bóp chết sao? Đây mà là đi xem ca nhạc? Có mà đi đánh trận thì đúng hơn. Em thà rằng mất một tháng tiền thưởng cũng không muốn bon chen kiểu này, ruột gan sắp bị ép lòi ra tận miệng rồi. Đúng là việc ngu xuẩn nhất em từng làm. - Hân cũng ai oán kêu lên. Sao cô lại ngu ngốc như vậy? Chỉ bằng mấy lời dụ dỗ, hơn nữa lại đang giận đối với người yêu cho nên mới nghe theo lời chị Huệ. Bây giờ thì hối hận cũng đã muộn. Cũng tại tên đàn ông đáng ghét kia, nếu không làm cô giận thì cô đã đi chơi với hắn ta. Thật là càng nghĩ càng bức. Hân hậm hực trong bụng, gờ tay đẩy người phía sau đang cố chen lấn lên.

Chị Huệ nghe Hân nói vậy liền lờ mắt nhìn, đã không hỗ trợ thì thôi lại còn đổ dầu vào lửa, phải biết rằng chị đã tốn rất nhiều sức lực và thiết thời mới có được cơ hội này. Mấy người này không có lòng thông cảm, thương xót lại còn nói như vậy. Đúng là bụng dạ hẹp hòi. Cũng gờ tay lên đẩy một cô gái béo, cật thân hình nở nang hơn người mà chèn ép, chị Huệ tức giận nói:

- Nè, mấy người làm như bị tôi kè dao vào cổ lòi đi không bằng? Ai mà biết được nó lại khủng khiếp đến mức này, tôi cũng đang chiến đấu hết mình đây....Thôi đi, cố gắng chịu đựng một lát, tí nữa nhìn thấy các anh đẹp trai lại đơ hết cả ra ý chứ.

Đang cố gắng di chuyển về phía trước, TN nghe vậy liền quay phát lại, hai mắt rực lửa nhìn chị Huệ, răng nghiến trèo trẹo:

- Chị đang nói chính mình đó, chẳng thể hiểu nổi sắp 40 tuổi như chị rồi mà vẫn còn ham mấy thứ của bọn teen....Không kè dao vào cổ mà chị dùng chiến thuật lâu dài, bám dai như đĩa thì ai chịu nổi? Chị còn nói nữa có tin em bóp chết chị luôn không?

Biết TN nói là làm vì vậy chị Huệ đành cười hi hi lấy lòng:

- Thôi mà, đừng giận. Đi nhanh lên, không người ta xô lấn bây giờ. - Rồi lại lầu bầu - Mấy người đâu có biết tôi đã phải khổ sở như thế nào mới có được tấm vé miễn phí này, lại còn là hàng VIP nữa chứ. Nhìn xem phải mất bao nhiêu tiền mới mua được, thậm chí có người có tiền còn chẳng mua được đó.

Thấy TN chuẩn bị giơ tay hướng cổ mình tấn công, chị Huệ hoảng hốt đẩy người cô đi lên trước:

- Đi nhanh, đi nhanh, đằng sau còn đầy người nè.

Vì vậy mọi người tạm dừng tranh chấp, lại cố gắng đi nhanh hơn, tận dụng từng kẽ nhỏ để thở và đi lên. Biển người cứ xao động theo nhịp điệu, xem ra còn ác liệt và phần khốc hơn SEA GAMES.

Trên khán đài, những hàng ghế dần dần được lấp đầy, khu vực VIP cũng bắt đầu xuất hiện những nhân vật quan trọng. Mọi người không ngờ đã gặp MV và QT ngồi ở đó từ lúc nào, vô cùng ngạc nhiên vì thường thì MV nổi tiếng lạnh lùng, chưa bao giờ tham gia những chương trình vớ vẩn như kiểu này, cũng không có hứng thú làm nhà đầu tư. Chẳng ai hiểu nổi tại sao lần này anh lại bỗng dưng trở thành nhà tài trợ chính cho chương trình. Đặc biệt hơn là còn đến xem và còn đến rất sớm nữa, có vẻ như đang đợi ai. Họ cũng không dám hỏi trực tiếp, chỉ bước đến chào hỏi niềm nở. Dù sao anh cũng là nhân vật tầm cỡ lại đáng sợ, ai mà không phải dè chừng vài phần?

Nhìn chỗ trống xung quanh đang kín dần, MV càng sốt ruột hơn. Trong lòng suy nghĩ ngổn ngang: chẳng lẽ cô không đến hay có chuyện gì.... Vì vậy không có thời gian quan tâm đến những ánh mắt đang nhìn mình chăm chú hay những câu chào hỏi xã giao.

Đang mải suy nghĩ thì bị QT huých tay đánh mất sang bên phải ra hiệu, MV cũng đành cau có nhìn lại. Thì ra là BN, hôm nay cô ta cũng đến, trên người là quần áo năng động, thoải mái: áo sơ mi màu vàng, bên ngoài là áo vest cách điệu màu đen và quần jean trông rất trẻ trung và xinh đẹp, đang nhắm hướng này đi đến. Mọi người nhìn theo từng bước chân của cô ta. BN luôn là như vậy, lúc nào cũng muốn mình là người nổi bật nhất kể cả khi ăn mặc giản dị nhất. QT thấy vậy nhìn MV cười khoái trí, xem ra sắp có trò hay để xem.

Bước đến trước mặt họ, BN tươi cười hướng hai người nói:

- Hai anh đến sớm vậy?

Rồi rất tự nhiên định ngồi xuống chiếc ghế còn lại bên cạnh MV nhưng chưa kịp ngồi xuống, giọng nói lạnh lùng không chút cảm xúc đã chặn đứng hành động của cô ta:

- Đó không phải chỗ của cô. Nên xem lại vé của mình đi... Hay cô cần người xoát vé chỉ chỗ? - MV nhướn mày nhìn cô ta.

Mọi người xung quanh cũng nhìn chăm chăm vào BN làm cô ta ngượng chín mặt. Hai tay nắm chặt lại, cố gắng kìm chế cảm xúc của mình, giữ nguyên nụ cười trên mặt, BN ra vẻ nũng nịu hỏi:

- Em không nghĩ vé VIP còn phân biệt, vậy chỗ của em đâu?

BN vừa nói vừa nhìn MV nháy mắt, le lưỡi ra vẻ đáng yêu, đáng tiếc anh không thèm liếc mắt cũng không buồn trả lời. Thấy vậy QT liếc mắt đưa tình với cô ta, cười duyên đáp:

- Tất nhiên là có rồi, dù là VIP cũng phân biệt đẳng cấp chứ. Chỗ của em ở đằng sau nè, cũng thoải mái và thuận tiện lắm.

Đến lúc này thì BN không thể giữ nụ cười trên mặt được nữa. Cô ta bặm chặt môi, suýt nữa thì văng ra những lời khiếm nhã. Chết tiệt, không ngờ tên QT này dám đá xoáy cô ta ngay tại đây lại còn với điệu bộ tán tỉnh của hân ta nữa chứ. Mới làm trận mà BN đã thảm hại như vậy, xem ra cô ta muốn lấy lòng hai người là không thể rồi. Nghĩ vậy BN tức giận xoay người ngồi vào chiếc ghế đằng sau hai người họ, không dám nói lời nào nữa, nếu không chỉ càng thêm thất thố.

Bên này, đoàn người vẫn chậm chạp di chuyển. Mặc dù trời hơi lạnh mà bây giờ người nào người nấy đều toát mồ hôi hột. Ai cũng nóng cổ, kiễng chân lên cố nhìn về phía trước. Tinh thần mấy người trong đoàn đều đã xuống dốc, chỉ ước có thể thoát khỏi nơi này ngay lập tức, nhưng đây là điều không thể. Chỉ có chị Huệ vẫn hào hứng chen lấn, ngóng nhìn phía trước như muốn tìm kiếm ai đó. Rồi đột nhiên chị hét to lên, ra sức vẫy tay với ai đó đằng xa xa. TN thấy vậy cũng đưa mắt nhìn theo, rồi mỉm cười vì đã rõ mọi chuyện. Dõi theo MV đang ra hiệu cho mấy người vệ sĩ đến đón bọn họ, TN nhìn chị Huệ cười khẩy nói:

- Thì ra là vậy, hèn chi.... Em còn đang thắc mắc chị làm sao kiếm nổi vé xem dù chỉ là một cái. Haiz, xem ra cứu binh đã đến, chúng ta thoát nạn rồi.

Nói xong cũng ra sức vẫy tay với QT hét:

- Ở bên này, nhanh lên, chúng tôi sắp tắc thờ rồi.

NT và Hân liếc mắt nhìn nhau cười bất đắc dĩ rồi cũng đi theo hai người. Xem ra mọi người bị lừa một vỏ lớn rồi.

Đám đông được dẹp ra hai bên nhanh chóng nhờ một đám vệ sĩ, không khí thoáng đãng lên vào, hai mẹ con NT như được cứu sống, ra sức hít lấy hít để không khí, ba người kia cũng vậy. Trên mặt đều là sự thoải mái, thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ nhân cơ hội nhanh chóng đi đến chỗ MV vì sợ đám vệ sĩ không cảm cự được lâu.

Vẫn nóng chờ từ lâu, cuối cùng cũng được nhìn thấy hình bóng khắc ghi sâu trong tim mình, MV mừng rỡ vội vàng sai vệ sĩ dẫn họ vào. Bây giờ hai mẹ con đang đứng trước mặt, nhìn nét mặt mệt mỏi, mồ hôi lấm tấm trên trán cô và con, anh càng đau lòng và tự trách mình không chu đáo, để cho mẹ con cô vất vả bon chen lâu như vậy. Nhìn AD yên lặng nằm trong lòng NT, vẻ mặt buồn bã, rồi lại nhìn cô băng ánh mắt xót xa, MV đưa tay lên định thay cô lau mồ hôi trên mặt, nhẹ giọng hỏi:

- Có mệt không?

- Ừm...không...sao. - NT ho nhẹ, khẽ tránh khỏi tay anh.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: chương 32

Không khí bỗng trở nên ngưng ngập, mọi người đều nhìn rõ vẻ mặt bối rối, mắt mắt của MV. Nhờ QT nhanh trí lên tiếng, phá tan bầu không khí khó chịu này:

- Được rồi, chúng ta ngồi xuống nào. Chương trình sắp bắt đầu rồi.

Sau đó nhảy mất với chị Huệ ra dẫu, chị hiểu ý liền kéo TN và Hân ngồi xuống ba ghế bên cạnh ngoài cùng, để chừa đúng chiếc ghế bên cạnh MV cho NT. QT nhìn thấy cười hải lòng, lén lút giơ ngón tay cái lên với chị ý khen ngợi.

Mọi người đều ngồi vào chỗ rồi chỉ còn NT vẫn đang loay hoay với những suy nghĩ trong đầu và chờ người vì cử chỉ ân cần của MV vừa rồi cho nên không kịp phản ứng ngăn chị Huệ lại. Bây giờ nhìn chỗ ngồi đã được sắp xếp theo trình tự khiến cô càng bối rối hơn. Không biết nên ngồi ở đâu, lại không thể mở miệng muốn đổi chỗ cho chị Huệ được, chắc chắn chị ấy sẽ không đồng ý, càng không thể nói mình không muốn ngồi bên cạnh anh ta.

Đang khó xử không biết làm thế nào, bỗng NT nghe thấy một giọng nói trong trẻo, dịu dàng quen thuộc nhưng dường như sắc bén hơn. Có lẽ hôm nay nó đã được lược bỏ đi sự nhu mì, thân thiện giả tạo trước kia. BN đứng lên cười yêu mến nhìn NT nói:

- Ô, thì ra là NT. Các cô cũng đến đây sao? Vậy mà tôi cứ tưởng mình ngồi nhầm nơi. Sao cô không ngồi đi, đứng như vậy bất tiện lắm... Hay là tôi đổi chỗ cho cô nhé, nếu cô muốn?

BN đưa ra gợi ý có vẻ như là nghĩ cho NT nhưng thực ra là chính cô ta đang vô cùng mong muốn điều đó. NT đang định mở miệng thì MV đã lạnh lùng đáp:

- Mọi người phải ngồi đúng vị trí ghi trên vé của mình.

Giọng nói của anh vang lên làm BN tròn trố mắt rồi mặt đỏ như *** khi vì xấu hổ. Thời cơ đến chị Huệ cũng không quên đẩy cô ta xuống vực sâu luôn, quay sang cười tươi như hoa loa kèn với cô ta:

- Đúng vậy, chỗ ngồi của NT là ở bên cạnh MV, cô có cần kiểm tra vé của cô ấy thay anh soát vé không? - Chị Huệ nhấn mạnh tên "MV" rồi ra vẻ cảm ơn nói - Mà cô nhắc tôi mới nhớ, đúng là lúc đến đây nhìn thấy hai anh đẹp trai này mà quên mất cái cảm giác mình ngồi nhầm vào nơi có khí độc thì phải. Haiz, nhưng biết làm sao được? Đành phải hi sinh vì các thần tượng của mình thôi.

Nói xong chị thờ dãi thườn thượt, vẻ mặt bất đắc dĩ, nhẫn nhịn. Mọi người nhìn không được bật cười khúc khích, Ngay MV cũng phải nhếch mép lên, còn NT thì quay sang trừng mắt với chị Huệ mặc dù khỏe miệng cũng không ngậm lại được. QT là ác độc nhất, vô tình cười ha hả. Chỉ có BN là tái mặt lại vì xấu hổ và tức giận, bỗng dưng bị coi là người soát vé làm cô ta suýt nữa thì nổi điên.

Không khí trở nên bớt căng thẳng hơn, vì vậy NT đành ngồi xuống chiếc ghế còn lại duy nhất, AD ngồi trên đùi cô. Sau một lúc nghỉ ngơi, mặt mũi hồng hào tươi tắn trở lại, bé bắt đầu nghịch ngợm, trêu đùa với mọi người. NT thấy vậy quay sang nghiêng răng nói nhỏ bên tai chị Huệ:

- Chị giỏi lắm, vì mấy tên HQ đẹp mã mà bán đứng chị em. Để xem em sẽ xử chị như thế nào?

- Đừng mà, chỉ một lần này thôi. - Chị Huệ mếu máo cầu xin - Em đại nhân độ lượng đừng chấp kẻo tiểu nhân như chị. Đây là đam mê lớn nhất cuộc đời buồn tẻ của chị, em giúp chị một chút có mất gì đâu? Bọn mình là chị em tốt mà. Hi hi - Chị cười lấy lòng, đưa tay vuốt vai cô.

- Bỏ ngay móng lợn của chị ra khỏi người em. Hừ, chị còn dám nói là chị em tốt? Chị em tốt mà không bằng mấy kẻ hư ảo, không quen biết với chị trên kia sao?

- Ai nói là không quen biết? Họ biết tất cả....

Giọng chị Huệ nhỏ dần theo ánh mắt càng ngày càng sắc của NT và rồi chỉ có thể ngồi yên, cúi đầu không dám nói gì nữa. Hôm nay chị đúng là tội đồ của tất cả mọi người. NT thấy thái độ nhận lỗi, tui thân như con cún nhỏ của chị vừa tức lại vừa buồn cười, hừ mũi nói:

- Biết ngoan ngoãn như vậy là tốt nhất.

Sau đó quay người đi không trách chị nữa. Còn chị Huệ lại lăm bằm trong miệng "Không ngoan thì biết làm sao? Ai mà không biết em kinh khủng như

thế nào? Nhìn xem mấy người trẻ em có ai sống yên ổn được? Chị vẫn chưa ngu đến mức ấy". Nghĩ lại chuyện đó lại thấy mình nhìn NT.

AD cười đùa, nhấp nhòm nhìn xung quanh, thấy QT gần đó liền reo lên:

- Bác Tiếp, lần trước bác hứa mua quà cho con mà, quà đâu ạ?

- Ủ...à... - QT đỏ mặt, không kịp ứng phó. Sao trẻ con nhớ dai vậy? Đặc biệt là đứa bé này.

- Bác lại quên rồi chứ gì? Hừ, bác chẳng đáng tin chút nào. Mẹ nói như vậy có nghĩa là lời nói không có giá trị, tức là người đó cũng không có một chút giá trị thịnh hành. - Nói xong AD khoanh hai tay trước ngực, nguýt mắt quay đi tỏ ý giận dữ.

Mọi người nghe xong im lặng một chút rồi lần ra cười, trên mặt QT là chỉ chút vạch đen. Xem ra với ai cũng có thể quên mình nói gì chỉ trừ với AD nếu không sẽ bị bé chinh cho thừa sống thiếu chết, mất hết mặt mũi. QT đau khổ kêu trời. Sao mình lại đụng phải đứa nhỏ này?

- Cô bé xinh xắn, lanh lợi quá anh nhỉ?

Một giọng nói trong trẻo, nũng nịu bên cạnh QT truyền đến làm mọi người ngây ra một lúc. Đến bây giờ mới biết đến sự tồn tại của đương sự. Xem ra cô gái này đóng là cây cảnh quá siêu rồi, hết chịu nổi mới lên tiếng nhắc nhở.

Đạt được thành công như mong muốn, cô ta nở nụ cười tươi tắn và quyến rũ nhất với mọi người. Mấy người NT cũng nhìn sang, quả là một cô gái trẻ trung, xinh đẹp, ăn mặc cũng đúng mực, hợp thời mà không quá hở hang, dây cảm giác dễ chịu. TN cũng nhưn mày nhìn rồi quay sang cười ghẹo QT:

- Hàng mới à? Tốc độ của anh thật kinh khủng, có cần thiết giới thiệu cho mọi người không? Dù sao thì em chắc chắn không nhớ nổi.

- Em đã nói như vậy còn hỏi anh làm gì? - QT cười nháy mắt lại với cô. Dù sao anh cũng không bao giờ thêm đề ý mấy chuyện này. Có cơ hội tán tỉnh người đẹp tội gì không làm?

Hai người ngang nhiên liếc mắt đưa tình trước mặt cô gái, lại còn là bàn luận về chính cô vậy mà không một chút ngại ngùng, né tránh. Mọi người cũng phải nhìn cô gái đồng cảm. Nào ngờ cô ta vẫn cười tươi như không nghe thấy gì, dịu dàng, bình thản giới thiệu bản thân:

- Chào mọi người, em tên Hà Thu, sinh viên năm 3 quản trị kinh doanh trường Ngoại Thương.

Mọi người nghe vậy cũng gật đầu ý chào lại. Dù sao cũng không phải là quan hệ lâu dài cho nên cũng không cần phải phí sức làm quen với cô ta. Cứ nhìn tốc độ thay đổi của QT là biết. Nhưng quả thực cô gái này làm cho người ta bội phục vì khả năng kiềm chế cảm xúc của mình, ngay đến cả NT cũng phải công nhận điều đó.

- Anh cuồng Hà à mà lúc nào cũng Hà? Hết Hà Thanh, lại Hà Thu, sau sẽ là Hà Xuân, Hạ, Đông sao? - TN bêu môi nói.

- Anh còn chưa nghĩ đến - QT tay chống cằm vẽ đám chiêu - Nhưng ý tưởng của em rất độc đáo. - QT mặt dày tiếp chiêu. Thấy vậy TN cũng nhăn chán trợn mắt ý "hết thuốc chữa" rồi quay đi không tiếp chuyện nữa.

Không khí lại lắng xuống một lát, đến lượt AD bắt đầu lên sân khấu, khoe hai má lúm đồng tiền xinh đẹp trên mặt với Hà Thu, ra dáng người lớn tự giới thiệu:

- Chào cô, cháu tên là Nguyễn AD - là mặt trời nhỏ của mẹ cháu ạ. Cháu chắc chắn cô không thể biết mình là bạn gái thứ bao nhiêu của bác Tiếp đâu bởi vì bác ấy cũng không biết được. Lí do không phải là bác ấy không nhớ nổi mà là.... - AD ngừng lại liếc mắt nhìn QT và làm cho mọi người chăm chú lắng nghe rồi mới quay lại nói với cô - Thực ra bác ấy rất dốt môn toán ạ.

Mọi người nghe xong đơ người vài giây rồi sau đó là trận cười rung chuyển trời đất, Hà Thu cũng không thể nhịn cười, liền đưa tay lên che miệng cười. Riêng QT đã ngã đập mặt xuống đất.... Lồm cồm bò lên từ dưới đất, ngồi lại chỗ mình, anh nhăn nhó kêu:

- AD à, chú đã dặn nhiều lần rồi mà. Không được gọi là bác mà phải gọi là chú, như vậy nghe rất già, chú vẫn còn độc thân.

- Mẹ cháu nói người nào hơn tuổi mẹ đều phải gọi là bác, ít tuổi hơn mẹ mới gọi là chú. Bác hơn mẹ cháu nhiều tuổi như vậy làm sao cháu gọi là chú được? Như vậy tức là bác muốn cưa sừng làm nghề ạ? - AD liếc mắt khinh thường đáp, sau đó nhìn sang Hà Thu cười khúc khích - Mà hiện tại bác cũng đang là trâu già gặm cỏ non rồi.

Lại một trận cười lẫn lộn diễn ra, mặt QT đen hơn cả bao công, há hốc miệng không thể nói lời nào. Tức chết anh rồi. Từ xưa đến nay có người nào nói anh già? Có ai không khen anh đẹp trai, tuấn tú lại giàu có, là người đàn ông trong mộng của biết bao cô gái? Vậy mà hôm nay anh lại bị một đứa con nít vất mũi chur sạch chê bai không tiếc, trở thành kẻ không đáng một đồng xu, tệt như Mã Giám Sinh thế này? QT nghiêng răng nghiêng lợi, mặt hầm hầm nói:

- Vậy tại sao cháu lại gọi MV là chú đẹp trai? Chú còn trẻ và đẹp hơn hẳn mà. - Anh ai oán nhìn AD.

Câu nói của anh vừa vang lên khiến mọi người đang cười liền dừng lại, từ từ đưa mắt nhìn ba người bọn họ. Đến lúc này QT mới biết mình lỡ lời, ngậm miệng lại đã không kịp, chỉ có thể nhìn MV áy náy.

Không khí bỗng trở nên tĩnh lặng, không ai biết nói gì để chữa cháy....Bỗng tiếng của người dẫn chương trình vang lên, xóa tan bầu không khí ngưng ngập giữa mọi người. Trên sân khấu một MC trẻ trung, đẹp trai, mặc một cây vest trắng bước ra với màn giới thiệu hết sức chuyên nghiệp và lôi cuốn.

Mọi người trên khán đài bùng nổ lên khi anh ta hô to tên nhóm nhạc " SuJu" rồi biến mất vào sân khấu. Tất cả mọi ánh đèn vụt tắt, không khí lắng đọng, các fan nín thở chờ đợi.... Và rồi pháo hoa nổ bùng trên sân khấu, đèn điện bật sáng trưng. Chín thành viên nhóm SuJu xuất hiện trên sân khấu, mặc đồng phục vest đen, mở màn chương trình với ca khúc " sorry sorry" một thời đình đám của mình.

Không im ắng rồi bỗng nhiên vỡ tung với những tiếng la hét điên cuồng vang vọng khắp nơi, thậm chí còn át cả tiếng hát của ca sĩ. Mọi người đều nhăn mặt nhíu mày, bịt tai lại, chỉ có chị Huệ là hào hứng hò hét theo rồi kích động đến mức nhảy tung tung trên ghế, lôi kéo tay NT và Hân bên cạnh phấn khích hét lên với họ:

- NT, là bọn họ, thật sự. Trời ơi, đây không phải mơ chứ? Aaaaaa..... Shi Won kia, đẹp trai còn hơn cả trên TV. Ki Bum nữa, nụ cười chết người. Ôi mình chết mất. - Vừa nói chị Huệ vừa ôm trái tim mình như sắp ngất vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kỳ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: chương 33

Tiếng la hét của mọi người đã đủ kinh khủng lại thêm chị Huệ la hét, lôi kéo nữa, NT không thể chịu đựng, đầu cô sắp nổ tung, mặt cắt không còn giọt máu, thều thào nói:

- Chị muốn giết em thì đâm cho em một dao là được, đừng có tra tấn kiểu này chứ. Em mà ngất ra đây liệu chị có đủ khả năng vác em vượt qua biển người này đến bệnh viện cấp cứu không?

Chị Huệ nghe vậy liền bỏ tay ra khỏi người cô, cười hời hợt nhưng lát sau lại quay sang la hét, dường như quá xúc động, không thể kìm nén được. NT chỉ còn nước bó tay với chị, cô không đủ khả năng chữa bệnh fan cuồng của chị. Cách tốt nhất là không dây vào những người cuồng nhạc Hàn, nếu không chết chắc. Cứ nhìn cả sân khấu này, chắc cô mà mở miệng nói gì đó không hay về thần tượng của họ thì chỉ cần mỗi người thở một hơi cũng đủ thôi cô bay qua Thái Bình Dương rồi.

MV ngồi bên cạnh nhìn mặt NT có vẻ mệt mỏi, chán chường, lại nhìn AD trong lòng cô, vì vậy liền dịu dàng hỏi cô:

- Em mệt như vậy để anh bế AD được không?

Nghe vậy, NT quay lại nhìn vào mắt anh, thấy sự chân thành và khao khát trong đó làm cô lúng túng, không nỡ từ chối. NT đành quay đi, nhẹ nhàng cúi xuống hỏi nhỏ AD:

- Bé con có muốn ngồi với chú đẹp trai không?

- Mẹ mệt ă? - AD ngược mắt lên nhìn về mặt mẹ, lo lắng hỏi. NT cũng nhìn con chăm chú sau đó nhẹ gật đầu. AD thấy vậy liền nhào người lên thom vào má cô rồi sau đó quay sang MV giờ hai tay ra. Giật mình chưa kịp phản ứng, MV vội vàng giờ tay ôm lấy con, ánh mắt sáng rực niềm hân hoan.

Mọi người nhìn thấy cũng nở nụ cười vui vẻ. Chỉ có BN ngồi sau là nghiêng răng nhìn một nhà ba người, các đốt ngón tay nắm lại kêu răng rắc, hai mắt tóe lửa hận không thể ăn sống nuốt tươi NT. Bọn họ hoàn toàn không nhớ đến sự tồn tại của cô ta, cũng không cho cô cơ hội xen vào một câu.

Lúc này khán giả trầm lặng hơn, say sưa lắng nghe. Trên sân khấu, ánh đèn sáng rõ, giai điệu nhẹ nhàng du dương. Các chàng trai trong trang phục màu trắng như những thiên sứ, kết hợp với vũ điệu điêu luyện, nhịp nhàng cất lên bài ca "No other". Trên màn hình to lớn là lời bài hát bằng tiếng Việt:

Trên thế gian này chẳng ai được như em

Thậm chí khi anh kiếm tìm khắp chốn, cũng như thế mà thôi.

Nhưng tại sao còn phải tìm kiếm khi đã có một người tốt như em, một trái tim nhân hậu như em, một món quà đẹp như em.

Thật may mắn thay, người có được vinh hạnh bảo vệ em lại là anh.

Tại sao em còn phải tìm kiếm?

Em có được một người vui vẻ như anh - Người đang hạnh phúc nhất thế gian.

Khi đôi bàn tay ấm áp của em trở nên lạnh cóng.

Khi trái tim mạnh mẽ của em bị tổn thương

Anh sẽ dịu dàng ôm lấy, hi vọng điều ấy xoa dịu em

Em có biết con tim anh luôn mong muốn làm nhiều hơn cho em?

Trái tim, tâm hồn anh muốn hét lên thật lớn

Những ngày đã qua thậm chí còn muốn trôi nhanh hơn lần anh đến để yêu em với trái tim luôn cảm thấy như lần đầu tiên.

Khi lòng tham nhỏ bé dần dâng trào và tâm trí anh nghĩ về em nhiều hơn, từng ngày.

Em luôn ở đây, bên cạnh anh

Lí do chỉ có một và luôn là như vậy

Anh luôn biết ơn.

Liệu anh có làm được như em?

Trái tim, tâm hồn anh muốn hét lên thật lớn:

Từ những ngày đầu tiên, anh đã yêu em bằng cả con tim

Thời gian còn dài, chúng ta sẽ bước đi bên cạnh nhau.

.....

Em biết mà, anh rất ngượng ngùng

Nhưng em không biết con tim anh đang cháy bỏng như ánh mặt trời thiêu đốt

Dù cho những cô gái đang xuất hiện trên TV kia thật tỏa sáng, anh vẫn chỉ nhìn ngắm em thôi

(Anh sẽ điên lên mất, điên lên mất thôi)

Thoảng nghe tiếng em nói "Em yêu anh" anh đã có được mọi thứ tốt đẹp trên thế giới này

Em thật trong sáng, liệu có ai được như em?

Anh yêu em, em là người duy nhất dành cho anh

Em là tất cả đối với một kẻ ngốc nghếch như anh.

Ta cùng bước trên con đường ấy

Chúng ta đều giống nhau, thật ngạc nhiên.

Và anh rất biết ơn điều ấy

Chính là tình yêu

Anh chỉ yêu mình em

Thậm chí khi anh kiếm tìm khắp chốn, cũng như thế mà thôi.

Nhưng tại sao còn phải tìm kiếm khi đã có một người tốt như em, một trái tim nhân hậu như em, một món quà đẹp như em.

Thật may mắn thay, người có được vinh hạnh bảo vệ em lại là anh.

Tại sao em còn phải tìm kiếm?

Em có được một người vui vẻ như anh - Người đang hạnh phúc nhất thế gian.

.....

Sân khấu như ám áp theo từng lời của bài hát, mọi người ngây ngất hát theo. Chị Huệ hai mắt cũng mê ly, miệng lẩm nhẩm hát theo các fan, cùng giờ tay lên vẫy tạo thành những làn sóng tuyệt đẹp. BN thấy vậy, khinh thường bĩu môi nói:

- Ở đây toàn người trẻ, không nghĩ tới một người sắp tứ tuần như chị còn ** theo đám teen hiện nay.

- Lòng hâm mộ, thương thức cái đẹp, cái hay không phân biệt tuổi tác, giới tính. Chỉ có những người vô cùng thiên cận mới có suy nghĩ lỗi thời như vậy. -

Chị Huệ không thèm liếc mắt nhìn, đáp trả.

- Đúng vậy, mặc dù tôi không thích nhạc Hàn nhưng ít ra cũng không thể nào buông lời nhận xét ngu xuẩn như vậy. - Hân mặt không đổi sắc dâm chết người. Cô đang bực bội trong người, vì vậy lấy cô ta ra phát tiết vậy. Có trách thì tự trách mình xui xẻo, động phải hôm cô không vui.

BN thấy vậy chỉ có thể hậm hực ngậm miệng lại, cho dù cô ta có nổi tiếng chưa ngoa thì cũng không thể thắng nổi hai con cộp cái này. Xem ra hôm nay cô ta đã tính toán sai khi tham gia buổi biểu diễn này, tưởng sẽ có cơ hội trả thù nào ngờ lại rước vào người toàn xấu hổ và bực bội. Nhìn về mặt của cô ta, ai cũng hiểu được là cô ta đang ngậm trong miệng cả lò than đỏ rực mà không có chỗ nào vứt bỏ.

Không ai quan tâm nữa, chỉ đắm chìm vào âm nhạc dịu êm. NT cũng chăm chú lắng nghe, bỗng có một bàn tay nắm chặt tay cô làm NT giật mình nhìn xuống. Một bàn tay to lớn, cứng cỏi, đầy sức mạnh đang bao bọc cả bàn tay nhỏ bé, mềm mại, trắng nõn của cô. Hơi ấm của bàn tay đó như truyền thẳng vào trái tim cô, khiến nó rục rịch không yên. NT sợ hãi, ngỡ ngàng đưa mắt nhìn theo cánh tay đó rồi trực tiếp đối diện với đôi mắt mai mỉa, cháy bỏng của MV. Anh đang nhìn cô say đắm, trong ánh mắt sáng ngời của anh NT có thể thấy rõ hình ảnh của mình. Cô còn nhìn thấy hai đám lửa rực rỡ đang nhảy nhót trong mắt anh như đó chính là nhịp đập của trái tim của anh vậy. Điều đó khiến trái tim NT cũng tăng thêm nhịp, hơi thở cũng trở nên hỗn loạn, hoảng sợ vội vàng quay đi, không dám nhìn vào mắt anh thêm một giây nào nữa. Mặt cô đỏ rực lên như bị sốt, may mà chị Huệ bên cạnh đang đắm đuối nhìn lên sân khấu, không phát hiện ra. NT cố gắng giữ bình tĩnh lại, muốn rút tay ra nhưng MV càng nắm chặt lại. Cô đành quay lại định nói gì đó nhưng khi chạm vào ánh mắt tha thiết đó và lời ca đang vang vọng bên tai khiến NT như ngừng thở, không thể lên tiếng. Đường như lời bài hát chính là tiếng lòng của anh đang thổ lộ cùng cô. Trong đầu NT nổ tung, từng chữ, từng lời ca không ngừng vang lên bên tai " Trên thế gian này chẳng ai được như em... Anh đang rất vui vẻ, anh là người hạnh phúc nhất thế gian... Con tim anh đang cháy bỏng như ánh mặt trời thiêu đốt....Ngay từ ngày đầu tiên anh đã yêu em bằng cả con tim..Thời gian còn dài, chúng ta sẽ bước đi bên cạnh nhau.....Anh yêu em, em là người duy nhất dành cho anh. Em là tất cả đối với một kẻ ngốc nghếch như anh....Anh chỉ YÊU mình em". Trái tim NT nảy lên giữ dội, cô như bị hút hồn vào trong ánh mắt anh. Nhất là khi nghe đến chữ "yêu" đó, dường như mọi thứ đều dừng lại, chỉ có mỗi âm thanh đó không ngừng vang lên trong đầu cô.

Hai người cứ thế nhìn nhau như thời gian không còn tồn tại nữa. Không ai có thể bước vào không gian dành riêng cho họ. NT và MV không còn biết đến những gì xảy ra tiếp theo trên sân khấu, không còn bị ảnh hưởng bởi tiếng la hét của mọi người nữa, chỉ có lời bài hát đó không ngừng vang vọng trong đầu hai người, cũng chỉ có họ mới biết điều đó qua ánh mắt của nhau.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: chương 35

Không biết qua bao lâu, buổi biểu diễn cũng kết thúc. Các fan ủa lên sân khấu như ong vỡ tổ, mong có thể gần thân tượng của mình hơn, xin chữ kí, chụp ảnh rầm rộ, cảm giác như có thể sập sân khấu bất cứ lúc nào.

Nhóm người NT yên lặng kéo chị Huệ đi ra khỏi đó, mặc cho chị liễu mạng muốn theo các fan đi xin chữ kí... Cuối cùng cũng thoát khỏi nơi đó, mọi người không khỏi nở nụ cười trước vẻ mặt tiếc hận và căm thù của chị Huệ, quay lưng lại sân khấu đằng sau mà bước đi. Buổi ca nhạc này cũng không phải quá tệ như đã tưởng tượng.

CHƯƠNG XXV: NỖI SỢ HÃI NHẤT.

Khi buổi biểu diễn kết thúc trời cũng bắt đầu nhá nhem, đường phố đã lên đèn. Đoàn người lại dất nhau rời khỏi sân vận động.

Đôi theo từng tốp người đi xa, ai cũng như trút được gánh nặng, chỉ có chị Huệ là hớn hớ, vui cười nhiều nhất. MV ôm AD ngủ yên lặng trên tay, dường như bé quá mệt mỏi cho nên thiếp đi lúc nào không hay. Nhìn con gái đang say ngủ trong lòng, hơi thở nhẹ nhàng phả vào mặt, cảm nhận nhịp tim đập bình ổn của con, trái tim MV ấm áp vô cùng, chỉ ước mãi được ôm con như vậy.

Mọi người cố gắng nói chuyện nhỏ nhẹ, tránh ảnh hưởng đến bé. Trông hình ảnh yên bình đó ai cũng vui vẻ, ánh nhìn tràn ngập hơi ấm. Chị Huệ ươn ướt mắt, huyệt nhẹ NT nói:

- Cảm xúc thế nào?

- Ừm... Bình....thường.

Sau một hồi ngắn người, NT mới quay đi, ngập ngừng nói khiến chị nổi điên vì phản ứng lạnh nhạt của cô, tức giận gầm nhẹ:

- Bình thường? Thế nào là bình thường? Mày có thể nói dừng dừng như vậy sao?

- Vậy chị bảo em phải nói thế nào? Chị muốn em làm gì đây? -NT cũng nhìn thẳng vào mắt chị, giận dữ đáp lại.

Có ai hiểu được cảm giác trong lòng cô? Không phải cô máu lạnh, vô tình như vậy, nhưng biết làm sao đây khi cô chưa thể vượt qua việc đó một cách dễ dàng? Cô cần thời gian, rất rất nhiều thời gian. Làm sao cô có thể đối mặt và chấp nhận kẻ đã từng cưỡng bức mình ngay được? Mọi người chỉ nhìn thấy vẻ ngoài mạnh mẽ, kiên cường đến mức lạnh lùng, vô cảm của cô nhưng có ai hiểu nổi trong lòng cô đang nghĩ gì? Có biết trong đầu cô là sự giằng

xé rất ác liệt đến mức cảm giác như mình sắp bị xé ra làm hai? Cô muốn khóc, muốn hét lên, muốn thoát ra....nhưng không đơn giản như vậy bởi cô đã phải tỏ ra mạnh mẽ, cứng cỏi suốt sáu năm mới có thể sống sót. Bây giờ làm sao cô trở về về yếu đuối, vô tư ngay lập tức được? Có ai biết dễ kiên cường, dũng cảm sống tiếp cô đã phải bỏ đi sự vô tư, thuần khiết của thiếu nữ, trở thành người phụ nữ cứng cỏi, thâm trầm? Có phải cứ muốn quay lại là quay lại được ngay đâu. Vậy ai trả lại cho cô một trái tim tinh khiết, trong sạch và nguyên vẹn đây? NT đau khổ nhắm mắt lại quay đi, cố kìm nén cảm xúc trong tim mình. Không phải cô không nhìn thấy sự khao khát, thành khẩn và nồng cháy trong mắt anh.... Hay cô không mong muốn hình ảnh này sẽ trở thành sự thật.... Nhưng cô không thể chấp nhận điều đó với một tâm hồn sẵn sàng và già cỗi đầy vết sẹo, ít nhất là hiện tại.... Vì vậy cô chỉ có thể nói "xin lỗi".

Chị Huệ thấy mắt NT lấp lánh, biết cô đang cố gồng mình chịu đựng, cũng biết mình đã quá lời, vì vậy chị khoác vai cô áy náy, sau đó thả tay ra nói:

- Xin lỗi, chị quá chủ quan rồi. Chị biết chẳng ai có thể thấu hiểu và cảm nhận tất cả nỗi đau trong lòng mày, vì vậy không thể can thiệp quá nhiều.... Nhưng Tuyệt à, con người ai không phạm sai lầm? Quan trọng là người đó có biết nhận lỗi và sửa chữa hay không? Mà điều này tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ ràng trong ánh mắt và hành động của cậu ấy.... Với cương vị là một người chị em tốt của mày, chị không muốn nhìn thấy mày đau khổ hay sau này phải hối hận.... Có khi con người ta luôn không nhìn thấy những gì gần ngay trước mắt, đợi đến khi nhìn thấy thì nó chỉ còn là bóng hình xa xa mà ta không thể với tới nữa. Hãy cố gắng quên đi những tội lỗi mà vui vẻ đón nhận những niềm vui người đó dành cho mình.... Nhờ đâu đó là sự an bài của ông trời? Cứ nghĩ rằng sự nhầm lẫn đó đã mang hai người đến với nhau, là duyên phận đã định hai người phải thuộc về nhau mãi mãi - Chị Huệ dừng lại, nhìn sâu vào mắt NT, hai tay nắm chặt tay cô - Tất cả những gì chị làm đều chỉ mong mày được hạnh phúc. Vì công lý, hãy tin điều đó, Tuyệt à.

Chị Huệ nhìn NT tha thiết với ánh mắt chân thành nhất khiến cô xúc động, không kìm được lòng, ôm chăm lấy chị. Một giọt nước trong suốt, ngọt ngào chảy ra từ khóe mi xuôi theo viền môi rơi xuống mặt đất, NT cố gắng giữ giọng mình không run lên, hóm hỉnh nói:

- Tất nhiên là em tin rồi. Nếu không cho dù anh ấy có làm gì đi chăng nữa cũng không thể thuyết phục được chị. Em biết, mặc dù chị hâm mộ những người đó đến mức trí nhưng làm sao sánh bằng tình cảm thâm thiết, đồng cam cộng khổ bao lâu nay của chúng ta được, có phải không?

- Con ranh này, dám nói chị mày thế à? - Chị Huệ cười đánh NT - Nhưng đúng là như vậy.

Nói xong hai người cùng cười lớn. Những người còn lại về mặt ngạc nhiên hai người, vì vậy họ lại càng cười lớn hơn.

Trong một chiếc xe ô tô màu xanh gần ngã tư, hai người đàn ông về mặt âm trầm nhìn chăm chăm vào người nào đó phía trước. Một người đàn ông khoảng 30, ăn mặc giống dân lái xe, về mặt nghiêm nghị dặn dò một người trẻ tuổi hơn, khoảng hơn 20 với cách ăn mặc đặc trưng của sinh viên: áo trắng, quần đen:

- Lát nữa cố gắng làm giống thật vào. Nếu để lộ một chút sơ hở nào thì không chỉ mình cậu chết đâu mà là tất cả chúng ta đều bị xử tử đó.

- Dạ, em biết. - Cậu ta đáp, rồi lại thở dài than - Nhưng xinh đẹp như vậy chết đi quả là đáng tiếc. Dám mà trước khi chết chúng ta được vui vẻ một tí có phải hay không?

Nói xong hẳn ta cười nham nhở nhìn chòng chọc nơi nào đó. Người đàn ông kia liếc mắt, khinh thường đáp:

- Nếu mày có gan động vào người đứng sau cô ta. Có điều... ngay cả chị cả đánh đấm mày còn chẳng dám hó hé lấy một câu, chỉ có thể đứng im làm bao cát cho chị trút giận lại còn.... - Người đó nhếch mép cười khẩy. Thấy vậy tên còn lại xấu hổ gãi đầu, lo sợ hỏi:

- Vậy tính sao đây? Chúng ta làm như vậy nếu người đó biết được thì không phải chỉ có nước chết thôi sao?

- Tính sao? Mày muốn chết ngay hay sống thêm vài ngày? Đẳng nào cũng chết, không làm thì bị đánh chết ngay. Ít ra làm theo lời chị cả còn có hi vọng sống, chỉ cần làm giống y như thật may ra có đường thoát. Nếu sợ chết sao lúc trước còn đi theo con đường này? - Người kia bình tĩnh, rít một hơi thuốc, nhàn nhạt đáp.

Nghe vậy, cậu bạn đóng giả sinh viên cũng buồn bã, ngả người về sau, hai tay để sau đầu, ánh mắt nhìn xa xăm như nhớ lại chuyện cũ, lát sau mới nói:

- Có ai muốn tham gia cái nghề đâm thuê chém mướn này? Không phải cũng vì đồng tiền sao? Nếu cuộc đời không quá bạc bẽo với anh em mình thì chúng ta đâu phải đi đến bước đường này. Có nhiều lúc em suy nghĩ về tương lai, rồi về quá khứ.... Nếu cho em làm lại nhất định có chết em cũng không chọn con đường này.

- Suy nghĩ thì ích lợi gì? Có thay đổi được không? Kêu nữa, kêu mãi cũng vậy. Xã hội này nơi nào không có bất công? Đành phải chấp nhận mà sống thôi. Việc cần làm bây giờ không phải ngồi đây than vãn thở dài rồi trách số phận mà là nghĩ cách làm tốt nhiệm vụ được giao. - Nói xong anh ta lại đưa mắt về phía trước, thở dài - Chỉ có thể trách cô ta phẫn nộ.... Chúng ta cũng chỉ vì mạng sống của mình mà bất đắc dĩ làm.

Người kia cũng gật đầu đồng ý. Hai người trầm mặc, không nói gì nữa, cố gắng xua đi những cảm xúc ủy mị vừa rồi và chờ đợi khẩu lệnh. Không khí trong xe yên tĩnh đáng sợ. Đó chính là không khí của những kẻ giết người trước khi ra tay. Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, người đàn ông mặc quần áo lái xe vội vàng nhấn nút nhận, chăm chú lắng nghe không nói gì, cuối cùng chỉ cung kính đáp "Dạ, em rõ rồi ạ." sau đó cúp điện thoại, quay sang nói với người trẻ tuổi hơn:

- Đến lúc rồi.... Hành động thôi.

Người trẻ nghe vậy liền gật đầu chấp nhận, ánh mắt trở nên sắc bén, sửa sang lại quần áo cho gọn gàng, giây sau đã khoác lên bộ mặt ngậy thơ, thoải mái của sinh viên rồi bước ra khỏi xe, đi sang bên đường. Người trong xe dõi mắt nhìn theo, sau đó rít một hơi thuốc cuối cùng rồi đáp đầu thuốc ra ngoài cửa, chuẩn bị khởi động xe.

Chương 36: chương 36

Trên đường dành cho người đi bộ, một đám người vừa đi vừa đùa nghịch, NT lại gần Hân, huých vai cô, cười mờ ám hỏi:

- Hôm nay sao im lặng vậy? Bộ đáng như là ăn phải một lọ ớt thế. Mà hôm nay anh mình không đi cùng cậu. Đúng là chuyện lạ bốn phương.

- Vẫn bình thường mà, chẳng lẽ lúc nào mình cũng phải nói không ngừng nghỉ sao? - Hân đẩy NT ra, mạnh mẽ cái - Còn nữa, đứng nhắc đến hân trước mặt mình. - Hừ lạnh cảnh cáo.

Thấy vậy NT chẳng có vẻ gì là sợ hãi, tiếp tục truy:

- Lại sao nữa? Hai người ngày nào cũng vậy không chán nhưng mình là người xem đến phát ngán rồi đó.... Vậy thưa bạn Hân yêu quý, lần này bạn định giận anh trai tôi trong vòng bao lâu đây? một tiếng, hai tiếng hay là ba tiếng? - Vừa nói NT vừa đưa tay lên cằm, ánh mắt tràn ngập ý cười trông ghẹo Hân khiến cô đỏ mặt, vừa thẹn vừa giận, đánh NT mắng:

- Cậu còn dám cười mình? Cho cậu cười chết luôn. - Nói xong Hân xông về phía NT, cù nách cô. NT liều mạng tránh, giờ tay lên đầu hàng hô:

- Được rồi, tha cho mình đi.... Không đùa nữa. Nói cho mình rốt cuộc là chuyện gì? - NT thờ hờn hờn giữ tay Hân lại. Vì vậy Hân buồn bực, phụng phịu quay đi, mãi sau mới mở miệng đáp:

- Thì vẫn là chuyện đó thôi. Anh ấy không nhường nhịn mình như trước nữa, mới yêu nhau được chưa lâu mà đã hết kiên nhẫn với mình rồi. Cậu bảo như vậy làm sao mình chịu nổi? Anh ấy còn....

Hân cứ đứng đó thao thao bất tuyệt kể lể, nói hết mọi bức xúc, khó chịu đối với người yêu của mình cho NT nghe. Vì vậy với cương vị là "em chồng" tương lai NT phải hứng chịu tất cả khiêu khích cô sắp nổ tung. Xua xua tay, cô vội vàng ngăn Hân lại:

- Ngừng lại để thờ đi, mình xót cái cổ họng của cậu quá. Cậu nói mà mình thấy thiếu khí thay nè.... Mình hiểu rồi, vẫn là chuyện ấy à? Hai người vẫn chưa xong sao? Vậy tại sao không đồng ý với anh mình đi? Cậu còn lo sợ điều gì?

NT nhìn Hân khó hiểu. Hai người yêu nhau, cô biết rõ ràng Hân yêu anh cô nhiều như thế nào nhưng tại sao lại vẫn từ chối lấy anh? Chẳng hiểu nổi cô bạn này đang nghĩ gì nữa. Thật là quá rắc rối.

Thấy NT nhìn mình như vậy Hân cũng ngại ngại, quay đi than trời:

- Ôi, nói chung là rất phức tạp. Mình còn chưa muốn. Mình....

Không để cho cô nói hết NT đã giờ tay trước mặt ngăn:

- Thôi được rồi, có lẽ mình phải giành một buổi thích hợp để làm công tác tư tưởng cho cậu.... Nhưng nhất định không phải bây giờ. Mình cần về nhà suy nghĩ và soạn giáo án kĩ càng.... Thôi đi nhanh lên, mọi người đang đợi kìa. Đừng chùng về mặt bí xị đó ra nữa không thì không ai ăn nổi cái gì đâu.

Nói xong NT nhìn Hân cười rồi lỏ cô đi nhanh hơn.

Bên này, nhìn mấy người đang đứng nói chuyện riêng, TN liếc mắt sang người nào đó đi theo cô từ nãy giờ, nói mát:

- Sao anh không dẫn người đẹp của mình đi tìm sự tự do và làm những việc trong đầu mình nghĩ đi?

- Em biết trong đầu anh đang nghĩ gì sao? - QT không tức giận, ngược lại còn cười nham nhở hỏi. TN thấy vậy bĩu môi, không thèm chấp nói:

- Haiz, người mặt dày như anh thì đúng là em cũng phải bó tay. Anh thích thì cứ đi theo nhưng đừng đứng gần em là được. - Vừa nói TN vừa xua tay như đuổi tà. Cô không có tâm trạng mà cùng anh chơi trò mèo vờn chuột. Trò này cô chơi chán lâu rồi, đến lúc cô muốn tìm kiếm từ "lâu dài" cho mình rồi. TN nghĩ trong lòng. Bỗng một bóng hình xẹt qua trong đầu khiến cô giật mình rồi nhăn mày lại. Sao gần đây hay xuất hiện việc này vậy? Cô phải làm gì để xua đuổi nó ra khỏi đầu đây?

Đứng bên cạnh, bỗng thấy TN nhăn mày, QT cười hỏi:

- Sao vậy, đau đầu à? Đang mắng anh mạnh lắm mà.

Nhìn vẻ mặt xoắn xít như chó con đang vẫy đuôi của QT, TN ngửa mặt, quay đi không thèm nói chuyện với anh nữa. Liếc mắt nhìn bên cạnh thấy BN

vừa hay cúp điện thoại, TN cười khẩy, bước lại gần mọi người nói:

- Trời tối rồi, mọi người đều bon chen cả buổi chắc đói lắm. Chúng ta tìm nhà hàng nào sang trọng ăn cơm thôi - TN ra vẻ mình là người chủ trì nhưng lại nháy mắt với MV. Cô làm sao đủ tiền trả? Có người tình nguyện tội gì không bóc lột. Sau đó, cô đánh mắt sang BN, nói bóng gió - Bám cũng bám cả ngày, chắc thỏa mãn rồi. Bây giờ chắc là có người không cùng đường với chúng ta nữa.

- Đúng vậy, còn ám nữa thì chắc tôi không nuốt nổi bữa cơm này mất. - Chị Huệ hiểu ý cũng hòa theo.

Những câu nói của hai người rơi vào tai như mũi kim sắc nhọn đâm vào màng nhĩ, BN tức giận nắm hai tay chặt lại, mặc dù biết hai người họ đang trọc ngoáy mình nhưng lại không thể nói gì, đành phải giả câm giả điếc. Hai cô gái kia không chịu nhượng bộ, nhìn chằm chằm cô ta ý định đuổi khách rõ ràng.

Không khí trở nên căng thẳng, nặng nề. Dường như đang diễn ra một trận đấu kịch liệt của các cao thủ võ lâm trong cuộc thi "đấu mắt". Nhìn vẻ mặt ngưng trọng của ba người trong cuộc mà NT vừa buồn cười vừa tức giận, đành phải đứng ra làm trọng tài. Bước lên trước, che đi ánh mắt của họ, NT cười dịu dàng nói:

- Chúng ta đi ăn lẩu nhé, thời tiết phù hợp lại thêm mới qua tết. Ăn lẩu cho mát, tiện thể thay đổi khẩu vị. Mọi người có đồng ý không?

Mặc dù hỏi mọi người nhưng ánh mắt NT lại nhìn QT và MV vì không muốn mấy người kia lại có dịp tranh cãi. Dù sao cũng là hai người bạn họ trả tiền, hỏi họ là đúng nhất.

Thấy NT hỏi vậy, QT nhanh nhẹn cười đáp:

- Hay quá, tôi biết một quán ngon ở gần đây. Đi thôi.

Nói xong dẫn đầu đi trước. MV cười nhìn bóng lưng anh rồi quay sang NT ý như đợi cô đi cùng. NT bỗng thấy ngượng ngùng, muốn tránh né nhưng trong đầu lại xuất hiện âm thanh lúc ở sân vận động, cộng thêm những lời chị Huệ vừa nói, vì vậy hít sâu một hơi, thả lỏng người rồi bước đi theo anh. Mấy người kia thấy vậy cũng cười vui vẻ nắm tay nhau đuổi theo. Chỉ còn lại BN đứng nhìn theo bọn họ. Ánh mắt đầy thù hận, hai tay nắm chặt rồi cố gắng ép bản thân mặt dày đuổi theo sau.

Đứng bên ngã tư chờ đèn đỏ, mọi người vui vẻ nói cười, không cảm thấy một chút bất an nào. Những người xung quanh cũng vậy, dường như vẫn chưa quay trở lại nhịp sống vội vàng hàng ngày, vẫn từ từ, bình thản bước đi và chờ đợi.

Nghe mấy bà tám chuyện, NT dờ khóc dờ cười, liếc mắt thấy đèn đỏ, vội vàng lên tiếng:

- Đi thôi.

- Biết rồi thưa bà già.

Ba người kia le lưỡi đáp, sau đó dắt tay nhau đi trước, không thèm để ý tới NT, thấy vậy cô đành lắc đầu cười khổ rồi cũng thông thả sang đường.

Mọi người hai bên đường vội vàng đi qua đường. NT cũng hòa vào dòng người đó, không hề để ý tới một anh chàng sinh viên áo trắng quần đen chuẩn mực, trên tay ôm chiếc cặp màu đen đang hồi hã đi đối diện với mình.

Khi hai người vừa đi qua nhau anh chàng chẳng may giẫm phải vật gì đó trên đường, bị trật chân liền va vào NT, cặp sách trong tay anh ta rơi ra, mọi thứ trong cặp cũng theo đó mà văng đi, toàn là sách vở. Thấy vậy Anh ta vội vàng cúi xuống nhặt, NT cũng cuống quýt xin lỗi rồi cúi xuống nhặt cùng mà quên mất hai người đang ở giữa đường.

Mấy người kia đi trước, lại đang lúc đông người, không để ý đến NT đi cuối cùng, đến khi sang đường rồi mới quay lại nhìn.... Đèn đỏ đã đổi màu, trên đường chỉ còn lại NT và anh chàng kia, hai người vẫn đang lom khom nhặt đồ. Không ai để ý một chiếc tắc-xi màu xanh đang lao đến gần với vận tốc cực nhanh.... Một tiếng hét vang lên từ phía bên đường của một cô gái nào đó khiến NT giật mình, vội ngược mắt nhìn lên. Chiếc xe đã đến gần họ, sợ hãi mờ bùng mắt nhìn, không kịp hiểu chuyện gì, phản ứng đầu tiên của cô chính là đánh mắt sang người bên cạnh, đưa tay đẩy anh ta sang bên rồi cũng theo đà đó định lăn đi... nhưng chậm một giây, Chiếc xe đã kịp chạm đến đầu cô.

- Ầm...

Một cú va chạm thật lớn giữa đầu người và đầu xe, âm thanh lớn như hai hành tinh va vào nhau, NT bị đánh bay xa năm mét. Cảm giác đầu như muốn nổ tung, chất dịch sền sệt chảy đầy mặt, vào mắt uơn ướt, NT cố gắng xoay người lấy tay chống xuống khi tiếp đất, rồi lăn tròn vài vòng. Hai tiếng "rắc, rắc" vang lên gòn tan bên tai, cảm giác toàn thân vỡ vụn, cô nằm úp xấp trên mặt đất cứng rắn và lạnh giá.... Cái lạnh như thấm dần vào tim. Ánh mắt ngày càng mờ đi, cố gắng nhìn về phía trước, hai bóng hình thân thuộc lập lờ trước mặt, càng ngày càng mờ hồ, NT muốn đưa tay ra bắt lấy nhưng toàn thân đau đến không thở nổi. Cảm giác bất lực xâm chiếm khắp người, nở nụ cười thê lương, mắt dần dần khép chặt lại. Chẳng lẽ câu nói của chị Huệ ứng nghiệm nhanh như vậy? NT chìm vào bóng đen, mất đi ý thức....

Bên đường, cách đó không xa. Một người đàn ông đang bế một đứa bé ngủ say trong lòng thẩn thờ nhìn mọi việc xảy ra trước mắt. Trong vòng năm giây, chỉ năm giây. Thực sự quá nhanh, không ai kịp nhìn rõ ràng chuyện gì đã xảy ra. Một tiếng hét vang lên, hai tiếng.... Rồi gần như tất cả mọi người cùng hét lên. Âm thanh kêu gào, sợ hãi như xuyên thấu trời xanh, xuyên thủng vào tai, xuyên thủng trái tim người nào đó, đánh thức ý thức của anh ta. Không một giây suy nghĩ, anh ta hét to lên, âm thanh khiếp sợ, không tin được như con thú bị thương đang rít gào, bất chấp đứa bé đang ngủ hay thức, giúi cho người bên cạnh rồi nhanh như chớp chạy ra giữa đường, bất chấp những chiếc xe đang di chuyển trên đường.

Một vụ lộn xộn xảy ra giữa thành phố, những tiếng thắng xe vang lên như nghiền nát mặt đường, xe cộ ngổn ngang giữa đường, ngay lập tức tạo ra vụ tắc đường.

MV điên cuồng lao về phía trước, không thèm liếc mắt nhìn bên cạnh. Đến nơi anh vội quỳ xuống bên NT, hai tay run rẩy, cố gắng lật người cô lại nâng lên. Trên mặt anh chỉ có sự sợ hãi, hoảng hốt chưa từng có. Tay run run chạm vào mặt NT, giọng nói cũng run rẩy theo, hoảng hốt gọi tên cô gấp gáp:

- Tuyết, Tuyết à, mở mắt ra nhìn anh đi. Đừng làm anh sợ....Đừng dọa anh.... Anh sợ thật đấy... Anh thừa nhận anh sợ thật rồi, được chưa? Tuyết..... TUYẾT.....

NT trong lòng anh mặt tái nhợt, máu me đầy người, hai mắt nhắm nghiền như đã chết nếu không nhìn thấy hơi thở đứt quãng, yếu ớt của cô. Dường như cô đang dần trở nên nhỏ bé và mờ nhạt trong lòng MV khiến anh hoảng hốt, đầu óc không thể suy nghĩ được gì. Chưa bao giờ anh cảm thấy quần trí như giây phút này. Cố gắng hít thở, tự an ủi trong lòng, mong muốn tìm lại sự bình tĩnh, rút điện thoại ra bấm số khẩn cấp, MV nói như hét vào trong điện thoại:

- Chuẩn bị phòng cấp cứu ngay lập tức, nếu không tôi đốt sạch bệnh viện của các người.

Sau đó không quan tâm người bên kia đã kịp nghe thấy chưa, ném điện thoại đi, MV dùng hết sức bế NT lên, chạy đi.

Mấy người kia sau phút ngây dại mới kịp phản ứng, TN hét lên, rồi đến Hân, chị Huệ cũng hét lên, cùng nhau chạy vội đến chỗ đó. QT ngơ ngác nhìn AD trong tay mình rồi nhìn NT đang nằm trong vũng máu giữa đường. Trong đầu đánh "ùng" một tiếng, cố gắng bình tĩnh bế AD chạy lại. Còn AD đang ngủ say bỗng giật mình vì bị dao động bất ngờ, chột mồm bừng mắt ra, lại không thấy mẹ đâu liền khóc ré lên. Những âm thanh cứ hỗn loạn, đan xen lẫn nhau thành một bản nhạc rừng rợn, thê lương và đáng sợ đến kinh người. Mọi việc diễn ra quá nhanh, không ai kịp phản ứng chỉ nhìn thấy hình bóng cao to, mờ mờ của người đàn ông đang ôm cô gái chạy điên cuồng.

Không ai để ý đến một người con gái đang mở to mắt nhìn tất cả sự việc xảy ra từ đầu đến cuối với ánh mắt sung sướng, nhìn thấy dòng máu đỏ tươi chảy ra từ người cô gái nhỏ bé kia cô ta liền nhếch mép cười như đó là niềm vui sướng nhất trong cuộc đời mình. Hiện giờ trông cô ta như mẹ hoàng hậu xấu xa trong " công chúa Tuyết và bảy chú lùn". Xấu xí và đáng sợ vô cùng.

Giờ phút này trong mắt MV chỉ có người con gái đang nằm trong lòng, anh không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, cũng không nhìn thấy bất kì hình ảnh nào. Trong đầu anh chỉ có duy nhất một ý nghĩ làm sao đưa cô đến bệnh viện nhanh nhất. Từng giọt máu đang nhỏ tí tách trên đường từ cánh tay buông thõng của cô, kéo dài theo từng bước chân của MV, trông thật ghê người. Đang là giờ cao điểm, xe cộ không thể nào di chuyển được, vì vậy MV chỉ có thể bế cô chạy băng băng trên đường. Đó là cách nhanh nhất và duy nhất để đến bệnh viện bây giờ. Anh không sợ mệt, không quan tâm đến mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, không để ý đến sự đau buốt ở chân vì chạy lâu. Anh chỉ lo sợ, thực sự sợ hãi hơi thở đứt quãng, nhẹ như tờ trên tay mình có thể dừng lại bất cứ lúc nào khi anh chưa kịp đến nơi. Anh sợ.... thực sự sợ....chưa bao giờ sợ hãi như vậy. Trái tim đau không dám thở, không có cảm giác gì ngoài suy nghĩ trong vòng tay chính là sự sống của mình....Và anh đang cố gắng giành giật cô với thần chết, cũng chính là giành giật sự sống của bản thân mình.

Đến bệnh viện Bạch Mai, một đội ngũ bác sĩ đồng phục màu trắng tinh đã chờ sẵn. Thấy một người đàn ông hối hả ôm một cô gái cả người gần như nhuộm một màu đỏ tươi của máu chạy đến, họ vội vàng lấy xe cang, đặt cô lên xe rồi không chần chừ một giây đầy cô chạy phăng phăng trên hành lang dẫn đến phòng cấp cứu. Mặt người nào người nấy đều là sự sợ hãi và khẩn trương.

Vừa chạy một quãng đường rất dài nhưng cũng không buồn thở lấy một hơi, MV nắm chặt tay NT chạy bên cạnh xe, miệng không ngừng gọi tên cô:

- Tuyết, Tuyết à, em phải cố lên.... Nhất định không được có chuyện gì. Anh xin em, anh xin em đấy.... Có nghe thấy không?

Nhưng cho dù anh có gọi thế nào, có mong muốn thế nào cô gái trên xe vẫn nằm yên không nhúc nhích, hai mắt nhắm chặt như bị dính keo. Chiếc áo màu hồng trở nên đỏ tươi, càng ánh lên làn da trắng như tuyết của cô, như một bức tranh tuyệt sắc nhất trên đời nhưng lại ghê người nhất.

Đến cửa phòng cấp cứu, MV vẫn nắm chặt tay không chịu buông, không có ý định dừng lại. Dường như đó chính là cả thế giới của anh, là sự sống của anh. Hai bác sĩ thấy vậy, liền ngăn anh lại rồi đẩy chiếc xe vào trong. MV mất đà đập mạnh người vào cánh cửa thủy tinh cứng rắn, nhưng không cảm thấy đau, ngược lại còn điên cuồng đập đầu vào cửa, chỉ hận không thể phá cửa xông vào ngay lập tức. Anh hỏi hân...hỏi hận muốn chết vì sao trước kia mình không học ngành y mà là kinh doanh? MV đau đốn, đau muốn chết, đau đến hít thở không thông, trái tim anh đang kêu khóc trong lồng ngực. Dường như sự sống của anh đang bị rút cạn theo từng giây phút trôi qua. Mắt đỏ ngầu như muốn rách ra, đau đốn vô cùng nhưng không thể chảy ra bất cứ thứ gì. Thì ra khi người mình yêu thương nhất cận kề với cái chết MV không khóc.... mà là cảm giác trái tim như đang co quắp giữ dội, dường như đang bị thu nhỏ đi và sẽ biến mất bất cứ lúc nào. Cảm giác đau đốn và sợ hãi đan xen là tư vị như vậy. Cho dù lộn xộn trong xã hội đen bao nhiêu năm nhưng anh chưa từng trải qua nỗi sợ hãi kinh khủng như bây giờ, cho dù là chính mình trải qua. Thì ra sinh mạng của anh đã gắn liền với cô từ khi nào anh cũng không biết. Hiện tại anh chỉ biết, anh đã đem bản thân mình gắn chặt vào cô....Cô sống anh sống...Cô chết anh chết....Bây giờ anh cũng đang thoi thóp, trái tim như ngừng đập, hơi thở đứt quãng....

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhầm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Một lát sau mọi người cũng vội vã chạy đến, trên mặt ba cô bạn thân của NT là nước mắt ràn rụa, sự hoảng sợ và ngỡ ngàng vẫn còn hiện rõ trên mặt. Thấy MV một thân áo trắng đầy máu đang không ngừng đập đầu vào cửa liền sợ hãi chạy đến ngăn lại. QT cũng đến, vội vàng giúp họ ngăn MV tự làm bị thương chính mình, gấp gấp hỏi:

- Cậu làm gì vậy? Bây giờ không phải là lúc làm việc điên rồ, bình tĩnh lại đi. Cô ấy thế nào rồi?

Nghe vậy MV ngược mắt nhìn lên, vẻ mặt đau đớn như đang bị lăng trì, khó khăn mở miệng:

- Tôi không biết, bọn họ không cho tôi vào. Tôi không thể nhìn thấy cô ấy. Tiếp, tôi sợ, sợ lắm...thực sự rất sợ. Khắp người cô ấy toàn là máu, thật ghê rợn. Cô ấy cứ nhắm chặt mắt, tôi gọi thế nào cũng không nghe.

MV sợ hãi nói năng lung tung không khác gì kẻ điên. Anh đã mất đi sự minh mẫn, tự chủ và lí trí, ánh mắt hoảng hốt, ngỡ ngàng như đứa trẻ bị mất phương hướng. Hiện giờ anh không biết mình đang nói gì. QT thấy vậy đau lòng vô cùng, ôm chặt anh, cố làm anh trấn tĩnh cũng như an ủi chính bản thân mình và mọi người:

- Đừng sợ, nhất định không có việc gì đâu. NT tốt bụng lại mạnh mẽ như vậy, chắc chắn sẽ không sao. Chúng ta phải vững tin, tin tưởng vào cô ấy, chờ đợi cô ấy tỉnh lại. Nhất định là thế.

Đúng vậy, bây giờ cách duy nhất chỉ có thể là chờ đợi, mọi người trấn tĩnh hơn. Ba người chị Huệ, TN và Hân ôm chặt lấy nhau, cố gắng đè nén những tiếng nấc nghẹn ngào và nỗi sợ hãi trong lòng. Trong tim mỗi người đều tràn ngập nỗi sợ hãi, nỗi sợ hãi lớn nhất.

Đêm nay không gian quanh đây ám ảnh một màu đen của sự sợ hãi.

Bầu trời đã đen kịt lại, không có bất cứ một tia sáng nào ngoài mây đen tăm tối. Không trăng, cũng không có lấy một ngôi sao, bóng đen bao trùm bệnh viện, bao trùm khắp nơi trong tim MV, trong ánh mắt anh. Dường như ánh sáng trong mắt anh cũng đã tắt chỉ còn lại một màu đen giống như bầu trời ngoài kia...

CHƯƠNG XXVI: SỰ NỔI GIẬN CỦA TRẦN NHẤT HUY.

Trên hành lang bệnh viện, tiếng bước chân vội vã, dồn dập vang vọng khắp nơi, từng tiếng như dội vào rõ ràng ngay trong tai mỗi người, dội vào tâm trạng đang thấp thỏm lo âu càng khiến trái tim đập điên cuồng.

Phía cuối hành lang liền xuất hiện một đoàn người đang cuống cuống chạy lại đằng này. Dẫn đầu là ĐM bé AD trên tay, vẻ mặt lo âu, hốt hoảng vô cùng. Khuôn mặt AD thì lầm lem, khóe mắt đỏ hoe, chứng tỏ bé đã khóc rất nhiều. Bên cạnh là bố mẹ NT và Nhất Huy, bà Hoa gần như không đi nổi phải nhờ Huy dìu. Trong ông bà như già đi mười tuổi vì sự lo lắng và đau đớn trên khuôn mặt, nước mắt bà Hoa chảy dài theo từng bước chân khiến người ta nhìn mà thương tâm.

Mấy người QT đang đợi bên ngoài trông thấy bọn họ vội vàng tiến đến dìu đỡ, bà Hoa gấp gấp nín áo chị Huệ, ngóng nhìn cánh cửa đang khép kín với dòng chữ đỏ lòe “cấp cứu”, giọng thều thào vì mệt và sợ hãi:

- Con gái tôi thế nào rồi? Nó có sao không? Trời ơi, sao lại thành ra thế này? Làm ơn, nói cho tôi biết nó không có việc gì.

Bà Hoa không nói được hết câu đã ôm mặt khóc òa. Ba cô gái thấy vậy vô cùng xót xa, cẩn thận dìu bà ngồi xuống ghế, vỗ vai an ủi:

- Bác à, Tuyệt đang được các bác sĩ tận tình cấp cứu, chắc chắn sẽ không có việc gì đâu. Bác đừng lo lắng quá. Nhất định sẽ không có việc gì. – Chị Huệ nhẹ nhàng trả lời, mặc dù lời nói rất hùng hồn, khẳng định nhưng mắt chị lại toàn là sự dao động, hoảng hốt. Nước mắt lại trào ra khỏi khóe mi, khóc cùng với bà Hoa.

Hai cô gái kia ngày thường luôn nhí nhảnh, lạc quan và mạnh mẽ nhưng hôm nay cũng trở nên yếu đuối và dễ xúc động bởi nỗi sợ hãi trong lòng. Đang cố gắng kìm nén nước mắt nhưng khi thấy bà Hoa khóc họ cũng bất lực, nước mắt cứ thế mà tuôn rơi.

Không khí yên tĩnh đã bị bọn họ một lần nữa khuấy động lên. Tiếng khóc thê lương và đau đớn, xen lẫn sự thấp thỏm vang lên không dứt.

Mấy người đàn ông đứng đó chẳng biết làm gì, tiếng khóc càng làm cho tâm trạng rối loạn và hoảng hốt hơn. Ông Tần vẻ mặt đỏ bừng vì vừa chạy một đoạn đường, khuôn mặt hằn lên những nếp nhăn đau đớn, mắt cũng hoe hoe đỏ, nhìn bà Hoa gất lên:

- Đã bảo bà ở nhà rồi còn không nghe. Đến đây thì chưa biết rõ sự tình gì đã khóc rống lên làm cho tất cả mọi người cùng lo lắng. Con nó đã có chuyện gì đâu mà bà kêu gào như nó chết rồi. Bà mong con thế lắm hả?

- Ông thì biết gì mà nói? Ông có sinh ra nó đâu mà thương nó. Ông có mạng nặng để đau nó suốt chín tháng mười ngày đâu mà biết tình mẫu tử cao quý và sâu nặng thế nào? – Bà Hoa tức giận mắng chồng. Từ trước tới giờ bà luôn là một người phụ nữ chuẩn mực của Việt Nam thời xưa: dịu dàng, đảm đang, chăm sóc chồng con chu đáo. Bà chưa bao giờ dám nặng lời với chồng bởi bà là người phụ nữ an phận thủ thường, coi chồng là trời. Cũng may ông Tần là người tốt, hiểu biết và quan tâm vợ con cho nên hai người sống với nhau mấy chục năm vẫn rất hòa thuận và vui vẻ.... Nhưng hôm nay bà lại tức giận với ông và thậm chí là mắng ông như vậy bởi sự lo lắng, sợ hãi trong lòng quá nhiều, mặc dù bà biết ông cũng đau lòng và lo lắng cho con không kém bà.

Mắng chồng xong, bà Hoa lại ngâm ngùi lau nước mắt nói:

- Con tôi thì tôi đau, tôi xót chứ. Nếu nó có mệnh hệ nào thì tôi làm sao sống nổi đây? Sao số con tôi lại khổ vậy trời?

Ông Tần không tức giận vì những lời vợ mắng, ông biết vợ ông yêu con cái hơn mạng sống của mình, bà là một người vợ tuyệt vời, ông thật sự may mắn khi cưới được bà. Ông Tần luôn biết rõ điều đó và ông cũng quan tâm, chăm sóc vợ con bằng cả tấm lòng. Nhìn vợ khóc, con lại đang nằm trong kia không biết sống chết thế nào? Ông Tần cũng muốn khóc lóc, yếu đuối như bà, nhưng ông là đàn ông, đã không làm được việc gì thì cũng không thể làm cho chúng nó phải lo lắng, an ủi. Nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, ôm vai vợ, ông nói mềm mỏng:

- Tôi biết bà thương con, lo lắng cho con, mọi người ở đây ai cũng vậy. Nhưng chúng ta cần phải mạnh mẽ, đừng làm mọi chuyện rối thêm. Con mà biết bà khóc lóc thương tâm như thế này chắc chắn đau lòng lắm. Tuyệt nó lúc nào cũng lo cho bà nhất mà.

Bà Hoa nghe vậy, nhìn chồng nghẹn ngào, rồi ôm chầm lấy chồng, vùi mặt vào ngực chồng khóc. Ông Tần không nói gì nữa, chỉ đưa tay vỗ nhẹ lưng vợ.

- Bà đừng lo, chắc chắn mẹ con không sao ạ. Mẹ nói AD là mạng sống của mẹ, là tất cả của mẹ vì vậy mẹ nhất định không bỏ rơi AD đâu. mấy hôm trước AD vừa cầu nguyện trước Thành Hoàng cho AD được ở bên cạnh mẹ mãi mãi mà. Thành Hoàng đã nghe lời cầu nguyện của AD, người nhất định che chở cho mẹ vượt qua mọi chuyện. – AD vừa nói vừa nắm chặt tay lại, ánh mắt kiên định nhìn cánh cửa trước mặt.

Mặc dù mới năm tuổi nhưng bé đã hiểu được chết có nghĩa là gì. Bé cũng đã chứng kiến cụ họ của mình mất rồi. Bé tin chắc chắn mẹ sẽ không bỏ bé mà ra đi như vậy bởi bé là người mẹ yêu thương nhất trên đời này và mẹ cũng biết mẹ là người bé yêu thương nhất và là người không thể thiếu đối với bé trên thế gian này. AD tin mẹ bé là người mạnh mẽ, kiên cường nhất, không có chuyện gì là mẹ không vượt qua được. Bé tin... và mãi tin như vậy...

Âm thanh thánh thót, trong trẻo nhưng đầy sức mạnh tin tưởng vang lên giữa không khí đau thương và hỗn loạn khiến mọi người ngẩn ngơ nhìn AD. Sự kiên cường và tự tin trong mắt bé làm họ giật mình ngỡ ngàng, tưởng như NT đang đứng trước mặt họ. AD lúc này chính là hình ảnh thu nhỏ của cô: mạnh mẽ, tự tin, đầy sức sống như cây xương rồng trong sa mạc. Trong ánh mắt mỗi người đều là sự yêu thương và cảm động. AD chỉ là một đứa bé, vậy mà đã có thể hiểu biết nhiều chuyện như vậy, lại kiên cường, ngoan ngoãn, không khóc nháo hay hò hét đòi mẹ như những đứa bé khác. Thấy vậy mọi người đều trấn tĩnh lại, dường như từng lời nói của bé đã đánh mạnh vào tinh thần của từng người, vực họ dậy khỏi những nỗi sợ hãi và hoảng hốt của bóng đen. Ngoài kia, màn đêm cũng dao động vì run sợ trước khí thế của cô bé.

Bên này, QT vội vàng kéo ĐM sang một bên, trách mắng:

- Tôi đã bảo anh đưa AD về và an ủi mọi người ở nhà mà. Sao anh lại đưa họ đến đây? Hai bác già rồi, làm sao chịu được cú sốc này? Lại thêm AD bé như vậy, chẳng may vì chuyện này mà con bé bị sợ hãi thì sao? Đưa mọi người đến đây chỉ làm mọi chuyện rối loạn hơn. Bây giờ trong mắt MV chỉ có mình NT, cậu ấy không thể lo lắng cho con gái được nữa, anh hiểu không?

- Sao tôi không hiểu chứ? Nhưng bố mẹ tôi vừa nghe Tuyết gặp chuyện đã cuống cuồng lao ra khỏi nhà, tôi đuổi theo còn chẳng kịp. Anh nghĩ hai người biết chuyện sẽ chịu ngồi yên ở nhà chờ đợi sao? Tôi lại càng không thể để AD ở nhà một mình. Con bé rất hiểu chuyện, không như những đứa trẻ khác, bé rất mạnh mẽ. Tôi không phải lo lắng cho bé quá nhiều, bây giờ chỉ có em gái tôi là đáng lo nhất. Nó thế nào rồi? Rốt cuộc chuyện là sao? Anh nói rõ ra đi. – ĐM sốt ruột hỏi. Đứa em gái bé nhỏ của anh đang ở trong kia khiến anh như kiến bò trên chảo nóng. Mới chỉ mấy tiếng trước nó vẫn còn cười bắt nạt anh tiền mừng tuổi.

QT nghe ĐM hỏi liền thờ dãi, ảo não đáp:

- Khi chúng tôi xem ca nhạc xong, mọi người rủ nhau đi ăn lẩu. Lúc sang đường do đông người cho nên không ai để ý, nào ngờ NT đi cuối cùng. Chẳng hiểu sao cô ấy lại vì cứu một người mà bị xe đâm phải. Cô ấy được đưa vào phòng cấp cứu một lúc rồi, vẫn chưa thấy ai bước ra. Hiện tại chỉ có thể chờ đợi. Mọi chuyện là vậy đó.

Mọi người chăm chú lắng nghe từng lời nói của QT, nghe xong lại càng thương tâm, NT vì cứu người mà bị như vậy. Biết làm sao đây? Chẳng lẽ trách cô vì tấm lòng cao cả đến ngu ngốc của mình? Bà Hoa nghe vậy càng vui sâu vào lòng chồng khóc to hơn.

Không ai để ý đến hai người đàn ông tuần tú, vẫn yên lặng đứng hai bên cánh cửa. Một người yên tĩnh như một bức tượng điêu khắc hoàn hảo. Ánh mắt chỉ tụ lại một điểm duy nhất trên cánh cửa, anh không hề nghe bất kì lời nói của ai, cũng không quan đến bất kì người nào. Đối với anh hiện tại không ai, không sức mạnh nào có thể lôi kéo anh khỏi người con gái trong kia. Anh chỉ quan tâm, chỉ nhìn thấy mỗi mình cô. Còn những người khác giờ này đều không đáng nhắc đến.

Còn người đàn ông bên cạnh hoàn toàn trái ngược. Hai tay nắm chặt lại, quai hàm nghiến chặt thể hiện sự tức giận và kìm nén nỗi đau trong lòng anh. Ánh mắt từ lúc bước vào chỉ nhìn chằm chằm người đàn ông đối diện như muốn đốt cháy anh ta bằng nguồn lửa cháy bỏng trong mắt mình. Từng lời nói của QT vọng vào tai càng khiến anh tức giận hơn.

Cuối cùng, không thể chịu đựng được nữa, anh bước đến. Nhanh như chớp túm lấy cổ áo người kia và thúi cho người đó một cú đấm như trời giáng vào mặt. Đang định giờ tay lên tiếp tục thì mọi người sau phút bàng hoàng nhanh nhẹn xông lên tách hai người ra. QT giữ tay NH quát:

- Anh làm gì vậy? Bị điên à? Sao tự dưng lại đánh ậu ấy?

- Anh rút sang một bên cho tôi, nếu không cả anh tôi cũng đánh. Đừng tưởng các người giàu có, là xã hội đen thì tôi sợ. – NH gạt tay QT ra rồi đưa tay chỉ thẳng vào mặt MV gầm lên – Hắn ta không đáng đánh sao? Hắn ta ở ngay bên cạnh cô ấy mà không thể bảo vệ cô ấy, chỉ biết đứng đó trơ mắt nhìn mọi chuyện xảy ra. NT từ lúc gặp hắn có được chuyện tốt nào không? Nếu không phải vì hắn ta bây giờ cô ấy vẫn còn là một cô gái ngây thơ, trong

trắng và hồn nhiên chứ không phải nằm trong kia sống chết không biết. Tên khốn này có chết ngàn lần cũng không đền hết tội.

Mọi người ngẩn ngơ nhìn anh. TN đang lau vết máu bên khóe miệng MV liền dừng lại, quay phắt người nhìn thẳng vào mắt NH mắng:

- Anh thôi đi. Đây là chuyện ngoài ý muốn, không thể trách MV được. Chúng tôi đều ở đó chứng kiến, không ai có thể ngăn cản bởi nó diễn ra quá nhanh. MV đã làm hết khả năng của mình. Anh ấy đã bế NT chạy như điên đến bệnh viện. Tôi biết anh đau lòng, lo lắng cho NT, chúng tôi cũng vậy. Cho nên đừng nổi điên nữa. Hãy bình tĩnh chờ đợi. – TN nhẹ nhàng khuyên nhủ, muốn xoa dịu nỗi đau cho anh. Nào ngờ NH nghe xong lại càng tức giận, cười gằn nhìn cô nói:

- Cô bệnh hần ta? Có phải hần ta đã cho cô lợi lộc gì cho nên cô mới nghe lời hần? Cô có thể dễ dàng bán rẻ bạn thân của mình như vậy sao?

TN ngơ ngác nhìn NH, trái tim cô như chết lặng, đau đến không thở được. Thì ra trong mắt anh ta cô là người hám tiền, tham lợi, có thể bán rẻ bạn bè bất cứ lúc nào. Một tiếng “Chát” vang lên thanh thủy, trên mặt NH hần năm dấu ngón tay đỏ ửng. TN cắn chặt môi cố khắc chế dòng nước mắt đang tức trào ra. Mặc dù rất đau đớn nhưng cô không cho phép mình khóc vì anh ta, càng không thể yếu đuối trước mặt anh. Cô càng không cho phép anh ta lãng nhịch tình cảm của mình với NT, anh ta không có quyền làm như vậy. TN sẽ không cho bất cứ ai tổn thương đến mình.

Chứng kiến TN nhìn chăm chăm NH với ánh mắt đau đớn và phẫn hận, Hân vội vàng ôm lấy vai cô an ủi rồi quay sang mắng NH:

- Anh Huy, anh bình tĩnh lại được không? Sao anh có thể nói những lời như vậy với TN? Cô ấy luôn yêu quý và quan tâm tới NT như thế nào anh còn không rõ sao? Anh không thể vì sự lo lắng và tức giận nhất thời mà làm tổn thương đến người khác.

NH gạt mình nhìn TN, ánh mắt bị tổn thương nhưng cố tỏ ra cứng cỏi của cô khiến anh cảm thấy mình là một thằng tồi. Anh đã mất lí trí cho nên mới nói với cô những lời ngu ngốc đó. Đang định mở miệng thì TN đã lên tiếng, cô lạnh lùng quay đi đáp:

- Mặc kệ anh ta đi. Mình không cần biết anh ta nghĩ gì về mình. Trong mắt anh ta luôn chỉ có tình yêu ích kỉ và yếu đuối của anh ta thôi còn những người khác đối với cô ấy đều là vô cảm, giả dối và lợi dụng. Cứ để anh ta nổi sùng như một thằng điên vì sự hèn kém và thất bại của chính mình đi. Dù sao NT cũng không bao giờ thêm yêu một kẻ kém cỏi như vậy đâu.

Nói xong TN bình tĩnh quay về ngồi bên cạnh bà Hoa, NH nhìn chăm chăm cô, hai tay nắm chặt lại đến nỗi gân xanh. Đau... trong lòng anh chỉ có nỗi đau như đang bị những lời nói của TN mổ xẻ, phơi bày trái tim của mình ra trước mặt mọi người. Bao sự yếu đuối, đau đớn vì mối tình đơn phương được anh cất giấu sâu trong tim cũng bị lộ ra hết. Điều đó khiến anh đau đến không đứng vững, chỉ hận không thể khoét trái tim mình ra ném khỏi lồng ngực ngay lập tức. Cô thật tàn nhẫn khi phơi bày tâm can anh ra trước ánh sáng - những cảm xúc mà anh cố gắng giấu kín trong lòng, ngay cả bản thân cũng không muốn đối diện với nó. Nhưng ai bảo anh cũng đâm cho cô một nhát dao đau đớn không kém. Hai người chọn cách làm tổn thương đối phương để an ủi vết thương của mình nào ngờ lại càng đau hơn.

Không khí trầm xuống, ngột ngạt như bị nén chặt. AD sợ hãi nhìn hai người đàn ông trước mặt. Lần đầu tiên bé chứng kiến bố Huy mất lí trí và điên cuồng như vậy. Cũng là lần đầu tiên AD chứng kiến MV ngơ ngẩn như một người mất đi ý thức. Anh không đánh trả, thậm chí không cả nhăn mày khi trong miệng đầy máu tươi. Đường như anh đã mất cảm giác đau đớn, nhận thức bởi tất cả tâm trí của anh đều đặt lên người con gái trong kia. Anh cũng không nhìn AD lấy một cái thì khi bé đến. Giờ phút này ngay cả con bé anh cũng không quan tâm hướng chỉ là sự tức giận và trách mắng của NH.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhầm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

AD sợ, thực sự sợ khi chứng kiến điều đó. Bây giờ bé mới biết rõ trong lòng người đó mẹ bé quan trọng như thế nào. Thường ngày MV luôn chiều theo mọi đòi hỏi của bé, cố gắng lấy lòng bé bằng mọi cách. Bé biết anh thực sự yêu bé nhiều lắm. Nhưng bé vẫn nghĩ anh không yêu mẹ bé nhiều như vậy. Nhưng bây giờ AD đã biết ý nghĩ đó là sai lầm, anh yêu mẹ bé nhất, yêu hơn cả sinh mạng của chính mình.

Mọi người đang đau buồn và hỗn loạn vì những lời của NH và TN. Bỗng một vị bác sĩ trẻ trung vội vã bước đến, vẻ mặt khẩn trương phá tan bầu không khí rối rắm, đảo mắt nhìn tất cả rồi nhanh chóng nói:

- Bệnh nhân mất rất nhiều máu, cần truyền máu ngay lập tức. Nhưng bệnh viện chúng tôi hiện tại không đủ máu, ai là người nhà bệnh nhân mời đi xét nghiệm máu ngay. Bệnh nhân thuộc nhóm máu AB.

Mọi người ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau, bác sĩ đang định nói tiếp thì MV từ nãy giờ vẫn im lặng đột nhiên bước lên, túm chặt áo anh ta đáp:

- Tôi thuộc nhóm máu O, nhóm máu chuyên cho. Cô ấy cần bao nhiêu các người cứ lấy của tôi.

Bác sĩ nghe xong vội vàng gật đầu tiếp:

- Được, được. Nhưng cần thêm một người nữa, sợ không đủ. Nếu...

Chưa kịp nói hết câu MV đã chen ngang:

- Không cần, mình tôi là được, cần bao nhiêu cứ lấy. Nhanh lên, cô ấy mà gặp chuyện gì thì các người cũng đừng mong sống. – MV vừa nói vừa lôi anh ta đi như xách một con gà. Anh không muốn phí dù chỉ là một giây đồng hồ.

Vị bác sĩ thấy vậy run sợ gật đầu như gà tòi, để yên cho anh lôi đi. Ai không biết người đàn ông này đáng sợ như thế nào? Anh vẫn còn nhớ rõ từng lời anh ta hét vào trong điện thoại với viện trưởng và mặt ông ta trắng bệch như giấy phôi quỷ thần, vội vàng vàng vọt động gần như tất cả nhân viên giỏi nhất trong bệnh viện đến. Anh chỉ là một bác sĩ chuyên khoa làm sao không sợ trước khí thế bức người của người đàn ông cao lớn này?

Mọi người ngược mắt dõi theo hai bóng hình phía xa, cuộc đối thoại diễn ra quá nhanh chóng. Ai cũng hiểu được thời gian gấp gáp và quan trọng như thế nào đối với NT. Họ càng lo lắng và cảm động trước tình cảm của MV. NH cũng chỉ có thể trở mắt nhìn MV dõi đi, hận không thể đi theo. Anh cũng sẵn sàng hi sinh tất cả vì cô. Hai người quả thực khó phân biệt ai là người yêu cô nhiều hơn bởi ai cũng yêu cô hơn mạng sống của bản thân.

Không khí trở lại yên tĩnh như chưa hề xuất hiện bất cứ chuyện gì. Mọi người lại tiếp tục cuộc hành trình trong sự chờ đợi và cầu nguyện. Bánh xe của thời gian như con rùa già chậm chạp, nặng nề, khệ nệ vác cái mai lên nhích từng bước....

Trong phòng cấp cứu, mùi máu và mùi thuốc sát trùng hòa quyện vào nhau. MV nằm trên một chiếc giường bên cạnh NT, ngăn cách giữa hai người là dây truyền máu. Dòng máu đỏ tươi, không ngừng chảy ra từ tay MV truyền vào túi máu để truyền sang cho NT. Cô nằm yên tĩnh, gương mặt trắng nhợt, gần như trong suốt. Hai mắt nhắm chặt lại như nàng Bạch Tuyết vừa ăn phải quả táo độc của mẹ phù thủy. Trên mặt là ống thở ôxi, máy đo tim phát ra những tiếng bíp bíp yếu ớt, mỏng manh của cô. Còn các bác sĩ đang vây quanh cô như những chú lùn đang bận rộn, cố gắng kéo cô ra khỏi cánh tay của tử thần.

MV ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm NT, khuôn mặt anh cũng trắng gần như cô. Do phải lấy một lượng máu quá lớn, đầu anh bắt đầu vầng vất, mắt hoa lên nhưng MV vẫn cố gắng mở to mắt nhìn NT bởi anh rất sợ chỉ cần mình nhắm mắt lại cô sẽ biến mất mãi mãi hoặc anh không thể tỉnh lại để ở bên cạnh bảo vệ cô. Những lời trách móc của NH lại vang lên bên tai. Đúng vậy, anh thật vô dụng khi không thể bảo vệ cô ngay cả khi cô đang ở bên cạnh mình. Những nỗi đau, bất hạnh của cô đều do anh mà ra. Nếu không có anh NT thực sự vẫn là cô gái trong sáng, vô tư và yêu đời biết nhường nào. Đó là sự thật không thể trốn tránh hay đùn đẩy. Những lời nói của NH chẳng khác nào những nhát dao sắc bén, cứa vào da thịt anh như thủy tinh cứa vào cát, nhẹ nhàng, dễ dàng và ngọt lịm, ngập sâu và dứt khoát, không gây bất cứ âm thanh nào nhưng lại đau đến không diễn tả nổi... Nhưng đau đớn hơn đó đều là lời lẽ đúng đắn mà anh không thể phản kháng.

Đứng bên cạnh với nhiệm vụ lấy máu, anh bác sĩ sợ hãi nhìn khuôn mặt càng ngày càng trắng và ánh mắt dần mờ dần của MV. Anh ta rất muốn lên tiếng ngăn cản nhưng lại không dám bởi đã bị MV mắng tát một lần khi anh vừa mở miệng.... Nhưng anh ta cũng biết người đàn ông này rất có quyền thế, không thể để anh ta gặp chuyện bất trắc nếu không nhất định xảy ra chuyện lớn.

Đang đau đầu không biết làm sao với tình huống khó khăn này thì bác sĩ chính đang phẫu thuật cho NT quay qua nhìn anh ta gật đầu ra hiệu. Vị bác sĩ lần đầu tiên hiểu được tại sao nhân dân ta lại hạnh phúc đến vậy khi đón “Mùa xuân độc lập” đầu tiên của đất nước. Anh ta có cảm giác mình như được tái sinh, có lẽ chính anh ta cũng là người vừa được cấp cứu như cô gái kia. Vội vàng rút kim ra khỏi tay MV, rồi thấm bông cầm máu cho anh ngay lập tức, anh ta nhanh nhẹn thông báo:

- Đủ rồi, không cần chuyển nữa. Anh mau chóng nghỉ ngơi và ăn tạm cái gì để hồi phục lại. Nếu không tôi sợ anh sẽ là người được cấp cứu tiếp theo đó.

- Không cần, cô ấy thế nào rồi? – MV gạt phăng lời đề nghị của bác sĩ, ánh mắt nhìn chăm chăm NT hỏi. Thấy vậy anh bác sĩ đành thờ dãi đáp:

- Cô ấy đã qua cơn nguy kịch, nhưng chúng tôi còn cần thời gian nối lại xương cho cô ấy. Anh ra ngoài trước đi, như vậy sẽ nhanh hơn.

- Cái gì? Cô ấy bị gãy xương? Gãy thế nào? Có nguy hiểm hay để lại di chứng sau này không? – MV vừa nghe đến từ đó đã hoảng hốt túm áo anh ta hỏi. Bác sĩ nhìn mặt đau đớn, cố gắng giảm nhẹ sức mạnh trên cánh tay mình đáp:

- Không sao, cô ấy bị gãy tay phải và chân trái, thêm hai cái xương sườn nữa. Di chứng thì không có nếu được điều trị tốt. Còn vết thương trên trán may mà không ảnh hưởng đến bên trong, chắc là không có vấn đề gì đáng ngại. Hiện tại chúng tôi chưa thể kiểm tra chi tiết. Đợi vợ anh tỉnh lại mới biết rõ được.

Nghe vậy MV thờ phào, nói lỏng tay một chút. Cô không sao rồi, mặc dù bị gãy xương gần như khắp người. Chắc chắn cô rất đau đớn. Anh chỉ hận không thể thay cô gánh chịu tất cả nỗi đau đó.

Bác sĩ ra hiệu cho y tá đến dìu MV ra ngoài, anh cũng nghe theo để cô ta dìu đi. Dù sao ở lại chỉ làm các bác sĩ sợ hãi và vướng chân thêm. Chắc chắn mọi người bên ngoài cũng sốt ruột lắm rồi. MV cố gắng bước từng bước loạng choạng, cánh tay trái dường như không còn một chút cảm giác. Vừa rồi bé NT chạy một đoạn đường dài như vậy, tay anh đã mỏi nhừ, như muốn rụng rời, MV vẫn không quan tâm, bây giờ lại lấy một lượng máu lớn cho nên tay anh gần như không thể động đậy dù chỉ một ngón. Nhưng điều đó chẳng là gì vào lúc này, anh cần đi ra ngoài để thông báo cho mọi người biết tình hình của cô. Và chờ đợi cô.

Bên ngoài ai cũng đứng ngồi không yên, cứ chốc chốc lại ngó nhìn cánh cửa phòng cấp cứu. AD nắm chặt tay bà vừa an ủi bà vừa an ủi chính mình. Bà cô gái kia cũng nắm chặt tay nhau cầu nguyện. Bỗng cửa phòng bật mở, MV sắc mặt phờ phạc, chệnh choạng đi ra. QT và TN nhanh nhẹn bước lên dìu, nhìn anh lo lắng hỏi:

- Thế nào rồi? Sao lâu vậy?

- NT đã qua cơn nguy kịch. Cô ấy bị gãy chân trái, tay phải, và hai xương sườn. Các bác sĩ đang tiến hành bó xương và kiểm tra lại. Mọi chuyện đợi cô

ấy tỉnh lại mới biết chính xác được. – MV mệt mỏi đáp nhưng trong mắt anh đã không còn sự tuyệt vọng của bóng đêm mà le lói những tia sáng của niềm vui.

Mọi người nghe vậy cũng thờ phào nhẹ nhõm. Bà Hoa lại khóc òa nhưng không phải là nỗi đau buồn mà là sự vui sướng. Lần này không ai ngăn cản nữa, ông Tần mắt ngân ngấn nước ôm chặt vợ và cháu gái. Ba cô gái kia cũng nhảy cẫng lên sung sướng rồi ôm chầm lấy nhau cười trong khi nước mắt tuôn rơi. NH chỉ yên lặng đứng đó, ánh mắt thắm thiết và tràn ngập cảm xúc nhìn cánh cửa phòng. Tâm trạng của anh không thể nói thành lời, cũng không đơn giản chỉ là một chữ “vui”.

ĐM thấy bạn như vậy bước lại gần vỗ vai động viên. Anh hiểu NH yêu em gái mình như thế nào. Đây đúng là một tình yêu đơn phương đẹp nhất trên đời này. Nhưng dù nó có đẹp đến thế nào thì cũng chỉ là một nửa không trọn vẹn và tràn đầy nỗi đau đớn mà người bên ngoài không thể hiểu được. Ai cũng nói rằng yêu là chỉ cần nhìn thấy người mình yêu sống hạnh phúc nhưng làm đâu có nhẹ nhàng và dễ dàng như vậy. Tình cảm bao nhiêu năm làm sao có thể chấm dứt trong một giây? ĐM nghĩ mà buồn thương cho bạn nhưng cũng chẳng biết làm thế nào bởi tình yêu không có chân lý, không có đúng sai càng không có xứng đáng hay không xứng đáng.

Mọi người lại tiếp tục chờ đợi nhưng bây giờ không còn là sự sợ hãi và hoảng hốt nữa. Không khí cũng nhẹ nhàng hơn như quả bóng được xì bót hơi, không còn chạm tới giới hạn căng thẳng, sắp vỡ.

Khoảng một tiếng sau, cuối cùng cánh cửa luôn đóng chặt kia đã mở ra. NT nằm yên trên xe đang được các bác sĩ từ từ đẩy ra ngoài. Mọi người thấy vậy, vội vàng chạy lại vây quanh xe. Toàn thân cô gần như bị quấn bằng băng trắng kín. Trên trán cũng có một miếng băng trắng, dính chút máu đỏ. Đó chính là chỗ va chạm trực tiếp với chiếc xe và đáng lo lắng nhất. Tay và chân của NT đã được bó lại và quấn băng cẩn thận, nhìn cô chẳng khác nào chiếc bánh chưng bị dây nhợ quấn chặt. Bà Hoa rom róm nước mắt đau lòng nhìn con gái.

Mọi người yên lặng đi theo xe đến phòng bệnh. Chỉ có MV luôn nắm chặt tay trái của NT không buông, ánh mắt dịu dàng đầy yêu thương nhìn cô.

Đến phòng bệnh, các bác sĩ kiểm tra cẩn thận một lần cuối cùng cho NT, sau đó dặn dò những điều cần thiết rồi lui ra. Trong phòng chỉ còn lại người nhà của bệnh nhân. Đây là một căn phòng rộng rãi, thoáng đãng và đầy đủ tiện nghi. Chắc hẳn MV đã yêu cầu phòng cao cấp nhất cho NT.

Từ lúc bước vào phòng, MV vẫn nắm chặt tay NT, anh ngồi yên lặng bên cạnh nhìn chăm chăm cô. Dường như cô là ánh mặt trời, là lí tưởng sống của anh. Đối với anh, mọi thứ trên đời đều xoay xung quanh cô. Đến lúc này trái tim của MV mới có thể đập tiếp, máu như được mở van, chảy điên cuồng trong lồng ngực. Nhìn cô yên lặng nằm trên giường, khắp người đều là vết thương MV đau xót vô cùng. Hơi thở nhẹ nhàng, bình ổn của cô lại càng làm anh xúc động mạnh. Không kim được lòng, MV khóc... thực sự khóc... Lần đầu tiên trong đời khóc trước mặt nhiều người như vậy. Không để ý đến cái gì là hình tượng hay tôn nghiêm của mình. MV buông thả cho cảm xúc của bản thân, nước mắt mặn nhưng không đáng rơi tí tách trên tay NT. Thì ra khi người mình yêu nhất vượt qua nguy hiểm MV lại khóc lóc thảm thiết như một đứa bé yếu đuối và đáng thương đến vậy.

Mọi người chứng kiến cảnh tượng đó đều bất ngờ đến trợn trừng mắt. ... Để rồi sau đó là sự cảm động từ tận đáy lòng. Vợ chồng bà Hoa đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn MV, sau đó bà Hoa cũng cảm động lau khóe mắt ướt nhẹp của mình. Quả thực tình cảm của MV khiến cho họ không cảm động không được, nếu chứng kiến cảnh này mà họ vẫn còn một chút do dự hay nghi ngờ thì đúng là sắt đá. Hình ảnh trước mắt khiến cho thần tiên cũng phải cảm động huống chi là con người bằng xương bằng thịt. Qua chuyện này, ai cũng hiểu rõ được tấm chân tình của MV, ông bà cũng có thể hoàn toàn buông xuống tất cả sự căm ghét, thù hận và tha thứ cho mọi tội lỗi của anh. Hãy coi như đây là duyên trời đã định của hai người từ trước đi.

QT đứng bên chứng kiến tất cả. Trong mắt anh là sự cảm động, khâm phục dành cho MV và sự thương tiếc, quan tâm, thêm một chút đau buồn dành cho NT. Cô không thuộc về anh, chưa bao giờ thuộc về anh. Mặc dù có chút đau xót và không cam lòng nhưng QT vẫn mong hai người đó hạnh phúc bởi một người là bạn thân chí cốt duy nhất của anh, một người là người con gái đầu tiên mang lại niềm vui và hơi ấm thực sự cho tâm hồn lạnh lẽo và tẻ nhạt của anh. Vì vậy QT quyết định buông tay, yên phận làm một người bạn tri kỉ bên cạnh hai người. Anh khẽ khàng ra dấu cho mọi người đi ra ngoài, để lại không gian riêng cho bọn họ. Bây giờ điều mong muốn duy nhất của MV là được ở bên cạnh NT một mình, được hưởng không gian riêng với cô. Mọi người cũng hiểu điều này cho nên nhẹ nhàng rời khỏi phòng bệnh. Dù sao NT cũng không còn đáng lo ngại, đợi cô tỉnh lại mọi người hãy đến là tốt nhất.

Là người cuối cùng ở lại, NH đưa mắt nhìn MV đang xúc động đến run run vai rồi lại nhìn NT trên giường bệnh. Cùng là đàn ông, lại cùng yêu một người con gái, NH chỉ cần nhìn ánh mắt MV cũng hiểu được tình cảm của anh ta dành cho NT sâu đậm đến thế nào. Nhìn những giọt nước mắt của MV đang rơi vì NT, NH hiểu được chắc hẳn cô sẽ được hạnh phúc, nhất định anh ta có thể mang lại niềm hạnh phúc đó cho cô và sẽ là người duy nhất có thể tìm lại một NT ngây thơ, vô tư như ngày xưa. Điều mà NH biết anh sẽ mãi mãi không thể làm được. Đau khổ nhắm hai mắt lại, cố kìm nén nỗi đau và sự vui mừng đang đánh nhau trong lòng. NH tha thiết nhìn NT lần cuối, thầm chúc cô hạnh phúc, sau đó cũng quay người đi ra khỏi phòng, để lại không gian yên tĩnh cho hai người.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: BỎI RỐI

Đêm đen đáng sợ và bão tố đã qua đi, những tia nắng đầu tiên của ngày mới chiếu lên khung cửa sổ màu trắng, nhảy nhót trên khuôn mặt người con gái

đang nằm ngủ trên chiếc giường gần đó như muốn đánh thức cô. Bên cạnh thiếu nữ xinh đẹp là một người đàn ông anh tuấn tay vẫn nắm chặt tay cô gái mặc dù hai mắt đã nhắm lại, thân người tựa nhẹ trên thành giường, ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Cô gái trên giường đang nhắm mắt ngủ yên lành bỗng nhần mảy, dường như đang cố gắng đấu tranh với mi mắt để thức dậy.

Nhấn chặt lông mày, cảm giác toàn thân rã rời, đau đớn khiến NT giật giật khoe mắt rồi chậm chậm mở ra. Ánh nắng chiếu vào khiến người vừa mới tỉnh lại như cô khó thích ứng, muốn giơ tay lên che đi lại cảm nhận được tay mình đang bị vật gì đó nắm chặt, giật mình nghiêng đầu nhìn sang. Một bàn tay to lớn đầy sức mạnh đang ôm trọn những ngón tay thon dài, trắng mịn của cô. Ngỡ ngàng nâng cao tầm mắt, trước mặt NT là một người đàn ông đang nhắm hai mắt, hàng lông mày hơi nhần lại vì lo lắng điều gì chẳng? Bất chợt trong đầu NT nảy ra ý nghĩ giơ tay lên để miết phẳng vầng trán cao rộng kia nhưng may mà cô không có đủ sức lực để làm việc đó, NT cười bản thân ngớ ngẩn. Lần đầu tiên ngắm nhìn người đàn ông mà cô luôn bài xích này với khoảng cách gần như vậy. Hàng lông mi đen dài của anh làm cho NT có cảm giác ngứa ngáy trong lòng, lại là một ý nghĩ ngớ ngẩn, muốn đưa tay bút thử. Miệng khẽ nhắc lên, chính NT cũng không biết rằng trong ánh nhìn của mình có chứa sự thích thú. Không ngờ người đàn ông này sau khi bỏ đi về mặt thâm trầm, lạnh lùng, khí chất cao ngạo, bá đạo lại có vẻ mặt tinh khiết, thanh thuần của trẻ con khiến NT cũng phải cảm thán bởi sức hấp dẫn của anh ta. Đây là lần đầu tiên cô công nhận điều này, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Giật mình khi phát hiện điều đó, NT bỗng thấy hơi sợ trong lòng đồng thời cũng có cảm giác lơ mơ lạ lẫm.

Quay đi đưa mắt nhìn bên ngoài, ánh nắng chiếu qua hàng cây in lên khung cửa sổ gần đó, không khí nhẹ nhàng yên tĩnh của buổi bình minh khiến con người cảm thấy thư thái, dễ chịu. Dường như tâm hồn được lắng đọng, những tình tẻ và tuyệt vời nhất ở lại, bao toan tính, bon chen của cuộc đời trôi đi hết. NT thích thú hít một hơi sâu căng đầy lồng ngực, nào ngờ việc làm đó động đến vết thương khiến cô đau đớn co người lại. Lúc này NT mới ý thức đưa mắt nhìn lại mình. Rồi cô phì cười vì trông mình chẳng khác nào xác ướp Ai Cập, được quấn chặt từ đầu đến cuối. Những kí ức còn sót lại trong đầu dần dần hiện ra rõ rệt.

Lúc đó, sự việc diễn ra quá nhanh, bản năng mách bảo cô phải cứu người. Rồi khi bị chiếc xe đụng vào, trời đất đảo lộn, mọi thứ quay cuồng trước mắt mình, NT chìm vào bóng tối đáng sợ, thứ bóng tối mà cô đã từng trải qua và quen thuộc với nó trong một khoảng thời gian khá dài sáu năm trước. NT không còn quá sợ nhưng cô có quá nhiều điều lưu luyến, cô không muốn mọi sự chấm dứt như vậy. Hình ảnh cuối cùng xuất hiện trong mắt NT là MV đứng đó bế AD đang ngủ yên trong tay nhìn cô với ánh mắt bàng hoàng, ngờ ngẩn và sợ hãi. Trong giây phút cuối cùng đó, cô cảm thấy không nổi... thực sự không nổi và hơi nhói nơi trái tim.

Trong lúc hôn mê, NT luôn cảm giác tay mình bị ép chặt, một sức mạnh truyền vào tâm trí cô gần như khao khát, điên cuồng. Điều đó làm NT cũng sục sôi và can đảm hơn. Bên tai là những âm thanh hỗn loạn, cô không nghe rõ ràng, chỉ có giọng nói trầm ấm, gấp gáp và đầy đau đớn có vẻ quen thuộc với cô luôn vang vọng bên tai. NT không nghe được từng chữ rõ ràng nhưng cô biết người đó đang gọi cô, đang cố gắng níu kéo cô lại. NT cũng cảm nhận rõ nỗi đau và sự tuyệt vọng trong giọng nói đó, trái tim ần ần đau theo từng âm thanh. Cô rất muốn trả lời, muốn nói cô nhất định có thể vượt qua bởi còn có rất nhiều việc cô chưa làm, rất nhiều người yêu thương và cần cô ở bên, cô nhất định không xa rời bọn họ.... Và đặc biệt là con gái yêu dấu của cô. Trái tim NT gần như tan ra khi nghĩ đến con. Đúng vậy, cô không thể xảy ra bất cứ chuyện gì. Con gái cô cần cô như cần không khí, cô cũng cần con để duy trì ánh sáng, cần con cho từng nhịp đập của trái tim. Cô có thể bỏ lại tất cả mọi người nhưng chỉ có bé con là không thể. Vì vậy cô nhất định không thể có việc gì.

Từng khuôn mặt thân quen hiện lên trong tâm trí, NT nhắm đếm tên từng người để tăng thêm sợi dây níu kéo với sự sống... Và cuối cùng tên người đó cũng xuất hiện, không hiểu trong vô thức cô đã cho cái tên đó vào danh sách của mình từ khi nào?

Vững vàng như đá cẩm thạch, ngồi bên cạnh canh NT ngủ, hai mắt nặng như chì vì kiệt sức, MV không biết mình đã thiếp đi từ bao giờ, chỉ biết rằng cho dù trong lúc ngủ anh vẫn có ý thức, nhắc nhở mình không được buông tay cô ra. Trong mơ vẫn là hình ảnh đáng sợ đầy máu me của NT khiến MV đau đớn và sợ hãi đến toát mồ hôi, hai hàng lông mày gần như dính chặt vào nhau. Anh muốn thoát khỏi ác mộng ngay lập tức nhưng làm thế nào cũng không tách hai mí mắt ra được. Đang cố gắng vùng vẫy thì trên tay truyền đến sự chuyển động, MV vội vàng giật mình tỉnh lại. Trước mắt anh là hình ảnh người con gái đang co mình lại, trán lấm tấm mồ hôi, cánh môi nhợt nhạt bặm chặt chứng tỏ cô đang chịu đựng đau đớn. Hoảng hốt đưa mắt nhìn khắp người NT, MV sốt ruột hỏi:

- Em bị đau ở đâu? Làm sao vậy? Nói cho anh biết đi.

Sau đó ý thức như quay trở lại, MV xoay mặt ra ngoài cửa hét lớn gọi bác sĩ. NT thấy vậy vừa tức giận lại vừa buồn cười, lên tiếng ngăn lại, nhưng do hôn mê lâu cho nên cổ họng khô khốc, giọng khàn khàn:

- Tôi không sao, chắc là do hết tác dụng của thuốc giảm đau. Anh gọi như vậy bác sĩ nào thêm đến.

- Bọn họ dám không đến? – MV ngay lập tức đe dọa nói, hai mắt hằm hằm nhìn ra cửa như thực sự sẽ thiêu rụi tất cả nếu các bác sĩ không đến ngay lập tức.

NT nhìn thấy chỉ biết lắc đầu ngao ngán, không thèm chấp kể có tiền, suốt ngày chỉ biết dùng bạo lực đe dọa người khác. Cô đưa mắt đánh giá căn phòng rồi quay sang hỏi MV:

- Sao anh lại ở đây? Người nhà của tôi đâu?

Giọng nói hết sức bình thản, vẻ mặt vô tội của NT làm MV muốn ngắt xiu nhưng vì cô đang bị thương cho nên đành cố gắng nén lại nỗi giận, nhẹ nhàng đáp:

- Em ở đây tất nhiên anh cũng phải ở đây rồi. Mọi người về nhà chắc cũng sắp quay lại. – Nói xong nhìn NT âu yếm hỏi – Em cảm thấy thế nào? Có muốn uống chút nước không?

- Ừm...Làm ơn...lấy cho tôi một cốc nước. – NT ho nhẹ, quay đi đáp.

MV nghe vậy, cười tươi vội vàng rót nước cho cô, định giúp NT uống nhưng cô từ chối, đành ngồi lại bên ghế chăm chú nhìn cô uống từng ngụm nhỏ.

NT cố lảng tránh ánh mắt thâm tình, chấy bóng của MV, đưa trả cốc nước cho anh, cô quay đi không dám nhìn vào mắt anh hỏi:

- Tôi hôn mê bao lâu rồi?

- Em đã ngủ liên tục suốt một ngày một đêm – MV nhẹ nhàng trả lời, giọng điệu đầy yêu thương còn có chút trách móc khiến NT nổi da gà. Sao vậy? Là do đi chứng sau khi tỉnh dậy khiến mình nhạy cảm hay thực sự người đàn ông này ăn nhầm thuốc gì? NT khó hiểu nhíu mày nhìn anh.

MV cảm nhận ánh mắt của NT cũng ngược mắt lên nhìn cô. Về mặt bình thân, tự nhiên, ngây thơ không hiểu chuyện gì của anh khiến NT hoảng sợ, bối rối đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Trên khuôn mặt trắng nhợt có vết hồng thoảng qua, may mà ánh nắng chiếu vào làm cho người ngoài khó phát hiện. NT họ nhẹ, đề nén lại sự dao động, hoảng hốt trong lòng, nhàn nhạt đáp:

- Lâu vậy sao? Chắc chắn mọi người rất lo lắng. – Phớt lờ về mặt bị tổn thương và ánh mắt trách móc của MV, NT hỏi tiếp – Vậy AD có sao không? Con bé có bị sợ hãi không? – NT sốt ruột hỏi. Nhắc đến con gái lòng cô như lửa đốt. Chắc chắn con bé đã rất sợ hãi và lo lắng.

MV giật mình khiếp sợ khi nghe NT hỏi. Anh không biết trả lời cô như thế nào? Từ lúc cô gặp chuyện anh chỉ quan tâm đến mỗi mình cô, cũng chỉ ở bên cạnh cô, con gái anh đã đáp đi tận đâu cũng chẳng nhớ nổi...nhưng chắc chắn MV không dám nói ra điều này nếu không NT nhất định chém chết anh. MV lúng túng né tránh ánh mắt truy hỏi của cô, lắp bắp nói:

- Anh...anh...không rõ.

- Sao lại vậy? – NT nghiêng đầu nhìn MV thắc mắc. Thấy vậy anh đành thờ dãi đáp:

- Từ lúc em bị đưa vào phòng cấp cứu đến giờ, anh luôn ở bên cạnh em... Cho nên...cho nên con gái thế nào anh thực sự...không biết.

Câu trả lời của MV khiến NT trợn trừng mắt nhìn anh như nhìn kẻ mất trí. Cô không thể nào nghĩ tới anh sẽ trả lời như vậy. Ai cũng biết MV yêu thương và cưng chiều con gái đến mức nào. Hàng ngày anh chỉ hận không thể dâng cả thế giới cho con để đổi lấy nụ cười và ánh nhìn mãn nguyện của con bé. Vậy mà hôm nay anh lại nói anh không biết con như thế nào bởi anh không có thời gian quan tâm đến nó. Đây đúng là chuyện khó tưởng tượng nhất trên thế giới.

Nhìn vẻ mặt xấu hổ, khôn quần của MV, NT có cảm giác muốn cười thật to nhưng cũng muốn đập cho anh ta một trận. Lời nói chân thật nhưng lại vô cùng lãng mạn và ý nghĩa khiến cô ngại ngùng, bối rối không biết nên nói gì? Anh ta nói như vậy không phải là vì lo cho mình cho nên ngay cả con gái cũng không để ý đến sao? Như vậy chẳng phải trong lòng anh cô còn xếp trước con gái một bậc? NT biết nói sao đây? Chẳng lẽ lại trách mắng anh vô tâm, không chăm sóc tốt cho con hay không yêu thương con nhiều hơn mình? Trên đời này có mấy người đàn ông yêu vợ mình hơn con gái? Tình cảm này phải sâu đậm đến thế nào? NT sợ hãi và không dám tin.

Đang trong lúc bối rối, trái tim rối loạn thì cửa bật mở, đoàn bác sĩ vội vàng chạy vào giải vây cho NT.

Một vị bác sĩ về ngoài ngũ tuần, trên trán lấm tấm mồ hôi, hơi thở gấp gáp, đằng sau ông là năm sáu bác sĩ trẻ và bốn nữ y tá bộ dạng cuống quýt cũng chẳng khác ông ta là bao. Vị bác sĩ vội vàng đi đến bên cạnh MV, khấp khểnh hỏi:

- Chào cậu Vương, cậu có gì cần dặn sao?

- Cô ấy tỉnh rồi, các người kiểm tra cho cô ấy đi. Dường như cô ấy đang rất đau, các người xem có cách nào giúp cô ấy hết đau không? – MV lại trở về dáng vẻ thâm trầm, oai nghiêm nhìn ông bác sĩ ra lệnh. Thấy vậy vị bác sĩ liền đưa mắt nhìn NT rồi nhẹ nhàng hỏi:

- Cô cảm thấy trong người thế nào? Có đau đầu hay khó chịu chỗ nào không?

Nhìn vẻ mặt sợ sệt của vị bác sĩ già và đội ngũ màu trắng hùng hậu đằng sau, NT chỉ muốn cười to. Không thể tin nổi, mình cũng được đãi ngộ “nghiêm trọng” như vậy. Liếc mắt nhìn kẻ quen thói ra lệnh, áp bức kia, cô nhún mày ý trách móc, sau đó quay đầu lại cười lễ phép trả lời vị bác sĩ:

- Dạ cháu không sao. Chỉ là có chút vầng vát và toàn thân rã rời như vừa được tháo ra ráp ráp lại toàn bộ xương cốt. Chắc là do hết tác dụng của thuốc, cũng là phản ứng bình thường ạ.

Đúng vậy, vừa rồi còn vương vát với những suy nghĩ, bối rối trong lòng cho nên không cảm nhận rõ ràng cái đau. Bây giờ nghe vị bác sĩ hỏi NT mới thấy toàn thân đau đớn vô cùng, cảm giác đúng thật như vừa bị người ta đem toàn bộ xương cốt tháo rời rồi lắp lại từng bộ phận. Không có một chút sức lực nào, toàn thân bủn rủn. NT đau đớn nhăn nhó, MV đứng bên cạnh quan sát, vội vàng cầm tay cô dịu dàng hỏi:

- Em đau lắm hả? - Rồi sau đó quay đi, nhìn bác sĩ lạnh lùng ra lệnh – Các người mau cho cô ấy thuốc giảm đau đi.

- Không cần, ai bị thương không đau đớn chứ? Không thể cứ dùng mãi thuốc giảm đau được, như vậy cũng không tốt. – NT kéo tay MV ngăn lại, không muốn anh dọa chết mấy người này.

MV quay sang nhìn NT đang định mở miệng nói tiếp thì vị bác sĩ đã lên tiếng, cười thân thiện đáp:

- Đúng là dùng nhiều thuốc giảm đau thì không tốt, nhưng hiện tại cháu vẫn có thể dùng thêm một liều, chắc chắn không có bất cứ tác dụng xấu nào.

- Vậy thì đợi gì nữa, các người còn không mau làm đi. – MV nhanh nhẹn trả lời, trừng mắt nhìn ông bác sĩ, trách ông ta dồng dài lắm chuyện.

Vị bác sĩ đáng thương chẳng biết làm gì, chỉ có thể cười khổ, nuốt mọi ủy khuất lại trong lòng. Ai bảo anh ta tai to mặt lớn, ông chỉ là con tép bé xiu làm sao dám động vào con mãnh hổ này?

Quay người phân phó cho hai bác sĩ đứng sau tiêm thuốc cho NT, vị bác sĩ cẩn thận kiểm tra lại vết thương trên trán cho cô và hỏi:

- Cháu có đau đầu không? Mắt có thấy mờ, tai có ù hay có bất thường gì không?

- Dạ, không có ạ. Cháu chỉ bị đau ở chỗ vết thương thôi. – NT cười nhẹ nhàng trả lời.

MV cứ đứng bên cạnh, chuyên tâm quan sát nét mặt NT và bác sĩ khám cho cô như một con ong vò vẽ, bay đi bay lại, chốc chốc lại hỏi “Có thật không? Không có việc gì chứ?” khiến mọi người đều buồn cười nhưng chỉ có thể bấm bụng chịu đựng. NT thì than trời, chẳng hiểu một MV không sợ trời không sợ đất, lãnh đạm vô tình đầu mắt rồi?

Sau khi kiểm tra mọi thứ cẩn thận cho NT, chắc chắn không có gì đáng lo ngại, vị bác sĩ hài lòng cười đứng dậy chào hai người, định quay đi lại bị NT gọi:

- Thưa bác sĩ, cháu có thể chuyển về phòng bệnh bình thường được không ạ?

Ông ta ngơ ngác, chưa kịp mở miệng MV đã lên tiếng, dứt khoát đáp:

- Không được.

- Tại sao? Tôi mới là bệnh nhân cơ mà? Tôi không muốn ở đây, vừa buồn tẻ lại đắt tiền. Gia đình tôi không trả nổi. – NT tức giận nói.

- Nếu là vấn đề tiền bạc thì em không phải lo. Anh đã chi trả hết rồi. Em chỉ cần ngoan ngoãn nằm nghỉ, tĩnh dưỡng tốt để nhanh chóng khỏe lại là được. – MV không yếu thế đáp lại, nhưng giọng nói rất mềm mỏng như dỗ dành trẻ con. Điều đó càng khiến NT tức giận thêm, cô cười khẩy, lạnh lùng đưa mắt nhìn anh hỏi:

- Anh là gì của tôi mà đòi trả giúp tôi? Tôi lại không có đồng ý.

- Em...-

MV tức giận đến không thể nói được gì. Ánh mắt đau đớn, bị tổn thương nhìn chằm chằm NT. Vị bác sĩ già thấy vậy vội vàng lên tiếng can ngăn, xoa dịu không khí bầu căng thẳng:

- Nằm ở đâu không quan trọng, quan trọng là dưỡng bệnh tốt thì mới nhanh khỏi. Hai người cứ bàn bạc kỹ càng rồi hãy quyết định. Chúng tôi ra ngoài trước.

Nói xong ông ra hiệu cho mọi người rút lui, rồi bản thân cũng đi ra gần như tháo chạy, NT vừa bực mình vừa buồn cười nhìn theo.

Không khí trong phòng yên tĩnh trở lại. Hai người nhìn chằm chằm nhau. NT với ánh mắt mạnh mẽ, cứng đầu nhất định không chịu thua. Thấy vậy MV đành thở dài, khẽ khàng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô, dịu dàng hỏi:

- Tại sao em cứ nhất định phải chuyển phòng? Ở đây có gì không tốt?

- Vậy tại sao cứ nhất định phải ở phòng này? Ở đây có gì tốt? – NT ngang bướng hỏi ngược lại khiến MV dờ khóc dờ cười, chẳng biết tại sao từ lúc cô tỉnh dậy lại ngang ngạnh và bướng bỉnh như vậy? Cô cứ như đứa trẻ cứng đầu không chịu thua hay thỏa hiệp với bất cứ ai khiến MV đau đầu, không biết đối phó thế nào.

Nhìn về mặt rồi rầm, bất lực của MV, NT thở dài, không tỏ thái độ chống đối nữa. Cô bình tĩnh phân tích lí do cho anh:

- Ở đây tuy sang trọng, rộng rãi nhưng buồn chán. Trong bệnh viện vốn đã có không khí ghê rợn và toàn mùi thuốc làm cho tôi chán ghét. Bây giờ nếu ngay cả đến bạn cùng phòng cũng không có thì tôi sẽ chán nản và sợ hãi đến chết mất. Lại thêm ở đây vừa đắt mà không mang lại cho mình cảm giác thoải mái thích thú, vậy thì cần nó để làm gì? Cái gì có thể tiết kiệm được tại sao phải lãng phí? Anh giàu có đến mấy cũng không nên ném tiền qua cửa sổ như vậy chứ? Huống chi tôi không phải là anh. – NT bình thản phân tích đủ mọi lí lẽ thuyết phục và đứng đắn nhất.

- Có người luôn ở bên cạnh em cũng sẽ buồn chán sao? – MV phớt lờ sự chế giễu của NT, nhẹ nhàng dò hỏi.

- Mọi người không thể ở bên chăm sóc tôi 24/24 được. – NT lạnh lùng gạt bỏ ý tưởng này.

- Anh có thể. – MV vội vàng trả lời, ánh mắt vui vẻ nhìn NT như khao khát cô đồng ý và cũng yêu thích điều đó nhưng NT nhất định không nghe theo mà ngay lập tức phản đối:

- Tôi không cần - Rất muốn vô cảm trước vẻ mặt đau đớn và ánh mắt bị thương của MV nhưng cuối cùng cô vẫn không nỡ tuyệt tình với anh, đành mở miệng nói tiếp – Với lại... anh còn có công việc của mình, không thể ở đây mãi được.

MV đang đứng chơi vui bên bờ vực đau khổ nghe NT nói vậy dường như được con gió xuân âm áp, hạnh phúc quấy lầy, lồi lõm. Anh biết cô không nỡ làm anh thất vọng hoàn toàn, vì vậy cười dịu dàng đề nghị:

- Vậy đợi thêm vài ngày nữa khi em khỏe hơn một chút hãy chuyển, có được không?

Giọng nói mềm nhẹ, tuy bá đạo nhưng vẫn có chút chừng mực ý kiến của cô khiến NT không thể khước từ, đành nhẹ gật đầu, coi như thỏa thuận. MV thấy vậy liền nở nụ cười như nắng xuân âm áp, quyến rũ nhất khiến NT lóa mắt, cô vội vàng cup mắt xuống rồi khiếp sợ mở to mắt nhìn chăm chăm áo anh.

Lúc này NT mới chú ý đến quần áo trên người MV. Chiếc áo phong trắng tinh toàn là vết máu loang lổ, sẫm màu bởi máu đã khô, nhìn trông thật khiếp đảm. Cô đưa mắt đánh giá khắp người anh. Tóc tai bù xù, vẻ mặt phờ phạc, đôi mắt đỏ ngầu chứng tỏ sự thiếu ngủ. Quần áo toàn vết máu, trông anh chẳng khác nào người vừa bước ra từ một vụ thảm sát đáng sợ của xã hội đen trong phim hành động.

Bỗng thấy NT im lặng, MV đưa mắt nhìn về mặt khiếp sợ của cô rồi nhìn theo ánh mắt cô trên người mình, áy náy gãi đầu, ấp úng nói:

- Ừm... từ lúc em xảy ra chuyện anh vẫn chưa kịp thay quần áo, về sau quên mất. Xin lỗi đã làm em sợ. – MV ngập ngừng đưa tay nắm lấy bàn tay trái không bị thương của cô.

NT giật mình thu lại ánh mắt, để im tay trong lòng bàn tay MV, vẻ mặt hoảng loạn quay đi.

Lúc sau quay lại, nét mặt đã trở nên bình thường, cô nhàn nhạt mở miệng:

- Anh về nhà trước đi, tôi có thể ở đây một mình đợi mọi người đến.

- Không được, để anh gọi điện thoại thông báo cho mọi người em đã tỉnh. Nhất định họ sẽ rất vui, tiện thể bảo họ mang cháo vào cho em ăn, chắc chắn em đói lắm rồi. – MV nhẹ nhàng từ chối, đau lòng nhìn những vết thương trên người NT.

- Tôi không sao thật mà... Anh cứ về nghỉ ngơi trước đi. – NT thờ dãi khuyên.

Giọng nói tuy có vẻ lạnh nhạt nhưng MV nghe ra sự quan tâm của cô trong đó khiến trái tim anh như đang nở hoa, cười dịu dàng với cô:

- Thôi được.... Anh đi gọi điện cho mọi người. Khi nào họ đến anh sẽ về nhà thay quần áo rồi lập tức quay lại với em ngay, được không?

Giọng điệu nhỏ nhẹ như đang dỗ dành người yêu của MV khiến NT ngại ngùng, cô gật đầu rồi cup mắt xuống, không dám nhìn nụ cười tươi như thiên thần trên mặt MV.

Thái độ ngoan ngoãn nghe lời của cô khiến MV vui sướng đến không kìm lòng được, chạm nhẹ vào tóc cô âu yếm rồi đứng dậy đi ra ngoài. Khi gần khuất bóng khỏi cánh cửa phòng NT lên tiếng khiến anh dừng bước, quay lại nhìn cô ý hỏi.

NT thấy vậy, không được tự nhiên, ánh mắt lảng tránh, họ nhẹ nói:

- Nhớ... ngủ một giấc trước khi đến.

MV nhìn chăm chăm NT không trả lời, trong mắt đọng đầy ý cười và niềm hạnh phúc. Gửi gắm cho cô một ánh mắt nồng thắm, say đắm, sau đó anh vui vẻ với những bước chân gần như bay bổng, chỉ thiếu chút nữa là nhảy chân sáo đi ra khỏi phòng.

Còn lại NT dõi theo bóng hình anh cười lắc đầu bất lực. Chẳng thể hiểu nổi anh ta và cô làm sao vậy? Cũng chẳng hiểu có sự thay đổi nào đó đang diễn ra giữa hai người. Là tốt đẹp hay xấu xa, đành phải đón chờ vào tương lai....

Trong phòng bệnh toàn một màu trắng rộng rãi gần như chật kín người. Mọi người vui vẻ ngồi xung quanh NT quan tâm, hỏi han cô. Bà Hoa rom róm nước mắt đau lòng nhìn con gái, lấy bát cháo nóng, bón cho con ăn.

NT đang ăn cháo thấy vậy thờ dãi, cười nắm lấy cánh tay xương xẩu, gầy còm của mẹ an ủi:

- Mẹ à, con không sao rồi mà. Mẹ đừng khóc nữa được không?

- Không sao là thế nào? Con nhìn mình xem có còn chỗ nào lành lặn nữa không? Khắp người đều bị quần băng trắng xóa như cái bánh chưng rồi này. - Bà Hoa gạt nước mắt, tức giận mắng con.

NT biết mẹ đau lòng vì thương mình, vội vàng pha trò:

- Cũng hay mà, coi như biết cảm giác làm xác ướp Ai Cập là như thế nào. Hồi bé xem xong cứ muốn thử mãi.

Nói xong cười hi hi nhìn mẹ, mọi người nghe vậy cũng cười ầm lên. Bà Hoa đành đánh mạnh vào cánh tay không bị thương của NT nhưng miệng cũng cười nắc nẻ:

- Cha bố cô, bị như thế này rồi mà vẫn còn cười đùa được?

- Ai da, đau lắm đó mẹ. – NT giả vờ làm nũng.

Bà Hoa cười lắc đầu nhìn con gái:

- Đã làm mẹ rồi mà không biết tự chăm sóc bản thân mình chút nào. Cứ bắt mọi người phải lo lắng. Lớn bỏ rồi mà còn bày đặt làm nũng, con nó cười cho thối mũi. – Bà Hoa dí mũi NT mắng, cô vội vàng nhăn mũi làm mặt xấu khiến tất cả mọi người lại cười nghiêng ngả. AD cũng cười, sau đó đứng ra giữa phòng ra dáng nói:

- Mẹ hư lắm, chỉ được cái lớn đầu và mặt già thôi ạ. Chứ thực ra mẹ còn ngốc nghếch và trẻ con hơn AD nhiều. Lần này mẹ không nghe lời, nhất định phải bị phạt.

Sau đó AD đưa ánh mắt nghiêm nghị của một giáo viên thực thụ đang khiển trách học sinh nhìn NT khiến cô vừa buồn cười vừa tức giận. Con gái cô đó, lúc nào cũng ra dáng hơn cả cô.

NT biết điều, vội vàng nhập vai, vẻ mặt sợ sệt, khép nép của đứa bé làm sai đáp:

- Dạ, em biết rồi thưa cô. Vậy cô muốn phạt em thế nào đây? Em đã biết sai nhận lỗi cho nên cô nhất định phải giơ cao đánh khẽ đây.

- Được rồi, tạm thời tha cho mẹ. Đợi đến khi nào mẹ khỏi bệnh sẽ nghĩ hình phạt sau nhưng nhất định AD sẽ không quên. – AD nghiêm túc gật đầu đáp.

Mọi người cười nhìn AD cười vui vẻ với ánh mắt yêu thương và ngưỡng mộ. Ai mà không muốn lưu giữ tuổi thơ, mong mình mãi không trưởng thành, nhất là khi đã trải qua đường đời đầy bon chen và cám dỗ? AD chính là hình ảnh phản chiếu, giúp họ nhớ lại tuổi thơ êm đẹp và vô tư của mình. Trong tâm hồn sẽ thanh thản và vui vẻ hơn nhiều nhưng cũng có tiếc nuối và mong ước mơ mộng khi biết nó chắc chắn không thể thành sự thật.

Hân ngồi bên cạnh NT, cười âu yếm nhìn AD, sau đó quay sang nói với cô:

- Có được con gái như vậy là phúc ba đời của cậu đấy.

- Bắt đầu biết ghen tị với mình rồi à? Vậy bảo anh mình giúp cho, muốn bao nhiêu đứa cũng có thể. – NT cười trêu Hân.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Mọi người nghe xong lại cười ồ hòa theo, Hân then thùng đồ ửng mặt, quay sang lườm NT, rít từng tiếng qua kẽ răng:

- Có ai như cậu không? Bị thương đến như vậy mà vẫn còn trêu đùa người khác? Tin mình làm cho cậu băng bó nốt mấy bộ phận còn lại không?

- Ôi trời ơi! Sao trên đời này lại có người ác độc đến thế này? Dám đe dọa giết người ngay trước mặt bản dân thiên hạ, đã thế nạn nhân lại còn là một người thương tích đầy mình nữa chứ. – NT ra vẻ hoảng hốt, ai oán kêu trời, than đất, sau đó thờ dài, ra vẻ tiếc hận nói – Haiz, xem ra ông trời bị mù màu rồi. Trắng đen lẫn lộn.

Mọi người nghe vậy cười khò lắc đầu bó tay với NT.

Chị Huệ nhìn vẻ mặt bí xị, méo máo của Hân cười vỗ vai, vẻ mặt đồng cảm đáp:

- Bây giờ thì mọi người nhìn rõ bộ mặt ngây thơ vô số tội của mẹ Tuyệt chưa? Cuối cùng bao ngày tháng bị dày vò và bắt nạt của tôi đã có người được trải qua và thấu hiểu.

- Đúng vậy đó. Hai mẹ con cô bé này bề ngoài xinh đẹp, có vẻ ngây thơ, yếu đuối nhưng thực chất lại vô cùng đáng sợ và sắc bén. Ai mà động đến họ thì nhất định sẽ bị gai nhím của họ đâm cho đau thấu xương, máu me đầm đìa, chính cho không còn đương sống luôn. – QT véo yêu má AD, vẻ mặt đau khổ lên án nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập ý cười và tình yêu thương dành cho hai mẹ con NT. AD phụng phịu dầy ra khỏi lòng QT, cười tình nghịch nhìn anh đáp:

- Cách tả văn của bác Tiệp tiến bộ hẳn, không uống công AD thường xuyên lao tâm khổ tứ rèn luyện.

Căn phòng lại rộ lên một trận cười, chỉ có QT là đen mặt vì xấu hổ và bị làm trò cười.

NT cười theo mọi người, sau đó đưa mắt nhìn TN và NH vẫn yên lặng từ nãy giờ. NH thì luôn nho nhã ít nói như vậy nhưng có vẻ hôm nay anh trầm hơn

một chút, mặc dù cười đùa theo mọi người nhưng cũng chỉ là góp vui lấy lệ. Còn TN rõ ràng trầm lặng một cách khác thường. Đôi lông mày lúc nào cũng cau lại, trong ánh mắt dường như chứa nhiều tâm sự. Vì vậy NT liền nắm tay bạn hỏi nhỏ:

- Sao hôm nay im lặng vậy? Có chuyện gì sao?

- Không sao, chỉ hơi mệt mỗi một chút thôi, cậu đừng lo. – Tuyết Nhi gạt mình lảng tránh ánh mắt của NT, cười nhẹ nhàng đáp.

Thấy bạn như vậy NT cũng không ép buộc nữa, cười nhẹ nói tiếp:

- Mệt mỗi thì về nghỉ trước đi. Mấy hôm nay cậu cũng lo lắng cho mình quá nhiều rồi. Ở đây có nhiều người mà, lại có bác sĩ, y tá, cậu ở đây chỉ thừa thãi thôi. Về đi, khéo khi như vậy mình còn nhanh chóng hồi phục hơn. – NT cười đưa tay đẩy Tuyết Nhi về, rồi sau đó quay qua nói với NH:

- Anh Huy tiễn TN một đoạn giúp em nhé.

NH đang ngồi im lặng, nghe cô nói vậy đứng lên đang định đáp thì TN đã lên tiếng từ chối trước:

- Không cần phiền phức như vậy.... Mình về trước, bao giờ rảnh rồi lại vào thăm cậu sau. Nhớ nghỉ ngơi, dưỡng sức nhiều vào.

Nói xong TN cầm lấy túi sách, cười nắm tay NT rồi quay sang thom lên má AD, lễ phép chào bố mẹ cô:

- Hai bác ở lại, con xin phép về trước ạ. – Sau đó không đợi ai nói gì đã đi nhanh ra ngoài cửa.

Mọi người ngơ ngác nhìn theo bóng cô, sau đó lại coi như không có chuyện gì, tiếp tục vui đùa. Chỉ có NH thần thờ nhìn chằm chằm cánh cửa đã đóng lại. Trong mắt là nỗi buồn và áy náy. Anh vẫn rất ân hận và buồn bã vì những gì đã xảy ra. Luôn muốn có cơ hội nói chuyện với TN nhưng cô thường phớt lờ và coi anh như người vô hình cho nên NH không thể làm gì khác là để cho mọi chuyện cứ tiến triển như vậy. Mặc dù trong lòng anh rất khó chịu và bức bối. Có lẽ anh đã thực sự chạm đến sự thiện lương nhất trong trái tim cô, do đó cô mới không thể tha thứ và tức giận đến như vậy. NH thở dài buồn bã.

Mấy ngày sau, NT bắt đầu làm quen với cuộc sống của một bệnh nhân. Bạn bè làm việc cùng chỗ của cô đều đến thăm hỏi cô khiến cho NT rất cảm động. Đặc biệt bọn họ còn thông báo cho cô biết cậu Trung sắp làm đám cưới. Đó là điều đáng vui mừng nhất từ khi cô bị đưa vào đây.

Trung là một người đàn ông nhỏ nhắn, tuy không đẹp trai nhưng cũng dễ nhìn, tính tình hiền lành, tốt bụng và hài hước. Cậu là một người bạn tốt của cô. Mặc dù NT không đáp lại tình cảm của cậu ấy và mặc dù đã có niềm hạnh phúc thực sự thuộc về mình nhưng cậu vẫn quan tâm và yêu quý cô như một người bạn chân mực. NT rất vui vẻ và xúc động vì điều đó. Cô càng vui mừng và hạnh phúc hơn khi cậu đã tìm được một nửa còn lại của mình.

NT ra về tức giận, nói với cậu:

- Sao cậu không đưa vợ chưa cưới đến cho tôi xem mặt? Như vậy tôi còn vui hơn là giò hoa quả này.

- Ừm, đợi đến lễ cưới là em khác gặp thôi. Vì em mà anh hoãn cả ngày cưới của mình. Hôm đó cho dù cô dâu vắng mặt em cũng không thể vắng mặt được – Trung cười tươi ghẹo lại. NT cũng cười to, đập vào đầu cậu mắng:

- Ai là em của cậu? Tôi còn có con gái năm tuổi rồi đó. – NT trừng mắt nhìn Trung. Anh chàng này, bao bao nhiêu lần vẫn không chịu sửa cách xưng hô, cứ nhất quyết gọi như vậy từ khi gặp cô lần đầu tiên. Hai người đều bằng tuổi nhau nhưng anh luôn bắt cô gọi mình là anh, lúc đầu vì muốn tán cô còn bây giờ đã thành thói quen, sống chết không chịu sửa, NT đành bỏ tay bắt lặc.

- Có con gái năm tuổi thì sao? Trông em vẫn trẻ như cô bé 18 tuổi, là cô gái đẹp nhất mà anh từng gặp. – Trung nửa đùa nửa thật nói.

- Chết nhé, tôi nhất định sẽ mách vợ cậu. Dám khen người con gái khác xinh đẹp nhất, lại còn kêu cho dù cô dâu vắng mặt cũng được. Tôi ghi âm lại rồi. Cậu tốt nhất nên chuẩn bị sẵn quan tài đi. Hehe. – NT cười nham hiểm, giờ điện thoại lên tắc lư, đặc ý nhìn anh chàng về mặt như bánh đa mới ra lò bị ngấm nước mưa.

- Xem ra em nên bị thương ở miệng sẽ hay hơn nhiều. – Trung ngao ngán lắc đầu nói với NT.

- Rất tiếc mong ước đầy tội lỗi và ác độc của cậu đã không được ông trời nghe thấy bởi người không ngu ngốc như cậu. Haha.

NT cười to nhìn Trung giờ hai tay lên, ngả nón đầu hàng.

Im lặng ở bên cạnh, vẻ mặt như ăn phải một tổ kiến lửa vì bị vứt sang một bên, MV hậm hực xen vào:

- Em ngồi lâu như vậy không mệt sao? Có muốn nghỉ ngơi một lát không?

- Không sao, nằm muốn liệt sống lưng luôn rồi, nếu nằm nữa chắc tôi bị liệt toàn thân quá. – NT bình bơ cắt đứt câu nói của MV rồi quay sang tiếp tục nói chuyện phiếm với Trung, không để ý đến vẻ mặt đen thui của anh.

- Haiz, làm sao bây giờ? Tôi như thế này sao có thể tham gia đám cưới của cậu được? – NT thờ dãi, rồi rầm nói.

- Anh đã bảo đợi em lành lại rồi mà. – Trung ra vẻ thần nhiên trả lời.

Nghe vậy NT sợ hãi đến mức gần như nhảy bật ra khỏi giường, may mà bị MV ngăn lại và vì vết thương của mình.

Bỏ qua nỗi đau ở tay, NT quay ngoắt sang nhìn chằm chằm Trung hỏi:

- Cậu không đùa chứ?

- Không đùa. – Trung nghiêm túc đáp làm cho NT luống cuống, không biết nói gì:

- Vậy....vậy.... Không được. Cậu điên à? Nếu cậu làm thế thật tôi nhất định tuyệt giao với cậu. – NT hét cách, dành mạnh mẽ uy hiếp.

- Ngốc ạ. Anh đùa thôi. Không phải vì em... Mà là do các cụ trợn ngày đó vì đẹp ngày, hợp giờ rồi gì gì nữa. Em không quan trọng đến mức đó đâu. – Trung đưa tay cốc nhẹ đầu NT, sau đó nháy mắt đùa cô. Nhưng NT vẫn không tin, đưa mắt nhìn mấy người còn lại. Thấy vậy, chị Nguyệt – một người phụ nữ khoảng bốn mươi, dáng người hơi đậm, cũng là nhân viên lao công với NT, tuy không quá thân thiết nhưng quan hệ không tệ và NT cũng rất kính trọng chị- đứng bên cạnh Trung, bước lên cốc đầu cậu ấy rồi cười nói với NT:

- Đúng vậy, nó đùa đấy, không phải vì em đâu.

- Tất nhiên rồi, thằng này chưa gì đã sợ vợ còn hơn cả tôi rồi. Làm sao dám làm như vậy? – Bác Trần cũng cười nói.

Mọi người nghe xong liền cười như được mùa nhìn cậu Trung mặt mày nhăn nhó, bí xị. Đến lúc này NT mới cười to, tránh né khỏi tay anh, thờ phào đáp:

- Hết hồn.... Thôi được rồi, vì tấm chân tình và sự mong đợi mòn mỏi của cậu mà tôi đành miễn cưỡng tham gia vậy. Ai bảo tôi là một người bạn tốt cơ chứ. – NT cười, le lưỡi trêu anh bạn.

Trung chỉ còn nước lắc đầu bó tay với NT, sau đó cười tươi đứng dậy nói với cô:

- Thôi được rồi, em nghỉ ngơi đi, nhanh chóng hồi phục đấy, nhất định trước ngày cưới của anh phải khỏe lại, biết chưa? Nếu không anh nhất định không tha cho em

Anh trừng mắt đe dọa NT rồi ung dung ra về. Bỏ lại NT đang cười nắc nẻ trên giường và MV với vẻ mặt đen như bao công.

Mọi người cũng lần lượt đứng dậy dặn dò NT nghỉ ngơi, tỉnh dưỡng cho tốt, sau đó cũng về theo.

Sau khi mọi người về, NT chẳng buồn quan tâm đến sự khó chịu viết rõ ràng trên mặt MV, đang định quay người nằm xuống, nhắm mắt lại nghỉ ngơi thì anh đã lên tiếng, giọng nói có vẻ cáu kỉnh:

- Em và cậu ta lúc nào cũng nói chuyện thân mật như vậy sao?

- Đúng vậy.

NT nhanh nhẹn trả lời như đó là chuyện đương nhiên khiến MV càng tức giận hơn, bá đạo ra lệnh:

- Sau này không được như vậy nữa.

- Tại sao? Anh có quyền gì mà ngăn cản mối quan hệ của chúng tôi? – NT không chịu yếu thế, lạnh lùng hỏi.

- Dựa vào anh là bố của AD.... Dựa vào anh là người đàn ông...của em – MV cũng bức bối, mắt kiểm soát, vội thốt lên điều vẫn luôn để trong lòng.

Câu nói của anh khiến NT giật mình, sau đó ngọn lửa căm ghét lâu ngày dường như đã nguội lại dần dần dâng trào, sục sôi trong khóe mắt, cô cười lạnh đáp trả:

- Vậy thì sao? Đó là ý nghĩ chủ quan của một mình anh. Tôi chưa bao giờ công nhận điều đó.

- Em ..

V đang định nổi điên lên nhưng khi nhìn thấy ánh mắt rừng rực lửa và đau đớn của NT anh biết mình đã ngu xuẩn và mất trí thế nào khi chạm vào điều cấm kỵ của cô. Anh lại một lần nữa vô tình khơi dậy kí ức đau buồn nhất trong lòng cô, xé toang lớp vỏ mỏng manh đó, máu tươi lại chảy ra kéo theo bao sự căm ghét và thù hận của cô đối với anh. MV rất hối hận vì điều đó, chỉ muốn cho mình mấy bạt tai ngay lập tức. Phải biết khó khăn lắm mới có một chút cải thiện trong mối quan hệ của họ. Phải vất vả bao nhiêu MV mới coi bỏ được sự đề phòng và bài xích của NT với mình. Bây giờ nhất định không thể chỉ vì một câu nói lỡ lời mà anh bị đánh bay về điểm xuất phát. MV nhất định không chịu thua.

Nhẹ nhàng ngồi xuống ghế, nắm lấy bàn tay mềm mại của NT, MV ngược mắt nhìn cô với tất cả chân thành và yêu thương trong trái tim, anh cất lên giọng nói dịu dàng và quyến rũ nhất:

- Lúc đầu làm tổn thương thân xác và linh hồn ngay thơ, trong sáng, đồng thời phá hủy luôn tương lai tươi đẹp của em. Sau đó lại ngu ngốc lãng nhục

nhân cách của em. ...Mặc dù tất cả những việc đó đều vì sự ngu dốt và không hiểu của bản thân nhưng nó lại bắt em phải gánh chịu nỗi đau đớn và ám ảnh lâu dài. ...có thể là. ... mãi mãi. – MV hít một hơi sâu rồi cười giễu bản thân, tiếp tục – Vậy mà bây giờ còn dám đứng trước mặt em lớn tiếng đòi quyền lợi và bá đạo cảm đoán em một cách vô lí. ... Anh biết với những việc mình đã làm, thực sự không thể nhận được sự tha thứ của em. Cho dù anh có làm gì đi chăng nữa cũng không bù đắp được tất cả lỗi lầm của mình. Nhưng xin em hãy tin, anh luôn ghi nhớ tất cả và sẽ sống trong sự dằn vặt của lương tâm và tình yêu anh dành cho em suốt đời. ... Biết rõ mình không có tư cách trách móc hay ghen tuông. ... nhưng khi nhìn thấy người đàn ông khác với ánh mắt trìu mến và cử chỉ ân cần dành cho em, anh lại vô cùng tức giận và đố kỵ. ... Vì vậy sự ích kỉ và chiếm hữu của một người đàn ông trong anh lại trỗi dậy, khiến anh mất đi lí trí nói lời không kịp suy nghĩ làm tổn thương em. ... Anh xin lỗi. ... Mong em tha thứ cho anh. ... Anh biết mình thật yếu hèn và kém cỏi khi cũng có những suy nghĩ thấp hèn và tầm thường như nhiều người đàn ông khác.

Nói xong, MV cầm tay NT áp lên má anh, ánh mắt say đắm và yêu thương cháy bỏng nhìn cô khiến NT bối rối và mâu thuẫn vô cùng. Cô đang tức giận và căm ghét anh vô cùng khi anh dám nhắc đến điều đó, gọi lại nỗi đau trong cô. ...nhưng khi anh thâm tình nói lên nỗi lòng và sự áy náy của mình cô lại cảm động, thực sự cảm động. NT không biết làm thế nào? Sống mũi cay cay, mím chặt môi lại, cổ kim nén giọt nước mắt trực trào ra, cô vội vàng quay đi, không muốn MV nhìn thấy điều đó. Nào ngờ anh lại mạnh mẽ và kiên quyết đưa tay nắm nhẹ lấy cằm cô xoay lại, khiến NT nhìn thẳng vào mình. Dù đang đưa tay lau giọt nước mắt vừa chảy ra trên má cô và xoa lên đôi môi đang mím chặt vì kim nén cảm xúc của cô. Cảm nhận người NT run lên với những động chạm của anh, MV dừng lại vẫn chăm chú nhìn vào đôi mắt rung rung của cô với sự chân thành tuyệt đối, nhẹ giọng nói:

- Em rất ghê tởm và sợ hãi anh có đúng không?- MV cười buồn nhìn NT tay nắm chặt lại, im lặng không trả lời – Anh biết mình rất vô sỉ, mặt dày. ... nhưng anh sẽ không lui bước cho dù em có chán ghét anh đến đâu. Anh sẽ dùng từng giây, từng phút còn lại của cuộc đời để chờ đợi và làm bất cứ việc gì khiến cho em có thể yêu và chấp nhận anh, kể cả khi em không tha thứ cho anh. ... Nếu em vẫn đau khổ và ám ảnh vì chuyện đó, anh nguyện sống trong địa ngục và nỗi đau khổ ấy cùng em. ... Anh chỉ xin em hãy vui vẻ, thoải mái như xưa và tùy ý trừng phạt, dằn vặt anh từng ngày cũng được bởi. ... Anh yêu em. ... Lần đầu tiên anh nghiêm túc nói điều này với em. ... Anh xin thề đây là tình yêu đầu tiên cũng là cuối cùng trong tim mình. Em là người duy nhất trên đời này nghe thấy câu nói đó từ Trần MV.

Sau đó MV im lặng nhìn NT với ánh mắt say đắm và dịu dàng nhất, hận không thể moi tim mình ra cho cô xem. Anh không nói gì nữa, chỉ im lặng chờ đợi cô, giao mọi quyền quyết định bản thân mình vào tay cô.

Cuối cùng NT cũng không cảm lòng được, một giọt nước mắt rơi xuống rồi những giọt nước mắt khác thì nhau rơi theo như dòng suối chảy, không thể ngăn lại. Lần đầu tiên NT khóc trước mặt MV, cũng là lần đầu tiên MV không e ngại tôn nghiêm cùng kiêu ngạo của đàn ông, sẵn sàng phơi bày toàn bộ tâm can của mình ra trước mặt NT.

Đang im lặng chờ đợi NT sẽ nói gì đó nào ngờ cô lại khóc như mưa khiến MV hoảng sợ và luống cuống vô cùng. Đây là lần đầu tiên cô khóc trước mặt anh, nhưng anh lại không có kinh nghiệm dỗ dành bởi trước đó anh chưa bao giờ có một chút mây may để ý đến nước mắt của đàn bà lại càng không ôn nhu, dỗ dành bất cứ ai.

Không kịp suy nghĩ, MV ôm lấy NT, cố gắng dịu dàng để không động đến vết thương của cô. Đưa tay lau nước mắt trên mặt cô, anh vội vàng nói:

- Đừng khóc. ...Nước mắt của em chẳng khác nào axit tạt vào tim anh. Đau lắm. ...thực sự đau lắm. Em có thể hành hạ anh thế nào cũng được miễn là em vui vẻ và không tổn thương đến mình, có được không? – MV nhìn cô âu yếm hỏi. NT ngại ngùng quay đi, chẳng hiểu sao hôm nay cô lại yếu đuối như vậy. Cô cũng không quá bài xích cái ôm của anh. Đó là một vòng tay rộng lớn, vững chắc và ấm áp. ... Nhưng trong cô vẫn tồn tại quá nhiều mâu thuẫn và giằng xé. Cho nên NT bối rối né tránh, mãi sau mới ngập ngừng nói:

- Ừm. ...tôi. ...tôi. ...cần thời gian.

Câu nói của NT khiến MV đang đau buồn vì sự né tránh và xa cách của cô với anh bỗng nguôi ngoai đi rất nhiều. Cô không dứt khoát cự tuyệt như những lần trước, lần này cô nói cô cần thời gian. Mặc dù không biết là bao lâu nhưng như vậy có nghĩa là cô đã chấp nhận cho anh một cơ hội, cô chấp nhận mở lòng mình với anh? MV vui sướng đến mức gần như có thể bay lên, chỉ muốn được ngâm nga giai điệu nào đó. Anh cười tươi rồi nhìn cô đáp:

- Được, bao lâu cũng được. Anh nhất định chờ đợi. Em muốn làm gì đều được hết, chỉ cần em vui vẻ thì bất anh làm gì cũng đáng. –

MV vội vàng hứa hẹn, vì quá vui mừng mà quên mất giới hạn. Vì vậy NT vội vàng nắm bắt thời cơ, đưa mắt nhìn anh hỏi lại:

- Thật sao? – Rồi khi MV gật đầu như gã tòi NT liền nói – Vậy tôi muốn chuyển phòng, ngay lập tức. Tôi đã khỏe hơn nhiều. Anh phải thực hiện những điều đã nói – NT nghiêm nghị nhìn MV khi anh nhăn mày, ý muốn phản đối – Không được nuốt lời.

Vì vậy MV chỉ có thể bất lực thờ dãi chấp nhận, mặc dù không muốn nhưng chỉ cần cô vui là được. Anh cười vuốt má cô đáp:

- Được rồi. Chiều theo ý em. Em muốn gì đều được hết. Lời nói của em là mệnh lệnh.

NT đỏ mặt quay đi tránh né tay anh. Đối phó với một MV lạnh lùng, thâm trầm dễ dàng hơn rất nhiều so với một MV dịu dàng và âu yếm cô như trẻ con thế này. NT le lưỡi ròn rợn, mặc dù trong ánh mắt cô cũng có chút thích thú.

Sau đó là sự vui vẻ như chảy hội của NT vì được dọn sang “nhà” mới với khuôn mặt đắc ý, cười trên nỗi đau khổ của “người hầu” MV vội vã lo thủ tục và chuyển đồ giúp cô.

Một ngày mới vui tươi và sáng sủa lại đến. NT hít sâu một hơi, cười vui vẻ chuẩn bị đón chào những người bạn cùng phòng sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhầm Lẫn Kỳ Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41: MẸ CON LÀ DÁNH DƯƠNG CỦA BỐ

Buổi chiều mùa xuân với những tia nắng hiem hơi xua tan không khí ẩm ướt vì mưa phùn liên miên chiếu lên chiếc Porsche màu bạc đậu trước cổng trường mầm non Hoa Hồng.

Ngồi trong xe, AD khoác trên mình bộ quần áo màu xanh đơn giản, đáng yêu của bé gái, bên cạnh là chiếc balô màu đỏ hình con chó xinh xắn, ngồi ngoan ngoãn bên cạnh Quang Tiệp đang cài dây an toàn cho bé.

Nhanh nhẹn cài dây an toàn xong, đang định khởi động xe QT bỗng nhận ra có điều khác thường, liếc mắt sang bên cạnh thấy AD đang yên lặng đưa mắt nhìn những tia nắng nhạt nhòa trên mũ xe. Về mặt này của bé làm QT giật mình ngỡ ngàng tưởng mình hoa mắt. Sự trầm tư, điềm tĩnh trong đôi mắt to tròn trong suốt của AD khiến anh phát hiện ra bé không phải chỉ có sự thông minh và nhanh nhẹn mà còn có vẻ mặt thâm trầm giống hệt bố. Một đứa trẻ ngày thơ chưa đến lúc có bộ mặt này, QT nở một nụ cười âu yếm, véo má AD, muốn xóa sạch vẻ sâu xa trên mặt bé, nhẹ nhàng hỏi:

- Sao hôm nay AD yên lặng vậy? Mọi ngày luôn như con vẹt mà.

- Cháu đâu phải bác, lúc nào cũng hihi haha như Mr Bean. – AD liếc mắt khinh thường tránh tay QT khiến quạ đen bay đầy đầu anh.

Ho nhẹ hắng giọng, QT lấy lại phong độ nói:

- Vậy rốt cuộc là có chuyện gì?

QT ra vẻ bề trên hiểu biết chuẩn bị dạy dỗ hay khuyên răn nào ngờ AD lại không thém nói gì, chỉ lẳng lặng quay lại ngắm nhìn cảnh vật trước khi ngày sắp tàn. QT nhìn theo chờ đợi rồi tiu ngưu tra chìa vào ổ, định mở máy vì tưởng bé không muốn nói, nào ngờ AD mắt vẫn nhìn phía trước, miệng lại bình thản hỏi một câu không liên quan:

- Bác đã thực sự yêu ai chưa ạ?

Sau một giây giật mình, mở trừng mắt nhìn AD, QT đưa tay chỉ vào bé, lắp bắp nói:

- Cháu...cháu...ý cháu là...là...cháu đang yêu? Không được, không được...mẹ cháu mà biết sẽ đập chết chú mất....Mấy hôm nay toàn là bác đưa đón, trông nom cháu...Không được, ngừng ngay lại...cháu mới năm tuổi, biết gì mà yêu? Đến mức nào rồi? Cầm tay, ôm ấp hay hôn môi?... Mà thằng đây là thằng nào? Tên gì? Nhà ở đâu? Có học cùng cháu không?....

Yên lặng nhìn QT tuôn ra một tràng còn nhanh hơn đài phát thanh, AD không có cơ hội xen vào một câu hay ngăn cản, đành trợn mắt bắt lực cho anh thao thao bất tuyệt như kẻ điên. Bé nhả mồm, đưa tay lên bóp trán.

Một lúc lâu sau QT mới ngừng lại, thờ hồn hểnh nhìn AD. Lúc này bé mới thông thả đáp:

- Cháu nói cháu yêu khi nào ạ?

- Không phải cháu vừa nói sao? – QT ngờ ngác đáp.

- Cháu chỉ hỏi bác yêu đã chưa. – AD bình tĩnh trả lời.

- Đây không phải ý là cháu đang yêu sao? Trên phim toàn diễn thế, ai trả biết. – QT trả lời như một cái máy, ra vẻ hiểu biết. Trong phim, khi nhân vật chính muốn tâm sự hay hỏi han kinh nghiệm yêu đương câu đầu tiên đều hỏi vậy.

AD nhìn vẻ mặt của QT đã lờ mờ đoán ra anh đang nghĩ gì, lắc đầu lờ anh về thực tế:

- Đây là ngoài đời. Cháu chỉ muốn biết bác có đủ trình độ để nói chuyện của bố mẹ cháu không thôi. Vậy mà bác lại suy nghĩ linh tinh, nói toàn điều vớ vẩn. Nào là nắm tay, ôm ấp, hôn môi. Xem ra bác xem nhiều phim ủy mị quá, ngay cả lời thoại cũng nhớ. – Bé nhướn mày chế giễu khiến mặt QT đỏ như *** khi, mở miệng ra lại khấp vào, không phản bác được câu nào.

Nắm bắt đầu mối, QT vội vàng lơ chuyện thất thố của mình, vỗ ngực tự hào nói:

- Nói về yêu khó ai qua mặt được QT này, cháu nhìn bạn gái của chú còn không rõ?

Nở nụ cười đắc ý, anh hất hàm với AD nhưng bé không thém chấp, chỉ lạnh lùng phản bác:

- Nếu đó được coi là kinh nghiệm thì ngay cả lợn cũng có thể tuyệt thực vì tình. – Sau một giây ngừng lại, AD phớt lờ QT đang há hốc miệng như cá mắc câu bên cạnh nói tiếp - Dù sao cháu cũng không buồn chinh đồn lại sự lệch lạc trong con đường tình yêu của bác. Cháu chỉ muốn nói chuyện của bố mẹ thôi.

- Được rồi, bố mẹ cháu làm sao? Cháu nói đi. – QT sau khi bỏ qua vẻ mặt ngốc nghếch vừa rồi, sốt ruột hỏi.

Cẩn thận sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu, AD đưa mắt nhìn ra ngoài, trở lại vẻ nghiêm túc ban đầu, bình tĩnh nói:

- Máy mẹ nuôi của cháu đều nói bố cháu yêu mẹ cháu thực sự. – Bé dừng lại, quay sang nhìn vào mắt QT hỏi - Bác có tin không?

- Tin, tin 100%. Đây là sự thực ngay cả người mù cũng nhìn thấy, người điếc cũng nghe thấy, chó, mèo, lợn cũng rõ. – QT đáp ngay lập tức, không cần suy nghĩ, cố gắng lấy những ví dụ “khùng khiếp” nhất để nhấn mạnh sự tin tưởng của mình.

AD nhìn chằm chằm vào mắt QT, mong tìm thấy một tia do dự hay trốn tránh nhưng trong đó chỉ có sự trung thực và chắc chắn. Cuối cùng bé nở nụ cười, quay đi nhẹ nhàng nói:

- Cháu biết rồi. Cảm ơn bác ạ.

- Không có chi. Còn vấn đề gì thắc mắc, cứ nói ra hết, chú tư vấn miễn phí cho. – QT cười khăng khái, vung tay hào phóng đáp. Nào ngờ đối lại là vẻ mặt vô cảm và xem thường của AD, bé cười cười nói:

- Hết rồi ạ. Nếu có gì thắc mắc thà rằng cháu hỏi bạn cùng lớp còn hơn.

Kết thúc câu nói đó, mặt QT tái mét, sau đó là đỏ bừng, anh hậm hực xoay chìa khóa, chiếc xe lao vút đi. AD không nói nữa, chỉ ngồi ngay ngắn lại, cười vui vẻ như không có chuyện gì. Cuộc đối thoại giữa hai kẻ tỉ lệ nghịch về vóc dáng và tuổi tác nhưng tỉ lệ thuận về sự sâu sắc đã kết thúc với thắng lợi hoàn toàn nghiêng về bên nhỏ.

Dưới mái ngói màu đỏ sẫm vì sương gió, ánh đèn trắng trên trần nhà soi rõ cảnh ba người đang cùng nhau ăn cơm. Bà Hoa gấp cho Đức Minh miếng thịt gà nòi:

- Ăn nhanh lên rồi trở mẹ vào với em mầy. Không biết đã ăn uống gì chưa, mẹ phải mang canh súp vào cho nó mới được.

Đang và cơm đầy miệng, ĐM nghe mẹ nói liền dừng lại, cố gắng nhai rồi nuốt thật nhanh, cười mập mờ đáp:

- Mẹ vào làm gì? Em con được chăm sóc tốt lắm, sắp béo trắng hơn lợn sữa rồi. Có người bên cạnh chẳng khác gì ** em, mẹ cần gì phải lo. Với lại...
– Anh cười nham nhở nói tiếp – Người ta mong còn chẳng được, mẹ đi chỉ làm kì đà cản mũi thôi.

ĐM vừa nói xong, bà Hoa liền cầm đũa đánh vào đầu anh mắng:

- Cái thằng này, ăn với chả nói. Em mầy ở trong bệnh viện mẹ phải vào xem chứ, nhiều việc cậu ta không giúp được.

- Con nói gì sai đâu? Mẹ phải tạo cơ hội cho người ta chứ, như vậy mới nhanh có con rể của mẹ. – ĐM đưa tay xoa đầu, phụng phịu đáp.

Bà Hoa đang định đưa tay lên gỡ đầu ĐM tiếp thì ông Tản lên tiếng ngăn:

- Thôi được rồi, đang ăn cơm đừng mắng con nữa. Thằng Minh nói cũng có cái đúng. Vợ chồng mình đều bị cậu ta làm cảm động, không phản đối nữa. Ấu cũng là cái số. Chính bà bảo vậy còn gì. Bây giờ lại muốn xen giữa bọn nó là sao?

Nghe chồng nói vậy, bà Hoa đưa mắt lừ con trai đang gật đầu như trống cơm, tán đồng bố khiến ĐM sợ hãi, vội vàng cầm đũa vào bát cơm. Sau đó bà mới thờ dãi nói với chồng:

- Tôi biết, nhưng tôi cũng phải chăm sóc con mình chứ. Không thể ngày nào cũng để nó cho cậu ta, không ngó ngàng gì.

- Bà còn chưa đủ quan tâm sao? Ngày nào cũng vào thăm con một lần là được rồi. Đi lại nhiều, mệt nhọc con nó lại lo lắng, lâu khỏi hơn. – Ông Tản nhẹ nhàng dỗ vạ.

ĐM thấy vậy cũng vội vàng nói với mẹ:

- Đúng đó mẹ, bây giờ một nhà ba người em con đang vui vẻ bên nhau, mẹ không cần lo nghĩ gì đâu. Mẹ chỉ cần chăm sóc tốt bản thân, khỏe mạnh sống vui vẻ bên bọn con mãi là được. – ĐM cười lấy lòng mẹ.

- Còn anh nữa. – Bà Hoa bực mình quay sang nhìn con trai.

- Con làm sao ạ?

ĐM ngờ ngác hỏi khiến Bà Hoa tức giận, đưa tay cốc đầu anh mắng:

- Còn ra vẻ ngô nghê không hiểu gì trước mặt mẹ. Lúc nào cũng chỉ được cái đeo mồm. Con dâu tôi còn chưa có hướng chi là con rể? Mau cầu hôn cái Hân đi để vợ chồng già này lo sửa soạn sinh lễ chứ. Cứ để lâu, do dự nhiều rồi lúc bị thằng nào cướp đi thì trắng mắt ra mà khóc. Con bé nhanh nhẹn lại ưa nhìn thế cơ mà. Anh không nghe câu “Cưới vợ phải cưới liền tay, chớ để lâu ngày lăm kẻ dèm pha” à? – Bà Hoa mặt lạnh lên lớp con trai.

- Chuyện đẩy mẹ khỏi lo, làm gì có ai đủ khả năng qua mặt con trai mẹ? – ĐM ngao ngễ vỗ ngực nói như đinh đóng cột.

- Tôi chẳng biết cái khả năng của anh là gì. Tôi chỉ nhìn thấy nhiều cậu trai choai choai mới lớn làng mình đã lấy vợ rồi đấy. – Bà Hoa gấp miếng đậu vào bát mình, khinh thường nhìn con trai.

ĐM thấy thái độ của mẹ như vậy liền xụ mặt xuống, ảm ức phản đối trong im lặng. Sao mẹ có thể khinh thường con mình đến như vậy? Dù gì anh cũng đẹp trai, ga-lăng nổi tiếng ở làng, lại có công việc ổn định. Mấy thằng mới lớn làm sao có cửa so sánh với anh? Mẹ đem chúng ngang hàng đặt với anh làm anh mất giá quá. ĐM hậm hực và com.

Ông Tần yên lặng ngồi bên cạnh ăn com, nghe hai mẹ con đối đáp, lúc này mới đặt bát com xuống nói:

- Anh đúng là kém cỏi, không bằng một phần mười của bố anh. Ngày xưa tôi chỉ cần mỗi nải cau với buồng chuối mà rước được mẹ anh về. Có cần tán tỉnh hay cầu hôn mất thời gian như anh bây giờ đâu.

- Lại được cả ông nữa. Ngày xưa tôi ngây thơ, nghe lời cha mẹ nên mới dễ dàng bị ông chiếm tiện nghi... còn bây giờ ai ngốc nữa? Mà ngày ấy là tôi bị bố mẹ ép buộc gả cho ông chứ đâu có tình nguyện. – Bà Hoa bĩu mũi lườm chồng, chế giễu.

ĐM nghe mẹ nói xong liền ho sặc sụa vì nghẹn com, sau đó cười ha ha hỏi lại:

- Ngày ấy là ông bà ép mẹ lấy bố ạ?

- Lại chả thế. Ngày ấy tôi xinh có tiếng ở làng, trai đứng chật cả ngõ, làm sao thèm liếc mắt đến bố anh? Gãy tong teo lại đen nhẻm, xấu xí, chẳng được mặt nào. – Bà Hoa nguyệt mặt nói rồi ra về nhớ lại thời trẻ mà hồi tiếc.

Ông Tần nghiêm mặt nhìn con trai khiến ĐM đang cười dở cũng phải nín lại, suýt tắc thở vì nghẹn, sau đó tăng hắng đáp:

- Vớ vẩn, thời trẻ tôi đẹp trai phong độ có tiếng, cô nào chẳng tơ tưởng. Tôi biết thừa bà thương thầm trộm nhớ tôi từ lâu cho nên mới ngỏ ý với bà, chứ tôi chẳng vương vấn nhiều. Đó cũng là nhờ vào may mắn của bà.

- Có mà là may mắn của ông ý. – Bà Hoa vội vàng cãi lại.

Hai ông bà nhiệt tình tranh luận, quên mất con trai ở bên cạnh. Chỉ có ĐM được lợi, cười miệng rộng đến mang tai xem kịch vui. Bố mẹ anh nhiều lúc còn trẻ con và đáng yêu hơn cả AD. Chỉ vì chuyện nhỏ cũng đôi co mãi không thôi. Nhưng ĐM biết hai người luôn hòa thuận, tuy không cháy bỏng nhưng lại rất bình dị và mặn nồng. Đó cũng là một cách thể hiện tình yêu... Một đôi vợ chồng bình thường cũng chỉ mong được tranh luận, đôi co với nhau cả đời, bố mẹ anh chính là những người như vậy.

ĐM cười vui vẻ nhìn hai người đang hăng say nói chuyện, quên mất luôn cả sự tồn tại của anh. Vì vậy anh nhẹ nhàng, lén lút chuồn êm ra ngoài cửa, định chạy sang nhà người yêu. Dù sao bây giờ nhiệm vụ bất khả thi của anh chính là nhanh chóng mang về cho mẹ anh một con dâu ngoan hiền... Nhưng nhiệm vụ này có vẻ không dễ dàng gì bởi cô người yêu “bé nhỏ” của anh chẳng hiểu tại sao lại rất phản cảm với việc kết hôn. Cứ mỗi lần ĐM đề cập đến là cô vội vàng né tránh một cách nhanh nhất khiến anh đau đầu chưa tìm ra phương án đối phó. Nghĩ đến chỉ có thể thờ dài lác đầu, ĐM khê khàng đóng cửa, dành không gian riêng cho bố mẹ tâm sự, quay lại thời trẻ.

Những ngày bình yên thong thả qua đi, NT được chuyển đến một phòng bệnh sạch sẽ, thoáng mát. Bốn chiếc giường bệnh nhân được sắp xếp bố trí gọn gàng, riêng bên cạnh giường NT có thêm một chiếc ghế xếp do MV mang đến để tiện chăm sóc cô.

Mấy ngày này MV vẫn luôn ở bên cạnh NT gần như 24/24, hầu hết mọi sinh hoạt của cô đều một tay anh lo, dù cho cô có đuổi đánh như thế nào anh vẫn nhất quyết không đi. May mà vẫn còn y tá giúp đỡ cho NT những việc tế nhị, nếu không chắc chắn cô sẽ phát điên mất.

Ngoài những điểm tích cực MV mang lại thì cũng có những tiêu cực xuất hiện rõ rệt. Đó là việc một người đàn ông đẹp trai, phong độ như anh đến đây tất nhiên sẽ kéo theo nhiều ong bướm vây quanh. Nhờ sự có mặt của MV mà NT rất hay được các nữ bác sĩ và y tá “quan tâm”. Trong số đó, tiêu biểu nhất là cô y tá chính của cô, cô gái tên Hương, là một thiếu nữ trẻ trung, ưa nhìn, vừa tốt nghiệp cao đẳng y. Hương luôn chăm sóc tốt quá mức cho NT và xung phong làm vệ sinh cá nhân cho cô nhiệt tình... nhưng trong lúc đó tầm mắt của cô ta lại luôn hướng về người đàn ông bên cạnh NT khiến cô chịu hậu quả.

Giống như hiện tại, Hương đang thay băng và rửa vết thương trên trán cho NT. Không rõ là cô ta vô ý hay cố ý mà dường như lực đạo hơi quá mức cần thiết khiến NT đau đến nhăn nhó nhăn nhó. Hương vẫn không phát hiện ra, miệng cười tươi, vẻ nhiệt tình:

- Vết thương của chị đã khá nhiều rồi. – Nói xong cũng chẳng buồn nhìn NT một cái mà quay sang MV cười quyến rũ, chẳng hiểu sao NT lại thấy nụ cười đó hơi chói mắt – Anh Vương chắc chưa ăn sáng, em cũng vậy. Hay chúng ta ra ngoài ăn sáng, tiện thể mua về cho chị Tuyết nhé.

NT bỗng khó chịu, không muốn nhìn cô ta, quay sang bên cạnh lại thấy vẻ mặt thâm trầm, đôi mắt chăm chú nhìn nét mặt cô, mày cũng đang xoắn xít lại một chỗ, dường như không quan tâm cô y tá đang nói gì. Thấy NT quay lại nhìn mình anh liền nắm tay cô, vẻ âu yếm, đau lòng hỏi:

- Đau lắm hả?

Thấy vậy, NT mở miệng định nói, nào ngờ Hương đã xen vào trước:

- Không đau đâu, chỉ là vết thương bình thường thôi mà.

Cô ta vừa dứt lời đã bị cái nhìn lạnh như băng của MV làm run rẩy cả người, khiến lực đạo trên tay mạnh hơn, NT đau đến bấm mạnh vào tay anh. Cảm nhận được điều đó, MV vội vàng nhắc nhở Hương, giọng không chút hơi ấm:

- Cô nên tập trung vào công việc của mình.

Hương nghe vậy, cuống quýt xin lỗi, nghiêm chỉnh làm việc, không dám hó hé điều gì nữa. Khí chất của người đàn ông này quá mạnh, không ai có thể thoát khỏi sự ảnh hưởng của anh ta, cũng không ai có đủ kháng thể trước sự lạnh lùng của anh mà không bị dọa sợ hãi.

Dõi theo bóng dáng Hương đi như bay khỏi phòng bệnh, NT muốn cười nhưng lại làm mặt lạnh, liếc MV nói:

- Anh làm cô ấy sợ.

- Cô ta làm em đau. – MV nghiêng răng đáp. Nếu không phải cô ta chỉ vô tình và là phụ nữ thì anh đã dạy dỗ “nghiêm túc” từ lâu rồi.

- Cũng không hẳn, nếu không có anh chưa chắc cô ấy đã thêm xuất hiện ở đây. – NT nói mát, không nhận ra giọng nói của mình hơi cao. Sau đó lại liếc mắt nhìn quanh phòng không có ai ngoài hai người và một bệnh nhân bị quần băng trắng đầy đầu đang nằm ngủ trên chiếc giường trong cùng. Người nhà của anh ta đã ra ngoài ăn sáng, sau đó tầm mắt lại trở về trên mặt MV, tiếp tục nói – Dù sao, người ta cũng có ý với anh. Đừng nói với tôi rằng anh không biết. – Cô bấu môi chế giễu.

- Thì sao? – MV nhìn thẳng NT, bình thản hỏi.

Thái độ của anh làm cô tức giận nhưng NT cố gắng giữ giọng bình tĩnh, giả vờ tự nhiên nói:

- Cô ấy có cảm tình với anh, anh không quan tâm sao?

- Không. Cô ta đâu phải em mà anh phải quan tâm? – MV vẫn thản nhiên như nói chuyện thời tiết.

Câu nói của MV khiến NT có chút vui vui trong lòng, dường như trái tim đập nhanh nửa nhịp. Cô hắng giọng đang định nói thì nghe thấy tiếng cười khúc khích. Hai người liền nhìn ra ngoài cửa. Một người phụ nữ khoảng năm mươi, tóc búi cao, vè mặt tròn trịa, phúc hậu với thân mình mập mạp đang nhìn bọn họ cười mờ ám. Người đó đi vào giường bệnh bên cạnh giường NT, ung dung ngồi xuống rồi quay sang nhìn hai người hỏi:

- Hai vợ chồng trẻ lại tâm sự để tăng thêm tình cảm hả?

- Cô Xuân à, cháu đã nói rất nhiều lần rồi, cháu và anh ta không phải vợ chồng. – NT bực bội lên tiếng. Ngược lại, MV cười tươi như hoa nhìn người phụ nữ tên Xuân với vẻ biết ơn và thân tình nói:

- Vâng, chúng cháu đang nói về cô y tá của Tuyết.

- Tôi và anh không phải vợ chồng. – NT tức giận, quay ngoắt sang MV khẳng định một lần nữa. Thái độ của anh luôn mập mờ như vậy mỗi khi cô Xuân nói hai người là vợ chồng. Anh không lần nào phủ định hay thanh minh mặc cho cô hết sức giải thích, nói đến tởm mép. Điều này khiến NT gần như muốn lấy hai tay xé nát miệng anh.

Cô Xuân nhìn NT trừng mắt với MV càng cười mờ ám hơn, ra điều hiểu rõ:

- Không sao, vợ chồng xích mích là chuyện bình thường.

- Cháu không phải. ...

Chưa kịp nói hết câu, NT đã bị MV cướp lời, đưa tay vuốt tóc cô như dỗ dành, cười với cô Xuân trả lời:

- Cô ấy có nhiều lúc giận dữ vô cớ như trẻ con ạ.

- Tôi không giận dữ vô cớ. – NT tức đỏ bừng mặt, nghiêng đầu sang một bên tránh né bàn tay của MV, trợn mắt nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống. Nhưng anh vẫn coi như không biết, cười dịu dàng nói với cô:

- Em không nghe câu, càng bời càng đen sao? Cô Xuân không tin đâu. ... Với lại điều đó không phải sự thật.

- Chúng ta rõ ràng không phải vợ chồng, tôi nói gì sai? – NT hất cằm, bướng bỉnh đáp.

Thấy vậy MV chỉ cười hiền, bỏ qua sự giận dữ của cô, thản nhiên nói:

- Hiện tại chưa... nhưng tương lai sẽ.

- Tương lai? Nếu nó xảy ra thật thì cũng phải là khi thời gian đạt đến một con số vô hạn không tuần hoàn. – NT hừ lạnh, quay đi.

MV vẫn bình tĩnh, nhìn thẳng vào mắt cô, cười nhẹ nhàng nhưng giọng nói lại chắc chắn và kiên định vô cùng:

- Vậy thì anh cũng sẽ đợi đến con số vô hạn không tuần hoàn đó.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Sự nghiêm túc của MV làm NT chấn động nhưng cũng bức bối. Cô rất ghét vẻ mặt cười cười của anh hiện giờ, dường như không điều gì làm cho anh ngậm miệng lại hay tức giận được. Lúc nào cũng cười dịu dàng, âu yếm trước mặt cô khiến cho NT muốn nổi điên cũng không có cơ. Đạo gần đây cuộc đối thoại của hai người hầu như đều kết thúc nghiêng về phía anh, gần như lần nào NT cũng ở thế bị, không thắng nổi khiến cô bức bách, khó chịu. Tại sao gần đây anh dễ dàng khiến cô mất khả năng kiểm soát cảm xúc như lúc trước, hay bối rối, quẫn bách và không thể phản bác? NT không nhận ra sự chuyển biến sâu trong con người mình, càng không thể hiểu nổi người đàn ông này. Có lẽ, đây mới là bộ mặt thật của anh. ... Nhưng điều này lại khiến cô khó tin, vì vậy sau bao lần tò mò, cuối cùng cô cũng hỏi:

- Đạo gần đây anh có bị choáng đầu không?

- Sao bỗng dưng em lại hỏi vậy? – MV giật mình nhìn NT, ngờ ngác hỏi, không theo kịp tốc độ chuyển đổi của cô. Hai người đang đề cập đến vấn đề phát triển của mối quan hệ giữa anh và cô sao bỗng dưng cô lại hỏi đến sức khỏe của anh?

- Không có gì, chỉ là tôi thắc mắc không hiểu tại sao anh thay đổi chóng mặt như vậy. Ngoài lý do anh bị đập đầu vào đầu đó tôi không thể đưa ra bất kỳ lý do nào thuyết phục hơn. – NT bình thản trả lời, không nhìn về mặt ngờ ngác của anh.

Nghe vậy MV phì cười, cúi thấp xuống nhìn sâu vào mắt NT. Dường như hơi thở của hai người hòa quyện vào nhau. Cô vội vàng cứng người nín thở như con thỏ sợ hãi trước con sói xám.

Trong mắt lấp lánh ánh cười, MV nhẹ nhàng nói nhỏ với cô:

- Sao em không nghĩ lý do là vì em?

Hơi thở nhẹ nhàng, thom mát phả vào mặt khiến da NT đỏ bừng. Câu nói của MV lại làm cô kinh ngạc đến mở to mắt hết cỡ nhưng vẫn nín thở, không dám nói. Thấy vậy MV cười khẽ, ngón tay ve vuốt sắc hồng trên má cô càng làm cho nó hồng thêm, anh dịu dàng thủ thỉ:

- Từ khi trải qua khoảnh khắc có thể mất em trong gang tấc, anh đã thông suốt một việc. Đó là. ... Phải tận dụng từng giây, từng phút ở bên cạnh em, yêu thương và quan tâm, bảo vệ cho em. Anh sẽ không ngốc nghếch lãng phí thời gian như trước nữa, hiểu chưa, cô bé ngốc?

Mắt hơi nheo lại vì cười, MV véo yêu chiếc má mọng mọng, phần hồng như trẻ con của NT. Ngược lại NT không có phản ứng gì, chỉ nhìn chằm chằm anh như bị hóa đá, dường như không thể thoát ra khỏi những câu nói nhẹ nhàng mà chan chứa sự dịu dàng, chăm sóc của anh.

Hai người cứ mặt đối mặt nhìn nhau như vậy mà quên mất hoàn cảnh hiện tại. Sau một tiếng ho khan mới giật mình tỉnh giấc, NT vội vàng đẩy MV ra xa, lúng túng như gà mắc tóc nói:

- Ừm. ... Hương mời anh đi ăn sáng đó, anh không đi sao? – Nhớ lại ánh mắt dành cho anh vừa rồi của Hương, NT bỗng thấy có thứ gì đó vướng mắc ở ngực, hơi khó chịu.

- Là ai? – MV không hiểu hỏi.

- Anh không biết cô ấy? – NT trừng mắt không tin nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt ngô nghê của MV, cô đành thở dài – Chính là cô y tá vừa rồi đó. Anh không nghe cô ấy nói sao? – Cô ngờ vực nhìn anh.

- Thì ra đó là tên của cô ta. – MV gật gù như nhớ ra, sau đó lại quay sang nhìn NT ngây thơ hỏi – Tại sao anh phải đi cùng cô ta?

NT bỗng có cảm giác muốn ngất. Không ngờ MV quả thật không biết tên cô gái đó trong khi cô ta đã là y tá của cô được gần hai tuần. Thậm chí anh có thể bình thản, tỏ ra ngô nghê hỏi những câu ngớ ngẩn như vậy nhưng lại có vẻ rất chính đáng và đúng đắn khiến cô không biết trả lời ra sao. Bỗng dưng NT cảm thấy khâm phục độ lạnh lùng và thờ ơ của anh đồng thời tiếc thương cho tình cảm của Hương khi đặt vào người đàn ông này. Rõ ràng cơ hội thành công của cô ấy đã bị bóp chết từ trong trứng nước.

Cô Xuân nằm giường bên cạnh nghe hai vợ chồng tranh luận một hồi, rốt cuộc hiểu ra vấn đề, cười vang giòn nhìn NT nói:

- Thì ra là ghen với cô y tá.

Câu nói của cô Xuân làm NT giật nảy mình, nhìn sang bên cạnh thấy MV đang cười ngoác miệng, vội trừng mắt với anh, cứng rắn khẳng định:

- Cháu không ghen.

- Haiz, còn mạnh miệng trời? – Cô Xuân cười không tin, sau đó lại thờ dài nói tiếp - Nhưng có chồng đẹp trai, còn giỏi giang như vậy thì suốt ngày phải ghen cũng đúng. Chả bù cho cô, lấy phải ông chồng sắc không có mà tài cũng không vì vậy làm gì có cơ hội ghen? Ở với lão ấy mấy chục năm rồi mà có biết cảm giác ghen là gì đâu.

- Được rồi, cháu sẽ nói với chú ấy nguyện vọng của cô. Đến lúc đó, chú ấy tay dắt một cô gái trẻ trung, xinh đẹp đi con ra mắt cô thì cô đừng có hối hận. – NT cười đùa lại.

Cô Xuân nghe vậy, lại càng cười to hơn, sau đó nghiêm túc nói:

- Có đứa con gái nào trẻ trung, xinh đẹp mà đi theo lão ấy thì cô cũng mừng. Ai thay cô gánh lấy của nợ ấy cô còn cảm tạ không hết ý chứ.

- Sao cô chê bai chú ấy nhiều vậy mà vẫn sống cùng mấy chục năm được nhỉ? – NT cười đến chảy nước mắt hỏi.

- Do không ai thèm lão ấy cô đành phải chịu thôi. – Cô Xuân ra về lắc đầu ngao ngán, sau đó liếc mắt nhìn MV rồi nói với NT – Chứ nếu có chồng như cháu thì cô đã đem gói ghém vào trong tủ, khóa chặt lại không cho ai xem rồi. Của quý thì phải giữ gìn cẩn thận.

Lời của cô làm NT cười đến cơ mặt suýt bị chuột rút.

MV ngồi bên cạnh đánh bó tay lắc đầu, nhưng nhìn thấy sự vui vẻ trong mắt cô anh cũng cười theo, đồng thời lo cô cười đến vỡ bụng. Vì vậy vội vàng nắm lấy tay cô giữ lại cho cô khỏi cười phẩn khích quá mà động đến tay chân bị thương của mình, anh nhẹ giọng nói:

- Được rồi, cười nữa là vỡ bụng thật đó. Em muốn ăn gì nào? Để anh đi mua.

Đợi cho hết cơn buồn cười, NT mở miệng định nói thì cô Xuân đã cười xua tay đáp trước:

- Thôi, hai vợ chồng bọn mày ở lại tiếp tục vui đùa, cô đi cho. Dù sao mấy người trong phòng đi ăn sáng vẫn chưa về. Tôi ra có lẽ gặp họ cũng nên.

- Một mình cô đi được không? Cô cũng là bệnh nhân đó. – NT lo lắng nhắc nhở cô. Nào ngờ cô Xuân liền khoát tay, mạnh mẽ nói:

- Cô là do béo quá, máu nhiễm mỡ cho nên cần vận động nhiều. Lâu lắm rồi không được ăn thịt... Ngay cả việc mua cho cháu tiện thể hít hà chút hương vị cho khỏi thèm mà cũng không được thì thà rằng cô lên chùa ở với mấy thầy tiểu còn hơn.

NT lại phá lên cười nhìn vẻ mặt nhăn nhó của cô Xuân. MV thấy vậy cũng đồng ý, cười lễ phép chào cô:

- Vậy, cháu cảm ơn ạ. Cô đi cẩn thận nha.

Cô Xuân cười gật đầu, thông thả đi khỏi. MV và NT nhìn theo cô rồi trao đổi ánh mắt với nhau, cười lắc đầu. Đúng là một người phụ nữ tốt bụng, lại vui tính.

Trong ngôi biệt thự màu trắng lộng lẫy, người phụ nữ quý phái đang dùng bữa tối một mình. Trước mặt bà là một bàn đầy thức ăn. Đứng bên cạnh là ông quản gia và vài người hầu phục vụ. Khuôn mặt lạnh lùng, bà ta nhẹ nhàng, khoan thai đưa đĩa lên miệng, chậm chạp nhai, phong thái ung dung, cao quý của giới quý tộc. Trong bà chẳng khác nào một bà hoàng với quyền lực rộng lớn trong tay nhưng lại cô độc ngay đến cả một bữa cơm cũng không có ai bên cạnh.

Đúng lúc này, có tiếng cửa mở, mấy người hầu vội vàng ngẩng mặt lên nhìn, sau đó cung kính chào hỏi:

- Cô Bảo Ngọc đến ạ.

BN mặc váy ngắn màu hồng, áo sơ mi có thắt nơ ở cổ, chân đi bốt, gạt đầu với họ rồi cười tươi, duyên dáng bước đến gần bà Ella Phan, lễ phép chào:

- Con chào bác. Sao chỉ có một mình bác ăn cơm vậy? Mọi người đâu hết rồi ạ?

Nói xong cô ta đưa mắt nhìn khắp phòng tìm kiếm.

Đến lúc này bà Ella mới thông thả bỏ dao, đĩa xuống, lấy chiếc khăn cài trên cổ lau miệng. Sau đó ung dung ngẩng đầu lên nhìn BN nói:

- Cái nhà này bây giờ làm gì còn quy củ nữa? Đứa thì suốt ngày shopping rồi bỏ bịch, thằng thì chẳng bao giờ có mặt ở nhà. Chỉ còn bà già này cô đơn một mình thôi.

- Sao bác lại nói thế ạ? Chắc tại hai anh chị đều bận nhiều việc, chứ bác đâu có già, vẫn trẻ trung, xinh đẹp như phụ nữ ba mươi tuổi ạ. – BN cười nịnh.

Thấy vậy bà Ella cũng cười, đánh nhẹ vào tay cô đáp:

- Con chỉ được cái khéo nói. Ngồi xuống đây ăn cơm với bác luôn. - Sau đó liếc sang ông quản gia. Ông ta hiểu ý vội vàng phân phó người hầu mang dao đĩa, lấy thức ăn cho BN.

Ngồi ghé đối diện bà Ella Phan, BN lôi ra hai túi quà, đưa cho bà cười lấy lòng:

- Dạ thưa bác, con mới sang Pháp về. Con có mua một chai rượu của Pháp cho bác trai và một chiếc túi sách cho bác ạ.

- Con khách sáo quá. Hai nhà chúng ta thân nhau, sang thăm còn quà cáp. – Bà Ella nghiêm giọng trách, sau đó mới đưa tay nhận. – Thế dạo này bố mẹ cháu vẫn khỏe chứ? Lâu rồi không gặp mẹ cháu, cho bác gửi lời hỏi thăm. – Bà nhìn BN hỏi.

- Vâng, bố mẹ cháu vẫn khỏe. Mẹ cháu cũng muốn sang thăm bác nhưng hơi bận cho nên mẹ lúc nào cũng bảo cháu phải thường xuyên sang chơi với hai bác ạ. – BN cười nũng nịu như trẻ con.

- Đúng vậy, thường xuyên sang chơi với bác cho thân thiết. – Bà Ella gật đầu tán thưởng - Tiện thể vun đắp tình cảm mẹ chồng con dâu.

Nghe bà nói vậy, BN đỏ mặt, cười xấu hổ, sau đó ngập ngừng hỏi:

- Anh Vương...dạo này có hay về nhà...không bác?

- Thì ra là con muốn gặp nó. – Bà Ella cười nhìn BN khiến cô cúi đầu e thẹn, rồi thờ dài nói – Nhắc đến là buồn. Không hiểu nó làm gì mà suốt ngày ở bên ngoài, chẳng mấy khi thêm về nhà, nhất là hai tuần nay. Bác đang bức mình vì chuyện đó đấy, gọi điện thoại gọi về cũng không được. Con cái bất hiếu thế đấy.

Bà Ella tức giận đặt mạnh dao xuống. Hai mẹ con cả ngày không gặp mặt nhau lấy một lần. Con trai sắp sửa không coi đây là cái nhà nữa rồi. Con gái thì sau khi ly hôn cũng không thêm nghe lời bà nữa, muốn làm gì là làm. Suốt ngày yêu đương lãng nhãng, cảm đoán thế nào cũng không được. Các con của bà đều xa lánh, không cần sự tồn tại của bà, ngay cả cháu trai duy nhất của mình cũng vậy, cứ nhìn thấy bà là sợ hãi như gặp cọp. Nghĩ mà đau lòng. Có lẽ bà là một trong những người mẹ bất hạnh nhất trên thế giới này. Bà Ella buồn bực, cau chặt lông mày. Có vẻ như MV được thừa hưởng nét mặt này từ bà.

Quan sát sự không vui trên khuôn mặt của người bên cạnh, BN nhanh nhẹn đảo tròn mắt, làm như lơ đãng nói:

- Chắc là anh ấy đang ở bệnh viện ạ.

Đúng như dự đoán, bà Ella quay phắt lại hỏi:

- Tại sao lại ở bệnh viện? Nó bị làm sao?

Lúc này, BN nhẹ nhàng bỏ dao đĩa xuống, về mặt do dự, muốn nói lại thôi. Bà Ella vội ra lệnh:

- Có chuyện gì cháu cứ nói, không cần kiêng kị.

Thấy vậy, BN hài lòng cười thầm trong lòng, e dè đáp:

- Dạ, chắc anh ấy ở trong bệnh viện chăm sóc...Như Tuyết. Cô ấy...bị tai nạn hai tuần trước ạ.

Lời vừa dứt, bà Ella đã đập tay xuống bàn, tức giận quát:

- Lại là người phụ nữ đó. Không ngờ vì cô ta mà ngay cả nhà nó cũng không về. Nó coi tôi chết rồi sao?

Bà vừa nói vừa thờ hồn hển. BN vội vàng vuốt ngực bà, ra vẻ hiền thực khuyên:

- Bác đừng tức giận, kéo ảnh hưởng đến sức khỏe ạ.

- Con biết chuyện này lâu chưa? Sao không nói với bác sớm? – Bà Ella bình tĩnh lại, cầm tay BN hỏi.

Thấy bà Ella nhìn mình, BN mắt long lanh như sắp khóc, buồn bã quay đi né tránh ánh mắt bà, khó khăn đáp:

- Con...con sợ bác biết chuyện sẽ cãi nhau với anh Vương. Như vậy...như vậy quan hệ của bác và anh ấy lại càng căng thẳng ạ.

Bà Ella nghe vậy thờ dài, vỗ vỗ tay BN than:

- Con tốt bụng, đoan trang lại xinh đẹp như vậy. Hai đứa cũng là thanh mai trúc mã, xứng đôi vừa lứa... nhưng chẳng hiểu thằng Vương nó ăn phải bùa mê thuốc lú gì của người đàn bà đó mà lạnh nhạt với con. Nó làm bác thấy hổ thẹn với con quá, cũng không dám gặp mặt bố mẹ con.

- Bác đừng nói vậy. Từ nhỏ đến giờ, bác coi con như con gái, chăm sóc yêu thương con, làm sao con quên? Bác đừng trách anh Vương, anh ấy cũng chỉ nhất thời mê muội. – BN vội vàng nắm tay nhìn bà, nghẹn ngào nói – Thật ra NT là một cô gái xinh đẹp và tốt bụng. Lúc đầu con cũng nghĩ cô ấy có ý xấu. Con đã đưa cho cô ấy một số tiền để cô ấy dời xa anh Vương...nhưng cô ấy không đồng ý...Có lẽ cô ấy cũng yêu anh ấy giống con. – Ngừng lại một lát, cô ta quay ra nhìn màn đêm đen kịt bên ngoài, ánh mắt tủi thân, buồn bã nói tiếp – Nhiều lúc nhìn hai người vui vẻ bên nhau, con đã nghĩ hay là buông tay, tác thành cho hai người. Con cảm thấy mình thật ác độc nếu xen vào tình cảm của họ...nhưng nếu thiếu anh Vương con sẽ không sống nổi mất.... Con không biết phải làm sao nữa, bác ạ.

Nói xong, BN đau khổ, gục xuống bàn khóc nức nở trong khi ánh mắt lại lóe lên tia thâm độc, sắc sảo không hề ăn nhập với vẻ mặt đau khổ, yếu đuối của cô.

Bà Ella nhẹ nhàng vỗ vai cô an ủi, tức giận nói:

- Con không phải day dứt gì hết, càng không được buông tay. Thăng Vương đang bị lạc đường, con cần phải lôi kéo nó về đúng chỗ của nó. Còn người phụ nữ kia... – Bà hừ lạnh nói tiếp – Đừng mong bước chân vào nhà này. Bác không ngờ tham vọng của cô ta lại lớn như vậy... Cô ta câu dẫn con trai bác tất nhiên là muốn cả gia sản của nó, làm sao chịu lấy một chút tiền lẻ đó? Đã vậy thì ngay cả một xu bác cũng không đưa cho cô ta. Con dâu nhà họ Trần chỉ có một người duy nhất, đó là con. Bác chỉ chấp nhận con. – Bà Ella vừa nói vừa nắm chặt tay BN, gật đầu khích lệ.

Mặc dù trong lòng đang rất vui sướng nhưng BN lại tỏ ra do dự, không nỡ, ngập ngừng nhìn bà Ella:

- Con cảm ơn bác...nhưng còn...anh Vương?...còn NT? Con không muốn anh ấy ghét bỏ con vì phá hoại tình cảm của họ.

BN buồn bã quay đi, ánh mắt xa xăm như chứa bao tâm sự trong lòng. Về mặt thể lương, yếu đuối của cô làm bà Ella cảm động, vuốt tóc cô âu yếm như con, nhẹ nhàng nói:

- Thăng Vương có phúc mà không biết hưởng. Con yêu nó nhiều như vậy mà nó lại phụ bạc con. Bác rất vui mừng vì con yêu nó thật lòng. Con yên tâm, mọi chuyện đã có bác. – Bà thở dài, sau đó về mặt trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng, giọng quyết liệt – Có lẽ bác không thể ngồi yên một chỗ nữa rồi.

Không gian yên tĩnh lại, bà Ella nhìn ra màn đêm bên ngoài, quyết định nhúng tay vào chuyện tình cảm của con mình. Mấy người hầu được lệnh dọn dẹp bàn ăn. Không ai phát hiện ra ánh mắt vui sướng và thâm hiểm của BN. Cô ta khẽ cười mép cười khẩy, trên mặt nước mắt đã khô hết.

Nụ cười ấy ẩn chứa bao điều đáng sợ, làm cho người ta muốn rợn tóc gáy. Xem ra sóng lớn sắp bắt đầu nổi lên.

Xã hội đôi khi bất công hơn người ta tưởng, hoặc họ biết nhưng không thể chấp nhận. Có lẽ chỉ có người xấu mới chứng minh và tô điểm cho người tốt, do vậy trên đời này người xấu luôn nhiều hơn người tốt. Nhưng hãy tin câu nói của đức Phật “tà không thể thắng chính”.... Mọi chuyện lại phải đợi thời gian kiểm chứng.

Một buổi chiều êm ả với những cơn mưa phùn đặc trưng của mùa xuân bay lất phất khắp nơi. Mọi người thong dong thả mình vào cơn mưa êm dịu. Cái se se lạnh của mưa xuân khiến lòng người thôn thức, tươi vui như được trẻ hóa. Đây mới là khí sắc, hơi thở của xuân Hà Nội.

Trong một quán cà phê nhỏ, bên chiếc bàn cạnh cửa kính, có hai người một lớn một nhỏ đang ngồi đối diện nhau. Trước mặt người đàn ông là ly cà phê đen, còn trước mặt bé gái là cốc kem to đủ màu sắc. Những hạt mưa bay bay đậu trên cửa kính gần đó.

Áo bành tô đen vắt ngang thành ghế, trên người là chiếc áo phông trắng, MV từ từ đưa ly cà phê lên uống một ngụm. Về mặt bình tĩnh, im lặng nhìn con gái ngồi đối diện nhưng cánh tay cầm ly lại nắm chặt đã bán đứng anh. Sự vui mừng và nỗi lo sợ, căng thẳng cùng nỗi loạn, tranh chỗ đứng trong lòng anh. Vừa rồi con gái sau bao ngày thờ ơ với anh bỗng nói “Con muốn ăn kem, chú đưa con đi được không ạ?”. MV còn nghĩ mình nghe nhầm, vui mừng khôn xiết, bên cạnh đó cũng hồi hộp không kém. Có lẽ bé đang dần dần tiếp nhận anh, MV không dám hi vọng quá nhiều.

Hằng giọng, MV nhìn AD trước mặt âu yếm, nhẹ nhàng hỏi:

- Con có chuyện gì muốn nói với...chú phải không?

Lúc này AD mới rời mắt nhìn ô cửa kính về phía anh, ánh mắt chất chứa nhiều tâm sự.

Nhìn sâu vào mắt MV, mãi sau AD mới lên tiếng, dường như bé đang cố gắng thoát ra âm thanh từ sâu thẳm trái tim mình với những cảm xúc bị dồn nén từ lâu:

- ...Bố....

Tiếng gọi nhẹ nhàng vừa vang lên đã bị cơn mưa ngoài trời cuốn đi. Dù vậy MV vẫn kịp nắm bắt. Anh nghĩ mình đang mơ, sững sờ nhìn chằm chằm AD như kẻ ngốc.

Phải mất một lúc lâu MV mới hồi phục, tay run run làm sóng sánh cà phê ra ngoài nhưng anh không quan tâm. Đặt vội chiếc ly xuống bàn, ánh mắt có hơi nước nhìn con gái như không tin nổi, MV khàn giọng hỏi:

- Con...con vừa nói gì? – Giọng nói của anh dè dặt như sợ làm con gái giật mình, không dám nói to.

- Bố. – AD bình tĩnh nhắc lại. Lần này giọng nói của bé to và mạnh mẽ hơn nhiều, cũng mang sự khẳng định rõ ràng.

Cuối cùng bé đã cất lên tiếng “bố” thiêng liêng sau năm năm bị kìm nén. Và cuối cùng bé cũng có cơ hội gọi “bố” như bao bạn nhỏ khác. AD đã khao khát được có bố, được ở bên cạnh bố những nhẹ, được bố yêu thương và nuông chiều biết bao. Từ khi bé biết nói, sau tiếng “mẹ” đầu tiên bé vẫn luôn ao ước được gọi “bố”....nhưng đến bây giờ điều đó mới thành sự thật. AD hạnh phúc và thấy ấm áp trong lòng vô cùng. Rất cuộc bé cũng hiểu được cảm giác có bố là như thế nào? Bé sẽ không bao giờ phải buồn bã hay đứng ở một góc ngắm nhìn những bạn khác được bố đưa đón mỗi ngày hay được bố bế bồng với ánh mắt ghen tị và thèm muốn. Bé cũng sẽ không bị bạn nào chê cười là đứa con hoang, không có bố. AD đã có bố, thậm chí là một

người bố rất đẹp trai và tài giỏi.

Âm thanh trong trẻo, ấm áp của AD vang lên trong đầu MV mãi không ngừng, xúc động đến nỗi không dám thở bởi anh sợ chỉ cần mình lên tiếng âm thanh tốt đẹp này sẽ bay đi mất. Trong lòng anh là trăm ngàn cảm xúc đang chảy cuộn theo từng mạch máu, như có hàng ngàn con kiến bò khắp người, ngura ngura lại tê tê. Tim đập thình thịch như phình to hơn nhưng cũng e sợ đây chỉ là giấc mơ, sợ hãi mình không thể nắm chặt trong tay mãi mãi.

MV cúi thấp xuống, rung rung nhìn con gái bé bỏng của mình, dịu dàng nói:

- Con gọi lại một lần nữa... được không?

- Bố. – AD nhẹ nhàng đáp.

- Một lần nữa. – MV ghen ngào nói.

- Bố, bố bố... – Không chịu đựng được nữa, AD khóc, những giọt nước mắt to tròn chảy tí tách xuống bàn hoà với tiếng gọi bố không dứt..

MV đứng bật dậy ôm chặt con gái vào ngực, chỉ muốn nghe con gọi anh như vậy mãi. Thì ra trên đời này lại có thứ âm thanh tinh khiết và tuyệt vời đến vậy. Thì ra đây là niềm kiêu hãnh, niềm hạnh phúc lớn nhất của một người bố khi được con mình gọi. MV bỗng thấy yêu sao cái ẩm ướt của mùa xuân, yêu sao cơn mưa phùn ngoài kia, yêu sao cả những ngọn cây, cọng cỏ đang tắm mình trong nước mưa.... Mọi thứ trước mắt dường như lung linh, huyền ảo đến hoảng hốt. MV muốn thắt tay chặt hơn để giữ chặt tất cả nhưng lại sợ làm mọi thứ tan vỡ.

Hai bố con ôm nhau thắm thiết, AD nằm trong lòng MV khóc lóc thỏa thích, như xả hết nỗi ảm ức và thiệt thòi của những ngày không có bố. Lúc này bé hoàn toàn là một cô bé con năm tuổi với niềm hạnh phúc vỡ òa trong vòng tay ấm áp và tràn ngập yêu thương của người bố. Còn MV xúc động, khóe mắt đỏ hoe, hôn lên mái tóc đen huyền, mềm mại và thơm mát của con gái với tất cả yêu thương.

Bên ngoài, những hạt mưa nhỏ li ti đậu vào mặt kính. Mọi người đi đi lại lại trên đường, trong khi đó ở chiếc bàn bên cạnh cửa kính trong suốt kia, hai bố con MV đang đắm chìm trong niềm vui đoàn tụ, không còn biết đến sự tồn tại của thời gian và không gian.

Nằm yên trong lòng bố, AD hai mắt đỏ hoe vì khóc nhiều nhưng miệng lại nở nụ cười tươi chưa từng có. MV cũng im lặng ôm con gái như ôm trọn cả thế giới vào lòng, cảm xúc vẫn còn lâng lâng trong tim. Ly cà phê trên bàn đã nguội ngắt, ly kem của AD cũng đã tan gần hết. Bỗng dưng bé ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh, ngập ngừng hỏi:

- Bố ơi... Bố có yêu mẹ không ạ?

Nghe con hỏi vậy, MV không vội trả lời mà nhìn lại con gái trong lòng. Hai tròng mắt bé đỏ hoe, chiếc mũi nhỏ nhắn cũng hồng hồng như mũi thỏ, đôi má phúng phính, mọng nước như quả ** sữa, khiến người ta chỉ muốn cắn một cái. Kim lòng không đậu, MV cúi xuống thơm vào hai má bé, tình yêu và niềm hạnh phúc từ từ dâng lên đầy mắt. Sau đó anh nghiêm túc trả lời con như một người bạn thân thiết, có thể tâm sự tất cả:

- Bố yêu mẹ con. – Câu nói ngắn gọn, đơn giản nhưng lại chân thật và đáng tin nhất.

- Vậy còn những người khác ạ?

- Không có người nào khác. Bố chỉ yêu một mình mẹ con. – MV bình tĩnh đáp.

- Vậy... có phải vì bố muốn có con cho nên mới nói yêu mẹ? – AD tiếp tục hỏi.

- Không. – MV vẫn trả lời ngắn gọn.

- Cũng không phải bố muốn cướp con khỏi mẹ? – Niềm vui trong ánh mắt AD tăng dần theo câu trả lời của anh.

Nghe con gái hỏi vậy, MV phì cười, đưa tay xoa xoa đầu con nói:

- Không, tất nhiên là bố muốn có cả con và mẹ rồi.

AD hài lòng gật đầu, sau đó nheo mắt hỏi:

- Vậy...bố yêu mẹ hay con nhiều hơn ạ? – Trong ánh mắt bé lóe lên tia tinh nghịch, muốn bắt bố. Ngược lại MV không rối rắm mà bình thản đáp:

- Bố yêu hai mẹ con như nhau... Bố có lỗi với hai người nhiều lắm. – MV nhìn sâu vào mắt con với nỗi đau và sự dằn vặt - Bố sẽ yêu thương và bù đắp cho hai mẹ con tất cả. – Anh âu yếm nhìn con, trong mắt là tình yêu thương và sự hứa hẹn mạnh mẽ.

AD thấy vậy, không còn tức giận nữa, nhào người lên thơm vào má bố, tha thứ. Sau đó bé lại ngược mắt nhìn anh hỏi:

- Vậy bố yêu mẹ và con như thế nào ạ?

- Bé con có biết con đối với mẹ quan trọng như thế nào không? – AD trịnh trọng gật đầu với anh. MV cười nhẹ nhàng vuốt tóc con, sau đó dịu dàng nói – Con là ánh dương của mẹ và.... Mẹ là ánh dương của bố.

MV chỉ nói một câu duy nhất nhưng anh tin con gái có thể hiểu được nỗi lòng của anh. Đúng vậy, NT chính là ánh mặt trời rực rỡ, chiếu sáng cuộc đời đen tối và băng giá của anh. Không có ánh mặt trời thì sẽ không có sự sống trên thế giới... Nhưng không có AD cô sẽ không thể tồn tại... Mà cô không còn tồn tại thì anh cũng không có lý do để tồn tại. Vì vậy, ba người chính là một thể gắn chặt, không ai trong số họ có thể tách rời.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhầm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Sau một hồi, MV âu yếm véo mũi con gái hỏi:

- Bé con còn gì thắc mắc nữa không?

AD không trả lời, chỉ cười lắc đầu với anh. Vì vậy MV đứng dậy, nắm lấy bàn tay bé xíu, mềm mại như bông của bé nói:

- Vậy được rồi, bố con mình về thôi. Nếu để mẹ đợi lâu, mẹ sẽ lo lắng và nhớ mong chúng ta.

- Mẹ chỉ nhớ con thôi. – AD le lưỡi, làm mặt xấu với bố.

Thấy vậy MV ra vẻ buồn bã, xụ mặt xuống, sau đó bước đi nhưng AD lại không chịu cất bước. Anh cúi xuống nhìn bé, thắc mắc không hiểu. AD không nói gì, chỉ xòe hai tay ra. Lúc này anh mới hiểu bé muốn gì, phì cười rồi bế bổng bé lên.

AD cũng cười tươi reo lên:

- Con muốn được cung kiềng cơ.

- Vậy bé con thom bỏ cái nào. – MV chìa mặt cho con gái.

Nghe vậy, AD liền thom thật kêu vào má anh. MV cười như chưa bao giờ được cười rồi đặt con gái lên cổ, đưa tay giữ chân bé, ung dung bước vào con mưa.

AD ngồi trên cổ MV cười toe toét, hai tay nắm chặt tóc anh. Trên đầu bé được trùm chiếc áo bành tô của anh để tránh mưa.

Mọi người ngơ ngẩn nhìn theo bóng dáng của hai bố con với ánh mắt yêu thương. Dường như tình cảm thâm thiết của họ đã sưởi ấm không khí lạnh lẽo ngoài trời, xua tan sự ẩm ướt khó chịu của thời tiết. Hình ảnh gần gũi, thân thương của hai bố con chính là một bức tranh tuyệt mỹ làm rạng ngời một vùng trời của buổi chiều xuân sắp tàn, khắc sâu trong ánh mắt mỗi người qua đường.

CHƯƠNG XXIX: LỄ TÌNH NHÂN ĐẦU TIÊN.

Con mưa phùn từ hôm qua vẫn chưa dứt, thêm chút gió thổi nhẹ nhàng, một màu xanh dịu êm bao trùm khắp chốn. Khung cảnh buổi sáng thật nhẹ nhàng và thoải mái.

NT đang ngồi trên giường ngắm nhìn sự sống ngoài kia từ chiếc cửa sổ trước mặt. Bây giờ cô mới hiểu rõ cảm giác của người tù chính trị, bao hoài bão, khát vọng và lý tưởng to lớn nhưng lại bị ngăn cản và giết chết bởi thanh sắt lạnh lẽo và tàn ác của nhà giam tăm tối, ngay cả một chút ánh sáng cũng không có. NT cũng vậy, nhưng đó không phải là những hoài bão lớn lao hay to tát như họ mà chỉ là muốn được chạy nhảy, hòa mình với thiên nhiên tươi đẹp và được hòa nhập với nhịp sống hàng ngày. Đáng tiếc chân tay cô vẫn chưa khỏi, cho nên đành làm kẻ nhàn rỗi đến phát chán trong này. May mà có chị Huệ và Hân đến nói chuyện với cô cho đỡ buồn.

Chị Huệ ngồi trên ghế, bỏ cam cho NT đồng thời tán chuyện vui, cười đùa cô:

- Chỗ này bây giờ là nhà mới của boss mình rồi.

- Đúng đấy, sắp chuyển cả công tác đến luôn.

Vừa nói Hân vừa mời mấy người trong phòng ăn cam, sau đó cũng cắn một miếng, vị chua khiến cô hơi nhăn mặt, đưa cho NT miếng khác. NT liền cầm lấy ăn ngon lành, coi như không nghe thấy gì.

- Sướng nhất nó đấy. – Cô Xuân ăn cam, ghen tị nói.

Chị Huệ nhìn NT đang ung dung ăn, sau đó thở dài than:

- Đúng đó cô. Tuyệt bây giờ cũng giống như những đứa con gái mới lớn, nhập nhèm trong chuyện tình cảm. Rõ ràng có cảm giác với người ta rồi mà còn giả vờ vô tình, định làm lạt mềm buộc chặt đấy.

Nói xong chị liếc mắt khinh thường nhìn NT. Hân cười đắc ý vì bạn mình cũng có lúc bị người khác coi thường.

Lúc này NT mới đưa mắt nhìn Hân khiến cô cảm thấy lạnh sống lưng, không dám cười nữa, sau đó thông thả hỏi chị Huệ:

- Chị nghĩ việc bừa bãi thế này không sợ bị trừ lương hay đuổi việc sao?

- Sợ gì? Bây giờ người ta lấy lòng chị mày còn không kịp nè. Ai chẳng biết chị đến đây là theo lệnh boss. Chồng mày sợ mày buồn chán cho nên mới bảo chị đến tâm sự với mày cho đỡ tự kỉ. Vì vậy, đây cũng coi như công việc. – Chị Huệ hất hàm, vênh mặt tự đắc kết thúc câu nói.

Mặc dù vậy, NT cũng không để khí thế của chị vào trong mắt, tuyệt tình không cho chị chút thể diện nào đáp:

- Đó chính là lý do chị ở đây mua vui cho em. Nếu không làm em vui tức là chị không làm tròn trách nhiệm. ... Vậy thì bị đuổi việc là chuyện đương nhiên. – NT thần nhiên nói như bà lớn thực sự - Cho nên... Em mới là người được lấy lòng trước tiên nhĩ? – Cô cười ngạo nghễ hỏi chị Huệ.

Tình huống đột ngột bị xoay ngược 180 độ. Chị Huệ đang ở thế thượng phong đã chuyển thành hạ phong, chỉ có thể tro mắt oán hận nhìn NT ngạo nghễ ngồi trên “ngai vàng” vừa cướp được. Xem ra, bất cứ ai đầu tay đôi với NT, dù đang ở đâu đi chăng nữa thì cô vẫn có thể dành lại thế chủ động bất cứ lúc nào. Hân tiếc hận nhìn chị Huệ cau có mặt mày, thất bại thảm hại một bên. Cô bạn của cô lại một lần nữa bách chiến bách thắng.

Ngồi trên giường, NT cười nghiêng ngả nhìn hai người kia xụ mặt. Cô làm sao để cho họ qua mặt được.

Ánh mắt vô tình liếc qua phía cửa, NT vội ngừng lại nhưng bóng dáng đó đã biến mất. Chẳng lẽ mình nhìn nhầm? Cô cau chặt lông mày trầm tư.

Hai người kia thấy NT thần thờ nhìn ngoài cửa cũng nhìn theo nhưng không thấy gì, bèn hỏi:

- Sao vậy?

- Không có gì, chắc là em nhìn nhầm. – NT lắc đầu cười đáp.

Nghe vậy hai người cùng thờ phào nói:

- Mày rảnh rồi quá thì ngủ nhiều một chút hay bồi dưỡng tình cảm với lão Vương. Đừng có mà suy nghĩ linh tinh rồi ảo tưởng vợ vẫn.

- Thôi được rồi, không nói chuyện của em nữa. Nói chuyện của hai người đi. – NT khoát tay ngăn lại, sau đó quay sang chị Huệ hỏi – Mấy đứa cháu và anh rể của em dạo này thế nào? Lâu rồi không gặp bé Nhật, em nhớ bé lắm. AD cũng nhắc mẹ Huệ cho anh ấy đến chơi với nó suốt.

Vừa nghe NT nói đến gia đình, chị Huệ liền thờ dài ngao ngán, vừa ăn cam vừa kể:

- Nói đến mấy bố con nó lại đau đầu. Lão Hưng thì vẫn bận rộn làm việc suốt ngày, làm gì có thời gian để ý đến vợ con. Còn hai thằng lớn học hành vẫn vậy, khổ nỗi bố mẹ bình thường làm sao con cái thông minh được? – Chị Huệ thờ dài chán nản, trong khi những người kia cười khúc khích. Sau đó chị lại trở nên tức giận ngút trời khi nhắc đến đứa con út. – Còn thằng Nhật, nhắc đến lại điên tiết. Tao chi hận tại sao lúc trước không đẻ ra quả trứng rồi luộc ăn cho ngon, đỡ khỏi khổ sở thế này. Ai đời mới có bảy tuổi đầu, một hôm đi học về bảo với mẹ “Con mới có bạn gái. Bạn ấy tên là Thanh Huyền, xinh xắn và dễ thương lắm. Bạn ấy cũng yêu con. Chúng con đã nắm tay và thỏm môi rồi”. Mọi người xem, có tức không? – Chị Huệ xòe tay về phía họ hỏi.

- Thế sau đó chị làm gì nó? – NT buồn cười nhìn chị, không trả lời mà hỏi ngược lại.

- Còn thế nào nữa? Tao túm cổ nó bắt tụt quần nằm ra giường đánh cho một trận sưng mông. Nào ngờ nó còn gào khóc đòi bỏ nhà sang ở nhà đứa đấy. Làm tao tí học máu chết. – Chị Huệ nói xong vội lấy tay quạt quạt vì nóng, mặc dù nhiệt độ chỉ sắp xỉ 20 độ C.

Mọi người vừa nghe xong, không thể kiềm nổi, cười lăn lộn như kẻ điên.

Hân lấy tay lau nước mắt cảm thán:

- Ai, em luôn nghĩ AD đã là dị nhân lắm rồi, ai ngờ con trai chị còn là dị nhân của dị nhân.

- Nè, cậu muốn chết sao mà dám nói con gái yêu của mình như vậy? – NT đập tay Hân, lừ mắt đe dọa. Sau đó cười tùm tùm nhìn chị Huệ phân tích:

- Thằng bé không phải dị nhân gì, chẳng qua là được thừa hưởng từ mẹ nó thôi.

Vừa dứt lời, hai người nhìn nhau cười nắc nẻ, còn chị Huệ tức nỏ đom đóm mắt mà không làm gì được.

Mọi người đang cười bỗng dừng có tiếng trẻ con reo lên, quay lại nhìn. Hóa ra là bé Hùng, đang mặc quần áo bệnh nhân màu xanh, chân trái bị băng bó như cột nhà, khuôn mặt phúng phính lem nhem nước cam, vênh mặt kiêu ngạo nói:

- Như vậy có gì mà giỏi? Hỏi con học mẫu giáo con đã có bạn gái rồi. Ngày nào con và bạn ấy cũng chơi với nhau, nắm tay nhau suốt, có lần bạn ấy còn chủ động thỏm vào má con.

Mấy người lớn vội im bật, nụ cười cứng đờ trên mặt, chỉ có thể trở mắt nhìn bé. Hùng mới mười tuổi là cùng vậy mà đã ra dáng như vậy khiến cho họ không biết nên vui mừng hay lo lắng cho thể hệ măng non của đất nước sau này? Xem ra người lớn luôn mặc định trẻ con không biết gì, ngây thơ hay dễ lừa gạt chính là sai lầm trầm trọng nhất của họ.

Mẹ Hùng – Một phụ nữ chân chất, bình dị và cao gầy, khoảng 30 tuổi - đang lấy khăn lau mặt cho bé thấy mọi người đều khiếp sợ nhìn con mình, liền xấu hổ, mắng con:

- Vớ vẩn, mày biết gì là bạn gái mà nói? Nghịch ngợm ngã gãy chân. Bây giờ mặc quần áo còn phải nhờ mẹ giúp đây này. Nói linh tinh nữa thì mẹ cũng đánh cho sưng mông như cô kia.

Hùng nghe vậy không phục, phụng phịu mặt, đưa ánh mắt trong veo nhìn mẹ muốn nói nhưng lại sợ bị đánh cho nên chỉ có thể mím chặt miệng, phản kháng trong cảm lạnh, ngoan ngoãn ngồi ăn cam.

Cô Xuân nhìn Hùng lắc đầu, than thở:

- Haiz, xem ra trẻ con bây giờ lớn nhanh quá, bà già này không theo kịp mắt.

- Đúng vậy cô ạ. Cháu nuôi mình nó thôi mà còn khổ cực thế này. Phục các cụ ngày xưa sát đất, nuôi con giỏi thật. – Mẹ Hùng cười đáp.

Người nhà anh Cao - giường bên cạnh bé Hùng, bị thương ở đầu, cũng là bệnh nhân bị nặng nhất trong phòng. Hiện tại anh đang ngủ - là một cô gái dễ thương, nhỏ nhắn, cũng chính là bạn gái của anh. Đắp lại chăn cho bạn trai cẩn thận, cô gái ngược nhìn mọi người rồi cười nói:

- Trẻ con đã như vậy, bọn thanh thiếu niên còn kinh khủng hơn. Các cô không tưởng tượng nổi đâu ạ.

- Thế mới nói, bây giờ nuôi con đã khó, dạy con còn khó gấp ngàn lần. Tôi lo mấy đứa nhà mình sau này lớn lên hư hỏng lắm. – Chị Huệ thở dài ảo não.

Mọi người cũng đồng tình với chị. Trẻ con bây giờ quá khôn, bất chước rất nhanh và nhớ lâu. Người lớn phải thật cẩn thận nếu không rất dễ làm bé nhiễm thói xấu.

Trong khi mọi người đồng tình với ý kiến của chị Huệ, NT lại không cho là vậy, cô bình tĩnh phân tích:

- Theo em thì không hẳn là vậy. Trẻ con như một tờ giấy trắng, chúng ta viết gì lên đó đều rất dễ nhớ và khó xóa đi. Chúng luôn muốn tìm tòi, khám phá thế giới xung quanh và thường rất hay thắc mắc tại sao? Do vậy điều quan trọng nhất đối với trẻ con là đừng bao giờ nói dối chúng. Chúng hỏi gì ta nên trả lời một cách dễ hiểu nhất... Còn những vấn đề nan giải hay tế nhị thì một là không nói, để sau này lớn chúng sẽ biết. Hai là giải thích một cách đơn giản, ngắn gọn nhất. – NT ngừng lại nhìn mọi người một lượt, sau đó tiếp tục – Lấy ví dụ như việc chúng hỏi “con được sinh ra như thế nào?”, phần lớn các bậc phụ huynh đều nói tránh kiểu như: con được nhặt về hay được con cò sinh ra... thậm chí là con được sinh ra từ nách mẹ....Không nên nói như vậy, chúng ta có thể nói “Con được bố và mẹ cùng sinh ra. Đó là lý do con có bố mẹ hoặc con sinh ra từ trong bụng mẹ còn nếu muốn biết rõ hơn thì lớn hơn một chút con có thể tìm hiểu”. Hạn chế nhất có thể việc nói dối trẻ con bởi sau này chúng biết chúng sẽ nghĩ người lớn toàn nói dối. Chúng sẽ không bao giờ tin tưởng chúng ta nữa và cũng sẽ học tính xấu đó.

Nói xong NT lại nhìn bọn họ muốn nghe góp ý. Mọi người ngơ ngác một lúc sau đó mới kịp phản ứng, vỗ tay khen.

- Đúng là cô giáo có khác, dạy con cũng đầy tinh tú. Thảo nào AD lại siêu nhân như vậy. – Chị Huệ ngưỡng mộ.

Mọi người đồng thanh gật đầu như một cái máy với chị, khiếp sợ và nể phục nhìn NT. Thấy vậy cô chỉ biết lắc đầu cười, xua xua tay nói:

- Có gì đâu. Mọi người đều từng là trẻ con, chẳng qua khi chúng ta lớn lên đã quên mất trẻ con là như thế nào... Thôi không nói chuyện đó nữa – NT quay sang Hân hỏi - Còn cậu? Đã nghĩ thông suốt chưa?

- Chuyện gì? - Hân ngơ ngác hỏi lại, không theo kịp tư duy của bạn.

- Còn chuyện gì ngoài chuyện dám cười của hai người nữa? Mẹ mình mong con dâu đến lỗi cả mắt rồi đó. – NT ngao ngán nói.

Đến lúc này Hân mới nhớ ra, đỏ mặt e thẹn đáp:

- Ừm... Vẫn đang suy nghĩ.

Nhìn vẻ mặt xấu hổ của bạn, NT trừng mắt ai oán, gờ tay lên kêu trời:

- Ôi trời ơi, cậu còn muốn nghĩ đến bao giờ? Đến khi anh mình tóc bạc, răng rụng hết sao? Ác vừa thôi chứ.

- Chắc cũng gần đến đó. – Hân thản nhiên trả lời như đó là chuyện của người khác chứ không phải của mình.

Sau một lúc trở mắt nhìn Hân như nhìn một kẻ mất trí, NT bình tĩnh lại, cười khẩy chế giễu:

- Được rồi, cậu không muốn anh Minh thì thôi. Mình cũng không thể làm khó bạn bè. Anh mình đành phải tìm người khác vậy, dù sao cũng không thiếu người tình nguyện.

- Đúng vậy, thằng Minh đẹp trai lại ga-lăng thể cơ mà. Chị mà trẻ hơn vài tuổi thì chạy theo sau nó lâu rồi. – Chị Huệ cũng góp gió thổi lửa.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhầm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Nghe vậy, Hân tức xịt khói, đập tay vào thành ghế quát:

- Anh ấy dám? Minh không cho phép.

- Sao lại không dám? – NT nhướn mày thách thức. Thấy Hân tức giận đến không thốt nên lời đành thờ dài hỏi:

- Vậy rốt cuộc cậu muốn gì đây? Không muốn kết hôn với anh mình nhưng lại không cho anh ấy tìm người khác.

Nghe hỏi vậy, Hân cũng thờ dài, quay đi trốn tránh ánh mắt sẫm soi của mọi người. Mãi sau mới lí nhí nói:

- Không phải là mình không muốn kết hôn với anh ấy...nhưng mình...mình...sợ.

- CÁI GÌ? – Máy người kia đồng thanh hét lên như không hiểu nổi những gì Hân nói.

Một cô gái năng động, cũng đã bước vào cuộc sống thực một thời gian, lại không phải những thiếu nữ yếu đuối, yếu đuối như Hân mà cũng sợ kết hôn. Đúng là chuyện lạ bốn phương. Chị Huệ và NT cùng ngoáy tai xem có phải tai mình có vấn đề?

Nhìn hai người làm vậy, Hân đỏ bừng mặt nhắc lại:

- Mình...mình sợ...kết hôn.

Mọi người im lặng nhìn cô mấy giây, sau đó phì cười đến mức suýt nữa sặc nước bọt chết. Hân tức giận đánh cho mỗi người một cái, hét lên:

- Không được cười. Có gì mà buồn cười?

Sau khi cười đã, NT thở hổn hển xoa tay nói:

- OK, vậy tại sao cậu sợ? Đây là chứng tiền kết hôn trong truyền thuyết sao?

- Ừm...chắc có lẽ là vậy. – Hân cúi mặt lúng túng, xoắn hai tay lại với nhau.

Câu trả lời của Hân làm chị Huệ suýt té ghế ngã, sau đó hít sâu một hơi hỏi:

- Sợ gì? Nói rõ nghe xem nào? Chị chữa bệnh cho, kinh nghiệm đầy mình đây.

Mấy người kia nghe vậy cũng gật đầu như gãi tai.

Được sự khuyến khích của mọi người, Hân ngồi thẳng lên, hít một hơi dài nói:

- Ừm... Em sợ sau khi kết hôn tình yêu sẽ bị phai nhạt. Mọi người vẫn nói “Hôn nhân là phần mộ của tình yêu” còn gì? Em sợ lấy nhau xong, suốt ngày ở cùng rồi nhìn mặt nhau, anh ấy dần dần chán em thì sao? Em cũng sợ tình yêu của chúng em chưa đủ chín mùi, sợ chưa hiểu rõ nhau... Nói chung là sợ rất nhiều thứ. – Cô đồng dục chốt lại.

NT sau một hồi chăm chú nghe, không nói gì, chỉ nghiêm túc nhìn Hân.

Mãi sau cô mới thờ dài nắm lấy tay Hân, hóa giải những thắc mắc của bạn:

- Hân à, mình chưa lấy chồng... nhưng có lẽ mình là người ngoài cho nên có thể nhìn rõ mọi chuyện hơn cậu. Vì vậy cậu hãy nghe rõ đây. – NT nhìn thẳng mắt Hân như ra lệnh - Thứ nhất, chuyện tình yêu là của riêng hai người do vậy hợp hay tan, hạnh phúc hay chia ly là do sự gìn giữ và cố gắng của hai người chứ không phải do kết hôn hay không.

- Nếu cố gắng mà không thành công thì sao? – Hân vội vàng hỏi.

- Đúng vậy, có những chuyện mình cố nhưng vẫn không được. Như chị này, cố gắng đến mấy vẫn vậy. Ngày thì càng già trong khi thằng chồng cứ trẻ mãi hỏi làm sao nó không chán mình? – Chị Huệ gật đầu bổ sung rồi vội vàng ngậm miệng cúi đầu trước cái lờ mắt cảnh cáo của NT. Thấy vậy cô mới hít sâu một hơi, cố kiềm chế nói tiếp:

- Chuyện nhan sắc, bề ngoài không phải là cốt lõi của tình yêu. Nếu một người đàn ông yêu cậu thật lòng, họ sẽ chẳng thèm để mắt đến những thứ phù du đó.

- Biết thế nào được, thằng nào mà chả muốn ngắm gái xinh, chả có lúc chán cơm thèm phở. – Chị Huệ bĩu môi phản bác.

- Đúng vậy, con gái cũng thích trai đẹp mà... Hoặc thằng chồng quá kém cỏi, hoặc mình là người chán trước, hoặc bố mẹ chồng và em chồng quá ghê gớm... - Cô Xuân bỏ sung liên hồi. Chỉ có hai người kia là im lặng không nói lời nào.

Đến lúc này, NT không thể chịu được nữa, quay sang cười với họ nghiêng răng nói mát:

- Hai người đang khuyên cô ấy ở không cả đời sao?

Chị Huệ nghe vậy hiểu ý, vội vàng ngậm miệng lại, không dám nói gì nữa. NT hài lòng quay lại tiếp tục khuyên Hân:

- Thứ hai, chuyện gần nhau lâu ngày có thể phát sinh cảm giác chán nản thì cũng vậy thôi. Nếu cậu và anh ấy đều trân trọng và gìn giữ nhau thì sẽ không có chuyện chán nhau, càng không có chuyện “thèm phở” ở bên ngoài. Đồng thời không có chuyện bất hòa giữa mẹ chồng và em chồng với mình. – NT nhấn mạnh mấy chữ vừa rồi của hai người kia, đồng thời cũng đánh mắt về phía họ - Thứ ba, chuyện hiểu nhau càng dễ giải quyết. Hai người lớn lên cùng nhau, vì vậy cậu và anh Minh tính cách như thế nào hai người đều rõ như lòng bàn tay. Không thể nào vẫn còn chưa hiểu nhau được. Cuối cùng là vấn đề tình yêu chưa chín mùi lại càng vô vẩn. Cậu phải hiểu, anh mình đã ba mươi tuổi, anh ấy không còn là một thiếu niên nông nổi, coi tình yêu là trò đùa và kết hôn chỉ vì loại cảm xúc nồng cháy, bốc đồng nhất thời. Anh ấy chắc chắn rõ ràng tình cảm của mình, nếu không anh ấy sẽ không bao giờ mở lời với cậu. Điều đó mình tin cậu cũng rõ ràng như mình.

Mọi người nhìn Hân gật đầu đồng ý, như vừa được thông sáng tư tưởng đảng, đồng loạt giơ ngón tay cái lên với NT tán phục.

- Tuyệt à, mày không làm chính trị thì đúng là một thiếu sót trầm trọng của bộ máy nước mình. Để mày đi cãi nhau, tranh luận với Mỹ, thì có mà Obama cũng phải méo mồm trúng gió độc. – Chị Huệ cười nói.

NT liếc mắt khinh thường nhìn chị không chấp, sau đó vui vẻ đập mạnh vào tay Hân khiến bạn đau nhăn mặt nói:

- Thành giao, quyết định đến khi mình xuất viện tổ chức luôn. Tối nay mình sẽ thông báo với anh Minh. Chắc bố mẹ mình phải trẻ ra mười tuổi và đi khoe khắp làng mất. – NT cười nháy mắt trêu bạn.

Hân mặt đỏ như quả cà chua đánh NT, còn mọi người được một trận cười nghiêng ngả.

Sau khi chị Huệ và Hân ra về, NT năn nỉ cô y tá và cô Xuân cho cô ra ngoài trời một lát, nếu không cô sẽ tác quái ở trong phòng. Vì vậy hai người kia đành đồng tâm hiệp lực khiêng cô lên xe lăn, đẩy ra ngoài.

Con mưa phùn đã bay mất, những tia nắng đang le lói qua các cành cây chiếu lên mặt đất. Cây cối dần hồi tỉnh, vườn mình đón nắng mới. Vài chú chim nhỏ tung tăng nhảy nhót hết cảnh này sang cảnh khác, cất tiếng hót gọi nhau ý ới. Âm thanh của thiên nhiên thật tinh khiết và tươi sáng.

Ngồi một mình trong vườn cây, NT tắm mình trong ánh nắng tươi đẹp, đầy sức sống của mặt trời và lắng nghe âm thanh sinh động, vui vẻ của thiên nhiên.

Hít một hơi đầy phổi rồi thở nhẹ ra, cô thấy mình nhẹ nhõm như thả hồn theo những con chim kia, chỉ ước gì mang theo được cả cái thân xác vụng về và cứng nhắc này.

Những lúc như thế con người mới thanh thản và lắng đọng, mới có thời gian và nhàm chán đến mức muốn nhìn lại những gì đã trải qua. NT cũng trở nên sâu sắc và đa cảm hơn.

Cuộc đời của mỗi người cũng giống như đi một con đường, đi đến cuối đường chính là lúc chấm dứt sinh mạng của chính mình. Có nhiều cách đi và nhiều trải nghiệm khác nhau:

Có người cứ cắm đầu mà đi, không bao giờ quay lại nhìn dù chỉ một lần. Có lẽ đến cuối đường, sau khi đã nếm được những đỉnh cao như ý họ mới quay đầu lại nhìn và phát hiện ra trong lúc lấy được nhiều đỉnh cao, họ cũng đánh rơi nhiều thứ quý giá mà mắt thường không nhìn thấy. Đến lúc hối hận thì đã muộn, và họ sẽ phải kết thúc con đường của mình trong hối tiếc. Thậm chí họ cũng không có cảm giác thành công.

Có người chọn cách vừa đi vừa nhìn lại và làm cho họ chẳng lấy được thành công mà cũng không có quá nhiều thất bại bởi họ luôn bị giằng xé giữa đi tiếp và lùi lại, giữa hiện thực và ảo tưởng. Cho nên họ cũng kết thúc con đường của mình trong mơ hồ, thiếu sót....

Có người lại chọn đi ngược, quay lưng về phía trước khiến cho họ luôn nhìn rõ và lưu giữ những gì đã qua, vì vậy họ sẽ không bao giờ thoát khỏi được quá khứ. Cuối cùng họ cũng chấm dứt quãng đường của mình trong day dứt và vướng mắc với quá khứ đã qua, làm lãng phí hiện thực. Còn lại chỉ là đau khổ và hối tiếc....

Cuối cùng là loại người vừa đi vừa nhìn mọi hướng. Khi leo đến một đỉnh cao họ sẽ không vui mừng hay kiêu ngạo đến mức ngủ quên trên đó với những hào quang chói lòa mà họ sẽ nhìn lại những gì đã trải qua để đạt được thành công đó. Từ đó họ sẽ trân trọng và hiểu rõ, đồng thời sử dụng nó một cách đúng nhất. Họ cũng nhìn rõ mặt đất dưới chân mình, vì vậy có thể tránh khỏi những gò ghề, vũng bùn hay những viên sỏi sắc cạnh để tránh bị ngã, bị tổn thương. Họ chính là những người kết thúc con đường của mình với nhiều thành công nhất và lãng phí ít nhất. Đến cuối con đường họ có thể ngoảnh lại nhìn trời, nhìn mây với một nụ cười mãn nguyện trên môi.

Vậy cô thuộc loại nào trong số đó? NT đưa tay hứng lấy tia nắng trên tay mình, sau đó bật cười thích thú nghĩ lại những gì chị Huệ đã nói. Có lẽ cô thật sự có khiếu phát triển chủ nghĩa Mác- Lê nin.

Đang cười thích thú với phát hiện mới mẻ của mình, bỗng có tiếng cười nhẹ xen vào, NT vội vàng quay lại nhìn đằng sau nhưng không thấy bất cứ ai, tiếng cười cũng đã tắt. Cau chặt mày nhìn chăm chăm hướng phát ra âm thanh, nhưng vẫn chẳng thấy gì, NT đành thất vọng quay lại.

Chẳng lẽ mình nhầm? Nhưng tại sao gần đây mình luôn cảm giác có ánh mắt phía sau lưng? Dường như có ai đó đang dõi theo. Chắc có lẽ nhạy bén quá rồi, NT lắc lắc đầu xua tan ý nghĩ thấp thòm đó. Lúc này cô mới nhìn xuống chân mình, phát hiện ra chiếc khăn đắp trên chân đã bị rơi xuống đất khi cô quay người. Chân tay lóng ngóng, NT chẳng biết làm thế nào để nhặt nó lên.

Đúng lúc này, một bàn tay to lớn, gân guốc nắm lấy chiếc khăn, nhấc lên. NT nâng tầm mắt theo chiếc khăn nhìn thẳng vào mặt người đối diện.

Một người đàn ông với gương mặt dài, xương xẩu như thân hình của anh ta. Ánh mắt sâu, lông mày rậm trông hơi dữ dằn, đôi môi tím tái chứng tỏ anh ta là người nghiện thuốc lá. Mái tóc đầu cua thể hiện sự ngổ ngáo của tính cách. Quần áo cũng là áo da đen, bên trong là áo phông đỏ, quần bò mài rách vài chỗ. Hơi thở lạnh lẽo của người đàn ông khiến NT hơi đề phòng, cứng người nhìn chăm chăm anh ta.

Trong khi NT quan sát người đàn ông, anh ta cũng quan sát cô. Quần áo bệnh nhân màu xanh rộng thùng thình, khoác chiếc áo dạ màu đỏ bên ngoài. Mái tóc đen nhánh, mềm mại buông dài đến ngang lưng, ôm lấy khuôn mặt trắng trẻo, xinh đẹp của cô. Trên trán là một miếng băng trắng nhỏ. Ánh mắt to tròn, đầy cảnh giác chăm chú nhìn anh ta. Thấy vậy, người đàn ông cười nhẹ, cúi xuống đắp chiếc chăn lên đùi cô, sau đó cất giọng trầm đục nói:

- Bên ngoài nhiệt độ thấp hơn nhiều. Là bệnh nhân cô không nên ngồi đây. Người nhà không chăm sóc cô sao?

- Ừm... Cảm ơn anh... Người nhà của tôi có việc bận. Chỉ là tôi muốn ra ngoài hóng gió, tắm nắng một chút. – NT giật mình đáp, đồng thời cảm thấy người này quen quen nhưng lại không thể nhớ đã gặp anh ta ở đâu.

Người đàn ông nghe vậy, ngược mắt lên nhìn trời, sau đó nhẹ nhàng nói:

- Không có gì... Có lẽ tôi mới là người phải xin lỗi. – Câu sau anh ta gần như nói thầm, NT không chắc chắn và cũng không hiểu được ý nghĩa của nó.

Bước lại gần, người đàn ông cúi xuống nhìn sâu vào mắt NT rồi nghiêm túc hỏi:

- Cô đã đỡ hơn chưa? Không có gì đáng lo ngại chứ?

- ...Cảm ơn... Tôi không sao, chỉ bị gãy xương thôi, cũng sắp khỏi rồi. – NT thành thật trả lời, sau đó vội nghiêng người về sau để nói rộng khoảng cách. Cô nghĩ mình hoa mắt khi nhìn thấy trong mắt anh ta có sự day dứt, đau khổ và ảm nản.

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt.

Người đàn ông đứng thẳng dậy, miệng lẩm bẩm. NT không hiểu nhìn anh ta hỏi.

Người đàn ông mở miệng định nói thì bỗng có tiếng gọi của trẻ con, NT quay lại nhìn. MV đang bế AD và Huy Hoàng trên tay tươi cười đi về phía cô. NT cũng cười lại sau đó quay sang nhìn người đàn ông nào ngờ anh ta lại vội vàng bước đi như đang chạy trốn. NT không kịp gọi lại, dõi mắt nhìn theo anh ta nhúu mày khó hiểu.

Đến lúc MV đứng bên cạnh NT chỉ còn nhìn thấy bóng dáng mờ mờ của người đàn ông. Liếc mắt nhìn NT đang trầm tư nhúu mày dõi theo lưng anh ta, MV thắc mắc hỏi:

- Ai vậy?

- Không biết... Chắc chỉ là người vào thăm bệnh nhân trong này thấy tôi bị rơi khăn cho nên nhặt hộ thôi. – NT bình thản trả lời, không nhìn anh vẫy tay với hai đứa trẻ. Hai đứa thấy vậy vội vàng chạy đến thơm lên má cô. NT cười tươi xoa đầu chúng hỏi:

- Các con đi đâu vậy?

Hai đứa không vội trả lời mà đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn MV, sau đó nhìn NT nheo mắt tinh nghịch đáp:

- Bí mật ạ.

- Hừ... còn dám giấu mẹ? – NT giả vờ giận dữ, hừ lạnh quay đi.

- Ngày mai mẹ mới biết được. – AD kiêu ngạo nói.

- Vâng, ngày mai cô sẽ biết ạ. – Hoàng hòa theo.

NT phì cười nhìn hai đứa trẻ ra vẻ thần bí làm cô tò mò, rốt cuộc là chuyện gì mà khiến chúng kín miệng như vậy? Vì vậy đành đưa mắt nhìn MV chờ

đội. Nào ngờ anh cũng kín miệng không kém, không chịu khai, chỉ ngồi xồm xuống trước mặt, cười véo mũi cô âu yếm nói:

- Đừng hỏi nữa, ngày mai em sẽ rõ.

NT hứ một tiếng, tránh tay MV về giận dỗi. Mặc dù vậy MV vẫn không nói mà nhìn cô ngồi trên xe lăn, nhủ thầm hỏi:

- Sao lại ra đây ngồi?

- Tôi ép họ cho tôi ra đó. Ở trong phòng sắp ngạt thở vì mùi thuốc và héo úa vì thiếu vitamin D rồi. – NT bĩu môi đáp.

Nhìn vẻ mặt ngây thơ, viền môi cong cong, nũng nịu như nụ hồng chúm chím của cô, MV chỉ muốn đặt môi mình lên đó thưởng thức vị thơm ngọt của nó nhưng anh vẫn còn tỉnh táo để nhận ra đó là một điều dại dột và nguy hiểm trong lúc này.

Hít sâu một hơi, anh đứng dậy bế bổng NT khỏi xe nhanh nhẹn bước vào phòng.

NT sợ hãi ôm chặt cổ MV theo phản xạ, xấu hổ đỏ bừng mặt không dám nhìn hai đứa trẻ đang nhảy nhót vỗ tay reo mừng. Trợn mắt tức giận nghe MV cười khùng khục trong họng, cô đập vào vai anh, kháng nghị:

- Anh làm gì vậy? Tôi chưa tắm nắng xong mà.

- Ngày mai lại tắm. Mỗi ngày tắm một chút là được rồi. Em vẫn còn yếu không nên ra ngoài lâu. – MV cười nhẹ đáp, chân vẫn bước đều đều không quan tâm đến sự phản đối của cô.

NT cứng họng không thể đối đáp, mãi sau mới nói:

- Vậy thì tôi có thể ngồi xe lăn mà.

- Anh thích như vậy hơn. – MV bá đạo đáp, nhìn cô với ánh mắt cháy bỏng. NT bỗng cảm thấy mặt nóng bừng, vội vàng cúi xuống ngực MV, tránh ánh mắt anh, yên lặng để anh bế vào trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

MV vừa nhẹ nhàng đặt NT lên giường, đắp chăn cho cô, hai đứa trẻ đã riu rít đòi bế. Anh miếu máo nhìn chúng rồi cười nhắc bông Hoàng ném lên không. Cậu bé cười khanh khách khi được anh cho đi tàu lượn, phấn khích hét lên:

- A ha...Con đang bay. Cô ơi con đang bay.

AD ở dưới đất nhìn Hoàng cười thích chí, vội vàng chạy lại túm quần MV rồi rít reo lên:

- Con cũng muốn, con cũng muốn... Bỏ cho con bay. Con muốn làm chim cơ.

MV thấy vậy cười vui vẻ, đặt Hoàng xuống, nắm lấy eo AD tung lên. Tiếng cười giòn tan vang vọng khắp phòng bệnh.

Mọi người nhìn thấy cũng cười vui vẻ, ngay cả Hùng đang gãy chân cũng đòi đi tàu lượn nếu không có mẹ đe dọa bên cạnh. Chỉ có NT hốt hoảng nhìn MV tung hai đứa trẻ lên cao mà thót tim, vội vàng hô:

- Cẩn thận... Được rồi, không chơi nữa, ngã bây giờ.

- Không sao, anh giữ chặt con mà, không có chẳng may đâu. – MV cười đáp.

Vì vậy NT chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn ba người lớn nhỏ chơi đùa, không thèm nói gì nữa. Tiếng cười, tiếng la hét sung sướng vang vọng trong không gian khiến phòng bệnh thêm nhộn nhịp. Đường như nắng ấm và sức sống của thiên nhiên đã được mang vào trong phòng.

Cô Xuân đứng bên cạnh cười với ánh mắt ngưỡng mộ, sau đó nhướn mày nhìn NT ý hỏi “Mày còn muốn gì nữa?” nhưng cô không trả lời, cũng không có ý định giải thích với bất cứ ai. Trong lúc này, cô chỉ muốn lặng lẽ ngắm nhìn và cố gắng lưu giữ tất cả niềm vui của họ vào trong nơi sâu nhất của trí óc, để bảo quản nó mãi mãi. Hãy tận hưởng những gì ông trời ban tặng cho ta, nhất là những niềm vui, đừng suy nghĩ quá nhiều, không phải có người đã từng nói vậy sao? NT cười nhủ thầm với lòng.

Cho đến khi bay thỏa thích và MV kêu mệt, hai đứa mới chịu dừng lại rồi hứa hẹn ngày mai tiếp tục. NT thom vào má Hoàng và AD đang ngồi hai bên mình. Cô nhìn Hoàng cười dịu dàng hỏi:

- Đạo này các con học thế nào? Có thích không?

- Dạ, cả lớp đều ngoan ngoan học bài. – Hoàng nhanh nhẹn trả lời, sau đó buồn bã nói - Chỉ là các bạn thích cô dạy hơn là cô giáo Thảo. Con cũng vậy. Cô ơi, cô nhanh khỏe để về dạy bọn con nhé. – Hoàng ngược ánh mắt trong veo, mong chờ nhìn NT. Thấy vậy cô âu yếm xoa đầu bé cười đáp:

- Được rồi, cô sẽ nhanh về với các con. . . Mặc dù vậy, các con vẫn phải nghe lời và làm theo những gì cô Thảo yêu cầu, biết chưa?

Hoàng và AD gật đầu tức khắc. Hai đứa bé lại chơi đùa cùng nhau vui vẻ như ngày xưa, thậm chí còn thân thiết hơn rất nhiều bởi chúng đã biết quan hệ ruột thịt. Hoàng tỏ ra mình là một người anh tốt, nhường nhịn và nuông chiều AD hơn. Vì vậy AD được nuông chiều càng ngày càng thích làm nũng như những bé gái khác. NT cũng vui mừng khi thấy bé đã chấp nhận MV và không nhạo rất nhiều. Nhìn hai bố con họ hòa thuận, yêu thương nhau như vậy NT cảm nhận có một luồng ấm áp chảy trong trái tim mình, dần dần lấp đầy những hố nhỏ li ti. . . Có lẽ đó là điều cô mong ước từ lâu.

MV đứng bên cạnh, say đắm ngắm nhìn NT cười xoa đầu các con. Trông cô lúc này đúng là một người vợ, một người mẹ tuyệt vời. Nụ cười rạng ngời, thấm đẫm tình mẫu tử trên môi, ánh mắt rực rỡ âu yếm nhìn hai đứa bé. Hình ảnh này thật đẹp, giống như bức tranh đức mẹ Maria bế con. Chỉ ước gì được ngắm mãi. . . ngắm mãi. . .

Sau đó MV cười tươi bước đến ôm AD vào lòng, quay sang nhìn NT dịu dàng hỏi:

- Có chuyện gì vui nói cho anh nghe đi. Anh đã nhìn thấy điều đó trong mắt em.

- Ừm. . . Vừa nãy chị Huệ và Hân ghé qua. Tien thế được tôi giảng giải cho nên Hân đã đồng ý nhận lời anh Minh. Đợi tôi xuất viện hai người sẽ làm đám cưới. – NT vênh mặt đáp, trong mắt tràn ngập sự tự hào. Thấy vậy MV cũng nửa thật nửa đùa nói:

- Hay là chúng ta cùng tổ chức? Như vậy sẽ là song hỉ lâm môn rồi?

- Anh vào rừng mợ bắt con tương bợ đấy à? – NT bĩu môi khinh thường.

MV không tức giận, chỉ cười xua tay nói:

- Thôi được rồi. Việc chuẩn bị anh sẽ lo, lễ cưới tổ chức tại khách sạn nhà mình nhĩ?

- Ai là người nhà với anh? – NT nguyệt mặt với MV.

Hai đứa trẻ nghe vậy thì hưng phấn vỗ tay reo lên:

- A ha, cô Hân sắp lấy bác Minh. Vậy là con sắp có anh chị em rồi.

Nói xong bọn chúng rủ nhau sang giường anh Hùng chơi, không thèm quan tâm hai người lớn đang trừng lớn mắt nhìn, chẳng biết nên khóc hay cười? Vừa mới nói kết hôn mà chúng đã nghĩ đến việc sinh em bé. Xem ra hai đứa thấy cô đơn lắm rồi. NT lắc đầu nhìn con gái cười.

hihi

hay quá bạn ak

lâu lắm rồi mới thấy viết tiếp

viết thêm đi bạn

làm quà lì xì cho đọc giả

cố gắng viết xong truyệnj trong tết này nha

Sau một đêm dài tò mò đến khó ngủ, NT thức dậy sớm, nào ngờ có người còn sớm hơn khiến cô hơi bức mình. . . Không quan tâm đến người đó nữa, NT nhờ y tá giúp mình làm vệ sinh cá nhân.

Mặt trời đã le lói thoát ra khỏi dãy núi, những tia nắng non nớt nghiêng nghiêng hạ mình trên mặt đất. Hôm nay bầu trời cao trong, mây trắng trôi lượn lờ, gió thổi nhẹ nhàng mang theo hương hoa thoang thoảng.

Bữa sáng được kết thúc nhanh chóng. NT nhìn quanh phòng bỗng thấy lạ thường. Mọi người cố tỏ ra thân nhiên, thực chất đang sốt ruột, chào đón cái gì chẳng? Thấy vậy NT cất tiếng gọi cô Xuân, hàng ngày thích nói nhiều nhất:

- Cô ơi, hôm nay mọi người sao có vẻ im lặng vậy ạ?

- Không sao, hôm nay cô hơi mệt, không muốn nói nhiều. – Cô Xuân nói dối không đo mặt, ung dung đọc báo, không có ý định bắt chuyện làm NT bức bối quay sang nhìn bé Hùng cười nói:

- Hùng à, hôm nay con còn đau chân nữa không?

- Không, nếu đau nó đã khóc rồi.

Mẹ Hùng nhàn nhạt đáp, giúp bé thay quần áo, không để ý đến NT khiến cô càng bức bối hơn, đang định quay sang nói chuyện với Quyên- người yêu anh Cao nào ngờ cô ấy lại xua tay chỉ chỉ quyển sách trong tay ý đang bận.

Lần đầu tiên NT muốn đập phá mọi thứ vì hiểu được cảm giác bị bỏ rơi là như thế nào, nhưng cho dù muốn nổi điên cũng không được bởi chẳng ai quan tâm đến cô. Hôm nay bọn họ ăn nhăm canh hến với ớt hay sao mà lại như vậy? Tức giận nhìn ra cửa sổ, khung cảnh đẹp đẽ của buổi sáng đã quần phẳng hết ưu phiền vừa rồi, NT cười tươi đón ánh mặt trời, sau đó gọi Hương nói:

- Hương à, trời hôm nay đẹp quá, chị muốn ra ngoài một chút.

Vừa dứt lời, mấy người kia bỗng như tìm lại được miệng, hớn hở hẳn lên.

Cô Xuân nhiệt tình khích lệ:

- Đúng đấy, ra ngoài hít thở không khí cho khỏe...Đề cô giúp nhé.

- Vâng, trời đẹp thế này không ra thì phí. – Quyên cũng cười góp.

Thế là mấy người vội vàng hứa nhau đóng gói, xuất khẩu NT ra khỏi phòng y như tống một đồng hàng tồn kho đi.

Trong khi NT chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình thì cô đã ngồi trầm trệ trong vườn khiến cô vừa bức mình vừa buồn cười khó hiểu. Đầu tiên là tên kia, đi đâu sớm như vậy? Hàng ngày đuổi không đi, hôm nay lại không thấy mặt mũi đâu. Tiếp đến là những người kia, hôm qua cô xin ra ngoài phải nói gãy cả lưỡi mới được, vậy mà hôm nay thì gần như là đem cô quăng ra ngoài luôn.

Trong vườn, cây cối um tùm, xanh tốt hơn hôm qua. Những tia nắng nhảy nhót trên tán lá. Mấy hàng ghế còn vương chút sương sớm, vẫn chưa có người ngồi.

Đảo mắt nhìn quanh vườn, NT nở nụ cười thoải mái, đang định quay lại nói chuyện với Hương nào ngờ đã không thấy một ai nữa. NT giật mình khi bị vứt bỏ ở đây.

Khung cảnh vắng lặng, yên tĩnh. Cả không gian rộng lớn như vậy mà chỉ có mỗi mình NT. Hiện giờ cô đang mặc quần áo của bệnh viện và khoác áo trắng dài bên ngoài. Tóc đã được tết xăm thái lệch sang một bên, cuối đuôi tóc còn buộc chiếc nơ nhỏ màu xanh chứ không buông tự nhiên như mọi ngày. Chẳng hiểu hôm nay Hương làm sao? Bỗng dưng đòi tết xam, đánh phấn, thậm chí còn đề nghị cô mặc váy cho thay đổi cảm giác một chút. May mà NT bị dị ứng với mùi phấn son và làm sao mặc váy được với cái chân cột đinh này? Vì vậy cô mới không bị mấy người đó hành xác.

Con gió nhẹ thổi bay tóc mai trước mặt, NT ngửi thấy mùi hoa xen lẫn trong đó. Đến lúc này cô mới quan sát kỹ khu vườn. Dưới những tán cây xanh là những bông hoa thủy tiên màu tím, gần đó còn có một vườn hoa cúc nhỏ, hoa ron... Màu sắc của hoa và cây hài hòa với nhau tạo nên một bức tranh phong cảnh lãng mạn.

Bất chợt một tia sáng nổi bật chiếu vào mắt, NT nhìn xuống đất cách xe lăn khoảng mười bước chân có cái gì đó lấp lánh dưới ánh nắng. Nó kéo dài ra xa như một dải lụa thần kì nối liền đến thế giới kỳ ảo, huyền bí, nhờ ánh nắng mặt trời để tỏa sáng. Cô có cảm giác trước mắt mình là con đường ánh sáng, nơi dẫn đến xứ sở thần tiên, chợt hiểu kì muốn đi theo thứ phát sáng dưới mặt đất này.

Đang không biết làm thế nào để lăn bánh xe đi thì Hương ở đâu bỗng xuất hiện, NT như nhìn thấy cứu binh hỏi:

- Em vừa đi đâu vậy?

- Ừm...Em đi xem mọi chuyện ổn thảo chưa. – Hương cười bí ẩn nhìn NT. Nhưng cô không để ý nhiều, chỉ tay xuống đất nói:

- Dưới đất có thứ gì phát sáng, chúng ta đi theo nó xem sao.

Hương liền gật đầu, đi ra đằng sau NT. Dù sao cũng là người mình thích nhờ cậy. Đã không có duyên vậy thì giúp họ bên nhau cũng vui vẻ rồi. Hương thờ dãi nắm lấy hai bên xe đẩy đi.

Lần theo vệt sáng dưới đất, dẫn ra đằng sau ngôi nhà, hai người đi đến một khoảng sân rộng. Ánh mắt NT thủy chung nhìn theo những hạt lấp lánh đó, bỗng cảm thấy nơi đây sáng bừng lên, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn. Đập vào mắt cô là một cảnh tượng vô cùng lãng mạn và lung linh nhưng lại khiến cô hoảng hốt, mờ to mắt, miệng há to hết cỡ không tin nổi.

Trước mặt là một khoảng sân rộng, NT nhận ra đây là sân chơi thể thao của các bác sĩ vào buổi chiều, khi họ muốn thư giãn... Nhưng hiện giờ nó hoàn toàn khác biệt. Những cây xanh xung quanh sân đều được trang trí bằng dây kim tuyến màu vàng nhờ nắng đang tỏa sáng lung linh. Con gió nhẹ nhàng làm chúng bay bay, nghiêng nghiêng sang một bên. Đường như mọi tia nắng đều tập trung về đây khiến không gian sáng bừng, lung linh mờ ảo, tựa như trong cung điện của thiên thần ánh sáng. Đặc biệt là ở giữa sân, đó chính là điểm tụ của mọi thứ, nổi bật nhất. Chiếc đàn dương cầm màu đen tuyền bóng

loáng soi rõ một người đàn ông mặc vest đen lịch lãm quen thuộc ngồi đằng sau. Trên mặt là nụ cười quyến rũ nhất thế gian, ánh mắt tràn đầy ý cười âu yếm nhìn NT đang ngồi trên xe lăn cách anh khoảng năm mét.

Người đàn ông đó đưa mắt nhìn phía sau NT. Hương hiểu ý liền đẩy cô trong trạng thái bàng hoàng, bất động đến gần anh hơn nữa. Lúc này NT mới có thể mở mắt nhìn rõ người đàn ông tuần tú trước mặt. Không còn là sự lạnh lùng thâm trầm hay bốn cột hàng ngày mà chỉ có sự nghiêm túc, phong nhã rất đàn ông và lịch thiệp. Xung quanh MV là những chậu hoa violet khiến anh thoáng ấn tượng trong màu tím đẹp đẽ, mơ hồ vừa xa vừa gần như một huyền thoại hoàn mỹ, khó ai có thể chạm đến. Ngăn cách giữa hai người chính là một ông mặt trời đang tỏa ra những tia sáng lung linh trên mặt đất. Những hạt kim tuyến đủ sắc màu đang lấp lánh dưới ánh nắng. NT đưa đôi mắt mờ to không dám tin nhìn MV như muốn hỏi. Ngược lại anh chỉ cười nhìn cô âm thầm xác nhận. Điều đó khiến cho NT xúc động đưa tay lên bịt chặt miệng.

Giữa cô và anh là những tia nắng mặt trời, vậy không phải là AD sao? Điều đó có ý nghĩa gì? Anh muốn nói AD là chứng nhân và là cầu nối của hai người? Anh muốn nói rằng anh và cô bên nhau mới bao bọc được AD trọn vẹn?

NT đang chìm đắm với ý nghĩa của ông mặt trời trước mặt thì bên tai đã nghe thấy tiếng đàn du dương. Ngược mắt lên nhìn là hình ảnh đôi tay to lớn đầy mạnh mẽ hàng ngày của MV đang lướt nhẹ nhàng, êm dịu trên những phím đàn đen trắng, tạo nên âm điệu mượt mà, sâu lắng và thấm đẫm yêu thương.

MV đưa mắt nhìn NT đầy say đắm và chân thành rồi cất lời ca:

Chẳng cần điều gì hơn đâu.

Chỉ cần được ở bên nhau

Sẽ chia quan tâm mỗi ngày.

Cảm ơn tình yêu, em đã cho anh

Bên em anh thấy bình yên.

Không lo toan muộn phiền

Hạnh phúc thật nhiều.

Từ khi anh gặp được em

Dù rằng giờ mình xa nhau, nhưng lòng nguyện thề mai sau

Bên nhau yêu nhau suốt đời, người yêu của anh em hãy vui lên

Nơi đây anh nhớ nhiều hơn, nhớ phút đàn gặp

Đến khi ta thuộc về nhau

Cần một vòng tay ấm áp, bên anh sẽ chia nỗi buồn

Cần một nụ hôn nồng ấm, hôn ghen lo lắng quan tâm

Anh đã từng cô đơn, và sống không chút niềm tin

Khi gặp được em, anh như là một người mới

Giờ này thì anh đã biết, ta yêu nhau yêu như thế nào

Một lần gặp gỡ hạnh phúc, nên anh chỉ muốn em vui

Mong được gần em thôi, thời gian như đứng yên lại

Nắm tay anh chặt em nhé, và nói em biết một điều

Suốt cuộc đời anh mãi yêu mình em

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhầm Lẫn Kỳ Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Từng lời hát vang lên như tiếng lòng của MV gửi gắm đến người bé nhỏ của anh. NT ngơ ngẩn lắng nghe. Mười ngón tay lướt êm như tơ, điều luyện trên từng phím đàn, tạo ra âm thanh thánh thót, dạt dào, mang theo trái tim và tình cảm của người đánh. Cô im lặng ngắm nhìn khuôn mặt MV trong nắng mới. Những đường nét gợi cảm, góc cạnh đầy nam tính: chiếc mũi cao, thẳng nằm cân đối chính giữa, bên dưới là đôi môi hơi mỏng đang thoát ra những lời ca ý nghĩa bằng giọng hát trầm ấm, dịu dàng. Vầng trán cao, rộng chứng tỏ sự thông minh và bản lĩnh. Đôi mắt to, sắc bén đảo dạt cảm xúc. Có người đã nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, vì vậy giờ phút này chỉ cần nhìn vào mắt MV là NT cảm thấy trái tim mình rộn ràng, xao xuyến bởi cô nhìn thấy tình yêu chân thành và sâu đậm trong đó. Mái tóc ngắn, đen nhánh phản chiếu ánh sáng càng tôn thêm vẻ tuấn tú của anh. Ngay lúc này, MV chính là một chàng hoàng tử trong chuyện cổ tích vừa bước ra. Những tia nắng nhảy nhót trên khuôn mặt rạng ngời của anh, chiếu rõ từng sợi lông tơ óng ả khiến NT hình dung anh với Edward trong “chàng vạng” và nhìn lại bản thân mình cũng có vẻ giống Bella về những thương tích trên người... còn về đẹp thì cô không có đủ tự tin đến vậy. NT mỉm cười khi nghĩ đến điều đó. Đường như không gian nơi đây là thiên đường của riêng hai người, không ai có thể chạm đến.

Những nốt nhạc cuối cùng vang lên trong không gian yên tĩnh. MV kết thúc bài hát, để tay mình lên mặt đàn nhìn NT chăm chú. NT cũng nhìn lại anh như vậy. Hai người yên lặng nhìn nhau đến cả phút để lắng đọng mọi cảm xúc và dần dần dâng lên những ngọn sóng tình mãnh mẽ nhất trong sâu thẳm trái tim. Đường như lưu luyến, không muốn vượt mất phút giây tuyệt đẹp này.

Mãi sau MV mới nhẹ nhàng bước đến trước mặt NT, khom người ngồi xuống, một đầu gối chạm nhẹ xuống đất, đối diện với ánh mắt xúc động của cô. Đưa tay lên ôm chôn hai má phần hồng gấn ngay trước mặt, anh cười dịu dàng hỏi:

- Anh chuẩn bị tất cả đấy, em có thích không?

NT nhìn sâu vào MV với ánh mắt khó tin, khàn giọng hỏi:

- Anh biết chơi piano sao?

- Ừm, hồi nhỏ có được học. Em thấy anh chơi được không? – MV gật đầu, âu yếm hỏi.

- Được....Anh hát cũngrất hay. – NT ngại ngùng khen ngợi, mặt hơi đỏ lên.

Lần đầu tiên được người con gái mình yêu khen ngợi, MV rất vui, cường rạng rỡ với NT khiến cô có cảm giác lóa mắt, tim đập thình thịch, vội vàng quay đi để bảo vệ trái tim nhỏ bé, yếu ớt của mình. Càng nghĩ cô càng thấy anh giống Edward, không kịp ngăn lại, NT đã thốt lên:

- Trông anh rất giống Edward.

Nói xong biết mình lỡ lời đã quá muộn, NT ngượng ngùng cúi gằm mặt xuống như con đà điểu, muốn vùi đầu mình bưng luôn.

Nhìn về mặt e thẹn của người yêu, MV đưa tay nâng chiếc cằm thon gọn của NT lên khiến cô đối diện với anh, cười tươi đáp:

- Vậy em chính là Bella.

- Tôi chỉ là Bella với những vết thương này thôi... Còn về đẹp thì... thua xa. – NT nhấn mặt nhìn cánh tay và chân đang bị bó bột cứng nhắc của mình.

Câu nói đùa của cô không làm MV cười mà anh kiên định lắc đầu, nghiêm túc nói:

- Không, em còn đẹp hơn cô ấy nhiều.... bởi em còn có thêm sự thông minh và tinh tế.

Nghe vậy NT chỉ cười, không cãi lại anh. Cô biết anh đánh giá theo cảm tính, không phải có câu người yêu trong mắt mình là Tây Thi đó sao?

NT đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, sau đó quay trở về trên mặt MV, ngây thơ hỏi:

- Tại sao anh làm những thứ này? Hôm nay là ngày gì đặc biệt sao?

- Hôm nay là lễ tình nhân. Em chưa bao giờ đón ngày này sao? – MV thích thú hỏi.

Nhìn về mặt mong chờ của anh, rất muốn nói dối nhưng cuối cùng NT chỉ có thể ngại ngùng lắc đầu., để cho sự vui mừng và đặc ý dâng lên trong mắt MV. Đúng là cô chưa bao giờ quan tâm đến những ngày này. Đây là lần đầu tiên cô được trải qua một lễ tình nhân lãng mạn và có ý nghĩa như vậy. Trước đây cô đã từng yêu ai đâu mà quan tâm đến lễ tình nhân? Những người thích cô có tặng quà nhưng cô chưa bao giờ nhận. Có lẽ đây là món quà đặc biệt và tuyệt vời nhất mà NT từng được tặng, vì vậy cô thực sự xúc động và không nói nên lời những cảm xúc đang tuôn chảy trong người.

- Anh cũng vậy. Đây là lần lần đầu tiên anh đón lễ tình nhân.

MV cười nheo mắt đáp sau một hồi ngỡ ngàng. Thì ra cô cũng giống anh, chưa bao giờ để ý đến ngày lễ này. Vậy đây là lễ tình nhân đầu tiên của hai người, đồng thời mỗi người cũng là người đầu tiên đón lễ tình nhân cùng người kia. Nghĩ vậy MV vui vẻ đến nỗi muốn hét lên và bế NT quay vài vòng. Miệng anh ngoác ra không khép vào nổi. Đây sẽ là lễ tình nhân đáng nhớ nhất trong lòng hai người, là kỉ niệm đẹp đầu tiên MV tạo ra giữa họ... Và nhất định còn nhiều điều tuyệt vời nữa anh sẽ làm cho cô, cho hai người để che lấp đi những điều buồn bã và hối tiếc trước kia. Nhất định những điều này sẽ

được anh trân trọng và khắc ghi mãi mãi. MV sung sướng nhìn vẻ mặt hạnh phúc và cảm động của NT. Sau đó anh cười bí ẩn nói với cô:

- Anh vẫn còn một bất ngờ nữa cho em

Nói xong MV đưa tay lên búng tách một tiếng, bỗng dung gần như người trong cả bệnh viện đều đồng loạt xuất hiện. Mọi người nhìn NT cười ngưỡng mộ và chúc phúc. Sau đó đứng thành vòng tròn vây quanh hai người, rồi vòng tròn tách ra nhường chỗ cho hai thiên thần nhỏ bé bước vào. Bé trai mặc vest màu xám, thắt nơ đỏ ở cổ, đang nhìn NT cười tươi rói, trên tay bé là bó hoa hồng đỏ thắm. Bé đang nắm tay bé gái sóng vai nhau bước đi. Bé gái mặc một bộ váy nhiều tầng màu hồng xinh xắn, tóc buộc hai bên với chiếc nơ đỏ dễ thương. Trên tay bé đang cầm một chiếc hộp nhỏ nhắn.

NT xúc động muốn khóc và mở to mắt nhìn hai đứa bé trước mặt.

Bước đến cạnh hai người, bé trai cúi chào NT rất lịch sự kiểu phương Tây còn bé gái xòe váy nhún một cái làm dáng, sau đó chìa tay đưa cho MV đồ. Anh cười tươi xoa đầu hai bé rồi cầm lấy hoa và chiếc hộp.

Lúc này anh quay sang nhìn NT chăm chú với ánh mắt cháy bỏng yêu thương, sau đó hai tay đưa bó hoa ra trước mặt cô, chân thành nói:

- Đây là 99 bông hồng đỏ chứng minh cho tình yêu của anh đối với em không bao giờ phai nhạt. ... Anh yêu em, mãi mãi chỉ yêu mình em – MV tỏ tình với NT một cách chân thành và nghiêm túc nhất. Dường như đây là những từ thiêng liêng nhất và đáng quý nhất được anh thốt ra bằng chính tiếng nói của trái tim mình.

Tay MV vẫn thẳng thẩn giờ ra phía trước kiên nhẫn chờ đợi NT chấp nhận. Anh nhìn cô với ánh mắt say đắm và nụ cười nhẹ trên môi, không mang theo bất cứ áp lực hay sự thúc ép nào.

Mãi sau NT cũng run run đưa tay ra đón nhận trước ánh mắt vui sướng của MV. Cô xúc động ôm bó hoa vào lòng như ôm cả trái tim anh, cảnh vật xung quanh nhòe đi vì hơi nước trong mắt.

Tiếp đó MV nhẹ nhàng mở chiếc hộp trên tay ra. Hai sợi dây chuyền với hai nửa trái tim vừa khít hiện ra trước mắt NT, những hạt kim cương nhỏ li ti trên mặt trái tim lấp lánh tỏa sáng trong ánh nắng. Anh trân trọng cầm chúng lên nhìn cô, dịu dàng nói:

- Đây là sợi dây chuyền do chính anh tự tay thiết kế và nhờ người làm. Anh muốn nó là thứ có thể trói chặt chúng ta bên nhau mãi mãi.

Nói xong MV lấy ra một nửa trái tim, nâng niu, đeo lên cổ NT và đeo nửa còn lại lên cổ mình.

Bao cảm xúc trong tim không thể biểu hiện thành lời, NT xúc động đưa tay nhẹ nhàng sờ lên thứ lạnh lạnh trên cổ, nhìn anh sâu sắc nhưng vẫn không mở miệng.

Đúng lúc này AD nhanh nhẹn, cười toe toét lấy tay kéo sợi dây chuyền trên cổ bé ra cho mẹ nhìn rõ, khoe:

- Con cũng có một sợi hình mũi tên. Bố nói đây chính là mũi tên tình yêu xuyên qua trái tim của hai người, gắn kết nó lại với nhau. Và con chính là thần tình yêu bé nhỏ của bố mẹ, có phải không ạ? – Bé nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ khiến hai bím tóc xinh xinh lệch sang một bên nhìn mẹ như muốn chứng nhận.

NT không nói gì chỉ cúi xuống nhìn bó hoa trên tay mình, như ngẫm đồng ý.

MV thấy cô không phản đối lại ngại ngùng như vậy liền vui vẻ thom vào má con, gật đầu đáp:

- Đúng vậy.

- Bố thom con rồi cũng phải thom mẹ chứ? Bố đã nói là yêu con và mẹ như nhau mà.

AD đảo mắt tình nghịch, láu lỉnh yêu cầu làm cho NT càng ngượng ngùng, cúi thấp hơn, đồng thời tim đập thành thịch, có chút chờ mong. Cô không cảm thấy một chút bài xích hay miễn cưỡng nào với ý tưởng đó.

MV nghe vậy cũng hồi hộp, tay run nhẹ nâng cằm cô lên rồi nhẹ nhàng ấn môi mình lên vàng trán phẳng mịn của cô với tất cả yêu thương và quý trọng.

NT có thể đếm rõ từng nhịp tim đập rộn ràng, làn da nơi trán như cháy bỏng khi cảm nhận được đôi môi mềm mại và mạnh mẽ của anh. Giờ phút này trông cô chẳng khác nào một cô bé mới lớn với bao cảm giác băng khuâng, xao xuyến của lần đầu tiên được tỏ tình.

Nụ hôn của MV rất nhẹ nhàng, đắm thắm, chỉ vài giây sau đó rời đi.

Vừa ngược mắt lên NT đã nghe tiếng bé Hoàng vui sướng reo lên:

- Không được. Cậu hôn rồi bây giờ phải đến lượt cô chứ? Như vậy mới đúng.

Nói xong hai bé vỗ tay cổ vũ, mọi người bên cạnh cũng đồng loạt hô vang hưởng ứng. MV âu yếm nhìn NT chờ đợi và mong chờ. Thấy vậy NT sau vài phút đắn đo và ngại ngùng cũng ngược lên chạm nhẹ vào trán anh rồi nhanh chóng quay đi ngay. Mặt cô lúc này đỏ hơn cả trái cà chua. Còn MV thì nghệt mặt, ánh mắt ngờ ngác mê đắm, chưa thoát khỏi cảm giác lâng lâng, vui sướng đến tâm hồn như bay lên. Khi làn môi đỏ thắm, căng mọng của cô chạm vào da anh, MV có thể cảm nhận rõ cả độ ẩm và hơi ấm của nó, đồng thời anh biết cô không chỉ hôn vào trán mình mà là hôn lên chính trái tim

trong lòng ngực anh, khiến nó nhảy nhót điên cuồng. Chỉ là một nụ hôn phớt qua như cộng lông chim chạm nhẹ đã làm MV hạnh phúc hơn cả việc nắm giữ trong tay tất cả tài sản của mình bởi đây là lần đầu tiên NT hôn anh, đặc biệt trước mặt bao nhiêu nhân chứng sống. Điều đó chứng tỏ cô phần nào bắt đầu đón nhận tình yêu của anh, mặc dù có thể cô còn chưa đáp lại. ... Không sao, đó là một bước lớn đối với MV. Anh cười tươi ngấm đôi má đỏ bừng như hai quả táo chín của cô vì e thẹn.

Mọi người thấy vậy đều vui vẻ vỗ tay chúc mừng cho đôi tình nhân. Cô Xuân la lên:

- Lãng mạn quá. Tôi mà được ai tỏ tình như vậy thì chết cũng miễn nguyện.

- Đúng là lãng mạn hơn cả phim HQ. – Quyên cười đồng ý.

Những cô gái xung quanh không nói gì, chỉ vỗ tay nhìn NT với ánh mắt ngưỡng mộ và ghen tị khi chứng kiến cảnh đó. Khung cảnh lãng mạn, thấm đượm hạnh phúc còn đọng lại mãi trong mắt từng người với những tia nắng đang nhảy nhót trên mặt đất theo vũ điệu của tình yêu.

Ở không gian khác, những đôi trai gái cũng đang hạnh phúc đón lễ tình nhân bên nhau. Trong khi đó có một cô gái ngồi cô đơn, uống rượu một mình trong một quán bar nhỏ. Nét buồn phiền hiện rõ trên hàng lông mày lá liễu của cô. Cô gái đang ngồi trước quầy bar, trên tay là ly cocktail đủ màu sắc, ánh mắt hồ hững, vô cảm lướt nhìn những đôi trai gái ngồi trên ghế sofa tán tỉnh nhau hay những kẻ đang khoe mình trên sàn nhảy. Không khí lộn xộn, thế giới xô bồ ở đây dường như không liên quan đến cô. Thấy bông hoa xinh đẹp hiện diện trước mặt, lủ sâu bọ, rần rập bắt đầu mon men đến gần.

Khoác trên mình chiếc áo sơ mi kẻ sọc đỏ đen và chiếc quần bò màu xanh, chân đi đôi giày thể thao trắng, Tuyết Nhi trông giản dị và năng động như một cô sinh viên chính hiệu. Trái ngược với phong cách đó là vẻ mặt chế giễu, nụ cười khẩy trên môi liếc mắt nhìn lũ ruồi bọ đang lăm le tiếp cận. Một tên đàn ông mặc vest về lịch lãm, ưa nhìn nhưng ánh mắt tục tĩu và vẻ mặt dâm tà với hàng râu vênh ngược đã tố cáo bản chất thật của hắn ta. Tiến đến ngồi vào chiếc ghế bên cạnh, tên đàn ông mặc vest ra vẻ đại gia, không nhìn đến TN, sai anh phục vụ lấy cho hắn một ly whisky. Nào ngờ sự lạnh lùng của hắn không lạnh bằng vẻ mặt thờ ơ, coi hắn như không khí của TN. Cô vẫn bình tĩnh, nhàn nhạt đưa chiếc ly trên tay lên uống một ngụm, không mấy may liếc nhìn hắn một lần.

Đợi một lúc lâu vẫn không thấy TN lên tiếng, xem ra kế hoạch giả lạnh lùng của hắn không quyến rũ được cô gái này. Tên đàn ông tức giận nhưng lại ra vẻ lịch sự, cười bắt chuyện với cô:

- Chào em, nhìn em anh thấy rất giống một người bạn cũ của mình. Chúng ta làm quen nhé. Anh là Thanh Bình, còn em?

Nghe tên tự giới thiệu mình là Thanh Bình hỏi, TN không trả lời, đưa mắt khinh thường nhìn khắp người hắn một lượt, sau đó mới nhếch mép đáp:

- Anh không có chiêu nào mới hơn để tán tỉnh con gái à? Thanh Bình? Cái tên rất hợp với anh.

Nói xong TN đưa mắt nhìn toàn bộ quán bar, giọng mang đầy sự chế giễu.

Tên đàn ông nghe xong đỏ bừng mặt, mím môi một cái rồi lại nở nụ cười tươi nói tiếp:

- Ủm, đây là mở màn. ... Còn nếu muốn biết anh có gì thú vị thì chúng ta cần phải tìm hiểu nhau. – Tên đó nhướn mày tỏ vẻ bí ẩn và thách thức. Nhưng rất tiếc chẳng thu được hiệu quả nào, TN mặt vẫn không đổi sắc, cười khẩy đáp:

- Rất tiếc tôi không có thời gian làm chuyện nhảm nhí này.

- Vậy em cho anh biết tên và địa chỉ của em. Anh sẽ liên lạc với em sau, được chứ? – Tên đó vội vàng đề nghị, tưởng rằng cá đã mắc câu, mừng thầm trong lòng. Hắn ta là tay lão luyện trong việc tán tỉnh con gái đã lâu, cô gái này cũng chỉ như những người khác mà thôi.

Nhìn thấy rõ sự đắc ý và tự kiêu trên mặt tên đối diện, TN liền đoán được trong lòng hắn đang nghĩ gì. Cô thờ dãi tỏ vẻ tiếc nuối nói:

- Tôi tưởng anh muốn có tình một đêm với tôi? Mà chuyện đó thì không cần đến những vấn đề phức tạp như vậy. Xem ra tôi hiểu nhầm ý anh rồi.

Dứt lời cô ra vẻ muốn đứng lên. Đúng như dự đoán, TN vừa định nhướn người dậy tên đó đã tóm lấy tay cô kéo lại ngay lập tức, hiện rõ bản chất, cười nham nhở:

- Đúng vậy. Thì ra em cũng có ý giống anh. Vậy mà không nói rõ từ đầu, làm anh tốn thời gian. – Vừa nói, hắn vừa định đưa bàn tay bẩn thỉu đặt lên chiếc eo nhỏ gọn của TN. Trong đầu nghĩ, thì ra đây là một con mồi đã giờ tay chịu trôi từ lâu. Cảm giác chinh phục quá dễ dàng khiến hắn không còn nhiều hứng thú, nhưng nhìn đến khuôn mặt xinh đẹp và dáng người mỹ miều của cô hắn cũng vui vẻ đồng ý. Có mấy khi được trải qua một đêm khoan khoái với người đẹp? Xem ra đêm nay rất đáng mong chờ.

Nghe hắn nói vậy TN không gạt đầu cũng không lắc đầu, vẫn thản nhiên uống thứ chất lỏng trong chiếc ly thủy tinh, cố tỏ vẻ không quan tâm bàn tay đang để trên người mình, mặc dù trong lòng cảm thấy rất buồn nôn và ghê tởm.

Thứ ăn thom ngon đã dâng đến tận miệng, tên đàn ông không thể chờ đợi, nhìn vẻ mặt dửng dưng của TN, nôn nóng nói:

- Chúng ta tìm nơi nào đó nhé. Có câu một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng. Chắc chắn đêm nay sẽ là ký ức đáng nhớ nhất của anh.

Nói xong hắn đứng dậy, rút tiền trả cho hai người rồi vội vàng kéo tay TN đi.

Lúc này cô mới lững thững đứng dậy, cười là loi với hắn:

- Đúng vậy, hôm nay nhất định sẽ là kỉ niệm “khó quên nhất” trong suốt cuộc đời còn lại của anh. – TN nhấn mạnh, ánh mắt lóe lên tia lạnh lùng sau đó nhanh chóng biến mất. Đôi mắt lại trong veo, ngây thơ như vừa rồi, cô cười quyến rũ với hắn nói tiếp – Anh đã nói thời gian đáng giá như vậy. ... Chỉ bằng chúng ta đến hành lang tối tối kia sẽ nhanh hơn.

Dứt lời liền kéo tay hắn bước đến đó. Tên đàn ông hai mắt sáng hơn đèn ô tô, vẻ mặt thèm khát, ánh mắt như xuyên thủng quần áo trên người TN, hận không thể xé toạc nó ra ngay lập tức. Vợ vàng bước theo cô như một con chó hèn mọn đang vẫy đuôi với chủ, làm gì còn tâm trí phát hiện tia sát khí trong mắt TN.

Trong hành lang tối lơ mờ, vắng lặng không một bóng người, đồng thời tiếng nhạc uỳnh uỳnh ngoài kia hoàn toàn che lấp mọi âm thanh khác, do vậy trong này dù có xảy ra chuyện gì động trời cũng không ai phát hiện. Nơi này bỗng dưng trở nên kín đáo và lý tưởng để làm những việc mờ ám. Tên đàn ông nhếch mày sung sướng khi nghĩ đến điều đó. Ngược mắt nhìn cô gái yếu kiêu trước mặt, hắn cười vô lại, vươn tay ra định ép cô đến bờ tường để thực hiện ý đồ đen tối. Nào ngờ bàn tay hắn vừa chạm đến vai cô liền bị bàn tay khác nắm chặt, nhanh như chớp quắp lại sau lưng với một lực mạnh khủng khiếp. Tên đàn ông đau đớn co rúm mặt lại hét lên nhưng không thể to hơn tiếng nhạc ngoài kia, vì vậy có kêu bồng cổ cũng không ai đến. Chính xác bị những ý tưởng “thiên tài” vừa rồi của mình phản bội.

Sau phút hoảng hốt, tên đó mới nhận ra người đánh mình là ai. Mắt hắn trợn ngược lên vì bất ngờ và không tin nổi, sau đó hai mắt chuyển sang đỏ ngầu, hừng hực lửa như uống phải thuốc nổ, định xông về phía cô gái bé nhỏ. Dáng vẻ như muốn bẻ gãy từng đốt xương trên người cô, miệng văng tục:

- Con đàn bà chết tiệt, mày dám đánh ông à. Được rồi, hôm nay ông sẽ chà đạp mày đến chết.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Nói xong hắn giơ hai tay ra như con thú dữ xông về phía con mồi, ngầu ngĩnh.

Dáng vẻ hung tợn như quỷ đầu châu của hắn cũng chẳng làm TN nhú nổi đầu mày hay nhăn mặt vì sợ. Cô vẫn ung dung nhìn hắn như nhìn một thằng hề, ánh mắt thích thú của một thợ săn chuyên nghiệp đánh giá con mồi trước khi làm thịt nó. Sau đó cô nhếch mép cười khẩy, thách thức:

- Ai chết trước vài phút nữa sẽ rõ thôi.

Câu nói đầy khinh thường và cao ngạo của TN chính là mồi lửa châm ngòi thuốc nổ, khiến tên đó mất hết lý trí xông về phía cô như một con bò tót. Hai tay hắn rang rộng ra định dùng chúng nghiền nát vòng eo mảnh khảnh của cô. Nào ngờ hắn chưa kịp chạm đến đã bị cú đá nhanh và chuẩn xác của TN vào đúng chỗ kiêu ngạo và yếu đuối nhất của đàn ông làm cho khụy người, ngã rầm xuống đất như cây cỏ thụ bị sét đánh trúng, bật cả rễ lên. Tiếp theo là những cú đá liên tiếp vào bụng vào lưng hắn ta. Tên đàn ông ngoài việc đau đớn, lấy hai tay bẻ háng và lặn lốc dưới đất né tránh trận đòn thì chẳng thể làm được gì. Còn TN vừa đâm vừa đá tên đó không ngừng như đó là bịch bông trút giận của cô. Đường như bao nỗi buồn bực, tức giận và ngọt ngào bị kìm nén trong người bấy giờ đều dồn hết vào hai nắm đấm và những cú đá chấn động trời đất của cô.

Bố TN từng là một quân nhân trong quân đoàn ba, do vậy từ bé cô đã được ông huấn luyện chẳng khác nào một chiến binh mạnh mẽ và nhanh nhạy. Một tên tép diu này chẳng thấm vào đâu so với sức lực tiềm ẩn trong người cô cộng thêm nổi tức giận do người nào đó mang đến.

Đúng như TN tuyên bố, sau vài phút lãnh đòn, tên đàn ông đó chỉ còn là một bao cát rách rưới te tua, nằm im lìm trên đất, không nhúc nhích nổi. Hơi thở dờn dạc, đứt quãng như con mồi đang hấp hối. TN vén ống tay áo, giơ chân đạp lên người hắn cái cuối cùng rồi cúi xuống nhìn hắn ngạo nghễ như một kẻ giàu có bỗng dưng thương hại và bố thí cho tên ăn mày bẩn thỉu:

- Tôi đã nói đây sẽ là đêm khó quên nhất trong suốt cuộc đời còn lại của anh mà. – Sau đó rút tờ 1000 đồng vút vào mặt hắn, cười khinh khinh – Đây là tiền boa cho sự phục vụ tận tình của anh. Đáng lẽ nó chỉ đáng một nửa thôi bởi vì anh chịu đựng được không đến một phút... nhưng cứ coi như đó là lòng trắc ẩn của tôi vậy.... Bye bye, “tình một đêm” của tôi.

Nói xong TN đứng thẳng người chỉnh trang lại quần áo rồi nghênh ngang rời đi như chưa có chuyện gì phát sinh. Bên ngoài mọi người vẫn say xưa uống rượu và nhẩy nhót, không hề biết đến vụ “khủng bố” vừa rồi.

Bước khỏi cửa quán bar, TN hít một hơi cho không khí lạnh lạnh của ban đêm lùa vào phổi. Trên ô kính trong suốt phản chiếu hình ảnh một cô gái với khuôn mặt nhợt nhạt, ánh mắt đượm buồn, vô hồn. Mái tóc đen chấm vai đã hơi rối, quần áo hơi lộn xộn, trông thật thê thảm. Nhìn thấy mình như vậy, TN giật mình hoảng hốt rồi bỗng dưng phá ra cười như điên. Từ khi nào cô trở nên te tua như vậy? Một TN xinh đẹp, tự tin và kiêu hãnh đâu rồi? Một TN không sợ trời, không sợ đất càng không quan tâm đến đàn ông đâu rồi? Nhớ lại mình từ khi trở thành một thiếu nữ, bên cạnh lũ lượt ong bướm vây quanh, cô luôn tự hào với vẻ ngoài và sức hút của mình. Vậy mà bây giờ chỉ vì những lời nói vô cảm của một kẻ không coi trọng mình mà sa sút đến như vậy ư? Thật nực cười. Đúng là trên đời này bất cứ thứ gì luôn có nhược điểm và giới hạn của nó, con người cũng vậy, và cô không phải ngoại lệ. Nhìn

đâu đâu cũng có đôi có cặp, TN lại cười nhạo mình. Cô đã bao giờ phải cô đơn hay chán chường trong ngày Valentine? Những kẻ theo đuổi lấy lòng cô không đếm xuể. Hôm nay cũng không ngoại lệ...Chỉ là bỗng dưng TN phát hiện ra mình chán ghét loại trò chơi rẻ tiền này, vì vậy đã thẳng thừng từ chối tất cả lũ đó. Bây giờ cô mới thấy việc mình lựa chọn ra ngoài chơi một mình vào ngày này là sai lầm thảm hại. Bây giờ cô mới biết cảm giác cô độc và lạnh giá của những người độc thân vào ngày này, bởi cô cũng đang là một thành viên trong số đó.

TN cười cay đắng, ngược mắt lên nhìn bầu trời tịch mịch trên cao, màn đêm lạnh giá bao vây lấy trái tim mong manh của cô. Những ánh đèn vàng hai bên đường không đủ để sưởi ấm sự cô đơn và lạnh lẽo trong lòng cô bây giờ. TN cười buồn rồi chậm chạp nhấn chìm bản thân mình vào bóng đêm trước mặt.

Trong không gian rộng lớn và thoáng đãng bên hồ Tây, những đôi trai gái đứng sát bên nhau nắm tay hay ôm ấp xem bắn pháo hoa.

Khoảnh khắc trên bầu trời đen kịt bùng sáng những bông pháo hoa hình trái tim rực rỡ đủ màu sắc, từng cặp đôi hạnh phúc ngắm nhìn rồi trao cho nhau những lời yêu thương và những cái hôn say đắm, bày tỏ tình yêu của mình với người yêu.

Gần đó, tại một nơi thú hút sự chú ý nhất, giữa khoảng đất rộng bên bờ hồ đang diễn ra màn cầu hôn lãng mạn. Mọi người xúm lại đông đảo, quây thành hình tròn bao quanh một đôi uyên ương để chứng nhân cho tình yêu của họ. Người con trai với khuôn mặt tuấn tú, vóc dáng cao to trong chiếc áo phông giản dị và quần jean mài đang cầm một bó hoa hồng đỏ thắm đứng trước mặt người yêu. Ánh mắt cháy bỏng, say đắm nhìn chăm chăm cô gái bé nhỏ trước mặt. Sau đó trước sự chứng kiến của mọi người, cộng thêm sự tôn nghiêm và chân thành nhất của mình, anh từ từ hạ một gối, quỳ xuống trước mặt người yêu, hai tay trang trọng dâng bó hoa đến trước cô gái rồi nghiêm túc nói:

- Hân, anh yêu em... Đồng ý làm vợ anh nhé!

Nói xong chàng trai cười dịu dàng nhìn cô gái chờ đợi. Những lời nói hết sức ngắn gọn và đơn giản nhưng lại chứa đựng bao tình yêu và điều quan trọng nhất mà một người con gái luôn mong ước được nghe từ người yêu của mình. Điều đó khiến cho một nửa đám đông đang chứng kiến cũng phải xuyết xoa vừa khen ngợi vừa ghen tị với cô gái tên Hân kia. Thậm chí có cô còn quay sang đánh người yêu, trách móc.

Không gian bỗng yên lặng theo những câu nói chân thành và cảm động của chàng trai. Mọi người như nín thở nhìn cô gái cùng chờ đợi. Không gian cũng bị nén lại theo từng cử chỉ của cô.

Người con gái tên Hân, dáng vẻ hơi mập nhưng khuôn mặt phúc phính và chiếc răng khểnh của cô không làm cô xấu xí mà trông càng đáng yêu và có duyên. Hân đang mặc một chiếc váy vàng nhạt, chân đi đôi giày búp bê trắng và khoác chiếc áo dạ màu đen, dáng người thấp thấp, chỉ đến vai người yêu. Trông cô chẳng khác nào một cô sinh viên non nớt, dáng vẻ e thẹn như nụ hoa đang e ấp trong sương sớm. Khuôn mặt tròn tròn đỏ ửng vì xấu hổ và xúc động trước những lời tỏ tình sâu sắc của người yêu. Nụ cười mỉm dịu dàng vì trái tim xao động, rộn ràng khi được người yêu tỏ tình công khai trước đám đông. Đồng thời hai mắt to tròn lấp lánh nước thể hiện sự xúc động tột cùng của cô. Dường như mọi ánh sáng nơi đây được thấp lên từ đôi mắt có hồn của cô, niềm hạnh phúc đọng đầy trong đôi mắt sáng hơn cả những bông pháo hoa trên trời kia.

Chăm chú nhìn người yêu đang quỳ trước mặt mình chờ đợi, mãi sau Hân mới đưa tay ra run run cầm lấy bó hoa, nghẹn ngào nói:

-... Em đồng ý.

Giọng nói nhẹ nhàng và êm tai của cô gái vừa dứt không gian như vỡ òa bởi sự phấn khởi của mọi người và có lẽ nó còn vang vọng hơn cả tiếng pháo hoa vừa rồi. Mọi người reo mừng, chúc phúc cho đôi bạn trẻ. Chàng trai vẫn còn cười ngây ngô một lúc mới bừng tỉnh, vội vàng đứng bật dậy, lấy chiếc nhẫn nhỏ xinh cài trên bó hoa, nâng niu bàn tay cô gái lên rồi lồng vào ngón áp út của cô. Tình cảm yêu thương và sự sung sướng vô bờ khiến chàng trai theo bản năng đưa tay người yêu lên miệng hôn vào chiếc nhẫn. Sau đó khi cô chưa kịp phản ứng đã ôm cô quay vài vòng hét lên phấn khích như một đứa trẻ nhận được món quà ưa thích nhất. Mọi người cảm động, vỗ tay cổ vũ, yêu cầu hai người hôn nhau. Do vậy trước sự ngưng ngóng của cô gái và sự chứng kiến của tất cả, chàng trai cúi xuống trao cho cô một nụ hôn nồng nàn và thắm thiết.

Cách đó không xa, trong bóng tối cô đơn và lạnh lẽo có hai người đang dõi mắt nhìn khung cảnh hạnh phúc của đôi uyên ương. Họ đứng đối diện nhau nhưng lại không nhìn thấy đối phương bởi bóng tối hay bởi chính trái tim họ vẫn chưa thể nhìn thấy nhau? Cô gái dựa vào một gốc cây cô thụ, hai tay ôm trước ngực, ánh mắt vui vẻ kèm theo chút cô đơn từ xa chúc phúc cho hai người bạn của mình. Thì ra cảm giác nhìn người khác hạnh phúc là vậy. Cô gái cười cười nhìn bọn họ rồi quay đi.

Chàng trai đối diện, đứng gần một chiếc ghế đá nhưng không ngồi xuống, tay phải đặt trên thành ghế lạnh lẽo, cứng rần rần nắm chặt lại. Khuôn mặt điển trai, nho nhã nở nụ cười nhẹ, nhìn hai người phía xa thắm chúc mừng. Sự cô đơn in đầy trên đôi vai rộng và dáng người cao lớn của anh. Trên người cũng chỉ là chiếc áo phông và quần jean giản dị gần giống anh chàng kia nhưng bọn họ lại trái ngược nhau cả về cảm xúc lẫn tình trạng. Ngắm nhìn đôi bạn trẻ một lúc sau đó anh cũng dứt khoát quay người, bước về hướng ngược lại.

Hai người cùng quay đi nhưng mỗi người bước một ngã. Trên con đường rộng lớn in rõ hai cái bóng cô đơn, lẻ loi như nhau nhưng lại là hai đường thẳng cách biệt, không có điểm giao nhau, mặc dù tâm trạng của họ lúc này gần như trùng khớp. Có lẽ số phận chưa đến với họ, hai đường thẳng có thể giao nhau hay không vẫn còn là một điều bí ẩn. Vì vậy hai người đành trải qua một mùa Valentine cô đơn và quạnh quẽ, buồn bã ngắm nhìn những người khác hạnh phúc bên nhau

CHƯƠNG 30: CUỘC VIẾNG THĂM ĐỘT XUẤT CỦA “BÀ HOÀNG”.

Ngôi nhà mái ngói nhỏ đầu làng dường như đã thay đổi hoàn toàn cả về bên ngoài lẫn bên trong. Không khí tung bùng và rộn rã tràn ngập khắp nhà. Mọi người đang vui vẻ ngồi trên ghế bàn luận mọi thứ để chuẩn bị lễ cưới cho đôi trẻ.

Bà Hoa về mặt lúc nào cũng rực rỡ như ánh mặt trời, miệng gần như luôn hoạt động, sôi nổi lên kế hoạch với chồng:

- Ông này, tôi lên lịch mời mọi người, cũng phải đến 100 mâm đấy nhì. Tôi định mời hết mấy người bạn cũ thời làm thuê cùng. Ông còn bạn đồng niên, bạn ngừ, bạn đồng hương nữa....

Bà Hoa cứ vừa cười vừa nói luôn mồm khiến những người còn lại cũng phải phì cười. Ông Tần thở dài nói:

- Bà tính mời cả làng à? Bà làm như nhà mình là tỷ phú không bằng. Mỡ bình thường thôi, làm rầm rộ quá, hàng xóm người ta cười cho.

- Đúng đấy mẹ ạ. Mỡ nhiều làm gì chỉ tỏ một xác, rách việc lắm, con cũng chẳng ham – Đức Minh nhăn mặt phụ họa.

Bà Hoa thấy vậy vội vàng nhìn Hân đang e thẹn ngồi bên cạnh ĐM viết thiệp mời, sau đó trừng mắt với con trai mắng:

- Ăn nói thế đấy. Đám cưới của anh chứ của ai? Nói như vậy, con dẫu tôi mà tức giận không lấy anh nữa thì cứ liệu hồn với tôi.

- Không đâu bác. Con cũng muốn đơn giản. Bây giờ khác ngày xưa, đám cưới nhẹ nhàng hơn nhiều, bớt đi những thủ tục rườm rà. Chỉ cần thoải mái là được ạ. – Hân lễ phép cười nói với bà Hoa.

Mặc dù biết con dẫu nhu thuận và hiểu chuyện bà rất vui nhưng lại giả vờ dỗi, nhìn cô trách:

- Sắp làm vợ thằng Minh rồi mà vẫn còn gọi tôi là bác à?

Hân biết ý, ngại ngừng nhìn mẹ chồng tương lại rồi đỏ mặt gọi:

- Dạ... Mẹ... nói phải.

- Thế mới là con dẫu ngoan của mẹ chứ.

Nói xong bà Hoa nhìn chồng và con trai đắc ý cười sung sướng. Ông Tần thấy vợ trẻ con như vậy đành lắc đầu cười không chấp.

Hiếm khi mẹ cười tươi như vậy, ĐM cũng vui vẻ đùa theo, giả vờ đau khổ ai oán nói:

- Haiz, em còn chưa bước chân vào nhà anh mà đã được mẹ yêu quý như thế. Đợi đến khi em chính thức là con dâu của mẹ, chắc chắn mẹ sẽ ném đĩa con trai này đến xó xỉnh nào đó luôn.

Vừa nói ĐM còn thờ dài, ra vẻ tiếc hận, dường như mình đang bị bỏ quên rồi. Mọi người nghe vậy đều tròn mắt lên nhìn anh, sau đó cười ngặt nghẽo. Hân cũng vừa cười vừa đánh vào người anh, đỏ mặt trách:

- Anh nói linh tinh.

- Đúng đó, anh đừng có mà mơ tưởng chia rẽ tình cảm của hai mẹ con tôi. – Bà Hoa cười trêu, nhìn Hân nháy mắt khiến cô càng xấu hổ, mặt nóng rực như lửa, vội vàng vui mặt vào lòng ĐM trốn tránh. Còn ĐM thì cười vui vẻ nhìn cô ngượng ngừng nép vào ngực mình. Quàng tay ôm lấy cô vào lòng hơn, anh cười nói với mẹ:

- Con nào dám. Mẹ yêu chiều cô vợ nhỏ của con như vậy, con mong còn không được, làm sao ghen tị? Lại thêm nhà mẹ vợ gần cạnh, con mà dám làm vợ tức giận, cô ấy bỏ con về nhà thì con làm sao sống nổi... phải không em?

Nói xong anh cúi xuống âu yếm nhìn cô gái bé nhỏ trong lòng đang xấu hổ không ngừng đâm ngực vào mình khiến anh cười sáng khoái.

- Đúng là có vợ thay đổi hẳn. Con trai tôi cũng biết sợ vợ cơ đấy. – Bà Hoa bĩu môi nhìn con.

Ông Tần cười, vỗ vỗ tay vợ nói:

- Hai đứa nó yêu thương nhau như vậy, vợ chồng mình vui còn không kịp. Thôi không trêu chọc hai vợ chồng trẻ nữa, kéo con dâu bà mặt sắp cháy vì nóng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kỳ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Dứt lời ông Tần và bà Hoa đều cười ha ha. Bọn họ mong ngày này đã lâu. Cuối cùng con trai cũng chín chắn hoàn toàn, thành gia lập thất. Nghĩ lại những ngày khổ sở và buồn bã vì con trai đi lầm lỗi mà ông càng xúc động, trong mắt lấp lánh nước mắt. Có câu, phải nếm vị đắng mới biết vị ngọt là thế nào. Phải có nước mắt mới biết niềm vui đáng giá ra sao. Lúc này đây, ông thấm thía cảm giác đó. Nhờ những ngày đau buồn đó mà bây giờ bọn họ mới

quý trọng những giây phút hạnh phúc này. Lúc đó, là một người bố, một người chồng, là trụ cột của gia đình, ông Tần vẫn luôn canh cánh trong lòng, giấu đi tâm tư của riêng mình trong sâu thẳm tâm hồn vì không biết cách dạy dỗ con trai, nhìn thấy nó đi sai đường mà không có cách nào kéo nó về đúng chỗ. Nhìn vợ mình đau buồn vì con trai, ông cảm thấy mình là một người bố, một người chồng thất bại. Cảm giác đó thật không dễ chịu chút nào và rất khó quên. Cũng may ông trời thương xót, đau đớn qua đi hạnh phúc lại đến với gia đình ông.

Ông Tần đưa mắt nhìn vợ, trong mắt bà Hoa cũng là sự xúc động khó nén. Dường như bà cũng hiểu suy nghĩ của ông bởi chính bà cũng đang hồi tưởng lại mọi chuyện. Hai người nắm chặt tay nhau, lặng lẽ an ủi, động viên nhau, nở nụ cười xua đi tất cả những gì không vui. Sau đó họ ăn ý nhìn về phía ghế rồi lặng lẽ lui ra, nhường lại không gian cho người trẻ tâm tình.

Đội “bố mẹ chồng” đi rồi, Hân mới ló đầu ra khỏi ngực ĐM, sau đó trừng mắt nhìn người anh run lên vì nhẹn cười, tức giận véo thật mạnh vào đùi anh.

ĐM kêu lên thảm thiết, xoa xoa chỗ bị véo đau, ầm ức hỏi:

- Sao lại véo anh?

- Anh còn hỏi? Dám trêu chọc em trước mặt bố mẹ anh, làm em ngượng chết. – Hân hừ nhẹ, khoanh tay trước ngực, quay đi không thèm nhìn anh. Thấy vậy ĐM xun xoe đến gần, ôm eo cô cười nói:

- Sao lại là bố mẹ anh, phải là bố mẹ chúng mình chứ?

- Hừ, em vẫn chưa chính thức làm vợ anh đâu. Vẫn còn thời gian thay đổi mà. Chẳng may anh bỗng dưng làm chuyện gì có lỗi với em thì sao? Ai biết trước được tương lai. – Hân lạnh lùng nói.

Nghe xong ĐM giận tái mặt, quay người cô lại bắt nhìn thẳng vào mắt mình, giọng hầm hè:

- Em dám nói vậy? Để bố mẹ nghe thấy lại buồn. Đây là chuyện nghiêm túc, không được lờ ra đùa.

Nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của ĐM, Hân phụng phịu, mắt uor ướt đầy ắp khuất. Mặc dù không nói gì nhưng lại tỏ ý phản kháng rõ rệt trong im lặng. Cái miệng nhỏ nhắn chu ra đầy ngang ngạnh. ĐM kiềm lòng không được liền cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ hồng của người yêu. Hân tức giận, đưa tay đẩy anh, nghiêng người tránh, nhìn anh hừ lạnh:

- Anh đừng coi em là trẻ con mà vừa dọa vừa dỗ. Em vẫn đang bức bối đó.

Hân hậm hực, chống tay trên ngực ĐM, không cho anh chiếm tiện nghi. Thấy vậy ĐM phì cười, nắm lấy bàn tay đang ở trên ngực anh rồi nhéo nhẹ lên mũi người yêu đáp:

- Còn không phải trẻ con sao? Nhìn bộ dáng của em hiện tại xem, có khác gì AD không? Vừa hôn rồi còn nũng nịu nữa.

Không thể phản kháng được, Hân đỏ mặt cúi xuống tiếp tục công việc viết thiệp mời, tỏ vẻ không để ý đến ĐM. Cỡ lẽ đây là tâm lý của mỗi cô gái khi yêu chẳng? Hân không thể ngờ được mình từng rất ghét kiểu nũng nịu của mấy cô gái, nhìn họ ẻo lả, nhõng nhẽo với người yêu mà nổi cáu ra gà. Vậy mà bây giờ chính bản thân mình lại như vậy. Đúng là xấu hổ đến chỉ muốn tìm cái lỗ nào chui xuống. Nhưng bên cạnh đó cũng là cảm giác hạnh phúc, khoái trí vì được yêu thương và che chở như trẻ con.

Trong lúc Hân còn suy nghĩ vẫn vơ thì một bàn tay sượt ở trên eo cô đang từ từ di chuyển, muốn thác loạn. Không chút lưu tình đánh mạnh vào móng vuốt của ĐM, cô vẫn thản nhiên lia bút trên tay không bị gián đoạn chút nào. Còn kẻ tấn công “đòn địch” không thành xấu hổ cười khan hai tiếng, đưa tay xoa mũi, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh chăm chú nhìn vợ yêu làm việc.

Dáng vẻ hăng say, chuyên chú của cô gái trước mặt làm ĐM bị cuốn theo. Vài sợi tóc buông xuống trước mặt cô do lực hút của trái đất, về mặt đam mê, cần thận từng nét chữ trên tấm thiệp màu đỏ cho thấy Hân trân trọng công việc này như thế nào. Cuộc hôn nhân này có ý nghĩa với cô ra sao. ĐM biết Hân không phải là một cô gái quyền rũ, hay xinh đẹp, có thể hút hồn đàn ông trong cái nhìn đầu tiên. Thậm chí nếu chỉ xét đáng người thì chắc chắn cô không thể lưu lại dấu ấn trong lòng người khác phái, nhất là những người đàn ông yêu bằng mắt. Hân là một cô gái với vẻ ngoài bình thường, thậm chí là hơi béo theo tiêu chuẩn của các cô gái hiện nay. Nhưng ai biết tính cách và tâm hồn cô lại phong phú và độc đáo đến vậy. Chính điều đó làm ĐM bị lún sâu vào cạm bẫy của cô và không bao giờ thoát ra được. Anh không phải là người trong mắt mình người yêu là Tây Thi, nhưng giờ phút này quả thực anh thấy Hân rất đẹp và cuốn hút. Anh thấy mình thật vinh hạnh và kiêu ngạo khi có được cô, chỉ muốn được ôm cô và bao bọc cô suốt đời.

Nhờ cảm tình dần dặt, ĐM liền cúi xuống hôn lên môi Hân một nụ hôn say đắm. Hai người ngây ngất trong nụ hôn tình yêu thật lâu.

Mãi sau ĐM mới buông Hân ra, thâm tình ôm lấy cô từ phía sau, nói nhỏ vào tai cô:

- Vợ ơi.

Nghe tiếng anh gọi, Hân đỏ mặt không trả lời nhưng tay lại nắm chặt đôi tay đang đặt trước bụng mình, nở nụ cười mãn nguyện, trong mắt cũng lấp lánh niềm vui.

Những tia nắng đầu hè bắt đầu xuất hiện, không khí nóng lên theo từng ngày. NT vừa được tháo bột ở tay, đang sung sướng ngồi trên xe lăn vung vẩy. Mặc dù mới tháo bột vẫn chưa được cử động nhiều nhưng cô rất vui. Xem ra ngày thoát khỏi ngục tù không còn xa nữa.

Trong phòng bệnh có hai bệnh nhân mới, thế chỗ của bé Hùng và cô Xuân. Bọn họ đã xuất viện ngày hôm qua.

Những ngày ở bệnh viện, nhìn cảnh người tới người đi, NT bỗng suy nghĩ và ngộ ra nhiều điều. Cuộc sống của con người rất mong manh, trong bệnh viện nó lại càng dễ vỡ hơn bao giờ hết. Chứng kiến biết bao cảnh đau đớn của người nhà bệnh nhân, cảnh chia ly của vợ chồng bởi cái chết mà NT thấy sợ hãi và trân quý mạng sống của mình hơn. Qua đó cũng thấy rõ được thời gian quý báu như thế nào. Có lẽ không nên dằn vò người ta nữa bởi đó cũng là dằn vò chính bản thân mình.

Nhắc đến người đó, NT dần nhận ra anh đã hiện diện khắp nơi trong cuộc sống của cô. Anh chăm sóc cô từng ngày, kề cận bên người cô trong những lúc cô cần. Bây giờ dường như có chuyện gì, người đầu tiên NT nghĩ đến lại là MV, xem ra anh đã tạo cho cô thói quen dựa dẫm. Điều đó khiến NT không biết nên vui hay buồn? Thói quen có thể hại chết người, bởi nó sẽ theo mình như hình với bóng.

Dần dần, NT cảm thấy hình như mình cũng bắt đầu biết nhớ đến kẻ đó rồi.

Từ lúc được tháo tay, NT đã yêu cầu MV quay lại làm việc, chỉ buổi tối được đến thăm cô, vì vậy mặc dù MV rất không tình nguyện nhưng vẫn phải âm ỉ chấp nhận. Nghĩ lại về mặt ủy khuất của anh lúc đó, NT cười thầm, không phát hiện ra mình ngày càng cười nhiều, mang dáng vẻ ngây thơ của thiếu nữ mới yêu.

Những tia nắng chói chang vờn quanh người nhưng NT không cảm thấy khó chịu. Ở lâu trong lồng khiến cô yêu cái nắng mùa hè và cảm thấy nó dễ chịu một cách lạ thường, bỗng thấy yêu đời và được trẻ lại vài tuổi.

Nhớ đến mọi người đang ở nhà chuẩn bị lễ cưới cho anh trai mà quên luôn cả mình khiến NT nở nụ cười, pha chút bực bội, chỉ hận không thể được tham gia cùng. Đây là lễ cưới quan trọng nhất của anh mình vậy mà NT lại không thể đích thân thực hiện. Nhìn mọi người nhộn nhịp chuẩn bị mọi thứ, mình chỉ có thể đứng ngoài xem xét thực sự hơi buồn. Anh trai của cô lấy vợ, cô lại không thể làm gì cho anh khiến NT khó chịu. Anh thương yêu cô như vậy, cô cũng vô cùng yêu quý anh.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Đang trôi theo suy nghĩ trong đầu, bỗng trước mặt tối sầm, ánh nắng đã bị che kín bởi hai bóng đen, NT kinh ngạc ngược mắt nhìn lên. Trước mắt cô là một người phụ nữ khoảng tầm 50, có khuôn mặt xinh đẹp nhưng rất lạnh lùng. Theo cách ăn mặc và khí chất cao ngạo, quý phái của bà cũng biết bà không phải người bình thường mà thuộc hàng quý tộc. NT bị choáng váng bởi vẻ đẹp của người phụ nữ trước mặt, nhất là đôi mắt màu tro thâm sâu và lạnh lẽo của bà vì vậy cứ ngơ ngác nhìn bà, không nghĩ đến việc chào hỏi.

Hai người đầu mất một lúc, người phụ nữ mới nhếch mép lên cười khẩy, giọng nói cao ngạo từ trên đầu NT truyền xuống:

- Cô chính là Nguyễn NT?

Mặc dù là câu hỏi nhưng ngữ điệu đã mang sự khẳng định chắc chắn.

Nghe thấy giọng điệu có chút chế nhạo và hàn ý của người đối diện, NT nhủ mảy không vui nhìn nụ cười nửa miệng và ánh mắt sẫm soi, đánh giá của bà ta. Thu lại sự thất thố của mình, cô bình tĩnh, ánh mắt trầm xuống, đáp với giọng điệu không xu nịnh, không sợ hãi cũng không vô lễ, rất đúng mực:

- Dạ phải.

Thái độ dửng dưng, không thắc mắc hay hỏi nhiều của NT khiến người phụ nữ hơi bực, nhưng cô lại không hề vô lễ với mình cho nên bà ta không thể nổi giận, bèn cười nhẹ tiếp:

- Nghe nói cô là cô giáo mầm non. Vậy mà gặp người lớn tuổi không biết chào hỏi sao? Chẳng lẽ cô cũng dạy học sinh của mình như vậy?

Nhận ra sự công kích rõ ràng trong lời nói của quý bà, NT không nổi giận hay vội phản bác mà chỉ thản nhiên đưa mắt nhìn lại bà ta một lần, đánh giá kĩ càng. Người phụ nữ này đang mặc chiếc váy dài màu đen tôn lên làn da trắng ngời của bà. Khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, tinh tế, che đi những khuyết điểm của thời gian, mái tóc được búi cao, gọn gàng sau đầu, không có một sợi rối ra ngoài. Trên tay là chiếc túi xách cũng màu đen hàng hiệu. NT chắc chắn đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy người này, càng khẳng định bà ta không thể nào là bạn bè hay họ hàng của bố mẹ mình. Người này rõ ràng cô không quen, nhưng ngay từ ánh nhìn đầu tiên và giọng nói đã chứa đầy sự không thích đối với mình. Chẳng lẽ mình đã đắc tội với nhân vật lớn nào? NT biết vừa nãy mình có hơi thất thố khi nhìn chằm chằm vào bà nhưng đó cũng là do bất ngờ, rồi bà ta hỏi luôn, cho nên cô đâu có cơ hội chào hỏi. Thôi được, dù sao cũng là bề trên, dù đến đòi nợ hay biếu quà thì cứ nên biết rõ rồi tùy cơ ứng phó theo. Nghĩ vậy, NT nở nụ cười thân thiện nhưng không quá xuông xả nói:

- Chào chào cô.

- Cô không thắc mắc tại sao tôi biết cô và gặp cô có chuyện gì sao? – Người phụ nữ nhướn mày nhìn NT vẻ hứng thú. Bà ta không ngờ được cô lại trái hẳn với những gì hình dung trước đó. Bà cứ nghĩ cô chỉ là một con hồ ly tinh cạy vào sắc đẹp của mình để mê hoặc đàn ông, còn không chỉ là một kẻ ngu

ngốc, đánh đá và thấp hèn. Nào ngờ cô lại bình tĩnh, không nhảy xổ lên khi bị bà châm chọc, cũng không e sợ khí chất cao quý và kiêu ngạo của bà, ánh mắt lại sáng trong, trên người toát ra khí chất thanh cao và có giá giáo. Xem ra bà đã đánh giá cô ta hơi thấp.

Nghe người phụ nữ hỏi, NT cũng cười nhẹ, nhắc lại lời bà ta như một cái máy:

- Vâng, tại sao cô lại biết cháu và cô đến gặp cháu có việc gì ạ?

- Cô... - Người phụ nữ trừng mắt nhìn nụ cười khuôn phép trên môi NT. Về phục tùng và thái độ lễ phép nhưng không hạ thấp bản thân mình của cô làm bà ta tức giận. Đường như chỉ có một mình bà ta bất chuyện, còn cô chỉ là miễn cưỡng đáp lại. Hít sâu một hơi lấy lại dáng vẻ đĩnh đạc, quý phái của mình, người phụ nữ mỉm cười nhìn NT hỏi:

- Cô không biết tôi là ai sao?

Lúc này NT mới đưa mắt sang nhìn cái bóng vẫn đứng im lìm bên cạnh bà ta và bị mình phớt lờ từ đầu. Cô không ngạc nhiên khi nhận ra người đó là Bảo Ngọc. Quả đúng như cô đoán, người phụ nữ này là mẹ của MV. Nhưng NT cũng không lấy làm bàng hoàng bởi chỉ có người phụ nữ có vẻ đẹp và khí chất lạnh lẽo như vậy mới có thể tạo ra người như anh.

- Chào NT, hôm nay tôi mới có thời gian đến đây. Cô không giận chứ? – BN mỉm cười ra vẻ thân thiện chào NT khi cô đưa mắt nhìn cô ta, nhưng sâu trong mắt lại lóe lên tia sung sướng và đắc ý.

NT không thêm đề ý, cũng mỉm cười gật đầu ý chào cô ta rồi quay lại nhìn thẳng vào mắt bà Ella Phan đáp:

- Dạ biết.

Không ngờ ánh mắt của cô gái này cũng tinh tế, phân tích nhanh nhạy, bà Ella thầm gật đầu tán thưởng bởi cô ta biết bà là ai nhưng lại không hề tỏ ra sùng sốt hay sợ hãi, thậm chí là lấy lòng, vẫn bình thản như bà thực sự chỉ là một bà cô bình thường đến thăm cô ta. Bà Ella đảo mắt quanh người NT, sau đó lạnh lùng hỏi:

- Cô đã biết tôi là ai thì chắc cô cũng hiểu được mục đích tôi đến tìm cô chứ?

Quả nhiên là người giàu có khác, nói chuyện rất tế nhị và ân ý. Câu này cũng đủ dọa nạt hay đàm phán điều kiện và bày tỏ hết ý muốn của bà ta rồi. NT thầm tán phục. Không nghĩ cô cũng mắc phải tình tiết thường kì trong phim tình yêu lãng mạn của HQ: mẹ chồng đến thị uy. Nghĩ đến đó NT lại thờ dãi chán chường, nhăm nhính nên diễn xuất theo kiểu nào? Cô gái nhu nhược khóc sụt sướt rồi từ bỏ hay là cô gái hám tiền như trong phim?

- Dạ, cháu nông cạn hiểu được một chút, chỉ sợ hiểu không hết ý cô. Chi bằng cô tự nói rõ để tránh cháu làm cô giận... có được không ạ?

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, NT vẫn quyết định nhập vai là chính mình, thông thả đáp.

Cô còn chưa làm tôi giận sao? Bà Ella âm thầm nghiền răng nhưng lại không thể bộc phát trước vẻ mặt ngây thơ chân thành của NT. Thôi được rồi, nếu cô đã muốn tôi nói thẳng thì chiều ý cô. Bà hít sâu một hơi, giọng đều đều nói:

- Tôi đến đây vì chuyện của cô và con trai tôi. Tôi biết hai người đang qua lại với nhau... Nhưng tôi không đồng ý. Cô cũng biết BN là con dâu tương lai của tôi và đặc biệt tôi chỉ chấp nhận duy nhất nó – Nói đến đó bà nhìn NT đầy ân ý sau đó tiếp tục – Có thể con trai tôi có một chút hứng thú với cô, nhưng đó chỉ là nhất thời. Hai người chắc chắn không có kết quả.... Tôi biết bây giờ là xã hội bình đẳng, tự do, không phân biệt giai cấp. Nhưng đó chỉ là mặt lý tưởng, còn thực tế thì hoàn toàn khác. Rỗng thì vẫn mãi là rỗng, tôm cũng chỉ có thể là tôm. Không thể xếp chung một bộ được... Cô nên hiểu điều đó.

Câu cuối cùng bà Ella đặc biệt nhấn mạnh, tỏ rõ lập trường và quan niệm của mình, ánh mắt lạnh lùng chiếu thẳng vào mắt NT. May mà cô không phải là kẻ yếu bóng vía nếu không cũng đã co ro trước khí thế của bà. Là một bà hoàng quý tộc, cho nên từng lời nói đều chau chuốt và gãy gọn, điều đó NT tán phục văn phong của bà ta.

Đứng một bên quan sát, BN đắc ý cười thầm nhìn NT, sau đó ra vẻ thông cảm và bao dung khoác tay bà Ella nói:

- NT, tôi biết anh Vương là người cởi mở, lại phóng khoáng cho nên không đề ý những chuyện nhỏ nhặt, rất hay khiến phụ nữ hiểu sự ga- lăng và tốt bụng của anh là lòng mến mộ. Tôi cũng biết anh trai cô nợ anh ấy rất nhiều tiền. Chúng ta dù sao cũng quen biết nhau, vì vậy cô cứ nói đi, nếu cô khó khăn, cần giúp đỡ thì tôi chắc chắn giúp cô. Cô cần bao nhiêu cứ nói với tôi, tôi nhất định sẽ giúp được.

Nói xong, BN tha thiết nhìn NT nhưng đôi lại về mặt nhiệt tình của cô ta chỉ là nụ cười lạnh của NT. Xưa nay, cô ghét nhất cái kiểu diễn kịch mè nheo khóc chuột này. Cô ta muốn diễn kịch, muốn tỏ ra khoan dung, rộng lượng không có nghĩa là cô phải chiêm ngưỡng hay tát nước theo mưa cùng cô ta. Tiêu thư nhà giàu mà như cô ta thì NT khinh, không thêm đề vào mắt.

Bà Ella nhìn vẻ mặt coi thường của NT liền nổi giận, hừ lạnh kéo tay BN nói:

- Con không việc gì phải đưa tiền cho cô ta. Trên đời này bác ghét nhất là loại hồ ly tinh quyến rũ đàn ông để moi tiền, càng cho tiền càng bám dai không chịu nhả, lòng tham không đáy. Bác nhất quyết không cho cô ta dù chỉ một đồng.

- Nhưng hoàn cảnh nhà NT rất đáng thương. – BN hai mắt rưng rưng đầy thương cảm nhìn NT.

- Hừ, con đừng có đặt lòng thương nhằm chỗ. Có người đáng cho, cũng có kẻ không đáng cho. – Bà Ella lạnh lùng phát tay phản đối.

- BN, gia đình tôi đáng thương hay không tự tôi biết rõ. Như cô đây nói: Có người đáng để ta nhận, cũng có những kẻ không có cả tư cách cho đâu.

Sau một hồi im lặng, NT lạnh lùng nhìn BN nói. Cô ta giả vờ thánh thiện nhưng cô không muốn giả vờ cảm động và biết ơn trước tấm lòng “vĩ đại” của cô ta. Sau đó NT quay sang nói với bà Ella :

- Thưa cô, cháu nghĩ hai người nên hiểu rõ một điểm trọng yếu. ... Đó là cháu và MV không phải đang qua lại mà là... Anh ấy đang theo đuổi và mong cháu chấp nhận. Cho đến thời điểm hiện tại, cháu vẫn chưa đồng ý hay hứa hẹn với anh ấy bất kỳ điều gì.

Giọng nói của NT cứng rắn và chắc nịch khiến hai người kia không dám xem thường, đưa mắt nhìn nhau. Mãi sau bà Ella mới lên tiếng:

- Được, cứ cho là vậy đi... Ý cô là từ bây giờ cô sẽ tránh xa con trai tôi, không tìm cách tiếp cận nó nữa?

- Thưa cô, cháu chưa từng níu kéo hay đeo bám anh ấy. Trước đây cháu thật sự không muốn gặp mặt anh... nhưng sau những gì anh ấy làm cho cháu thực sự đã làm cháu cảm động ít nhiều bởi cháu không phải là sắt đá. Vì vậy cháu sẽ không trốn tránh hay bài trừ anh ấy nữa.... Mặc dù vậy, cháu hứa với cô, cháu sẽ không chủ động tìm anh ấy. Đó là tất cả những gì cháu có thể làm. – NT bình thản nói. Đúng vậy cô sẽ làm theo những gì mình nghĩ. Đó là cách cư xử đúng đắn nhất và cô không cảm thấy mình có lỗi hay áy náy khi làm như vậy.

Bà Ella nghe vậy cũng biết NT nói đúng. Nếu con trai bà chủ động theo đuổi thì cô ta chẳng có lý do gì cự tuyệt cũng chẳng ai ép buộc được cô ta phải cự tuyệt. Mặc dù vậy bà vẫn hơi bức, bởi bà biết bà không thể ngăn cấm con mình được, cho nên chỉ có thể tác động từ phía cô gái này, ngắt một nỗi những điều cô ta nói đều đúng lý, không thể chối cãi.

Bà Ella nhìn NT hồi lâu, suy tính xem nên nói thế nào? Nhưng BN thấy bà im lặng lại tưởng bà bị thuyết phục cho nên nóng vội, cười khẩy nói:

- Cô cậy anh ấy có hứng thú với cô cho nên mới mạnh miệng như vậy. Nếu cô không xuất hiện trước mặt anh ấy nữa thì anh ấy làm sao thích cô? Rõ ràng cô nói một đằng làm một nẻo, muốn lạt mềm buộc chặt.

Nghe những lời bông đùa và ngu xuẩn của cô ta bà Ella cũng phải nhún mày. NT không vội tranh cãi mà bật cười thoải mái. Đợi đến khi BN tức giận đến đỏ mặt muốn lên tiếng thì NT mới ung dung nói:

- Cô muốn nói anh ấy có hứng thú với tôi đều là do lỗi của tôi? Cô muốn nói nếu mỗi lần tôi nhìn thấy anh ấy đều phải tránh như tránh tà thì mới đúng? – NT nhướn mày cười hỏi BN – Vậy cô lấy tư cách gì yêu cầu tôi làm vậy? Cô có quyền gì mà bắt tôi phải chạy trốn và chuyển nhà, đổi việc, thay đổi mọi thứ chỉ vì có người thích mình?

- Lấy tư cách tôi là vợ tương lai của anh ấy. – BN đồng đặc tuyên bố, chỉ hận không thể xé nát nụ cười chói mắt của NT ngay lập tức.

- Nếu có bản lĩnh thì cô nên nắm bắt được anh ấy chứ không phải đến đây đổ lỗi cho người khác. Cô không thể bắt tất cả những cô gái anh ấy nhìn hay để ý đến phải biến khỏi mắt anh ấy. Cô không thể phòng ngừa kiểu đó được. Như vậy... tôi chỉ là một trường hợp ngẫu nhiên trong hàng nghìn trường hợp khác. – NT liếc mắt nhìn cô ta đáp.

Bị trực đứng chỗ đau khiến BN như phát điên, mắt kiểm chế định xông lên nhưng bà Ella đã kịp nắm chặt tay cô ta vỗ vỗ an ủi, nhìn cô ta ra hiệu chớ kích động, sau đó quay sang NT cười nói:

- Không ngờ cô rất có tài ăn nói – Rồi bà lạnh lùng tuyên bố - Hôm nay chúng tôi đến đây không phải để cãi nhau hay nói lý với cô. Tôi chỉ biết rằng cô nhất định phải tránh xa con trai tôi ngay lập tức. Tôi không cần biết cô làm điều đó bằng cách nào.... Nếu không làm theo tôi chắc cô cũng biết được hậu quả?

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhầm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Đây rõ ràng là một lời cảnh cáo trắng trợn nhưng NT không thể nổi giận bởi người đó là mẹ anh, là bề trên. Vì vậy NT chỉ có thể kiềm nếm nỗi uất ức và phần nộ vào trong, hít sâu một hơi bình tĩnh nói:

- Thưa cô, cháu nghĩ rằng cô là trưởng bối cho nên cô sẽ hiểu biết nhiều đạo lý hơn cháu. Cháu mong cô đừng lợi dụng quyền thế của mình chèn ép người khác. Nếu cô làm vậy chỉ càng làm anh ấy xa lánh cô hơn. Và cháu mong cô đừng kéo gia đình cháu vào bởi họ chẳng liên quan gì trong chuyện này.

- Hừ, tôi không quan tâm bất cứ chuyện gì ngoài việc liên quan đến danh dự của gia đình tôi... Còn về việc đưa bé, nếu cô đồng ý chúng tôi sẽ nhận nuôi và bồi thường thỏa đáng cho cô.... Nhưng nếu cô định dùng nói để dây dưa và níu kéo thì cô nên từ bỏ ý nghĩ đó đi. Dù sao chúng tôi cũng không quá tha thiết với việc nhận nó. Cô nên suy nghĩ rõ ràng, tôi không kiên nhẫn chờ đợi đâu. Chào cô.

Nói xong bà Ella Phan lạnh lùng quay người đi, không thèm cho NT bất cứ cơ hội nào. BN thấy vậy cũng đáp lại cô ánh nhìn khinh bỉ và nụ cười chiến thắng, sau đó vội vàng đuổi theo bà.

Còn lại một mình NT thần thờ ngồi trên xe lăn dõi theo bóng dáng hai người. Trong ánh mắt chứa đầy sự phẫn nộ, đau khổ và sợ hãi. Cô chưa bao giờ gặp một người ngang ngược như vậy, càng không nghĩ rằng mẹ anh lại phản đối ác liệt và bức bách người khác quá đáng đến vậy. Thì ra những người quyền quý ngoài đời còn kinh khủng hơn trong phim. Liệu bà có thực sự làm như bà nói? NT có thể chịu đựng tất cả, chỉ là ngoại trừ liên quan đến gia đình và người thân của cô. Nên làm gì đây? Cô còn chưa tiếp nhận tình cảm của anh mà đã có quá nhiều áp lực và ngăn cách. Xem ra con đường anh đến với cô và cô đến với anh nhiều chông gai lắm. Liệu cô có đủ khả năng và kiên cường để vượt qua? Và liệu anh có đủ kiên nhẫn và bản lĩnh để tiếp bước? Tương lai ai biết trước? Đây không phải phim ảnh hay tiểu thuyết, rất có thể sẽ là một kết thúc bất hạnh. NT buồn bã nghĩ.

Buổi tối muộn, sau khi ăn uống và học bài cùng AD, Hoàng được cậu đưa về nhà.

Kết thúc một ngày vui chơi và học tập vui vẻ, vừa bước vào cửa cậu bé đã nhìn thấy bà và mẹ ngồi trên ghế sofa ở phòng khách. Điều này khiến bé ngạc nhiên vô cùng, hiếm khi họ cùng ở nhà vào lúc này. Nhưng Hoàng cũng không quan tâm nhiều, lẳng lặng theo bà bảo mẫu về phòng đi ngủ.

Hai người đang đi lên bậc cầu thang thì giọng nói uy nghiêm và lạnh lùng của bà Ella vang lên:

- Hoàng, con đi đâu bây giờ mới về?

Hoàng nhìn bà ngạc nhiên, một lúc cậu bé mới hiểu được bà đang nói gì, lạnh nhạt trả lời như thường lệ:

- Dạ, cậu Vương đưa con đến bệnh viện thăm cô giáo và em AD ạ.

- Sao con không nói với bà? Cậu thường xuyên đưa con đến đó? – Bà Ella nghiêm giọng hỏi, cả người tản mát ra khí lạnh.

Điều đó chẳng làm Hoàng thay đổi nét mặt bởi cậu đã quá quen thuộc với nó. Hoàng quay lại nhìn thẳng vào bà, giọng nói tự nhiên như đó là thói quen:

- Ngày nào con cũng đến đó ạ.

Lời nói vừa kết thúc, Bà Ella đã tức giận đứng phắt dậy, nheo mắt nhìn về phía cháu đầy nguy hiểm:

- Ngày nào cũng đến? Vậy tại sao bà không biết? – Rồi bà quay sang nhìn con gái bên cạnh hỏi – Con biết không?

Đang ngồi ung dung vuốt móng tay, Minh Nguyệt chẳng buồn ngẩng đầu lên, chỉ chậm chạp lắc đầu. Thấy vậy bà Ella lại nhìn về phía cháu chờ đợi.

Lúc này Hoàng nhìn hai người rồi ứng hòng, tự nhiên đáp:

- Bà với mẹ ngày nào cũng ra ngoài từ lúc con chưa dậy, đến khi con ngủ rồi mới về thì làm sao biết con có đi ra ngoài hay không ạ?

Giọng nói cao trong của Hoàng làm cho hai người lớn giật mình. Sự hồ hững, vẻ mặt không quan tâm nhưng giọng nói và ánh mắt buồn bã, trách cứ của cậu bé làm họ trột dạ, bỗng nhận ra một điều quan trọng. Đó là họ đã lãng quên bé.

Không khí im lặng bất ngờ, lát sau Hoàng quay người đi, ánh mắt tối sầm lại, không muốn nhìn thấy biểu hiện ngạc nhiên của bà và mẹ. Cậu bé nặng nề bước từng bước lên lầu, trở về phòng.

Sau giây phút bàng hoàng và xấu hổ, không thể nói được gì, bà Ella chỉ có thể trơ mắt nhìn cháu trai bỏ lên lầu. Cảm giác vừa tức vừa hổ thẹn xâm lấn trong lòng. Vì câu nói của cháu mà bà bắt đầu phải suy nghĩ về những điều bà luôn cho là tự nhiên. Lớn lên trong một gia đình có nguồn gốc quý tộc lâu đời, bà được hưởng sự giáo dục cao cấp và nghiêm khắc. Bà được dạy dỗ một cách hoàn toàn khác với những đứa trẻ bình thường, bà hiểu rằng mình không được đặng đàng cấp với chúng. Những gì bà được dạy là sự lạnh lùng, nghiêm nghị và quyền lực, là những quý tộc và luật lệ chỉ có thể nghe theo và thực hiện, không được thắc mắc. Vì vậy bây giờ bà cũng dạy dỗ con trai và cháu trai của mình như vậy. Nhưng tại sao chúng lại không như bà? Đường như chúng không được vui và trách cứ bà? Chẳng lẽ chúng muốn được giống như những đứa trẻ bình thường ngoài kia? Nhưng... Làm sao có thể như vậy? Chúng là con cháu của bà, là con cháu của quý tộc Mỹ, không thể có sự nhố nhăng, không phân biệt trên dưới như kẻ tầm thường được. Bà Ella ra sức phủ định mọi sự kháng cự của cháu mình. Xem ra bà cần phải nghiêm khắc và chỉnh đốn lại mọi thứ. Con trai bà đã đi lầm đường vì bà không thể không chế được nó nữa, bà nhất định không thể để cháu trai đầy kì vọng của mình cũng đi theo vết xe đổ của con trai. Nghĩ vậy, bà Ella trở nên kiên quyết hơn, ánh mắt cũng sắc bén hơn. Bà quay sang nhìn con gái đang chăm chút móng tay, cất giọng đầy quyền lực:

- Từ ngày mai, con phải nhận trách nhiệm dạy dỗ con trai mình. Mẹ không muốn thấy nó vô phép như vừa rồi nữa.

Chậm chậm để chiếc đĩa trong tay xuống, Minh Nguyệt ngẩng mặt lên nhìn mẹ, lạnh nhạt nói:

- Sao lại là con? Đó chẳng phải luôn luôn là trách nhiệm và quyền lực của mẹ sao? Chúng con chỉ biết nghe và làm thôi mà.

- Con nói vậy là sao? Con là mẹ của nó thì con phải dạy dỗ nó chứ? – Bà Ella trừng mắt nhìn con gái - Mà con cũng không còn nhỏ nữa, đến lúc da dẻ một quý bà để kẻ nhiệm bòn phận của mẹ là vừa. – Nói xong bà phát tay, ý đã quyết không thể thay đổi.

Trên trời nhìn mẹ một lúc lâu, Minh Nguyệt bỗng bật cười. Tiếng cười của cô vang khắp không gian rộng lớn, như tiếng chuông trong veo nhưng có gì đó chua chát và chói tai.

- Mẹ lúc nào cũng chỉ biết ra lệnh và ra lệnh. Mẹ có từng hỏi xem con có muốn hay không chưa? Trong mắt mẹ bọn con có khác nào cái máy, chỉ biết nhận lệnh và thực hiện. Thậm chí con còn có cảm giác mình chỉ là một món hàng có lợi của mẹ, được mẹ chăm sóc và đến kỳ thì bán đi. Là quý bà thì sao? Có tiền, có quyền lực thì sao chứ? Trong khi ngay cả một hơi thở tự do con còn không có. Cả cuộc đời của con từ khi chào đời đã được mẹ sắp đặt hết rồi. Cũng như nghề nghiệp của con, tình yêu của con và hôn nhân của con vậy. Con đã cho mẹ tất cả, mẹ còn muốn gì nữa?

Vừa nói cô vừa nhìn chăm chăm mẹ mình, ánh mắt tràn đầy sự đau đớn, phẫn nộ và thậm chí là hận. Còn bà Ella chỉ có thể mở to mắt nhìn con gái không thể tin nổi.

Hít một hơi sâu lấy lại bình tĩnh, Minh Nguyệt cự tuyệt một cách vô cảm:

- Mẹ cứ làm bà hoàng của mẹ đi. Con sẽ không kế thừa điều đó của mẹ đâu. Cuộc đời con đã trả cho mẹ, bây giờ con không còn gì đáng giá nữa. Con chỉ muốn tận hưởng một chút những gì mình bỏ lỡ thôi. Còn con trai con. ... – Cô do dự trong giây lát – Con không biết phải làm gì với nó nữa? Thậm chí nó còn không thể gần gũi con. – Minh Nguyệt đau buồn nói – Đó là quyền của mẹ. ...Mẹ muốn làm gì tùy mẹ. Con không quan tâm, vì vậy mẹ hãy để cho con yên.

Dứt lời cô xoay người, bỏ đi ra ngoài. Lúc này cô cần thứ gì đó dập tắt mọi sự phản kháng và muốn bùng nổ trong lòng. Minh Nguyệt rất hối hận bởi nó không lớn lên và mạnh mẽ từ trước thì khi đó cô đã đấu tranh được cho hạnh phúc của mình. Còn bây giờ. ... Dù có nổi điên lên thì có ích gì? Dù sao mọi chuyện đã quá muộn, người đã ra đi, tất cả đã lụi tàn từ lâu. MIN đau khổ nhắm mắt lại, một giọt nước mặn chát rơi trên khóe miệng, cô nở nụ cười tê tái, xoay tay lái lao vút ra ngoài công.

Nhìn con gái bỏ đi, Bà Ella tức giận đến suýt lên cơn đau tim. Con giận làm bà tím tái mặt mày, hất mạnh mọi thứ trên bàn xuống đất, bà Ella quát:

- Thật không có quy tắc gì. Cái nhà này sắp loạn hết rồi. ... Các người cứ đi đi, có giỏi thì đừng bao giờ về nữa.

Nói xong bà phát tay áo bỏ đi. Căn biệt thự rộng lớn lại chìm vào im lặng, bị nhấn chìm bởi màn đêm đen tối. Mặc dù đèn điện sáng trưng nhưng nó vẫn lạnh lẽo như được tạc ra từ băng. Trong đó, có một đứa bé đang ngồi trong căn phòng tối om, nhìn ra màn đêm ngoài cửa sổ. Vô cảm nghe cuộc hội thoại to tiếng giữa mẹ và bà vang vọng khắp căn nhà. Đây cũng là một điều hiếm hoi xảy ra bởi từ xưa đến nay, mọi người trong nhà đều có khi nào nói chuyện với nhau quá ba câu. Mẹ bé không quan tâm đến bất cứ thứ gì ngoài những hứng thú của bản thân. Mẹ phục tùng, im lặng với tất cả những gì bà nói nhưng thực ra lại dùng dụng và cự tuyệt bằng cách khác. Đây là lần đầu tiên mẹ không nghe lời bà và to tiếng với bà. Mẹ nói đúng, bà là bà hoàng trên cao, lạnh lùng và uy nghiêm, không ai dám đến gần và chống cự, ngay cả con cháu của bà. Mẹ cũng đứng về tình cảm giữa hai mẹ con bé. Nhưng có một điều mà bé chưa bao giờ dám nói với mẹ hay với ai khác. Đó là bé im lặng và lạnh lùng như vậy bởi bé biết mẹ không hề yêu bé và bố cũng vậy. Điều đó làm bé luôn nghĩ rằng mẹ cũng không yêu mình và sự tồn tại của bé là một sự gượng ép. Cậu bé đau khổ nắm chặt con rô bốt trong tay. Đây là nơi bé sinh ra và lớn lên. Mọi chuyện luôn như vậy, bé tưởng mình đã chạm sạm với sự lạnh lẽo và âm trầm còn đáng sợ hơn cả bóng tối của ngôi nhà. Nhưng càng tiếp xúc với cô và AD, bé càng khao khát và mong muốn thoát khỏi nơi vô cảm này. Ánh mắt cậu bé chăm chăm nhìn một điểm trên bầu trời, mong tìm kiếm được một ngôi sao sáng, rất tiếc hôm nay bầu trời đen kịt, chỉ có màu đen ánh lên trong mắt bé.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: NỖI LÒNG CỦA MINH VƯƠNG

Những ngày cuối tuần trôi qua êm đềm trong sự thấp thỏm và lo lắng của NT.

Màn đêm yên tĩnh buông xuống thế gian, mọi vật chìm vào giấc ngủ, duy chỉ hai cô gái trong căn phòng nhỏ bé của NT đang cười đùa khúc khích. Hai người đều mặc quần áo cộc ở nhà giống nhau nằm trên giường đùa nghịch.

Đề trên người NT, Hân vừa cù nách cô vừa nói:

- Đầu hàng chưa? Cho cậu biết sự lợi hại của mình nè.

Lăn bên này lại sang bên kia, NT cố gắng tránh đòn tấn công của Hân, hai tay giữ chặt tay cô bạn, thở hổn hển đáp:

- Mình thua rồi. ... haha. ...Tha cho mình đi, cậu biết đây là nhược điểm của mình mà....Nhanh. ...nhanh. ...mình sắp nghẹt thở rồi. ...haha. ...

- Biết sự lợi hại của mình chưa?

Hân lật người lại nằm bên cạnh NT cười nhìn cô ra sức hít hà.

- Cậu ác thật đấy. ... Chiều này chỉ nên dùng với. ...anh Minh thôi, chứ mình sao đỡ nổi trọng lượng của cậu? – NT nhăn nhó nói, sau đó hai người nhìn nhau rồi cùng phá lên cười.

Khi tiếng cười dứt, họ bỗng trầm mặc không nói gì, nhìn trân trân lên đỉnh màn.

- Lâu rồi không được vui như vậy. – Hân lên tiếng trước.

- Ủ, ước gì ngày nào cũng như thế này. – NT cười buồn. Bỗng dưng thấy thời gian trôi nhanh quá. Tuổi thơ của con người chỉ như một cái chớp mắt, mở mắt ra đã đến lúc trưởng thành. Nghĩ đến bản thân mình đã là mẹ, NT vừa thấy hạnh phúc nhưng cũng có gì đó tiếc nuối. Thời gian tàn phá mọi thứ, chỉ để lại cho con người chút kí ức và cảm giác sâu sắc nhất.

Nhìn thấy niềm vui dần tắt xuống trong ánh mắt NT, Hân biết cô đang hồi tưởng lại quá khứ, liền đập lên trán cô máng:

- Ngớ ngẩn vừa thôi. Nếu ước như cậu mà được thì mọi người trên đời này đã làm từ lâu rồi, tới lượt cậu sao? Cầu trời chi bằng cầu mình.... Tự làm cho mỗi ngày của mình vui vẻ, không có gì hối tiếc là được, suy nghĩ nhiều chỉ tỏ già sớm, thời gian càng trôi nhanh hơn.... Uống công cho cậu là học sinh xuất sắc của trường mình một thời, ngay cả “Vội vàng” của Xuân Diệu cũng không hiểu. Đúng là nỗi xấu hổ của giáo dục.

Về mặt chế giễu của Hân không làm NT bức mình, chỉ giờ tay sờ má bạn nhẹ nhàng hỏi:

- Hồi nhỏ bọn mình thân nhau như thế nào nhỉ?

- Sao nhớ nổi? Xa tít tắp ngày xưa ngày xưa rồi – Hân cười đáp - Hình như hồi đó mình với mấy đứa trong làng cùng đi thả diều trên bờ đê. Mấy đứa bé tẹo, thả kiều gì cũng không lên được, đang bức bối vô cùng thì trên trời có con diều bay cao vút. Nhìn lại mới thấy anh Minh đang cầm dây giật còn cậu thì chạy tít tít bên cạnh. Thế là bọn mình chạy theo và... chỉ vài phút sau cả bọn đã chơi cùng nhau vui vẻ... Tình bạn của chúng ta như vậy đấy, thật đơn giản, thật nhanh chóng. – Hân nhún vai vui đùa nhưng trong mắt là sự xúc động thật sự khi nhớ lại những giây phút vô tư nhất của tuổi thơ.

- Đúng vậy, hồi đó bọn mình chắc chỉ như AD. Tình bạn đến thật tự nhiên, giản dị vì nó xuất phát từ trái tim thuần khiết nhất... Thậm chí mình còn cảm thấy nó như duyên phận vậy, đến lúc nào mình cũng không biết. – NT mỉm cười nhìn Hân chân thành, sau đó siết chặt tay hơn – Cảm ơn cậu... thực sự... Cảm ơn cậu đã luôn ở bên mình những lúc quan trọng nhất... Cảm ơn ông trời đã mang cậu đến bên mình.

Những câu nói xuất phát từ đáy lòng của NT làm Hân cảm động vô cùng, khóe mắt đã long lanh nhưng cô lại cười, ra vẻ không có chuyện gì đập vào trán bạn nói:

- Con dỏ, bỗng dưng lại tình cảm như là sắp chia ly từ biệt không bằng.

Nghe câu nói đùa của Hân, NT phì cười, lấy tay dụi mắt rồi ôm chặt bạn, nói giọng ủy khuất:

- Thì hôm nay chẳng phải ngày chia tay của đôi uyên ương chúng ta sao? Ngày mai là cậu thuộc về anh Minh rồi, làm sao mình dám gần gũi cậu như vậy? Anh ấy không bê gãy tay mình mới lạ.

- Haha, anh ấy dám? Trong tim mình, anh ấy không bằng gót chân của cậu. – Hân tươi cười ôm chặt bạn.

- Haiz, anh mình mà nghe thấy chắc đau lòng đến vỡ tim mất? Sao cậu có thể dễ dàng vứt bỏ tình yêu như vậy? – NT trách cứ, giả vờ đau lòng thay anh trai.

Thấy vậy Hân vội đẩy NT ra véo tai cô nhăn mày – Sến quá đấy bà – Rồi bắt chợt cô trở nên nghiêm túc, nhìn sâu vào mắt bạn, trịnh trọng khẳng định – Đối với mình, tình bạn và tình thân mãi mãi xếp trên tình yêu.

Âm thanh cuối cùng kết thúc, không khí lại trôi vào tĩnh lặng, trang nghiêm như đang tôn vinh điều đó. NT không nói gì, chỉ nhìn bạn chăm chú, sau đó lại ôm chặt bạn, đặt cằm lên vai bạn nói nhỏ:

- Mình cũng vậy.

Sự kiên định và có gì đó chua xót ánh lên trong mắt cô rồi nhanh chóng biến mất. Vì NT không đối mặt với mình cho nên Hân không nhìn thấy được, vẫn ôm chặt bạn.

Lát sau, Hân đẩy NT ra cười nói:

- Suốt mướt bằng đấy đủ rồi, nếu không mình không nhận ra chính bản thân mình mất... Quay lại chuyện chính, mai đi thử áo cưới với mình. Cậu thử áo dài luôn, cậu cũng là một trong những người bê tráp cho mình mà.

- Cậu đừng đùa, mình là em chồng tương lai của cậu đó. – NT cười trợn mắt với bạn.

- Mình không cần biết, mình chỉ biết cậu là bạn thân nhất của mình, vì vậy nhất định không thể thiếu được. – Hân ngan ngan nắm chặt tay bạn không nghe.

Thấy vậy NT chỉ có thể thở dài than thở, lấy lý do then chốt nhất:

- Mình muốn cũng không được....bởi mình đã là một bà mẹ rồi, làm sao đội lễ cho cậu đây? Cậu muốn các cụ cầm dao chém mình sao? – NT trừng mắt dọa nạt.

- Mọi người chỉ nói là kết hôn rồi không thể đội lễ chứ có nói là có con đâu? Vì vậy cậu vẫn đủ tiêu chuẩn trăm phần trăm. – Hân nói một cách nhẹ nhàng, liếc mắt coi nhẹ sự cảnh cáo của bạn.

Đến lúc này NT chỉ có thể gượng hai tay lên hàng, quả thật không còn lý lẽ nào với cô bạn. Cô dâu là lớn nhất, không thể để họ mất hứng được, nếu không có khi cô còn chết thảm hơn. Nghĩ vậy NT đành xị mặt thỏa hiệp nói:

- Thôi được rồi, vì cậu mình đành hy sinh tâm thân này – Sau đó cô gượng tay lên ra điều kiện trong tiếng cười khoái trí của Hân – Nhưng ngày mai mình cần đến trường gặp hiệu trưởng để báo cáo tình hình hiện tại, dù sao mình cũng bình phục rồi. Vì vậy cậu cứ đến tiệm áo cưới trước, khi nào mình xong việc sẽ đến sau, được không?

Nghe vậy, Hân vui mừng muốn nhảy cẫng lên, đập mạnh vào tay NT giao kèo:

- Nhất trí. Hehe.

- Ok, ngủ thôi. – NT xoa tay bị vỗ đau rồi xoay người nhắm mắt lại. Hân cũng ngoan ngoãn đặt hai tay lên bụng ngủ bên cạnh cô.

Một lát sau NT lặng lẽ mở mắt ra, khẽ khàng quay sang nhìn Hân bên cạnh. Cô đang nhắm mắt ngủ ngon lành, hơi thở đều đều. Thấy vậy NT khẽ nhếch môi cười... nhưng trong lòng lại có cảm giác không yên, lo lắng và hơi nóng ruột. Chẳng lẽ là do hạnh phúc đến với mọi người quá dễ dàng khiến cô sợ hãi nó sẽ nhanh chóng bay mất hay đây chỉ là ảo giác? NT nhíu mày với những cảm xúc quái dị này. Sau đó cô khép chặt mắt lại, điều hòa hơi thở và cố gắng ru mình vào giấc ngủ.

Trong phòng làm việc quen thuộc, MV đang nhìn chăm chăm vào những tấm ảnh được rải rác trên bàn. Đó là hình ảnh về hai người đàn ông mà MV hận nhất và cô gái rất quen thuộc với anh, bởi cô ta gần như lớn lên bên cạnh anh.

QT ung dung ngồi trên mặt bàn, cầm lên một tấm ảnh phóng to nhìn rõ mặt của người trong ảnh, liếc nhìn MV bên cạnh im lặng như tượng hỏi:

- Cậu tính thế nào?

-....

- Nếu cậu không tiện ra tay thì tôi có thể giả quyết được. – Thấy bạn không phản ứng, QT cảm thêm bức ảnh là gương mặt người con gái xinh đẹp đang cười, chỉ tiếc là nụ cười của cô ta quá chói mắt và gai rợn với ánh mắt sắc lẹm. Ngón trỏ di trên mặt cô gái bất chợt nắm chặt lại, nụ cười và cả khuôn mặt của cô thoáng chốc trở nên nhăn nhó, vẹo vọ, QT cả người tản ra sát khí, ánh mắt lóe sáng – Tôi nhất định sẽ làm cho cô ta nhận ra mình đã làm một điều cực kỳ ngu xuẩn.

- Trước mắt cứ để yên. – Sau một lúc, MV lạnh nhạt lên tiếng, ngả người dựa vào lưng ghế.

- Tại sao? – QT giật mình quay phắt lại nhìn bạn vừa kinh ngạc vừa tức giận. Nhưng MV chỉ nhàn nhạt đáp:

- Hiện tại đang có chuyện vui, tôi không muốn việc đó ảnh hưởng đến không khí của lễ cưới.

Lời giải thích của anh khiến QT há miệng tròn tròn mắt nhìn bạn như nhìn quái vật. Mãi sau mới ngậm miệng lại rồi đột nhiên phá lên cười như bị ma nhập.

MV không quan tâm đến phản ứng có phần thái quá và điên rồ của anh, từ từ xếp từng tấm ảnh để vào túi như cũ.

- Cậu thay đổi rồi, thực sự thay đổi rồi... Cô ấy đã làm được điều tưởng chừng như không thể xảy ra – QT cười nhìn bạn, đột nhiên chuyển sang chế giễu - Chỉ tiếc là cô ấy không nhận ra.

Đề túi ảnh vào ngăn kéo rồi đóng lại cẩn thận, MV hoàn toàn miễn dịch với sự đả kích, châm chọc của QT, liếc nhìn anh chán ghét, cất giọng đuổi khách:

- Không còn việc gì thì biến đi, con gái tôi sắp đến rồi.

- Vậy thì càng tốt, tôi đang muốn gặp AD đây. Lâu không được véo má nó, thấy ngứa tay quá. – QT xoa hai tay vào nhau, cười nham nhở với MV. Đôi lại chỉ là câu nói vô cảm, đáng sợ của anh:

- Nếu vậy tôi rất sẵn lòng giúp cậu chặt bỏ đi.

- Cậu đúng là đồ không có tính người – QT tức tối hét lên nhưng ngay sau đó vội vàng xua tay khi thấy MV nhướn mày nhìn anh – OK, OK...coi như tôi chưa nói gì.

Dứt lời liền dùng tốc độ nhanh nhất cách xa MV rồi chạy trốn khỏi đó. Nhìn bước chân thoăn thoắt của bạn, lúc này MV mới phì cười, gỡ bỏ gương mặt lạnh lùng, nghiêm túc chết người xuống. Bỗng dưng hình ảnh của vừa rồi QT khiến anh liên tưởng đến thói quen bị chó sói đuổi, làm anh cười rung cả ghế.

Đúng lúc này, AD mặc áo trắng vấy đen xinh đẹp xuất hiện ở cửa. Mái tóc ngắn để tự nhiên, ôm trọn khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu của bé, trên vai là chiếc ba lô con gấu màu đỏ nhỏ nhắn. Vừa bước vào cửa đã nhìn thấy bố đang cười sáng khoái, bé liền mở to đôi mắt trong veo như nước hồ baikal nhìn chòng chọc bố đầy tò mò.

- Bố. – Sau một lúc yên lặng quan sát, AD cất tiếng gọi, đánh thức MV khỏi trạng cười kéo dài.

Nghe tiếng con gái gọi, MV giật mình nhìn ra cửa, sau đó cười dịu dàng giang hai tay hướng con gái nói:

- Bé con, lại đây cho bố yêu nào.

Thấy vậy AD cũng cười híp mắt, khoe hàm răng trắng đều với bố rồi chạy vụt vào, nhảy tót lên đùi bố một cách điệu nghệ. MV hạnh phúc thu tay lại, kéo con gái sâu vào lòng rồi hôn tới tấp lên mặt con.

AD được bố hôn buồn khiến bé cười khanh khách, tiếng cười nghe thật trong trẻo và vui tai.

Sau một lúc đùa nghịch, MV dừng lại vì sợ con cười nhiều quá sẽ đau bụng. Anh dịu dàng vuốt tóc con, âu yếm hỏi:

- Hôm nay bé con học có vui không?

- Vui lắm ạ, nhưng không phải vì học mà là vì mẹ đã khỏi bệnh, sẽ mau chóng tiếp tục dạy con. ... Bố ơi, hôm nay mẹ đến trường cùng con để gặp cô hiệu trưởng ạ. – AD cười tươi khoe với bố, nhưng sau đó lại cau mày nói tiếp – Nhưng sau khi gặp cô hiệu trưởng mẹ có về là lạ.

- Là như thế nào? – MV vội vàng hỏi.

AD nhíu mày sâu hơn, đắm chiêu suy nghĩ, cuối cùng vẫn lắc đầu ngây thơ đáp:

- Con không biết, con chỉ cảm nhận thấy điều đó thôi.

Nghe con nói vậy MV cũng không truy hỏi nữa, chỉ trầm tư một lát rồi hỏi tiếp:

- Thế mẹ con đâu rồi?

- Mẹ đi đến chỗ thử áo cưới với mẹ Hân rồi ạ. Mẹ không cho con đi theo. – AD phụng phịu nói.

Nhìn vẻ mất hứng của con gái, MV cười xoa đầu dỗ:

- Không sao, chắc mẹ nghĩ đây là việc quan trọng, sợ con nghịch thôi.

- Con có nghịch đâu. – AD không phục đáp.

- Thôi được rồi, chơi với bố không vui sao? Bé con muốn đi đâu chơi, bố dẫn con đi, được không? – MV dụ dỗ con.

Chậm chậm quay người lại, AD nhìn chăm chú vào mắt bố hỏi:

- Hôm nay bố hơi lạ, tại sao vừa nãy bố cười như vậy ạ?

MV ngẩn ra trước câu hỏi của con. Lát sau nhớ ra mình mới dọa QT và điệu bộ chạy trốn chết của cậu ta anh lại cười.

- À, vừa nãy bố đùa với bác Tiệp một chút.

Nheo mắt nhìn bố không tin, AD vạch trần sự thật:

- Hừ, bố đe dọa bác ấy thì có. Bố tưởng con không biết sao? – AD khoanh tay hừ lạnh - Mỗi lần con nói chuyện với bác ấy xong là mặt bác ấy lại xám xịt và tháo chạy như vậy. Bố cũng hư thật, coi chừng con mách mẹ.

Nói xong AD dí mặt vào gần mặt bố, cười khoái trí.

Bị con gái bắt nạt, MV cười khỏ véo yêu chiếc mũi nhỏ xinh của con:

- Đây gọi là hồ phệ sinh hồ tử, con hiểu không? Thôi đưa công chúa của chúng ta đi chơi nào.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Dứt lời, MV định bế AD đứng dậy nhưng bé tránh né, nghiêm mặt nói:

- Thứ nhất, con không phải là công chúa, bố không được gọi con như vậy – Bé tức giận trừng mắt với bố - Thứ hai, hôm nay con gặp bố có việc vô cùng quan trọng.

AD đắc ý vênh mặt nhìn bố, tỏ ra thần bí để bố phải hỏi. Vì vậy MV vui lòng chiều theo con gái, mở to mắt vô cùng tò mò hỏi:

- Chuyện quan trọng gì vậy?

Đạt được ý muốn, AD cười thích trí nhưng lát sau lại xì mặt xuống, bất mãn nhìn bố nói:

- Đối với bố và con còn chuyện gì quan trọng hơn chuyện của mẹ? Hai người bao giờ mới hợp lại đây?— AD nhìn bố hỏi.

MV chỉ có thể im lặng, tránh ánh mắt bé.

— Hừ hừ, bố thật kém cỏi. Con đã tạo cho bố rất nhiều cơ hội vậy mà bố vẫn chưa chinh phục được mẹ.

Khoanh tay đầy tức giận, AD quay mặt đi không thèm nhìn bố nữa thể hiện sự thất vọng của mình. Thấy vậy, MV xấu hổ sờ sờ mũi, dè dặt hỏi:

- Vậy bố phải làm gì?

Lúc này AD mới quay lại. Nhìn vẻ mặt buồn rầu của bố, bé thờ dãi nói:

- Haiz, vì hạnh phúc lâu dài của chúng ta, con đành tiếp tục chiến dịch cùng bố vậy.

Nghe vậy, MV vội vàng ngẩng đầu lên chăm chú nhìn con, ánh mắt sáng rực đầy mong chờ, đôi tai dường như cũng vênh lên.

- Ông ngoại đang thay chỗ ngồi cũ trên mái nhà. Bố đến giúp ông đi, như vậy sẽ có cơ ở lại qua đêm.

Nói xong, hai bố con cùng nhìn nhau đầy ẩn ý cười đầy gian tà.

AD nhìn bố ngốc nghếch cười bỗng thấy thật ra cho dù bố thông minh, lạnh lùng và đáng sợ đến đâu nhưng trước mặt mẹ và bé bố luôn rất ngớ ngẩn và đáng yêu. Bố thay đổi hoàn toàn, trở nên nói nhiều, cười nhiều và đặc biệt là rất biết nghe lời. AD gật đầu hài lòng vì điều đó bởi bé biết bố rất yêu mẹ và bé.

Sau đó hai bố con MV vui vẻ rời khỏi phòng, hưng phấn đi thực hiện “ý đồ đen tối” của mình. ... Cũng không biết liệu tối nay con thỏ nhỏ có bị sói xám xoi tái không?

Đi lang thang trên đường, NT bỗng thấy rộn người. Lúc này cô mới dừng lại, đưa mắt nhìn xe cộ trên đường, nhìn xem đây là đâu. Thì ra trong lúc thất thần, cô vẫn đi quanh tường của trường mầm non. Liếc mắt nhìn qua song sắt trước mặt, NT nhìn thấy những em nhỏ đang tung tăng ngồi đu quay hay cầu trượt, vui đùa thỏa thích trong giờ ra chơi. Dựa người vào thanh sắt lạnh, cô cứ nhìn chăm chăm các em như vậy hồi lâu. Trong đầu hồi tưởng lại những lời chị hiệu trưởng vừa nói.

Hiệu trưởng là một phụ nữ nghiêm khắc, có bản lĩnh, tuổi đã ngoài bốn mươi. Lần đầu tiên gặp chị, NT đã chào là cô khiến chị mặt lạnh xuống 0 độ, mãi sau mọi người nói cô ngốc, NT mới biết mình đã động chạm đến vấn đề nhạy cảm của phái nữ. ... Khó một nỗi chị hơn NT 15 tuổi, đồng thời cũng kém mẹ cô khoảng đấy khiến cho NT không biết nên xưng hô thế nào? Đó cũng là cái dở trong cách xưng hô của tiếng Việt. NT cười nhớ lại kỉ niệm ngớ ngẩn đó.

- Hiện tại có đoàn thanh tra đến kiểm tra trình độ và hồ sơ của các giáo viên. Lần này họ làm quyết tuyệt lắm. ... Chị rất tiếc nhưng không còn cách nào khác.

Chị hiệu trưởng đã nói đầy quyết liệt và vô tình mặc dù lời nói chứa sự áy náy. NT biết chị là một người công tư phân minh, luôn tỉnh táo vì vậy chị biết vấn đề nào nặng nhẹ hơn, và quyết định của chị luôn dứt khoát, mạnh mẽ như vậy. Chính những thứ đó đã làm cho cô khâm phục chị. Cô không trách chị hiệu trưởng làm vậy bởi cô biết chị chỉ làm theo quy tắc và hoàn cảnh. Đó không phải lỗi của chị, NT càng biết rõ đây cũng không phải chuyện tình cờ, cô biết chắc chắn có người cố tình, đoàn thanh tra chỉ là sự đe dọa của họ. ...nhưng cô biết làm gì đây? Cho dù biết rõ là ai cô cũng đâu kiện nổi họ? Rõ ràng là cô không có lý. Nhà nước vẫn luôn yêu cầu bằng cấp, họ chỉ làm theo quy định đặt ra, sẽ không có bất cứ trường hợp ngoại lệ nào. NT cười buồn khi biết mình thật bé nhỏ, chỉ như con kiến, dễ dàng bị giẫm bẹp bất cứ lúc nào mà không có lấy một cơ hội phản kháng.

Vì vậy việc duy nhất cô có thể làm là bình thản chấp nhận điều đó. Bước ra khỏi trường trước ánh mắt đầy vui sướng và khinh miệt của những kẻ luôn ghen ghét, đố kị với mình. Nhưng NT chẳng thèm để ý đến, cố gắng bảo vệ tôn nghiêm của mình.

Đang lơ đãng với nỗi buồn bỗng tiếng điện thoại làm NT giật mình tỉnh giấc. Cô thần thờ ẫn nút nghe mà không nhìn màn hình, một mới nói:

- Alo.

- Nguyễn NT, cậu còn dám thông thả nói như vậy? Cậu có biết đã nói với mình là sắp đến từ 1 tiếng 33 phút trước rồi không?

Tiếng sư tử gầm của Hân truyền ra từ điện thoại khiến NT phải nhăn mày tránh ra xa. Đợi âm thanh nhúc nhúc đó dừng lại, NT mới nhẹ nhàng nói:

- Ồ...ừm...mình bị kẹt xe...nhưng không sao, sắp đến rồi. Cậu chờ lát nữa thôi.

- Cho cậu 10 phút cuối cùng.

Sau đó vọng lại bên tai NT là tiếng gấp máy đẩy uy lực và tiếng tút tút báo hiệu cuộc gọi kết thúc. NT vội vàng cất máy vào túi rồi hít sâu một hơi, thực mạng chạy về bến xe buýt, không còn hơi nghĩ chuyện vãn vơ nữa.

Trong tiệm áo cưới “Hạnh Phúc”, xung quanh đều là cửa kính với những manocanh khoác trên mình những bộ váy cưới lộng lẫy, đủ màu sắc. Hân mặc chiếc váy cưới màu trắng tinh khiết không dây ôm sát lấy bộ ngực đẹp đẽ của cô ngồi trên sôpha, đằng sau là dải lụa màu trắng xuôi xuống lưng dính trên mái tóc đã được búi gọn gàng. Khuôn mặt trang điểm tinh tế, nổi lên những đường nét đẹp đẽ của cô. Lúc này trông cô xinh đẹp và rực rỡ như hoa hướng dương. Chỉ có điều hai hàng lông mày thanh tú đang cau chặt lại thể hiện sự bất mãn.

Đức Minh mặc com lê đen, cổ thắt nơ trắng, áo sơ mi bên trong cũng màu trắng trông rất lịch lãm và bảnh trai như hoàng tử William. Anh đang đứng bên cạnh, đặt tay lên vai Hân dỗ dành:

- Chắc Tuyệt bị kẹt xe thật, em đừng giận, nó nói sắp đến rồi mà.

- Hừ, nó bảo câu này đã một lần khoảng hơn tiếng trước rồi. Hôm nay là ngày cưới của em mà, chẳng coi trọng gì hết. – Hân bĩu môi, tức giận nói.

ĐM chẳng biết nói gì nữa, chỉ có thể chống tay nhìn ra cửa.

Đúng lúc này NT mặt đỏ hồng, thở hổn hển xuất hiện, thấy vậy ĐM liền nhăn mặt khổ sở nhìn em rồi hất đầu về phía Hân cầu cứu. NT mỉm cười gật đầu với anh, bước lại gần cô dâu:

- Woa, ban ngày mà có tiền nữ rơi xuống nhân gian sao? Thật là không tin được. – NT phô trương hô to.

- Thôi đi, đừng có mơ dùng chiêu đó đánh lạc mình. – Hân hừ lạnh không thỏa hiệp.

Kế hoạch bị thất bại, NT thở dài buồn bã ngồi xuống bên cạnh Hân, cúi đầu hối lỗi nói:

- Mình xin lỗi đã bắt cậu đợi lâu.

Nghe vậy Hân mới nguôi ngoai một chút, lạnh nhạt đáp:

- Nói thế còn nghe được.... Nếu cậu còn làm mình giận nữa, mình sẽ bỏ về, không thèm chụp ảnh cưới gì hết. – Hân dọa nạt.

Đứng bên cạnh, ĐM hốt hoảng gần như xoắn đuôi lại, định mở miệng thì NT đã lên tiếng trước:

- Đừng thế chứ, cậu giận mình sao lại trừng phạt lên anh mình?

NT cười nhìn anh trai, ĐM liền gật đầu như trống gỏi. Hân cũng nhìn theo, bộ dạng gấp gáp và sợ hãi của anh khiến khóe miệng cô co giật vì nhin cười. Cuối cùng không kiềm chế được bật cười ngặt nghẽo. Hai người kia vì vậy mà thở phào nhẹ nhõm, cùng đưa tay quạt mô hôi lạnh trên trán.

Sau đó NT nắm tay Hân kéo dậy cười nói:

- Mọi chuyện ổn rồi thì tươi cười lên nào cô dâu. Đi chụp ảnh thôi, hôm nay cậu là xinh đẹp nhất đấy, vì vậy không được nhăn nhó, biết chưa? – Cô vỗ về má Hân dỗ.

Nói xong cô đưa tay kéo hai người đi về phía thợ chụp ảnh. ĐM và Hân cười tươi như hoa tạo dáng hết kiểu này đến kiểu khác: lãng mạn, hoang dã, mạnh mẽ.... theo yêu cầu của nhiếp ảnh gia. Bọn họ cũng kéo NT vào chụp cùng nhưng cô nhất quyết từ chối bởi đây là ảnh cưới của họ, không thể có ai xen vào. Khuyến mãi không được họ mới chịu từ bỏ.

Lát sau, NT theo nhân viên phục vụ đi thay áo dài.

Đứng trước gương, NT ngắm mình trong bộ áo dài màu đỏ truyền thống.

- Chị thật xinh đẹp, da lại trắng mịn. Mặc bộ này đúng là không thể chê vào đâu được. – Cô nhân viên vuốt tà áo cho NT, tấm tắc khen ngợi.

NT không nói gì, chỉ mỉm cười với cô rồi tiếp tục nhìn người trong gương. Quả thật chiếc áo dài này vừa tôn lên dáng người mảnh khảnh vừa làm rạng rỡ làn da trắng hồng của cô....nhưng NT lại thấy có nét bất an trong nụ cười và ánh mắt. Cô không thích dáng vẻ của mình lúc này lắm, đẹp nhưng có vẻ chín chắn và đượm buồn.

Thực ra NT rất ít khi mặc áo dài bởi cô thấy mình lùn mặc không đẹp, mặc vào lại hơi bó buộc và đặc biệt là cô không thích đi giày cao gót, rất đau chân và bất tiện. Nhớ thời cấp ba, bọn cô thường nghịch ngợm vì vậy hầu như đứa nào cũng ghét mặc áo dài, luôn tìm đủ mọi cách để không phải mặc. Và lý do hữu hiệu nhất là “bệnh con gái”. Nghĩ đến đó khóe miệng NT liền nhếch cao lên nhưng sau đó lại từ từ hạ xuống, nỗi buồn dần xâm nhập.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi sách để trên bàn gần đó kêu lên, NT nhòe cô nhân viên lấy hộ mình rồi bật máy nghe:

- Alo. Như Tuyết xin nghe.

- Trở thành người thất nghiệp cảm giác thế nào? – Người bên kia không trả lời mà hỏi luôn, giọng nói chậm chạp, nhẹ nhàng chứa đầy sự vui sướng và chế giễu. NT đã đoán được là ai, mỉm cười bình tĩnh đáp:

- Cũng không phải cảm xúc xa lạ gì. Trước đó tôi vẫn luôn là người thất nghiệp mà, cô không nhớ sao?

- Cô... – Điện thoại truyền đến tiếng thở mạnh, sau đó tiếng nghiêng răng ken két – Giỏi lắm, cô vẫn còn bình thần được. Vậy... – Người bên kia cố kéo dài giọng – Nếu cô dâu xinh đẹp và chú rể lịch lãm đang vui vẻ chụp ảnh ngoài kia cũng giống như cô thì sao nhỉ?

Nói xong kẻ đó khoái chí cười sung sướng như nhìn thấy rõ vẻ mặt tái nhợt và thần thờ của NT, ung dung chờ đợi NT nói trước.

Nắm chặt điện thoại trong tay, NT lạnh lùng hỏi:

- Cô định làm gì?

- Cũng chẳng có gì đặc biệt. Bây giờ kinh tế đang khủng hoảng, nhiều công ty thực hiện chế độ giảm biên chế là chuyện bình thường... và cô bạn của cô không may nằm trong số đó thì thế nào? Hơn nữa bỗng dưng nhà máy chỗ anh cô làm bị phá sản cũng hợp lý lẽ, có phải không?

Nói xong người đó nhếch mép cười. NT có thể cảm nhận rõ khoái cảm và sự lạnh lẽo trong đó, cho dù truyền qua điện thoại nhưng cô vẫn thấy rùng mình.

- Cô có thể tưởng tượng được không? Đến lúc đó liệu họ còn giữ được nụ cười như lúc này? Liệu họ vẫn hạnh phúc sống với nhau không lo cơm áo gạo tiền?

Giọng nói đều đều, vui vẻ liên tục truyền vào tai NT khiến nhiệt độ trong người cô dần hạ xuống.

Hai tay nắm chặt cổ kim nén sự phẫn nộ, răng cắn sâu vào môi lấy đau đón để tỉnh táo hơn, NT lạnh lùng yêu cầu:

- Nói vào trọng điểm đi.

Dứt lời, trong điện thoại liền vang lên tiếng vỗ tay, sau đó là tiếng cười tán thưởng:

- Quả là người lạnh lùng, trong mọi trường hợp vẫn không đổi sắc mặt... Cô biết điều kiện của tôi rất đơn giản mà... – Người đó cười uyển chuyển uy hiếp - Không nên chống lại tôi, nếu không hậu quả chỉ sợ cô không tưởng tượng nổi.

- Cô không sợ tôi nói cho anh ấy sao? – NT vén rèm nhìn ra ngoài hỏi.

- Cô sẽ không. – Bên kia bình tĩnh đáp.

- Cô chắc chắn vậy sao? – NT cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Đáp lại câu hỏi của cô là một tràng cười dài.

- Tất nhiên... Bởi tôi có sự ủng hộ của người khác. Cô nghĩ xem nếu chỉ mình tôi liệu tôi có thể làm được như vậy sao? Và tôi biết rõ cho dù cô lạnh lùng đến thế nào cũng không thể để mẹ con họ trở mặt vì cô được. Tôi nói đúng chứ?

NT mỉm môi không nói, hai tay nắm chặt đến nỗi gân xanh nghe tiếng cười đầy hoang dại và sáng khoái trong điện thoại. Cô từ từ đưa mắt nhìn anh trai và Hân đang hạnh phúc cười trước ống kính. Hai người họ đang vui vẻ như vậy, cô không thể để họ bị cuốn vào chuyện này, càng không thể để họ liên lụy vì mình. NT cũng giống Hân, đối với cô không thứ tình cảm nào quan trọng hơn người thân và bạn bè. Vì vậy sau một phút trầm mặc, NT nhẹ nhàng đáp “Cô thắng” rồi ngắt máy ngay lập tức, không muốn nghe thấy bất cứ âm thanh sung sướng và thỏa mãn nào của đối phương. Mặc dù trong lòng đã quyết nhưng cô vẫn thấy hơi nhói đau ở một nơi nào đó trong tim và sự không cam lòng.

Ngoài trời, những tia nắng đỏ rực của buổi chiều chiếu vào cửa kính, phản chiếu lên đôi nam nữ đang ôm nhau thắm thiết. Nụ cười của họ còn chói lọi hơn ánh mặt trời, chiếu vào mắt NT khiến cô thấy vui vẻ và bình yên hơn đồng thời cũng thấy cay cay mắt. Cô vội quay đi ngược nhìn lên trần nhà để điều chỉnh cảm xúc. Cái gì đến rồi cũng sẽ đến, chẳng thể trốn tránh hay tính toán được, NT âm thầm an ủi chính mình.

Sau khi chụp ảnh xong, trời cũng đã tối mịt, ba người vào quán ăn cơm rồi mới về nhà. ĐM và Hân đang đắm chìm trong niềm vui đôi lứa, không phát hiện ra sự khác thường và nụ cười gượng gạo của NT.

Hai người ôm eo nhau đi đằng trước bước vào nhà, NT mơ màng bước theo sau. Cho đến khi nghe tiếng nói chuyện ồn ào, ánh mắt cô mới lấy lại tiêu cự, liền tròn trĩnh nhìn người đàn ông cao lớn, điển trai mặc áo ba lỗ, quần đùi đang vui vẻ tán gẫu với bố mẹ cô trong phòng khách và AD ngoan ngoãn ngồi trên đùi.

Bước đến gần, NT nhúm mày, lạnh lùng hỏi:

- Tại sao anh lại ở đây?
- Tuyệt à, đừng như vậy mà? – Hân tiến đến kéo nhẹ áo cô.

MV không nói gì, chỉ nhìn cô chăm chú. AD ngồi trong lòng anh nhanh nhẹn báo cáo:

- Bố đến giúp ông sửa mái nhà rồi bà giữ bố ở lại ăn cơm đây mẹ ạ.

Nghe con gái nói vậy, NT trừng mắt nhắc nhở con.

AD xụ mặt xuống, co vào lòng MV không dám lên tiếng nữa.

Lúc này cô mới quay sang nói với anh:

- Cơm đã ăn xong, anh có thể về.

Giọng NT lạnh nhạt, không chút cảm xúc, ý tứ tiễn khách rõ ràng.

Bà Hoa đang vui vẻ tán chuyện với chồng, vội vàng lên tiếng giúp MV:

- Tuyệt à, MV vất vả cả buổi chiều rồi. Con để cho cậu ấy nghỉ ngơi một lát đã.
- Nghỉ ngơi cả buổi tối đủ rồi chứ? – NT nhướn mày hỏi.
- Ừm... Bây giờ muộn rồi, hay cho cậu ấy ở lại nhà mình đêm nay nhé. – Ông Tàn nhìn con dè dặt hỏi. Nghe vậy, NT quay sang nhìn bố trách cứ:
- Bố à, sao có thể để người lạ ở lại nhà mình được? Mà lấy đâu quần áo cho anh ta tắm rửa?
- Con yên tâm, mẹ lấy quần áo của anh con cho cậu ấy thay. Đây nè, cũng vừa lắm chứ? – Bà Hoa vừa nói vừa chỉ chỉ vào người MV.

NT tức giận nhìn mẹ rồi nhìn lại MV, bây giờ mới phát hiện áo ba lỗ và quần đùi anh đang mặc đúng là của anh trai cô. Quả thật anh mặc cũng vừa, mặc dù hơi ngắn một chút.

- Nhưng nhà chúng ta nhỏ quá, không còn chỗ cho anh ta. – NT vẫn cự tuyệt.
- Sao không còn chỗ? Cậu ấy ngủ với em và AD vừa đẹp mà. – ĐM nhanh nhẩu đáp.
- Như vậy là ổn - Hân phụ họa.

Nói xong, hai người rùng mình trước ánh mắt như hai lưỡi dao đang lao về phía mình.

Phát hiện con giận của NT chuẩn bị bùng phát, mọi người nhất trí ngâm bồ hòn làm ngọt, cúi đầu không dám nhìn cô.

Không khí yên tĩnh, chỉ còn âm thanh phát ra từ TV. Không còn cách nào khác, AD đành sử dụng tuyệt chiêu khóc quấy, ăn vạ của trẻ con:

- Con không biết, con muốn ngủ với bố cơ. Con muốn bố ôm con ngủ. Con muốn bố kể chuyện cho con nghe.... Hu hu.

Vừa nói vừa chớp chớp mắt, thoáng chốc nước mắt đã tuôn trào như suối, AD không ngừng xua tay giẫy loạn xạ, nhất định không chịu dừng lại cho đến khi được thỏa hiệp mới thôi.

Thấy vậy, NT đành thỏa hiệp, đưa tay xoa thái dương nói:

- Được rồi, anh ta có thể ở lại... Con ngủ với mẹ. Bố ngủ với anh Minh. Còn AD ngủ cùng anh ta.

Nghe xong, mọi người đưa mắt nhìn nhau không muốn đồng ý. AD lại hét lên không chịu:

- Không, con muốn ngủ cùng bố và mẹ cơ.

Lần này thì bé quấy thế nào cũng không có tác dụng. NT lạnh lùng chăm đĩnh chặt sắt cự tuyệt. Sau đó cô đi về phòng sập cửa lại trước ánh mắt dò theo của mọi người.

Bầu trời buổi trưa trong vắt như một chiếc gương khổng lồ soi xuống nhân gian. Ánh nắng trải dài trên nền cỏ xanh thẫm. Những chú chim sẻ nhỏ xíu nháy nhót trên mặt đất đang cần mẫn bắt sâu. Không khí yên tĩnh và đẹp đẽ đến huyền ảo.

NT mặc chiếc váy màu trắng, ngồi trên bãi cỏ cười vui vẻ nhìn hai bố con MV đang chơi đùa trong nắng. Mùi hương thoang thoảng của hoa cỏ bốc lên theo gió bay xa.

Tiếng cười lanh lảnh của AD hòa vào gió lan trong không gian như bản nhạc tươi vui của thiên nhiên. AD đang mặc váy hồng xinh xắn như thiên thần nhỏ, vừa cười vừa chạy về phía NT, miệng hét gọi cô:

- Mẹ, mẹ ơi, cứu con.... Nhanh lên.... bố sắp bắt được con rồi.

- A...bố đến đây. – MV mặc quần áo đơn giản, cười chạy đằng sau, hai tay rang rộng, chuẩn bị vỗ về phía con gái.

Thấy vậy, NT vui vẻ giơ tay ra vẫy AD thì cảnh vật bỗng nhiên xoay tròn trước mắt. Ánh nắng rực rỡ biến mất, không còn thiên nhiên xinh đẹp và thơ mộng, chỉ còn bóng tối và ánh sáng đan xen nhau khiến người ta rợn gai ốc. Điều làm NT đặc biệt hoảng sợ đó chính là tiếng cười của AD đột nhiên trở thành những tiếng hét sợ hãi kéo dài, truyền đến tai cô như những vết dao cứa dài từ trí óc đến trái tim.

- Mẹ, mẹ ơi....cứu con. Người xấu....mẹ ơi cứu con....Aaaaaaa.....

Những âm thanh kinh khủng rùng rợn cùng với tiếng cười man rợ và khát máu của ai đó vang lên khắp nơi, NT sợ hãi giơ tay lên bịt tai, ánh mắt gấp gáp chuyển động tìm kiếm bóng hình AD khắp nơi nhưng không thấy. Cô đau đớn hét như xé họng mà không ai đáp lại.

- AD, con ở đâu? Trả lời mẹ đi, đừng làm mẹ sợ. Mẹ ở ngay đây. AD, con đâu rồi?

Bỗng chốc những tia sáng cuối cùng cũng vụt tắt. NT hoàn toàn chìm vào bóng đen, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì. Cô điên cuồng gào khóc, sò soạng khắp nơi như người mù xác định phương hướng. Cùng lúc đó tiếng kêu của AD cũng tắt lịm, không gian chìm vào tĩnh lặng. NT càng hoảng loạn hơn, mọi thứ quay mòng mòng trước mắt, chỉ có thể cuồng loạn hét gọi:

- AD, con đâu rồi? Mẹ đây...mẹ ở đây, đừng sợ, nói cho mẹ biết con đang ở đâu? AD.... – Rồi NT vội vàng gọi MV, cô cần anh lúc này, cần anh an ủi, cần anh bảo vệ cho hai mẹ con cô biết bao! - MV anh đâu rồi? Mau đến cứu con gái chúng ta. MV, anh ở đâu?....

Bóng tối bỗng trở thành con lốc xoáy, hút tất cả mọi thứ. Không khí dường như cũng bị hút cạn khiến NT nghẹt thở. Cô liều mạng vùng vẫy, hét gọi tên hai cha con nhưng tất cả chỉ là sự vô vọng, càng ngày càng bị nhấn chìm sâu hơn....sâu mãi....sâu mãi....

NT chợt giật mình, mở bừng mắt ra, trái tim nhảy nhót dữ dội trong lồng ngực, cả người run cầm cập vì sợ.

Phải mất một lúc lâu cô mới nhận ra đó chỉ là giấc mơ.

Nhẹ nhàng ngồi dậy, NT đưa tay quệt mồ hôi đầm đìa trên trán. Nhìn mẹ đang ngủ say bên cạnh, cô mới trấn tĩnh một chút, kéo chăn lại cho mẹ rồi khẽ khàng xuống giường, mở cửa bước ra ngoài.

Ngồi bên mái hiên, NT ngược nhìn bầu trời yên tĩnh với những vì sao sáng yếu ớt trên cao. Dư âm của cơn ác mộng vừa rồi vẫn khiến cô rùng mình. Sắc mặt tái nhợt, NT đưa ánh mắt trầm buồn về phía xa, mong tìm được ngôi sao Bắc Đẩu dẫn đường cho mình. Những lời nói đe dọa hồi chiều vọng về hòa với âm thanh kêu thét và tuyệt vọng trong mơ khiến NT gần như nghẹt thở. Cô đưa hai tay ôm chặt đầu gối, cuộn tròn người lại, môi mím chặt ngăn không cho nỗi sợ hóa thành nước mắt. Tiếng côn trùng kêu như đang hòa theo bản nhạc cảm xúc trong lòng cô.

Có tiếng bước chân lại gần, NT từ từ quay đầu nhìn. Phát hiện đó là MV, cô không nói gì, tiếp tục ngược mắt lên ngắm trăng sao.

Tiếng bước chân gần hơn, như đẩy lùi sự cô đơn trong lòng và khiến NT vững tâm lên.

Nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô, MV ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm. Hai người yên lặng ngắm trăng.

Một lúc sau MV lên tiếng hỏi, mắt vẫn nhìn thẳng:

- Trăng hôm nay không tròn và sáng lắm, không thích hợp để thưởng thức.

NT im lặng không trả lời, mắt vẫn đắm đắm nhìn bầu trời trên cao. Quả thật trăng hôm nay không lý tưởng để thưởng thức, bầu trời cũng không có nhiều sao.

- Em không ngủ được?.... Có tâm sự? – Thu mắt về phía cô, MV kiên nhẫn hỏi.

Lúc này, NT cũng từ từ dịch chuyển tầm nhìn lên mặt MV, nhìn sâu vào đáy mắt anh như muốn nhìn thấu tất cả. Mãi sau cô mới dời tầm mắt đi, nhìn về màn đêm trước mặt, ngập ngừng nói:

- Chỉ là.... tôi.... vừa mơ một giấc mơ rất kinh khủng.

Nghe vậy, MV mỉm cười an ủi:

- Đừng sợ, chỉ là mơ thôi.

- Tôi biết. – NT gật đầu, sau đó quay sang hỏi MV – Vậy còn anh?

- Hôm nay em có vẻ có nhiều tâm sự. Anh biết em muốn nói chuyện với anh....Cho nên anh đợi em. – MV nhún vai cười với NT.

Anh trả lời một cách chắc chắn và như biết rõ tất cả. Điều đó khiến NT ngỡ ngàng, đồng thời cũng vừa vui vừa buồn. Một chút vui vì anh cảm nhận được tâm sự trong lòng cô, chứng tỏ anh luôn quan sát, để ý tới những gì liên quan đến cô. Còn buồn vì dù có như vậy thì hai người sẽ đi đến đâu? Cô thực sự mệt mỏi, không muốn đấu tranh hay giành giật bất cứ điều gì.

- Đúng vậy..... Tôi muốn anh tránh xa khỏi gia đình tôi...đừng bao giờ xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa.

Sau vài giây do dự, NT mạnh mẽ nói lời ác độc. Về mặt cô vẫn bình tĩnh và lạnh lùng như mọi khi, chỉ là hai tay nắm chặt đến run lên đã tiết lộ cảm xúc thật sự của cô. NT cố gắng nhìn thẳng vào mắt MV, cố giữ cho xương sống thật thẳng, cô không muốn anh nhìn ra bất cứ sự lưu luyến hay xót xa nào từ mình.

MV không nói gì, chỉ nhìn NT thật lâu, sau đó mỉm cười dịu dàng:

- Em có biết mình quá mạnh mẽ không? Lúc nào cũng thẳng thắn, quyết liệt và ngăn ngọn như vậy, ngay cả khi nói những lời làm tổn thương người khác. Em có thể tàn nhẫn bóp nát trái tim anh ngay lúc này. Em có thể nhìn thẳng vào anh nói lời cự tuyệt như không có chuyện gì.... Nhưng – MV ngừng lại một chút, nhìn sâu vào mắt cô đầy chân tình – Anh vẫn không thể tin, càng không thể đồng ý...Bởi anh yêu em và anh có thể cảm nhận được cảm xúc thật trong tim em.... Vì vậy đừng cố gắng làm anh bỏ cuộc hay chán ghét em. Nói sự thật với anh đi. – MV nhẹ nhàng ra lệnh.

Nghe anh hỏi vậy, NT hơi hoảng hốt, vội quay đi, hai tay túm chặt góc áo ngơ ngác hỏi:

- Chuyện gì?

Thở dài buồn bã, MV ngược mắt lên nhìn trời, bình thản đáp:

- Chuyện mẹ anh và BN tìm gặp em, chuyện em không được dạy ở trường mầm non nữa.

Lời nói của MV làm NT hoảng sợ thật sự, mở to mắt nhìn anh không thốt nên lời. Anh làm sao có thể biết? Nếu đã biết hết mọi chuyện vậy tại sao anh lại coi như không có chuyện gì? Cũng không tìm cô đổi chất? Điều này hoàn toàn không giống Trần MV cô biết chút nào.

Hàng trăm cảm xúc thay đổi trên khuôn mặt NT, nhìn rõ sự thất vọng của cô, MV chán nản nói:

- Bởi vì anh vẫn luôn hi vọng em sẽ nói cho anh biết. Như vậy có nghĩa là em coi trọng anh và em muốn có anh.... Nhưng rất tiếc....anh không đợi được.... Nếu em nói là vì không muốn anh và mẹ bất hòa, anh cũng không cảm thấy vui.... Bởi anh mong em có thể yêu anh và muốn níu giữ anh hơn bất cứ thứ gì, mặc cho bất cứ ai ngăn cản.

Mặc dù chứng kiến nỗi buồn hiện trên khuôn mặt tuần tú của MV, mặc dù trong lòng cũng rất khó chịu nhưng NT vẫn không nói gì, chỉ im lặng thừa nhận tất cả. Đúng là cô không thể vì anh mà hi sinh tất cả.

- Anh đã biết tất cả, cũng biết tôi không thể đáp lại những tình cảm anh dành cho tôi, vậy thì tại sao anh lại trao nó cho một người không biết trân trọng như vậy? Có biết bao nhiêu cô gái sẵn sàng hi sinh tất cả vì anh ngoài kia mà. Tôi chẳng là gì so với họ, vì vậy.... xin hãy tha cho tôi.

Sau một phút trầm lặng, NT nhắm mắt lại, cắn răng nói những lời sắc nhọn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Điều đó không ngoài dự đoán của MV, nhưng những lời nói đó của cô vẫn làm tổn thương anh nghiêm trọng, đâm trái tim anh đau. MV cười khổ nói:

- Em là một cô gái quá lý trí, ngay cả khi em bước vào tình yêu. Em biết mình tàn nhẫn nhưng em vẫn làm điều tàn nhẫn hơn. Thật ra anh cũng không biết mình lại điên cuồng đến vậy và.... Anh-tuyệt-đối không-từ-bỏ.

MV bỗng nắm chặt tay NT, ánh mắt kiên định nhìn cô, gần từng tiếng rõ ràng.

- Vậy anh định làm gì đây? Trở mặt với mẹ anh, thậm chí là cắt đứt tất cả với họ vì tôi sao? Anh biết tôi không cần anh làm điều đó. – NT trở nên phần nộ, giằng mạnh khỏi tay anh. Cô muốn cự tuyệt anh thật nhanh, nếu không cô sợ mình không ngăn nổi cảm xúc trong tim.

Không để ý đến tức giận của NT, MV bắt đầu bày tỏ những điều thầm kín nhất trong tim mình cho cô:

- Trước khi gặp em, anh luôn nghĩ mình là một người vô tình, thậm chí chỉ là một con rô bốt có nhịp tim. Anh vô cảm với mọi thứ xung quanh, anh chán ghét tất cả và không có một thứ gì làm anh lưu luyến hay khao khát muốn có. Anh lớn lên trong sự lạnh lùng và vô tình của quyền lực và tiền bạc. Từ nhỏ anh đã được mẹ huấn luyện như một cái máy, chỉ biết nghe lệnh và thực hiện. Bố thì hầu như không có bất cứ vai trò gì trong cuộc sống của anh. Ông chỉ có công việc và tiệc tùng, ngay cả mẹ cũng bị lãng quên.... Anh biết mẹ rất bất mãn và ghen tuông khi có người phụ nữ nào xuất hiện bên cạnh ông. Nhưng vì tính kiêu ngạo và lòng tự trọng của mình mà bà không bao giờ hỏi ông, chỉ tỏ ra lạnh lùng xa cách.

- Tôi hiểu được sự mâu thuẫn và bức bối trong lòng mẹ anh – NT mỉm cười nói - Đàn ông luôn nghĩ phụ nữ không đặt lòng tự trọng nặng như họ, càng không biết cái gì là khí chất và tôn nghiêm. Nhưng họ đã nhầm to, bất cứ người phụ nữ nào cũng ao ước có được người mình yêu trọn vẹn cả thể xác lẫn tâm hồn, thậm chí sự độc chiếm còn mạnh mẽ hơn đàn ông... Chỉ vì họ quá yếu đuối và quá yêu người đó, cho nên họ không thể thắng được tình cảm, họ luôn đặt tình yêu lên trên cả lòng tự trọng. Vì tình yêu, họ chấp nhận tất cả, dù biết rõ là thiệt thòi.... Trong đó có một số người lại đặt tình yêu và lòng tự tôn của mình ngang hàng, và thế là họ bị dẫn dắt và tổn thương vì chúng. Họ muốn điên cuồng vì tình yêu nhưng lại bị lòng tự tôn kiềm chế. Họ muốn từ bỏ tình yêu để bảo vệ tự tôn của mình nhưng lại bị trái tim kim chân lại. Vì vậy cách tốt nhất họ có thể làm để cân bằng chúng là cố gắng phớt lờ những lỗi lầm của người mình yêu, đồng thời cũng lạnh lùng, không cho người đó biết tình cảm chân thật trong trái tim mình và coi đó là một sự trừng phạt đối với người kia.... Nhưng thật ra là họ trừng phạt chính mình, trừng phạt sự yếu đuối của mình, không vứt bỏ được nhưng cũng không thể nắm giữ. Họ ngây thơ và khờ dại một cách đáng yêu như vậy đấy. – NT mỉm cười kết thúc.

Quay sang thấy MV đang nhìn mình chằm chằm, cô nhướn mày hỏi. Vì vậy anh nờ nụ cười thần phục nói:

- Em suy nghĩ rất sâu sắc và thấu hiểu lòng người. Mặc dù em mới chỉ hơn 20 tuổi nhưng tâm hồn em đã tinh tế và đẹp đẽ hơn bất cứ ai.

- Tôi chỉ nói lý thuyết thôi.... và đừng quên tôi đã là một bà mẹ. – NT cười nhắc nhở.

- Đúng vậy, em là một người mẹ tuyệt vời và thành công nhất trên đời này. Cứ nhìn AD là biết. – MV vui vẻ tán thưởng.

- Thôi được rồi, đừng tăng bốc tôi nữa. – NT ngại ngùng lắc đầu xua tay.

Nghe vậy, MV lại nhìn ra xa, sắc mặt trầm xuống, tiếp tục nói:

- Đến khi trưởng thành, anh dùng hết khả năng của mình để thoát khỏi sự kìm kẹp đó... Và như em thấy, anh đã thành công nhưng trong tim anh lại tồn tại một lỗ hổng có tên “gia đình”. Anh có cuộc sống tự do nhưng lại vẫn chỉ là sự cô độc và lạnh lẽo trong tim. Anh cũng phát hiện ra thực chất xã hội đen hay xã hội bình thường đều như nhau, thậm chí anh thấy xã hội đen còn thẳng thắn và rõ ràng hơn.... Cho đến khi.... – MV quay sang nhìn vào mắt NT – Anh gặp em... tiếp xúc với em, với mọi người trong gia đình em anh mới biết sự cô độc của mình thực chất còn kinh khủng hơn mình vẫn nghĩ. Những cảm xúc anh nghĩ không thể tồn tại trong con người mình hay đã chai sạm dần dần sinh sôi trong tim anh, muốn lấp đầy chỗ trống đó. Anh bắt đầu mơ ước và khao khát nhiều điều. Anh bắt đầu nhìn thấy nhiều màu sắc trong cuộc sống của mình ngoài màu đen kia. Anh như được lột xác, trở thành con người hoàn toàn mới, hoặc cũng có thể đó mới là con người thật của anh. Anh không biết chính xác.... chỉ có một điều anh chắc chắn đó là tất cả những thứ anh vừa nói với em xảy ra được đều là vì có em trên đời này.

Dứt lời, MV cầm tay NT xiết chặt đặt lên nơi trái tim anh đang đập rộn rã. NT xúc động đến bối rối, cô thực sự đã bị cuốn hút vào từng lời nói của anh, chăm chú lắng nghe.

Để yên tay trong lòng anh, NT nhìn anh do dự rồi ngập ngừng hỏi:

- Anh...đã từng...giết người chưa?

- Em nghĩ anh đáng sợ vậy sao? – MV bật cười – Thực ra lúc đầu anh tham gia vào xã hội đen chỉ là sự tình cờ. Khi đó có nhiều điều bức bối, bức bách trong lòng lại thêm sự ngông cuồng của tuổi trẻ cho nên rất hăng máu, thích đánh đấm... Sau này anh dần dần nhận ra nắm đấm chẳng là gì, chỉ có những kẻ ngu và yếu đuối mới làm thế.... Anh có thể thề là chưa từng giết người, nhưng anh không dám chắc không có người nào vì anh mà khổ sở. Mặc dù anh nghĩ bọn họ đều đáng bị như vậy....Chỉ có em là ngoại lệ. – MV nhún vai nhìn NT cười.

- Sau này anh đừng làm những chuyện phi pháp hay dấn ép ai...Nếu tha thứ được thì hãy tha thứ.... có được không?

Sau một lúc suy nghĩ cẩn thận, NT nhìn MV, dịu dàng khuyên nhủ. Cô thực sự không muốn anh làm điều phi pháp, càng không muốn anh mãi mãi ở trong xã hội đó. Dù là vì cô hay vì AD đều vậy.

Niềm vui dần ánh lên trong ánh mắt, MV âu yếm nhìn NT rồi nhẹ nhàng gật đầu.

- Còn BN.... Bọn anh giống như thanh mai trúc mã. Anh đã chứng kiến cô ấy trưởng thành và thay đổi theo thời gian. Anh cũng nhìn rõ tình cảm của cô

ấy.

- Vậy anh có từng thích cô ấy?

NT không kịp không chế cảm xúc thốt lên, sau đó mới biết mình đã vô tình để lộ sự quan tâm. Cô đỏ mặt ngượng ngùng quay đi khi nhìn thấy cả khuôn mặt anh sáng bừng vì niềm vui, toác miệng ra cười.

Nhẹ nhàng đặt tay lên eo NT, MV dịu dàng ôm cô vào lòng.

NT cũng im lặng, nằm yên trong lòng anh tiếp tục lắng nghe.

- Anh nhận ra tình cảm của cô ấy với mình từ lâu... nhưng anh không cảm thấy bất cứ điều gì trong tim, nó vẫn nằm yên, không một chút nhúc nhích cứ như từ trước vẫn thế, em hiểu không? – MV cúi xuống nhìn NT đầy chân tình - Anh đã từng thực sự muốn che chở cô ấy như em gái ruột của mình... nhưng khi anh phát hiện con người thật của cô ấy, phát hiện sự thay đổi của cô ấy anh cũng thấy rất buồn.... Cho dù vậy cũng không thể có bất cứ ngoại lệ nào khi nó liên quan đến em. – Ánh mắt anh lóe lên sự lạnh lùng.

- Thực ra cô ấy cũng đáng thương, là nạn nhân của tình yêu.... Mà tôi nghĩ không chỉ mình cô ấy thôi đâu. – NT tức giận nhìn MV lên án.

Thấy vậy, anh phì cười, ra vẻ ai oán biện hộ:

- Em không thể trách anh, điều đó không công bằng với anh. Bọn họ có quyền yêu thương, nhớ nhung anh. Còn anh cũng không thể vì khuôn mặt đẹp trai và khí chất hơn người mà phạm tội chứ?

- Tự cường....ngụy biện. – NT hừ lạnh.

Nghe thấy mấy từ đó của cô, MV bật cười ngặt nghẽo. Sau đó đặt tay lên hai vai NT, để hai người đối mặt, anh nghiêm túc nói:

- Vì vậy mọi chuyện đã có anh.... Đừng lo lắng, đừng buồn rầu về những chuyện đó, cũng đừng sợ hãi hay giấu giếm bất cứ điều gì với anh, được không?

- Được....nhưng tôi phải nói rõ một điều. Tôi không bao giờ đặt tình cảm nào lên trước tình thân và tình bạn. Và.... anh cũng....có thể như vậy. – NT hơi buồn bã co vai, cup mắt xuống, không nhìn vào mắt anh nữa.

Một lực đẩy nhẹ nhàng nâng mặt NT lên đến khi cô đối diện với ánh mắt sáng rực và sâu thẳm của anh, MV trịnh trọng tuyên bố:

- Anh biết.... Mặc dù rất buồn vì điều đó nhưng anh vẫn không thể thu lại tình cảm của mình được. Anh bị lỡ nặng với em rồi. – Anh nháy mắt trêu cô.

Câu nói đùa của anh khiến NT phì cười, lúm đồng tiền trên má hiện rõ. Lúc này, hai người mới nhận ra họ chỉ cách nhau không đến 5cm.

Nhìn thấy ánh mắt đắm say của MV, NT ngại ngùng liếc mắt nhìn xuống, không dám đối diện với ánh mắt nóng bỏng của anh.

Hàng mi đen dài, cong vút của cô như lông vũ mềm mại, chạm nhẹ vào trái tim MV khiến toàn thân anh ngứa ngáy. Đưa ngón trỏ nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, anh nhìn cô thật sâu, âm thầm mong chờ sự cho phép của cô.

Sau khi thấy NT không đẩy ra, MV từ từ tiến lại gần, mắt vẫn quan sát từng biểu hiện trên khuôn mặt cô.

MV chậm chạp tiến lại gần cho đến khi NT không dám nhìn anh nữa, đành nhắm chặt mắt lại. Đúng lúc đó làn môi nam tính, hơi lạnh của anh chạm vào đôi môi căng mọng, mềm mại như bông của cô. MV cảm nhận rõ cái run người nhẹ nhàng của NT, ánh mắt anh lên ý cười. Anh dần tăng lực ép chặt hơn một chút. Cùng cô trân trọng, từ từ cảm nhận sự tuyệt vời của nụ hôn chính thức đầu tiên của họ.

Trên bầu trời xám xịt bỗng lóe sáng một ngôi sao rồi vụt tắt. Cảnh vật trở nên lung linh và ấm áp hơn bao quanh hình ảnh hai người đang tay gần tay, môi gần môi, đồng thời tâm cũng cùng tâm.

CHƯƠNG 32: TRẢ GIÁ.

Sau ngày hôm đó MV không gặp NT nữa, mọi chuyện lại trở nên yên tĩnh như mặt hồ phẳng lặng, không chút gợn sóng. ... Nhưng dường như cái yên lặng này để chuẩn bị và gây cảm hứng cho cái sôi động tới.

Mọi người hơi thất vọng và thắc mắc nhưng thấy NT vẫn bình tĩnh như thường cho nên không tiện hỏi nhiều.

Ngày vui đã đến, họ cũng chẳng còn thời gian quan tâm những chuyện khác.

Căn phòng ngủ quen thuộc, nhưng được trang trí đẹp đẽ và gọn gàng hơn rất nhiều, bởi hôm nay nó là phòng của cô dâu. Hân mặc váy cưới trắng tinh, thân váy phồng to, buông xuống mặt đất, phần cổ và xuôi theo hai tay là kiểu lưới phổ biến. Đầu được búi gọn gàng và cài vài bông hoa nhỏ màu trắng với dải lụa trắng kéo đến thắt lưng. Trông cô thật nhẹ nhàng, bay bổng như cô thiếu nữ được nặn ra từ mây.

Nữ nhân viên trang điểm đang xoa phấn hồng lên má cô và kẻ mắt màu đen càng làm nổi lên đôi mắt to tròn, trong sáng của cô.

Chị Huệ và Tuyết Nhi ngồi trên giường, nhàn nhả cắn hạt dưa ngắm Hân tán dóc.

- Cô dâu là xinh nhất. Nhìn đi, con mèo mập cũng có thể hóa thành con công được. – Chị huých tay TN cười trêu Hân.

- Đúng vậy, hôm nay không ai giành ánh sáng với cậu ấy được. Có khi chị em mình cần phải chuẩn bị kính đen trước, kéo lóa mắt không nhìn được gì nữa. – TN phụ họa, sau đó hai người liền phá lên cười.

Cả cô nhân viên cũng bị lời nói đùa của họ làm cho phì cười.

Hân nghe vậy, tức giận lườm hai người, bắt mồm nói:

- Hai người thật quá đáng, dám nói tôi là mèo mập.

Hai người kia nghe vậy lại càng cười lớn hơn. Hân chỉ còn cách hậm hực nhìn bọn họ.

Cười đã rồi, TN mới xoa xoa bụng giả vờ đánh nhẹ lên tay chị Huệ mắng:

- Sao chị lại nói vậy? Cẩn thận chồng người ta nhỏ sạch tóc rồi tổng chị vào chùa đó.

- Ôi sợ quá! – Chị Huệ ôm lấy người mình ra vẻ hoảng hốt – Chết rồi làm sao đây? Hôm nay cô dâu là quan trọng nhất vậy mà bị chị trọc cho tức giận đến môi bĩu ra xấu quá à. Thế này thì chị biết ăn nói làm sao với mọi người? Thôi, coi như vì tình cảm bao lâu của chúng mình, em cố cười cho chị xem được không? – Chị nhìn về phía Hân hai mắt chớp chớp về xin xỏ làm cô nhân viên và TN cười ngặt nghẽo. Riêng Hân tức đến đỏ cả má, đúng là phí phần hồng rồi.

- Hừ, không thèm nói với hai người. Nếu mà NT ở đây thì hai người đừng hòng bắt nạt tôi. – Hân quay đi không thèm nhìn họ nữa.

Nghe vậy hai người kia trầm mặt xuống, nghiêm túc lại.

- Haiz, chuyện của nó cũng đau đầu. Sao bỗng dung MV mất hút vậy? Cũng không tham dự lễ cưới của mày – Chị Huệ chống cằm đắm chiêu suy nghĩ, sau đó quay sang hỏi Hân - Nó có nói gì với mày không?

– Hừ, nói đến lại điên người. Bạn bè mà có gì cũng không nói. Nó ngậm chặt như hến vậy, hỏi thế nào cũng không chịu nói, chỉ cười cho qua. – Hân tức giận kể.

- Hai người đó không có chuyện gì chứ? – TN tò mò thò đầu ra hỏi – Nhưng nếu chia tay thì tại sao đám cưới của cậu vẫn được tổ chức ở khách sạn của bọn mình? – Cô giờ tay bốc vài hạt dưa đưa lên miệng cắn.

Nghe TN nói vậy, Hân cũng đắm chiêu suy nghĩ, không ai nói gì nữa.

Thấy không khí có vẻ trầm lắng và buồn bã, chị Huệ khoát tay nói to:

- Thôi được rồi, chuyện của họ để tự họ giải quyết đi. Hôm nay là ngày vui lớn nhất của đời mày đấy, trong đầu chỉ được nghĩ đến hôn lễ thôi. Ví dụ như... Nghĩ đến chú rể khỏa thân sẽ thế nào? Có sáu múi không? Đêm nay hai người sẽ động phòng ra sao?... – Chị Huệ khoác vai Hân cười nháy mắt đầy đen tối với cô. Thấy vậy Hân xấu hổ đỏ mặt, hất tay chị ra hét lên:

- Chị đúng là xấu xa, nói toàn chuyện không đứng đắn.

- Thằng chồng mày ngoài kia còn không đứng đắn hơn chị nhiều. Tối nay mày khác biết. – Chị Huệ cười to đáp.

Lại một tràng cười sáng khoái vang lên, trận này còn to hơn trận khác, trần nhà gần như chấn động bởi lực đập của âm thanh.

- Haiz, nhìn thấy mày đẹp thế này chị cũng muốn làm cô dâu lần nữa.

Sau một lúc cười, chị Huệ thở dài tiếc nuối nói.

Mấy người còn lại cười tùm tùm nhìn chị. TN huých vai chị hỏi:

- Chị dám có tư tưởng vượt tường? Coi chừng em mách anh rề, đến lúc ấy xem chị còn sức mà lết đi không đã.

Nói xong cô ngửa mặt lên trời cười to như được mùa. Mọi người cùng cười vui vẻ nhìn chị Huệ đen mặt.

Sau đó, bọn họ không cười đùa nữa, để yên cho cô nhân viên trang điểm làm việc.

Trong sảnh đường to nhất của khách sạn MV, những dải lụa trắng mỏng với bóng bay màu hồng nhạt được trắng khắp nơi. Hai hàng hoa đủ màu sắc ở lối ra vào để chào mừng khách khứa. Từng chiếc bàn với khăn trải màu đỏ được xếp gọn gàng, thẳng hàng. Mọi người đã ngồi trật kín tất cả. Không khí sôi động vô cùng, nhất là những chỗ cô dâu khoác tay chú rể đến kính rượu.

Hành trình của lễ cưới rất đơn giản nhưng không kém phần long trọng. Đây là một đám cưới đúng kiểu người Việt. Chủ rể đến nhà gái đón cô dâu về nhà mình để ra mắt bố mẹ và bái lạy tổ tiên, sau đó hai bên gia đình mới cùng nhau đến đây để tổ chức tiệc tiếp đãi mọi người.

Đức Minh trong bộ comple màu đen lịch lãm với nụ cười luôn hiện trên môi đang nắm tay Hân đi từng bàn mời rượu bạn bè. Hôm nay trông anh càng đẹp trai và vui tươi hơn trước. Niềm vui hiện rõ trên từng nét mặt và ánh mắt của anh. Hân cũng rất thanh thoát và đáng yêu trong chiếc váy cưới trắng dài. Cô hơi ngượng ngùng bóp chặt tay anh khi có người trêu chọc.

Đến bàn của chị Huệ, TN và Như Tuyết, Hân ngồi phịch xuống thở phào như trút được gánh nặng. Cô cầm đũa gấp một miếng thịt định cho vào miệng thì có người đã vội vàng giằng lại khiến cô tức điên lên, nghiêng nhìn người đó hỏi:

- Chị làm gì vậy?

- Đề ý hình tượng một chút, mày đang là cô dâu đấy. Nhanh đi kính rượu cùng chú rể tiếp đi. – Chị Huệ thân nhiên ăn miếng thịt đó của Hân, hất đầu về phía ĐM cách đó mấy bàn với những người bạn của mình.

- Cô dâu cũng phải ăn chứ? Em sắp đói chết rồi, cứ bắt uống rượu thay cơm thế thì em thùng dạ dày mất. – Hân nhăn trán, khổ sở nói.

Mọi người phì cười nhìn về mặt phụng phịu của Hân. NT nhẹ nhàng đưa bát cho Hân rồi gấp cho cô một miếng thịt gà, cười an ủi:

- Cậu ăn một chút thôi, chú ý hình tượng và son phấn trên mặt đó.

Thấy vậy Hân vội vàng cầm đũa lên, cười vui vẻ với NT rồi bắt đầu ăn.

- Chỉ có NT là tốt nhất. Mấy người toàn là lòng lang dạ sói, muốn cho tôi đói chết. – Hân vừa ăn vừa lên án từng người.

- Vậy thì chết đói luôn đi. – Chị Huệ giằng lại bát trên tay Hân, không nhìn đến vẻ tức giận của cô nói tiếp – Lau cái miệng đầy mỡ của mày đi, có gười chuẩn bị đến đây nè.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Hân hậm hực cầm khăn giấy lên lau miệng, tức đến muốn cắn nát nó rồi nuốt luôn vào bụng.

- Hừ, chị cứ đợi đấy. – Cô găm gù đe dọa.

- Nhìn xem, hờ cái nổi điên rồi. Ai mà nhìn thấy cảnh này chắc người ta tưởng mình đi nhầm vào sở thú cũng nên, không thì là thương thay cho số phận bất hạnh của chú rể. – Chị Huệ giờ hai tay ra, thở dài đau xót nói với mọi người.

Mọi người nghe xong liền gục xuống bàn cười nghiêng ngả. TN đang uống anh hạt sen vội vàng nuốt cho nên bị sặc, ho liên tục, lát sau vuốt ngực đánh chị Huệ:

- Chị ác thật, ít ra cũng phải đợi em uống xong hãy nói chứ.

Nhìn mọi người lấy mình ra làm trò cười, Hân tức giận đến ngao ngán vì chẳng có đủ tay để bịt hết miệng họ được.

- Mấy người cứ cười đi. Sau này đến lượt mấy người kết hôn rồi sẽ biết nó đáng sợ và khủng khiếp như thế nào.... Haiz, sớm biết thế này thì mình đã không đồng ý. – Hân thở dài ảo não.

- Cậu muốn chết hả? Dám nói như vậy trước mặt em chồng? – NT trừng mắt đánh vào tay Hân.

Hân vội vàng ngậm chặt miệng lại trước cái nhìn đe dọa của bạn. Âm thầm kêu khổ trong lòng. Ai nói sau này cô về sẽ sung sướng, được chiều chuộng, có quyền lớn. Xem ra cô vẫn không thể vùng lên được trước cường quyền của cô em chồng này rồi.

- Con thấy rất vui mà. Sau này lớn lên, AD cũng muốn có một đám cưới vui vẻ và hài hước như của mẹ Hân. – AD ngồi trong lòng NT reo lên.

- Vậy anh sẽ làm chú rể - Bé Nhật, con chị Huệ vội vàng giờ tay xung phong.

- Anh có đẹp trai bằng bác Minh không? – AD bĩu môi hỏi ngược lại. Vì vậy Nhật chỉ có thể ngốc nghếch gãi đầu suy nghĩ.

Mọi người thấy hai đứa bé đối đáp lại càng cười ác hơn.

Đúng lúc này, chú rể cùng mấy người bạn nữa bước đến. Thấy bọn họ cười vui vẻ như vậy, ĐM cũng cười, tay khoác lên vai Hân hỏi:

- Có chuyện gì vui, chia sẻ với chúng tôi để vui cùng nào.

- Chả là cháu gái cậu đang vô cùng hâm mộ đám cưới của hai người, mong muốn sau này cũng được kết hôn như vậy. – Chị Huệ cười, nháy mắt với Hân đáp. Những người còn lại đồng loạt gật đầu hưởng ứng rồi nhìn nhau cười.

- Rất hạnh phúc vì mọi người yêu thích. – ĐM mỉm cười với mọi người, sau đó đưa tay sang mấy người bên cạnh – Đây là mấy người bạn cùng làm của tôi. Mọi người cùng làm quen nhé.

Dứt lời, anh ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Hân, tự nhiên ôm eo cô khiến cô đỏ mặt không dám nhìn mọi người. ĐM vẫn thản nhiên gấp thìa vào bát cô âu yếm nói:

- Ăn đi, chắc em mệt mỏi cả ngày rồi.

Hân ngượng ngừng cầm bát lên ăn chậm chạp, không dám đối mặt với ánh mắt dịu dàng và nóng bỏng của anh.

Nhìn hai người mắt qua mây lại trước mặt khiến mọi người nổi gai ốc, rùng mình. Chị Huệ đưa tay phải lên xoa xoa cánh tay trái, cúi gằm nói:

- Nổi da gà quá đi, hai người không thể đợi đến khi vào phòng được à?

- Không. – ĐM thản nhiên đáp khiến chị trợn mắt, tiếp tục gấp thức ăn cho Hân – Đừng để ý đến bọn họ.

- Ăn đi, ăn thật nhiều vào để có sức mà động phòng. Cậu ta giục em ăn chỉ vì cậu ta thôi, ngốc ạ, bị nhồi nhét như lợn mà không biết. – Chị Huệ khinh bỉ nhìn bát đầy ắp thức ăn trong tay Hân nói.

Yên lặng trong một giây, sau đó là hàng loạt tiếng phì cười, có người đang uống rượu cũng phải phụt ra, ho đến sặc sụa.

Hân mặt hết đỏ lại đen, hận không thể kéo chị chui xuống đất cùng mình luôn. Ai ngờ, ĐM không hổ danh là mặt dày, vẫn thản nhiên cười như đó chính là ý mình nói:

- Cảm ơn chị nhắc nhở, chúng tôi nhất định quan tâm nhiều đến vấn đề đó bởi nếu phương diện đó trục trặc vợ chồng sẽ rất dễ bất hòa. Coi bộ chị đang trong tình trạng nghiêm trọng rồi, có cần tôi ra bảo nhỏ với anh Hưng ngay không?

Nói xong ĐM hất cằm về phía người đàn ông cũng đang mặc vest chỉnh tề đứng bên cạnh bố mẹ NT cùng họ tiếp khách.

Chị Huệ mặt đen xỉ nhìn mọi người đồng loạt cười phá lên. Riêng Hân là người khoa trương, đập bàn cười to nhất, vui vẻ như phát điên lên vì đã trả được mối thù sâu nặng trong lòng. Cô nhìn ĐM say đắm, đầy thán phục.

NT ngồi bên cạnh ôm AD nhìn chị Huệ và Hân đầu mắt với nhau, cười vui vẻ. Bỗng có giọng nói nhẹ nhàng, lịch sự vang lên bên cạnh:

- Chào em.

Nhẹ nhàng quay sang nhìn, NT thấy một anh chàng khoảng gần tuổi anh trai cô, ưa nhìn, mặc áo sơ mi kẻ đen trắng đang nhìn cô cười thân thiện. Cô suy nghĩ trong giây lát nhưng không có ấn tượng gì với người này, vì vậy cũng cười lịch sự với anh, muốn tạo ra cái nhìn hòa nhã đầu tiên với bạn của anh trai.

- Chào anh, rất vui vì anh đến dự hôn lễ của anh trai em.

Nghe NT nói vậy, nụ cười trên môi người đó bỗng ngưng cứng đờ. NT cũng thấy được vì vậy nhủ mày nghĩ xem mình đã nói sai điều gì mà anh ta lại phản ứng mãnh liệt như vậy? Khổ nỗi cô thực sự nghĩ không ra.

Ngồi bên cạnh, yên lặng vênh tai lắng nghe cuộc trò chuyện của hai người, TN vội vàng nhéo nhẹ vào tay NT dưới gầm bàn, rít vào tai cô khi thấy vẻ mặt bối rối của anh chàng kia:

- Cậu bị mất trí à mà không nhớ ra anh ta? Hôm qua anh ta chính là người đưa tráp cho cậu đó.

Nghe xong, NT hoàn toàn chấn động, mở to mắt nhìn nụ cười cứng ngắt của người trước mặt. Bây giờ cô mới hiểu được tại sao anh ta lại như vậy.

Lần này đến lượt cô luống cuống, gượng cười không biết nói gì.

May mà anh chàng này rất thoải mái, biết NT ngượng ngùng vì không nhận ra mình, anh ta vội vàng cười giải vây cho cô, lịch sự giới thiệu bản thân:

- Anh là Quân, làm cùng anh trai em.

- Chào anh, em là Như Tuyết. Xin lỗi vì đã không nhận ra anh. Chắc tại em già rồi, trí nhớ cũng lão hóa.

NT cười dịu dàng pha trò, làm cho không khí giữa hai người không còn ngượng ngùng như vừa rồi. Dù sao đây cũng là bạn của anh trai, hơn nữa cô thấy

anh là một người lịch sự, tốt bụng, nói chuyện với anh cũng thoải mái.

- Em không già chút nào, em rất xinh đẹp. – Anh chàng đỏ mặt khen NT. Thấy vậy TN ngồi bên cạnh vội vàng trừu đùa:

- Vậy anh thích cô ấy sao?

Lần này anh chàng đỏ bừng cả mặt, hai tai cũng đỏ lựng, hơi nghiêng người không dám nói gì.

TN nghĩ anh rất đáng yêu, bằng này tuổi mà vẫn có thể đỏ mặt chỉ vì vài câu nói đùa của một cô gái thì đúng là động vật quý hiếm. Cô vội vàng nháy mắt với NT giục cô ra tay. Đây là một người đàn ông xấu hổ hiếm có còn sót lại trên đời này, không giành lấy là ngu ngốc. NT trừng mắt lại, nếu thấy tốt như vậy sao cậu không chiếm lấy đi, tội gì phải làm người ngu với mình?

- Cô ấy nói đùa thôi. Bạn em vui tính hay thích vui đùa, anh đừng trách. – NT cười hời hợt với anh ta, tránh cho anh ngượng đến bốc cháy.

- Ừm, không có gì. ... Anh có một thứ muốn tặng em – Anh ta ngập ngừng nói rồi lấy trong túi ra một tờ giấy A4 trắng trơn đưa cho NT – Mong em nhận lấy. ...đừng chê cười. – Anh ta gãi đầu ngượng ngùng.

Không đợi NT từ chối, TN vươn tay giật lấy tờ giấy dở ra xem. Bên trong là hình một cô gái xinh đẹp mặc áo dài thướt tha đang cười dịu dàng. Đó chẳng phải là hình ảnh ngày hôm qua của NT sao? Tuyết Nhi khoa trương xuýt xoa:

- Woa, đẹp quá. Anh vẽ như thật vậy, vừa có hồn vừa có thần, có khi còn xinh hơn nó ngoài đời nhiều. ý nghĩa quá! – TN nháy mắt để bức tranh vào tay NT, vẽ mặt ngượng mồm nhìn cô.

- Chỉ là sở thích thôi, anh không phải chuyên nghiệp đâu. – Quân khiêm tốn nói.

NT yên lặng nhìn bức chân dung của chính mình, sau đó nhẹ nhàng cười với anh:

- Rất đẹp, cảm ơn anh nhiều.

Quân gãi đầu cười tươi với NT. Trông anh đúng là rất dễ thương, TN ra vẻ buồn bã trách:

- Chỉ nhìn một lần mà có thể vẽ được như vậy. Tiện thể sao anh không vẽ cho em luôn? Đúng là tình cảm đặc biệt có khác. Biết thế hôm qua em đã tranh chỗ của Tuyết rồi. – Cô thờ dài hời hợt.

- Vậy thì mẹ phải bảo bố Huy vẽ cho chứ? Hôm qua mẹ với bố ấy là một cặp mà. – AD ngây thơ nói trong tiếng cười của mọi người.

- Con mà dám nhắc tên kẻ đó trước mặt mẹ thì đừng có gọi mẹ là mẹ nuôi nữa. – TN trừng mắt đe dọa bé. Nghĩ đến kẻ vô tâm đó cô lại thấy nóng người.

AD bấu môi nhìn vẽ mặt hầm hừ của TN, quay đi không thèm nói chuyện với cô nữa. Với bàn tay nhỏ xíu của mình lấy bức tranh trong tay mẹ, AD lướt nhìn rồi tà tà cười, ra vẻ lắm bẫm:

- Cũng đẹp, nhưng mà bố con vẽ đẹp hơn. Mẹ chỉ thích bố vẽ thôi.

NT vội vàng đưa tay bịt chặt miệng con gái, cười áy náy nhìn về mặt ngơ ngàng của anh chàng, dịu dàng giải thích:

- Xin lỗi anh, con gái em nói linh tinh. ... Thực ra bố bé cũng chỉ vẽ vài bức cho em thôi, nhưng vẽ không đẹp bằng anh đâu.

Nghe xong mặt anh chàng càng trắng bệch hơn. Cô nói như vậy mặc dù là khen anh nhưng rõ ràng lại rất thích tranh của chồng vẽ, cho dù là không đẹp bằng. ... Mà vấn đề là cô có chồng từ bao giờ? Tại sao anh chưa bao giờ nghe ĐM nói, thậm chí còn có con gái lớn như vậy rồi? Đúng là mắt mặt, vậy mà mình còn định tỏ tình với cô? May là ý định đã bị bóp chết ngay khi thành hình, nếu không anh thật không biết giấu mặt vào đâu.

Nhìn về mặt biến hóa đa dạng của Quân, TN quắc mắt với hai mẹ con bên cạnh đầy khinh bỉ, nói dối mà không biết ngượng.

Đứng trên tầng cao có thể dễ dàng quan sát toàn cảnh sảnh đường mà không ai phát hiện, ánh mắt MV chỉ dõi theo bóng hình của cô gái khiến anh điên cuồng, ngày đêm nhớ mong. Hôm nay cô mặc một chiếc váy màu kem đến đầu gối, chân đi đôi dép quai hậu đen khoảng năm phân. Mái tóc được búi lên gọn gàng lộ ra chiếc cổ trắng nõn. Nhìn cô di chuyển nhẹ như làn gió lướt đi, MV chỉ hận không thể buộc cô lại bên người mình. Nhìn nụ cười trên môi cô anh cũng tự giác nhắc miệng lên cười cùng mà không biết. Chỉ đến khi nụ cười đó dành cho người khác giới nào là anh liền nhăn mặt, nhìn chăm chăm kẻ đó như muốn ăn tươi nuốt sống, hận không thể đuổi hết những ánh mắt đàn ông đang đắm đuối đặt trên người cô.

Đứng bên cạnh quan sát biểu tình đầy phong phú trên mặt MV, QT nhin cười đến đau ruột thừa. Khoác vai bạn, anh đưa ly rượu lên miệng uống một ngụm hơi:

- Sao không xuống dưới mà lại ngồi trên này cau có mặt mày, canh chừng đồ vật của mình?

- Nói cho hẳn hoi, cô ấy không phải đồ vật. – MV tức giận hất mạnh tay QT ra khiến anh suýt ngã xuống đất.

QT phì cười, tiến gần đến tấm kính nhìn NT nói:

- Đồ vô tâm, trọng sắc khinh bạn. ... nhưng hôm nay cô ấy hấp dẫn thế cơ mà. – Sau đó anh vội vàng xua tay trước cái nhìn giết người của MV – Bộ dạng của cậu có khác gì mèo rình mồi từ xa đâu. Không muốn ai lại gần miếng mồi của mình, vậy sao không xuống giữ chặt cô ấy đi?

MV quay đi tiếp tục ngắm nhìn NT đang cười nói với Hân, không thèm trả lời. Vì vậy QT chỉ có thể độc thoại một mình:

- Sao bỗng dưng cậu không gặp NT nữa, cũng không tham gia lễ cưới của anh trai cô ấy? Đừng có nghĩ rằng cô ấy bắt đầu thích cậu mà tỏ ra công tử, kiêu ngạo và lạnh lùng... muốn cô ấy đuổi theo như đám ruồi nhặng thường ngày. – QT lên mặt dạy bảo – Còn chuyện của BN, cậu định tính sao? Không muốn ra tay vì quan hệ của hai người thì để tôi làm chứ? Sao lại bắt tôi ngồi yên thế này? Thật là chẳng hiểu nổi cậu.

Anh tức giận trừng mắt với MV nhưng chẳng đổi lại được cái liếc nhìn của bạn. Thấy vậy QT ngao ngán nhìn qua tấm kính một chiều trước mặt. Họ có thể nhìn ra ngoài nhưng bên ngoài lại không thể nhìn thấy họ.

NT đang nói chuyện vui vẻ với một anh chàng có bề ngoài không tệ. Nhìn anh ta e dè đưa tờ giấy cho NT mà cô cũng mỉm cười nhận lấy, QT quay sang nhìn MV bên cạnh mặt gần như rúm ró thành một cục treu tức nói:

- Lãng mạn ghê. Anh ta cũng không tồi chứ? Cậu đoán xem trong đó có gì? – QT đá mắt hỏi bạn. Thấy MV mỉm môi không nói, anh lại tiếp tục kích:

- Mà dù có là gì đi nữa thì có vẻ NT cũng rất thích, cứ nhìn cô ấy cười với anh chàng đó là biết. Chắc chắn cô ấy sẽ giữ nó làm kỉ niệm rồi. À, anh ta chính là người sánh đôi với NT hôm qua nhì? Xem ra cũng gọi là duyên phận. – Vừa nói anh vừa gật gù đầy hiểu biết.

MV tức giận nắm chặt tay lại nhưng vẫn không nói gì. Sau đó quay người đi về phía sôpha ngồi xuống, rót rượu uống liền ba ly. QT hả hê ngồi xuống bên cạnh, ung dung nhấp nháp ly rượu trong tay nói:

- Không tức sao?

MV không trả lời, liên tục uống mấy ly nữa. Kích mãi vẫn không được như ý, QT chán nản không thèm nhìn anh nữa, quay đi uống rượu của mình.

- Ngày mai cậu tìm cách chuyển hẳn ta đến nhà máy khác làm, không được để hẳn tiếp xúc với bất cứ người nào liên quan đến cô ấy nữa.

Sau một lúc im lặng, MV rốt cục lên tiếng.

QT vội vàng nhỏ rượu trong miệng ra cười chế giễu:

- Tôi còn tưởng cậu nửa tay gác kiếm rồi, không làm đại ca nữa?

- Tôi cũng muốn có tờ giấy đó. – MV không quan tâm nói tiếp.

Nghe vậy, QT tức giận bật khỏi ghế nhảy đến trước mặt anh quát:

- Việc đó cậu đi mà làm, liên quan gì đến tôi? Đừng nghĩ tôi là đàn em của cậu mà thẳng tay sai khiến.

- Không phải sao? – MV liếc mắt nhìn bạn, lạnh nhạt đáp.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Câu nói tàn nhẫn của anh làm QT tan nát cõi lòng, ôm ngực đau khổ nói:

- Đây là nghiệp trường từ kiếp trước của tôi... Cậu thật nhỏ mọn, tôi tưởng cậu không quan tâm đến mấy chuyện râu ria đấy chứ? Thì ra cậu còn ghen kình khủng hơn đàn bà. – Anh mĩa mai khinh thường.

MV đưa ánh mắt treu tức nhìn bạn, thân nhiên thừa nhận, không chút xấu hổ:

- Đúng vậy.

- Cậu...cậu... đúng là đồ mặt dày hết thuốc chữa. – QT tức giận chỉ vào mặt bạn hét lên.

MV không nói gì, chỉ giương mắt ngạo nghễ nhìn lại bạn khiến QT tức run người, đang định xông về phía anh thì có tiếng gõ cửa vọng vào.

Hai người bình tĩnh chỉnh trang lại quần áo, nghiêm nghị ngồi xuống ghế, sau đó MV lạnh lùng nói:

- Vào đi.

Được sự cho phép của anh, cánh cửa mở ra, một người đàn ông mặc vest đen đi vào, bước đến chỗ MV cung kính cúi người đưa tập tài liệu trong tay cho anh, nghiêm túc báo cáo:

- Thừa đại ca, mọi chuyện anh giao đều đã hoàn thành. Đây là bằng chứng về việc tập đoàn kinh doanh bất động sản Hồng Cường làm giả giấy tờ để trốn thuế. Còn về bằng chứng “vàng trắng máu” đã biến mất vĩnh viễn theo ý anh. Riêng người tên Phương em cũng đã thu nhận và sắp xếp thỏa đáng rồi ạ.

Phương chính là người đã va vào NT trong vụ tai nạn đó. Nhưng vì cô cứu cậu khiến cậu vô cùng áy náy và hối hận. Cậu cũng thường lén lút quan sát cô ở bệnh viện. MV phát hiện điểm đáng ngờ đó, cho nên đã tìm gặp Phương, từ đó biết được sự thật. Lúc đầu anh rất tức giận, chỉ muốn giết chết cậu ta....nhưng sau đó vì những lời nói khoan dung và chân thành của NT đem đó mà anh đã suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng quyết định thu nhận cậu.

Nghe đàn em báo cáo tình hình, MV lướt nhìn qua tài liệu trong tay, gật đầu hài lòng, sau đó phát tay cho anh ta lui. Người đó như được ban ơn, thở dài nhẹ nhõm vội vàng cúi người chào rồi rời khỏi phòng ngay lập tức.

Ngồi bên cạnh MV, nghe hết cuộc đối thoại của hai người, QT chỉ có thể mắt chữ A mồm chữ O nhìn bạn không tin được. Khó khăn nuốt nước bọt, anh bàng hoàng hỏi:

- Cậu làm việc này từ bao giờ vậy? Sao không nói với tôi?

- Nói với cậu có ích gì? – MV lật dở từng trang giấy, tỉ mỉ đọc, lạnh nhạt đáp.

Nghe vậy, QT nổi điên thực sự, giằng mạnh tập giấy trong tay anh đập lên bàn, quát:

- Mẹ nó...Trần MV, cậu còn dám nói giọng đấy với tôi? Vậy mà trước đó cậu kêu tôi cứ để yên, thì ra cậu đã ngầm ngầm thực hiện kế hoạch từ trước, làm tôi còn nghĩ cậu xót thương cô ta.

MV không trả lời, chỉ bình tĩnh cầm lại tập tài liệu trên bàn, tiếp tục xem.

Sau phút nổi điên, QT ngồi xuống giằng lấy tập tài liệu trong tay bạn, vội đầu vào đọc. MV cũng không tức giận, quay sang từ từ thưởng thức rượu.

- Cậu định làm triệt để thật à?

Sau khi đọc xong nội dung bên trong, QT ngược mắt nhìn bạn nghiêm túc hỏi.

MV không đáp, uống nốt ly rượu trong tay rồi đưa ánh nhìn ra xa. Thấy vậy QT lại nói tiếp:

- Cậu thật định hủy diệt cả sản nghiệp của nhà cô ta? Không sợ bố mẹ cậu biết sẽ tức chết sao?

Ánh mắt tiếp tục di chuyển về đám đông phía dưới, khi chạm đến hình ảnh hai mẹ con NT đang ôm nhau chụp ảnh cùng mọi người, MV mới dừng lại, nhẹ nhàng nói:

- Tôi đã cho cô ta quá nhiều cơ hội...chỉ là cô ta không biết nắm bắt và.... Đặc biệt không nên chạm đến mẹ con cô ấy. – Ánh mắt anh bỗng lóe lên tia căm hờn, hai tay nắm chặt lại. Cứ nghĩ đến hình ảnh NT nằm bất động trong vũng máu là trái tim MV lại đau đớn như đang bị ngâm trong dầu sôi, hận không thể lột da, xé thịt người đàn bà thâm độc đó. Anh làm như vậy đã là quá nhân nhượng với cô ta rồi.

Nhìn biểu tình như vậy của bạn, QT cũng không hỏi nhiều nữa, bởi anh biết MV đã quyết tâm thì không bao giờ thay đổi. BN thật ngu ngốc khi chạm vào đúng người cất giữ trái tim và linh hồn anh. Xem ra cô ta sẽ phải trả giá rất lớn đây, QT thờ dãi nghĩ nhưng anh không hề thương hại một chút nào bởi cô ta rất đáng bị như vậy, thậm chí anh còn mong đợi vô cùng để được chứng kiến tận mắt điều đó. Anh cười tươi chờ đợi cơn bão MV sắp mang lại cho ai đó.

Trong phòng chủ tịch của tập đoàn bất động sản Hồng Cường, ông Nguyễn Cường đang ngồi sau bàn làm việc to lớn, cau chặt lông mày rồi rậm. Ông ta là người đàn ông khoảng ngoài năm mươi, đầu hơi hói với mái tóc đã bạc gần hết, chiếc bụng bự gần như vượt mặt chứng tỏ kẻ quen ngồi tiệc tùng. Khuôn mặt đen đen, ánh mắt híp lại trông không mấy phúc lão, khiến cho người ta có cảm giác xa cách và không ưa lắm. Trong tay ông ta đang nắm chặt một tập tài liệu màu xanh như muốn vò nát nó.

Bất chợt tiếng nhân viên thư kí trong điện thoại vang lên. Không đợi người đó nói xong, cánh cửa đã được mở ra một cách tự nhiên theo thói quen. Tiếp đó là giọng nói lạnh lạnh của con gái vang lên:

- Bố tìm con có chuyện gì vậy?

BN thoải mái bước vào mà không gõ cửa như mọi khi. Không đợi ông nói gì cô đã ngồi phịch xuống ghế sa lông trong phòng rồi thờ dãi, tỏ vẻ mệt mỏi nhìn bố không kiên nhẫn hỏi:

- Có gì thì bố nói nhanh đi, con còn bận việc khác.

Lúc này ông Cường mới nhìn con gái thông thả hỏi:

- Mày có vẻ thích thú nhỉ?

- Vâng ạ, mọi chuyện như ý muốn thì sao lại không vui cho được? – BN duỗi hai tay ra thả lỏng, cười nhìn bố đáp. Cô ta hiện giờ đúng thật là đang rất vui bởi cô ta biết được, dạo gần đây MV không hề gặp mặt con đàn bà đáng ghét đó nữa, thậm chí hôn lễ của anh trai cô ta anh cũng không xuất hiện. Xem ra lời đe dọa đã có tác dụng. Mặc dù MV cũng không đi tìm cô ta nhưng BN vẫn rất vui, cô ta có thể chủ động đi tìm anh và vun đắp tình cảm của hai người, chỉ cần không có người đàn bà đó ở giữa, cô ta tin chắc MV nhất định có ngày sẽ chấp nhận mình.

Nhìn vẻ mặt mãn nguyện của con gái, ông Cường đứng phắt dậy đập bàn quát:

- Đồ ngu, chết đến nơi mà vẫn ngồi đấy cười.

Nghe bố nói vậy, BN bàng hoàng chân chân nhìn ông không tin nổi đó là người bố vẫn luôn yêu chiều cô ta đến tận trời. Xưa nay bố chưa hề nặng lời với cô, thậm chí ông còn không dám làm trái ý cô. Cô là con gái độc nhất của ông, vì vậy ông yêu thương và che chở cô hơn tất cả. Đối với người ngoài ông nghiêm nghị, bất nạt kẻ khác khiến tất cả nhân viên đều sợ hãi nhưng trước mặt cô ông chỉ thu lại thành con cún nhỏ chạy theo cô, làm mọi điều cho cô vui. Vậy mà hôm nay ông lại tức giận đến quát vào mặt cô như vậy. BN biết chắc chắn có chuyện rất kinh khủng, vì vậy vội vàng đi đến trước bàn nhìn ông lo lắng hỏi:

- Có chuyện gì mà bố tức giận vậy?

- Nhìn cái này đi thì biết. – Ông Cường giận giữ ném mạnh giấy tờ trong tay xuống chân con gái.

BN vội lùi ra sau một bước rồi cúi xuống nhặt lên xem. Vừa nhìn đến chữ GIẤY TỜ GIẢ cô liền hoảng hốt xem xét kỹ càng. Ánh mắt cô ta dần hiện sự sợ hãi và không tin được theo từng trang giấy lật nhanh trong tay. Cuối cùng cô ta điên cuồng lắc đầu, những tờ giấy trong tay nặng như ngàn cân, từng chữ được gạch bút màu GIÁ CỎ PHIẾU TẬP ĐOÀN HC GIÁM TRÀM TRỌNG, CÓ NGƯỜI THU MUA CỎ PHIẾU TẬP ĐOÀN HỒNG CƯỜNG đáng thảng vào mắt. Cánh tay không còn sức đỡ nổi, giấy trắng rơi là tả trên đất. BN lắc đầu liên tục, chân vô thức lùi xa bố, nói như mê sảng:

- Không thể nào, không thể nào... Nhất định là nhầm lẫn, nhất định có sự nhầm lẫn ở đây.

- Đến lúc này rồi mà mày vẫn còn không tin. – Ông Cường thờ dài nhìn con gái - Bố đã điều tra rõ ràng rồi, người thu mua cỏ phiếu của chúng ta chính là Trần MV. Bố không ngờ cậu ta lại có thể làm được những điều này. Thì ra cậu ta còn lớn mạnh hơn những gì bố tưởng.

- Không thể là anh Vương. Làm sao anh ấy có thể làm thế được? Anh ấy không vì con thì cũng phải nể mặt quan hệ của hai nhà chứ? – BN bịt tai hét lên, không muốn tiếp nhận những lời đó. Thấy vậy, ông Cường thờ dài ngao ngán, ngã người xuống ghế, mệt mỏi nói:

- Bố cũng không biết cậu ta lại mạnh mẽ hơn cả ông Vương, càng không nghĩ cậu ta ra tay nhanh chóng và quyết tuyệt như vậy.

Nhìn bố ảo não nhắm mắt dựa vào ghế, ánh mắt BN bỗng không có tiêu cự nhìn ra xa, từng chuyện quay mòng mòng trong đầu như muốn nổ tung. Nhớ đến khuôn mặt điển trai lạnh lùng chết người của MV, nước mắt lặng lẽ lăn dài trên má, làm nhòe lớp phấn nhạ trên mặt, cô ta càng không thể tin nổi.

Trong phòng im ắng đến lạ thường, hai bố con họ mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng, không buồn nhìn nhau.

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, xé toạc bầu không khí yên tĩnh đau thương nhưng lại có chút chói tai như dự cảm không lành truyền vào tai BN. Cô vô thức đưa tay vào túi xách lấy ra chiếc iphone màu trắng tinh xảo ấn nút nghe.

Điện thoại truyền đến giọng nói gấp gáp và nhanh nhẹn của ai đó. Sắc mặt BN tái dần theo từng giây trôi qua. Ngay khi âm thanh ngừng lại, cô ta đứng bật dậy, sau đó thẳng tay dùng toàn lực ném điện thoại vào tường như quăng đi một quả bom. Chiếc iphone đời mới nhất cứ thế vỡ tan. BN mất tự chủ hét lên:

- Không thể như vậy...không thể nào.... Con phải đi xác định mọi chuyện.

Nói xong, BN vội vàng cầm túi xách phi ra ngoài cửa. Ông Cường thấy con gái mất kiểm soát, hốt hoảng đứng dậy gọi với theo nhưng cô không nghe thấy, vẫn cứ đi như bay biến mất khỏi phòng.

Còn lại một mình trong căn phòng to lớn và lạnh giá, ông Cường kiệt sức ngã xuống ghế như chiếc lá khô lia cành rơi xuống mặt đất, mệt mỏi đưa tay lên trán che mắt lại, không muốn nghĩ đến tương lai sắp tới.

Ngoài trời, những đám mây đen bắt đầu kéo đến, báo trước một trận mưa rào.

Những hạt mưa xối xả đập vào mái ngói, rơi trên mặt đất vỡ nát. Sau khi thu dọn mọi thứ ngoài sân khỏi cơn mưa bất chợt, NT thần thờ nhìn mưa rơi trước mặt, trong lòng tĩnh lặng đến sợ hãi, cảm giác như có gì thôi thúc, như sắp xảy ra trong cơn mưa mạnh mẽ này.... Nhưng cô lại không thể gọi tên chính xác thứ đó là gì? Chỉ cảm thấy dường như cơn mưa này sẽ kéo dài.

Bà Hoa đang dài dõm đàn xuống nền nhà, chuẩn bị ngồi đàn rỏ, thấy con gái ngăn người nhìn mưa liền nhẹ nhàng hỏi:

- Sao vậy con?

NT giật mình, quay người đi vào nhà ngồi xuống bên mẹ, cười trấn an bà:

- Không có gì ạ, mẹ đừng lo.... Chỉ là con thấy con mưa hôm nay đến thật bất chợt.

- Trời, con gái mẹ đa sầu đa cảm quá rồi. Con mưa rào nào mà không đến bất chợt? – Bà Hòa mỉm cười âu yếm nhìn con.

NT cũng cười với mẹ, giấu đi tia bất an trong đáy mắt. Bàn tay nắm lấy những chiếc nan mỏng được bó chẻ sẵn và sắp thành bó, cô bắt đầu cùng mẹ đan lát.

Ngoài trời, mưa ngày càng nặng hạt.

- Nhớ hồi nhỏ, con thường ngồi bên chăm chú xem mẹ đan. Bàn tay mẹ cứ thoăn thoắt, trông như nhà ảo thuật vậy, mẹ ạ. – NT cười nhớ lại.

- Bây giờ con cũng là nhà ảo thuật rồi đó. – Bà Hoa cười đáp, nhìn vào con mưa mù mịt ngoài hiên nói – Ngày xưa, cứ trời mưa là nhà mình chẳng thể đi làm gì được, cả nhà ngồi quây quần đan lát cùng nhau.

- Vâng ạ, còn có hơi mát từ con mưa phủ vào như chiếc quạt khổng lồ thổi bay cái nóng bức của mùa hè nữa.

NT nhẹ nhàng nói, ánh mắt nhìn chăm chăm màn mưa trắng xóa. Quá khứ luôn vĩnh hằng và viên mãn trong lòng mỗi người. Mỗi khi nghĩ về những ngày tươi đẹp, NT lại thấy bồi hồi, xúc động vừa vui vừa hối tiếc, muốn bắt lấy, níu giữ lại.

Hai mẹ con không nói gì nữa, chỉ nhìn nhau cười rồi tiếp tục vừa đan lát vừa ngắm mưa.

Một lát sau, NT lên tiếng hỏi mẹ:

- Anh Minh và Hân đã cưới nhau được hai tuần rồi. Mẹ có tính bao giờ sửa lại phòng họ cho tách biệt với chúng ta một chút không ạ? Con nghĩ họ cần nhiều riêng tư hơn một chút.

Nghe con gái hỏi, bà Hoa thở dài, ngừng tay lại nói:

- Mẹ cũng nghĩ vợ chồng trẻ mới cưới cần nhiều không gian riêng tư.... Nhưng nhà mình hiện tại chưa có tiền, mà đất cũng không rộng lắm... Thôi thì cứ thư thả một thời gian đã.

- Mẹ có suy nghĩ như vậy là tuyệt vời nhất rồi. Những bà mẹ chồng thông thường đều thích độc chiếm con trai mình và không ưa con dâu lắm. Mẹ lại không thế, mặc dù anh Minh là con trai duy nhất của mẹ....Mẹ của con thật tận tụy... Mẹ làm con thấy tự hào vì là con của mẹ quá. – NT cười vui ôm chầm lấy mẹ. Cô biết chắc chắn mẹ sẽ thông hiểu mọi chuyện.

Thấy con gái ca ngợi mình, bà Hoa cười xoa trán con như hồi còn nhỏ, ánh mắt bà hơi buồn nhìn ra xa, nhẹ nhàng nói:

- Con đừng nghĩ mẹ cao thượng như vậy. – Bà thở dài nói – Thật ra mẹ cũng có một chút buồn bã khi nhìn anh con lập gia đình. Nhìn nó có vợ, có bố mẹ vợ rồi sau này là những đứa con... mẹ bỗng cảm thấy buồn vô cùng, bởi sau này nó sẽ có rất nhiều mối quan tâm khác ngoài mẹ, thậm chí còn quan trọng hơn mẹ. Và mẹ cũng không cần quan tâm, để ý tới từng bữa ăn, giấc ngủ của nó như trước đây, đã có vợ nó làm việc đó. Mẹ cảm thấy mình bị mất đi một chỗ trống trong tình cảm mà mình vẫn luôn có trọn vẹn.... Anh con như một chú chim đã trưởng thành, vỗ đôi cánh mạnh mẽ bay đi khỏi bàn tay mẹ. Rồi mẹ bỗng thấy mình có quá nhiều thời gian, nhưng lại không biết nên dùng nó vào việc gì? Thành ra là thừa thãi, đâm ra suy nghĩ vẩn vơ, càng làm mình buồn hơn.... Con cũng đã là một người mẹ, nhưng con chưa phải chứng kiến AD lớn lên và bay khỏi vòng tay con cho nên con chưa thể hiểu được hết nỗi lòng của mẹ. Rồi thời gian sẽ cho con trải nghiệm mọi thứ, cuộc sống là vậy đấy con gái. – Bà Hoa cười nhìn NT co tròn trong lòng mình.

- Vậy... con sẽ ở mãi bên cạnh mẹ, không bay đi đâu hết, có được không ạ? – NT cười nhưng nước mắt lại rơi trên áo mẹ, xúc động nói.

Bà Hoa nghe xong liền cốc nhẹ lên đầu con một cái, dịu dàng ôm con vào lòng.

- Con bé ngọc này. Ai mà không phải trưởng thành rồi biến thành một cá thể độc lập? Tất cả mọi sự sống trên thế giới này đều như vậy, chúng ta cũng chỉ là những sinh vật nhỏ nhoi, yếu đuối của thiên nhiên.... Đó là quy luật của tạo hóa, không ai có thể thay đổi được, cho dù con không muốn nó vẫn xảy ra. – Bà thở dài, buồn bã nói tiếp – Thời gian trôi qua rất nhanh, càng già con sẽ càng cảm thấy điều đó.... Thật ra đó chỉ là một chút ích kỷ của người mẹ khi phải chia sẻ tình thương của con mình với người khác. Nhưng điều quan trọng nhất vẫn là muốn nhìn thấy con mình trưởng thành và hạnh phúc. Nhìn con vui, mẹ cũng vui. Đó là điều mong mỏi duy nhất của mỗi người mẹ trên đời này. Và vì niềm hạnh phúc của con cái, người mẹ sẵn sàng hi sinh tất cả, thì việc nhường bộ và yêu quý một cô con dâu có là gì?.... Lòng người mẹ luôn bao la, rộng lớn và mẫu thuẫn như vậy đấy con ạ. – Bà Hoa cười hiền giảng dạy cho con gái.

Nước mắt mẹ rớt xuống mặt NT như thấm vào tận tim khiến cô thấy ấm áp và hạnh phúc vô cùng. Vùi chặt vào lòng mẹ, cô ước gì mình mãi mãi được nằm yên trong lòng mẹ như vậy, thật bình yên, thật ấm áp.

Mãi sau, NT xúc động thốt lên:

- Mẹ.... Con yêu mẹ! Chắc chắn anh Minh và Hân cũng yêu mẹ như vậy.

- Mẹ...cũng...yêu các con. – Giọng bà Hoa run run vì xúc động, đưa tay vỗ nhẹ lưng con gái như những ngày xa xưa.

Ngoài trời mưa vẫn rơi không ngừng, lúc này tiếng mưa như đang hòa theo khúc hát ru đưa con người về nơi miền ký ức vĩnh hằng.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhầm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Bóng tối đến nhanh hơn nhờ cơn mưa dẫn lối. Không khí càng lạnh lẽo đáng sợ khi hơi lạnh của mưa hòa với cái cô độc của màn đêm.

Một chiếc BMW vàng chói đang xé tan màn mưa lao về phía trước như điên.

Cuối cùng chiếc xe dừng lại trước ngôi biệt thự màu trắng sang trọng sau một tiếng kết kéo dài như nghiêng nát mặt đất.

Cánh cửa thô lỗ bị bật ra, chủ nhân của chiếc xe không thèm liếc nhìn nó, càng không màng đến màn mưa dữ dội, thoáng chốc đã chạy vụt về phía trước. Tiếng mưa đập lên da thịt lạnh buốt như tiếng búa rèn của anh thợ sắt, muốn ép nhỏ hình người. Điều đó vẫn không làm bước chân kia chậm lại, những mũi giày cao gót vẫn vô tình cắm sâu trên đất, nhằm hướng cửa tiến tới.

Trong phòng khách, bà Ella Phan đang nhả uống trà và xem tin tức, một việc đã lâu lắm bà không làm. Không gian trong này sáng sủa, ấm áp và yên lặng như cơn mưa tầm tã ngoài kia không hề tồn tại. Chỉ có những hạt mưa dính trên cửa kính mới chứng minh sự hiện hữu của nó.

Những người hầu đứng như tượng bên cạnh chủ nhân, chờ sai khiến.

Vừa uống một ngụm trà, bà Ella vừa nhìn chăm chú vào màn hình rộng lớn trước mặt. Động tác của bà rất nhẹ nhàng và đẹp đẽ, toát lên vẻ quý phái.

Trên màn hình đang truyền đến tin tức kinh tế thế giới, anh chàng biên tập viên phát biểu trôi chảy.

Đúng lúc này cửa lớn bị đẩy mạnh ra, một người ướt như chuột lột, tóc tai bù xù chạy vụt vào. Mọi người bàng hoàng chưa kịp nhận ra ai, người đó đã tiến đến chỗ bà Ella.

- Bác ơi, tại sao lại thế ạ? – Người đó khàn giọng lên tiếng.

Vừa nghe tiếng tất cả đều tròn trĩnh mắt nhìn người đó vì ngạc nhiên đến hoảng hốt khi nhận ra đó là tiểu thư Bảo Ngọc xinh đẹp, cao quý. Cô tiểu thư luôn chú trọng bề ngoài và danh tiếng của mình, vậy mà hôm nay lại xuất hiện trong bộ dạng lếch thếch và thảm hại đến mức này quả là một chuyện không tưởng.

Tất cả người hầu trao đổi ánh mắt với nhau rồi cùng nhìn về bà Ella đợi bà ra lệnh. Bà Ella cũng đang nhìn Bảo Ngọc với ánh mắt khùng khiếp như nhìn quái vật nhưng chỉ khác sau bà đã lấy lại được bình tĩnh vốn có, đặt tách trà xuống, lạnh nhạt nói:

- Trước hết con đi thay quần áo đi, có chuyện gì thì từ từ nói. – Bà quay sang cô người hầu gần nhất phân phó – Mang canh gừng đến đây.

Người hầu nghe lệnh, vội vàng đi làm nhưng Bảo Ngọc đã quỳ xuống đưa tay ôm đùi Bà Ella, nức nở nói:

- Không, bác ơi, chuyện gấp lắm. Công ty của bố con sắp bị phá sản rồi, phải làm sao đây? Bác bảo anh ấy ngừng tay lại đi, anh ấy không được làm thế. Làm sao anh ấy có thể đối xử với con như vậy? Tại sao? Tại sao chứ? Bác ơi!!!

Nhìn cô ta vừa khóc vừa nói rồi rít, bà Ella bỗng thấy chóng mặt vì chẳng hiểu gì. Dịu dàng nắm lấy bàn tay đang đặt trên đùi mình, một tay nâng mặt Bảo Ngọc lên, bà nhìn vào mắt cô kiên nhẫn hỏi:

- Con nói gì bác không hiểu? Bình tĩnh nói lại mọi chuyện rõ ràng cho bác nghe nào.

Nghe vậy, Bảo Ngọc cố gắng hít sâu, trấn tĩnh một chút, kể lể:

- Có người điều tra về giấy tờ mật của công ty, tin tức bị lộ ra khiến cổ phiếu công ty của bố con bị giảm xuống trầm trọng, đồng thời lại có người thu mua vào. Bây giờ công ty đang trong tình trạng nguy cấp. Bố con nói, mọi chuyện đều là anh Vương làm. ... Bà à, bác phải ngăn anh ấy lại, anh ấy không thể tuyệt tình như vậy. – Nói đến đây, cô ta lại mất kiểm soát, túm chặt váy bà Ella khóc lóc van xin.

Sau một tiếng “Choang” kinh hãi, Bảo Ngọc lập tức ngừng bật tiếng khóc, ngược nhìn bà Ella đã đứng bật dậy từ lúc nào. Sắc mặt bà trắng nhợt như sắp ngất đi, hai tay run run vì kích động. Ly cà phê trên bàn đã vỡ vụn trên mặt đất vì sự va chạm đột ngột của bà với chiếc bàn khi đứng lên. Cà phê trong ly bắn tung tóe khắp sàn nhà và bắn lên quần áo nhưng Bà Ella không bận tâm, mạnh mẽ túm chặt hai vai BN, nâng cô lên khàn khàn hỏi:

- Con nói thẳng Vương muốn thu mua công ty của nhà con?

Bảo Ngọc không nói gì, chỉ bắt lực gật đầu.

Nghe xong bà Ella như điều đứt dây ngã ngồi xuống ghế. Bảo Ngọc cũng không còn sức đỡ của bà đành ngã trở lại trên sàn nhà lạnh băng, cái lạnh như thấm vào tim khiến cô run rẩy sợ hãi, cuống cuồng bò về phía chiếc ghế, lay tay bà Ella, miệng không ngừng nói:

- Bác phải ngăn anh ấy lại, nhất định bác có thể ngăn anh ấy lại mà.

- Không thể nào... Tại sao nó lại làm vậy? Làm sao nó có thể làm được? – Bà Ella thần thờ tự hỏi, sau đó vội vàng nắm chặt khuỷu tay BN hỏi, không quan tâm đến việc đang làm cô đau – Rốt cuộc chuyện này là sao? Có phải con đã làm gì khiến nó tức giận không? Con nói rõ ra đi.

Thấy bà Ella khẩn cấp hỏi mình, Bảo Ngọc đành cúi đầu, không dám nhìn vào ánh mắt sắc bén, sâu thăm thẳm của bà đáp:

- Con nghĩ chắc là anh ấy đã biết chuyện bác đến bệnh viện yêu cầu Như Tuyết rời xa anh ấy ạ.

- Phản rồi, phản rồi – Bà Ella giận dữ vỗ mạnh vào mặt bàn, chiếc bàn rung lên bần bật như hơi thở đang phập phồng của chủ nhân – Chỉ vì chuyện đấy mà nó dám làm như vậy. Nó coi bác là gì đây? – Bà vội vàng nhìn người đàn ông đang chấp tay nghiêm trang đứng gần đó ra lệnh - Ông Trương, lập tức gọi nó về đây ngay cho tôi.

Vừa nghe tiếng gọi đầy uy quyền và tức giận của bà chủ, ông Trương vội vàng gật đầu dạ da vâng vâng nhưng chưa kịp quay đi thì một giọng nói lạnh lùng vang lên, không gian trở nên tĩnh lặng, dường như mưa gió ngoài kia còn không đáng sợ bằng âm thanh này. Nó chứa đầy uy lực và sự hủy diệt.

- Không cần... Con cũng có chuyện muốn nói với mẹ đây.

Sau giọng nói ấy là hai cái bóng cao lớn, mạnh mẽ khoác áo bành tô đen xuất hiện ở cửa.

Minh Vương chậm rãi cởi áo khoác đưa cho người hầu, ánh mắt lạnh lẽo, thâm trầm quét về phía Bảo Ngọc đang sợ hãi đến đơ người, trừng mắt nhìn anh dưới chân bà Ella.

- Vương, con nói cho mẹ biết có phải con đang định thu mua công ty của ông Cường? – Thấy con trai trở về, bà Ella vội vàng hỏi luôn.

Bước từng bước tiến lại gần hai người, Minh Vương không vội trả lời, nhắc khoe môi bạc lên tạo thành một nụ cười hết sức quyến rũ đồng thời cũng mang theo sát khí đáng sợ nhìn chằm chằm Bảo Ngọc như xử giả từ địa ngục đến câu hồn khiến cô ta càng sợ hãi, người bắt gặp run lên, vô thức lùi dần về phía sau.

Ung dung ngồi xuống ghế, đặt một liều thuốc lên miệng rồi châm lửa, chân trái vắt lên chân phải, Minh Vương thông thả ngả người ra sau, rít một hơi dài. Khói thuốc lượn lờ, mờ ảo khiến sự quyến rũ và anh tuấn càng tăng thêm, lúc này trông anh chẳng khác nào một thợ săn đang hưởng thụ niềm vui chơi đùa với con mồi của mình.

Đợi không khí lắng đọng đến cực điểm, mọi người đều nín thở, nhìn chằm chằm chờ đợi đáp án, Minh Vương mới hé mắt nhìn thẳng vào mặt mẹ, nhẹ nhàng đáp như chẳng có chuyện gì:

- Không phải là “đang định” mà là “đã làm”...thưa mẹ.

Mặc dù nói với giọng kính cẩn nhưng anh lại vừa quăng cho mẹ mình một tin chấn động hơn cả tin tức lâu năm gốc bị khủng bố lần thứ hai.

Bà Ella lão đảo vịn vào tay ghế, tay run run chỉ vào con hỏi:

- Mày nói gì?...nói lại...lần nữa xem.

- Con đã thu mua tập đoàn bất động sản Hồng Cường. – Minh Vương bình tĩnh nhắc lại từng từ rõ ràng.

Lần này tất cả mọi người có mặt trong phòng đều trở mắt nhìn Minh Vương như đó là chuyện không bao giờ có thể xảy ra. Không khí bị ép đến tối đa.

Sau giây phút thần thơ vì không thể tiếp nhận nổi, bà Ella đứng bật dậy chỉ vào mặt con hét lên:

- Sao mày có thể làm thế? Mày điên rồi, điên thật rồi.

- Đúng vậy, con điên rồi, con bị các người bức điên rồi.

Đến lúc này Minh Vương cũng mất bình tĩnh, đứng bật dậy đối diện với mẹ đáp trả, hai tay nắm chặt như đang cố gắng kiềm chế sự tức giận trong lòng.

Nghe vậy, Bà Ella nhìn con trân trối hỏi:

- Làm sao mày có thể làm được? Mày có nghĩ đến hậu quả không?

- Hậu quả? Hậu quả gì? Con đã từng nói các người chưa biết hết khả năng của con đâu. – Minh Vương nhếch môi nhìn Bảo Ngọc cười gằn.

Đang ngồi co ro dưới đất, Bảo Ngọc thấy vậy, sợ hãi vội vàng bò đến ôm chặt bà Ella mong sự che chở trước ánh mắt lạnh giá của Minh Vương, ra về đáng thương nói với bà:

- Bác à, anh Vương chỉ là tức giận nhất thời, chắc chắn khi anh ấy bình tĩnh lại sẽ để mọi chuyện tốt đẹp như cũ.

Bà Ella vỗ vỗ tay cô an ủi, hít sâu nuốt lại sự tức giận, quay sang nói với Minh Vương:

- Con nên làm như vậy, ông bà thông gia sẽ tha thứ cho con.

- Đúng vậy, đúng vậy ạ.

Bảo Ngọc vội vàng gật đầu phụ họa, ánh mắt đầy hi vọng nhìn Minh Vương. Đổi lại chỉ là nụ cười châm biếm của anh. Minh Vương ngửa mặt lên trời cười to như đó là chuyện ngớ ngẩn nhất trên đời này.

Ngay khi nụ cười chấm dứt, Minh Vương quát mắt nhìn thẳng vào Bảo Ngọc gần từng chữ:

- Cô nghĩ sau khi bắt buộc cô ấy rời khỏi tôi thì tôi sẽ tha cho cô sao? Cô nên cảm thấy vừa lòng vì tôi còn giữ lại chút nhân từ đối với các người.

- Đó là ý của tôi, anh định làm gì đây? Tôi sẽ không bao giờ chấp nhận người phụ nữ đó bước vào nhà này. – Bà Ella đứng chắn trước mặt Minh Vương, ngăn ánh mắt đáng sợ của anh với Bảo Ngọc.

- Vậy vì ngăn cản cô ấy mà mẹ cho phép cô ta lợi dụng quyền lực đuổi việc cô ấy, dùng hạnh phúc của người thân của cô ấy để đe dọa cô ấy? – MV không kìm được quát lên.

Bà Ella ngạc nhiên đưa mắt nhìn Bảo Ngọc, sau đó cố tỏ ra tự nhiên nói:

- Con bé làm thế cũng chẳng sai. Dù sao chỉ cần chấm dứt được sự mê hoặc của cô ta với anh thì tôi cũng sẵn sàng làm.

Lại một tràng cười rùng rợn được bật ra từ cổ họng Minh Vương, ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm vào Bảo Ngọc, anh vừa bước từng bước đến gần cô ta vừa nói:

- Vậy mẹ có biết cô ta dám thuê người cưỡng bức Tuyết, sai đàn em lái xe đâm cô ấy? Mẹ có biết cô con dâu lý tưởng nhu mì, yếu đuối của mẹ thực ra là đàn chị danh tiếng lẫy lừng của một bang phái không?

Càng nói nổi căm hận càng dâng trào trong lòng, Minh Vương nghiêng chặt răng, chỉ hận không thể bóp chết cô ác độc này ngay lập tức. Cứ nhớ lại từng chuyện người yêu bé nhỏ của mình đã trải qua mà anh lại đau đớn như cắt từng miếng thịt trên người, chỉ muốn hủy diệt tất cả những kẻ đã gây tổn hại cô.

Hoảng hốt lùi về sau theo từng bước chân tiếp cận của Minh Vương như muốn ép chết mình, Bảo Ngọc hoảng hốt đảo mắt muốn chạy trốn, vội vàng lao về phía bà Ella, lắc đầu nức nở nói:

- Bác à, không phải sự thật đâu, bác đừng tin.

Bà Ella chỉ đứng đờ ra không nghe thấy bất cứ chuyện gì. Hôm nay quả thật đã có quá nhiều điều kinh hoàng khiến bà không thể chấp nhận.

Minh Vương cúi xuống bóp chặt khuỷu tay Bảo Ngọc nhấc lên, cánh tay ép lực như gọng kìm muốn nghiền xương cô ta thành vụn bánh mỳ, anh rít từng tiếng qua kẽ răng:

- Cô còn chối cãi? Cô nghĩ tôi không có chứng cứ sao? Hủy hoại cô, đối với tôi điều đó chẳng có gì khó khăn.

Bảo Ngọc đau đớn kêu thét lên, sợ hãi nhìn hai ngọn lửa rừng rực trong đôi mắt lạnh giá của anh.

Bà Ella thấy bộ dạng của Minh Vương như vậy cũng vô cùng sợ hãi. Trước giờ tuy con bà luôn tỏ ra lạnh lùng, thâm trầm nhưng nó nghe lời bà, không quan tâm tới bất cứ thứ gì, dường như không có thứ gì trên đời này có thể tác động đến nó. Vậy mà giờ đây nó lại trở nên đáng sợ và gần như mất kiểm soát đến vậy. Càng nghĩ bà càng sợ, vội vàng chạy lại ngăn cản, chỉ sợ nó mất khống chế mà làm hại Bảo Ngọc.

- Vương, anh làm gì vậy? Bỏ con bé ra, không được động đến nó.

Tay Minh Vương vẫn không ngừng tăng thêm lực, tròng mắt đỏ ngầu như ma cà rồng đang lên cơn khát. Thấy vậy, bà Ella liền quát lên:

- Có nghe thấy không? Anh không còn coi lời mẹ anh ra gì nữa hả?

Nhìn mẹ chằm chằm, sự uất ức và cam chịu ánh lên trong mắt, Minh Vương đành buông tay, bước lùi lại hai bước hung hăng nhìn Bảo Ngọc đang ôm mẹ mình gào khóc, ra về đáng thương. Hai tay nắm chặt đến các đốt ngón tay đều căng ra để cố kiềm lại bản năng cuồng dã của mình, anh cắn chặt môi để mùi máu trong miệng làm mình tỉnh lại đôi chút.

- Bác à, con khổ quá. Không ngờ vì người đàn bà đó mà anh ấy định phá hủy cả công ty của bố con, còn nhẫn tâm muốn giết chết con nữa. – Bảo Ngọc vừa ôm bà Ella vừa nói trong tiếng nấc nghẹn.

- Đừng sợ, có bác ở đây nó không dám làm gì con đâu. - Bà Ella, vỗ đầu cô an ủi.

Nghe vậy, cô ta mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trong khi vẫn vùi đầu vào ngực bà Ella thút thít.

Đúng lúc này, vẫn bị mọi người phớt lờ từ khi bước vào, Quang Tiệp đột nhiên mở miệng, cười cười quý dị nhìn Bảo Ngọc:

- Thật vậy sao?

Giọng điệu có vẻ nhẹ nhàng, bay bổng nhưng lại sắc bén như kiếm khí, chém đứt mọi chương ngại vật phi đến mục tiêu.

Từ trước tới giờ, Quang Tiệp luôn là bộ dạng cà lơ phất phơ, lúc nào cũng tán tỉnh, liếc mắt đưa tình với nụ cười quyến rũ thường trực trên môi trước mặt mỹ nữ. Bảo Ngọc chưa bao giờ thấy sự tức giận của anh cho nên lúc này đã sợ hãi đến mặt trắng bệch, quên cả khóc, mở mắt nhìn anh đầy cảnh giác. Cả người run run lùi lại từng bước thận trọng khi Quang Tiệp tiến lại gần. Trông cô ta thật nhỏ bé, đáng thương như con chuột co ro, sợ sệt trước con hổ uy vũ.

Không còn sự kiêng dè và đùa cợt ngày thường, Quang Tiệp không chút lưu tình dồn Bảo Ngọc lại sát tường.

Khi lưng cô ta vừa đập vào bức tường lạnh băng anh đã nhanh nhẹn đưa tay ra, bóp chặt cổ cô ta như nắm cổ một con gà không hơn. Sự khát máu và sát khí tỏa ra từ người anh không kém Minh Vương là bao. Có lẽ đây mới là bản chất thật sự của anh. Thật ra Quang Tiệp và Minh Vương đều rất giống nhau, chẳng qua cách thể hiện của họ khác nhau mà thôi, đó cũng là lý do bọn họ có thể dung hòa cùng nhau lâu như vậy.

- Cô nghĩ mình đã tìm được chỗ dựa vững chắc rồi sao? – Vừa nói ánh mắt anh đồng thời đánh về phía bà Ella – Đoán xem tôi có dám bóp chết cô không?

Quang Tiệp nở nụ cười quyến rũ như mọi khi nhưng lúc này Bảo Ngọc không hề thấy vẻ quyến rũ chết người đâu mà chỉ thấy rét run. Lực đạo trên cổ dần tăng lên, không khí đang bị rút cạn từ từ, cô ta cố gắng dùng hai tay đẩy cánh tay to lớn, vạm vỡ của anh ra, dẩy dụa kịch liệt để giành sự sống, mắt nhìn trân trân hai người kia cầu cứu.

- Cô tưởng có thể làm bất cứ chuyện gì sao? Chẳng phải là tôi sợ cô, mà đơn giản là không thêm đề tâm.

- Buông...ra...Đồ...điên... – Bảo Ngọc cố gắng nói trong khi cổ họng bị thít chặt, hai tay cố gắng cạy tay Quang Tiệp ra nhưng vô dụng, chỉ có thể mở trừng mắt nhìn người đàn ông đáng sợ trước mắt này. Khuôn mặt cô ta chuyển từ đỏ bừng sang tím tái, từng mạch máu giữa hai thái dương đang hiện lên rõ rệt. Lúc này cô chẳng khác nào con gà đang dẩy chết.

Quá bàng hoàng và hoảng sợ trước sự việc xảy ra nhanh như chớp này, bà Ella trợn mắt nhìn Quang Tiệp như một kẻ điên chưa từng gặp, mãi sau mới ý thức được độ nghiêm trọng, vội vàng chạy lại cố gắng đẩy tay anh ra, cuống quýt nói:

- Quang Tiệp cháu làm gì vậy? Mau buông con bé ra, cháu sẽ giết nó mất...Buông ra...Cháu điên rồi sao?

Quang Tiệp vẫn không thêm để ý, trong mắt anh lúc này dường như chỉ cảm nhận được động mạch nơi cổ của Bảo Ngọc đang yếu dần càng khiến anh vui sướng, cơ hồ không nghe thấy tiếng bà Ella.

- Trần Minh Vương, anh bảo nó dừng tay lại ngay. Anh muốn tôi tức chết sao? – Hoảng loạn quá, bà Ella đành hét loạn lên, bà biết chỉ có con trai mình mới ngăn được Quang Tiệp. Bà biết người này bình thường tuy tỏ ra kính trọng với bà nhưng đó chỉ là phép lịch sự và vì bà là mẹ của bạn cậu ta, nhưng chưa bao giờ cậu ta sợ hãi hay phải nhún nhường trước bà. Bây giờ sự tôn trọng đó không còn thì trong mắt cậu ta bà chẳng là gì, lời nói của bà cũng chẳng có chút ảnh hưởng đến cậu.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Sau một hồi bình tĩnh, lạnh lùng chứng kiến, Minh Vương liếc mắt nhìn nét mặt tím tái, rúm ró của Bảo Ngọc, cũng chẳng phải là sự thương xót hay đồng cảm gì, chỉ là anh nghĩ đến những lời của Như Tuyết “tha được thì hãy tha đi”. Vì vậy, Minh Vương hít sâu một hơi, đưa mắt nhìn bạn, nhẹ nhàng nói:

- Tiệp, đủ rồi.

Giọng nói của anh mạnh mẽ và cứng cỏi truyền thẳng vào tai mọi người. Lúc này Quang Tiệp mới trừng mắt nhìn Bảo Ngọc một lần nữa rồi chậm rãi buông tay ra. Nhìn cô ta há mồm thở gấp lấy khí, sợ hãi bám chặt vào tay bà Ella, anh nói từng chữ rõ rệt:

- Cảm giác sắp chết thế nào? Nhớ kỹ, đây là lần cuối cùng tôi nhân nhượng cô. Nếu còn để tôi gặp lại thì chắc chắn cô sẽ có chuyến du ngoạn Quỷ Môn Quan dài hạn đó.

Thốt ra những lời đe dọa rùng rợn nhất nhưng Quang Tiệp lại tỏ ra chẳng có gì. Anh lạnh lùng nhìn bà Ella và Bảo Ngọc đang nắm chặt tay, dựa vào nhau khiếp đảm nhìn mình, sau đó xoay người bước đến bên cạnh Minh Vương.

Hai người quá chán ghét khung cảnh nơi đây, không muốn lưu lại một giây nào, dứt khoát đi đến cửa chính.

Nhìn bóng lưng hai người tuyệt tình rời khỏi, Bảo Ngọc bất chấp tất cả gạt tay bà Ella ra, hét lên đầy căm phẫn và không cam lòng:

- Tại sao? Tại sao là cô ta? Luận gia thế, luận học thức, luận bề ngoài cô ta có tư cách gì so sánh với em? Vậy tại sao các người đều yêu cô ta đến chết đi sống lại?

Hai người đồng thời dừng lại như bị sét đánh trước lời nói của Bảo Ngọc. Sóng lưng Quang Tiệp cứng đờ, không thể quay sang nhìn về mặt Minh Vương bên cạnh.

Không khí đặc quánh lại, mọi người sợ hãi đến nín thở, ngay cả bà Ella cũng nhìn trừng trừng Bảo Ngọc không dám tin những lời vừa rồi thoát ra từ miệng cô – người vừa suýt bị bóp chết, tay chân vẫn còn run rẩy vì sợ. Không ai nói gì, ánh mắt đồng loạt hướng về bóng dáng cao lớn của hai người đàn ông như chờ đợi sự phán xét cuối cùng của đáng tối cao.

Hai tay nắm chặt lại rồi buông lỏng ra, Minh Vương dần lấy lại sự bình tĩnh sau giây phút cứng nhắc.

- Đúng là cô mặt nào cũng xuất sắc hơn người.... Chi là.... Tôi chưa từng so sánh cô ấy với bất cứ ai, cô cũng không phải ngoại lệ.

Anh nhẹ nhàng lên tiếng, giọng nói trầm ấm và trù mến dành cho người yêu, nhưng anh vẫn không thèm quay lại nhìn Bảo Ngọc, chỉ bình thản dùng tấm lưng lạnh lẽo, vô tình đối đãi, nói một câu cũng đủ cho cô ta thấu hiểu tất cả. Trong mắt anh, Như Tuyết là duy nhất, cho dù cô ta có xuất sắc đến đâu cũng không liên quan đến anh, càng không thể so sánh với cô ấy bởi anh chưa từng đặt cô ta vào trong mắt thì cô ta có làm gì cũng vô dụng.

Nói xong Minh Vương bước đi không chút lưu luyến, mặc cho Bảo Ngọc đau khổ đến không còn sức chống đỡ ngã vật ra đất. Miệng cô ta nở nụ cười nhạt chứa hòa lẫn với nước mắt.

Từng bước sai dài trên nền cỏ xanh thẫm, Minh Vương lăm lăm tiến về chiếc xe màu đen quen thuộc của mình, mặc mưa gió tấp vào mặt. Mở cửa xe ra đang định ngồi vào thì đã có một bàn tay nhanh nhẹn đóng sầm cửa lại. Quang Tiệp vừa vặn đứng đối diện nhìn vào mặt anh qua màn mưa rào. Minh Vương không nói gì, giờ phút này anh không muốn đối mặt với bạn, chỉ muốn phóng xe đến bên cô ngay lập tức.

Không quan tâm nhiều, anh lại gơ tay định mở cửa một lần nữa nhưng Quang Tiệp còn nhanh hơn, đẩy anh ra xa chiếc xe. Hai người cùng ngã trên mặt cỏ ẩm ướt với đất cát bẩn thỉu. Quang Tiệp túm chặt cổ áo Minh Vương, bắt anh nhìn thẳng vào mắt mình hỏi:

- Cậu không có gì muốn nói với tôi sao?

- Không. – Minh Vương cố gắng bình tĩnh trả lời.

Sự bình tĩnh và nhẫn nhịn của anh làm Quang Tiệp điên lên, túm chặt cổ áo anh gào lên:

- Cậu đang tức giận hay đang khinh thường tôi? Vợ của bạn không được nghĩ đến, đó là đạo lý cơ bản của đàn ông, vậy mà tôi lại phạm phải.... Cậu nói đi, có phải cậu đang tức giận và thất vọng về tôi lắm không? Có phải cậu thấy tôi rất vô si không?

Vừa nói Quang Tiệp vừa điên cuồng lay người Minh Vương.

Đến lúc này anh không thể im lặng nữa, hất mạnh tay bạn ra quát:

- Cậu điên vừa thôi.... Bình tĩnh lại nghe tôi nói.... Tôi không hề tức giận hay thất vọng về cậu, càng không phải là cậu vô si.... Thực ra tôi không có tư cách tức giận.... Thậm chí tôi còn không dám đối mặt với cậu.

- Tại sao? – Quang Tiệp ngờ ngác hỏi.

- Tại vì tôi đã nhận ra điều đó từ lâu nhưng lại lờ đi, tự lừa dối mình. Tôi ích kỷ, tôi không thể nhường cô ấy cho bất cứ ai, mặc dù tôi biết mình không phải người đàn ông tốt.... Cậu là người bạn duy nhất của tôi, đó là lý do tôi không dám đối mặt với cậu. Tình cảm của cậu với cô ấy cũng sâu nặng và đáng tôn trọng....nhưng tôi không thể làm gì khác. Tôi cảm thấy mình mới là kẻ hèn, vô si khi bắt cậu ở bên cạnh và chứng kiến những điều đó, cậu hiểu không?

Đúng vậy, Minh Vương cảm thấy mình vô cùng ích kỷ, muốn cả người yêu và bạn bè ở bên cạnh mình, mặc cho những gì Quang Tiệp chứng kiến từng ngày làm cậu ta đau khổ, mặc cho tình cảm của cậu ta sâu nặng thế nào vẫn muốn cậu ta ở bên giúp đỡ Như Tuyết như một người anh trai. Quang Tiệp là người như thế nào Minh Vương hiểu rất rõ, cũng như cậu ta hiểu anh vậy. Một kẻ luôn tỏ ra đùa cợt, vui vẻ như cậu ta làm sao có thể vì một người con gái lo lắng hay làm việc gì, cho dù có là người phụ nữ của bạn mình? Mặc dù cậu ta cố gắng tỏ ra như một người bạn thật sự của Như Tuyết nhưng đôi lúc cũng không kìm được mà lộ ra ánh mắt si mê và dịu dàng với cô. Quang Tiệp vẫn tỏ ra bình thường, vẫn thay đổi bạn gái như cũ, chỉ là những người đó đều có vẻ thanh cao và tinh khiết, có thể đó là do cậu ta yêu cầu nhưng Minh Vương hiểu cậu ta muốn tìm kiếm hình bóng của Như Tuyết trong những người đó. Biết là một chuyện nhưng đối mặt với nó lại là chuyện khác. Có lẽ anh sẽ cứ lảng tránh như vậy mãi nếu hôm nay Bảo Ngọc không vạch trần tất cả. Chỉ có điều, cậu ta càng tỏ ra thoải mái bao nhiêu thì anh càng dằn vặt và thấy mình hèn hạ bấy nhiêu.

Nhìn về mặt buồn bã, áy náy và bất đắc dĩ của Minh Vương, Quang Tiệp cười, giơ tay lên giáng một cú mạnh nhất vào mặt bạn, khàng khái nói:

- Trước giờ vẫn muốn đắm vào cái mặt đẹp dễ nhưng lạnh lẽo của cậu, rốt cuộc cũng có cơ hội. Biết mình nợ tôi nhiều như vậy thì sau này cố mà bán mạng cho tôi. Tôi sẽ nhớ kỹ những gì cậu nợ tôi, trên đời này chủ nợ làm sao bỏ qua cho con nợ được? Cậu cứ đau khổ mà dây dưa với tôi cả đời đi. – Anh cười cười, tỏ vẻ phóng khoáng. Sao anh không hiểu những gì Minh Vương đang nghĩ? Hai người quá hiểu nhau, một cú đấm này coi như xóa bỏ mọi sự ngại ngùng và áy náy trong lòng cả hai đi.

Đưa tay lau vết máu trên mép, mặc dù trong miệng tràn ngập mùi máu nhưng Minh Vương lại thấy nhẹ nhõm vì vứt bỏ được nỗi canh cánh trong lòng. Anh biết Quang Tiệp làm vậy là để anh thấy thoải mái hơn.

Hai người nắm chặt tay nhau như những người bạn thân thiết nhất.

- Được, tôi cũng sẽ để cho cậu ghen tị đến chết.

Sau đó hai người cùng cười to, những chuyện vừa rồi coi như được nước mưa gột rửa sạch sẽ.

Trong màn mưa dữ dội, hai người đàn ông như hai đứa trẻ lớn đầu, vật lộn đùa nghịch trên bùn đất. Tình bạn của họ không vì lý do gì mà biến mất.

trời

cũng hay nhưng nếu có như tuyến nữa thì hay hơn

lâu như vậy mới viết được 1 ít có phải là kiệt lắm k

truyện cũng lâu lắm rồi nên kết thúc là vừa

haizzz

truyện này muk viết đều được 2 ngày 1 chap thui chắc muk làm lễ ăn mừng mất

viết chả đúng gì

chả có lịch viết gì hết

CHƯƠNG 33: TƯƠNG PHẢN.

Buổi sáng tinh sương, không khí tinh khiết mang theo hơi lạnh thấm vào cánh vật.

Nhìn ánh nắng ban mai đang lấp ló ngoài cửa sổ, Như Tuyết bỗng nổi hứng đi dạo, cô ngồi dậy khoác thêm áo dài màu trắng, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

Ngoài sân, những bông hoa khế màu đỏ trắng nhỏ li ti sau một đêm bị tạt roi đầy sân. Gần đó, những cánh hoa thủy tiên tím động đầy nước mưa đang cố gồng mình lên đón nắng mới.

Thiên nhiên yên tĩnh và tươi mát của buổi bình minh khiến Như Tuyết khoan khoái vươn vai hít thở, khởi động gân cốt rồi mở cổng bước ra ngoài.

Vừa ló đầu khỏi cổng quan sát cô liền giật nảy người, trừng mắt nhìn phía đối diện. Sau khi nhắm mắt mở ra vài lần, chắc chắn rằng mình không hoa mắt, cô mới khép cổng lại, tiến về phía đó.

Bãi đất trống trước làng, một chiếc ô tô sang trọng màu đen sáng bóng nghênh ngang nằm đó. Người đàn ông tuấn mỹ, lạnh lùng đang dựa vào cửa xe, ánh mắt chăm chăm nhìn về phía chiếc cổng gỗ cũ kỹ. Miệng ngậm điều thuốc đang cháy, dưới chân toàn những đầu thuốc đã hết, có vẻ anh vẫn luôn duy trì trạng thái như vậy.

Vừa nhìn thấy Như Tuyết, người đàn ông vội vàng vứt mẩu thuốc đi, mỉm cười đợi cô bước đến gần.

Với tâm trạng vô cùng ngạc nhiên và thắc mắc, Như Tuyết đi như bay về phía chiếc xe.

Sau khi nhìn rõ đôi mắt đỏ ngầu của Minh Vương, cô đưa mắt xuống nền đất dưới chân anh, mày nhúu chặt lại có vẻ bất mãn rồi ngược lên nhìn anh hỏi:

- Sao anh lại ở đây?

- Nhớ em.

Minh Vương mỉm cười tự nhiên nói với cô hai chữ vô cùng ngắn gọn nhưng cũng đủ làm loạn nhịp tim đang bình ổn của cô. Sau đó không cho cô cơ hội hỏi thêm đã giang tay ra ôm lấy thân hình bé nhỏ của cô vào lòng mình, chiếc cằm cương nghị thoải mái gác lên đầu cô.

Sau giây phút bàng hoàng, Như Tuyết giật mình phản ứng lại, mặt ửng hồng muốn vùng vẫy thoát khỏi vòng tay ấm áp và mạnh mẽ của anh, nhưng không ngờ Minh Vương càng ôm chặt hơn, thì thâm vào tai cô:

- Dừng động... Để anh ôm em một lát.

Giọng nói dịu dàng và hơi thở nóng ấm của anh phả vào tai, Như Tuyết không nở cự tuyệt, ngoan ngoãn nằm trong yên trong lòng Minh Vương.

Một lúc sau, cô nhẹ nhàng hỏi:

- Hôm nay anh rất lạ. Có...chuyện gì sao?

- Không có gì... Chỉ là anh đột nhiên phát hiện ra mình rất ích kỷ.

Sau một lúc yên lặng, Minh Vương ôm chặt Như Tuyết như muốn khảm cô vào lòng, bình tĩnh đáp.

Nghe vậy, cô cười nhẹ, mềm mại an ủi anh:

- Trên đời này có ai không ích kỷ? Anh biết mình ích kỷ là được rồi.

- Đúng vậy.... Anh biết mình ích kỷ là được.

Anh nhắc lại lời cô, ánh mắt lóe lên tia kiên định, sau đó siết chặt cô vào lòng một lần nữa rồi mới hải lòng buông ra.

Nhanh nhẹn cúi xuống hôn lên má Như Tuyết còn mặt dày phớt lờ cái trừng mắt của cô, Minh Vương cười hỏi:

- Em định đi dạo sao?

- Ừm, không khí trong lành quá. – Cô tránh ánh nhìn nóng bỏng của anh, ngượng ngùng nói, trên má vẫn còn cảm giác hơi ấm thoảng qua.

- Anh đi cùng em.

Nở nụ cười ấm áp, Minh Vương tự nhiên cầm tay Như Tuyết dắt đi.

Bọn họ sánh vai nhau thong thả bước trên đê. Mặt trời đỏ tươi đang dần nhô lên, thu nhỏ lại, bao trùm lấy họ. Hai bên bờ là màu xanh thẫm của cánh đồng lúa đang kì trở bông, nắng sớm hắt lên những giọt nước đọng trên lá khiến chúng chuyển màu và lung linh như những hạt kim cương đỏ. Khung cảnh thiên nhiên mang nét đẹp gần gũi mà hùng vĩ.

Hai người chăm chú ngắm cảnh bình minh đầy lãng mạn, bóng dáng nhỏ bé của họ góp phần làm thiên nhiên sinh động hơn.

- Em đang nghĩ gì vậy? - Mắt vẫn nhìn mặt trời, Minh Vương bất chợt hỏi Như Tuyết.

Bình thần đánh mất sang nhìn anh sau đó lại quay về khung cảnh trước mặt, Như Tuyết thở dài nói:

- Hôm qua mẹ cùng tôi nói về chuyện anh Minh và Hân kết hôn... Bỗng dưng tôi cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, rồi sẽ có ngày Ánh Dương lớn lên và không cần tôi như bây giờ nữa...cho nên... Tôi thấy hơi buồn và có cảm giác hụt hẫng...mất mát trong lòng.

Cô buồn bã, cúi đầu xuống nhìn chân mình như một đứa bé bị bỏ rơi.

Hành động ngây thơ này khiến Minh Vương phì cười, phát hiện ra cô rất đáng yêu và hồn nhiên. Anh đưa tay nâng má cô lên, nhìn sâu vào mắt cô, âu yếm nói:

- Ngốc ạ. Đó là quy luật tự nhiên, có gì mà buồn?

- Mẹ tôi cũng nói vậy. – Như Tuyết nhỏ giọng lẩm bẩm, cúi đầu di di hờn sỏi dưới chân.

Thấy vậy, anh liền ôm eo cô để đầu cô tựa vào ngực mình, nói nhỏ bên tai cô:

- Trong đời mỗi người luôn có những người chỉ theo ta một đoạn đường, dù ngắn hay dài thì vẫn phải đến lúc chấm dứt, đồng thời cũng tồn tại một số ít người bên ta đến cuối đời... Anh sẽ luôn là một người trong số ít đó, cùng em đi suốt cuộc đời.

Cảm nhận được người trong lòng bỗng run rẩy, Minh Vương càng siết chặt tay hơn, không ép buộc Như Tuyết trả lời nữa bởi anh hiểu có nhiều việc chỉ cần dùng trái tim cảm nhận là rõ ràng nhất.

Áp má vào nơi trái tim anh, từng nhịp tim đập mạnh mẽ, ổn định khiến Như Tuyết thấy ấm áp và yên bình. Giờ phút này cô mới tin nhân vật trong tiểu thuyết nói “không say vì rượu mà say vì anh”. Cô cảm thấy người mình lãng lãng, đầu óc choáng váng khi nghe những lời tỏ tình tuy giản dị nhưng lại chân thực và lãng mạn đó. Lúc này cô nghĩ anh nói gì mình đều có thể cho là thật cho dù là những câu nói như kiểu “anh có thể hái sao trên trời cho em”, “mặt trăng không có sự sống nhưng vì em anh sẽ tạo ra nó”..... Cô không nói gì nhưng cô tin tưởng anh cũng cảm nhận được sự xúc động trong lòng cô.

Đôi khi cách bày tỏ tình cảm rất đơn giản, chỉ là một vài câu nói hay cử chỉ nhỏ nhặt, thân thiết nhất.

Như Tuyết ngáp ngừng đưa tay ra ôm lại Minh Vương, đầu cô ngã sâu hơn vào ngực anh.

Hai người không nói gì nữa, chỉ yên lặng cùng nhau ngắm cảnh mặt trời mọc trên đê tuy rất quen thuộc nhưng hôm nay nó có vẻ rực rỡ và tráng lệ hơn.

Xa xa đã có lác đác người đi làm, nhưng họ không quan tâm những ánh mắt đang tò mò nhìn ngó bởi trong mắt họ giờ đây chỉ có một mình đối phương. Đây là thế giới của riêng hai người, không ai chạm đến được.

Một ngày lại sắp tàn, bà Hoa đang khom lưng thu dọn mấy bó tre đã khô trên sân.

Hân đi làm về thấy vậy, vội vàng chạy lại giúp.

- Mẹ để con thu dọn cho, mẹ ngồi nghỉ đi ạ.

Cô vừa nói tay vừa nhanh nhẹn vơ những sợi tre mỏng thành bó gọn gàng rồi buộc chặt lại.

Thời tiết càng ngày càng nóng, mùa hè với cái nắng gay gắt khiến người ta khó chịu đến tận xương. Bà Hoa đưa tay lau mồ hôi nhễ nhại trên trán, cười vui vẻ nhìn con dâu ngoan ngoãn của mình.

- Con vừa làm về, đi vào ngồi quạt một lát cho hết mồ hôi rồi chuẩn bị tắm rửa mà còn ăn cơm. Mẹ cũng sắp xong rồi. - Bà cười dịu dàng, dẫn dò con dâu. Cô con dâu này bà đã chứng kiến từng ngày trưởng thành của nó. Bà biết nó là đứa bé ngoan ngoãn và biết điều. Thực ra bà cũng chăm nó lâu rồi, hiện tại được như ý thật khiến bà vô cùng hài lòng.

Hân cười gật đầu với mẹ rồi vào nhà thay quần áo.

Cơm nước đã sẵn sàng, mọi người cũng về đủ. Trời hè nóng bức, vì vậy buổi tối họ ngồi ăn cơm ngoài hiên cho thoáng mát.

Là con dâu trong nhà, Hân thường ngồi đầu lấy cơm cho cả nhà. Hai tay đưa bát cơm cho bố mẹ, cô lễ phép mời họ ăn cơm.

Như Tuyết bên cạnh nhìn cô dịu dàng và nhỏ nhẹ như vậy liền cười cười trêu:

- Cậu càng ngày càng duyên dáng và e thẹn nha. Đúng là có khiêu làm con dâu bé nhỏ.

Đang cầm bát trên tay chưa kịp ăn, Hân trừng mắt với cô, xấu hổ gần như úp mặt vào trong bát. Như Tuyết thích trêu chọc bà, nhưng vừa cười thì bà Hoa đã gõ vào đầu cô một cái đau điếng:

- Con ranh này, dám hỗn với chị dâu hả? Mẹ đã dặn bao lần rồi, phải thay đổi cách xưng hô đi.

- Haiz, xem tình hình này con mới giống là con dâu của mẹ đó... Thì ra việc anh Minh kết hôn chẳng có gì tốt lành, vừa mất người mẹ luôn yêu chiều mình, lại còn mất luôn một người bạn thân nữa. - Như Tuyết méo mồm nói. Điều bộ của cô trọc cười mọi người.

Bà Hòa đưa mắt lườm con gái một cái rồi gấp miếng cá vàng thơm vào bát Hân, cười hiền với cô:

- Con ăn đi, đừng để ý đến nó. Con bé này càng ngày càng nhí nhảnh, chẳng ra làm sao cả.

- Vâng ạ. - Hân nhỏ nhẹ đáp rồi đưa miếng cá lên miệng định cắn nhưng mùi dầu mỡ hòa với mùi tanh nồng của cá làm cô bỗng thấy ghê ghê cổ họng, vội vàng bỏ miếng chạy ra vườn nôn.

Đức Minh bên cạnh thấy vậy, gấp gấp chạy theo, nhẹ nhàng vuốt lưng cô giúp cô thoải mái hơn, lo lắng hỏi:

- Em có sao không?

- Em không sao. - Hân vừa đưa tay chùi mép vừa yếu ớt nói.

Nhìn cô nôn cả mặt xanh mặt vàng ra, sắc mặt nhợt nhạt, Minh nhíu mày nói:

- Em đi thay quần áo, chúng ta đến bệnh viện kiểm tra xem sao.

- Em không sao mà, nôn ra hết là được rồi. - Hân nhẹ nhàng từ chối. Cô rất ghét bệnh viện mà cũng chẳng muốn phiền phức như vậy, chỉ nghĩ do dạ dày không thoải mái.

Mấy người kia đứng gần đó nhìn vợ chồng họ thán thiết mà cười phá ra. Bà Hoa bước đến gõ đầu con trai mắng:

- Anh ngốc thật. Lớn bò rồi mà chẳng biết gì - Sau đó bà quay sang nắm tay Hân nhẹ nhàng hỏi - Tháng này con có kinh nguyệt chưa?

Bị mẹ chồng đường đột hỏi chuyện tế nhị làm Hân ngượng chín người, chẳng biết trả lời thế nào. Bà nhắc cô mới nhớ hình như nguyệt sự của mình bị chậm, chẳng lẽ là... Hân kinh ngạc mở to mắt nhìn mẹ. Khi thấy bà gật đầu hài lòng trước biểu hiện của cô thì lơ mơ nhận ra. Xấu hổ quá chẳng biết làm gì, cô đành quay sang đánh vào ngực chồng rồi vùi đầu vào lòng anh, không dám nhắc mặt lên nhìn ai.

Mọi người lại cười vui vẻ trước biểu hiện ngượng ngùng của cô. Chỉ có Đức Minh mặt đỏ ra, ngô nghê chẳng hiểu gì. Thấy vậy bà Hoa đành thờ dài nhìn con trai ngốc nói:

- Ngó vừa thôi, chắc là vợ anh có thai rồi. Mai anh đưa vợ đi bệnh viện sản kiểm tra cho chắc.

Nghe mẹ nói vậy, Đức Minh cảm thấy đầu mình vang lên một tiếng nổ lớn gần ngang vụ nổ Big Bang, người cứ đờ ra một lúc không biết phản ứng thế nào. Dần dần mới ý thức được mình sắp lên chức bố, thế là cứ cười một cách hết sức ngớ ngẩn, sau đó ôm chăm lấy vợ yêu quay tròn mấy vòng. Anh cười đến ghê cả răng, hớn hờ nói:

- Đi bây giờ luôn được không?

Nói xong, anh định bước vào nhà thay quần áo thật. Hân vừa tức vừa buồn cười trước phản ứng mãnh liệt của chồng mình, vội vàng kéo tay anh mắng:

- Anh điên à. ...Giờ này bệnh viện nào còn làm mấy cái đó? Để ngày mai đi.

Đức Minh xấu hổ nhận ra sự thất thố của mình, đành đưa tay lên gỡ đầu nhưng miệng vẫn nở nụ cười ngốc nghếch.

Mọi người lại nhìn anh cười nhạo. Ông Tần ra về tự nhiên, cười khinh thường con:

- Anh thật kém cỏi, hồi tôi biết mẹ anh mang thai tôi vẫn bình tĩnh như chẳng có chuyện gì.

- Vâng, ông bình tĩnh đến mức mặc áo trái đưa tôi đi trạm xá mà không biết. – Bà Hoa bĩu môi với chồng.

Mấy đứa con nghe vậy liền cười ngặt nghẽo. Ông Tần mặt đỏ bừng vì xấu hổ, chỉ biết lườm vợ trách:

- Bà này, chẳng để cho tôi chút thể diện nào với con hết.

Tiếng cười ha hả lại vang lên. Bà Hoa đưa tay đánh yêu chồng thay cho một lời trách yêu.

Đứng bên cạnh nhìn hai đôi vợ chồng thuộc hai thế hệ khác nhau nhưng đều yêu thương và gắn bó thắm thiết với nhau như keo sơn, Như Tuyết vui vẻ cười, nắm tay con gái nói:

- Bé con à, nguyện vọng của con thành sự thật rồi. Con sắp có em bé để chơi cùng đó. Con nhớ khen ngợi bác Minh tài giỏi nhé. Mới kết hôn hơn một tháng mà đã làm mẹ Hân nôn nghén như bà chưa ba tháng rồi.

Vừa dứt lời cô liền bị Hân xông tới đập tới tấp, hai mắt long sòng sọc như bị ma nhập, răng nghiến ken két chỉ hận không thể nhai xương cô.

Đức Minh sợ vợ kích động ảnh hưởng đến thai nhi, vội vàng ôm lấy nhẹ nhàng ngăn trở, bảo vệ cô trong vòng tay. Bà Hoa cũng cười trừng trị con gái thay con dâu.

- Cô nói vớ vẩn, coi chừng tôi cho trận đòn nát đất. ... Có chửa hơn một tháng nôn nghén cũng là chuyện bình thường, không biết gì còn nói linh tinh.

- Trời ạ, thời kỳ đau khổ của con đến rồi sao? Bây giờ trong mắt mẹ và anh Minh chỉ có Hân thôi. Hai người làm con đau lòng quá. Thôi con đành ở bên bố vậy, không thèm nói với hai người nữa. Bố con mình cùng chiến hào, bố nhỉ? – Như Tuyết cười chạy đến bám tay bố tìm viện trợ.

Ông Tần cười cười, âu yếm vỗ đầu con gái yêu. Ánh Dương cũng chạy đến ôm chân mẹ la lên:

- Con nữa, con cũng về phe mẹ, như vậy là cân bằng. – Sau đó bé lại nhíu mày nói – Không đúng, mẹ Hân sắp có em bé rồi, vậy là chúng ta sẽ thua một người. ... Bác Minh quả là lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Nói xong, bé nhìn chăm chăm chiếc bụng vẫn còn phẳng lý của Hân tán thưởng. Mọi người thấy vậy liền cười ầm lên.

Khung cảnh trong sân vang khắp tiếng cười vô tư, vui vẻ của gia đình họ. Những ngôi sao đang lấp lánh trên cao.

Ở khung cảnh khác, cũng là một gia đình nhưng lại không có những tiếng cười vui vẻ hay những cử chỉ thân thương mà chỉ là quan hệ lạnh lùng được ràng buộc lỏng lẻo bằng huyết thống đơn thuần. Không gian cũng ảm ỉ vang vọng nhưng không phải là âm thanh của hạnh phúc mà là tiếng cãi vã của một đôi

vợ chồng chừng tuổi.

Trong phòng khách sang trọng, người chồng mặc comple xám đắt tiền, ngồi im lặng trên salong hút thuốc, lạnh nhạt nhìn người vợ đang tức giận la hét. Đường như điều đó chẳng liên quan đến ông, hai hàng lông mày rậm vẫn lạnh lùng dương cao, nhàn nhả rít từng hơi thuốc. Gương mặt tuy đã có vài nếp nhăn nơi đuôi mắt nhưng con người tinh tường và khí chất hơn người chứng tỏ một thời là chàng trai nổi bật, thu hút ánh mắt của đông đảo các thiếu nữ.

- Ông có còn biết mình là trụ cột của cái nhà này nữa không? Ông xem một tháng ông về nhà được mấy lần? Con trai ông làm loạn, ông cũng không thèm quản. Trần Minh Tuyên, ông vẫn lạnh lùng đứng nhìn sao?

Bà Ella nhìn chăm chăm vào mặt chồng, người mà bà đã gắn bó hết tuổi thanh xuân của mình. Từ khi hai mươi tuổi bà đã làm vợ ông, nhưng vẫn không thể nắm giữ trái tim ông, càng không thể nhìn thấu suy nghĩ của ông. Bà cảm thấy mình là một người vợ thê thảm, là một người mẹ thất bại.

Người đàn ông này là người bà hận đến tận gan ruột đồng thời cũng yêu đến không còn lý trí. Nỗi đau luôn giằng xé trong tim khiến bà cảm thấy mình thật yếu đuối và hèn hạ. Biết rõ giữa hai người chỉ là cuộc hôn nhân thương mại nhưng vẫn không thể bảo vệ trái tim mình, mà đối với một cuộc hôn nhân thương mại, đó là điều nguy hiểm nhất.

Mỗi khi nhìn về mặt lạnh nhạt, vô tình của người này, bà lại hận không thể moi tim ông ra xem nó làm bằng gì? Chẳng may bắt gặp ông sánh bước bên người phụ nữ khác, bà cũng muốn như bao người vợ có thể dang hoàng đánh ghen, tỏ rõ sự tức giận của mình, có quyền yêu cầu chồng có mặt ở nhà mỗi ngày.

Mỗi đêm đơn côi nằm trên chiếc giường rộng lớn, lạnh lẽo bà lại sợ hãi và co ro tự mình nhấm nháp nỗi đau. Những lúc như vậy bà chỉ muốn cắt đứt hoàn toàn với ông, nhưng sau đó lại rùng mình với viễn cảnh không còn ông bên cạnh. Vì ông, bà cố gắng trở thành một người phụ nữ đảm đang, tề gia nội thất, mọi việc đều giỏi. ...Nhưng ông chưa từng cho bà cơ hội thể hiện. Vì vậy bà không bao giờ bước vào bếp nữa. Có lẽ bà chỉ vì ông mà nấu ăn, rất tiếc ông vẫn chưa từng biết đến điều đó.

Bà hận sự lạnh lùng, vô tình của ông đồng thời cũng hận sự yếu đuối và nhu nhược của mình.

Có lẽ người phụ nữ mạnh mẽ đến đâu khi đứng trước tình yêu vẫn trở nên yếu hèn và bé nhỏ vô cùng!

- Bà chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của mình là được.

Thản nhiên vút lại một câu ngắn gọn, vô cảm như vậy, ông Tuyên đứng dậy rồi đi mà không thèm liếc nhìn bà Ella lấy một lần.

Nhìn chồng lạnh lùng quay đi, bà giận run người, chỉ hận không thể chặt gãy đôi chân ấy để ông hết đường tự do. Bà muốn đóng đinh ông vào người mình để ông không thể nhìn bà bằng ánh mắt xa lạ đó... Đáng tiếc, phụ nữ là vậy, luôn có những suy nghĩ rùng rợn, kinh khủng và đáng sợ nhưng lại không bao giờ có thể tàn nhẫn với người mình yêu, thậm chí là sống chết bảo vệ, mặc cho trái tim đau đớn, rách bươm.

Chẳng thể làm được gì ngoài việc trút giận lên đồ đạc, bà Ella điên cuồng ném bất cứ thứ gì trong tầm tay, gào với theo:

- Tốt lắm, Trần Minh Tuyên, có giỏi thì ông đi luôn đi, đừng bao giờ quay về.... Tôi ước gì không bao giờ phải nhìn thấy ông nữaaaaaaaaa.

Đáp lại tiếng gào xé màng nhĩ của bà chỉ là cái bóng mờ nhạt dần.

Bà Ella tuyệt vọng, gục xuống đất khóc nức nở. Tại sao ông không bao giờ chịu quay đầu lại nhìn bà dù chỉ một lần? Bao nỗi uất ức, oán hận bỗng trào dâng hóa thành nước mắt. Bà nghẹn ngào úp mặt xuống nền gạch lạnh lẽo khóc. Lúc này, chỉ có một mình bà với nỗi đau mặc sức phát tác.

Trên cầu thang không xa, có một đôi mắt to tròn, trong suốt nhưng lại bình yên đến vô cảm chứng kiến mọi chuyện từ đầu đến cuối. Nhìn những giọt nước mắt tuôn ra từ khuôn mặt tái nhợt của bà Ella, đôi mắt ấy cũng không dao động nhiều bởi nó dường như trở thành thói quen mất rồi.

Những cuộc cãi vã thường xuyên diễn ra khi ông Tuyên về nhà. Lâu dần, nó trở thành dấu hiệu nhận biết sự hiện hữu của ông trong nhà, cũng vì vậy Hoàng dần mất đi niềm hân hoan khi nghe tiếng còi xe của ông vang lên ngoài cổng.

Cậu bé không hiểu một người cao ngạo và quật cường như bà tại sao lại có thể yếu đuối và mất bình tĩnh đến vậy khi đứng trước mặt ông? Mặc dù ông không bao giờ nhìn thấy bởi ông luôn là người quay lưng đi. Bà chỉ khổ sở, khóc lóc khi không ai nhìn thấy, sự mạnh mẽ và lạnh lùng của bà hoàn toàn sụp đổ... Như bây giờ, bà chỉ là một người phụ nữ bình thường với nỗi đau bị chồng mình lạnh nhạt, hờ hững.

Hoàng nghĩ mình không bao giờ hiểu nổi thế giới của người lớn nhưng bé có thể cảm nhận rõ nỗi đau mà bà đang cố che giấu.

Điều đó có ích gì khi bé cũng chỉ là một đứa nhỏ yếu ớt và bị vây trong chính không gian lạnh lẽo này? Bé chỉ còn cách cố gắng biến nó thành thói quen, bình thản chứng kiến tất cả.

Thế giới xung quanh bé là vậy đó. Hoàng lắc đầu thờ dãi nhìn bà một lần nữa rồi quay người trở về phòng.

Căn phòng rộng lớn còn lại gì ngoài dáng hình đau buồn của bà Ella trải dài trên sàn nhà sáng bóng?

Không gian yên tĩnh vang rõ từng tiếng nấc khe khẽ kim nén của bà và tiếng nước nhỏ giọt trên sàn.

CHƯƠNG 34: CĂN SỰ TUYỆT TÌNH ĐỂ CHẤM DỨT.

Tiếng chuông vang lên cũng là lúc cánh cổng của trường mầm non Bình Minh rộng mở, cho phép phụ huynh đón con.

Ánh Dương khoác ba lô hình gấu đỏ trên vai, vẫy tay chào tạm biệt cùng các bạn.

Gần đây anh Hoàng không đến nhà bé chơi, thường được bà bảo mẫu đón sớm vì vậy bé không có nhiều cơ hội nói chuyện, chỉ có thể tranh thủ trong lớp cùng anh chơi đùa vui vẻ. Bé hỏi mẹ tại sao nhưng mẹ chỉ cười không giải thích.

Ngồi trên bậc thềm, Ánh Dương ôm ba lô xinh xắn của mình vào lòng, chờ mẹ đến đón.

Ngắm nhìn các bạn khác hạnh phúc trong vòng tay bố mẹ, bé nhủ mảy dăm chiêu.

Đến bao giờ bố mẹ mới ở cùng nhau mãi mãi đây? Minh đã mong ngóng lâu lắm rồi. Đưa tay cụp hai cái tai dài che kín hai hạt nhựa đen giả mắt gấu trên balo, “chờ đợi thật là chán” bé thờ dãi nói nhỏ.

Từ xa, một chiếc Honda màu đỏ chở Tuyết Nhi mặc áo phông trắng quần jeans trẻ trung dừng lại ngoài cổng trường.

Vội vàng nhảy xuống xe, cô quay sang nói với anh chàng quần áo chỉnh chu, đeo kính cận, vẻ mặt ngổ tầu của những kẻ nghiền chữ:

- Anh chờ ở đây một lát.
- Ừm...Em... tới đây đón...cháu hả? – Anh chàng ngập ngừng hỏi.
- Không phải... là con gái tôi. – Tuyết Nhi lạnh nhạt đáp.

Về mặt kinh sợ đến mắt tròn trũng chỉ thấy lòng trắng của anh chàng khiến cô suy kiệt sức vì nhin cười.

Anh chàng cứ há miệng ra rồi ngậm vào, muốn nói lại thôi.

Mãi sau anh ta mới rụt rè nhìn cô dò hỏi:

- Là con gái em... thật sao?
- Đúng vậy, thì sao? – Tuyết Nhi nhướn mày nhìn anh thách thức.

Thấy vậy anh chàng sợ hãi, vội vàng xua tay, cuống quýt đến líu lưỡi, lắp bắp nói:

- Không...không....có...có....gi.

Tuyết Nhi lừ mắt cảnh cáo nhìn anh ta sợ hãi vội vàng cúi đầu xuống, sau đó cô mới hài lòng quay đi.

Vừa quay lưng lại cô đã ngoác miệng cười, cố gắng không phát ra tiếng.

Đúng là một chàng một sách nhất cây!

Bóng dáng nhỏ xíu ngồi trước cửa lớp, hai tay đang dầy vò con gấu nhỏ trong lòng đầy vẻ mặt kiên nhẫn và bức bối của Ánh Dương lướt qua mắt Tuyết Nhi, cô đứng lại quan sát kỹ.

Bé đang mặc một chiếc váy đen kết hợp với áo cộc trắng thắt nơ xanh trên cổ rất dễ thương. Ánh mắt to tròn, đen láy như hai viên pha lê chốc chốc lại đảo quanh kiểm tìm. Khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh xắn phụng phịu đáng yêu vô cùng! Một đứa bé như vậy, ai mà không mong?

Đôi lúc, Tuyết Nhi bỗng ghen tị với Như Tuyết chút chút. Cô cũng muốn được người đàn ông như Minh Vương yêu và có một đứa con gái thông minh, dễ thương giống Ánh Dương. Nhưng cô cũng biết, Như Tuyết đã phải trả giá và chịu đựng nỗi đau lớn thế nào. Trên đời này, không thứ gì là không phải trả giá! Cô hiểu rõ điều đó, vì vậy luôn cầu chúc cho bạn mình sẽ nhận lại niềm hạnh phúc trọn vẹn mà cô ấy xứng đáng có được.

Đúng lúc Ánh Dương quay đầu nhìn về phía này, bất gặp vẻ mặt thất thần của cô.

Bé cau mày đứng dậy, chậm chạp bước về phía Tuyết Nhi. Thấy vậy cô cười vui vẻ đi nhanh đến đón.

- Mẹ con đâu rồi ạ? – Ánh Dương lạnh nhạt hỏi, vẻ mặt nghiêm túc vô cùng.

Tuyết Nhi biết con bé đang giận dỗi, đành cầm lấy ba lô nhỏ trên tay bé, cười hời hợt đáp:

- Mẹ con có chút việc bận cho nên mẹ đến đón con.
- Hừ, mẹ đến muộn quá đấy.

Lời giải thích của cô vẫn không làm Ánh Dương nguôi giận, khoanh hai tay trước ngực hừ lạnh nhìn cô.

Hết cách, cô đành ngồi xuống, giật giật áo bé, xun xoe lấy lòng:

- Mẹ nuôi mua đồ ăn cho Ánh Dương nhé, con thích gì mẹ liền mua, được không?

Nghe vậy, hai mắt Ánh Dương sáng lên, nhưng vẫn ra vẻ bất đắc dĩ gật đầu, rộng lượng nói:

- Thôi được rồi, mẹ đã có lòng như vậy cho dù con không muốn cũng khó.

Tuyết Nhi đen mặt đứng dậy dắt tay Ánh Dương ra ngoài cổng trong khi bé cười toe toét, nhảy chân sáo bên cạnh.

Vừa nhìn thấy anh chàng đeo kính đang ngồi trên xe máy đợi đằng xa, bé ngược mắt lên nhìn cô hỏi:

- Mẹ nuôi, chú ấy lại là bạn trai mới của mẹ ạ?

- Không, chỉ là một kẻ ngốc thôi. – Tuyết Nhi cúi xuống nháy mắt với bé.

- À, vậy là con hiểu rồi. – Ánh Dương gật đầu hiểu biết, sau đó bấu môi tiếp - Chú ấy là một trong những con bò ngốc nghếch theo đuổi mẹ chứ gì.

Âu yếm xoa đầu bé, Tuyết Nhi cười, không mặn không nhạt đáp:

- Cứ cho là vậy đi....nhưng con tuyệt đối không được nói trước mặt chú ấy đâu.

- Mẹ làm như con ngốc lắm ý. – Ánh Dương lêu lêu chế giễu.

Đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, Tuyết Nhi không dám tin bé chỉ là một đứa trẻ. Có khi nào giống trong tiểu thuyết, chá hồn không? Thề xác là một đứa trẻ nhưng linh hồn lại là một bà cụ tám mươi? Xem tình hình này thì cũng dám lắm.

-... Đạo này....Bố Huy có hay....sang nhà con chơi không?

Sau một hồi, cô ngập ngừng hỏi Ánh Dương, thực lòng muốn biết tên khốn đó có còn nặng lòng với Như Tuyết nữa không nhưng lại không dám hỏi thẳng, đành chọn cách đi vòng.

- Bố Huy đạo này hơi bận, nhưng vẫn thường xuyên sang cho con quà. Hôm qua bố còn rủ bác Minh đi nhậu, chúc mừng bác ấy lên chức. – Ánh Dương thành thật đáp.

- Vậy....à....- Tuyết Nhi buồn bã lắm lắm.

Thì ra anh ta vẫn bình thường, vui vẻ chẳng có việc gì. Chỉ có mỗi mình suy nghĩ nhiều, tự rước lấy sầu muộn.

Tưởng tượng đất dưới chân là khuôn mặt đáng ghét đó, cô ra sức giẫm đạp.

Biểu tình thất thường của cô bị Ánh Dương phát hiện, bé nghiêng đầu nhìn cô thắc mắc:

- Mẹ nuôi làm sao vậy?

- À...không sao....không sao.

Biết mình lỡ lời, Tuyết Nhi chột dạ cười cười quay đi sau đó vội vàng bước nhanh hơn.

Ánh Dương cũng không hỏi nữa, yên lặng nắm tay cô.

Hai cái bóng to nhỏ tay trong tay khuất sau cánh cổng màu đỏ của trường mầm non.

Ngôi biệt thự màu vàng mang phong cách hiện đại châu Âu nằm gần ngôi biệt thự màu trắng quen thuộc. Xung quanh là sân cỏ xanh tốt rộng lớn. Bể bơi cá nhân với mặt nước trong veo nằm yên lặng bên cạnh.

Con đường dài, dứt khoát chia đôi sân cỏ, thẳng tắp dẫn vào cánh cửa bằng gỗ lim màu nâu thẫm sang trọng. Cánh cửa đang được mở rộng, vài người đàn ông mặc đồng phục màu đen bình tĩnh sắp xếp đồ đạc.

Bên trong phòng khách rộng lớn, những bức tranh mang phong cách hiện đại với gam màu nóng tôn lên vẻ giàu sang và độc đáo của ngôi nhà. Những chiếc va li đủ kích cỡ nằm chom chom trên sàn gỗ bóng loáng. Đồ đạc trong nhà gần như được dọn sạch sẽ. Có vẻ chủ nhân nơi đây dự định di cư đi nơi khác.

- Bảo Ngọc, mau đi thu dọn phòng con. Vài ngày nữa, chúng ta sẽ sang Pháp sống. Bố mẹ đã chuẩn bị hết mọi giấy tờ rồi.

Vừa cầm lấy điện thoại tìm kiếm danh bạ, ông Cường vừa quay sang dặn dò con gái đang ung dung ngồi trên sofa lơ đãng.

Nghe bố bảo, cô không buồn nhúc nhích, chỉ lạnh lùng đưa mắt nhìn bố, bình thản đáp:

- Con không đi.

- Không do con quyết định, bố đã làm thực tục cho cả nhà. Bây giờ đi được là may lắm rồi, không nhanh cậu ta chặn hết đường sống thì chỉ ngồi chờ chết thôi.

Ông Cường tức giận trừng mắt với con. Ông biết mục đích con mình ở lại vì vậy quyết không cho phép.

Từ khi biết Minh Vương tuyệt tình và đáng sợ như vậy, ông không thể để con gái mình mù quáng ở bên hắn. Hiện tại ông đã gần như trắng tay, chỉ biết nhân lúc còn một chút quan hệ mà thu xếp cho vợ con sang nước ngoài sống nốt đời. Đời này, việc gì ông cũng làm rồi, cũng nếm trải đủ rồi. Nhưng ông chỉ có một đứa con duy nhất này, bằng mọi cách ông phải bảo vệ nó.

Liếc nhìn bố đầy bất mãn, Bảo Ngọc kiên quyết đến cùng.

- Con nhất định không đi.

- Cho dù phải trói hay còng con lên máy bay bố cũng làm – Ông Cường chăm đinh chặt sắt, không cho con gái chọn lựa.

Thấy rõ sự cứng rắn trong mắt bố, cô liền quyết định mạnh mẽ, tỏ ra quyết liệt không kém:

- Bố không có quyền làm vậy. Có chết con cũng không đi.

- Mà cứ thử xem tao có quyền không?

Tức giận đến cực điểm, ông Cường quay lại, hét thẳng vào mặt con.

Bảo Ngọc không tỏ ra sợ hãi mà chỉ là ánh mắt bị tổn thương nhìn bố. Đôi mắt và cánh mũi bỗng cay xè.

Cuối cùng cô chậm chạp quỳ xuống trước mặt bố, xúc động nói:

- Bố.... Con xin bố....Xưa nay bố luôn chấp nhận mọi yêu cầu của con....Đây là lần đầu tiên con cầu xin bố....bố đừng bắt con rời khỏi anh ấy. Con không cam lòng, ra đi như vậy con thực sự không cam lòng....Bố à....Con xin bố mà.

Vừa nói cô vừa nức nở ôm chân bố cầu xin. Cô thực sự không thể buông tay dễ dàng như vậy. Cô không cam lòng....không thể bỏ xuống đoạn tình cảm này nhẹ nhàng như đó chỉ là một vết thương, xước tí da, chảy tí máu rồi thôi. Cô cần làm điều gì đó quyết tuyệt, mãnh liệt nhất. Cô phải đánh cược tất cả của mình một lần cuối, như vậy cô mới cam lòng. Nghĩ vậy, ánh mắt cô liền lóe lên tia mạnh mẽ, độc đoán.

Nhìn con gái đau khổ cầu xin trước mặt mình, ông Cường tức giận đến run người đồng thời cũng đau thất ruột. Đứa con gái mà ông yêu thương, cưng chiều như viên ngọc quý trong tay lại vì một thằng đàn ông không yêu mình mà quỳ xuống xin ông. Trước giờ nó luôn là một đứa trẻ tự tin, kiêu ngạo và đầy bản lĩnh, vậy mà giờ đây nó lại đau khổ và hèn hạ như bao kẻ điên tình khác, không cần bất cứ thứ gì ngoài tình yêu. Ông thực sự không thể chấp nhận.

Ngồi xuống nâng khuôn mặt đầm nước mắt của con lên, ông Cường run run đưa tay gạt một giọt nước đang chảy xuống khoe miệng con, mắt ngân ngấn, khàn giọng nói:

- Ngọc à, bố chỉ còn hai mẹ con con thôi.

- Bố.... – Bảo Ngọc nghẹn ngào khóc gọi bố - Xin bố tha lỗi cho con....Con xin bố....bố ơi, hãy nhân nhượng con chỉ một lần nữa thôi.

Dứt lời, cô sà vào lòng bố ôm thật chặt.

Đáy mắt đau xót, ông Cường đưa tay ôm lại con, vuốt ve mái tóc xoăn màu hạt rẻ của cô.

Lâu sau ông mới hít một hơi dài cam chịu, từng từ thoát ra từ cổ họng như bị bít chặt:

-....Được rồi....Bố không ép con nữa.... Nhưng con phải hứa với bố tuyệt đối không được làm chuyện gì dại dột....Hãy nhớ bố mẹ chỉ có một mình con.... Vì vậy con mà có chuyện gì thì chúng ta cũng không sống nổi đâu.

Do quá thương con, ông Cường không thắng nổi tính ương bướng và quyết liệt của con gái. Giờ này, ông chỉ là một người bố yêu con đến mức hèn mọn chứ không phải là một kẻ gan góc, lão luyện chốn thương trường. Vì yêu con cho nên không muốn con khổ vì tình nhưng nhìn những giọt nước mắt như mưa và nỗi đau hằn trên mặt con ông lại không thể nhẫn tâm cứng lòng đến cùng, do vậy chỉ có thể gần như van xin con vì mình mà trân trọng bản thân.

Về mặt đau buồn và bất lực của bố làm Bảo Ngọc nghẹn thở. Cô biết mình ngu ngốc và bất hiểu như thế nào khi làm bố đến bước này vẫn phải lo lắng và buồn bã vì mình.... Nhưng bảo cô dừng lại, buông tha mọi thứ cô làm không được.

Trốn tránh ánh mắt mong chờ của bố, cô không nói gì nữa, hai tay nắm chặt lại, ánh mắt sắc bén nhìn về phía trước, trong đầu dần dần hình thành một kế hoạch hoàn hảo đến rùng rợn.....

Ngoài trời, những tia nắng chói lọi đầu hè cũng không đủ làm nhiệt độ trong mắt cô tăng lên. Bảo Ngọc ngẩng mặt, hít sâu, âm thầm đưa ra quyết định mấu chốt.

Tối thứ bảy nhàn nhã, mọi người rủ nhau đến nhà Như Tuyết tụ tập xem phim, tiện thể bắt chẹt Hân vụ mang thai.

Trên bàn uống nước giữa nhà bày la liệt đồ ăn vặt. Chị Huệ thoải mái vát cả hai chân lên tay ghế, vừa xem phim vừa bóc khoai tây chiên ăn, nhìn Hân ghen tằm tấc:

- Không ngờ vợ chồng mày lợi hại vậy, mới đó đã có thai rồi.

Mấy người kia thích thú cười nhạo. Hân tức tối nhìn chị, rất muốn tát vào khuôn mặt cà chớn đó, nhưng chỉ có thể trút giận lên đồ ăn.

Vừa cầm trên tay miếng Oishi mình yêu thích định cho vào miệng nhai thì một bàn tay to lớn đã nhanh nhẹn giành mất. Hân trở mắt nhìn đĩa hoa quả trong tay vừa bị Đức Minh tráo đổi. Nào là táo, lê, cam...đều được vọt vỏ sạch sẽ và bỏ nhỏ, nghẹn không nói được lời nào.

Đang muốn bỏ xuống bàn thì anh đã cười động viên:

- Ngoan, bây giờ em đang mang thai không thể ăn thứ đó.... Hoa quả nhiều vitamin, tốt cho em và con.

Vì vậy cô chẳng còn cách nào khác đành nhét vào miệng miếng lê trắng muốt trước ánh mắt chăm chăm theo dõi như điệp viên của chồng.

Tuyết Nhi thấy cô được chăm sóc tận răng như vậy thì có chút ghen tị, thở dài than:

- Phụ nữ có thai là lớn nhất.... Bây giờ mới rõ lợi ích của một người chồng.

- Lầy phải thẳng đàn ông tốt thì mới được như vậy thôi. – Chị Huệ liếc mắt khinh thường nhìn cô đáp trả, vừa định nói thêm thì bé Nhật ngồi bên Ánh Dương đang say sưa với màn hình, quay sang miệng đầy bím bím nói:

- Mẹ lại định nói xấu bố đi, coi chừng con về mách bố.

- Thằng ranh này, muốn ăn cây táo rào cây sung hả? Có tin mẹ xin cô giáo chuyển lớp để mày không gặp được con bé Thanh Huyền nữa không? – Chị Huệ trừng mắt dọa con.

Nhật nghe vậy tưởng thật, sợ đến tái mặt, ngậm chặt miệng ngay tức khắc, không dám đôi co với mẹ nữa.

Lập tức có vô số ánh mắt khinh khỉnh bắn về phía chị Huệ mặt dày, to đầu còn bắt nạt trẻ con. Ánh Dương cũng bĩu môi với chị rồi lại dán mắt lên màn hình xem phim, không thèm nói.

Chị Huệ đành cười trừ, cũng im miệng bằng cách tống một nắm lạc vào mồm.

Hân cười thích thú với sự ghen tị của hai người đó. Đúng là cô vô cùng may mắn khi lấy được một người chồng tuyệt vời như Đức Minh. Mấy ngày này anh càng săn sóc chu đáo gấp trăm lần, chỉ còn thiếu mức ngậm cô vào trong miệng để giám sát liên tục nữa thôi.

Nhìn anh bận rộn đủ thứ, Hân cười vui sướng, đưa lon cô-ca lên miệng. Nào ngờ chưa kịp uống Đức Minh lại như có mắt thần, từ trong phòng vọt ra đưa cho cô một ly sữa vẫn còn bốc hơi nghi ngút, dịu dàng nói:

- Uống sữa bổ sung canxi, tốt cho thai nhi.

- Không uống được không? – Hân nhăn mày nhìn ly sữa đầy tận miệng trước mặt. Cô vốn không thích uống sữa lắm. Hiện tại ngày nào cũng phải uống sữa thay nước khiến cô ngán đến tận cổ rồi, vì vậy liền nũng nịu, đòi uống nước ngọt.

Ai ngờ Đức Minh vẫn khăng khăng không cho cô uống.

Tính khí bốc đồng, trẻ con của Hân nổi lên, cô chu miệng giận dỗi cầm ly nước ngọt lên muốn uống bằng được. Dù sao bây giờ cô mang thai, cô lớn nhất, anh làm gì được cô?

Nhưng Hân đã tính nhầm, đó là tính cách của một người đàn ông sẽ thay đổi và độc đoán như thế nào khi trở thành một người bố.

Đức Minh dứt khoát giăng ly nước khỏi tay cô, mặt lạnh nói:

- Anh nói không được là không được.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhầm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Ly nước vô lý bị gặng đi khiến Hân càng tức giận hơn. Cô vói tay vào túi khoai tây chiên định ăn, nhưng lại bị anh chặn. Không phục cô tiếp tục vói vào nho khô, phồng tôm, bông gạo.... Những gì cô động vào đều bị anh gạt đi, miệng lưu loát phân tích từng thứ như một vị giáo sư chuyên nghiên cứu chất dinh dưỡng cho phụ nữ có thai.

- Cái này nhiều dầu mỡ, có nguy cơ tăng cholesterol trong máu....cái này quá nhiều đường....cái này có phẩm màu rất độc hại....

Đức Minh cầm từng thứ trên bàn lên xem xét, miệng trôi chảy như bôi mỡ, không ngừng giảng đạo.

Mọi người trở mắt nhìn chiếc bàn sau khi bị anh kiểm tra sạch trơn không còn thứ gì.

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, theo như lời anh nói thì họ vừa ăn phải một bàn thuốc độc. Cảm giác duy nhất là choáng váng đầu óc, sao bay loạn xạ trong mắt. Riêng chị Huệ là khoa trương nhất, hai mắt trợn ngược, nằm thẳng cứng như chết lâm sàng tại trận, chỉ thiếu sùi bọt mép là đủ chiều trứng của người sốc thuốc.

Hàng loạt ánh mắt ai oán bắn lên lưng Đức Minh. Mọi người ngậm đắng nuốt cay nhìn anh đem tất cả đồ ăn vật đi.

Quay về trên chiếc bàn trống không, bây giờ chỉ còn đĩa trái cây và ly sữa đầy tràn đang bốc khói nghi ngút, tất cả lại đồng loạt đánh mắt về phía Hân, trên đầu là dấu chấm than to đùng, đầy cảm thán.

Đau lòng cảm miếng táo lên cắn, Tuyết Nhi hậm hực tưởng tượng đó là mùi vị của miếng ô mai đào thơm ngon, nhìn Hân đồng cảm:

- Thì ra chồng của bà bầu mới là lớn nhất.

- Anh ấy vừa có thêm một nghề....Là bảo mẫu chăm trẻ đó. – Như Tuyết cũng thót lên đầy ngao ngán. Tình trạng này đang diễn ra gần đây, cô cũng không còn lời gì có thể bình luận về độ khủng của anh mình ngày một tăng đột biến.

- Mọi người thấu hiểu nỗi khổ của tôi rồi chứ? Ngày nào anh ấy cũng bắt tôi uống sữa thay nước, đến mức tôi chỉ cần nhìn thấy những thứ có chất lỏng màu trắng là muốn nôn. Rồi anh ấy còn tìm hiểu trên mạng, nói ba tháng đầu là thời kỳ hình thành thai nhi, vì vậy muốn con cái sau này thông minh nhất định phải bồi bổ chất dinh dưỡng từ lúc này. Thế là mua hết ốc lộn, ốc gả, ốc cá, trứng ngỗng.... cho tôi ăn. – Hân ngao ngán nói, nghĩ đến màu trắng đục, bầy nhầy của món ốc mà cô rùng mình kinh hoàng.

Mấy ngày này cô sắp bị chồng mình chinh cho đến hồng hết cả vị giác rồi. Quá quắt hơn anh còn không cho cô ngồi máy tính nhiều, không cho nghe điện thoại nhiều, ngay cả TV cũng bị hạn chế xem vì sợ ảnh hưởng đến thai nhi. Suốt ngày bắt cô nghe nhạc cổ điển của Mozart hay Beethoven gì đó khiến cô buồn chán đến ngáp chày nước mắt. Cô đâu am hiểu về âm nhạc, bắt cô nghe toàn thiên tài làm sao cô chịu nổi?

Đôi lúc muốn nổi khùng mà không được vì những điều này thực sự đều tốt cho em bé trong bụng và tất cả cũng là thể hiện tình yêu và sự quan tâm chăm sóc của anh đối với mẹ con cô.

Bố mẹ Như Tuyết sang nhà thông gia kiêm hàng xóm chơi từ sớm để nhường lại không khí tự do, trẻ trung cho các bạn trẻ, đồng thời bọn họ cũng có không gian nhân nhả hưởng thụ thú vui của người già.

Hai bố thích chơi cờ tướng cùng nhau, còn hai mẹ thì tâm đầu ý hợp chuẩn bị quần áo cho cháu. Hết làm tã, khó mùa hè họ lại chuyển sang đan áo mùa đông cho bé, mặc dù mùa hè mới “oa oa chào đời” không được bao lâu.

Mọi người đều hưng phấn chuẩn bị chu đáo và mong ngóng thai nhi lớn lên từng ngày trong bụng mẹ.

Quan sát những sự thay đổi rõ rệt và chóng vánh đang diễn ra, Như Tuyết nghĩ họ có vẻ hơi quá khích nhưng cũng không đáng lo ngại. Dù sao tất cả chỉ vì tốt cho em bé.

Nhìn Hân trong mắt ánh lên hạnh phúc đồng thời có chút bất lực, cô bỗng nhớ lại khoảng thời gian mình mang thai. Sáu tháng đầu chỉ là những ký ức đáng buồn và mơ hồ, ba tháng còn lại mới là niềm vui sáng rõ.

Hồi đó cô cũng được mọi người quan tâm gần như Hân hiện tại. Nó giúp cô lấy lại sức sống từ tình thương và sự che chở của người thân, dần phục hồi trạng thái ban đầu.

Mỗi ngày cảm nhận được sự động đập của thai nhi trong bụng lại làm cô xao xuyến, xúc động vô cùng.... Nhưng tất cả sự chăm sóc đó khác hoàn toàn với sự chăm sóc của một người chồng giành cho vợ.

Chứng kiến anh trai như gà mẹ lúc nào cũng xoe cánh, luôn muốn bao bọc Hân trong lòng cả ngày, cô hiểu thứ tình cảm ấy ấm áp và tốt đẹp đến nhường nào! Chỉ có người được đắm mình trong thời khắc đó mới cảm nhận rõ nét nhất. Do vậy Như Tuyết vui mừng cho bạn vì được hưởng thụ trọn vẹn tất cả, trong lòng cũng có chút tiếc nuối và hơi buồn.

Vốn tưởng có một buổi tối cuối tuần vui vẻ, xả láng, nào ngờ bị Đức Minh đem những nước ướm nhẹp, mọi người đành uể oải ngồi xem phim.

- À.... Anh chàng cùng cậu đến đón Ánh Dương mấy hôm trước là ai vậy? Mình có nghe con bé nhắc đến.

Đang ngoan ngoãn xem phim, Như Tuyết nhớ ra liền quay sang vỗ vai Tuyết Nhi hỏi.

- Chẳng là gì cả? Chỉ là anh ta tiện đường nên cho mình quá giang chút thôi.

- Quý mới tin.... Nói mau, anh ta là ai? – Như Tuyết không tin, chồm người về phía bạn ép cung.

Vì vậy Tuyết Nhi đành bất đắc dĩ đáp:

- Thì vẫn là anh chàng cà phê mọt sách đó.

Mọi người đồng thanh “ồ” lên, gật đầu nhớ lại.

Đó là anh chàng có vẻ ngoài nhút nhát với cặp kính cận dày bịch, lúc nào cũng áo sơ mi, quần vải chỉnh tề. Anh ta thường ngồi quán cà phê đối diện khách sạn ngắm nhìn Tuyết Nhi làm việc và chờ đợi. Mặc dù si tình như vậy nhưng lại quá nhát gan, chẳng dám nhìn thẳng vào mắt cô chứ nói gì đến tỏ tình.

Chị Huệ thử cắn một miếng cam, chua đến rúm mặt lại, trong khi Hân đã ăn liên tục mấy miếng liền.

Bỏ miếng cam đã cắn dở lên bàn, chị quay sang nhìn cô, sôi nổi nói:

- Thằng đó được đấy, có vẻ nhát nhát ngổ ngổ...lấy về chắc chắn mày làm chồng nó.

Nghe vậy, mọi người ha hả cười. Tuyết Nhi sàu sảo nhìn chị, không buồn phản bác.

Cười đã rồi, chị lại tiếp tục chủ đề vui nhộn:

- Mà sao một thằng như thế lại thích mày nhỉ? Không lẽ đối nghịch nên hút nhau?

Mọi người cũng cười sầm soi nhìn Tuyết Nhi, khó tin một kẻ nhút nhát, nghiêm trang như vậy lại thích người năng động và có vẻ đẹp quyến rũ, ranh mãnh như cô.

Không quan tâm đến bọn họ, Tuyết Nhi vừa ăn táo vừa nhìn chăm chú vào màn hình vô tuyến. Đến bản thân cô còn thắc mắc điều đó, hơi đầu mà giải thích với họ?

Cô cũng luôn nghĩ một kẻ mọt sách, vẻ ngoài truyền thống như anh chàng đó phải kết những cô gái nhỏ nhẹ, nhu mì, hiền thực hay một người thuần thực, đảm đang việc nhà, người mà họ nhìn ra được những phẩm chất tốt của một người vợ, người mẹ... Chứ không phải người mạnh mẽ, cá tính và năng động như cô. Vậy mà anh chàng này lại bị chập nhăm dây nào đó, đâm ra thích cô, cứ lẳng lặng giám sát cô hàng ngày. Điều đó còn làm cô sợ hãi và khó ứng phó hơn cả những tên đầu cẳng, hung dữ.... Bởi cô không thể vô cớ ra tay đánh một kẻ yếu đuối và hiền lành, không làm hại đến mình.

Lúc đầu cô cũng hơi nhức óc vì việc này.... Lâu dần chọn cách im lặng, coi anh ta như một người lạ, cô không thấy cuộc sống có gì bị thay đổi hay nan giải.

Có lẽ chị Huệ nói đúng, đối nghịch thì hút nhau. Cô và anh chàng cà phê đó quá khác nhau cho nên anh ta mới bị cô hút.

Còn cô và anh đều giống nhau, vì vậy anh đẩy cô ra.

Tuyết Nhi cười cười, coi như không có gì, rót nước uống.

Sau một hồi bàn tán sôi nổi, mọi người im lặng, chuyên tâm theo dõi tình tiết trong phim.

Phòng khách nhỏ bé, ầm ập chỉ còn âm thanh phát ra từ chiếc TV sam sung đen 21 inch.

Sáng nay Như Tuyết dậy sớm, sửa soạn cho con gái đi gặp một người quan trọng.

Mọi người trong nhà được biết từ hôm qua. Do cô đã đồng ý cho nên không ai có ý kiến gì, chỉ mong mọi chuyện đều tốt đẹp.

Mặc chiếc váy cổ tròn màu trắng với những bông hoa nhỏ đơn giản, chân đi đôi giày đỏ hình con mèo dễ thương, Ánh Dương đang ngồi trước gương để mẹ buộc tóc cho.

Cầm cây lược vuốt ve những sợi tóc óng mượt, đen nhánh của con gái, Như Tuyết nhìn vào gương cười dịu dàng nhắc nhở con:

- Bé con nhớ ngoan ngoãn nghe lời nha.

Nghe mẹ dặn, bé liền gạt đầu đồng ý rồi ngược lên gương, đôi mắt trong veo nhìn mẹ ngây thơ hỏi:

- Tại sao bà muốn gặp con ạ?

Câu hỏi của con làm Như Tuyết thất thần nhớ lại.

Tối qua khi cô chuẩn bị cho con ngủ, di động trên bàn reo.

Liếc nhìn màn hình, nhận ra đây số quen thuộc, cô bình tĩnh ấn nút nghe. Bên kia lập tức truyền đến giọng nói trầm ấm của đàn ông.

- Em đang làm gì vậy?

- Anh gọi chỉ để hỏi vậy sao? – Như Tuyết cười không trả lời mà hỏi ngược lại. Ngạc nhiên vì người như anh cũng có lúc hỏi những câu ngốc nghếch và vô vị như vậy.

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng ho khan rồi ngập ngừng nói:

- Ừm....Anh có chuyện...muốn hỏi ý kiến em.

- Anh nói đi.

Nghe giọng điệu của anh, cô biết là chuyện quan trọng, vì vậy không cười đùa nữa, nghiêm túc nghe.

Có tiếng hít thở nhẹ mấy lần, sau đó mới chậm chạp từng từ:

- Mẹ nói...muốn gặp...bé con...có được không?

Yêu cầu của anh làm cô ngạc nhiên vô cùng, tạm thời không biết trả lời thế nào?

Không gian bỗng lặng như tờ.

Mẹ anh muốn gặp cháu nội? Vậy nghĩa là bà có ý chấp nhận hai mẹ con cô hay là muốn nhận Ánh Dương hay đơn thuần chỉ là nhìn mặt cháu? Như Tuyết bần khoản suy nghĩ, cố gắng lý giải ý nghĩ của người phụ nữ đó.

Nhưng nếu bà thực sự muốn cướp con gái khỏi tay mình thì đã làm từ lâu, dù sao việc đó cũng chẳng có gì khó đối với bà. Cô tự an ủi mình.

Người bên kia chờ mãi không thấy trả lời, lo lắng hỏi:

- Em không muốn sao?....Đừng lo, anh sẽ từ chối.

Âm thanh gấp gáp truyền đến làm cô giật mình khỏi mớ bông bong, vội vàng ngăn lại:

- Không phải...Chỉ là tôi hơi ngạc nhiên thôi.

- Lúc nghe mẹ nói anh cũng ngạc nhiên như vậy.

Tiếng cười nhẹ vang lên trong điện thoại. Như Tuyết cũng cười, sau đó đề nghị:

- Được rồi, ngày mai tôi sẽ đưa Ánh Dương đến nhà anh.

Chờ đợi một lát không thấy bên kia nói tiếp, cô nhíu mày hỏi:

- Sao vậy?

- Mẹ nói....sẽ phái xe....đến đón...con.

Sau một hồi trầm mặc, bên kia rốt cục dè dặt đáp.

Cô hiểu ý anh muốn nói. Bà không muốn gặp cô, không muốn cô bước chân vào nhà bà.

- Tôi biết rồi. – Cô bình thản trả lời.

- Em không tức giận sao? – Bên kia vội vàng hỏi, sợ cô thực sự tức giận.

Có gì phải tức giận? Khi một người không ưa bạn thì họ không muốn gặp mặt bạn, không muốn bạn bước chân vào nhà họ hoàn toàn là điều bình thường. Vì vậy chẳng có gì phải tức giận hay nổi điên vì điều đó. Như Tuyết cười cười tắt máy.

Bây giờ con gái hỏi vậy, cô không muốn tạo nên hình tượng một người bà xấu xí và ác độc trong lòng con. Do vậy cô lòng chiếc nơ màu đỏ còn lại vào

bím tóc bên phải của con, chỉnh hai bên cho cân, cười bảo:

- Nếu con muốn biết thì khi gặp bà có thể trực tiếp hỏi bà.

Cô không muốn vẽ ra trước mặt con những ảo tưởng về một người bà hoàn hảo rồi thất vọng sau đó, lại không nỡ làm con cụt hứng hay buồn bã khi biết bà không thích mình.

Trẻ con rất nhạy cảm và tinh tế, hãy để chúng tự cảm nhận là điều đúng đắn nhất. Đó cũng là cách giúp chúng tự hình thành khả năng đánh giá và nhìn nhận người khác khi trưởng thành.

Cứ để hai bà cháu họ làm quen và cảm nhận đối phương một cách tự nhiên và đơn giản nhất.

Xoay người con một vòng, nhìn từ trên xuống dưới cẩn thận, sau khi mọi thứ hoàn hảo, cô gật đầu hài lòng nói :

- Tuyệt, con gái của mẹ đã hóa thành một thiên thần đáng yêu nhất thế gian.

Ánh Dương nhìn cô bé xinh xắn mặc váy trắng, hai bím tóc ngắn được cố định bằng hai chiếc nơ màu đỏ hình quả dâu dễ thương, lác lác theo cái đầu của bé. Ánh to tròn, sáng ngời, đôi má lúm đồng tiền sâu hoắm khi bé cười rộ lên. Lúc này bé đúng là một thiên thần nhỏ đáng yêu.

Cô bé hài lòng, quay về phía mẹ khoe hàm răng nhỏ nhắn, trắng xóa của mình.

Một chiếc xe mercedes màu đen, sang trọng với phần thân dài hơn bình thường dừng ngay trước cổng ngôi nhà nhỏ đầu làng.

Tiếng còi xe êm tai vang lên, sau đó cánh cổng được mở ra. Như Tuyết dắt tay con gái bước lại gần chiếc xe.

Người lái xe mặc đồng phục đen trắng, tay đeo gang tay trắng đang để trên tay lái, kiên nhẫn chờ đợi bọn họ. Mái tóc bỏ hai luống hơi què mùa, vẻ mặt cười thân thiện nhìn hai mẹ con.

Gật đầu cười với anh ta thay cho lời chào hỏi, cô mở cửa xe đằng sau ra rồi nhẹ nhàng bế con gái đặt vào trong xe, cúi xuống để mặt mình gần mặt con, dịu dàng dặn dò:

- Đừng sợ, con cứ coi bà như bà ngoại là được.

- Vâng ạ.

Ánh Dương gật đầu cười tươi với mẹ rồi đưa tay ôm cổ hôn lên hai má mẹ thật kêu.

Như Tuyết cũng hôn lại hai má phúng phính của con, lưu luyến vuốt tóc con rồi mới đứng thẳng người lên đóng cửa xe lại.

Bước lùi một bước, cô cười lịch sự nói với anh tài xế:

- Làm phiền anh.

Anh ta không nói gì chỉ cười đáp lễ rồi bình tĩnh quay tay lái. Chiếc xe từ từ chuyển bánh rời khỏi đó.

Như Tuyết đứng lặng yên nhìn theo hồi lâu, trong lòng hơi lo lắng.

Đúng lúc này, một bàn tay đặt nhẹ lên vai, cô giật mình quay lại, khuôn mặt tuấn mỹ chết người của Minh Vương kề ngay trước mắt. Hành động cả chón của anh đang có xu hướng tăng dần đều, cô cũng dần quen với chúng.

Đưa tay đẩy mặt anh cách xa, cô cười hỏi:

- Sao anh lại đến đây?

- Anh nhớ em, muốn nhìn thấy em được không? – Minh Vương nhún vai đáp. Thực ra anh sợ cô vì chuyện mẹ anh không muốn cho cô đến nhà mà suy nghĩ nhiều, tâm trạng không tốt cho nên mới sáng sớm đã vội vàng đến xem.

Như Tuyết cười lác đầu, liếc mắt dò xét Minh Vương từ trên xuống dưới. Lúc này anh đang mặc áo phông kẻ ngang trắng đen đơn giản, quần thô đen, chân đi giày thể thao trắng hiệu converse nổi tiếng. Trông anh trẻ trung, năng động và thoải mái hơn, nét đẹp cũng âm ập và hòa nhã hơn nhiều.

Nụ cười rạng ngời trên mặt, sống mũi cao dài đầy cương nghị. Hàm răng trắng đều càng tôn thêm sức hấp dẫn trí mạng. Quả thật vẻ đẹp của anh làm người ta ngưỡng mộ đồng thời ghen tị vô cùng.

Như Tuyết nhíu mày không thích khuôn mặt trời phú chuyên câu dẫn người, sau đó bình tĩnh hỏi:

- Anh ăn sáng chưa?

Minh Vương hai mắt sáng lên, ra vẻ đáng thương lắc đầu. Đang vui vẻ vì nghĩ cô sẽ cho mình vào nhà cùng ăn sáng với mọi người. Nào ngờ cô chỉ lạnh nhạt “ừm” một tiếng rồi thôi.

Về mặt anh lập tức ỉu xù như bánh đa gặp nước, thậm chí Như Tuyết còn nghĩ mình nghe được cả tiếng “xì” của bóng bay bị châm kim. Cô nín cười, ánh mắt lạnh lợi đảo qua lại, băng quơ nói:

- Trong làng nổi tiếng món bánh cuốn của cô Hương. ... Anh. ... có muốn nếm thử không?

Đang bánh đa mắc mura, về mặt Minh Vương vội vàng chuyển thành bánh đa phoi khô, cong lại ròn tan, gấp gáp nhìn cô gật đầu tới tấp, chỉ sợ cô đổi ý.

Phản ứng kích động của anh làm cô liên tưởng đến vẻ mặt đáng yêu và ngổ ngỗ của Mr Bean, không kìm được run run nhếch khóe miệng. Sau đó quay người đi vào ngõ nhỏ bên trái nhà mình.

Sau vài giây ngỡ ngàng nhìn vẻ mặt nhịn cười của cô, anh mới bừng tỉnh, vội chạy theo nắm lấy tay cô đi nhanh hơn, miệng toác đến mang tai.

Như Tuyết để yên tay cho anh nắm, miệng cũng nở nụ cười tươi bước cùng anh.

Bóng dáng hai người vui vẻ sánh bước khuất sau bờ tường thấp đầy rêu xanh trong ngõ nhỏ.

Những tia nắng mặt trời dần vạch mây, hướng mình ra ngoài thiên nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Sau một hồi đi qua mấy con đường lớn nhỏ, chiếc xe sang trọng dừng lại trước cánh cổng sắt khổng lồ của ngôi biệt thự trắng gần đường Láng Hòa Lạc.

Cánh cổng tự động mở ra, bánh xe chậm chậm lăn tròn trên con đường lát gạch đỏ dẫn thẳng đến cánh cửa gỗ của căn nhà cũng to không kém.

Ông Trương quần gia vội vàng chạy đến cung kính mở cửa xe khi chiếc xe dừng lại.

Ngồi trong xe, Ánh Dương ngẩng mặt nhìn người đàn ông đang mỉm cười thân thiện với mình. Vẻ mặt phúc hậu và dáng người nhỏ nhắn gần giống ông ngoại khiến bé cảm thấy gần gũi, vội vàng cười tit mắt khoe lúm đồng tiền xinh xắn với ông.

Nhanh nhẹn nhảy tốt xuống đất, bé lễ phép khoanh tay chào ông:

- Cháu chào ông ạ.

- Cô chủ nhỏ xinh xắn và ngoan ngoãn quá!

Ông Trương cười hiền nắm lấy tay bé đi vào nhà. Nụ cười ngây thơ và ánh mắt hồn nhiên của bé làm ông quý mến. Mặc dù bà chủ vẫn chưa nhận mẹ con bé nhưng ông đã âm thầm công nhận điều đó chỉ vì sự yêu quý và gần gũi trong mắt bé giành cho ông.

Đi theo ông quần gia vào nhà, ánh mắt Ánh Dương thích thú đảo khắp nơi quan sát. Bé rất thích vườn cỏ xanh ròn đằng trước nhà, đó là một nơi tuyệt vời để đùa nghịch. Nhìn hai thân cây cổ thụ màu nâu bên góc trái, bé mỉm cười tưởng tượng ra một chiếc xích đu làm bằng tre và bé đang cười ha ha mỗi khi được bố đẩy lên cao.

Hai bên đường là những bông hoa tulip màu vàng đang lấp lánh trong nắng sớm.

Ánh Dương đưa mắt nhìn ngôi nhà to lớn xuýt xoa. Đường như trông mắt nhỏ xinh của bé không chứa hết hình thù của nó.

Ngôi nhà khoác trên mình một màu trắng thuần khiết và cao ngạo nhưng cũng không kém phần long trọng. Mái ngói đỏ tươi nổi bật trên nền trắng đó.

Hai hàng người hầu mặc váy đen áo trắng giống trong phim đang đứng nghiêm trang hai bên cửa, chào đón vị khách tí hon. Ánh Dương thân thiện cười với mọi người.

Mặc dù sự nguy nga và lộng lẫy của ngôi biệt thự làm bé thích thú và tò mò nhưng nó cũng không hấp dẫn bé bằng ngôi nhà nhỏ của mình.

Đứng trong phòng khách rộng rãi, Ánh Dương đưa mắt đánh giá khắp nơi một lượt. Tường nhà màu trắng kết hợp với đồ nội thất màu nâu sáng. Trên tường gần cầu thang có vài bức tranh tối màu. Bé không thích như vậy, là trẻ con bé chỉ thích những màu sắc sặc sỡ và đầy sức sống.

Trong khi đang đưa mắt lên trần nhà ngắm nghía chiếc đèn chùm to lớn với hàng trăm bóng đèn hình pha lê rủ xuống như những bông hoa đậu tím ở Nhật Bản, Ánh Dương nghe thấy tiếng bước chân chạy trên cầu thang, sau đó là có người gọi mình. Bé quay lại nhìn, hóa ra là Hoàng đang cười chạy xuống cầu thang.

Cậu bé đang mặc áo sơ mi ngắn tay kẻ ô vuông xanh đỏ và quần sóc bò màu xanh, chân đi giày đen.

Chạy về phía Ánh Dương, không kịp thở cậu đã vội vàng cầm tay bé cười vui vẻ hỏi:

- Ánh Dương, em đến thăm anh hả? Cô có đến không?

Nói xong, Hoàng hớn hờ ngó nhìn đằng sau rồi lại thất vọng quay về trước mặt Ánh Dương.

- Chỉ có mình em thôi. – Bé nhìn anh ấy nãy đáp – Em đến gặp bà.

Cậu đang định mở miệng hỏi tiếp thì tiếng bước chân lại vang lên, trên cầu thang truyền đến giọng nói uy nghiêm và lạnh lùng:

- Đến rồi sao?

Sau đó Ánh Dương nhìn thấy một người phụ nữ khoảng hơn năm mươi nhưng vẫn rất xinh đẹp và quý phái, khoác trên mình chiếc váy đen dài chấm gót, ung dung bước xuống cầu thang. Mắt bà dán chặt vào bé.

Sau phút ngạc nhiên và ngưỡng mộ trước phong thái và sắc đẹp của bà, Ánh Dương liền nhận ra đó là bà nội của mình. Tuy bà tỏ ra xa lạ và lạnh nhạt nhưng nhớ lời mẹ dặn, coi bà như bà ngoại, bé vội khoanh hai tay trước ngực, lễ phép cười với bà:

- Con chào bà ạ. Con tên là Ánh Dương- là ánh mặt trời của mẹ ạ.

Bé vui vẻ giới thiệu với bà theo thói quen, mắt nhìn bà chờ đợi.

Lúc này, bà Ella cũng đang quan sát bé, âm thầm đánh giá.

Trước mặt bà là một khuôn mặt đáng yêu vô cùng. Hai bím tóc ngắn đen nhánh, tôn lên làn da trắng hồng. Môi đỏ răng trắng như búp bê barbie. Đặc biệt là đôi mắt to tròn, trong veo như nước mùa thu ánh lên sự nhanh nhạy và thông minh, rất giống Minh Vương, đồng thời cũng giống bà.

Bà Ella nhú mày khi nhìn chiếc váy trắng trên người bé. Sự đối nghịch hoàn toàn giữa hai người: một già một trẻ, một trắng một đen, một lạnh lùng uy nghiêm một ngây thơ thân thiện, một cô đơn, tàn ủa một tươi trẻ tràn đầy sức sống.

Đứa bé này đúng là bản lĩnh và tinh ranh. Khi nhìn thấy bà chỉ tỏ ra ngạc nhiên một lúc, sau khi quan sát kỹ càng liền nhận ra bà là ai, không hề sợ sệt hay xa lánh trước vẻ mặt lãnh đạm của bà. Không giống những đứa trẻ khác chỉ biết khóc lóc và rụt rè khi gặp người lạ, nó còn mạnh dạn và thân thiện cười chào bà.

Đúng là một đứa bé xinh xắn lại ngoan ngoãn rất dễ dàng chiếm được cảm tình của mọi người. Người phụ nữ đó quả là dạy dỗ không tồi.

Mặc dù trong lòng có ấn tượng tốt với cháu nhưng bà Ella vẫn tỏ ra lạnh lùng, ngồi xuống ghế sôpha màu nâu đậm, nhìn Ánh Dương ra lệnh:

- Lại đây.

Bé ngoan ngoãn đi về phía bà, dừng lại bên cạnh, đợi bà cho ngồi.

Thấy vậy Bà hài lòng gật đầu, chỉ tay sang ghế đối diện.

- Ngồi đi.

- Dạ. – Bé vui vẻ ngồi xuống.

Hoàng cũng đi đến ngồi cùng.

Bà Ella nhìn cậu nhú mày không vừa lòng nhưng cậu bé không quan tâm, cười nắm tay Ánh Dương đề nghị:

- Ở trên phòng anh có nhiều đồ chơi lắm, chúng mình cùng nhau chơi xếp hình đi.

Nghe vậy, Ánh Dương không vội trả lời, quay sang nhìn bà dò hỏi. Bà liền ho nhẹ, nghiêm mặt nói với Hoàng:

- Con lên phòng chơi một mình đi.

- Không, con muốn chơi cùng Ánh Dương. – Hoàng buồn bực đáp.

Bà Ella không nhắc lại, đưa mắt ra hiệu cho bà bảo mẫu bên cạnh.

Bà ta hiểu ý, vội vàng tiến đến vừa đỡ dành vừa ép buộc đưa cậu chủ nhỏ về phòng.

Ánh Dương nhìn theo vẻ mặt tức giận và khó chịu của anh họ khi bị đưa đi, sau đó quay về nhìn thẳng vào mắt bà, nói chắc nịch:

- Thật ra bà rất yêu thương anh ấy.nhưng tại sao bà lại tỏ ra lạnh lùng như vậy ạ?

Câu nói của bé làm bà Ella sững sốt, nét lạnh giảm đi một chút, nhúm mày hỏi:

- Sao cháu biết ta yêu thương nó?

- “Trên đời này, người bà nào cũng thương yêu cháu mình, cũng giống người mẹ yêu thương con”. Mẹ luôn nói với con như vậy. – Ánh Dương bình tĩnh đáp – Hon nữa con nhìn thấy điều đó trong mắt bà. Tuy về mặt bà nghiêm nghị, không cười như bà ngoại nhưng ánh mắt ấm áp và quan tâm khi bà nhìn anh Hoàng giống hệt ánh mắt của bà ngoại với Ánh Dương.

Về mặt chắc chắn và ngữ điệu khẳng định của bé làm bà Ella thán phục. Không ngờ một đứa bé vừa gặp lần đầu đã có thể nhìn rõ tình cảm sâu trong mắt bà... Vậy mà những người thân gần bó với bà lâu nay lại không nhìn thấy gì. Đúng là nghịch lý ngớ ngẩn làm sao! Bà cười buồn.

Như nhìn thấu nỗi buồn và sự khó hiểu của bà, Ánh Dương thân nhiên nói tiếp:

- Không phải mọi người không nhìn thấy tình cảm của bà mà có thể họ cũng thể hiện nó giống bà.... Con không hiểu người lớn tại sao luôn thích làm ngược lại những gì mình nghĩ? Rõ ràng thích nhưng lại tỏ ra xa cách và lạnh nhạt. – Bé nhăn mày thắc mắc, sau đó nghiêng đầu nhìn bà hỏi – Mẹ con nói, đôi khi có người vì sợ bị tổn thương mà luôn tạo cho mình vỏ bọc mạnh mẽ và lạnh lùng để tránh bị tổn thương, chẳng lẽ bà cũng giống vậy ạ?

Bà Ella chẳng biết trả lời thế nào trước ánh mắt tò mò đơn thuần của cháu. Bà chưa từng ngờ đến những lời như vậy sẽ thốt ra từ miệng một đứa trẻ con, cũng không ngờ có người mẹ nói với con mình nhiều đạo lý sâu sắc như vậy.

Bà cứ nghĩ Ánh Dương sẽ là một đứa bé nhõng nhẽo, thích làm nũng hoặc nhút nhát và khóc lóc sợ hãi khi gặp bà. Vậy mà bé lại rất bình tĩnh và hiểu biết, dễ dàng mổ xẻ tính cách của bà chỉ bằng một vài câu nói.

Nhìn bà ngạc nhiên đến mở lớn mắt với mình, Ánh Dương biết bé đã đoán trúng, thờ dài lắc đầu than:

- Anh Hoàng cũng vậy.... Lúc mới vào lớp, anh ấy rất kiêu căng, không thèm kết bạn với ai, mặt lúc nào cũng lừ đáng ghét.... May mà sau này chơi cùng con, không còn kiêu căng và đáng ghét nữa, các bạn mới chơi với anh ấy.

Vừa kể bé vừa cười khanh khách khi nhớ lại bản mặt đáng ghét lúc đó của anh họ.

Tiếng cười lanh lảnh và vui tươi của bé vang vọng khắp nơi, làm căn phòng sáng bừng lên. Mọi người xung quanh đều bị nhiễm tiếng cười của bé. Bà Ella cũng không kìm được, vô tình nhếch nhếch môi.

Nhìn thấy nụ cười của bà, Ánh Dương liền cười tươi hơn, ngây thơ nói:

- Bà cười lên rất giống bà tiên trong truyện.

Nụ cười hơi mất tự nhiên nhưng trước sự khích lệ và mong chờ của bé, bà cũng không cố giữ vẻ mặt lạnh lùng nữa.

- Anh Hoàng nói với con, anh ấy rất yêu bà, chỉ là bà luôn lạnh nhạt và làm anh ấy sợ hãi cho nên không dám gần gũi bà nhiều.... Bố con cũng vậy, bố giống bà, không biết cách thể hiện nó cho người khác thấy thôi. – Ánh Dương nhìn bà, thành thật nói. Bé biết bố rất yêu bà cho nên bố vô cùng thích không khí trong gia đình bé. Mẹ nói, bố và anh Hoàng thiếu điều đó nhiều lắm, do vậy họ mới khát khao nó đến thế.

Bà Ella cảm thấy trái tim mình vừa vui sướng vừa đau nhói bởi những lời nói của bé. Vui sướng là vì bà biết được con trai và cháu trai vẫn luôn yêu quý mình. Còn đau lòng là vì bọn họ và bà đều chưa từng hiểu nhau hay biết cách thể hiện tình cảm thật. Và đau lòng hơn khi bà hiểu lỗi phần lớn là do mình.

Về mặt thay đổi liên tục và sự dằn vặt trong mắt bà làm Ánh Dương hơi buồn. Bé không thích bà có vẻ mặt như vậy. Đứng dậy nắm tay bà đi lên lầu, bé vừa cười vừa nói:

- Chúng ta đi chơi cùng anh Hoàng được không bà? Rồi anh ấy sẽ nhận ra bà cũng là một người bà hiền dịu và gần gũi giống bà ngoại con.

Chẳng hiểu sự tự nhiên và hành động kiên quyết này hay vì sự ngây thơ và nụ cười chói sáng của bé khiến tim bà nóng lên? Chỉ rõ ràng một điều là bà Ella đã không từ chối yêu cầu đó.

Hai người nắm tay nhau cùng vào phòng Hoàng.

Lần đầu tiên bước vào một quán ăn nhỏ bé và bình dân, Minh Vương tò mò đưa mắt nhìn những vị khách xung quanh đang vui vẻ ăn uống, nói chuyện với nhau. Quán ăn ồn ào và đông khách làm anh cảm nhận rõ sự nhộn nhịp và sục sôi của cuộc sống, những khía cạnh mà anh chưa từng biết đến.

Hai người ngồi ở chiếc bàn gần cửa ra vào sáng sủa. Trên chiếc bàn gỗ sạch sẽ nho nhỏ có một hộp nhựa đựng dưa, thìa và khăn giấy.

Cô chủ hàng tên Hường khoảng hơn bốn mươi, người hơi béo đang bận rộn tráng bánh luôn tay, mồ hôi chảy xuống nhễ nhại trên trán, chốc chốc lại lấy tạp dề lau.

Cậu con trai Huân tầm mười sáu mười bảy tuổi phụ giúp mẹ bê đồ ăn cho khách và tính tiền. Nhìn thấy Như Tuyết, cậu ta liền cười vui vẻ, chạy đến hỏi:

- Lâu lắm chị Tuyết mới đến nhà em ăn bánh nha... – Huân kéo dài giọng, sau đó liếc nhìn bên cạnh cô, không vui hỏi - Mà sao chị không cho Ánh Dương đến cùng?

- Lần sau đi. – Như Tuyết cười dịu dàng đáp, sau đó đánh giá cậu bạn, nháy mắt trêu - Em càng lớn càng bánh bao và dèo nồm đó. Ở trường chắc nhận được nhiều thư tình lắm hả?

- Em chỉ mong thư tình của chị thôi. – Huân cười nháy mắt trêu lại.

Nghe vậy, cô cũng cười theo, không tức giận vì biết tính khí cậu ta luôn hài hước, vui nhộn.

Bị làm như người tàn hình hồi lâu, Minh Vương vô cùng khó chịu nhìn hai người trước mặt liếc mắt đưa tình với nhau, hai tay nắm chặt lại, lạnh lùng nhắc nhở:

- Không phải em nói ăn bánh sao? Anh đói rồi.

Nhìn vẻ mặt trịch thượng, ngạo mạn của anh, Như Tuyết không chấp, quay ra cười với Huân:

- Cho chị hai xuất bánh cuốn nhân thịt nóng.

- Được, chị đợi một lát nhé. – Huân cười đáp.

Nói xong, cậu ta bước đến chỗ mẹ dặn dò.

Còn lại Minh Vương và Như Tuyết, anh nhìn cô tức tối hỏi:

- Em định dẫn con đến đây nữa sao?

- Tất nhiên. – Cô thản nhiên đáp.

Nghe vậy, anh liền cương quyết nói:

- Anh cũng đi.

- Dờ hơi. – Cô trừng mắt lườm anh mắng. Biết anh vì sao lại như vậy, trong lòng cảm thấy vui vui.

Không để ý đến câu mắng của cô, anh chuyển chủ đề:

- Em có muốn quay lại dạy học luôn không?

- Tạm thời không. Tôi phải quay lại công việc ở khách sạn trước, không ông chủ chắc đuổi việc quá. – Cô cười dí dỏm đáp.

- Ông chủ của ông chủ của em là anh đây cho phép em nghỉ đến bao giờ chán thì thôi...hoặc em có thể lên chức nếu em muốn. – Anh nửa đùa nửa thật nhìn cô nói như đinh đóng cột.

- Cho nhân viên nghỉ phép dài hạn mà còn được lương chắc chỉ có mỗi anh. Chắc tôi chẳng tìm được ông chủ nào hào phóng và ngu ngốc như anh nữa đâu. – Như Tuyết cười lắc đầu.

- Anh chính là muốn vậy.

- Anh nói gì? – Cô không nghe rõ hỏi.

- A...ờ...anh nói... đồ ăn đến rồi.

Minh Vương nhanh nhẹn lấp liếm, cầm lấy khăn giấy lau sạch đĩa.

Như Tuyết không hỏi nữa khi thấy Huân bụng hai đĩa bánh đến bàn họ.

Cuộc đối thoại của hai người tạm thời ngưng lại.

Trong căn phòng sáng tối đan xen, đồ đạc bừa bộn khắp nơi, một cô gái đơn độc ngồi trên thành cửa sổ, mái tóc nâu xoăn buông xuống ngang lưng. Vẻ

mặt tiêu tụy, xanh xao và quầng thâm dưới mắt cho thấy đã nhiều ngày không ngủ đủ giấc, cô ta chậm chậm đưa tay ra đón ánh nắng bên ngoài. Hơi ấm bên ngoài trong phần rõ rệt với sự lạnh lẽo và tăm tối bên trong như ranh giới giữa địa ngục và thiên đường.

Trên tay cô gái cầm con dao găm dài khoảng hai mươi phân, lưỡi dao dưới ánh mặt trời sáng lóa phản chiếu một đôi mắt sâu hoắm, đỏ tươi vô cùng đáng sợ.

Lúc này, vài tia nắng may mắn lọt vào, soi rõ mọi chi tiết trong phòng.

Căn phòng màu xanh nhạt, trên tường, dưới sàn nhà toàn là ảnh. Những bức ảnh to nhỏ, có màu hay không màu, cũ và mới.

Trong ảnh chỉ có một đôi nam nữ: khi thân mật, khi lạnh lùng xa xôi, khi thì người con gái đứng cạnh tường nhìn lên người con trai. ... Gần như cả một quá trình trưởng thành của bọn họ đều được lưu giữ vào trong ảnh.

Nhẹ nhàng nhảy xuống đất, cô gái đưa lưỡi dao qua từng khuôn mặt trong bức ảnh. Nụ cười rực rỡ của cô gái hay nét mặt lạnh lùng điển trai của chàng trai liên bị phá hủy. Thấy vậy, cô gái cười rộ lên sung sướng nhưng khóe mắt lại dường như lấp lánh nước.

Nhìn chăm chăm vào chàng trai trong ảnh, sự cô đơn và buồn bã trong mắt bỗng chuyển thành sự độc ác đáng sợ, cô ta vừa xé tất cả bức ảnh vừa cười điên dại.

Căn phòng bỗng chốc tràn ngập tiếng cười rùng rợn và quỷ dị của cô gái.

Ngoài kia, mặt trời sợ hãi nấp vào đám mây. Ánh nắng liền rút khỏi mặt đất nhường đường cho bóng râm tiến đến.

Tiếng cười thánh thót và vui tai vang khắp căn phòng nhỏ màu xanh dương. Bên phải gần cửa sổ có một chiếc giường đơn cũng màu xanh dương. Bên cạnh là tủ kính sát tường đựng rất nhiều mô hình rô-bốt to nhỏ. Đây rõ ràng là một phòng ngủ của bé trai.

Dưới sàn nhà sạch sẽ, một người phụ nữ lưng tuổi và hai đứa trẻ đang chơi xếp hình.

Đứa bé gái cầm miếng xếp màu đỏ đặt vào chỗ thân cây thông. Bé trai thấy vậy vội la lên:

- Sai rồi, sai rồi. Thân cây phải là màu nâu chứ.

- Nhưng em cứ thích màu đỏ cơ. – Bé gái ngang bướng đáp.

Vậy là hai đứa bé bắt đầu xông vào tranh nhau, không ai chịu nhường ai.

Người phụ nữ nhìn hai cháu tranh nhau thì mỉm cười, xoa đầu bé trai nói:

- Hoàng, con nhường Ánh Dương đi, làm anh trai phải biết nhường nhịn em gái chứ? – Nói xong bà quay đầu nhìn bé gái cười khích lệ - Ánh Dương rất sáng tạo. Có lúc không nhất thiết phải bắt chước giống hệt sách.

Bé gái nghe vậy hất cằm lên, kiêu ngạo nhìn anh trai cười đắc ý. Bé trai thì xì mặt, buông tay ra không tranh nữa.

Ba người bọn họ cười đùa, cùng nhau ghép xong bức tranh phong cảnh đầy màu sắc.

Mấy giờ đồng hồ nhanh chóng qua đi, cuộc vui đã đến lúc tàn.

Đứa bé gái bước ra cửa, đứng bên cạnh cửa xe đã mở, chuẩn bị về nhà.

Người phụ nữ dắt tay bé trai lưu luyến nhìn cô bé.

Bé gái cười vui vẻ với bà nói:

- Hôm nay Ánh Dương chơi rất vui, con cảm ơn bà ạ.

Người phụ nữ cúi người về phía trước lại gần cô bé, về mặt nghiêm túc hỏi:

- Vậy nếu bà muốn con đến đây ở với bà mãi thì sao?

- Căn nhà này rất đẹp, Ánh Dương thích. ...nhưng nó hơi lạnh lẽo và quá rộng rãi, con vẫn thích nhà mình hơn. Mặc dù vậy. ... con cũng muốn ở cùng bà và những người thân của mình. – Đứa bé cười, lễ phép đáp, trong mắt ánh lên tia mong đợi.

Người bà hiểu ý, không ép buộc nữa, cười đáp lại bé nhưng không hứa hẹn gì. Bà cần thời gian suy nghĩ lại mọi chuyện bởi có quá nhiều thứ vượt xa khỏi sự phán đoán của bà.

Cửa xe từ từ đóng lại, đứa bé vẫy tay chào tạm biệt tất cả mọi người.

Kéo nhẹ chiếc mũ đen trên đầu xuống thấp hơn, đôi tay ngăm đen, sần sùi của người tài xế quay nhẹ tay lái. Bánh xe chuyển động từ từ, đưa đứa bé rời

xa ngôi nhà.

Kính chiếu hậu phản chiếu hình ảnh bé trai buồn bã chạy theo vẫy tay, về mặt méu máo, luyến tiếc nhìn chiếc xe đi xa. Người phụ nữ bước đến xoa đầu cậu an ủi, ánh mắt bà cũng chứa tia buồn rầu và mong chờ.

Ra đến ngoài cổng, không ai để ý chiếc xe rẽ sang bên phải rồi phóng vụt đi. Lái xe bình thản lướt nhìn đứa bé đang ủ rũ cúi đầu qua gương chiếu hậu.

Trong một phòng vệ sinh nào đó, một người đàn ông đang nằm yên lặng dưới đất, trên người anh ta chẳng có gì ngoài chiếc quần đùi màu đen. Mái tóc rẽ đôi què mùa bông bênh rũ xuống mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhầm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Sau khi ăn bánh xong, Như Tuyết và Minh Vương bước ra khỏi quán, lang thang trên mấy con đường nhỏ quanh đó, mua vài thứ lật vật rồi trở lại đường cũ, đi bộ về nhà.

Trên tay sách vài túi nhỏ, anh vừa đi vừa kể chuyện vui cho cô nghe.

Những người đi đường chốc chốc lại nhìn đôi trai tài gái sắc này.

- Một lần, có cô gái gọi đến bảo nhớ cậu ta chết mất và hỏi cậu ta có nhớ cô không? Cậu ta liền cười cười nói nhớ. Nhưng khi cô ta bảo đến chỗ hẹn quen thuộc nhé thì cậu ta đờ người không biết ở đâu, đành ngơ ngẩn hỏi lại cô ta là ai. Cô gái đó tức giận đến ngất tại trận luôn.Haha.... Mỗi lần nhớ lại về mặt cậu ta lúc đó là anh cười muốn vỡ bụng. - Minh Vương vừa nói vừa ôm bụng cười nắc nẻ.

Như Tuyết cũng cười chảy nước mắt hỏi:

- Tại sao anh ấy không nhớ ra nơi hò hẹn của hai người mà lại nói chuyện ngọt ngào như biết rõ vậy?

- Em không biết rồi, trong điện thoại của cậu ta luôn lưu tên tất cả các cô gái là honey. Cậu ta nói như vậy sẽ không sợ bị gọi nhầm tên khi nhiều người cùng gọi đến. – Anh bình tĩnh giải thích.

Nghe anh nói vậy, cô cười ha hả, vỗ vai anh ngưỡng mộ:

- Đúng là phúc anh có người bạn như vậy. Anh Tiệp cũng thật ác độc... Rồi sẽ có ngày gặp phải địch thủ.

Nụ cười sáng bừng trên khuôn mặt Như Tuyết, hàm răng trắng với đôi môi đỏ mọng tự nhiên. Những tia nắng ấm áp vờn quanh đôi má mịn màng của cô. Minh Vương bỗng cảm thấy cổ họng khô rát, máu trong người dường như sôi lên. Vội vàng đánh mắt về phía trước, anh không dám để cô phát hiện ra sự biến đổi của mình.

Anh cố dần lòng lại, không suy nghĩ đến phản ứng sinh lý chết tiệt đó.

Đề chặt cái nóng trong người xuống, anh nghĩ tại sao mình có thể xúc động như vậy? Khả năng tự chủ của anh đối với cô ngày càng kém, chẳng lẽ là do mùa hè đến gần, nhiệt độ cơ thể dễ dàng tăng cao?

Đang nói chuyện vui vẻ, Minh Vương bỗng quay đi không nói gì khiến Như Tuyết nhú mày không hiểu.

Anh trốn tránh ánh nhìn dò xét của cô, cười xòa chuyển câu chuyện:

- Em có muốn đi du lịch không?

- Tôi không phải đại gia. – Cô cười đáp.

- Anh thì sao?

- Không dung ai để đem phần đến cho? – Cô liếc mắt dè chừng anh hỏi.

- Miễn phí hoàn toàn và vô điều kiện. – Anh giơ hai tay lên đầu khẳng định.

Như Tuyết thấy vậy phì cười, đang định nói tiếp thì một đám học sinh mặc đồng phục đi ngang qua. Cô nhìn theo đám trẻ, nở nụ cười buồn.

Những cô gái mới lớn, ngây thơ và e thẹn nhiều lần đánh mắt về phía này. Cô đỏ mặt, cô che miệng cười nhìn Minh Vương. Có cô mạnh bạo hơn, trực

tiếp dành cho anh ánh mắt say đắm và dờ dẩn không dứt.

Thất thần nhìn màu áo trắng tinh trên người họ, niềm vui và nỗi buồn của thời học sinh bỗng ùa về cùng lúc trong đầu cô.

Kỷ niệm nơi học đường trẻ trung, vô tư, ham tìm hiểu và xông pha mới tuyệt làm sao! Những ngày tháng tung tăng cùng bạn bè đến lớp nghe thầy cô giảng bài. Những cô cậu học trò cá biệt, những trò đùa nghịch ngợm trêu chọc thầy giáo. Vẻ mặt mếu máo và lo lắng của họ nhìn bản kiểm tra trước mặt. ... Tất cả hình ảnh đó như mới xảy ra ngày hôm qua nhưng lại đang thu nhỏ và trôi dần về phía cuối con đường, theo bước chân xa dần của đám người kia.

Ánh mắt xao xuyến và nuối tiếc của cô bị Minh Vương bắt gặp. Một ý tưởng đột nhiên hiện lên trong đầu, anh nhìn cô nghiêm túc hỏi:

- Em có muốn học đại học không?

Như Tuyết giật mình sững sốt nhìn anh. Đến khi chắc chắn rằng anh không đùa, cô mới cười buồn đáp:

- Để làm gì? Quá khứ đã qua làm sao có thể quay lại? Hiện tại tôi rất hài lòng với cuộc sống của mình.

- Nhưng, ...

Cô vội đưa tay ngăn anh, an ủi nói:

- Những kỉ niệm đẹp luôn khiến người ta vừa vui vừa buồn. ...đồng thời luyến tiếc khi nhớ lại. Thỏa mãn với hiện tại mới là tỉnh táo nhất.

Bất chợt đưa tay lên mắt phải ấn ấn, trong lòng Như Tuyết trào lên dư vị không yên.

Về mặt thất thần của cô làm Minh Vương lo lắng, bước lại kéo tay cô xuống, nhìn vào mắt cô hỏi:

- Bụi bay vào mắt sao?

- Không phải. ...bỗng dưng mắt phải của tôi cứ giật liên hồi. – Cô nhún vai nói.

- Đừng mê tín như vậy. Chẳng có chuyện gì đâu. – Anh cười vuốt tóc cô trấn an.

Nghe vậy, cô gạt nhẹ đầu, cố gắng xua đi cảm giác bất an trong tim.

Đúng lúc này, bài hát “chỉ cần bên em” – anh đã hát tặng cô ngày lễ tình nhân vang lên. Minh Vương rút điện thoại trong túi ra, ấn nút chấp nhận. Anh chưa kịp “alo” thì bên trong đã truyền đến tiếng léo nhéo.

Như Tuyết đứng bên cạnh chỉ nghe thấy những âm thanh lộn xộn, tốc độ rất nhanh. Cô ngược nhìn về mặt mỗi lúc trầm xuống của anh, lòng chợt lo lắng, sốt ruột.

Cả cuộc truyện trò, anh không nói lời nào, chỉ chuyên tâm lắng nghe.

Sau khi tiếng nói chấm dứt, anh vội vàng ngắt máy.

Cô chưa kịp mở miệng hỏi, anh đã nắm lấy tay cô đi như bay về phía đầu làng, nơi chiếc ô tô của anh đang đỗ, chỉ vèn vèn nói “xảy ra chuyện rồi”.

Vừa mở cửa xe bước vào, Như Tuyết chưa kịp thắt dây an toàn cẩn thận, Minh Vương đã đạp ga, chiếc xe lập tức lao vút đi.

Mặc dù vô cùng sợ hãi và thấp thỏm nhưng nhìn về mặt trầm trọng của anh, cô đành nhịn, yên lặng ngồi bên cạnh, mắt hướng về phía trước.

Khung cảnh bên đường lướt qua vùn vụt, chỉ nhìn thấy màu sắc nhạt nhòa, trộn lẫn vào nhau.

Một tay nắm chặt tay lái, một tay bấm số trên màn hình cảm ứng, ánh mắt Minh Vương vẫn nhìn chăm chăm con đường trước mặt, tốc độ không hề suy giảm chút nào.

Ngay khi có tín hiệu, anh vội vàng nói:

- Cậu phải tắt cả đèn em đến nhà tôi ngay. Truy tìm manh mối. Mẹ tôi vừa báo Ánh Dương mất tích. Bọn họ phát hiện anh tài xế không mặc quần áo, bị đánh ngất ở nhà vệ sinh. Có tin tức gì lập tức báo cho tôi.

Nói như tua với điện thoại, không chờ bên kia trả lời Minh Vương đã tắt máy, ném về phía sau, chân nhấn mạnh ga, chiếc xe tiếp tục tăng tốc lướt đi.

Như Tuyết bàng hoàng đến đơ người, mặt trắng bệch nhìn anh nhưng biết giờ phút này không nên làm anh phân tâm, đành cắn chặt răng, lo lắng lòng hai tay vào nhau chặt đến nổi đỏ bưng các khớp xương.

Khi hai người đến nơi, trong phòng khách đã chật cứng người.

Như Tuyết vội vàng lao đến túm chặt tay Quang Tiệp đang trao đổi với đàn em, run run hỏi:

- Xảy ra chuyện gì? Tại sao Ánh Dương lại mất tích? Anh nói cho em biết đi.

Minh Vương đau lòng tiến đến ôm lấy vai cô, nhẹ nhàng an ủi:

- Tuyết à, em bình tĩnh một chút. Sẽ không có chuyện gì xảy ra với bé con đâu. Anh đảm bảo. – Sau đó anh quay sang nhìn ông quản gia đứng bên cạnh bà Ella hỏi – Mọi chuyện là thế nào?

Bà Ella trấn tĩnh ngồi trên sofa nhìn anh, ly cà phê trong tay run run.

Ông Trương thấy vậy, bước lên cúi đầu sợ sệt nói:

- Dạ... thưa cậu chủ... Sau khi cô chủ nhỏ chơi đùa xong, tôi cho xe đưa cô chủ về nhà nhưng không hề biết là tài xế đã bị đánh tráo... Vừa rồi, cô Thu vào nhà vệ sinh quét dọn mới phát hiện cậu Hiếu nằm bất tỉnh trên đất.

Ông vừa dứt lời, Như Tuyết và Minh Vương cùng hoảng sợ trừng mắt nhìn nhau. Trong cơn ngơ ngác mỗi người cùng phản chiếu cảm xúc trên mặt y như nhau. Họ kinh hoàng vì đây rõ ràng là một âm mưu bắt cóc tỉ mỉ. Kẻ bắt cóc nắm chắc hành tung của bọn họ.

Anh nắm chặt tay cô truyền hơi ấm khích lệ, đồng thời cũng trấn an chính mình.

- Chiếc xe rời khỏi đây bao lâu rồi? – Anh lạnh lùng hỏi.

- Dạ, khoảng nửa tiếng rồi.

Minh Vương hít sâu một hơi, quay sang nhìn Quang Tiệp âm trầm hỏi:

- Thế nào?

- Tôi đã huy động tất cả đi tìm... nhưng vẫn chưa có tin tức gì.

Lập tức căn phòng vang lên những tiếng hít mạnh rồi chìm vào im lặng.

Mới đây thôi, trong căn nhà này còn vang lên tiếng cười vui vẻ và náo nhiệt của trẻ con, vậy mà giờ lại lặng ngắt và rùng rợn đến vậy.

Hôm nay, nơi đây liên tiếp xảy ra những sự việc chưa từng có trước đó.

Vẫn là căn phòng lạnh lẽo và tối tăm lúc trước nhưng giờ đây có thêm hai người nữa.

Người đàn ông mặc đồng phục tài xế đã bỏ đi chiếc mũ lúc trước, lộ ra một khuôn mặt ngăm đen, lạnh băng, tuy không tính là đẹp nhưng cũng ưa nhìn.

Đứa bé ngồi co ro trước mặt cô gái, vẻ mặt đề phòng nhìn chằm chằm cô. Mặc dù rất sợ hãi và lo lắng nhưng cô bé vẫn không khóc không nháo, chỉ ngồi im lặng giống cô gái trước mặt.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, cô gái nhếch khóe môi tạo thành một nụ cười nửa miệng, thích thú đánh giá bé gái trong chiếc váy trắng xinh xắn như một thứ đồ chơi.

- Mà không sợ sao?

- Sợ. – Đứa bé dè dặt gàu đầu.

- Vậy sao không khóc?

- Sợ nhất thiết phải khóc sao? – Đứa bé hồn nhiên hỏi ngược lại.

Bị hỏi vậy, cô gái liếc mắt nhìn bên ngoài.

Những tia nắng chiếu lên mái ngói đỏ tươi phía xa càng làm nó đỏ rực hơn. Cô gái cười thầm bảm “Đúng vậy... sợ nhất thiết phải khóc sao?”

Sau đó, cô gái giơ tay về phía người đàn ông đứng sau. Anh ta phối hợp hết sức ăn ý, đặt một lon nước ngọt lên đó. Cô gái chuyển tay mình đến trước mặt đứa bé, hất cằm hỏi:

- Uống không?

Đứa bé sợ sệt nhìn trai nước ngọt trước mắt, lắc đầu từ chối. Cô gái cũng không tức giận, chỉ cười cười rồi đặt cái lon xuống đất.

Uyển chuyển đi đến bên cửa sổ, quan sát thời gian. Kim giây trên chiếc đồng hồ đeo tay màu đen đang nhích từng chút một. Cô gái ngược nhìn bầu trời

xanh ngắt, sâu thẳm trên cao.

Như đã đến giờ hoàng đạo, cô ta lôi chiếc iphone đen trong túi ra, chậm rãi ấn từng chữ số rồi áp vào tai, nhìn đứa bé cười quỷ dị.

Mặt trời đã lên cao đến đỉnh đầu. Mấy tiếng đồng hồ chậm chạp lê bước như mấy thế kỉ mà vẫn không có bất cứ tin tức gì về Ánh Dương.

Những người hầu thấp thòm đưa mắt nhìn nhau nhưng không ai dám lên tiếng, sợ chọc giận chủ nhân.

Như Tuyết ngồi trong lòng Minh Vương, bắt an vận vẹo hai tay đến bím bằm. Ánh mắt sốt ruột gần như phát điên nhìn từng giây trôi qua trên chiếc đồng hồ quả lắc to đùng trước mặt.

Minh Vương vỗ nhẹ lưng cô an ủi. Mắt nhắm chiuu tại một điểm nào đó. Giờ này ruột gan anh cũng nóng như lửa đốt, nhưng anh biết chỉ có bình tĩnh và tỉnh táo mới có thể suy nghĩ ra manh mối gì đó.

Quang Tiệp ngồi bên cạnh vẻ mặt cũng nghiêm trọng, không còn sự bất cần và cợt nhả ngày thường.

Bà Ella ngồi đối diện, lãnh đạm nhìn Như Tuyết. Chỉ là lúc này cô không quan tâm tới bất cứ ai, cũng không để ý đến cái gì là kính trọng hay lễ phép. Trong mắt, trong tim, trong đầu cô chỉ toàn là hình ảnh Ánh Dương mặc váy trắng ngồi trên chiếc xe kia.

Thật ra đó chỉ là vẻ ngoài ngụy biện của bà, trong lòng bà đang rối như tơ vò, lo lắng không kém. Đứa cháu này bà có ấn tượng rất tốt. Chỉ mấy tiếng trước nó còn giúp bà khai thông một số việc, nói cho bà nghe nhiều điều thú vị. Không biết từ lúc nào bà đã vô tình yêu thích nó. Nếu nó có chuyện gì thì bà chắc chắn sẽ rất áy náy và đau buồn. Nghĩ vậy, mồ hôi lạnh lập tức thấm ra lưng, bà Ella vội vàng bầu chặt tay vào thành ghế.

Không gian yên lặng như tờ. Tiếng gió nhẹ nhẹ từ bên ngoài vọng vào rõ ràng ngay trong màng nhĩ.

Trong phòng, mỗi người theo đuổi suy nghĩ của riêng mình, nhưng mặt người nào cũng trầm trọng, tập trung hết mọi dây thần kinh vào một chỗ, góp phần làm không khí căng như sợi dây đàn, sắp sửa bị đứt.

Bất chợt, tiếng chuông điện thoại lanh lảnh vang lên. Mọi người sợ hãi giật mình nhìn quanh, tìm kiếm nơi phát ra âm thanh.

@ Sau giây phút sợ hãi đến thót tim, Như Tuyết nhận ra đó là chuông điện thoại của mình, vội vàng lấy từ trong túi ra.

Nhìn dây số lạ hoắc trên màn hình đang nhấp nháy, cô sợ hãi hít sâu một hơi, run rẩy ấn nút nghe.

Do quá hồi hộp và hốt hoảng, ngón tay cô gần như mềm nhũn ra, ấn mấy lần mới thành công.

- A..a..lo. Tôi là...Như Tuyết đây. Xin hỏi...ai vậy?

- Cô đang rất sợ hãi sao? – Trong điện thoại vang lên tiếng cười man rợ của con gái.

Mọi người lập tức nhìn chăm chăm về phía Như Tuyết. Minh Vương vội vàng nắm chặt tay kia của cô trấn an.

- Đừng sợ. - Tiếng nói mềm mại, dịu dàng an ủi như một người bạn - Chỉ cần cô làm theo lời tôi thì con gái cô nhất định sẽ không sao.

Cơ thể vô thức run lên bần bật, gần như phải dùng hết sức của mình Như Tuyết mới giữ được điện thoại, dường như nó trở nên nặng gấp ngàn lần trọng lượng vốn có. Hít sâu hết cỡ, cô run run hỏi:

- Làm gì?

Sau khi nở nụ cười hài lòng, người đó mới bình thản nói:

- Cô hãy nhìn ra ngoài cửa.... Có thấy ngôi biệt thự màu vàng không?

- Có.

- Tốt.... Các người hãy đến đó. – Nụ cười quỷ dị lại vang lên, sau đó là tiếng đập máy nhanh gọn, vô tình.

Như Tuyết kiệt sức buông tay xuống, chiếc điện thoại liền vỡ tan tành trên mặt đất, cô thều thào nói:

- Là Bảo Ngọc....Cô ta bảo...chúng ta đến...ngôi biệt thự màu vàng...bên...kia.

Nghe vậy, mọi người lại cùng hít một ngụm khí lạnh.

Ngôi biệt thự đó là của nhà Bảo Ngọc, nhưng cả nhà họ đã di cư sang Pháp từ tuần trước. Không ai ngờ cô ta vẫn ở lại. Càng không ai nghĩ rằng Ánh Dương đang bị giấu ở ngay bên cạnh họ mà họ không biết. Chẳng trách họ gần như lật tung mọi góc ngách trong thành phố mà vẫn không có một chút tin tức. Điều này thực đúng với câu nói “Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất”.

Minh Vương bước đến cầm tay Như Tuyết, nhận ra tay cô ướt đầm mồ hôi.

Tất cả đồng loạt lao ra cửa như tên bắn, dẫn đầu là hai người bọn họ.

Hai bàn tay một lớn một nhỏ đan chặt vào nhau như định ước cùng nhau đương đầu với mọi điều đáng sợ phía trước.

Mặc dù hai ngôi biệt thự nằm cạnh nhau, nhưng do chúng quá rộng cho nên khoảng cách không hề gần.

Sau một hồi dốc toàn lực lên đôi chân, Như Tuyết thở hồng hển, đôi môi tái nhợt dừng lại trước cổng ngôi biệt thự.

Trước mắt cô là cánh cổng sắt màu bạc khép hờ. Ngôi biệt thự bên trong nằm yên lặng, tiêu điều trong nắng.

Không quan tâm đến mồ hôi lấm tấm trên trán, cô đưa tay đẩy cánh cổng nặng trĩu đó, vội vàng lao vào trong.

Hấp tấp đảo mắt nhìn khắp nơi, mong tìm thấy bóng dáng nhỏ xinh và bình an của con gái. Tiếc là đập vào mắt Như Tuyết chỉ có vẻ xơ xác và hiu quạnh của nơi đây.

Không gian u ám như ngôi nhà ma, không một bóng người.

Mới chỉ một tuần không có người ở, thảm cỏ trên sân đã mọc cao thấp đủ dạng.

Những cây cảnh dọc bên đường thiếu bàn tay người làm vườn chăm bón, cắt tỉa đã không còn ra hình thù gì nữa.

Hàng cúc vạn thọ hai bên thềm nhà héo úa gần như chết hết vì “khát” nước.

Mọi người lập tức tản ra tìm kiếm. Minh Vương luôn đỡ lấy vai Như Tuyết, chỉ sợ cô ngất đi vì mệt mỏi.

Tiếng vật nặng rơi xuống vang lên như chấn động cả ngôi nhà, cào rách vỏ bọc im lặng vừa rồi.

Âm thanh rùng rợn như bão táp ập tới, không khí đột nhiên trở nên lạnh lẽo, đáng sợ như những hồn ma đang bay xung quanh.

Ngôi nhà bất ngờ chuyển mình từ vẻ hoang tàn sang huyền bí và quỷ dị.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía phát ra tiếng động rồi đồng thanh há hốc mồm khi nhìn thấy cái đầu đen đen và chiếc váy trắng dính những bông hoa nhỏ bé nằm bất động trên đất, cả người bị lật úp xuống, rõ ràng là vừa rơi từ trên tầng cao xuống.

Tìm Như Tuyết như ngừng đập trong tích, hai mắt mở to hết cỡ nhưng lại hoàn toàn không nhìn thấy bất cứ thứ gì. Máu trong người rút hết về chân, gần như chảy ra nền đất. Da mặt trong suốt, cô lao đảo gần như bò về phía đó.

Sắc mặt Minh Vương cũng chuyển màu, hai mắt đỏ rực, đau đớn như bị rách ra khi nhìn màu trắng ấy. Anh và Quang Tiệp vẫn còn đang dò người vì sợ, hai bên dìu Như Tuyết cố gắng đi chuyển.

Mọi người đồng loạt ra sức hít thở không khí nhưng dường như chẳng có gì đưa vào phổi khi nhìn thấy thân hình bé nhỏ không chút động đậy đó.

Như Tuyết vội vàng ngồi thụp xuống, tay run run muốn chạm vào làn tóc ngắn mềm mại. Minh Vương thấy vậy vội đưa tay ngăn cản, đang định lật người đo lại để xác định sự thật.

Nào ngờ ánh mắt Như Tuyết đột nhiên lóe lên tia chắc chắn và quyết liệt, cô mạnh mẽ gạt phăng tay anh ra, dứt khoát dùng hết sức bình sinh đẩy vào lưng người đó.

Khoảng khắc nhìn thấy khuôn mặt đó, trái tim cô ngừng đập một giây rồi bỗng chốc đập điên cuồng gấp trăm lần. Máu từ tim ứa ra khắp nơi, như tràn vào phổi.

Cô ôm lấy Minh Vương, khóc nức nở.

Từ khi biết Ánh Dương bị bắt cóc đến giờ Như Tuyết vẫn chưa rơi dù chỉ một giọt lệ, vậy mà giờ đây nước mắt lại không ngừng tuôn ra như lũ từ đôi mắt tuyệt đẹp của cô. Dường như tuyến lệ trong mắt lần đầu tiên được khai thông.

Tiếng giọt nước rơi trên đất hòa cùng âm thanh vỡ òa của cô vang vọng trong không gian rộng lớn và yên tĩnh.

Minh Vương mắt đỏ hoe, gần như chảy ra huyết lệ chứ không chỉ đơn thuần là lệ. Anh ôm chặt lấy cô, vỗ về trấn an.

Bà Ella cũng bật khóc, ngã vào lòng Quang Tiệp bên cạnh, trái tim bà xuống lên, lên xuống đến suýt hồng van.

Mọi người nhìn bọn họ như vậy xúc động không thôi, mắt cũng ươn ướt.

Một giây....

Hai giây....

Ba giây.....

.....

Mười giây.....

.....

Không gian tưởng chừng như sẽ.....

mãi mãi.....

Mãi mãi.....

Mã mãi.....

..... Duy trì như vậy.....

Không gian yên ắng đến nghe rõ tiếng hít thở của từng người.

Tất cả đang chìm đắm trong sự xúc động tột cùng.

Bất chợt, tiếng cười sung sướng và đầy khiêu khích xé gió lao thẳng về phía họ. Vận tốc âm thanh tuy không nhanh bằng vận tốc ánh sáng nhưng chân thật và ròn rọt hơn nhiều.

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn người phát ra âm thanh khủng khiếp đó.

Trên đỉnh mái nhà màu vàng cao ngất hiện ra một bóng dáng đen tuyền đứng sừng sững, từ trên cao khoái trí nhìn từng người dưới đất, thích thú với trò mèo vờn chuột.

Mái tóc nâu xoắn dài óng ánh, tung bay trong gió. Khóe môi đỏ nhếch lên thành nụ cười đầy ngạo nghễ và ngông cuồng. Dáng người bốc lửa bó sát trong bộ đồ da đen bóng.

Chính là Bảo Ngọc.

Trông cô ta lúc này rất giống một con mèo tinh, quý quyết và dai dẳng đang giơ ra những móng vuốt sắc bén, ánh mắt vừa tà mị vừa thâm hiểm liếc nhìn con mồi.

Biểu hiện tức giận ngút trời của từng người không làm cô ta sợ hãi, ngược lại còn cười phá lên, hài lòng với biểu hiện đó, nhẹ nhàng hỏi:

- Vui không?

Giờ phút này Như Tuyết mới hiểu cảm giác giận dữ đến phát điên là thế nào. Máu trong người như nóng đến bốc hơi, ngang với nham thạch.

Hai tay nắm chặt đến các đốt ngón tay co giật, đau đớn vì chuột rút. Con người ngày càng sẫm màu, cô cắn chặt răng mở to mắt nhìn Bảo Ngọc, chỉ hận không thể xé nát khuôn mặt huênh hoang đó ngay lập tức.

Qua hồi xúc động, Minh Vương bình tĩnh lại, từ từ nâng Như Tuyết đứng dậy, âm trầm nhìn người đàn bà trên cao. Ánh mắt trầm xuống, ngưng tụ thành băng.

Chứng kiến sự thù hận rõ ràng trong mắt hai người, Bảo Ngọc khoái trá nhếch mép cười khẩy, giọng nói êm dịu như nhung:

- Sao lại tức giận? Các người đáng lẽ phải vui mừng vì đó chỉ là bù nhìn chứ? Hay là....các người muốn người thật?

Giọng điệu khiêu khích trắng trợn, cô ta mỉm cười âm hiểm nhìn sâu vào mắt hai người, ý nói thực sự sẽ làm vậy nếu cô ta thích.

Đúng vậy, đó chỉ là hình nộm làm bằng bao cát có trọng lượng như người thật và được hóa trang với mái tóc và quần áo giống y hệt Ánh Dương. Đặc biệt ròn rọt là khi lật người hình nộm lại, trên mặt là tấm vải trắng ghi tên ÁNH DƯƠNG đỏ chói.

Nhìn nụ cười kinh khủng của Bảo Ngọc, Như Tuyết cảm thấy cô ta điên rồi, thực sự điên rồi..... Quả thật cô ta có thể làm bất cứ chuyện gì bởi cô ta đã không còn quan tâm đến hậu quả hay tương lai nữa. Nghĩ vậy, trong mắt cô dần hiện lên nỗi khiếp sợ xen lẫn với căm thù.

Hai tay càng nắm chặt, răng lại cắn sâu hơn, vị lợm lợm của máu trong miệng không làm cô ghê rợn bằng bản mặt điên cuồng của người phụ nữ kia.

- Chúng ta tiếp tục trò chơi nhé – Sau một hồi không thấy ai lên tiếng, Bảo Ngọc nháy mắt bí ẩn, cười tùm tùm đưa tay vẫy bọn họ – Lên đây nào!

Nín thở nhìn sâu vào mắt cô ta lần nữa, Như Tuyết quay sang lối cầu thang trước mặt, thở mạnh ra rồi lấy tốc độ của bão táp và phần nộ trong lòng nhanh như chớp phi lên.

Những người khác vội vàng theo sát cô.

Cầu thang xoắn vòng quanh một cột trụ to màu xanh đưa họ lên tầng sân thượng cao nhất của ngôi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Đứng ở cửa sân thượng, mọi người đảo mắt nhìn quanh. Ánh nắng chói chang giữa trưa khiến họ phải nheo mắt lại.

Sân thượng rộng lớn được lát gạch đỏ. Mặt trời chính ngọ chiếu thẳng vào cang khiến màu đỏ đậm vào mắt đau nhói.

Khiếp sợ nhất là sân thượng không hề có tường cao bao quanh mà chỉ có một hàng gạch thấp tè, vô cùng nguy hiểm.

Giây phút nhìn thấy con gái đang đứng giữa sân trong chiếc váy trắng nguyên vẹn như buổi sáng, Như Tuyết thở phào một hơi, đồng thời lại đau lòng không thôi trước khuôn mặt bỗ bùng vì nắng và sợ hãi của con. Cô vội vàng bước về phía đó, miệng thốt gọi con:

- Ánh Dương.

- Mẹ, mẹ ơi....Mẹ...e...e... – Vừa nhìn thấy mẹ, Ánh Dương liền giãy dụa kịch liệt, hai tay cố vươn về phía mẹ, vừa khóc vừa gọi to.

Trái tim người làm mẹ đau đớn như trăm ngàn mũi kim xuyên qua. Những giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của con chẳng khác nào từng giọt axit giổ vào đầu.

Đưa hai tay ra trước, Như Tuyết run run vỗ về con:

- Đừng sợ, mẹ ở đây....Bé con....ngoan...không sợ....

Vừa nói cô vừa vội vàng tiến về phía trước.

Nào ngờ cô mới đi được hai bước, bóng người đằng sau đã lộ diện.

Là người đàn ông mặc bộ đồ tài xế cô đã nhìn thấy, chỉ là khuôn mặt bây giờ không phải lúc đó.

Khuôn mặt lạnh băng và dữ dằn của người đàn ông nhìn chằm chằm Minh Vương.

Trên tay anh ta cầm một sợi dây thừng.

Lúc này mọi người mới chú ý bao quanh bụng Ánh Dương là một sợi dây to mà đầu kia nằm gọn trong tay người đàn ông.

Bảo Ngọc chậm chạp và quỵến rũ bước từng bước từ mép ngoài về phía họ.

Dáng đi của cô ta uyển chuyển và uốn lượn không khác gì một con rắn đang trườn đến gần con mồi, mỉm cười nhìn Như Tuyết nói:

- Bình tĩnh....Như vậy không vui chút nào...

Cô ta nhú mày đảo mắt nhìn chân mọi người rồi duyên dáng giơ tay lên.

Người đàn ông hiểu ý, gạt mạnh sợ dây, Ánh Dương liền loạng choạng trượt về sau.

Vài người sợ hãi hét lên, trong đó có Như Tuyết.

- Dừng lại....dừng mà....dừng làm đau con bé. – Cô ghen ngào van xin, ánh mắt đau đớn nhìn con. Giờ này cô hoàn toàn thấm thía câu nói “đánh con mà nhắm vào tim mẹ”.

Bảo Ngọc lạnh lùng nhướn mày thách thức, tay tiếp tục giơ lên, người đàn ông đồng thời tăng thêm lực đạo làm dây thừng càng xiết chặt vào bụng Ánh Dương. Bé đau đớn hét lên, càng giãy dụa kịch liệt hơn.

Như Tuyết cuống cuống lui lại, hốt hoảng la lên:

- Bé con.....ngoan....ĐỪNG GIẤY DỮA..... – Cô quay sang nhìn Bảo Ngọc khẩn thiết – Đừng làm vậy....Tôi xin cô.....Tôi xin cô mà.....

Cô cố gắng hít thở để lấy lại bình tĩnh. Nhưng giờ phút này điều đó không hề có tác dụng, giọng cô vẫn run lên, nước mắt nói trong tiếng khóc:

- Bảo Ngọc.....người cô muốn là tôi, không phải Ánh Dương...Thả con tôi ra....cô muốn làm gì tôi cũng được.....

- Bảo Ngọc cô nên biết đang làm gì....Thả con bé ra, tôi sẽ coi như không có chuyện gì.

Minh Vương bước lên ôm lấy vai Như Tuyết, cô gần như không đứng nổi vì áp lực của nỗi đau. Hai mắt anh nhìn chăm chăm Bảo Ngọc, giờ phút này anh hối hận vô cùng vì đã nương tay cho cô ta trước đó. Chưa bao giờ anh hận mình vô dụng như bây giờ, vậy mà giọng nói vẫn phải cố tỏ ra bình tĩnh và nhẹ nhàng.

Nghe anh nói vậy, Bảo Ngọc cười khịch tướng:

- Nhưng tôi lại muốn anh coi như có chuyện gì đấy.

Nói xong, ánh mắt cô ta đột nhiên trở nên sắc bén, giận dữ nhìn anh, phất tay về phía người đàn ông kia. Ánh Dương lập tức bị lôi đến gần mép ngoài cùng kèm theo vài tiếng kêu kinh hoàng.

Như Tuyết khiếp sợ gào lên, tim như nhảy khỏi lồng ngực:

- ĐỪNG....ĐỪNG MÀ.....DỪNG LẠI...DỪNG LẠI NGAYYYYYY.....

- Đến bây giờ anh vẫn còn dám dùng thái độ như vậy với tôi? Trần Minh Vương, anh có biết tôi rất căm ghét bản mặt đó của anh không? – Càng nói rằng Bảo Ngọc càng nghiền chặt vào nhau, hai ngọn lửa đỏ rực như màu gạch sục sôi trong mắt.

Người đàn ông kia phối hợp ăn ý, đưa tay lắc nhẹ người Ánh Dương như đồng hồ quả lắc, thích thú nhìn bé sợ hãi hét lên và nghe rõ tiếng kêu gào của từng người.

- Long Tận, mày muốn thì nhắm vào tao, đừng có hèn hạ lấy con gái tao ra uy hiếp.

Minh Vương âm trầm nhìn người đàn ông đang nắm lấy Ánh Dương, răng nghiền chặt lại, các khớp tay kêu răng rắc. Chỉ hận không thể xé thịt tên đó ngay.

- Đúng vậy, nếu mày là đàn ông thì đến đây đấu tay đôi với tao....Đừng lấy trẻ con ra che chắn. – Quang Tiệp cũng bước lên, rít qua kẽ răng.

Người đàn ông tên Long Tận đó chính là một đại ca trong giới giang hồ, từng bị Minh Vương xóa sổ bằng nhóm, không ngờ hắn ta lại trốn được, bây giờ còn dám giúp đỡ Bảo Ngọc bắt cóc người.

Những lời khiêu khích của hai người không hề khơi gợi một chút cảm xúc trên khuôn mặt lạnh băng của người đàn ông.

Vẫn nhìn chăm chăm Minh Vương từ đầu, trong mắt Long Tận lóe lên tia ngạo độc như muốn nhai thịt, uống máu anh.

Người đàn ông này là kẻ thù lớn nhất của hắn. Hắn ta vừa hủy hoại địa bàn, cướp đàn em của hắn lại còn chiếm được trái tim người hắn yêu.... Đã thế hắn còn không quý trọng, vô tình đặt tất cả dưới chân nhấm nát.

Long Tận yêu Bảo Ngọc từ lần đầu tiên họ chạm mặt nhau trong một vụ làm ăn. Nhưng trong mắt, trong tim cô ta luôn chỉ có Minh Vương. Cho dù hắn có làm gì, có gần bó với cô ta lâu như thế nào, thậm chí là hi sinh cả tính mạng thì cô ta vẫn không thể yêu hắn.

Có lúc hắn rất hận, chỉ muốn cường bạo cô ta cho rồi nhưng cuối cùng lại không vượt qua được tình yêu hèn hạ của mình.

Hắn biết cô ta điên rồi, điên vì tình nhưng hắn không hề ngăn cản, càng không thể tức giận mà chỉ thương tâm vô cùng bởi chính hắn cũng đang đắm chìm trong thứ tình cảm điên cuồng đó.

Có lẽ do họ cùng là con chiến của tin đồ mù quáng vì tình cho nên hắn có thể hiểu tại sao cô ta làm vậy. Đồng ý giúp cô ta mặc cho biết sẵn tương lai chào đón hắn chắc chắn là cái chết hoặc ngục tù tăm tối.

Bảo Ngọc liếc nhìn Long, vẻ mặt hắn ta vẫn lạnh lẽo và kiên định như tảng đá, sau đó cô ta nhìn Như Tuyết, cười nhẹ nói:

- Được rồi.... Tôi sẽ theo ý nguyện của cô.....Đến đây, tôi sẽ tha cho con cô.

Cô ta dịu dàng đưa tay về phía trước.

Như Tuyết hít sâu một hơi, định dậm bước nhưng tay ngay lập tức bị nắm chặt.

Minh Vương nhìn cô do dự, không nỡ buông ra.

Cô trao cho anh tia nhìn mãnh liệt, trong mắt là quyết tâm rõ ràng, sau đó giật mạnh tay anh, dứt khoát đi nhanh về phía Bảo Ngọc.

Khi chỉ cách cô ta vài bước chân, Bảo Ngọc nhanh nhẹn kéo giật cô về phía mình. Một con dao găm bỗng từ đâu xuất hiện, kề ngay vào cổ cô.

Cô ta vui sướng nhìn mọi người hít một hơi lạnh, quay lại hást đầu ra hiệu Long Tồn thả người.

Không còn sợi dây quấn quanh bụng, Ánh Dương vội vàng chạy về phía mẹ khóc:

- Mẹ, mẹ ơi.

- Đi về phía bố, nhanh lên. – Như Tuyết gấp gấp hét lên với con.

Nhưng Ánh Dương không nghe, liên tục lắc đầu, khóc òa nói:

- Không...không...Ánh Dương muốn ở bên mẹ cơ...

- Ánh Dương ngoan....nghe lời...mẹ không sao đâu...đừng sợ.

Như Tuyết nước mắt rơi như mưa, nhẹ nhàng đỡ dành con. Cô cố gắng với tay đến má Ánh Dương. Ngón tay dính đầy nước mắt của con làm cô đau đốn rụng rời.

- Bé con, ngoan....nhanh lại đây. – Minh Vương cũng dịu dàng giơ tay ra gọi.

Nghe vậy, Ánh Dương nhìn bố rồi nhìn chăm chăm vào mặt mẹ hồi lâu, ôm chặt chân mẹ hơn sau đó dứt khoát chạy nhanh về phía bố.

Minh Vương vội vàng ôm con vào lòng, qua loa vỗ về rồi đưa cho bà Ella. Ánh mắt anh lại quay về phía Như Tuyết đang ở trong tay Bảo Ngọc.

- Tĩnh táo lại đi, cô không muốn làm vậy đâu. – Ánh Dương đã an toàn, Như Tuyết không còn áp lực nặng, dần dần bình tĩnh lại, nắm chặt khuỷu tay của Bảo Ngọc nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Nghe vậy, cô ta liền dí chặt con dao vào cổ cô, sát lại gần nói nhỏ:

- Tôi biết rõ mình đang làm gì. Tốt nhất cô nên ngoan ngoãn phối hợp.

Người con gái mình yêu đang ở trong tay người đàn bà mình hận nhất trên đời, Minh Vương sốt ruột đến phát điên, vội vàng hô to lên:

- Bảo Ngọc, rút cuộc cô muốn gì?

- Anh trở nên thiếu kiên nhẫn như vậy từ khi nào? – Bảo Ngọc nhìn về phía anh đang nắm chặt tay, hai mắt như muốn phun ra lửa trừng cô ta, sau đó giọng điệu nhẹ nhàng như tơ vang lên – Có phải tôi muốn gì anh cũng đáp ứng?

Âm thanh chưa kịp truyền xa đã bị gió cuốn đi. Nhưng giờ phút này ai cũng tập trung cao độ, có thể bắt kịp từng từ cô ta thốt ra.

Mọi người âm thầm hít sâu trước câu hỏi đầy ý nghĩa của cô ta.

- Đúng. – Minh Vương mặt không đổi, lạnh lùng khẳng định.

Ánh mắt Bảo Ngọc chứa tia mắt mát nhìn anh, sau đó lấy lại độ cọt nhà, bình thản hỏi:

- Kể cả tính mạng của anh?

Lần này tất cả khiếp sợ nhìn Bảo Ngọc, bà Ella vẫn im lặng từ nãy vội vàng bước lên, nhìn cô ta khuyên ngăn:

- Bảo Ngọc, con điên rồi... đừng làm điều dại dột như vậy, dừng lại đi.

- Đúng vậy. – Minh Vương vẫn bình tĩnh đáp như không có chuyện gì.

Bà Ella nghe xong liền quay phắt về phía con trai không thể tin nổi. Bà vội vàng lắc đầu, sống mũi cay cay gào lên với con:

- CON ĐIÊN RỒ!...HAI NGƯỜI ĐỀU ĐIÊN RỒ!... ĐIÊN HẾT CẢ RỒ!... Các người dừng lại...dừng hết lại cho tôi!...CÓ NGHE THẤY KHÔNG?

Lời nói của bà không hề có tác dụng, Minh Vương vẫn lạnh lùng nhìn Bảo Ngọc, bước về phía trước.

- Chỉ cần cô thả cô ấy, tôi sẵn sàng chết ngay lập tức.

Lời anh vừa dứt không khí lập tức ngưng trệ. Mọi người trợn trừng mắt không dám tin những gì mình nghe được. Quang Tiệp cũng sợ hãi, vội vàng kéo

tay anh quát:

- Cậu điên rồi.

Minh Vương không quan tâm, nhìn sâu vào mắt anh rồi hất mạnh tay anh ra, bước về phía trước, mắt vẫn nhìn chăm chăm Bảo Ngọc, nghiêm túc hỏi:

- Thế nào?

Thật không ngờ anh có thể trả lời dứt khoát và nhanh gọn như vậy. Thực sự không có lấy dù chỉ một tia do dự hay cân nhắc trong mắt anh. Bảo Ngọc đau đốn nở nụ cười thê lương.

- Anh thực sự có thể chết vì cô ta....vì cô ta.

Cô ta lắm bả nói, đây là câu khẳng định chứ không phải câu hỏi nữa.

Đờ đẫn nhìn người đàn ông cô từng căm ghét đến nỗi không bao giờ muốn nhìn thấy lần thứ hai trong đời, Như Tuyết nghĩ mình nghe nhầm.

Chỉ khi anh từng bước tiến về phía trước, cô mới liều mạng lắc đầu, nước mắt lại không ngừng chảy ra, quát lên:

- Không cần...tôi không cần anh chết vì tôi....Trần Minh Vương, anh nghe không? Tôi không cầnnnnn.....

Nhưng anh không hề dừng lại, chỉ nhìn cô cười âu yếm.

Bất chợt Bảo Ngọc bừng tỉnh, vội vàng cửa nhẹ lưỡi dao vào cổ Như Tuyết. Một dòng máu nóng chậm chậm chảy ra từ vết rách, thấm vào chiếc áo sơ mi sáng màu của cô. Nhưng cô ta không động lòng, hết lớn:

- Dừng lại.

Mọi người lại hoảng hốt bịt chặt miệng vì phần nộ và sợ hãi.

Ánh Dương òa khóc nức nở, người không ngừng nhào về phía trước.

Bà Ella đau lòng ôm chặt cháu, ánh mắt khiếp sợ và lo lắng nhìn Như Tuyết.

Minh Vương lập tức dừng chân, đau đốn nhìn vết thương trên cổ cô, trong mắt anh giờ này cũng ngập tràn màu đỏ, trong miệng là mùi máu nồng đậm.

- Tôi muốn hỏi anh một điều.

Anh bất động hằm hằm nhìn cô ta chờ đợi.

Mọi người cùng nín thở lắng nghe.

Cái nắng gay gắt rọi xuống đầu từng người. Mồ hôi nhòp nhúa đầy mặt nhưng không ai dám dơ tay gạt đi.

- Nếu không yêu cô ấy.....anh sẽ lấy.....tôi chứ?

Bảo Ngọc nhìn sâu vào mắt Minh Vương, thận trọng hỏi. Đường như câu trả lời của anh là yếu tố quyết định tất cả của cô ta.

Mọi người cũng quay lại quan sát nét mặt anh, hồi hộp chờ câu trả lời.

Im lặng nhìn người mình yêu một lúc rồi nhìn thẳng vào mặt cô ta, Minh Vương thành thật đáp:

- Bảo Ngọc, cô hiểu rõ tôi mà.... Cho dù không có cô ấy, tôi cũng không đời nào nghe lời bố mẹ lấy cô.

- Thế còn những người khác? – Cô ta chưa từ bỏ hi vọng hỏi tiếp.

Nghe vậy, anh cười nhẹ, ánh mắt mơ màng tưởng tượng ra tương lai nếu thật sự như vậy thì anh sẽ làm gì?

- Tôi không nghĩ mình sẽ độc thân suốt đời....Có thể tôi sẽ lấy đại một người nào đó....với điều kiện là người đó cũng không yêu tôi.....nhưng chắc chắn.... không phải cô. – Anh nhấn mạnh mấy chữ cuối cùng.

- Tại sao? Tại sao anh tha lấy đại một người cũng không muốn lấy em? – Bảo Ngọc điên cuồng hét lên, không thể chấp nhận sự thật tàn khốc như vậy. Anh tha lấy một người không yêu mình, không quan tâm cô ta như thế nào cũng không đồng ý lấy cô?

Nhìn cô gái đang nổi điên trước mặt, Minh Vương thờ dãi nói:

- Bởi tôi không muốn làm khổ cô hay bắt cứ cô gái nào....Nếu người đó không yêu tôi thì sẽ không bị tôi làm tổn thương....Thật lòng mà nói...Tôi đã từng coi cô như em gái.

Lời nói chân thật nhưng đầy tàn nhẫn của anh như những nhát dao ngọt lịm, từ từ cửa vào tìm Bảo Ngọc. Tuy anh nói là muốn tốt cho cô, không muốn làm tổn thương cô.... nhưng có gì đau đớn hơn trong tình yêu khi người mình yêu lại vì không muốn tổn thương mình, vì không thể yêu mình mà làm vậy? Nụ cười thay người đó còn coi mình như người thân. Điều đó khác gì chặt đứt cơ hội, chặn đứng tình cảm của đôi phương. Người thân làm sao có thể yêu người thân?

Bảo Ngọc đau đớn ngửa mặt lên trời cười to, nụ cười mới thê lương và rớm máu làm sao!

Mọi người ngơ ngẩn nhìn cô không biết nên biểu hiện như thế nào? Căm hận thì không đến nhưng thương hại thì không thể....bởi những việc cô ta làm.

Chỉ có Long vẫn nhìn chăm chăm Bảo Ngọc, nỗi đau của cô như được nhân bản trên khuôn mặt và ánh mắt hắn.

Đưa tay gạt giọt nước mắt trên má, Bảo Ngọc nhìn anh vô vọng nói:

- Anh thật tàn nhẫn....Anh đúng là rất tàn nhẫn. – Hít sâu một hơi, cô ta lấy lại bình tĩnh, ánh mắt lóe lên tia quyết liệt. – Được.... Vậy thì anh hãy CHẾT ĐI.

Dứt lời cô ta đẩy mạnh Như Tuyết về phía trước, mũi dao sáng bóng, nhọn hoắt lao về phía lưng cô.

Minh Vương vội vàng ôm lấy Như Tuyết quay một vòng, con dao của Bảo Ngọc lập tức cắm phập vào lưng anh, máu tươi xối xả chảy ra.

Không lưu tình rút ra, cô ta tiếp tục đâm về phía trước.

Mặc dù cảm nhận được lưng áo ướt thẫm, cái đau buốt nhói truyền thẳng đến não, Minh Vương vẫn không quan tâm, vội dùng tay không đón lấy lưỡi dao sắp sửa chạm vào mặt Như Tuyết, tay kia vẫn ôm lấy thân thể cô, ghì sâu vào lòng mình.

Bất ngờ giờ chân lên dùng hết sức đá vào người Bảo Ngọc làm cô ta văng ra xa lăn tròn trên mặt đất, đồng thời anh cũng bị dội ngược về phía sau, đập lưng xuống nền gạch cứng rắn. Tiếng kim loại “choang” rơi xuống ngay đó

Đứng bên cạnh, Long Tận vội vàng xông lên định nhặt con dao tấn công anh.

May mà Quang Tiệp đã nhanh chóng giờ chân đá vào chân hắn trước. Hắn ta ngã người đập thẳng xuống đất, chưa kịp ngẩng đầu đã bị anh đè chặt người đâm tới tấp vào mặt.

Sự việc xảy ra quá nhanh, mọi người chưa kịp nhìn rõ thì tất cả đã xong.

Ai cũng khiếp sợ mở trừng mắt nhìn hiện trường mới đó vài giây đã thay đổi chóng mặt.

Cùng lúc đó, những anh cảnh sát mặc đồng phục xanh từ cửa ập vào, bắt lấy hai kẻ kia còng tay lại.

- Minh Vương.. tỉnh lại đi...tỉnh lại đi...anh đừng làm “em” sợ. – Như Tuyết ôm lấy Minh Vương, không ngừng lay gọi. Nước mắt cô rơi lã chã lên mặt anh.

Lúc này mọi người mới chú ý, vội vàng nhìn về phía họ. Bà Ella bế Ánh Dương hốt hoảng xông đến gọi con. Trên mặt bà cũng giàn dụa nước mắt, không còn một chút lý trí nào.

- Vương, mở mắt ra nhìn mẹ này... con đừng làm mẹ sợ.

Đang đưa tay kiểm chặt Long Tận, Quang Tiệp vội vàng tái mặt nhìn về hướng này.

Mọi người đều kinh hoàng bật thốt lên.

Trong giây phút tưởng chừng bị kịch lại tiếp diễn.

Đột nhiên, Minh Vương mở mắt ra, vẻ mặt hơi nhột nhạt nhìn Như Tuyết đang khóc sụt sùi, cười nhẹ an ủi:

- Anh không sao, chỉ hơi đau lưng vì bị đập xuống đất thôi.

Nghe vậy mọi người mới thở phào một hơi.

Như Tuyết bắt ngờ bật khóc to hơn, ôm chặt anh vào lòng, tức giận mắng:

- Khốn kiếp....đồ tồi...anh làm em sợ chết rồi. Hu Hu....

Anh từ từ ngồi dậy ôm cô vỗ về, sau đó lại thành ôm cả ba người “phụ nữ” đang khóc lóc thảm thiết.

Sau đó, hai bác sĩ đến sơ cứu cho Minh Vương.

Khi họ xé toạc lưng áo đằng sau ra, vết thương đỏ tươi nhìn rất ghê sợ.

Như Tuyết vội vàng bịt chặt mắt con gái hít sâu một hơi.

Đến khi lau rửa sạch sẽ vết thương, bác sĩ nói vết thương nhìn vậy nhưng không sâu, không có gì đáng ngại, chỉ cần khâu vài mũi là được, cô mới yên tâm.

Vết thương ở bàn tay anh cũng được rửa sạch và băng bó cẩn thận.

Khoảng nửa tiếng sau, mọi người lần lượt rời khỏi đó.

Khi đã đứng bên ngoài cánh cổng to lớn kia, Như Tuyết quay đầu nhìn ngôi nhà. Bây giờ nó lại trở về yên ắng và hoang tàn như trước, chỉ là cánh cổng đã bị niêm phong chặt.

Cô ngược mắt nhìn Minh Vương bên cạnh, anh cũng đang mỉm cười, dịu dàng nhìn cô.

Từ từ hít sâu một hơi rồi thở ra, cô cười nắm tay anh cùng nhau rời khỏi, đồng thời cùng bỏ lại quá khứ đáng sợ và khó quên sau lưng.

Ánh nắng gay gắt vẫn chiếu xuống, tạo thành nhiều cái bóng dưới đất.

Ngồi trong lòng mẹ, không ai chú ý đến Ánh Dương đang vòng hai tay ôm cổ mẹ nhìn phía sau.

Trong con người to tròn đen kịt của bé phản chiếu một ánh mắt nhẹ nhàng và thanh thản khác.

CHƯƠNG 35: LÀ NGU NGỐC....HAY LÀ THÔNG MINH?

Mấy ngày sau, vụ việc đã lắng xuống. Ánh Dương không hề bị ảnh hưởng tâm lý, khóc một trận thật đã rồi thôi.

Ngày hôm đó là ngày đổ nước mắt nhiều nhất trong cuộc đời mẹ con Như Tuyết.

Có điều bây giờ ngồi kể cho hai người bạn, cô vẫn còn sợ hết hồn khi nhớ đến phản ứng của người thân, đặc biệt là mẹ mình.

Buổi chiều hôm đó, xe ô tô của Minh Vương đưa hai mẹ con về nhà. Vừa vào cửa, chưa kịp hiểu chuyện gì, Như Tuyết đã bị mẹ cầm chổi đánh tới tấp lên người.

Theo phản xạ tự nhiên, cô cuống quýt chạy, vừa né tránh vừa hỏi:

- Có chuyện gì vậy mẹ?

- Cô còn dám hỏi? Hôm nay tôi không đánh chết cô tôi không phải mẹ cô. – Bà Hoa vừa cầm chổi đuổi theo dáo dít vừa tuyên thệ.

Về mặt tức giận ngút trời của mẹ ngay sát phía sau khiến cô nghệt ra chẳng hiểu gì. Quay sang nhìn bố, anh trai và chị dâu xin trợ giúp, nào ngờ mặt bọn họ cũng kinh khủng không kém. Anh Minh còn ung dung vất hai tay trước ngực, đứng đưng xem cô bị mẹ đánh.

Vậy là hai mẹ con cứ đuổi nhau quanh sân như chuyện hài.

Như Tuyết đau khổ nghĩ, hôm nay là ngày gì vậy? Vừa trải qua thập tử nhất sinh bây giờ về đến nhà vẫn gặp rắc rối là sao? Không lẽ hôm nay là ngày tận thế của cô? Chất adrenalline của mẹ tuôn ra ào ào trong lúc tức giận quá là lợi hại, phút chốc biến thành siêu nhân khiến cô chạy thực mạng mới cảm cực được.

Cũng may sau đó Minh Vương vội vàng đến che chắn trước mặt cô, nếu không hôm nay thoát được tay từ thần cũng không thoát khỏi tay mẹ.

- Mẹ à.

Anh vừa mở miệng đã có hàng loạt ánh mắt như phi tiêu phóng về phía mình. Bà Hoa hằm hè nói:

- Ai là mẹ anh?

- Mẹ.....

Thấy anh bị mẹ mắng, đang nấp đằng sau, cô vội vàng thò đầu ra, vừa cất giọng đã bị mẹ trừng mắt chui tọt xuống bụng.

- Tôi cũng không còn là MẸ CÔ. – Bà Hoa gầm lên.

Như Tuyết giật thót tim, đưa tay lên vỗ ngực. Bây giờ cô mới biết mẹ mình cũng là một thành viên trong nhóm sư tử Hà Đông.

Nở nụ cười nín nọt, cô vừa định lần la đến gần mẹ ăn năn. Nào ngờ bà Hoa bất chợt chuyển sang buồn rười rượi, nước mắt bắt đầu tuôn ra, vừa sụt sịt quệt mũi vừa mếu máo nói khiến cô trở tay không kịp:

- Trong mắt cô làm gì có người mẹ này? Xảy ra chuyện tày đình như thế mà không thèm cho ai biết. Chẳng may lúc đó cô và Ánh Dương xảy ra chuyện gì thật thì tôi biết tính sao?

Cuối cùng Như Tuyết hiểu ra ngọn ngành, liền trừng mắt với Minh Vương. Thì ra kẻ chỉ điểm là anh, vậy mà anh còn vô tư đứng đó như không biết chuyện gì, thậm chí còn sắm vai anh hùng cứu mỹ nhân? Đúng là mặt dày vô đối.

- Trùng gì mà trùng? Nếu cậu ta không nói cho thằng Minh biết thì cô định giấu lẹm đi đấy phỏng? – Bà Hoa găm gừ nhìn con, sau đó quay sang Minh Vương nghiêng răng nghiêng lợi – Mà cậu cũng quá đáng, đợi mọi chuyện xong hết rồi mới báo cho chúng tôi.

Nhìn mẹ ngồi trên bậc thềm, cây chổi đặt bên cạnh, khóc lóc thương tâm, Như Tuyết đau lòng và áy náy vô cùng.

Châm chậm quỹ một gối xuống, cô đưa tay lau khô những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt xương sấu đầy nếp nhăn của mẹ, nhẹ nhàng xoa dịu:

- Mẹ...mẹ à....con xin lỗi. Tại con sợ mẹ với bố biết sẽ bị sốc nặng ảnh hưởng đến sức khỏe....Như vậy thì có ích gì? Mẹ đến đó khóc lóc như lúc này chỉ làm sự việc hỗn loạn thêm, con lại phải phân tâm vì hai người. ... Vậy là không nên, có đúng không mẹ?

Ra sức phân giải, cuối cùng cô dùng chiến dịch muôn thuở hữu ích đó là nũng nịu, lấy lòng mẹ.

Sau một hồi, bà Hoa cũng nguôi giận, không nhìn con bằng ánh mắt giết người nữa, nhưng vẫn không nhin được cản năn:

- Vậy sao không nói cho thằng Minh?

- Mẹ xem anh ấy đi, cũng đâu có bốc đồng kém mẹ?- Như Tuyết nhớ lại biểu hiện thấy chết không cứu của anh khi nãy, hừ mũi chế giễu.

Nghe chồng bị chê trách, Hân bắt bình, vừa chỉ vào người mình định mở miệng phản bác đã bị Như Tuyết trừng mắt chặn ngang:

- Cậu xón dấm xen vào? Nên nhớ cậu đang là bà bầu đó, có bảo mẫu suốt ngày đi theo lại còn đòi chạy lung tung?

Hân cứng họng không nói được câu nào. Nhìn lại chồng đang kè kè bên cạnh, đúng là cô không thể đảm trách việc này.

Đắc ý nhìn mọi người bị đuối lý, chỉ có thể hậm hực nhìn mình, Như Tuyết vui vẻ tóm gọn:

- Cho nên, con làm vậy là đúng. Mọi người không cần tức giận nữa.... Dù sao con và Ánh Dương đều bình yên, đó mới là điều nên chú ý, có đúng không ạ?

Cô cười hi hi, mong vẻ tán đồng của mọi người nhưng rất tiếc không ai thêm nói gì, đồng loạt hừ lạnh quay đi.

Vậy là cô chỉ có thể xấu hổ gãi đầu, thở phào vì lại giải quyết xong một việc nhức đầu.

Liếc nhìn chị Huệ và Tuyết Nhi đang cười như được mùa, Như Tuyết không thèm chấp, tu cạn ly nước trên bàn để làm giảm nhiệt cái cổ họng sau khi “tua băng” liên tục trong vòng một giờ.

- Trời ơi, lằng mằng quá, cứ như phim Hàn Quốc ấy.....Tiếc là mình không được chứng kiến tận mắt. – Chị Huệ nói trong tiếc nuối.

- Chị đúng là vô tâm. Nếu chứng kiến tận mắt mà chị không chết ngất tại chỗ thì em sẽ đánh cho chị ngất luôn. – Tuyết Nhi trừng mắt đe dọa.

Nghe vậy Như Tuyết liền dành cho cô bạn ánh mắt cảm kích vô cùng. Rốt cuộc cũng có người nói được lời tử tế, bênh vực lẽ phải.

- Tốt đẹp là mọi chuyện kết thúc rồi.... Không biết Bảo Ngọc sẽ bị xử thế nào? – Tuyết Nhi đưa tay chống cằm nhìn hai người còn lại hỏi.

- Tất nhiên là tù chung thân không thì cũng phải mấy chục năm...đáng đời.

Chị Huệ bĩu môi đáp, đồng thời nhận được thêm hai cái trừng mắt của người bên cạnh. Chị đành im lặng uống nước, trong bụng bồn khoăn không hiểu gần đây con bé Tuyết Nhi ăn nhảm cái gì? Bỗng dưng im lặng và có vẻ sâu sắc hơn, không còn thích đầu miệng với chị. Mà đặc biệt hơn là tự dưng còn đồng cảm với Bảo Ngọc, hại chị tí sắc nước chét vì sốc.

Trầm tư suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng Như Tuyết lên tiếng, phá tan cuộc “đấu mắt” của hai người kia.

- Em muốn đi gặp Bảo Ngọc một lần.

- Cái gì? – Chị Huệ nhảy dựng lên không tin nổi, hai mắt tròn to, trêm mặt viết rõ câu hỏi tu từ to đùng “Mày có điên không?”

Ngược lại Tuyết Nhi chỉ hơi ngạc nhiên nhìn cô, sau đó không nói gì, ngồi im chờ cô giải thích.

- Em muốn nói chuyện với cô ta. Em cảm thấy chuyện này....không hẳn là như vậy. – Như Tuyết nhú mồm đáp.

Có gì đó thôi thúc cô đi gặp cô ta, cô cũng không hiểu cảm giác này là sao? Chỉ biết mọi chuyện có vẻ mơ hồ và quá dễ dàng.

- Mày điên vừa thôi... Thấy rảnh rồi quá thì đi gặp lão Vương nhà mày mà....

Chị Huệ chuẩn bị dạy đời thì đã bị Tuyết Nhi ngắt lời, cô chỉ bình tĩnh nói:

- Mình đồng ý. Nếu muốn thì cậu cứ đi đi.

Nghe vậy, Như Tuyết mỉm cười với bạn cảm kích. Tuyết Nhi cũng cười đáp lại. Trong mắt hai người dường như có một tia cảm xúc giao nhau rồi ngay lập tức biến mất.

Chỉ có chị Huệ là đau khổ ngã ngửa trên ghế, hai tay ôm đầu tỏ vẻ chịu thua độ điên cuồng của hai người. Nhưng họ không để ý, chỉ nhìn nhau cười vui vẻ.

Trong phòng làm việc có một quầy bar nhỏ để thư giãn, Minh Vương và Quang Tiệp đang ngồi trên ghế nói chuyện. Trước mặt họ là vài nhãn hiệu rượu nổi tiếng khác nhau.

Lắc lắc ly rượu trên tay, Quang Tiệp khinh khỉnh nhìn về mặt hồng hào, tràn đầy khí thế chẳng giống một bệnh nhân chút nào của Minh Vương, chốc chốc lại tự cười một mình, ánh mắt mơ màng, trong suốt.

Uống cạn một hơi, không thể chịu nổi vẻ mặt si dại đó, anh tức giận đặt mạnh chiếc ly xuống bàn, rùng mình nói:

- Vứt ngay về mặt ghế tôm ấy đi.

Minh Vương lườm anh một cái, tiếp tục nhắm nháp hương vị nhẹ nhàng thoang thoảng của vang đỏ, khóe miệng lại nhấc lên cao.

Thấy vậy anh liền nói mát:

- Mới được người ta quan tâm có hai, ba ngày đã như thằng ngu, ngơ ngẩn ngẩn. Đến lúc cô ấy nói yêu chắc cậu chuyển nhà đến khoa tâm thần bên Châu Quỳ luôn.

Vậy mà phản ứng của Minh Vương chỉ là cười sung sướng.

Nhìn vẻ mặt đắc ý của bạn, Quang Tiệp bắt đầu tự hỏi: Chỉ số IQ của cậu ta có phải bị rơi *** theo cấp độ yêu rồi không? Nghĩ vậy anh đành phải tạt gáo nước lạnh, đưa cậu ta trở về hiện thực tàn khốc:

- Với tiến độ này, chắc là chỉ khoảng mấy chục năm nữa cậu sẽ được như ý.... Lúc đó, hai người nắm tay nhau trước cực dân chính, đằng sau là con của Ánh Dương đẩy xe lăn cho cậu.

Câu nói của anh liền đánh thức Minh Vương, về mơ màng trong mắt rút đi, con người dần lấy lại tiêu cực. Anh nhíu mày nhìn bạn hỏi:

- Vậy theo cậu tôi phải làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhâm Lân Ki Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Cố ý kéo dài thời gian cho bạn sốt ruột, Quang Tiệp ung dung vắt hai chân lên nhau, giờ bao thuốc ra nhưng Minh Vương từ chối.

Từ hôm Như Tuyết gặp anh trước cửa nhà, cô đã nói mình ghét mùi thuốc lá, vì vậy anh liền thực hiện kế hoạch cai thuốc.

Quang Tiệp thấy vậy bĩu môi khinh thường, rút một điếu ra châm lửa rồi rít vài hơi, sau đó mới thông thả nói:

- Cậu cứ im lặng theo sau cô ấy là không ổn. Thực ra con gái rất dễ mềm lòng và nhỏ mọn. Như Tuyết dù có mạnh mẽ và lạnh lùng đến đâu thì vẫn là con gái. Chỉ cần cậu nhớ kỹ hai điểm đây là được. — Anh cười đắc ý nhìn bạn.

- Không hiểu.

Minh Vương tỉnh bơ đáp làm anh tức đến co giật cơ mặt.

Lần này thì đúng là bằng chứng xác thực khẳng định suy nghĩ vừa rồi của anh.

Đành thở dài chán nản, Quang Tiệp chậm rãi nói từng từ như đang giải thích cho người thiếu năng:

- Tức là cậu cần phải dùng cái gì đó tác động mạnh đến cô ấy, ví dụ như ra về yếu đuối để cô ấy động lòng thương. Phụ nữ luôn có tình mẩu tử trong người, huống chi cô ấy đang là mẹ rồi.... Nhưng như vậy vẫn chưa đủ liều đối với Như Tuyết – Anh chống cằm, dăm chiêu hồi lâu rồi dùng tay bấm tách một cái, như đã có sáng kiến trong đầu, cười mờ ám nhìn Minh Vương – Cậu phải để cho cô ấy ghen.... Đúng vậy....chính là ghen. Người phụ nữ khi ghen là đáng sợ nhất, đồng thời cũng dễ chinh phục nhất. – Anh vỗ tay lên đùi kêu “đét” một cái, sáng khoải khẳng định.

Về mặt tràn đầy tự tin và thành công của bạn không làm Minh Vương tin tưởng lắm, nhưng cũng đáng để thử một phen bởi anh không muốn viễn cảnh đó sẽ xảy đến với mình trong tương lai.

Vậy là hai người đàn ông tài giỏi và nổi tiếng trong xã hội đen bắt đầu tính kế “bắt nạt” một cô gái yếu đuối.

Ngoài trời, những tia nắng như đang mỉm cười nhìn họ.

Trong phòng thẩm phạm nhân, Như Tuyết ngồi trên ghế, tay để lên bàn chờ đợi anh công an dẫn người vào.

Liếc mắt nhìn căn phòng nhỏ màu xanh thẫm với một cửa ra vào, không có cửa sổ. Chẳng có gì ngoài hai chiếc ghế đối diện nhau, xen kẽ là một chiếc bàn khá lớn. Trong phòng chỉ có mình cô và anh công an mặc đồng phục xanh truyền thống đứng nghiêm trang cạnh cửa canh gác.

Không gian tĩnh lặng vô cùng, nghe rõ mồn một tiếng kêu vù vù của chiếc quạt trần trên đỉnh đầu.

Khoảng năm phút sau, anh công an khác bước vào phòng, theo sau là Bảo Ngọc đang bị còng tay.

Anh ta bình tĩnh mở khóa cho phạm nhân rồi đứng bên còn lại của cánh cửa cùng người kia làm nhiệm vụ, nhường mười lăm phút riêng tư cho hai người.

Như Tuyết quay lại nhìn, bắt gặp gương mặt hơi xanh xao của Bảo Ngọc. Cô ta đang mặc bộ quần áo kẻ sọc xám trắng của phạm nhân, chân đi đôi dép lê đen giản dị. Không còn là cô tiểu thư đầy tự tin và kiêu ngạo, cũng không còn là cô gái bản lĩnh và tham vọng. Mặc dù vậy, Như Tuyết lại không hề thấy cô ta thảm hại hay đáng thương, thậm chí cô còn thích bộ dạng cô ta lúc này hơn. Cô cảm thấy dường như Bảo Ngọc cũng thay đổi rất nhiều, không phải về bề ngoài mà là về tư tưởng và thái độ.

Như Tuyết cảm nhận điều đó khi Bảo Ngọc ngược mắt nhìn cô, ánh mắt hai người chạm nhau.

Trong mắt cô ta chỉ xuất hiện tia ngạc nhiên giây lát, sau đó lại trở về phẳng lặng như nước.

Không hiểu sao cô cảm thấy ánh mắt ấy không còn thù hận hay thâm hiểm, đơn giản chỉ là sự thanh thản và bình yên nhất.

Nhẹ nhàng ngồi xuống ghế đối diện, Bảo Ngọc không tức giận la hét, cũng không dồn dập hỏi Như Tuyết tại sao đến đây? Cô ta chỉ lẳng lặng ngồi đó, chờ đợi cô tự nói ra.

Điều này khiến Như Tuyết nhũn mảy kinh ngạc và cảm giác không đúng trước đó càng mạnh hơn trong lòng.

Dù sao cũng chỉ có mười lăm phút, nên tranh thủ thời gian. Phản ứng của cô ta như vậy cũng tốt, cô mở miệng nói trước:

- Tôi có một vài nghi vấn cần xác thực cho nên mới đến đây.

Bảo Ngọc nhướn mày mời cô tiếp tục. Thấy vậy cô cười nhẹ, nhìn sâu vào mắt cô ta nói chắc nịch:

- Cô thay đổi rất nhiều.... Cô không còn hận tôi như trước, cũng không nóng nảy và cao ngạo nữa.

- Tại sao cô nói vậy? - Bảo Ngọc nhướn mày thích thú với sự chắc chắn của người đối diện.

- Ánh mắt của cô nói cho tôi biết. – Như Tuyết cười nhẹ đáp.

Câu nói của cô làm Bảo Ngọc bật cười lớn, trả lời lập lò:

- Có thể.

- Mặc dù chuyện ngày hôm đó đã kết thúc...nhưng tôi vẫn cảm thấy có nhiều điểm không đúng. – Sau khi khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, Như Tuyết nhướn người về phía trước một chút, nhìn sâu vào mắt Bảo Ngọc nói – Tôi muốn cô giải đáp giúp tôi.

- Cô luôn nhờ sự giúp đỡ của người khác như vậy sao? – Bảo Ngọc liếc mắt chế giễu.

Nhưng Như Tuyết tuyệt không nhìn thấy điểm đáng ghét và khó chịu nào trong mắt cô ta. Cô cười lắc đầu, không trả lời, trực tiếp nói vào chuyện chính:

- Thật ra mục đích của cô không phải là Ánh Dương hay tôi...cũng chẳng phải Minh Vương... thậm chí cuộc bắt cóc đó không hề có ý xấu... Những việc trông có vẻ ghê rợn và ác độc đó chỉ là bề ngoài thôi, có phải không?

- Tại sao cô nói vậy?

Nghe ngữ điệu bình tĩnh của Bảo Ngọc, niềm tin trong Như Tuyết càng vững chắc hơn, cô ngồi lại trên ghế, cười nhẹ phân tích:

- Thứ nhất, tôi nghĩ nếu cô đã dày công sắp xếp kế hoạch kỹ càng đến vậy, tại sao không nhắm vào tôi luôn, còn thêm Ánh Dương cho phiền phức, để rồi lại dỗi lấy tôi uy hiếp Minh Vương? Thứ hai, con bé nói cô không hề làm gì nó. Nếu cô thực sự căm hận tôi hoặc anh ấy đến chết thì cách dễ dàng mà hiệu quả nhất đó là hủy hoại Ánh Dương... Thứ ba, khi đó cô hô là giết Minh Vương nhưng lại tấn công liên tiếp về phía tôi.

Như Tuyết tỉ mỉ chỉ ra từng điểm mâu thuẫn. Đúng là sự việc có vẻ rất ghê rợn nhưng rõ ràng kết quả lại không có gì. Làm cho cô cảm giác tất cả chỉ là dụng cảnh. Lúc đó không nhìn ra là vì bản loạn và mất lý trí. Bây giờ bình tĩnh lại, có thể tỉnh táo mổ xẻ mọi thứ, cô bắt đầu nhìn ra nhiều kẽ hở.

Im lặng nghe Như Tuyết nêu ra từng thắc mắc, Bảo Ngọc không vội phản bác, chỉ cười cười nhìn cô, trong mắt là sự ngạc nhiên cố che giấu.

- Tôi bày trò với Ánh Dương là để dày vò tinh thần của hai người, như vậy còn ác độc và đáng sợ hơn tra tấn thể xác hai người, không phải sao? Còn tôi tấn công cô là để hạ gục Minh Vương dễ dàng hơn vì tôi biết tôi không phải là đối thủ của anh ấy.... Trả lời như vậy được chứ? – Bảo Ngọc gơ hai tay về phía Như Tuyết nghiêng đầu hỏi, trên mặt chỉ là ý cười vô tư.

- Tôi cũng sẽ nghĩ vậy nếu không có một chi tiết.

- Chi tiết gì? – Bảo Ngọc cười thân thiện hỏi.

- Vết thương của Minh Vương... – Như Tuyết nhìn chăm chăm Bảo Ngọc đáp- Bác sĩ nói vết thương của anh ấy chỉ là tĩnh mạch bị đứt, máu chảy ra hơi nhiều, nhìn có vẻ nguy hiểm nhưng thật ra không tổn hại gì, cầm máu ngay là được. Mà hôm đó cô không hề cảm chúng tôi không được mang theo bất cứ ai, thậm chí cô còn để cho tất cả mọi người chứng kiến. – Đúng vậy, hôm đó cô ta ngang nhiên xuất hiện, không hề quan tâm có bao nhiêu người. Mà vết thương của anh quả thật không nặng, chỉ phải khâu tám mũi. - Cô nói cô tấn công tôi là để giết anh ấy, vậy tại sao vết thương của anh ấy lại may mắn một cách cố ý như vậy? Là một người sống trong thế giới ngầm, đã quá quen với bạo lực, tôi tin cô có thừa khả năng làm việc đó.

- Cô nên làm thám tử thì đúng hơn. – Bảo Ngọc từ chối cho ý kiến, chỉ cười khen ngợi.

Như Tuyết lắc đầu cười không quan tâm đến lời khen, sau đó đưa ra đáp án:

- Cô làm tất cả chỉ để biết rõ trong lòng Minh Vương cô là gì và tôi là gì.

Lúc này Bảo Ngọc mới giật mình, không cười nữa, nhìn chăm chăm mặt Như Tuyết, trong mắt cô ta là sự ngạc nhiên tột độ.

Bất ngờ cô ta ngẩng đầu bật cười ha hả, nhìn cô thần phục, thê lương cảm thán:

- Cô là một người quá nhạy cảm và thông minh.... Tôi thua cô cũng đúng.

- Thật ra cô không thua tôi...mà cô thua Minh Vương. – Như Tuyết cười vạch trần.

Nghe vậy, Bảo Ngọc lắc đầu thờ dãi, cười buồn nói:

- Điều này mà cô cũng biết.... Đúng vậy, tôi không thua cô, cũng không thua bản thân mình...tôi chỉ thua anh ấy. – Trong mắt cô ta ánh lên tia buồn thương nhưng không hề có tiếc nuối hay không cam lòng – Tôi muốn biết anh ấy có thực sự chết vì cô không? Và điều quan trọng nhất đó là nhìn rõ nội tâm anh ấy.... Tôi cần sự tuyệt tình nhất để giết chết thứ tình cảm này.

Câu trả lời của Bảo Ngọc khiến Như Tuyết giật mình, mở to mắt nhìn cô ta, há hốc miệng vì kinh ngạc.

Mặc dù cô giỏi quan sát và phân tích suy nghĩ của người khác, nhưng cô chưa từng nghĩ đến ý định thực sự của cô ta là như vậy.

Cần sự tuyệt tình nhất để giết chết tình cảm này? Nói vậy là cô ta đã nhận ra mọi thứ, biết rõ tình cảm của mình chắc chắn đi vào ngõ cụt...nhưng cô ta không hề chọn cách dừng lại như nhiều người mà vẫn hùng hổ đâm đầu về phía trước, trong lòng rõ ràng biết chính xác sẽ vỡ đầu, chảy máu. Cô ta đã đánh cược tất cả, dùng đầu của mình mà cược: Một là bỏ mạng trong ngõ cụt, hai là tông thùng bức tường đó, con đường mới được mở ra. Cô ta dùng một cách thức đau đớn nhất để giết chết một nỗi đau. Đây có được coi là chủ nghĩa tiêu cực không?

Như Tuyết nhìn lại người con gái xinh đẹp và mảnh khảnh trước mặt, nhẹ nhàng hỏi:

- Đã tỉnh táo nhận ra tất cả mà vẫn làm...có đáng không?

- Tình cảm có thể tính toán giá trị được sao? – Bảo Ngọc cười hỏi ngược lại, cũng là tự hỏi chính mình. Huống hồ đó là tình cảm đã theo cô từ từ lớn lên? Nhớ lại những ngày thơ ấu, khi cô là con bé luôn chạy theo anh như một cái đuôi. Lúc nào cũng chỉ muốn gần anh hơn, được anh nhìn mình bằng ánh mắt hiền hòa và nụ cười ấm áp... nhưng anh chưa bao giờ thỏa mãn ước nguyện đó, lúc nào cũng chỉ là vẻ mặt chán chường và lạnh nhạt, tro tro như một tảng đá. Đường như không có bất cứ thứ gì xung quanh có thể ảnh hưởng đến anh, kể cả cô. Nhưng người phụ nữ trước mặt lại dễ dàng làm được điều

đó.

Hiểu rõ là một chuyện, chấp chận lại là chuyện khác. May mà bây giờ cô đã có thể buông xuôi tất cả, bởi cô đã dùng cách tuyệt tình nhất để chặt đứt đường lui của mình, như vậy cô mới không còn cách quay lại vòng luẩn quẩn đó.

- Thật ra...lúc đầu tôi định chôn vùi tất cả cùng cái chết...nhưng sau đó tôi lại không thể làm vậy....vì bố tôi – Bảo Ngọc cười tự giễu nói tiếp.

Đúng là lúc đầu cô định chết cùng anh, sử dụng phương pháp giống như rất nhiều kẻ điên tình khác. Như vậy sẽ không ai có thể tranh giành với cô, anh cũng không thoát khỏi cô.... Phút cuối nhớ đến vẻ mặt đau buồn và bất đắc dĩ của bố. Ông chỉ có một yêu cầu duy nhất đó là cô hãy trân trọng tính mạng của mình.... Vì vậy cô đã kịp ghim chân lại. Kết quả này là vẹn đường nhất, có thể sống chết vì tình cảm của mình, đồng thời vẫn giữ được mạng sống cho bố mẹ.

Bây giờ trái tim đã tĩnh lặng, cô đã vứt bỏ được đoạn tình yêu gai góc đó thì trong tù cũng đâu phải là mất tự do. Xét theo mặt đó, cô đâu có thất bại thảm hại? Nghĩ vậy, Bảo Ngọc cười mãn nguyện.

- Chúc mừng cô.

Sau một hồi lắng nghe và quan sát nét mặt của Bảo Ngọc, Như Tuyết biết cô ta đã thực sự thanh thản. Cô tin cô ta sẽ làm lại từ đầu, những ngày tháng trong tù sẽ giúp cô ta tôi luyện và thu gom được nhiều thứ.

Mặc dù cô ta dùng phương pháp tiêu cực nhất nhưng đâu có quan trọng khi kết quả là thành công? Chỉ cần cô ta chiết để cắt đứt được quá khứ mới mong làm lại từ đầu. Còn nếu cô ta mang theo hối hận và sự tiếc nuối bỏ đi thì chắc chắn sẽ bị nó cầm tù cả đời. Vậy thì có khác gì ở trong tù? Thà rằng vào tù rồi tự do còn hơn là tự do ở trong tù mãi.

Lại nói, việc làm của Bảo Ngọc thực chất là ngu ngốc hay thông minh?

Mỗi người sẽ có cách nhìn và đưa ra ý kiến riêng. Bởi như cô ta nói “tình yêu đo được giá trị sao?” Nếu không đo được thì làm sao biết sự trả giá cho nó là đáng hay không? Cũng đâu có liên quan đến thông minh hay ngu ngốc. Vốn dĩ yêu là điên, lý trí vẫn là nô lệ của con tim.

Nhờ Bảo Ngọc mà Như Tuyết cũng ngộ ra nhiều chân lý đúng đắn và tốt đẹp. Cô nở nụ cười, trong lòng một điểm sáng nữa được khai thông.

Đã hiểu rõ ngọn ngành, Như Tuyết nhìn Bảo Ngọc, nhẹ nhàng hỏi:

- Cô sẽ nhờ luật sư biện hộ chứ?

- Cô thực sự chỉ đến xác định thôi sao? Tôi còn tưởng cô cũng sẽ giống mấy cô gái trong phim, tốt bụng như thiên thần, đến đây để giảng đạo và tha thứ cho tôi hoặc xin giảm nhẹ tội giúp tôi chứ? – Bảo Ngọc cười hỏi Như Tuyết.

Cô cũng cười, thoải mái nói:

- Cô tự hiểu rõ mọi chuyện, cần gì tôi giảng đạo? Tôi cũng chưa bao giờ biết mình là thiên thần...vội lại cô nên nhớ chúng ta đang sống đời thực.... Còn việc giam án thì đó là tính mạng của cô, nếu muốn cô phải tự mình bảo vệ và giữ gìn.

- Không phải cô thù tôi vì đâm anh ấy chứ? – Bảo Ngọc ra vẻ đau khổ đoán.

- Tất nhiên là không.

- Tại sao? – Câu trả lời chóng vánh của Như Tuyết khiến Bảo Ngọc sửng sốt vì kinh ngạc. Không phải các cô gái thường lo lắng và sợ hãi khi người yêu gặp chuyện gì sao? Chẳng lẽ cô không xót anh ấy?

Nhìn rõ nỗi thắc mắc viết trên mặt Bảo Ngọc, Như Tuyết cười nháy mắt với cô:

- Cô đâm vẫn còn nhẹ đấy.... Anh ấy đáng bị trừng phạt nặng vì làm cô và tôi cùng khổ sở nhiều.... Chỉ khi nào nguy hiểm đến tính mạng hẳn hay. Tôi đâu có yếu đuối và hiền lành đến vậy!

Đứt lời, hai người nhìn nhau rồi cùng cười sáng khoái. Tiếng cười thuần khiết thêm chút lóm lỉnh vang vọng căn phòng nhỏ bé.

Hai anh công an đứng cửa quan sát ngơ ngác trao đổi ánh mắt với nhau cùng nhìn họ khó hiểu.

Còn lại năm phút cuối cùng, hai người nói về những chuyện linh tinh.

Trước khi rời khỏi, Bảo Ngọc nhìn sâu vào đáy mắt Như Tuyết, nghiêm túc nói:

- Mặc dù tôi biết mình sai nhưng tôi sẽ không nói xin lỗi....càng không cảm ơn cô.... Cũng không thân nhiên đến mức nói câu chúc mừng hay gì gì đó.

- Khỏi cần...bởi cô nói tôi cũng không tha lỗi cho cô.... Tôi vẫn không quên cô là người bắt cóc con gái tôi và hành hạ tâm lý tôi đâu.... Coi như chúng ta huề nhau. – Như Tuyết thành thật đáp.

Hai người trao nhau một nụ cười nhẹ nhàng và bình thản nhất, sau đó Bảo Ngọc đi theo anh công an trở về phòng giam.

Họ không hề bắt tay nhau hay có bất cứ cử chỉ của bạn bè mặc dù họ đã thẳng thắn chia sẻ tất cả như những người bạn thực thụ.... Nhưng họ vẫn không được gọi là bạn.

Thực ra quan hệ hiện tại của họ là gì không ai xác định được. Nhưng điều đó ảnh hưởng gì? Chỉ cần họ đều thoải mái, thanh thản và có tâm hồn tự do cho chính mình là được. Trên đời này có rất nhiều mối quan hệ không tên mà vẫn tồn tại và phát triển bình thường. Tương lai ai biết trước? Có thể sau này khi Bảo Ngọc ra tù họ sẽ là bạn, hoặc cô ấy sẽ đi xa, đi đến nơi thuộc vùng trời của mình..... Một điều quan trọng và chắc chắn nhất mà ai cũng hiểu đó là họ đã không còn là kẻ thù.

Như Tuyết mỉm cười nhìn theo bóng lưng Bảo Ngọc rồi thở một hơi dài, trong lòng cảm thấy bình yên và nhẹ nhàng chưa từng có.

Bước ra khỏi cánh cổng của trại tạm giam Công an Hà Nội, Như Tuyết mỉm cười rút điện thoại ra, bấm một dãy số mà cô chưa từng gọi trước đó.

Khi vừa có tín hiệu nhắc máy, cô liền đồng dục nói:

- Trần Minh Vương, em muốn làm trợ lý đặc biệt tạm thời của anh.

Đội năm giây vẫn không thấy bên kia phản ứng, cô liền nghiêm nghị nói, bá đạo hơn cả nữ hoàng Elizabeth:

- Em đã quyết định rồi, anh không đồng ý cũng chẳng sao. Ngày mai em sẽ bắt đầu làm, lo mà chuẩn bị đón....trợ lý đi.

Nói xong, không chờ bên kia đáp lời cô đã vội tắt máy, nghĩ lại điệu bộ vừa rồi của mình rõ ràng là chuẩn bị đón tổng thống chứ đâu phải đón nhân viên? Cảm giác sai khiến quả là đáng ghê, hèn chỉ mọi người tranh nhau lãnh đạo.

Tưởng tượng về mặt ngơ ngác của Minh Vương vẫn đang cầm điện thoại, sau đó nhú mày khó hiểu, Như Tuyết cười nắc nẻ.

Người ta còn dám dùng đầu mình đập sức với tường đá cứng rắn của nỗi đau vậy tại sao cô không dám tiến sâu thêm trong thứ cảm giác mông lung này? Như Tuyết nắm tay tự cổ động mình: có thất bại mới có thắng lợi, có gian nan thì thành công mới rực rỡ và ý nghĩa nhất.

Tư tưởng đã thông, cô không hề quay đầu nhìn lại đằng sau lấy một lần, dứt khoát chạy về phía trước.

Những tia nắng nhảy nhót trên đôi vai bé nhỏ của cô. Trông cô lúc này trẻ trung và yêu đời giống một học sinh đang tung tăng trên đường.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nhảm Lẫn Kì Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.